JAMES WHITE

CĂRȚI ȘI PUBLICAȚII

Traducere din limba Engleză

Biblia folosită KJV (King James)

JAMES WHITE

CĂRȚI ȘI PUBLICAȚII

Traducere din limba Engleză

Biblia folosită KJV (King James)

CUPRINS

1. **APEL LA NEMURIRE (pg.4)**
2. **O SCURTĂ EXPUNERE A ÎNGERILOR DIN APOCALIPSA 14 (pg. 10)**
3. **VISUL FRATELUI MILLER (pg. 31)**
4. **IMBRĂCĂMINTEA DE ÎNĂLȚARE; CALOMNIE RESPINSĂ (pg. 35)**
5. **JUDECATA (pg. 40)**
6. **O SCURTĂ RELATARE A ULTIMEI BOLI ȘI A MORȚII LUI NATHANIEL WHITE (pg. 50)**
7. **VECHIUL COD MORAL AL CELOR 10 PORUNCI NU A FOST REVIZUIT (II) (pg. 57)**
8. **A DOUA VENIRE (pg. 67)**
9. **JOCUL VIEȚII (pg. 88)**
10. **SABATAUL ZILEI A ȘAPTEA NU A FOST ABOLIT (pg. 94)**
11. **SANCTUARUL, CELE 2300 DE ZILE ȘI USA ÎNCHISĂ (pg. 115)**
12. **PREDICAȚI CUVÂNTUL (pg. 124)**
13. **PERSONALITATEA LUI DUMNEZEU (pg. 133)**
14. **PERPETUITATEA DARURILOR SPIRITUALE (pg. 138)**
15. **DECESUL ȘI ÎNMORMÂNTAREA (pg. 151)**
16. **CELE PATRU MONARHII UNIVERSALE DIN PROFEȚIA LUI DANIEL ȘI ÎMPĂRĂȚIA VEȘNICĂ A LUI DUMNEZEU (pg. 159)**
17. **A DOUA VENIRE A LUI HRISTOS (pg. 184)**
18. **CREDINȚA ȘI SPERANȚA NOASTRĂ (pg. 228)**
19. **UN APEL SERIOS (pg. 255)**
20. **RĂSCUMPĂRĂTORUL ȘI CEI RĂSCUMPĂRAȚI (pg. 283)**
21. **UN CUVÂNT CĂTRE "TURMA MICĂ" (pg. 307)**
22. **PARABOLA (pg. 344)**
23. **SABATUL BIBLIC (pg. 366)**
24. **HRISTOS ÎN VECHIUL TESTAMENT ȘI SABATUL ÎN NOUL TESTAMENT. (I) (pg. 422)**
25. **IGIENA BIBLIEI (pg. 452)**
26. **SEMNELE TIMPURILOR [1853] (pg. 522)**
27. **SUNETUL CELOR ȘAPTE TRÂMBIȚE DIN APOCALIPSA 8 ȘI 9 (pg. 587)**
28. **CELE DOUĂ TRONURI CARE REPREZINTĂ ÎMPĂRĂȚIILE HARULUI ȘI ALE GLORIEI (pg. 625)**
29. **MESAJUL CELUI DE-AL TREILEA ÎNGER (pg. 646)**
30. **FRUCTE MICI (pg. 655)**
31. **A ȘAPTEA ZI A SĂPTĂMÂNII ESTE ZIUA DE ODIHNĂ A DOMNULUI (pg. 673)**
32. **RAPORT AL FONDULUI DE CARTE PENTRU DISTRIBUIREA DE CĂRȚI ȘI TRACTATE (II) (pg. 711)**
33. **CREDINȚA ȘI SPERANȚA NOASTRĂ, NR 1 (pg. 729)**
34. **DOMNUL MEU ÎȘI AMÂNĂ VENIREA (pg. 831)**
35. **LEGEA ȘI EVANGHELIA (pg. 835)**

36. MEMORIALUL LUI DUMNEZEU (pg. 847)
37. O CIRCULARĂ CĂTRE CETĂȚENII DIN BATTLE CREEK, ÎN LEGĂTURĂ CU TABERNACOLUL DE 10 CENȚI (pg. 856)
38. UN APEL CĂTRE BĂRBAȚII ȘI FEMEILE CARE MUNCESC ÎN RÂNDURILE ADVENTIȘTILOR DE ZIUA A ȘAPTEA (I) (pg. 858)

APEL LA NEMURIRE

1. Este rezonabil să presupunem că Dumnezeu a creat omul ca ființă nemuritoare și totuși nu ne-a informat nici măcar o dată în cuvântul Său sfânt despre acest fapt?

2. Este rezonabil să presupunem că, dacă omul ar fi posedat în mod natural nemurirea, cuvântul lui Dumnezeu ne-ar recomanda să o căutăm, așa cum face în Romani 2:7?

3. Este oare rezonabil să presupunem că, dacă oamenii ar fi fost nemuritori în mod natural, cuvântul lui Dumnezeu ne-ar fi asigurat atât de clar că "numai Dumnezeu are nemurirea"? 1 Timotei 6:16.

4. Nu este oare mult mai rezonabil să credem că nemurirea este darul lui Dumnezeu prin Isus Hristos, Domnul nostru? Romani 6:23.

5. Este oare rezonabil să presupunem că, atunci când se găsesc în Biblie, cuvintele trebuie să aibă un înțeles atașat la ele, pe care niciun om în deplinătatea facultăților sale de gândire nu s-ar gândi vreodată să le atașeze în orice altă carte? De exemplu, cuvintele Viață și Moarte, atunci când se găsesc în Biblie, trebuie să însemne (după cum ne spun teologii) fericire și suferință; dar, dacă s-ar găsi în orice altă carte din lume, ele ar însemna pur și simplu "Existență" și "Încetarea existenței".

6. Este oare rezonabil să presupunem că, în toată multitudinea de pasaje în care Hristos a promis Viața, Viața veșnică, urmașilor Săi, nu a vrut să spună literalmente ceea ce a spus? Acest lucru nu putea, dacă toți oamenii au viață nemuritoare prin natură. În acest caz, cei răi vor trăi în veșnicie la fel de bine ca și cei drepți.

7. Este rezonabil să presupunem că, în toată mulțimea imensă de pasaje în care moartea este amenințată ca fiind o pedeapsă a păcătosului, nu este vorba decât de pierderea fericirii? Un om nefericit este la fel de viu ca și cea mai fericită ființă existentă; și dacă este nemuritor prin natura sa, va continua să fie viu pentru toată eternitatea.În nici un limbaj simplu, de bun simț, nu se poate spune că o ființă nemuritoare suferă de Moarte.

8. Este rezonabil să presupunem că înțelepciunea infinită ar folosi invariabil un limbaj care a fost calculat doar pentru a induce în eroare omenirea sau pe care numai doctorii divinității l-ar putea desluși? Ar vorbi Dumnezeu în ghicitori oamenilor în marile chestiuni care privesc mântuirea lor?

9. Nu este oare mai rezonabil și mai în concordanță cu înțelepciunea și dragostea lui Dumnezeu să presupunem că El ar fi dat creaturilor Sale o astfel de revelație, pe care oamenii simpli și cu bun simț ar putea-o înțelege cu ușurință?

El a făcut acest lucru: dacă oamenii și-ar folosi rațiunea în citirea Bibliei, așa cum ar face-o în citirea oricărei alte cărți.

10. Este rezonabil să credem că oamenii merg în rai sau în iad imediat după moarte, iar apoi, sute sau mii de ani mai târziu, sunt scoși pentru a fi judecați și pentru a vedea unde merită să fie trimiși? Ar trebui să considerăm că este corect să trimitem un om în închisoarea de stat timp de zece ani, iar apoi să-l scoatem pentru a fi judecat pentru a vedea dacă a meritat o astfel de pedeapsă? Și "nu trebuie oare Judecătorul întregului pământ să facă dreptate?".

11. Este oare rezonabil ca în Scriptură să se acorde o asemenea importanță doctrinei învierii din morți, dacă acest eveniment înseamnă doar o "reunire" a unei bucăți de lut cu un om conștient, gânditor și real - sufletul - despre care teologii spun că este la fel de capabil de fericire sau de nefericire, fără trup ca și cu el?

12. Este oare rezonabil să vorbim despre o "moarte care nu moare niciodată", când nu există niciun cuvânt în Scriptură care să sancționeze o astfel de frază contradictorie? Nu ar fi la fel de rezonabil să vorbim despre răsplata celor drepți ca despre o "viață care nu trăiește niciodată"? Nu există oare la fel de mult bun simț în una ca și în cealaltă?

13. Este oare rezonabil să vorbim atât de constant, atât în predici, cât și în rugăciuni, despre "suflete nemuritoare", "suflete care nu mor niciodată", "duhuri fără de moarte" și alte expresii asemănătoare, când nu există, de la Geneză la Apocalipsă, nici măcar un singur pasaj care să justifice folosirea unui astfel de limbaj?

14. Este oare rezonabil să spunem că moartea veșnică și chinul veșnic sunt expresii sinonime (așa cum ne spun teologii) - căci atunci cum se poate spune în Apocalipsa 21:4: "Nu va mai fi moarte?".

15. Este oare rezonabil să credem că un iad de chinuri de foc și de mizerie neîncetată va exista pentru totdeauna, când Dumnezeu spune [Apocalipsa 21:5]: "Iată, Eu fac toate lucrurile noi"?

16. Este oare rezonabil să credem în chinul veșnic al celor răi, când peste două sute de pasaje din Scriptură afirmă în mod clar că ei vor "muri", vor fi "mistuiți", "devorați", "distruși", "arși", "ca și cum n-ar fi fost" etc.?

17. Este rezonabil să credem că cei drepți, în starea lor glorificată, pot fi indiferenți și neafectați de suferințele nesfârșite ale nenumăratelor milioane de semeni ai lor, printre care se vor găsi probabil părinți, copii, soți, soții etc.? Este posibil ca ei să fie lipsiți sau privați de calitățile care sunt considerate cele mai frumoase și mai dumnezeiești în această viață, și anume pietatea, simpatia, compasiunea, condescendență pentru suferințele altora, etc.?Va deveni

vreodată insensibilitatea față de necazurile celor nenorociți o virtute? Ceea ce este un viciu în această viață, va deveni un har în glorioasa viață viitoare? Este standardul virtuții atât de variabil, încât ceea ce este vicios aici, va fi un har în viitor?

18. Este rezonabil să credem că un Dumnezeu de o rectitudine infinită îi va pedepsi cu chinuri veșnice pe păgânii care nu au auzit niciodată de Hristos și care, prin urmare, nu L-au putut respinge? Este posibil ca Dumnezeu să poată arunca într-o masă nediscriminatorie de chinuri de foc, pe cei mai puțin răi dintre păgâni, împreună cu cei mai vinovați din această țară creștină? pentru că așa trebuie să fie dacă sufletele lor sunt nemuritoare și dacă chinul lor va fi veșnic. Nu pot exista grade în ceea ce este infinit. Nu este mult mai rezonabil să credem cuvintele apostolului în mod literal: "Căci toți cei care au păcătuit fără lege, vor pieri și fără lege"? Romani 2:12.

19. Este rezonabil să credem că Dumnezeu este o ființă atât de răzbunătoare, încât dreptatea Lui nu poate fi satisfăcută cu moartea infractorului, ci că trebuie să verse în mod constant potopuri de mânie arzătoare asupra ființei nenorocite, de-a lungul ciclurilor veșnice ale eternității?

Aș putea să înmulțesc întrebările de acest fel, dar mă abțin.

Oameni cu rațiune și bun simț, acordați o atenție serioasă acestor aspecte. Citiți-vă din nou Biblia. Citiți cu atenție - citiți cu rugăciune. Vedeți dacă aceste lucruri sunt adevărate sau nu. Îndrăzniți să gândiți pentru voi înșivă. Nu vă încredeți în comentarii. Nu vă clădiți credința pe organisme de divinitate. Mergeți la izvorul adevărului. "Cuvintele Domnului sunt cuvinte încercate". "Legea Domnului este desăvârșită". Acest lucru nu se poate spune despre scrierile sau părerile vreunui om, sau ale unui număr de oameni, oricât de înțelepți sau de sfinți ar fi ei. A greși este omenesc. Dumnezeu și adevărul Său de-a lungul timpului sunt infailibile. Arătați-vă adevărați protestanți și lepădați "tradițiile oamenilor". Voi aveți Biblia. Cei mai înțelepți și mai sfinți dintre "părinți" nu aveau mai mult. Miniștrii/conducătorii voștri nu au nimic altceva care să-i ghideze - cel puțin nu ar trebui. "Biblia, și numai Biblia, este cartea pentru protestanți". Mergeți atunci la Bibliile voastre și vedeți dacă doctrinele care îl dezonorează pe Dumnezeu, asupra cărora v-am îndreptat atenția, se găsesc acolo sau nu. Scuzați-mă dacă vă spun că, oricât de pline de aceste doctrine ar fi cărțile și predicile omenești, Biblia lui Dumnezeu nu le conține.

Mai degrabă, credeți că omul este muritor și condamnat la moarte, dar Hristos "a venit ca oamenii să aibă viață și să o aibă din belșug". Ioan 10:10.

"Plata păcatului este moartea, dar darul lui Dumnezeu este viața veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru." Romani 6:23.

Patruzeci de întrebări despre nemurire

1. Cine este nemuritor? Răspuns: "Regele veșnic, nemuritor, invizibil, singurul Dumnezeu înțelept". 1 Timotei 1:17.

2. Nu sunt oare toți oamenii stăpâniți/posedați de nemurire? Răspundeți: "Binecuvântatul și unicul Potentat, Regele regilor și Domnul domnilor: singurul care are nemurirea." 1 Timotei 6:16.

3. Nu sunt toți oamenii creați nemuritori? Răspundeți. Numai Dumnezeu "are nemurirea". 1 Timotei 6:16.

4. Există vreo cale prin care oamenii pot obține nemurirea? Răspundeți: "Ni s-au dat făgăduințe nespus de mari și de prețioase, pentru ca, prin ele, să fiți părtași la natura divină, după ce ați scăpat de stricăciunea care este în lume prin pofte." 2 Petru 1:4.

5. Este această nemurire dezvăluită de Platon sau Socrate, sau de spiritele familiare răpitoare, sau în natură, sau este prin Isus Hristos și Evanghelia Sa? Răspuns: "Prin apariția Mântuitorului nostru Isus Hristos, care a desființat moartea și a adus la lumină viața și nemurirea prin Evanghelie". 1 Timotei 1:10.

6. Cine are puterea de a conferi omului nemurirea? Răspuns: "darul lui Dumnezeu este viața veșnică prin Isus Hristos, Domnul nostru". Romani 6:23.

7. Va da Dumnezeu acest dar tuturor persoanelor, oricare ar fi faptele lor? Răspuns. Dumnezeu "va răsplăti fiecăruia după faptele sale". Romani 2:6.

8. Care va fi partea celor care sunt certăreți și nu ascultă de adevăr? Răspundeți: "Indignare și mânie, necaz și chin peste orice suflet de om care face rău". Romani 2:8, 9.

9. Cui va da Dumnezeu nemurirea? Răspundeți: "Celor care, prin răbdarea și perseverența în fapte bune, caută gloria, onoarea și nemurirea." Romani 2:7.

10. Care va fi răsplata lor? Răspuns: "Viața veșnică". Romani 2:7.

11. În ce condiții putem obține această binecuvântare? Răspuns: "Luptați lupta cea bună a credinței, puneți mâna pe viața veșnică". 1 Timotei 6:12.

12. Când obțin oamenii nemurirea? Este la moarte sau la înviere? Răspuns: "Morții vor învia incoruptibili". 1 Corinteni 15:52.

13. Cum vor deveni incoruptibili cei care nu sunt morți? Răspuns: "Vom fi schimbați". 1 Corinteni 15:52.

14. Când va avea loc această schimbare? Răspuns: "La ultima trâmbiță". 1 Corinteni 15:52.

15. Cât de brusc se va produce schimbarea? Răspuns: "Într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la ultima trâmbiță". 1 Corinteni 15:52.

16. Va fi această schimbare o schimbare a omului interior, sau a celui exterior și fizic, sau a omului coruptibil? Răspuns: "Acest om coruptibil trebuie să se îmbrace în incoruptibilitate". 1 Corinteni 15:53.

17. Ce devine, așadar, nemuritor? Răspuns: "Acest muritor trebuie să se îmbrace în nemurire". 1 Corinteni 15:53.

18. Ce Scriptură se va împlini atunci când acest coruptibil se va îmbrăca în incoruptibilitate și acest muritor se va îmbrăca în nemurire? Răspuns: "Atunci se va împlini cuvântul care este scris: "Moartea este înghițită de biruință"." 1 Corinteni 15:56; Isaia 25:8.

19. Cine va fi înviat din morți? Răspuns: "Toți cei care sunt în morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși". Ioan 5:28, 29.

20. Se vor ridica cei neîngropați? Răspuns: "Marea a dat morții care erau în ea și moartea și iadul [mormântul] au dat morții care erau în ele". Apocalipsa 20:13.

21. Vor apărea diferite clase de personaje/caractere la înviere?Răspuns: "Va fi o înviere a morților, atât a celor drepți, cât și a celor nedrepți". Faptele Apostolilor 24:15.

22. În ce scop va fi înviat bunul? Răspuns: "Cei care au făcut binele pentru învierea vieții". Ioan 5:29.

23. La ce vor fi ridicați ceilalți? Răspundeți: "Cei care au făcut răul la învierea osândei". Ioan 5:29.

24. Va fi oare destinul unui om, în cele din urmă, în conformitate cu viața sa anterioară? Răspuns: "Tot ce a semănat un om, aceea va și secera". Galateni 6:7.

25. Care va fi partea celor neevlavioși? Răspuns: "Cine seamănă pentru carnea sa, va secera din carne stricăciune". Galateni 6:8.

26. Care va fi răsplata sfântului? Răspuns: "Cel ce seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică". Galateni 6:8.

27. Unde se află acum viața creștinului? Răspuns: "Viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu". Coloseni 3:3.

28. Cum ar trebui să trăim, așadar? Răspundeți: "Să nu ne obosim în a face binele, căci la timpul potrivit vom secera, dacă nu vom slăbi". Galateni 6:9.

29. Care va fi soarta celor care seamănă pentru carne? Răspuns: "Vor pieri cu desăvârșire în propria lor corupție". 2 Petru 2:12.

30. Este posibil ca omul să fie complet distrus? Răspuns: "Temeți-vă de Cel care poate distruge sufletul și trupul în gheenă". Matei 10:28.

31. Care este plata păcatului? Răspuns: "Plata păcatului este moartea." Romani 6:23.

32. Este această moarte doar o moarte trupească? Răspuns: "Sufletul care păcătuiește va muri". Ezechiel 18:20.

33. Dacă cel rău se întoarce de la răutatea lui și face bine, ce se întâmplă? Răspuns: "Își va salva sufletul viu". Ezechiel 18:27.

34. Când un om neprihănit se abate de la neprihănirea sa, comite nelegiuiri și moare în ele", care va fi soarta lui? Răspuns: "Pentru nelegiuirea pe care a făcut-o, va muri". Ezechiel 18:26.

35. Întrucât mai întâi moare în nelegiuirea sa și apoi moare pentru nelegiuirea sa, cum trebuie să se numească această ultimă moarte? Răspuns: "A doua moarte". Apocalipsa 21:8.

36. Care este rezultatul obținut de omul care convertește un păcătos din rătăcirea căilor sale? Răspuns: "El va salva un suflet de la moarte". Iacov 5:20.

37. Ce a pus Dumnezeu în fața noastră pentru a ne incita la acțiune? Răspundeți: "Eu chem cerul și pământul să consemneze astăzi împotriva voastră, că v-am pus înainte viața și moartea, binecuvântarea și blestemul". Deuteronomul 30:19.

38. Cum își manifestă Dumnezeu dragostea față de oameni? Răspundeți. Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică." Ioan 3:16.

39. Care este plângerea Mântuitorului nostru cu privire la omenire? Răspuns: "Și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viață". Ioan 5:40.

40. Care este porunca lui Dumnezeu pentru toți? Răspundeți: "Aruncați de la voi toate fărădelegile voastre, ... căci nu-mi place moartea celui care moare, zice Domnul Dumnezeu; deci întoarceți-vă și trăiți." Ezechiel 18:31, 32.

O SCURTĂ EXPUNERE A ÎNGERILOR DIN APOCALIPSA 14

În prezent, există o serie de opinii contradictorii care sunt prezentate în legătură cu primii trei îngeri din capitolul 14 al Apocalipsei, care sunt calculate pentru a confunda mințile unora, dacă adevărul nu este clar exprimat și expus în fața lor. Poate că nu există nicio porțiune din Sfintele Scripturi care să aibă o importanță atât de mare pentru urmașii Mielului, în prezent, precum capitolele treisprezece și paisprezece din Apocalipsa, din cauza faptului că majoritatea acestor capitole se aplică istoriei, încercării și eliberării finale a celor care Îl așteaptă pe Hristos, la arătarea Sa.

Diferite înlănțuiri de evenimente importante, cum ar fi trâmbițele, pecețile, bisericile și îngerii, care încep într-un anumit punct și conduc în josul timpului până la o perioadă definită, aceasta este ordinea unei mari părți a cărții Apocalipsa. Acest lucru poate fi văzut în capitolele treisprezece și paisprezece.

Capitolul al treisprezecelea din Apocalipsa și primele cinci versete din capitolul al paisprezecelea prezintă un lanț de evenimente trecute, prezente și viitoare, până la răscumpărarea completă a celor 144.000, când vor sta pe Muntele Sionului împreună cu Mielul. Apoi, al șaselea verset din capitolul al paisprezecelea introduce un alt lanț de evenimente. Cei care trăiesc în timpul împlinirii unei mari părți din aceste capitole pot vedea că împărțirea ar trebui să se facă între versetele cinci și șase din capitolul al paisprezecelea. Să examinăm cu atenție acest punct și dificultatea din multe minți referitoare la faptul că profeția celor 144.000 este introdusă la începutul capitolului al paisprezecelea, și chiar înainte de mesajele îngerilor, va fi înlăturată.

Înainte de a intra în subiectul îngerilor din capitolul al paisprezecelea, vom face o scurtă trecere în revistă a celui de-al treisprezecelea. Acest capitol, până la versetul al zecelea, este o descriere profetică a fiarei cu șapte capete și zece coarne. Balaurul din capitolul al doisprezecelea [Roma păgână] i-a dat acestei fiare puterea, scaunul și marea autoritate. I-a fost dată puterea de a face război cu sfinții și de a-i birui timp de patruzeci și două de luni, sau 1260 de ani. În timpul acestei perioade, fiara a avut puterea de a-i duce pe sfinți în captivitate și de a-i ucide cu sabia; dar la sfârșitul ei, ea urma să fie dusă în captivitate și să fie ucisă cu sabia. Această fiară reprezintă Roma papală. În 538 a obținut puterea de a-i duce pe sfinți în captivitate și de a-i ucide cu sabia. Această putere avea să o aibă timp de 1260 de ani, care au ajuns până în 1798, când "generalul Berthier, în fruntea armatei republicane a Franței, a intrat în orașul Roma și l-a cucerit. Pe data de 15 a aceleiași luni, papa și cardinalii săi au fost luați prizonieri și închiși în Vatican. Guvernul papal a fost abolit, iar Roma și Italia, la cererea poporului, au fost alese în Republica Romană. Papa a fost dus în captivitate în Franța, unde, în 1799, a murit ca prizonier și exilat. Vezi Dr. A. Clarke, despre Daniel 7:25. Croley despre Apocalipsă. Istoria Revoluției Franceze".

Versetul al zecelea din acest capitol, care vorbește despre această fiară care este dusă în captivitate, ne duce în anul 1798, perioadă în care Ioan vede o altă fiară "venind", așa cum se spune în versetul 11. "Și am văzut o altă fiară care se ridica de pe pământ, avea două coarne ca un miel și vorbea ca un balaur". Această fiară nu era "sus", sau în plină putere și tărie când fiara papală a fost dusă în captivitate în 1798, ci era "pe cale să se ridice".

Când ne gândim la modul pașnic și la timpul în care s-a ridicat această fiară și la faptul că este "o altă fiară", în afară de papalitate, mărturisim că nu știm unde să o căutăm decât în țara noastră (America). Ascensiunea propriei noastre națiuni, cu cele două principii conducătoare ale sale, protestantismul și republicanismul, răspunde descrierii profetice a fiarei "care se ridică din pământ" și care are "două coarne ca un miel". Acest lucru va fi observat mai pe larg într-un alt loc.

Restul acestui capitol, începând cu versetul al doisprezecelea, credem pe deplin că este o profeție neîmplinită. "Minunile" și "miracolele" care urmează să înșele "pe cei care locuiesc pe pământ", menționate în profeția despre fiara cu două coarne, sunt în principal în viitor, dar ele încep în mod evident să apară în minunile din zilele noastre, cum ar fi psihologia, biologia etc. și ceea ce se numește în mod obișnuit "rapeluri misterioase". Deja oamenii vorbesc despre explicarea tuturor miracolelor Domnului nostru divin prin minunile din ziua de azi; și astfel ei înlătură puterea lui Dumnezeu și pregătesc calea pentru ultima înșelăciune a lui Satana.

Eliberarea lui Israel din robia egipteană a fost, cu siguranță, tipică pentru eliberarea finală și glorioasă a sfinților. Atunci, vrăjitorilor și magicienilor din Egipt li s-a permis, prin puterea lui Satana, să-l înșele pe Faraon și pe egipteni prin vrăjitoriile lor. Deci, în lupta cu imaginea fiarei, înainte de triumful final al sfinților, ne putem aștepta să vedem manifestate toate înșelăciunile spirituale care au existat timp de șase mii de ani. Aceasta va fi urmată de mânia acelei puteri a balaurului care îi va asupri pe sfinți în "timpul de necaz, așa cum nu a fost niciodată". Daniel 12:1. Dar viziunea nu se oprește aici cu capitolul al treisprezecelea și nu îi lasă pe sfinți în timpul necazului, sub asuprirea fiarei și a chipului ei. Ioan nu privește decât cu un pas mai departe și îi vede pe sfinți în triumf și biruință pe muntele Sionului, împreună cu Mielul, așa cum este consemnat în primele cinci versete ale capitolului al paisprezecelea. Vedem astfel că al treisprezecelea și primele cinci versete din capitolul al paisprezecelea al Apocalipsei sunt un lanț de profeții legate între ele, arătând stăpânirea tiranică a fiarei și a chipului ei asupra sfinților, dar și triumful final al sfinților pe Muntele Sionului cu Mielul, cu palmele biruinței, cântând cântecul cel nou al victoriei asupra fiarei și a chipului ei. Aici vederea se închide cu versetul al cincilea, iar Ioan în viziune este dus înapoi și coborât prin evenimentele legate

de proclamarea venirii și a împărăției Domnului nostru Isus Hristos, reprezentate de îngeri care se succed unul după altul cu un mesaj.

Următorul lanț profetic începe cu versetul al șaselea din capitolul al paisprezecelea. Aici sunt prezentați șase îngeri, cinci dintre ei având cuvinte sau strigăte. Mesajele primilor trei îngeri sunt adresate celor care trăiesc pe pământ. Și cum îngerii literali nu sunt trimiși să propovăduiască Evanghelia locuitorilor acestei lumi, trebuie să concluzionăm că acești îngeri și mesajele lor sunt simboluri, reprezentând trei mesaje distincte ale adevărului biblic care urmează să fie proclamate de slujitorii chemați și aleși de Dumnezeu. Faptul că Ioan, în viziune, a văzut îngeri literali în cer și le-a auzit vocile, este evident; dar împlinirea profeției trebuie să fie cu siguranță pe pământ, unde mesajele erau necesare pentru a scoate la lumină și a desăvârși Biserica lui Hristos, în pregătirea celei de-a doua veniri a Sa. Faptul că poziția Fiului Omului pe marele nor alb, cu secera sa ascuțită, gata să secere recolta de pe pământ, este următoarea verigă în acest lanț profetic, este o dovadă puternică că aceste proclamații se referă la a doua venire și că o precedă imediat.

Acești trei îngeri au același caracter, deși mesajele lor sunt diferite, și fiecare dintre ei simbolizează o proclamație distinctă care va fi dată de slujitorii lui Dumnezeu în această stare muritoare, înainte de a doua venire.

Acești îngeri se succed unul după altul. Se afirmă în mod expres cu referire la cel de-al doilea înger: "Și a urmat un alt înger, care spunea: "Babilonul a căzut, a căzut"." De asemenea, despre al treilea se spune: "Și al treilea înger i-a urmat". Primul înger transmite povara mesajului său și apoi îi lasă locul celui de-al doilea, care îl urmează. Al doilea își dă mesajul său important și îi lasă locul celui de-al treilea, care își termină lucrarea și se retrage de pe câmp înainte ca "Fiul omului" să fie văzut pe marele nor alb.

A spune că aceste trei mesaje vor fi transmise în același timp este la fel de absurd ca și cum ai învăța că cei șapte îngeri din Apocalipsa sună toți în același timp. Ordinea este prima lege a cerului. Dar ce confuzie desăvârșită ar fi provocată în biserica lui Hristos, dacă mesajele acestor trei îngeri, atât de diferite între ele, ar fi proclamate cu glasuri puternice în aceeași perioadă de timp!

Toți credincioșii Adventului (Așteptătorii) au fost gata să recunoască faptul că primul dintre acești trei îngeri a simbolizat vestirea celei de-a doua veniri a lui Hristos și a judecății, care a fost dată, în special în această țară, și a chemat un popor care pretinde că îl caută pe Hristos. Deoarece acest punct de vedere, care a fost adoptat în mod universal, este singurul punct de vedere coerent care poate fi acceptat în legătură cu acest subiect, ne simțim datori să aderăm la el. Dar când se adoptă acest punct de vedere cu privire la primul înger, suntem conduși în mod natural să căutăm alte două mesaje distincte care să fie date

poporului lui Dumnezeu, în împlinirea spuselor celui de-al doilea și al treilea înger. Cei care admit că mesajul primului înger a fost dat, pentru a fi consecvenți, nu ar trebui să învețe că el durează până la venirea Domnului; pentru că, procedând astfel, ei nu dau loc pentru cele două care urmează, iar două verigi importante ale acestui lanț profetic sunt scoase și lăsate deoparte. Acest lucru nu va fi de ajuns. Fiecare strigăt al îngerilor trebuie să aibă o împlinire distinctă înainte de a doua venire. A spune că primul mesaj trebuie să fie dat înainte de venirea Domnului, iar al doilea și al treilea după acest eveniment, este o absurditate prea grosolană pentru a fi avansată de cineva.

Nu spunem că "evanghelia veșnică" a încetat să mai aibă efect asupra tuturor, pentru că unii îmbrățișează acum doctrina venirii rapide a Domnului, care nu au fost identificați cu poporul Advent în mișcările din trecut. Dar că povara mesajului primului înger este în trecut, să lăsăm faptele din acest caz să mărturisească. Trebuie doar să comparăm starea actuală a cauzei Adventului cu cea din trecut, să zicem din 1840 până în 1844, pentru a vedea că zborul și proclamarea specială a primului înger se află în trecut. Nu spunem nici că mesajul celui de-al doilea înger, care prezintă starea decăzută a diferitelor secte, nu poate fi văzut de acei copii cinstiți ai Domnului care se găsesc legați de crezuri sectare. Dar când vom compara mișcarea minunată sub conducerea îngerului al doilea din 1844, când întregul trup al Adventului, cu foarte puține excepții, s-a desprins din diferitele biserici, cu ceea ce s-a făcut de atunci încoace în această privință, nu vom putea să nu vedem că povara îngerului al doilea este în trecut și că starea sa era anterioară marii noastre dezamăgiri din 1844.

Cei care transmit mesajul de avertizare al celui de-al treilea înger au urmat lanțul simplu al profeției. În timp ce se dădea primul mesaj, ochii noștri au fost ținuți ca să nu-l vedem pe al doilea, și tot așa în legătură cu al treilea, în timp ce se dădea al doilea. Acum vedem cel de-al treilea mesaj la fel de clar cum le-am văzut pe cele anterioare. De fapt, suntem capabili să ne definim poziția cu o mai mare claritate decât oricând înainte, din acest motiv, putem vedea acum cele câteva verigi ale lanțului profetic cuprins în acest capitol.

Pentru a evita concluzia firească și rezonabilă că cel de-al treilea mesaj trebuie să fie dat acum, se fac eforturi pentru a arăta că poporul Advent s-a înșelat complet în aplicarea primului și celui de-al doilea mesaj.

Henry Jones, într-un articol din "Advent Harbinger", s-a străduit să arate că cei trei îngeri vor fi auziți după ce Hristos va fi văzut venind pe norii cerului. Suntem de părere că el va trebui să se bucure singur de acest punct de vedere, sau aproape, pentru că, cu siguranță, de puțini, sau chiar de niciunul, pot fi găsiți care să adopte un punct de vedere atât de absurd. Într-adevăr, am crede că ar fi prea târziu pentru a trimite trei îngeri, fiecare cu un mesaj diferit, "pentru a

predica celor care locuiesc pe pământ", după ce Hristos a fost văzut venind pe norii cerului.

Pe de altă parte, O. Stowe, într-un articol publicat în "Advent Herald", se străduiește din răsputeri să înlăture limitele și să ducă mesajele celor trei îngeri înapoi în secolele al XII-lea, al XIV-lea și al XVI-lea, în zilele lui Waldo, Wickliffe și Luther. Dar cum istoria produsă nu se potrivește deloc cu profeția, considerăm că această părere este aproape la fel de absurdă ca și cea care plasează cele trei mesaje după ce Hristos este văzut venind.

Vom examina acum mesajele celor trei îngeri.

PRIMUL ÎNGER. "Și am văzut un alt înger zburând în mijlocul cerului, având Evanghelia veșnică, ca să o propovăduiască celor ce locuiesc pe pământ și oricărui neam, seminție, limbă și popor, zicând cu glas tare: "Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvorul de apă".

Această vestire nu se referă doar la judecată, ci și la ora, perioada sau timpul judecății. Ea se aplică în mod corespunzător la proclamarea judecății iminente, care a fost dată generației actuale, și nu se poate aplica la nicio altă perioadă a bisericii.

Noi spunem că mesajul acestui înger nu poate fi aplicat în mod corespunzător la predicarea apostolilor, deoarece ei nu au predicat că a venit perioada judecății. Pavel a motivat în fața lui Felix despre "neprihănire, cumpătare și JUDECATA CARE VA VENI". Faptele Apostolilor 24:25. El a declarat în fața atenienilor că Dumnezeu "poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască, pentru că a rânduit o zi în care va judeca lumea". Faptele Apostolilor 17:30, 31.

Este evident că tesalonicenii au primit ideea că perioada venirii lui Hristos și a judecății a sosit sau este aproape. Dar Pavel a corectat această eroare, după cum se va vedea din cele ce urmează, pe care le copiem din a doua sa epistolă către ei.

"Acum vă rugăm, fraților, prin venirea Domnului nostru Isus Hristos și prin strângerea noastră laolaltă la El, să nu vă clătinați curând în minte și să nu vă tulburați, nici prin duh, nici prin cuvânt, nici prin scrisoare ca de la noi, ca și cum ziua lui Hristos este aproape.

Să nu vă amăgească nimeni cu nici un chip; căci ziua aceea nu va veni decât dacă va veni mai întâi o cădere și se va arăta omul păcatului, fiul pierzării, care se împotrivește și se înalță mai presus de tot ceea ce se numește Dumnezeu sau de tot ceea ce este închinat, astfel încât, ca Dumnezeu, stă în templul lui Dumnezeu, arătându-se pe sine însuși că este Dumnezeu." 2 Tesaloniceni 2:1-4.

Pavel le declară aici tesalonicenilor că ziua lui Hristos nu era aproape și îi avertizează să nu se lase înșelați în această privință. El arată, de asemenea, că perioada judecății urma să fie după apostazie și după cei 1260 de ani de triumf și blasfemie ai "omului păcatului", sau papalității. Este clar, prin urmare, că apostolii nu au dat proclamația: "a venit ceasul judecății Lui".

Din nou, acest prim mesaj se bazează pe profeții (profeția lui Daniel în special) care trebuiau să fie "închise și sigilate" [Daniel 12:4, 9] până la vremea sfârșitului, care a fost clar dovedită de autorii celui de-al doilea avânt ca fiind din jurul anului 1798. Cât de perfect și de absurd ar fi atunci să presupunem că mesajul, referitor la perioada judecății, ar trebui să fie dat în timp ce profețiile pe care se bazează, care arată distanța relativă a judecății, au fost "închise și sigilate", astfel încât să nu poată fi înțelese. Acest lucru fixează mesajul pentru generația actuală. (sec XIX)

Și din nou, Hristos a dat semne ale venirii Sale și ale judecății, în Matei 24, Luca 21 și Marcu 8, precum și în Apocalipsa 6. Scopul acestor semne, în legătură cu profețiile lui Daniel și Ioan desecretizate, a fost, așa cum a declarat Hristos, ca poporul Său să "ȘTIE" că venirea Sa era "aproape, chiar la uși". Numai această generație, fiind capabilă să "ȘTIE" ACEST lucru, putea transmite mesajul orei judecății, ceea ce nicio altă generație nu putea face. Prin urmare, suntem obligați de faptele din acest caz, să aplicăm această proclamație a îngerului la mișcarea de avânt la care asistăm în zilele noastre.

"Advent Herald" din 22 noiembrie 1851, vorbind despre cauza adventului, spune:"Este cauza lui Dumnezeu și este o lucrare care trebuie făcută în aceste zile din urmă." (Apocalipsa 14:6, 7.) ... Credem că este voia lui Dumnezeu ca această clasă să mențină această poziție, deoarece asupra ei revine datoria de a transmite bisericii și lumii mesajul final - "A venit ceasul judecății Sale".

Nu putem fi de acord cu "Herald" că primul dintre cele trei este "mesajul final". Nu poate fi ultimul, pentru că îl urmează două mesaje distincte, înainte ca Fiul omului să își ia locul pe "norul alb". Dar că se aplică la proclamarea trecută a Adventului, credem pe deplin.

Dar unii, care pretind că așteaptă în fiecare zi venirea lui Hristos și spun că "El poate veni astăzi sau oricând", se opun opiniei că primul înger este împlinit în trecut, deoarece ei cred că "evanghelia veșnică" a împărăției viitoare nu a fost încă predicată suficient de mult pentru a împlini profeția din Apocalipsa 14:6, 7. Dar dacă profeția nu este împlinită, atunci cu siguranță nu ar trebui să se aștepte venirea acum. Cei care așteaptă convertirea lumii, nu pot aștepta venirea lui Hristos acum; nici cei care așteaptă o răspândire mult mai largă a mesajului primului înger nu ar trebui să pretindă că așteaptă a doua venire, până când această lucrare nu va fi mai întâi împlinită.

Dar când privim la mișcarea măreață din trecut în legătură cu venirea și împărăția lui Hristos, vedem profeția împlinită, marea lucrare împlinită.

Conferențiarii și editorii Advent au mărturisit că Apocalipsa 14:6, 7 s-a împlinit. "Vocea Adevărului" din decembrie 1844 spune: "Nici un caz nu poate fi demonstrat mai clar cu fapte decât faptul că acest mesaj a fost transmis la fiecare națiune și limbă de sub cer în ultimii câțiva ani prin predicarea venirii lui Hristos în 1843 sau aproape. Prin intermediul prelegerilor și al publicațiilor, sunetul a ajuns pe tot pământul și cuvântul până la marginile lumii."

Frații noștri de la venire știu foarte bine că, cam din 1840 până în 1844, solia de la ora judecății a fost transmisă cu un succes și o putere uimitoare și că mintea publică a fost mișcată de ea. Ei știu, de asemenea, că mesajul a încetat să mai capteze atenția publicului, că lumea și biserica au adormit la acest subiect și că cei care pretind că dau acest mesaj acum și-au pierdut energia și puterea pe care le aveau odată. Cu aceste fapte în fața noastră, nu avem niciun motiv să ne așteptăm ca mesajul primului înger să capteze din nou atenția publicului. Iar cei care se așteaptă la o proclamare mult mai extinsă a acestui mesaj decât mișcarea din trecut, pot la fel de bine să se aștepte la convertirea lumii.

AL DOILEA ÎNGER. "Și a urmat un alt înger, zicând: "A căzut Babilonul, cetatea cea mare, a căzut, a căzut, pentru că a făcut să bea toate neamurile din vinul mâniei desfrânării ei".

Acest înger nu a plecat în misiunea sa și nu a transmis mesajul său împreună cu primul, ci "A URMAT", după ce primul înger a transmis povara mesajului său. Primul mesaj a fost adresat bisericilor; dar curând ziarele lor au refuzat să-l publice, iar ușile lăcașurilor lor de cult au fost închise împotriva lui. Ei au respins vestea bună a împărăției care urma să vină, iar Isus și Duhul adevărului s-au îndepărtat de la ei, după cum arată clar starea lor actuală. Puținelor suflete în viață din toate aceste biserici, care primiseră solia Adventului și cărora le plăcea să vorbească despre Advent și despre Restituire, nu li s-a permis să vorbească liber despre credința și speranța lor. Mărturia lor fiind zdrobită, calea a fost pe deplin pregătită pentru cel de-al doilea mesaj: "Babilonul a căzut" etc. Acest mesaj l-am auzit, vocile noastre l-au proclamat și i-am văzut efectul atunci când copiii lui Dumnezeu asupriți au rupt legăturile care îi legau de diferitele secte.

Căderea Babilonului este în mod evident o cădere morală, și nu distrugerea sa finală. Acest lucru se poate vedea din Apocalipsa 18:2, unde se afirmă că Babilonul a căzut și a devenit stăpânirea oricărui duh necurat etc. El trebuie să existe după căderea sa pentru a putea fi o priză pentru spiritele necurate după această cădere. În căderea sa și în devenirea sa în stăpânirea spiritelor murdare se vede clar o schimbare morală.

Dacă termenul Babilon este aplicat bisericii catolice, atunci ne întrebăm când a avut loc o astfel de schimbare morală în această biserică? Când a căzut din punct de vedere moral? Faptul că a fost întotdeauna coruptă interzice o astfel de aplicare.

Poporul lui Dumnezeu, care a auzit mesajul primului înger și a ieșit sub mesajul celui de-al doilea, se afla, înainte de a ieși, în Babilon. Erau ei în biserica catolică? Și au ieșit ei din acea biserică? Cu siguranță că nu. Dar știm că multe mii au ieșit din sectele protestante. Cum biserica catolică nu a decăzut din punct de vedere moral, fiind întotdeauna cât se poate de josnică, și cum poporul lui Dumnezeu nu a fost acolo, spunem că nu poate fi Babilonul menționat de cel de-al doilea înger.

Se spune că cetatea Romei este Babilonul și că prăbușirea ei este arderea acestei cetăți literale. Dar poate fi oare cetatea Romei un lăcaș al spiritelor necurate după ce a fost arsă? Și poporul lui Dumnezeu va fi chemat din Roma după ce va fi mistuită de foc? Ei sunt chemați să iasă din Babilon pentru a scăpa de plăgile ei declarate, Apocalipsa 18:4. Dar vor fugi ei din Roma după ce va fi arsă pentru a scăpa de plăgile dintre care arderea ei este ultima? "Plăgile ei vor veni într-o singură zi: moarte, doliu și foamete; și va fi arsă complet de foc". Apocalipsa 18:8.

Babilon înseamnă "amestec sau confuzie", ceea ce se aplică foarte bine la numeroasele secte, care susțin o mare varietate de sentimente. Dar Hristos a conceput ca biserica Sa să fie una singură. Nu spunem că sectele au devenit Babilon prin cădere. Ele, în timp ce se aflau în starea lor divizată și subdivizată, și unite cu lumea, au fost întotdeauna Babilon. Dumnezeu a îngăduit ca poporul Său să rămână acolo, până când mesajul primului înger a fost respins, apoi i-a chemat afară.

Că bisericile nominale au căzut, să lăsăm ca propriile lor recunoașteri și faptele referitoare la starea lor actuală să fie mărturie. Când starea lor este comparată cu cea de acum zece ani, se vede clar căderea lor.

Credem că "duhurile necurate" din care Babilonul avea să devină o "stăpânire", după căderea sa, se referă la minunile spirituale din zilele noastre, cum ar fi mesmerismul, biologia, psihologia și "răpirile misterioase". Și credem că este evident faptul că, chiar înainte de revărsarea plăgilor, glasul din cer: "Ieșiți din ea, poporul meu", se va auzi ca niciodată.

AL TREILEA ÎNGER. Și îngerul al treilea îi urmărea, zicând cu glas tare: "Dacă cineva se va închina fiarei și chipului ei și dacă va primi semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea din vinul mâniei lui Dumnezeu, care este turnat fără amestec în paharul mâniei Lui, și va fi chinuit cu foc și pucioasă, în fața sfinților îngeri și în fața Mielului: Și fumul chinului lor se ridică în sus în vecii vecilor; și nu au odihnă

nici ziua, nici noaptea, cei care se închină fiarei și chipului ei și oricine primește semnul numelui ei. Aici este răbdarea sfinților: aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus."

Acesta este într-adevăr un mesaj extrem de solemn. Și dacă se aplică la timpul prezent, este cu siguranță de cea mai mare importanță ca semnificația sa să fie căutată și înțeleasă cu seriozitate. Rețineți bine limbajul: "Și al treilea înger i-a urmat". Dacă, așa cum am arătat, mesajele primului și celui de-al doilea înger au fost date în urmă cu câțiva ani, este sigur că mesajul acestui înger care i-a urmat este adresat și nouă. Un astfel de avertisment implică un mare pericol. Și noi, care suntem în pericol de a ne închina fiarei și chipului ei și de a bea paharul nesecat al mâniei lui Dumnezeu Atotputernic, vom adormi mai departe și vom neglija să examinăm acest mesaj extrem de important? Dumnezeu să ne ferească. Cu ajutorul Duhului Sfânt, vom cerceta acest subiect și vom căuta să înțelegem îndatoririle pe care le impune atât de solemn. Cele ce urmează sunt extrase dintr-o lucrare intitulată, "Facts on Romanism." Pagina 112, publicată de J. V. Himes.

"Dar capitolul al paisprezecelea [din Apocalipsa] prezintă un strigăt uluitor, care încă trebuie să fie făcut ca o avertizare pentru omenire în acel ceas de puternică ispită. Apocalipsa 14:9-11. Un denunț al mâniei atât de înfricoșător, nu poate fi găsit în cartea lui Dumnezeu în afară de acesta. Nu implică oare o ispită puternică pentru a cere o avertizare atât de teribilă?".

Examinând acest mesaj, vom remarca particularitățile conținute în el, după cum urmează: I. Fiara. II. Imaginea. III. Semnul.IV. Adorarea fiarei și a imaginii. V. Mânia lui Dumnezeu. VI. Chinul în prezența Sfinților Îngeri și a Mielului. VII. Răbdarea sfinților. VIII. Poruncile lui Dumnezeu, și IX. Credința lui Isus.

I. BESTIA. - Ea este menționată în Apocalipsa 15:2; 16:2; 19:20; 20:4, în legătură cu Chipul, într-un mod asemănător cu cel în care se vorbește despre ea în acest mesaj. Legătura nu arată la ce fiară se referă; dar se vorbește despre ea ca și cum ar fi fost explicată anterior și ar fi fost bine înțeleasă. În mod evident, este vorba de fiara cu șapte capete și zece coarne din capitolul treisprezece, care reprezintă forma papală a celei de-a patra împărății. Ea își primește sediul, puterea și autoritatea de la balaur, Roma păgână.

Această fiară urma să aibă puterea de a-i duce pe sfinți în captivitate și de a-i ucide cu sabia, pentru o perioadă de 1260 de ani [Daniel 7:25, 26; Apocalipsa 13:5, 10], apoi urma să i se "ia stăpânirea" și să "meargă în captivitate". Acest lucru s-a întâmplat în 1798, când a primit o "rană mortală", care a fost vindecată. În acest moment, Ioan vede "O ALTĂ FIARĂ ieșind din pământ" cu "două coarne ca un miel". Înainte de a remarca IMAGINEA fiarei papale, FIARA cu DOUĂ coarne ne reclamă atenția. În legătură cu această fiară există câteva lucruri de un interes și o importanță deosebită, după cum urmează:

1. TIMPUL apariției sale. Cu siguranță că nu s-a ridicat înainte de prima fiară. Și nici în același timp, căci atunci nu ar fi corect să numim nici una dintre ele prima. Dar, întrucât urmează primei fiare, este evident că ar trebui să ne așteptăm ca ea să se ridice pentru a se face remarcată cam în momentul în care prima fiară merge în captivitate, la sfârșitul celor 1260 de ani. De asemenea, trebuia să determine lumea să "se închine primei fiare a cărei rană de moarte a fost vindecată". Acest lucru dovedește că perioada sa de acțiune este de când stăpânirea primei fiare a fost înlăturată în 1798.

2. Este "O ALTĂ FIARĂ", pe lângă fiara cu zece coarne. Deși stăpânirea primei fiare a fost limitată la o perioadă de 1260 de ani, totuși ea avea să facă război până la judecată [Daniel 7:19-22], când, împreună cu falsul profet [fiara cu două coarne], va fi aruncată "de vie" în "lacul/iazul de foc". Apocalipsa 19:20.

"Fiara cu două coarne este reprezentată ca o putere care există și își îndeplinește rolul, după moartea și învierea primei fiare. Dacă mi se cere părerea cu privire la ceea ce va constitui acea fiară cu două coarne, sau falsul profet, trebuie să mărturisesc cu sinceritate că nu știu. Cred că este o putere care urmează să fie încă dezvoltată sau să se manifeste ca un complice al papalității în supunerea lumii. Va fi o putere care va face minuni și va înșela lumea cu ele. Vezi Apocalipsa 19:20." - Restituirea lui Litchpp.131,133.

Fiara cu două coarne își face minunile în fața primei fiare. Apocalipsa 13:13, 14. Acest lucru nu numai că arată că este distinctă de fiara cu zece coarne, ci și că ambele există în același timp.

3. MODUL în care a apărut. Cele patru fiare [Daniel 7], dintre care fiara cu zece coarne [Apocalipsa 13:1] este a patra, s-au ridicat toate din mare [marea sau "apele" desemnează "popoare, națiuni etc." Apocalipsa 17:15], din cauza celor patru vânturi care se luptau. [Vânturile reprezintă certurile dintre oameni]. Ei s-au ridicat prin răsturnarea puterilor care îi precedau, prin intermediul războiului.

Dar nu și cu fiara cu două coarne. Ea a fost văzutăieșind din "pământ", crescând în putere într-un mod pașnic. Ea nu răstoarnă nicio putere anterioară prin război.

4. LOCAȚIA acestei fiare. Sediul primei fiare este în Europa și, cu siguranță, la Roma. Și cum ea trăiește și face război până la judecată, nu trebuie să căutăm printre regatele papale din Europa pentru a afla unde se află fiara cu două coarne. "Și am văzut o altă fiară care se ridica din PĂMÂNT și avea două coarne ca un miel". Niciun simbol nu ar putea reprezenta mai bine decât acesta creșterea, dezvoltarea și aparenta blândețe a națiunii noastre.

5. Cele două coarne de MIEL. Blândețea și tinerețea acestei puteri par a fi indicate de coarnele sale asemănătoare cu cele ale unui miel. Înțelegem că

acestea reprezintă puterile civile și religioase ale acestei națiuni - puterea civilă republicană și puterea ecleziastică protestantă. Pentru o explicație mai completă a acestui subiect, trebuie să trimitem cititorul la un lung articol scris de fr. J. N. Andrews, intitulat "Gânduri despre Apocalipsa 13 și 14", publicat în "Advent Review and Sabbath Herald", nr. 11, vol. I. Din acest articol reținem următoarele:

"Coarnele berbecului", Daniel 8, desemnează regii Mediei și Persiei. Cornul cel mare dintre ochii țapului îl desemna pe primul rege. Cele zece coarne ale fiarei a patra, denotă cele zece regate în care a fost împărțit cel de-al patrulea imperiu. Daniel 8:23-25; Apocalipsa 17:12. Cornul cel mic care a ieșit după ei denotă biserica papală care a fost îmbrăcată ulterior cu putere civilă. Și este evident că coarnele acestor fiare, simbolizează întreaga putere a fiarelor. Din aceste fapte aflăm că coarnele fiarei precedente, denotau puterile civile și religioase. De aceea, considerăm coarnele acestei ultime fiare ca simboluri ale puterii civile și religioase.

"Nicio putere civilă nu s-a putut compara cu republicanismul în caracterul său de mielușel. Marele principiu recunoscut de această formă de putere, este exprimat astfel: "Toți oamenii se nasc liberi și egali și sunt înzestrați cu anumite drepturi inalienabile, cum ar fi viața, libertatea și căutarea fericirii". Prin urmare, toți au dreptul de a participa la elaborarea legilor și la desemnarea celor care trebuie să le execute. A mai existat vreodată o dezvoltare a puterii civile atât de asemănătoare cu cea a mielului? Și ce, în materie religioasă, poate fi comparat cu protestantismul? Sentimentul său principal este recunoașterea distinctă a dreptului la judecata privată în probleme de conștiință. "Biblia este singura religie a protestanților". A existat vreodată în lumea religioasă ceva care să egaleze acest lucru în profesiile sale precum a făcut-o cea de miel? Astfel considerăm semnificația celor 'două coarne ca un miel'.

6. Puterea exercitată de această fiară. "Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei[sau "în fața lui", după cum traduce Whiting] și face ca pământul și cei care locuiesc pe el să se închine primei fiare a cărei rană mortală a fost vindecată". Iată o dovadă concludentă că fiara cu două coarne este distinctă de "prima fiară". Ea este contemporană cu fiara cu zece coarne din momentul în care rana ei mortală a fost vindecată. Această exercitare a puterii este cu siguranță viitoare și este scena necazului și a pericolului din fața noastră, despre care suntem avertizați de cel de-al treilea înger.

7. MINUNILE și MIRACOLELE săvârșite de această fiară. "Ea face minuni mari, încât face să coboare foc din cer pe pământ sub ochii oamenilor; și amăgește pe cei ce locuiesc pe pământ prin acele minuni pe care a avut puterea să le facă sub ochii fiarei." Aici vom cita din articolul menționat anterior:

"Faptul că trăim într-o epocă a minunilor este un fapt bine cunoscut: într-adevăr, se repetă adesea limbajul: "Nimic nu este prea minunat pentru a se întâmpla". 'Creșterea cunoașterii' în fiecare departament al artelor și al științelor, a fost într-adevăr fără precedent în istoria trecută a lumii. Vedem carele cu viteza fulgerului străbătând pământul cu viteza fulgerului și cu o viteză similară oamenii sunt capabili să traverseze adâncurile mărețe. Naum 2. 'Focul lui Dumnezeu' [fulgerul, Iov 1:16; Exodul 9:16,] este literalmente coborât din cer. Aceasta este puterea minunată pe care omul a obținut-o asupra elementelor. Iar fulgerul astfel coborât din cer este trimis ca mesager de la un capăt la altul al țării. Ei 'trimit fulgerele, iar ele se duc și spun 'iată-ne aici! Iov 38:35. Și toate aceste minuni se oferă să fie eclipsate de altele și mai uimitoare.

"Dar este o altă categorie de minuni pe care o considerăm ca fiind împlinirea completă a acestei profeții. Lumea poate fi într-adevăr înșelată de aceste lucruri și poate fi făcută să creadă că 'vin zile mai bune', că pământul este pregătit pentru reședința omului și că oamenii devin mai virtuoși și mai luminați; dar există și alte minuni în curs de desfășurare, care sunt într-adevăr minuni prin care lumea este înșelată. Poate că nu este necesar să remarcăm minunile psihologiei, ale biologiei etc., în care toate minunile din epocile trecute par să fie reînviate; dar noi remarcăm acele evoluții uimitoare din țara spiritelor, care provoacă uimirea lumii. S-ar părea că, în prezent, comunicările cu spiritele morților răposați se desfășoară liber, iar oamenii sunt puși în legătură imediată cu lumea spiritelor. Astfel de comunicări, deși rare în epocile trecute, au devenit cotidiene. Ni se spune despre oameni evlavioși care poartă acum conversații cu spiritele evangheliștilor Marcu și Luca etc. Spiritele se împărtășesc cu cea mai mare libertate, nu doar cu cei pioși, ci cu toate clasele sociale.Iar protestanții sunt principalii actori în toate acestea. Este evident că aceste lucruri nu sunt decât începutul miracolelor cu care va fi înșelată lumea.

"Faptul că toate acestea sunt lucrarea diavolului este evident din faptul că Dumnezeu a interzis necromanția în cuvântul său. Deuteronom 18:11; Isaia 8:19. De aceea este sigur că spiritele oamenilor buni nu vin să se împărtășească cu cei care încalcă porunca divină. Și putem merge mai departe de atât și să spunem că nici măcar spiritele oamenilor răi nu se află acolo. Căci dacă sunt conștiente, capitolul al șaisprezecelea din Luca arată că nu li se permite să se întoarcă pe pământ. Și dacă într-adevăr "morții nu știu nimic" [Eclesiastul 9:5], atunci este sigur că spiritele lor nu sunt trimise în lume pentru a-i instrui pe oameni. Nicio formă de guvernare nu a apărut vreodată, în nicio epocă trecută, în care aceste elemente remarcabile de înșelăciune să fie combinate."

"Așa cum Iane și Iambre s-au împotrivit lui Moise", cu vrăjile lor, când Dumnezeu era pe cale să-și elibereze poporul din robia egipteană, tot așa, în "TIMPURILE PERICULOASE" ale "ULTIMELOR ZILE", adevărul lui Dumnezeu avea să fie combătut. Atunci, Dumnezeu a făcut minuni prin mâna lui Moise și a lui

Aaron și a trimis plăgi asupra Egiptului pentru a arăta că poporul Său trebuia să fie liber; totuși, diavolul l-a înșelat atât de complet pe Faraon și oastea sa, prin vrăjile magilor, încât aceștia au îndrăznit chiar să intre în canalul pe care Atotputernicul îl deschisese prin Marea Roșie pentru fuga poporului Său ales.

Minunile din zilele noastre, mai ales cele care par să imite lucrarea lui Dumnezeu, sunt perfect calculate pentru a-i înșela pe cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu. Și dacă poporul lui Dumnezeu nu este avertizat împotriva puterii înșelătoare a lui Satana în aceste lucruri, va fi în pericol să fie orbit de ele. Deja această putere a venit asupra mulțimii care are "o formă de evlavie", astfel încât, dacă "PUTEREA ACELEIA" s-ar manifesta, așa cum s-a văzut în această țară acum câțiva ani în cadrul unor puternice treziri, zece mii de voci s-ar alătura imediat strigătelor de "Mesmerism, Fanatism" etc. Fie ca Dumnezeu să-și salveze poporul Său din mijlocul pericolelor ultimelor zile; și în timp ce cei care neagă puterea evlaviei sunt conduși de "duhurile diavolilor care fac minuni", spre "bătălia din ziua cea mare a lui Dumnezeu Atotputernic", fie ca poporul Său să vegheze și să-și păstreze hainele.

II. IMAGINEA. Fiara cu două coarne trebuia să facă "un chip al fiarei care avea rana de sabie și trăia" [Apocalipsa 13:14], deci, atunci când va fi făcut, va fi un chip al fiarei papale. Pentru ca ea să fie o imagine a acelei fiare, trebuie să semene cu ea, cel puțin în multe privințe. Acea fiară era o biserică învestită cu putere civilă și cu autoritatea de a dicta în materie de religie și de a-i da la moarte pe sfinții lui Dumnezeu. Imaginea, deci, trebuie să fie o altă biserică, învestită cu autoritate civilă pentru a face aceeași lucrare. Acest lucru se va vedea clar comparând versetul 15, cu Daniel 7:25-28; Apocalipsa 13:1-5. Și cum fiara cu două coarne face ca imaginea să fie făcută și îi dă viață, ajungem la concluzia că nu poate fi altceva decât bisericile protestante învestite cu autoritatea de a "vorbi", așa cum a făcut biserica papală, și de a-și pune în aplicare decretele prin legi și pedepse severe.

Dacă se spune că lumea este prea luminată ca să se unească într-o astfel de persecuție, noi răspundem că Cuvântul lui Dumnezeu este clar în această privință și că cel de-al treilea înger dă avertismentul său solemn în legătură cu această scenă de pericol. Respingerea adevărului lui Dumnezeu îi lasă pe oameni ca subiecți ai înșelăciunii lui Satana. 2 Tesaloniceni 2:9-12. Observați cât de repede Biserica iudaică L-a răstignit pe Fiul lui Dumnezeu după ce L-a respins ca Mesia. "Dacă am fi fost în zilele părinților noștri", au spus ei, "nu am fi fost părtași cu ei la sângele profeților". Matei 23:30. Dar când a venit peste ei "ceasul și puterea întunericului", ei au fost conduși de puterea lui Satana.

Nu presupunem că Apocalipsa 13:15 ne învață că sfinții vor fi uciși; dar textul arată în mod clar că cel puțin un decret va fi dat în acest sens. Având în vedere acest decret și pericolele care ne stau în față, profetul a dat următorul îndemn: "Înainte ca DECRETUL să iasă la iveală, înainte ca ziua să treacă ca

paiele, înainte ca mânia aprigă a Domnului să vină peste voi, înainte ca ziua mâniei Domnului să vină peste voi: Căutați pe Domnul, voi toți cei blânzi de pe pământ, care ați făcut judecata Lui; căutați dreptatea, căutați blândețea; poate că veți fi ascunși în ziua mâniei Domnului", Țefania 2:2, 3.

III. SEMNUL FIAREI. Acest semn este menționat în Apocalipsa 13:16; 14:9, 11; 15:2; 16:2; 19:20; 20:4. În toate aceste locuri sunt folosite cuvintele "semnul" sau "semnul lui", ceea ce arată că se face referire la un anumit semn. Acest semn nu este explicat decât ca fiind semnul fiarei papale, care va fi aplicat de fiara cu două coarne, și ca fiind în opoziție directă cu "poruncile lui Dumnezeu" și cu "pecetea Dumnezeului celui viu". Acest semn este foarte vizibil, pe frunte sau pe mână, și semnifică, nu un semn literal, ci o profesie religioasă proeminentă, la fel de clar văzută și cunoscută ca un semn literal pe frunte sau pe mână. Trebuie să fie o instituție a fiarei papale, un punct proeminent de credință religioasă, asupra căruia bisericile papală și protestantă sunt de acord. În legătură cu acest semn vom vorbi mai pe larg în cele ce urmează.

IV. ÎNCHINAREA LA FIARĂ ȘI LA IMAGINE. În conflictul final, în legătură cu care cel de-al treilea înger care își rostește teribilul avertisment, nu sunt văzute decât două clase. O clasă respectă poruncile lui Dumnezeu, sunt însemnate cu pecetea Dumnezeului cel viu [Ezechiel 9:2-6; Apocalipsa 7:1-3; 14:1] și sunt văzute pe Muntele Sionului împreună cu Mielul. Cealaltă clasă primește semnul fiarei și al chipului și experimentează mânia lui Dumnezeu. O clasă sunt cei care se închină lui Dumnezeu, pentru că îl onorează respectându-i poruncile. Cealaltă clasă primește semnul [o instituție și o cerință religioasă proeminentă] fiarei, prin urmare, sunt închinătorii fiarei, pentru că îi onorează instituția. Prin urmare, concluzionăm că respectarea unei anumite instituții a papalității (care urmează să fie pusă în aplicare de fiara cu două coarne), care se opune poruncilor lui Dumnezeu, constituie o închinare la fiară și la imaginea ei.

V. MÂNIA LUI DUMNEZEU. "Și am văzut un alt semn în cer, mare și minunat: șapte îngeri care aveau cele șapte plăgi de pe urmă, pentru că în ei s-a umplut (isprăvit) RĂZBOIUL LUI DUMNEZEU", Apocalipsa 15:1. Această mărturie este o dovadă suficientă că mânia lui Dumnezeu, amenințată de cel de-al treilea înger, reprezintă cele ȘAPTE ULTIME PLÂNGERI. Aceste plăgi sunt în mod evident umbrite de plăgile din Egipt și vor fi la fel de reale și literale ca și acelea. Comparați Exodul 7-12, cu Apocalipsa 16.

Plăgile din Egipt au avut loc chiar înainte de eliberarea lui Israel. Ultimele șapte plăgi vor fi vărsate chiar înainte de eliberarea finală a sfinților. Puterea înșelătoare a lui Satana a fost manifestată de magicienii care s-au împotrivit lui Moise, chiar înainte și în legătură cu plăgile din Egipt. Și înainte și în legătură cu ultimele plăgi, cei care se închină fiarei și chipului ei vor fi înșelați de "minunile" și "miracolele" făcute de fiara cu două coarne.

Mânia lui Dumnezeu din ultimele șapte plăgi va constitui "un timp de necaz cum nu a mai fost niciodată", după ce Mihail se va ridica. Daniel 12:1. Medierea lui Isus în Sanctuarul ceresc, previne ca mânia lui Dumnezeu să vină asupra unei lumi vinovate. Cei patru îngeri [Apocalipsa 7:1-3] țin cele patru vânturi până când slujitorii lui Dumnezeu sunt pecetluiți de ultimul mesaj de avertizare. Când această lucrare va fi terminată, Hristos își va lăsa deoparte haina preoțească, va îmbrăca "hainele răzbunării" [Isaia 59:17] și își va lua poziția pe "norul alb" [Apocalipsa 14:14], cu "o seceră ascuțită" pentru a secera recolta pământului. Apoi, cei patru îngeri vor înceta să mai țină cele patru vânturi [Apocalipsa 7:1-3,] și mânia lui Dumnezeu, în cele șapte plăgi finale, va fi revărsată.

Perioada de turnare a potirelor mâniei lui Dumnezeu este clar arătată [Apocalipsa 11:18] ca fiind sub sunetul celui de-al șaptelea înger, după ce "templul lui Dumnezeu a fost deschis în cer" și "chivotul testamentului Său" a fost văzut. Vezi versetul 18. Acest lucru nu putea fi înainte de încheierea celor 2.300 de zile, când Sanctuarul noului legământ urma să fie curățat. Vezi Evrei 8:1-6; 9:1-8, 23, 24. Pentru ca Marele nostru Mare Preot să poată îndeplini această parte a preoției sale, el trebuie, la sfârșitul celor 2.300 de zile, să treacă prin cel de-al doilea văl, în "cortul mărturiei", conform preoției tipice. Și abia după ce tabernacolul, care conține cele zece porunci, din Sanctuarul ceresc este deschis, cei șapte îngeri primesc porunca de a pleca la drum și de a vărsa cupele mâniei. "Și după aceea m-am uitat și iată că "templul cortului mărturiei din ceruri era deschis. Și cei șapte îngeri au ieșit din templu" etc. Apocalipsa 15:5, 6.

VI. TORTURA ÎN PREZENȚA SFINȚILOR ÎNGERI ȘI A MIELULUI, menționată în mesajul celui de-al treilea înger, credem că se referă la moartea a doua, la sfârșitul celor 1000 de ani din Apocalipsa 20. Nu este posibil ca aceasta să fie aplicată oamenilor răi în starea lor actuală, pentru că ei nu ar putea rezista nici măcar o clipă în prezența îngerilor și a Mielului, cu atât mai mult, pentru o perioadă de timp, așa cum este descris în mesajul din Apocalipsa 13:10, 11.

Prezența unui înger, la învierea lui Hristos, a făcut ca garda romană să se "cutremure" și să devină "ca niște morți". Și când Fiul omului va veni în slava Tatălui Său și toți sfinții îngeri împreună cu El, când toate cerurile vor străluci de slavă și pământul se va cutremura de prezența Domnului, atunci cei care nu vor fi doborâți de ultimele șapte plăgi nu vor putea sta o clipă în fața slavei arzătoare a acelei scene. Vorbind despre "omul păcatului", Pavel spune: "pe care Domnul îl va mistui cu duhul gurii Sale și îl va nimici cu strălucirea venirii Sale", 2 Tesaloniceni 2:8.

Prin urmare, concluzionăm că mesajul îngerului al treilea conține nu numai o avertizare cu privire la teroarea primei morți a celor care se închină fiarei și chipului ei, prin cele șapte plăgi finale, ci și cu privire la scena de chinuri de la a doua înviere, când cei răi vor fi înviați cu trupuri capabile să stea în prezența Mielului și a sfinților îngeri. Și, pe măsură ce oastea lui "Gog și Magog" se va

aduna în jurul Orașului Preaiubit, va avea loc executarea finală a judecății. "Focul din cer de la Dumnezeu" îi va "mistui".

VII. RĂBDAREA SFINȚILOR. "Iată răbdarea sfinților". Unde? După ce cel de-al doilea înger și-a dat solia și marea lucrare proiectată de el este îndeplinită. Este bine cunoscut de cei care au participat la mișcarea de avânt, că acest lucru s-a întâmplat în toamna anului 1844, în momentul marii noastre dezamăgiri. Perioada de după acea dezamăgire poate fi numită în mod corect timpul răbdării sfinților. Referitor la dezamăgirea noastră și la poziția noastră de așteptare din timpul așteptării încrezătoare, apostolul vorbește în felul următor:

"Nu vă lepădați deci încrederea voastră, care are o mare răsplată.Căci aveți nevoie de RĂBDARE, pentru ca, după ce ați făcut voia lui Dumnezeu, să primiți făgăduința. Căci încă puțină vreme, și Cel ce va veni va veni și nu va zăbovi.

"Acum, cel neprihănit va trăi prin credință; dar dacă cineva se retrage, sufletul meu nu va avea nici o plăcere în el. Dar noi nu suntem dintre cei ce se trag înapoi spre pierzanie, ci dintre cei ce cred pentru mântuirea sufletului." Evrei 10:35-39.

Această mărturie a apostolului arată, în primul rând, că un popor trebuia să aibă o mare încredere care să fie plăcută lui Dumnezeu; în al doilea rând, că va fi dezamăgit, după ce va face "voia lui Dumnezeu", și va avea nevoie de o mare răbdare pentru a îndura încercările poziției lor; și în al treilea rând, că va trebui să trăiască prin credință. Chemând la "amintirea zilelor trecute", în care au fost în mod deosebit "luminați", ei vor trăi "prin credință" în experiența lor trecută și în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu referitoare la viitorul glorios.

Această mărturie a apostolului nu se poate aplica decât acelor oameni care au o experiență corespunzătoare. Iar acei oameni, credem pe deplin, sunt cei care au așteptat cu mare încredere venirea lui Hristos la o anumită perioadă de timp, au fost dezamăgiți, au trecut și încă mai trec prin încercări severe care decurg din poziția lor de așteptare.Expresia: "ÎNCĂ PUȚIN TIMP, ȘI CEL CARE VA VENI VA VENI" etc. arată că această mărturie nu se poate aplica nicăieri în istoria bisericii, ci chiar înainte de venirea lui Hristos.

Al treilea înger (care îi urmează celui de-al doilea, prin urmare perioada mesajului său este de la dezamăgirea noastră din 1844) declară: "AICI este răbdarea sfinților", ceea ce Pavel explică mai pe larg și arată că este vorba de "puțină vreme", chiar înainte de a doua venire.

VIII. PORUNCILE LUI DUMNEZEU. Am ajuns acum la o diviziune importantă a acestui subiect. Rețineți bine această porțiune din mărturia celui de-al treilea înger: "AICI sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu [Tatăl] și credința lui Isus" [Fiul]. Distincția dintre PORUNCILE Tatălui și CREDINȚA Fiului Său, Isus Hristos, este prea clară pentru a fi înțeleasă greșit.

"Și balaurul s-a mâniat pe femeie și s-a dus să se războiască cu rămășița seminței ei, care păzește PORUNCILE lui Dumnezeu și are MĂRTURIA lui Isus Hristos." Apocalipsa 12:17. "Credința" și "mărturia lui Isus Hristos" sunt, în mod evident, aceleași. Rămășița din sămânța femeii, care ascultă mesajul celui de-al treilea înger, nu numai că păstrează poruncile Tatălui, ci și credința sau mărturia Fiului.

Unii spun că poruncile lui Dumnezeu înseamnă doar doctrinele și preceptele Noului Testament predate de Isus și de apostolii săi. Ne opunem acestui punct de vedere și am vrea să-i întrebăm pe cei care îl susțin: Ce este atunci mărturia lui Isus Hristos? Atât poruncile lui Dumnezeu, cât și mărturia lui Isus Hristos sunt respectate de către rămășiță. Deoarece credința sau mărturia lui Isus cuprinde toate doctrinele și preceptele învățate de Hristos și de apostolii săi, specifice noului legământ, poruncile lui Dumnezeu trebuie să fie în mod necesar ceva în plus, care sunt obligatorii atât în timpul vechii cât și al noii dispensații. Noi spunem că poruncile lui Dumnezeu sunt cele zece porunci, pe care Tatăl le-a rostit cu o voce audibilă și le-a scris cu degetul său pe tablele de piatră.

"O poruncă nouă vă dau vouă", a spus Isus, "să vă iubiți unii pe alții", Ioan 13:34. "Aceasta este porunca mea: Să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit eu pe voi", Cap. 15:12. "Purtați-vă sarcinile unii altora și împliniți astfel legea lui Hristos". Galateni 6:2. Petru vorbește, de asemenea, despre poruncile apostolilor Domnului și Mântuitorului, 2 Petru 3:2. Dar acestea sunt cu siguranță incluse în credința sau mărturia lui Isus Hristos. Acesta este motivul pentru care doctrinele și poruncile lui Hristos și ale apostolilor Săi nu sunt numite nicăieri, în Noul Testament, poruncile lui Dumnezeu.

"Fericiți cei ce împlinesc poruncile Lui, ca să aibă dreptul la pomul vieții și să intre pe porți în cetate." Apocalipsa 22:14. O promisiune prețioasă, într-adevăr, pentru cei care ascultă. Dar ale cui sunt aceste porunci care trebuie ascultate pentru a intra în Cetatea de Aur și a avea dreptul la Pomul Vieții? La această întrebare, unii ar putea fi gata să răspundă: "Poruncile lui Isus". Dar opriți-vă, frații mei! Vedeți mai întâi cine vorbește. Este "Martorul adevărat", Domnul Isus Hristos, care spune: "Fericiți cei care împlinesc PORUNCILE LUI". Cuvântul "al lui" trebuie să se refere la Dumnezeu Tatăl; prin urmare, această promisiune, de a intra în Cetatea lui Dumnezeu, este pentru cei care respectă cele zece porunci ale Tatălui.

IX. CREDINȚA LUI ISUS. Am afirmat mai înainte că mărturia lui Isus Hristos, menționată în legătură cu poruncile lui Dumnezeu, Apocalipsa 12:17, este aceeași cu credința lui Isus, numită în Cap. 14:12. Ambele texte se aplică aceleiași perioade. Unul se referă la "rămășița", sau ultima parte a bisericii lui Hristos, chiar înainte de a doua venire, iar celălalt este o parte a ultimului mesaj de îndurare adresat membrilor împrăștiați ai trupului lui Hristos, chiar înainte de revărsarea mâniei lui Dumnezeu.

Unii au presupus că credința lui Isus era credința de a vindeca bolnavii etc., în timp ce alții au crezut că era credința necesară pentru a sta în ziua mâniei fără un Intercesor. Dar cel mai coerent pare a fi faptul că credința sau mărturia lui Isus Hristos cuprinde toate preceptele și doctrinele Noului Testament predate de Hristos și, ulterior, de sfinții săi apostoli, care au fost martorii săi speciali. AICI, în vremea răbdării sfinților, este un popor - slavă cerului - care iubește întreaga Biblie. Ei caută să onoreze atât pe Tatăl, cât și pe Fiul, prin respectarea poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus.

Mărturia lui Isus Hristos nu se opune și nu ia locul poruncilor lui Dumnezeu. Spune Fiul lui Dumnezeu: "Să nu credeți că am venit să distrug legea" etc. El arată, făcând referire la decalog, că vorbește despre legea poruncilor, apoi afirmă că, atâta timp cât cerul și pământul vor rămâne, nici un gram sau o fărâmă nu va dispărea din ea. A se vedea Matei 5:17-33.

Noi considerăm că doctrina conform căreia credința lui Isus ia locul Legii lui Dumnezeu și o abrogă este una dintre fabulațiile ultimelor zile [2 Timotei 4:4], care, dacă este crezută, va duce sufletele la pierzanie. Pavel mustră această erezie atunci când spune: "Oare noi, prin CREDINȚĂ, anulăm LEGEA? Doamne ferește: da, noi ÎNFIINȚĂM LEGEA". Romani 3:31. Apostolul mai spune, de asemenea, [cap. 7]: "De aceea Legea este sfântă, și porunca sfântă, dreaptă și bună". Aici, să se înțeleagă că această epistolă către Romani a fost scrisă în anul 60 d.Hr., la douăzeci și nouă de ani după ce "scrierea de mână a rânduielilor", din cartea lui Moise, a fost abolită. Deși legea tipică a lui Moise a fost abolită atunci, întâlnindu-și antitipul în Evanghelie, totuși legea lui Dumnezeu, cele zece porunci, era cu siguranță o lege vie atunci când a fost scrisă această epistolă.

Părerea lui Pavel despre Legea lui Dumnezeu diferă mult de opiniile unora din zilele noastre. Ni se spune adesea că este "abolită", "moartă", "un blestem pentru om" etc. Dar Pavel o declară "SFÂNTĂ, JUSTĂ și BUNĂ". De către unii este considerată foarte supărătoare, mai ales respectarea poruncii a patra. Dar, spune Pavel, "eu mă DEZLĂNȚUIESC în legea lui Dumnezeu" și "știm că legea este spirituală". Și apostolul Ioan este de acord cu Pavel. El spune: "Căci aceasta este IUBIREA LUI DUMNEZEU: să păzim poruncile Lui; și poruncile Lui NU sunt grele". 1 Ioan 5:3. [Vezi lucrările noastre despre Legea lui Dumnezeu și despre Sabat].

În acel timp de necaz, în legătură cu care cel de-al treilea înger dă mesajul său important, vor apărea doar clase. Una se va închina fiarei și chipului ei și va primi semnul ei. Cealaltă clasă va lua aminte la mesajul celui de-al treilea înger și va păzi poruncile lui Dumnezeu. Aceștia vor fi pecetluiți sau marcați cu pecetea Dumnezeului cel viu; și vor sta, împreună cu Mielul lui Dumnezeu, pe Muntele Sionului. A se vedea Apocalipsa, capitolele 13-16.

Aceste două clase se vor afla în opoziție una față de cealaltă. Semnele lor [profesia religioasă proeminentă] vor fi direct opuse. În timp ce o clasă se va pleca în fața unei instituții a fiarei papale, impusă de fiara cu două coarne, cealaltă va respecta toate poruncile lui Dumnezeu. Dar ce va constitui acest semn al fiarei, în vremea în care oamenii vor trebui să decidă dacă să se închine lui Dumnezeu sau fiarei și chipului ei? Noi credem că va fi respectarea primei zile a săptămânii, în loc de Sabatul din porunca a patra.

Prima zi a săptămânii, așa cum se respectă în general, nu este Sabatul Domnului. Singurul Sabat săptămânal din Biblie este cel care comemorează odihna Creatorului în ziua a șaptea. Hristos și apostolii Săi nu au vorbit despre niciun altul.

Nu există nici o mărturie că Hristos s-a întâlnit cu ucenicii Săi în prima zi, după învierea Sa, și nici că apostolii s-au întâlnit pentru închinare în acea zi. Căutați și vedeți. Pavel a ținut o adunare la Troa [Fapte 20:7-14] în seara primei zile a săptămânii, pentru a frânge pâinea; dar să se înțeleagă că a călătorit pe jos până la Assos și a navigat până la Mitilene, în aceeași zi în care a frânt pâinea. În instrucțiunile Apostolului cu privire la colecta pentru sfinții săraci [1 Corinteni 16:1-3], el nu spune nimic despre odihnă de la muncă sau despre o adunare publică. Cuvintele sale: "Fiecare dintre voi să pună la păstrare" etc. arată că ei trebuiau să își strângă liberalitățile acasă, pregătite pentru apostol atunci când acesta îi va vizita.

Este în general recunoscut de către cei care au căutat în Noul Testament dovada că Sabatul a fost schimbat, că nu există nici o autoritate divină pentru aceasta. Dar mulți, în absența unei mărturii divine, încearcă să se mulțumească cu autoritatea umană, cu mărturia așa-numiților "Părinți creștini". Dar îndrăznim să spunem că nici un creștin conștiincios, care iubește cuvântul lui Dumnezeu și caută să-și cunoască datoria din acea carte prețioasă, nu se va baza pe o astfel de mărturie, în locul poruncii lui Dumnezeu. Un astfel de curs este în război cu marele principiu al protestantismului - "Biblia singura religie a protestanților". Aici a fost lupta marelui reformator.

"În ceea ce mă privește", spune Martin Luther, "nu încetez să strig: "Evanghelia! Evanghelia! - Hristos! Hristos!", iar dușmanii mei sunt la fel de pregătiți cu răspunsul lor - Vama! Vama! - Rânduieli! Ordonanțe! - Părinți! Părinți! "Ca credința voastră să nu stea în înțelepciunea oamenilor, ci în puterea lui Dumnezeu", spune Sfântul Pavel."

"OMUL PĂCATULUI" trebuia să se înalțe mai presus de tot ceea ce se numește Dumnezeu, sau de tot ceea ce este adorat, și să "GÂNDEASCĂ SĂ SCHIMBE TIMPURILE ȘI LEGILE". 2 Tesaloniceni 2:4; Daniel 7:25. La vremurile și legile lui Dumnezeu se face fără îndoială referire aici. El ar putea schimba legile oamenilor, așa cum au făcut-o și alte puteri. Dar era în inima lui să schimbe

vremurile și legile lui Dumnezeu și astfel să se înalțe deasupra lui Dumnezeu. Papa a încercat să schimbe cea de-a patra poruncă, care păzește o instituție lăsată de Dumnezeu ca memorial al său. Prin însuși actul de a institui sabatul său contrafăcut, care să fie respectat în locul Sabatului Domnului, el s-a înălțat pe sine mai presus de Dumnezeu. Dacă ar fi așezat respectarea primei zile a săptămânii la același nivel cu Sabatul, atunci s-ar fi făcut doar egal cu Dumnezeu; dar, călcând în picioare Sabatul Bibliei și impunându-l pe al său în locul lui, el "s-a înălțat pe sine mai presus de tot ceea ce se numește Dumnezeu".

Nu negăm faptul că prima zi a săptămânii a fost observată într-o perioadă destul de timpurie a bisericii, ca o sărbătoare cu aproximativ aceeași autoritate ca și Vinerea Mare sau Joia Sfântă. "Taina nelegiuirii" a lucrat chiar și în zilele apostolilor. 2 Tesaloniceni 2:7. Dar următoarele fapte importante ale istoriei arată că nu a început să ia locul Sabatului decât cam pe la începutul celor 1260 de ani din Daniel 7:25, când sfinții și "vremurile și legile" lui Dumnezeu au fost date în mâinile "cornului mic".

Atanasie, 340 d.Hr. spune: "Noi ne adunăm sâmbăta, nu pentru că am fi infectați de iudaism, ci doar pentru a ne închina lui Hristos, Domnul Sabatului".

Socrate, un istoric ecleziastic, în anul 412 d.Hr., spune: "În ceea ce privește împărtășania, există diverse observații și obiceiuri, deoarece aproape toate bisericile din întreaga lume celebrează și primesc sfintele taine în fiecare sâmbătă; totuși, egiptenii de lângă Alexandria, împreună cu locuitorii din Teba, conform unei tradiții, celebrează împărtășania duminica. "Când a venit vorba de întâlnirea festivă de-a lungul fiecărei săptămâni, mă refer la sâmbăta și duminica în care creștinii obișnuiesc să se întâlnească solemn în biserică".

Eusebiu, 325 d.Hr., citat de Dr. Chambers, afirmă că în vremea sa "Sabatul era respectat nu mai puțin decât duminica".

"Pentru a da mai multă solemnitate primei zile a săptămânii, Silvestru, care era episcop al Romei în timp ce Constantin era împărat, a schimbat numele duminicii, dându-i titlul mai impunător de Ziua Domnului." - Hist. Sabat, p.21.

Grigore expune astfel - "Cu ce ochi puteți privi ziua Domnului, când disprețuiți Sabatul? Nu vă dați seama că ele sunt surori și că, disprețuind-o pe una, o jigniți pe cealaltă?".

Sozomen spune - "Cele mai multe dintre biserici respectau cu atenție Sabatul".

Grotius observă - "Creștinii țineau Sabatul sfânt și își țineau adunările în acea zi, în care li se citea legea, obicei care a rămas până în timpul conciliului de la Laodiceea, în jurul anului 355 d.Hr.".

Edward Brerewood, profesor la Colegiul Gresham, Londra, într-un tratat despre Sabat, 1630, spune: - "Știu puține lucruri cei care nu știu că vechiul Sabat a rămas și a fost respectat de bisericile orientale trei sute de ani și mai mult după patima Mântuitorului nostru." - Brer. on the Sabbath p. 77.

Dr. Chambers spune - "Prin legile lui Constantin, făcute în 321, s-a decretat ca pe viitor duminica să fie o zi de odihnă în orașe; dar el a permis ca oamenii de la țară să își urmeze munca. În 538, consiliul din Orleans a interzis această muncă la țară". Enciclopedică. Art. Sund. Lond. 1791.

Din acest moment, [538], respectarea primei zile a fost impusă treptat, dar cu forța, oamenilor, iar Sabatul a fost respins oriunde ei se supuneau Papei ca șef/conducător al bisericii, și în Anglia și Scoția până în secolul al XIII-lea. Apoi s-a decretat ca de duminică la prânz până luni să fie un timp sfânt.

Apoi, dacă respectarea primei zile a săptămânii nu este susținută de autoritatea divină, ci este o instituție a papalității, putem concluziona că aceasta va constitui "semnul fiarei", menționat de cel de-al treilea înger. Acest înger dă un avertisment să ne pregătim să stăm de partea poruncilor lui Dumnezeu în acel ceas decisiv când semnul fiarei va fi impus.

Strigătele celorlalți îngeri din acest capitol, care se vor împlini toate în viitor, după ce Fiul Omului își va lua locul pe "norul alb", reprezintă mesaje de rugăciune. Ele vor fi mult mai bine înțelese în legătură cu momentul împlinirii lor, în timp ce sfinții trec prin timpul de necaz.

Se spune despre primul înger că mesajul său a fost transmis cu "VOCE PUTERNICĂ". A atras atenția generală. Nu la fel s-a întâmplat și cu de-al doilea. Dar despre al treilea se spune că a fost transmis cu o "VOCE PUTERNICĂ". În mod evident, va crește și se va răspândi, până când va ajunge la inimile oamenilor umili ai lui Dumnezeu și va stârni opoziția celor care consideră că această lume și poruncile oamenilor au mai multă valoare decât poruncile lui Dumnezeu și dreptul la pomul vieții.

VISUL FRATELUI MILLER

CU NOTE DE JAMES WHITE

Nota editorului: Notele lui James White se găsesc în notele de subsol. De asemenea, se pare că el a scris introducerea de aici. Corpul principal al visului a fost scris în mod clar de William Miller. Există o relatare foarte asemănătoare publicată în lucrările lui Ellen White, Early Writings, 81-83].

CUPRINSUL LUCRĂRII

VISUL FRATELUI MILLER

Următorul vis a fost publicat în "Advent Herald", de mai bine de doi ani. Am văzut atunci că el a marcat în mod clar experiența noastră trecută cu privire la a doua venire și că Dumnezeu a dat visul în beneficiul turmei împrăștiate.

Printre semnele apropiatei veniri a zilei celei mari și cumplite a Domnului, Dumnezeu a pus visele. Vezi Ioel 2:28-31; Fapte 2:17-20. Visele pot veni în trei moduri; mai întâi, "prin mulțimea grijilor". Vezi Eclesiastul 5:3. În al doilea rând, cei care se află sub duhul murdar și sub înșelăciunea lui Satana, pot avea vise prin influența lui. Vezi Deuteronomul 13:1-5; Ieremia 23:25-28; 27:9; 29:8; Zaharia 10:2; Iuda 8. Și în al treilea rând, Dumnezeu a învățat întotdeauna și încă își învață poporul mai mult sau mai puțin prin vise, care vin prin intermediul îngerilor și al Duhului Sfânt. Cei care se află în lumina clară a adevărului vor ști când Dumnezeu le dă un vis; și astfel nu vor fi înșelați și duși în rătăcire de vise false.

"Și a zis: "Ascultați acum cuvintele mele; dacă este un profet printre voi, Eu, Domnul, Mă voi face cunoscut lui într-o viziune și-i voi vorbi în vis." Numeri 12:6. A spus Iacov: "Îngerul Domnului mi-a vorbit în vis." Geneza 31:2. "Dumnezeu a venit la Laban, sirianul, în vis, noaptea." Geneza 31:24. Citiți visele lui Iosif, [Geneza 37:5-9,] și apoi povestea interesantă a împlinirii lor în Egipt. "În Gabaon, Domnul i s-a arătat lui Solomon în vis, noaptea". 1 Împărați 3:5. Marea imagine importantă din capitolul al doilea din Daniel a fost dată în vis, de asemenea cele patru fiare etc. din capitolul al șaptelea. Când Irod a încercat să-L distrugă pe Mântuitorul cel mic, Iosif a fost avertizat în vis să fugă în Egipt. Matei 2:13.

"Și se va întâmpla în ULTIMELE ZILE, zice Dumnezeu, că voi turna din Duhul Meu peste toată făptura; și fiii voștri și fiicele voastre vor profeți, tinerii voștri vor avea vedenii și bătrânii voștri vor visa vise." Faptele Apostolilor 2:17.

Darul profeției, prin vise și viziuni, reprezintă aici rodul Duhului Sfânt și, în zilele din urmă, se va manifesta suficient pentru a constitui un semn. Este unul dintre darurile bisericii evanghelice.

"Și a dat pe unii apostoli, pe alții PROFEȚI, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, pentru lucrarea de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos." Efeseni 4:11, 12.

"Și Dumnezeu a pus pe unii în Biserică, în primul rând apostoli, în al doilea rând PROFEȚI," etc. 1 Corinteni 12:28. "Nu disprețuiți PROFEȚIILE". 1 Tesaloniceni 5:20. Vezi și Faptele Apostolilor 13:1; 21:9; Romani 12:6; 1 Corinteni 14:1, 24, 39. Profeții sau profețiile sunt pentru zidirea bisericii lui Hristos; și nu există nicio dovadă care să poată fi produsă din Cuvântul lui Dumnezeu, că ele trebuiau să înceteze înainte ca evangheliștii, pastorii și învățătorii să se oprească. Dar spune cel care obiectează: "Au fost atât de multe viziuni și vise false încât nu pot avea încredere în nimic de acest fel". Este adevărat că Satana își are contrafacerea sa. El a avut întotdeauna profeți falși și, cu siguranță, ne putem aștepta la ei acum, în acest ultim ceas al înșelăciunii și al triumfului său. Cei care resping astfel de revelații speciale pentru că există contrafacerea, pot merge cu aceeași îndreptățire puțin mai departe și pot nega faptul că Dumnezeu s-a revelat vreodată omului într-un vis sau într-o viziune, pentru că contrafacerea a existat întotdeauna.

Visele și viziunile sunt mijlocul prin care Dumnezeu s-a revelat omului. Prin acest mijloc, El a vorbit profeților; El a plasat darul profeției printre darurile bisericii evanghelice și a clasificat visele și viziunile alături de celelalte semne ale "ULTIMELOR ZILE". Amin.

Obiectivul meu în comentariile de mai sus a fost de a înlătura obiecțiile într-o manieră scripturală și de a pregăti mintea cititorului pentru cele ce urmează.

VISUL

"Am visat că Dumnezeu, printr-o mână nevăzută, mi-a trimis un sicriu (cutiuță) lucrat în mod curios, lung de vreo zece centimetrișipătrat de șase, făcut din abanos și avea perle încrustate în mod curios. De sicriu era atașată o cheie. Am luat imediat cheia și am deschis sicriul, când, spre uimirea și surpriza mea, l-am găsit plin de bijuterii de toate felurile și mărimile, diamante, pietre prețioase și monede de aur și argint de toate dimensiunile și valorile, frumos aranjate în diferitele lor locuri din sicriu; și astfel aranjate reflectau o lumină și o glorie egalată doar de soare. M-am gândit că era de datoria mea să nu mă bucur singur de această privelișteminunată, deși inima mea era nespus de încântată de strălucirea, frumusețea și valoarea conținutului său. Prin urmare, am așezat-o pe o masă centrală în camera mea și am dat de veste ca toți cei care doreau să vină să vadă cea mai glorioasă și strălucitoare priveliște pe care a văzut-o vreodată omul în această viață. Oamenii au început să vină, la început puțini la număr, dar au crescut până la o mulțime. Când se uitau pentru prima dată în sicriu, se mirau și strigau de bucurie. Dar când numărul spectatorilor creștea, fiecare începea să tulbure bijuteriile, scoțându-le din sicriu și împrăștiindu-le pe

masă. În acel moment am început să mă gândesc că proprietarul va cere din nou sicriul și bijuteriile din mâna mea; și dacă permiteam ca ele să fie împrăștiate, nu le mai puteam așeza niciodată la locul lor în sicriu ca înainte; și simțeam că nu voi putea niciodată să fac față responsabilității, căci ar fi fost imensă. Am început atunci să îi rog pe oameni să nu le mânuiască și să nu le scoată din sicriu; dar cu cât îi rugam mai mult, cu atât se împrăștiau mai mult; și acum păreau să le împrăștie peste tot în cameră, pe podea și pe fiecare piesă de mobilier din cameră. Am văzut acum că printre bijuteriile și monedele autentice împrăștiaseră o cantitate nenumărată de bijuterii și monede false.Am fost foarte indignat de comportamentul lor josnic și de ingratitudinea lor și i-am mustrat și le-am reproșat pentru aceasta; dar cu cât îi mustram mai mult, cu atât mai mult împrăștiau bijuteriile și monedele false printre cele autentice.

Atunci m-am supărat în sinea mea și am început să folosesc forța fizică pentru a-i împinge afară din încăpere; dar în timp ce împingeam pe unul, intrau încă trei, care aduceau murdărie, așchii, nisip și tot felul de gunoaie, până când au acoperit toate adevăratele bijuterii, diamante și monede - până când toate au fost excluse din peisaj. De asemenea, mi-au rupt în bucăți sicriul și l-au împrăștiat printre gunoaie. Credeam că nimeni nu se uită la durerea sau la mânia mea. Am devenit cu totul descurajat și dezamăgit, m-am așezat și am plâns. În timp ce plângeam astfel și mă jeleam pentru marea mea pierdere și răspundere, mi-am adus aminte de Dumnezeu și m-am rugat cu stăruință ca El să-mi trimită ajutor. Imediat ușa s-a deschis și un bărbat a intrat în cameră, când oamenii au ieșit din ea; și el, având o perie de murdărie în mână, a deschis ferestrele și a început să îndepărteze praful și gunoaiele din cameră. I-am strigat să se abțină, pentru că erau câteva bijuterii prețioase împrăștiate printre gunoaie. Mi-a spus să "nu mă tem", căci el "va avea grijă de ele". Atunci, în timp ce peria, praful și gunoaiele, bijuteriile false și monedele false, toate s-au ridicat și au ieșit pe geam ca un nor, iar vântul le-a dus departe. În agitația asta, am închis ochii pentru o clipă; când i-am deschis, gunoiul dispăruse cu totul. Bijuteriile prețioase, diamantele, monedele de aur și de argint zăceau împrăștiate în abundență prin toată încăperea. Apoi a așezat pe masă un sicriu mult mai mare și mai frumos decât cel dintâi, a adunat bijuteriile, diamantele, monedele, cu pumnii și le-a aruncat în sicriu, până când nu a mai rămas nici unul, deși unele dintre diamante nu erau mai mari decât vârful unui ac. Apoi m-a chemat să "vin să văd". M-am uitat în sicriu, dar ochii mei au fost orbiți de priveliște. Ele străluceau de zece ori mai mult decât gloria lor de odinioară. Am crezut că fuseseră frecate în nisip de picioarele acelor persoane rele care le împrăștiaseră și le călcaseră în picioare. Am văzut că erau aranjate într-o ordine frumoasă în sicriu, fiecare la locul ei, fără nici o durere vizibilă a celui care le aruncase înăuntru. - Am strigat cu multă bucurie - și acest strigăt m-a trezit.

Efectul acestui lucru asupra minții mele a fost extrem de consolator și fericit.

WM. MILLER,

Low Hampton, N. Y. Dec. 3, 1847."

ÎMBRĂCĂMINTEA DE ÎNĂLȚARE;CALOMNIE RESPINSĂ

50 DE DOLARI RECOMPENSĂ OFERITĂ

În aproape fiecare loc în care slujitorii noștri țin discursuri despre a doua venire a lui Hristos și despre pregătirea necesară pentru acest eveniment, ei trebuie să se lupte cu prejudecățile oamenilor, cauzate de rapoartele despre inconsecvențele adventiștilor; una dintre acestea este că, la un moment dat, în trecut, mulți dintre ei și-au pregătit haine de in alb și le-au îmbrăcat pentru a se înălța și a-L întâlni pe Domnul lor care va veni.

În timp ce toți oamenii sănătoși la cap, care cunosc ceea ce ne învață Sfintele Scripturi despre pregătirea necesară pentru a-L întâlni pe Domnul când va coborî din Rai, vor fi de acord că a pregăti o haină albă din pânză ca pe o gătire adecvată pentru trecerea de pe pământ în Rai, de la mortalitate la nemurire, trebuie să fie un indiciu de nebunie curată, nimeni nu va vedea într-un astfel de act, făcut cu sinceritate, dovezi de criminalitate.

Dar noi nu credem că s-a întâmplat așa ceva. Am fost implicați activ în proclamarea doctrinei celei de-a doua veniri timp de peste douăzeci și cinci de ani și am călătorit și am predicat în Maine, New Hampshire, Vermont, Massachusetts, Connecticut, Rhode Island, New York, Ohio, Michigan, Illinois, Wisconsin, Iowa și Canada și nu am întâlnit nicio persoană care să fi văzut un adventist îmbrăcat astfel sau care să fi fost în măsură să dea dovezi mai bune că așa ceva s-a întâmplat vreodată decât niște rapoarte vagi. Nu am găsit niciodată locul unde s-a petrecut acest lucru. Întotdeauna a fost în următorul oraș, țară sau stat.

Din nou, rapoarte în legătură cu această chestiune și calomnii de natură similară au fost negate de sute de ori în periodicele celui de-al doilea deceniu și au fost cerute dovezi ale veridicității acestor afirmații. Nimeni nu a fost în măsură să prezinte dovezile. Dar, totuși, limba calomniatoare are o mare plăcere să repete vechile minciuni.Bătrânii Loughborough și Strong au întâlnit-o la Orange, Michigan, recent, și Eld. Cornell scrie că l-a întâlnit la Johnstown, Mich.În ambele cazuri, acest neadevăr mizerabil este declarat de la amvon de către pretinși slujitori ai lui Isus Hristos.

Oamenii, în general, dau crezare declarațiilor acestor slujitori și concluzionează că povestea hainelor de înălțare este adevărată. Mai ales cei care nu sunt favorabili opiniilor celui de-al Doilea-Advent se bucură foarte mult de acest fel de calomnie clericală. Și faptul că poporul nostru nu este întotdeauna pregătit să o întâmpine, este motivul pentru care ne-am simțit chemați să remarcăm această chestiune în acest moment.

În 1847, în timp ce călătoream pe un vapor cu aburi de la Portland, Missouri, la Boston, Massachusetts, doamna W. le vorbea celor din jur, în cabina doamnelor, despre furtuna înspăimântătoare cu care ne-am confruntat în timpul unei treceri recente printre aceste două orașe. Ea a vorbit despre importanța de a fi mereu pregătiți pentru încheierea perioadei de probă, fie la moarte, fie la venirea lui Hristos. O doamnă de lângă ea a răspuns:

"Acesta este modul în care vorbesc Millerii. Intenționez să mă distrez înainte de a deveni un creștin cu fața lungă. Millerienii sunt cei mai iluzionați din lume. În ziua în care îl așteptau pe Hristos să vină, companiile din diferite locuri și-au îmbrăcat hainele de înălțare, au intrat în cimitire, pe acoperișurile caselor și pe dealurile înalte și au rămas acolo, rugându-se și cântând până când a trecut timpul."

Doamna W. a întrebat-o apoi pe doamna dacă a văzut vreuna dintre aceste persoane îmbrăcate astfel. Aceasta a răspuns:

"Nu, nu i-am văzut eu, dar mi-a spus un prieten care i-a văzut. Iar faptul este atât de bine înțeles peste tot, încât îl cred la fel de mult ca și cum l-aș fi văzut eu însumi."

În acel moment, o altă doamnă, considerând că mărturia celei dintâi nu trebuie pusă la îndoială, a declarat:

"Nu are nici un rost să negăm că Milleriții s-au îmbrăcat în haine de înălțare, pentru că au făcut-o în orașele din jurul amplasamentului în care locuiesc eu."

Doamna W. a întrebat-o pe această doamnă dacă i-a văzut cu hainele pe ei. Ea a răspuns:

"Nu, nu i-am văzut, pentru că nu se aflau în imediata mea vecinătate. Dar s-a raportat în mod obișnuit, și în general s-a crezut, că ei au făcut haine albe de in pentru înălțare și le-au îmbrăcat."

În acest moment, aceste două doamne erau stăpânite de sentimente puternice, pentru că doamna W. nu părea să dea crezare celor spuse de ele împotriva Milleriților. Iar prima din conversație a declarat cu emoții de entuziasm și pasiune:

"Știu că așa a fost. Cred pe deplin în mărturia celor care mi-au spus aceste lucruri. Cred ceea ce mi-au spus prietenii mei despre acei Milleriți fanatici, la fel ca și cum aș fi văzut cu ochii mei."

Doamna W. a întrebat-o apoi de numele unor persoane care au participat la această mișcare fanatică. Ea a declarat că, dacă îmbrăcarea hainelor de înălțare era atât de frecventă, cu siguranță ar putea da numele unora. La aceasta, ea a răspuns:

"Cu siguranță că vă pot da nume. Au fost două fete gemene pe nume Harmon în Portland. Prietenii mei mi-au spus că le-au văzut hainele și că le-au zărit mergând la cimitir îmbrăcate cu ele. De când a trecut timpul, au devenit necredincioase."

O colegă de școală a doamnei W., care nu fusese niciodată adventistă, se afla în acea cabină și urmărise conversația cu un interes vesel. Ea le cunoscuse pe fetele Harmon pe toată perioada experienței celui de-al doilea avânt. Nu și-a mai putut stăpâni sentimentele și a izbucnit în râs, arătând-o cu degetul pe doamna W.:

"Aceasta este una dintre acele fete gemene Harmon. Le cunosc dintotdeauna și știu că acest raport despre faptul că au făcut și purtat haine de înălțare este o minciună. Nu am fost niciodată o Millerită și nu cred că a avut loc vreodată așa ceva."

Furtuna care se întețise rapid în acea cabană s-a potolit brusc și a urmat un mare calm. Doamna W. a declarat apoi că toate poveștile despre veșmintele de înălțare erau probabil la fel de lipsite de adevăr ca și aceasta referitoare la fetele gemene Harmon.

Vârstnicul Josiah Litch, în ultimul timp editor al Advent Herald, Boston, în istoria sa despre creșterea și progresul adventismului, publicată în Advent Shield, 1844, face următoarea afirmație:

"Acele perioade au venit și au trecut fără niciun eveniment neobișnuit. Imediat ce au trecut, un potop de batjocură, injurii și persecuții a izbucnit, nu atât din partea lumii necredincioase, cât din partea prietenilor declarați ai Mântuitorului; cele mai prostești și mai nebunești povești despre haine de înălțare, despre ieșirea în cimitire pentru a veghea, despre mersul în vârful caselor, etc., etc.; acestea au fost repetate din nou și din nou, atât de la amvon cât și din presă, până când publicul a fost, cel puțin mulți dintre ei, aproape convins să le creadă adevărate.

Cum sau de unde au apărut, dacă nu dintr-o minciună intenționată, nu putem să ne dăm seama. Se întâmplă ca unele dintre rapoartele cu acest caracter pe care le cunoaștem să provină de la pretinși slujitori ai Evangheliei, care au dat data și locul, când nu era nici măcar un cuvânt de adevăr în întreaga poveste. Altele trebuie să fi provenit într-un mod similar."

Cu toate acestea, nu ne îngăduim să credem că ceea ce se poate spune pentru a arăta falsitatea afirmațiilor referitoare la hainele de înălțare va pune capăt acestui tip de calomnie. Nu, acești clerici cunosc influența pe care o au asupra minții publice și avantajul pe care îl au asupra noastră în această privință și, fără să țină seama de dreptate și adevăr, vor continua fără îndoială să facă această lucrare josnică și scandaloasă, oriunde va fi proclamată doctrina

glorioasă a venirii lui Isus. Noi nu putem decât să le expunem păcatul în această privință și să-i dezvinovățim pe miniștrii/conducătorii cinstiți. Balaurul este mânios pe cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Hristos. Diavolul se va folosi de orice unealtă binevoitoare pentru a-i calomnia și abuza pe urmașii lui Isus Hristos. Batjocoritorii vor batjocori, iar mincinoșii vor minți, fie că poartă titlul de reverend, fie că sunt patroni de bordeluri. Și cu cât poziția este mai înaltă, cu atât mai mare este infracționalitatea.

Dar pentru toate aceste lucruri, Dumnezeu îi va aduce pe oameni la judecată. Cei care se tem de Dumnezeu și păzesc poruncile Lui și suferă ocară de dragul lui Hristos și al adevărului, vor avea răsplata lor. Cei care folosesc limba josnică a calomniei împotriva lor pentru a le zdrobi influența și pentru a-i împiedica să asculte de porunci pentru a trăi, vor pieri în toată ticăloșia lor. Și ei își vor avea răsplata. Martorul adevărat a vorbit în legătură cu controversa actuală și cu destinul final al ambelor categorii de actori, așa cum a fost consemnat de profetul Ioan.

CLASA I. "Fericiți cei ce împlinesc poruncile Lui, ca să aibă dreptul la pomul vieții și să intre pe porți în cetate". Apocalipsa 22:14. Aceștia fac ce este drept. Deși suferă pentru binele făcut, toată ura și calomnia pe care o pot inventa oamenii răi și demonii nu pot opri răsplata lor care este cetatea sfântă și pomul vieții.

CLASA A DOUA. "Căci afară sunt câinii, vrăjitorii, curvarii, ucigașii, închinătorii la idoli și oricine iubește și promovează minciuna." Versetul 15. Aceștia sunt călcători de porunci și urâtori de porunci - urâtori ai celor care păzesc poruncile lui Dumnezeu. Ei se remarcă, de asemenea, prin două lucruri în special, și anume, iubirea și fabricarea minciunii. Aplicarea acestor două elemente este atât de firească la aceste relatări despre veșminte de înălțare și altele asemenea, încât nu este nevoie de alte comentarii. Ei fac minciuni și le place să le publice de la amvon și din presa religioasă. Dar, slavă Domnului, la Judecata de Apoi, ei sunt lipsiți. Fericirea celor care Îl iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Lui nu va mai fi atunci stricată de influența lor otrăvitoare. De-ar vrea Dumnezeu ca ei să se pocăiască și să renunțe la calea lor rea, să trăiască și, în cele din urmă, să aibă parte de cetatea sfântă și de pomul vieții.Dar cum ei nu vor face această lucrare, pentru a putea avea parte de acea răsplată, influența lor corupătoare trebuie suportată cu răbdare și tărie creștină cât durează controversa, susținută de speranța fericită că atunci când va veni Stăpânul, va veni și eliberarea de influența lor.

Se oferă o recompensă de CINCIZECI de dolari oricărei persoane care va prezenta dovezi incontestabile ale veridicității acestor afirmații, conform cărora credincioșii așteptători (Milleriții) ai revenirii lui Hristos, în ziua evidențiată, au îmbrăcat hainele de înălțare. Cei care pot prezenta astfel de dovezi sunt rugați

să le trimită imediat autorului, la Greenville, Montcalm Co., Michigan, și să primească cincizeci de dolari prin retur. JAMES WHITE.

JUDECATA

Să presupunem că vă deplasați pe un drum pe care nu îl cunoașteți. Vă interesați de la un străin care vă spune că drumul duce spre un oraș glorios, plin de tot felul de lucruri bune, condus de cel mai binevoitor și mai frumos prinț pe care l-a văzut vreodată lumea; și că în acel oraș nu există nici boală, nici tristețe, nici durere, nici moarte. Apoi, el continuă să-ți spună ce te poți aștepta să întâlnești pe drum, prin care să știi că ți-a spus adevărul și care va marca progresul pe care l-ai făcut. Mai întâi, deci, vă spune că, după ce îl veți părăsi și veți călători o vreme, veți ajunge la un monument care poate fi văzut de la mare distanță, în vârful căruia veți vedea un leu, având aripi de vultur. La o distanță mai mare, veți ajunge la un alt monument, având pe el un urs, cu trei coaste în gură. Trecând mai departe, veți ajunge în cele din urmă la un monument, pe vârful căruia veți vedea un leopard, având patru aripi de pasăre și patru capete. După aceea, veți ajunge la un al patrulea, pe care se află o fiară, înfricoșătoare și groaznică, cu dinți mari de fier și zece coarne. Și, în sfârșit, veți ajunge într-un alt loc, unde veți vedea aceeași fiară, cu această diferență: Trei din primele sale coarne au fost smulse, iar în locul lor a ieșit un corn deosebit, având ochi ca ochii unui om și o gură. Următorul lucru pe care îl veți căuta, după ce veți trece de ultimul semn menționat, este cetatea.

Cu aceste indicații, vă puteți începe călătoria. Ce căutați mai întâi? Leul. În cele din urmă îl vezi. Acest lucru vă inspiră încredere în cunoștințele și veridicitatea persoanei care v-a îndrumat. După ce ați trecut de acest semn, următorul lucru pe care vă așteptați să-l vedeți, așa cum este arătat în indicații, este ursul. În cele din urmă, îl vedeți. Acolo, spuneți, este al doilea semn pe care mi l-a dat. Trebuie să fi fost familiarizat cu acest drum și mi-a spus adevărul. Credința ta crește pe măsură ce mergi mai departe. Ce vei căuta în continuare? Nu orașul, cu siguranță. Nu; căutați leopardul. Ei bine, în curând îl zărești în depărtare. Uite-l! strigi; acum știu că mi-a spus adevărul și că va ieși exact cum a spus. Următorul lucru pe care îl cauți este orașul? Nu; căutați bestia aceea teribilă cu zece coarne.Treci pe lângă ea și îți spui, în timp ce mergi mai departe, cât de exact a descris totul omul care m-a îndrumat. Acum credința ta este atât de confirmată, încât aproape că vezi orașul. Dar, spuneți, mai este un semn de trecut. Este cornul cu ochi, apoi urmează orașul. Acum speranța este mare, iar ochii tăi neliniștiți privesc cu un interes intens ultimul semn. Acesta se ivește la vedere și exclamați extaziați: Iată-l! Orice îndoială este acum înlăturată. Nu mai căutați niciun semn. Ochii tăi plini de dor sunt fixați să privească următorul oraș glorios și probabil că niciun om de acum, oricât de înțelept ar pretinde că este, nu te-ar putea face să discreditezi ceea ce ți-a spus regizorul tău. Orașul este fixat în ochii tăi și mergi mai departe, așteptând cu nerăbdare odihna ta.

Acum, dacă aflăm la examinare că toate evenimentele sau semnele pe care Dumnezeu ni le-a dat, care urmau să preceadă Ziua Judecății și instaurarea

împărăției Sale veșnice, au avut loc cu adevărat, ce trebuie să căutăm în continuare? Răspundeți: Judecata din ziua cea mare!

Răsplata glorioasă a celor drepți! Orașul marelui Rege! Să examinăm, așadar, capitolul al șaptelea din Daniel, unde sunt date toate aceste repere către Judecata și către împărăția veșnică a celor răscumpărați.

Versetele 1-3. "În anul întâi al lui Belșațar, împăratul Babilonului, Daniel a avut un vis și viziuni de căpătâi pe patul său; apoi a scris visul și a povestit lucrurile cele mai însemnate. Daniel a vorbit și a zis: "Am văzut în vedenia mea de noapte și iată că cele patru vânturi ale cerului se luptau pe marea cea mare și patru fiare mari au ieșit din mare, diferite una de alta."

Cele patru fiare văzute de profet sunt simboluri ale celor patru regate care se vor ridica, după cum arată versetul 17, care spune: "Aceste patru fiare mari, care sunt patru, sunt patru împărați care se vor ridica de pe pământ". Și pentru a arăta că aceștia nu sunt doar regi, ci și împărății, îngerul continuă: "Dar sfinții Celui Preaînalt vor lua împărăția". Și tot mai departe în explicația din versetul 23, îngerul spune: "A patra fiară va fi a patra împărăție pe pământ". Vânturile denotă certuri, agitație politică și război. Marea, sau apele, denotă oameni și națiuni. Vezi Apocalipsa 17:15.

Versetul 4. "Cel dintâi era ca un leu și avea aripi de vultur; am privit până când i s-au smuls aripile și a fost ridicat de pe pământ, a fost făcut să stea în picioare ca un om și i s-a dat o inimă de om."

Babilonul, așa cum este descris în această viziune, este reprezentat aici în mod adecvat de un leu, regele animalelor, ceea ce denotă gloria acestui regat și corespunde cu capul de aur din capitolul 2. Aripile de vultur reprezintă rapiditatea cuceririlor sale și mândria înălțătoare a monarhilor săi. A se vedea Habacuc 1:6-8. Smulgerea aripilor sale se poate referi la umilirea mândrului monarh al Babilonului, capitolul 4:31-37, sau la lașitatea lui Belșațar, care, în loc să-și alunge dușmanul ca un leu, s-a închis în cetate, sărbătorind și bând cu stăpânii săi, până când a fost ucis, iar regatul a fost dat medienilor și perșilor.

Versetul 5. "Și iată o altă fiară, o a doua, asemănătoare unui urs, care s-a ridicat pe o parte și avea trei coaste în gura ei, între dinții ei; și i-au spus astfel: "Ridică-te, devorează multă carne".

Ursul corespunde cu pieptul și brațele de argint ale imaginii și reprezintă regatul Medo-Persan, care a succedat Babilonului. Acesta s-a remarcat prin cruzime și sete de sânge. Cele trei coaste din gura acestui urs simbolizează în mod evident cele trei mari puteri cucerite de regatul Medo-Persan, și anume Babilonul, Lidia și Egiptul. A se vedea Istoria antică a lui Rollin. A supus multe și populate regate. Ahașerus (Ahașveroș), sau Artaxerxes, a domnit peste o sută douăzeci și șapte de provincii. Vezi Estera 1:1.

Versetul 6. "După aceea am privit, și iată o altă fiară, ca un leopard, care avea pe spate patru aripi de pasăre; fiara avea și patru capete; și i s-a dat stăpânire."

Leopardul corespunde cu laturile de aramă din imaginea din capitolul 2 și ilustrează Grecia. Cele patru aripi denotă rapiditatea cuceririlor sale sub Alexandru. Imperiul grecesc și-a păstrat unitatea doar în timpul vieții lui Alexandru. Când cariera sa strălucită s-a încheiat într-o beție, imperiul a fost împărțit în scurt timp între cei patru generali de frunte ai săi, reprezentați de cele patru capete ale leopardului. Casandru a avut Macedonia și Grecia în vest; Lisimahus a avut Tracia și părțile Asiei de pe Hellespont și Bosfor, în nord; Ptolemeu a primit Egiptul, Lidia, Arabia, Palestina și Coele-Siria, în sud; iar Seleucus a avut Siria și tot restul stăpânirii lui Alexandru în est.

Versetul 7. "După aceasta, am avut vedenii în timpul nopții, și iată o a patra fiară, groaznică și înfricoșătoare și foarte puternică; avea dinți mari de fier; devora și sfărâma, și călca cu picioarele ei rămășițele; și era diferită de toate fiarele care fuseseră înaintea ei; și avea zece coarne."

Cea de-a patra fiară corespunde picioarelor de fier din imaginea din capitolul 2 și reprezintă regatul roman. Cele zece coarne ale fiarei corespund cu cele zece degete de la picioare ale imaginii și reprezintă cele zece regate în care a fost împărțit imperiul roman de vest. Adăugarea de capete, aripi sau coarne, la orice fiară întâlnită în natură, nu ar răspunde ca simbol pentru a reprezenta această putere. Ea era diferită de toate celelalte, iar simbolul era complet nedeslușit.

Versetul 8. "M-am uitat la coarne și iată că s-a ridicat între ele un alt corn mic, înaintea căruia erau trei dintre primele coarne smulse din rădăcini; și iată că în acest corn erau niște ochi ca ochii de om și o gură care vorbea lucruri mari.

Profetul a luat în considerare cele zece coarne. Acestea reprezintă: 1. Hunii. 2. Ostrogoții. 3. Vizigoții. 4. Francii. 5. Vandalii. 6. Suevii. 7. Burgunzii. 8. Heruli. 9. Anglo-saxonii. 10. Longobarzii. El a văzut un corn mic forțându-și drumul printre cei zece, care a smuls trei dintre ei. Acest corn, mic la început, dar apoi mai voinic decât semenii săi, reprezintă papalitatea. Cele trei regate smulse în fața lui erau cele ale herulienilor, ale ostrogoților și ale vandalilor. Dar despre această putere vom vorbi mai pe larg atunci când vom ajunge la explicația îngerului din versetele 23-25.

Versetele 9, 10. Am privit până când tronurile au fost aruncate jos și Bătrânul zilelor s-a așezat, a cărui haină era albă ca zăpada și părul capului său ca lâna curată; scaunul său de domnie era ca o flacără de foc și roțile sale ca focul aprins. Un izvor de foc ieșea și se revărsa din fața Lui; mii de mii de oameni

Îi slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui; Judecata a fost așezată și cărțile au fost deschise."

Dacă Judecata de Apoi nu este descrisă aici, atunci, cu siguranță, nu se găsește în cartea lui Dumnezeu. Bătrânul zilelor, Dumnezeu Tatăl, ocupă tronul Judecății. Cei care stau în prezența Lui, fie pentru a sluji, fie pentru a aștepta, nu sunt oameni, ci îngeri. Comparați Daniel 7:10, cu Apocalipsa 5:11. Daniel descrie deschiderea judecății celor neprihăniți, care are loc în ceruri înainte de revenirea Domnului în această lume pentru a-i învia din morți. Tatăl prezidează în calitate de judecător. Îngerii lui Dumnezeu sunt prezenți ca slujitori și martori. La acest tribunal, Fiul omului se prezintă pentru a primi stăpânirea lumii. Dar oamenii nu sunt prezenți pentru a asista la această parte a judecății. Tatăl, Fiul și îngerii sfinți sunt cei care compun această mare adunare.

Tronurile menționate în text nu sunt cele ale guvernelor pământești, ci tronurile de judecată. Cele mai bune autorități dau cuvintelor "aruncat jos" sensul opus. Ele le traduc prin "așezate" sau "stabilite". Astfel, Adam Clarke spune: "Tronurile au fost aruncate jos, ar putea fi tradus ridicate; la fel și Vulgata, poziție, și toate versiunile. Dr. Hales, în lucrarea sa "Cronologia sacră", vol. II, p. 105, redă Daniel 7:9, astfel: "Am privit până când tronurile au fost ridicate și Bătrânul zilelor a șezut", etc. Versiunea Douay citește: "au fost așezate"; la fel și Bernard, Boothroyd și Wintle în Cottage Bible. Matthew Henry, în expunerea sa, redă "așezat". Despre cuvântul original ebraic, Gesenius, în Lexiconul său, spune: "R'mah, (1) A lansa, a arunca, Daniel 3:20, 21, 24; 6:17. (2) A pune, a așeza, de exemplu, tronuri. Daniel 7:9; comparați Apocalipsa 4:2." Termenul folosit de Septuaginta, redat literal, conform lui Liddell și Scott, ar fi: "Tronurile au fost așezate". Ar putea fi date și alte autorități.

Scena Judecății cuprinde așezarea tronurilor și ședința de judecată a marelui Dumnezeu, în mijlocul strălucirii acelei glorii, slab reprezentată prin foc și flacără, înconjurată de oștiri îngerești, precum și deschiderea registrelor vieții oamenilor, din care aceștia urmează să fie judecați.

Versetele 11, 12. "Am privit atunci, din cauza cuvintelor mari pe care le rostise cornul; am privit până când fiara a fost ucisă și trupul ei distrus și dat flăcării arzătoare. În ceea ce privește celelalte fiare, li s-a luat stăpânirea; dar viața lor a fost prelungită pentru o vreme și un timp."

Există cei care cred în triumful Evangheliei și în domnia dreptății timp de o mie de ani înainte de venirea Domnului;și există alții care cred în probațiune după venirea Domnului și într-un mileniu mixt, în care cei drepți și nemuritori continuă să proclame Evanghelia păcătoșilor muritori și să-i îndrume pe calea mântuirii. Dar ambele sisteme eronate sunt complet demolate de versetele prezentate.

1. Cea de-a patra fiară teribilă continuă fără să-și schimbe caracterul, iar cornul mic continuă să-și rostească blasfemiile și să-și țină milioanele de votanți în legăturile unei superstiții oarbe, până când fiara este dată flăcării arzătoare; și aceasta nu este convertirea ei, ci distrugerea acesteia. A se vedea 2 Tesaloniceni 2:8.

2. Viața celei de-a patra fiare nu se prelungește după dispariția stăpânirii sale, așa cum a fost viața fiarelor precedente. Stăpânirea lor a fost luată, dar viața lor a fost prelungită pentru un timp. Teritoriul și supușii regatului babilonian existau încă, deși erau supuși perșilor. La fel și a regatului persan în raport cu Grecia, și a Greciei în raport cu Roma. Dar ce succede celui de-al patrulea regat? Nici un guvern sau stat în care muritorii să aibă vreo parte. Cariera sa se încheie în lacul de foc și nu are nici o existență dincolo de el. Leul s-a contopit cu ursul; ursul cu leopardul; leopardul cu cea de-a patra fiară; și cea de-a patra fiară în ce? Nu în altă fiară, ci în lacul de foc, care este distrugerea sa finală până la a doua moarte. Atunci să nu mai vorbească nimeni de probațiune sau de un mileniu mixt după venirea Domnului.

Adverbul "atunci", din propoziția: "Am văzut atunci, din cauza glasului cuvintelor mari pe care le rostea cornul", pare să se refere la un anumit moment. Lucrarea Judecății de cercetare este introdusă în versetele anterioare. Iar acest verset pare să sugereze că, în timp ce această lucrare merge înainte și chiar înainte ca această putere să fie distrusă și dată flăcării arzătoare, cornul mic își rostește cuvintele mari împotriva Celui Preaînalt. Nu le-am auzit noi, și asta, de asemenea, în câțiva ani? Priviți Conciliul Vaticanului din 1870. Ce poate fi mai blasfemiator decât să atribui infailibilitatea unui om muritor? Și iată că avem un Consiliu Ecumenic adunat cu scopul de a decreta în mod deliberat că ocupantul tronului papal, omul păcatului, posedă această prerogativă a lui Dumnezeu și nu poate greși. Poate fi ceva mai prezumțios și mai blasfemiator? Nu este aceasta vocea marilor cuvinte pe care le-a rostit cornul? și nu este această putere aproape de flacăra arzătoare?

Versetele 13, 14. "Am avut vedenii în timpul nopții și, iată, unul ca Fiul omului a venit cu norii cerului, a venit la Cel Bătrân de zile și L-au apropiat de El. Și I s-a dat stăpânire, slavă și împărăție, ca toate popoarele, neamurile și limbile să-I slujească; stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, care nu va trece, iar împărăția Lui este una care nu va fi nimicită."

Scena descrisă aici nu este cea de-a doua venire a lui Hristos pe acest pământ. Este o venire la Bătrânul zilelor, care nu este pe pământ, ci în ceruri. Acolo, în prezența Bătrânului de zile, i se dăruiesc o împărăție, o stăpânire și o glorie. Fiul Omului își primește împărăția înainte de întoarcerea sa pe acest pământ. Vezi Luca 19:10-12 și mai departe. Prin urmare, aceasta este o scenă care se petrece în templul ceresc și este strâns legată de cea prezentată în versetele 9, 10. El primește împărăția la încheierea lucrării Sale preoțești în

sanctuar. Popoarele, națiunile și limbile care îi vor sluji sunt națiunile celor salvați, Apocalipsa 21:24, nu națiunile rele de pe pământ; pentru că acestea sunt sfărâmate la a doua venire.

Unii dintre toate națiunile, semințiile și neamurile pământului se vor regăsi în cele din urmă în Împărăția lui Dumnezeu, pentru a-i sluji acolo cu bucurie și veselie în vecii vecilor.

Versetele 15-18. "Eu, Daniel, am fost mâhnit în duhul meu în mijlocul trupului meu, și viziunile capului meu mă tulburau. M-am apropiat de unul dintre cei ce stăteau de față și l-am întrebat adevărul despre toate acestea. Și el mi-a spus și mi-a făcut cunoscută interpretarea lucrurilor. Aceste fiare mari, care sunt patru, sunt patru împărați, care se vor ridica de pe pământ. Dar sfinții Celui Preaînalt vor lua împărăția și o vor stăpâni pentru totdeauna, în vecii vecilor."

Nici noi nu ar trebui să fim mai puțin nerăbdători decât a fost Daniel, pentru a înțelege adevărul despre toate acestea. Și ori de câte ori vom întreba cu aceeași sinceritate a inimii, vom găsi că Domnul nu este mai puțin gata acum, decât în zilele profetului, să ne conducă la o cunoaștere corectă a acestor adevăruri importante. Fiarele și regatele pe care le reprezintă au fost deja explicate. L-am urmărit pe profet de-a lungul cursului evenimentelor până la distrugerea completă a celei de-a patra și ultima fiară, subminarea finală a tuturor guvernelor pământești. Ce urmează? Sfinții iau împărăția. Sfinții, aceia dintre toți ceilalți ținuți în joasă stimă în această lume, disprețuiți, ocărâți, persecutați, alungați, care erau considerați ca fiind cei mai puțin susceptibili dintre toți oamenii de a-și realiza vreodată speranțele, de a lua împărăția și de a o poseda pentru totdeauna.

Versetele 19, 20. "Apoi am vrut să știu adevărul despre a patra fiară, care era deosebită de toate celelalte, extrem de înfricoșătoare, cu dinții de fier și unghiile de aramă, care devora, sfărâma și călca cu picioarele cele rămase; și despre cele zece coarne care erau în capul ei și despre cealaltă care se ridica și în fața căreia au căzut trei; și despre cornul care avea ochi și o gură care vorbea lucruri foarte mari, a cărui privire era mai tare decât a celorlalți."

Despre primele trei fiare din această serie, Daniel a avut o înțelegere atât de clară încât nu a avut nicio problemă în a se referi la ele. Dar a fost uimit de această a patra fiară, atât de nefirească și de îngrozitoare. Minunate erau toate acestea pentru profet, dar apare ceva și mai minunat. Este cornul cel mic care împinge în sus trei dintre cele zece coarne în timp ce se ridică. Acest corn are ochi, nu ochii necalculatori ai unei brute, ci ochii ageri și inteligenți ai unui om. De asemenea, are o gură care rostește vorbe mândre și emite pretenții absurde și arogante.

Versetele 21, 22. "Am privit și cornul acela a făcut război cu sfinții și a biruit împotriva lor; până când a venit Bătrânul zilelor și s-a dat judecata sfinților Celui Preaînalt; și a venit vremea ca sfinții să stăpânească împărăția."

Daniel a văzut acest corn făcând război împotriva sfinților. A fost acest lucru adevărat în cazul papalității? Lăsați cincizeci de milioane de martiri să răspundă. Mărturie stau persecuțiile crude ale papilor Romei împotriva valdenzilor, albigenzilor și a protestanților în general. Se afirmă, pe bună dreptate, că persecuțiile, masacrele și războaiele religioase stârnite de biserica romană au provocat vărsarea a mult mai mult sânge de sfinți ai Celui Preaînalt decât toată dușmănia, ostilitatea și persecuțiile tuturor păgânilor de la întemeierea lumii.

Versetele 23-25. "Astfel a zis: "Fiara a patra va fi a patra împărăție pe pământ, care va fi diferită de toate împărățiile, va devora tot pământul, îl va călca în picioare și îl va sfărâma. Iar cele zece coarne din această împărăție sunt zece împărați care se vor ridica; și un altul se va ridica după ei; și el va fi diferit de cel dintâi și va supune trei împărați. Și el va rosti cuvinte mari împotriva Celui Preaînalt și va istovi pe sfinții Celui Preaînalt și se va gândi să schimbe vremurile și legile; și vor fi dați în mâna lui până la o vreme și vremuri și până la împărțirea vremii".

Vom observa pe scurt specificația fiarei a patra, a celor zece coarne ale sale și a cornului mic, după cum urmează:

1. A patra fiară. Această fiară reprezintă cel de-al patrulea imperiu universal, care este Roma, simbolizat de cea de-a patra diviziune, sau de fier, a marelui chip metalic din capitolul 2. Roma răspunde profeției prin diversitatea față de celelalte regate și prin universalitatea și tirania stăpânirii sale de fier. "Imperiul romanilor", spune Gibbon, "a umplut lumea. Iar când acest imperiu a căzut în mâinile unei singure persoane, lumea a devenit o închisoare sigură și mohorâtă pentru dușmanii săi. Să te împotrivești era fatal; și era imposibil să fugi".

2. Cele zece coarne. Între anii 356 și 483 d.Hr., Imperiul Roman a fost împărțit în zece regate, așa cum s-a putut vedea în observațiile din versetul 8. Astfel, cele zece coarne sunt zece împărați sau regate care se ridică din imperiul roman.

3. Cornul cel mic. Se va admite că a apărut o putere care răspunde cu mare exactitate la specificațiile acestui corn și că este vorba de papalitate. Ea rostește cuvinte mari împotriva Celui Preaînalt și îi obosește pe sfinți. Același caracter este prezentat în Apocalipsa 13:6, 7. "Și și-a deschis gura în blasfemie împotriva lui Dumnezeu, ca să hulească Numele Lui, cortul Lui și pe cei care locuiesc în ceruri. Și i-a fost dat să facă război cu sfinții." Pavel numește aceeași putere "fiul pierzării, care se opune și se înalță mai presus de tot ceea ce se numește

Dumnezeu". 2 Tesaloniceni 2:3, 4. Titlurile pe care și le-au asumat papii, de "Preasfânt Domn", și pretențiile lor de a ierta păcatul, chiar înainte de comiterea lui, dacă nu am avea altceva, stabilesc suficient caracterul blasfemiator al acestei puteri.

Papa Inocențiu al III-lea scrie: "El [Hristos] a pus un singur om peste lume, pe cel pe care l-a numit vicarul Său pe pământ; și după cum lui Hristos i se pleacă orice genunchi în ceruri, pe pământ și sub pământ, tot așa și vicarului Său trebuie să i se dea ascultare și slujbă din partea tuturor, pentru ca să fie o singură turmă și un singur păstor."

Din nou, Papa Grigore al VII-lea spune: "Numai pontiful roman este de drept universal. Numai în el se află dreptul de a face legi. Toți regii să sărute picioarele papei. Numai numele lui să fie auzit în biserici. Este singurul nume din lume. Este dreptul lui de a detrona regii. Cuvântul său nu trebuie să fie abrogat de nimeni". Va fi abrogat doar de el însuși. El nu trebuie să fie judecat de nimeni. Biserica Romei nu a greșit niciodată și Scripturile mărturisesc că nu va greși niciodată."

Aici, cu siguranță, este o putere diferită de toate celelalte și suficient de mândră și blasfemiatoare pentru a corespunde caracterului de corn mic. Se spune despre acest corn că se va gândi să schimbe vremurile și legile. Ce legi? și ale cui? Nu legile altor guverne pământești; pentru că nu era nimic minunat și nici ciudat ca o putere să schimbe legile altei puteri, ori de câte ori putea să aducă o astfel de putere sub dominația sa. Nu legile omenești de orice fel; căci cornul cel mic avea puterea de a le schimba în măsura în care își întindea jurisdicția; dar vremurile și legile în cauză erau de așa natură încât această putere trebuia doar să se gândească să le schimbe, dar nu să fie capabilă să le modifice.Ele sunt legile aceleiași Ființe căreia îi aparțin sfinții, pe care îi uzează prin persecuție, și anume, legile Celui Preaînalt. Și a încercat papalitatea acest lucru? Da, chiar și aceasta. A eliminat cea de-a doua poruncă, pentru a face loc adorării imaginilor sale. A împărțit a zecea pentru a face numărul. Și, mai îndrăzneț decât toate! a pus mâna pe porunca a patra, a smuls din locul ei Sabatul lui Iehova, singurul memorial al marelui Dumnezeu dat vreodată omului, și a ridicat în locul lui o instituție rivală care să servească unui alt scop. Vezi catehismele catolice și lucrarea intitulată "Cine a schimbat Sabatul?".

4. Perioada exprimată prin expresia profetică: "și vor fi dați în mâna lui până la un timp, și timpuri, și până la împărțirea timpului". Pronumele, ei, îi cuprinde pe sfinți, vremurile și legile tocmai menționate. Cât timp aveau să fie ei dați în mâinile acestei puteri? Un timp, vezi capitolul 4:23, este un an; doi timpi, cel mai puțin din ceea ce poate fi denotat prin plural, doi ani, și împărțirea timpului, sau jumătate de timp, jumătate de an. Avem așadar trei ani și jumătate pentru continuarea acestei puteri. Trebuie să luăm în considerare acum că ne aflăm în mijlocul unei profeții simbolice; prin urmare, această măsurătoare nu este

literală, ci profetică.Se pune întrebarea: Cât de lungă este perioada indicată de cei trei ani și jumătate de timp profetic? Singura regulă pe care ne-o oferă Biblia este că, atunci când o zi este folosită ca simbol, ea reprezintă un an. Ezechiel 4:6; Numeri 14:34. Anul evreiesc obișnuit, care trebuie folosit ca bază de calcul, conținea trei sute șaizeci de zile. Trei ani și jumătate conțineau 1260 de ani. Fiecare zi reprezentând un an, avem 1260 de ani pentru continuarea acestui corn. A stăpânit papalitatea atâta timp? Răspunsul este din nou da.

Edictul împăratului Iustinian, din anul 533 d.Hr., l-a făcut pe episcopul Romei capul tuturor bisericilor. Dar acest edict nu a putut intra în vigoare până când ostrogoții arieni, ultimul dintre cele trei coarne care au fost smulse pentru a face loc papalității, nu au fost alungați din Roma, iar acest lucru nu s-a realizat decât în anul 538 d.Hr. Edictul nu ar fi avut nici un efect dacă acest ultim eveniment nu s-ar fi împlinit; de aceea, din acest ultim an trebuie să ne raportăm, deoarece acesta a fost cel mai timpuriu punct în care sfinții au fost în realitate în mâinile acestei puteri. Din acest punct a deținut papalitatea supremația timp de 1260 de ani? Exact.

Versetul 26. "Dar judecata se va așeza și îi vor lua stăpânirea, ca să o mistuie și să o nimicească până la sfârșit."

La sfârșitul lungii perioade de guvernare blasfemiatoare și sângeroasă, judecata se așează în cele din urmă asupra papalității. Venise timpul ca cuvintele profetice din Apocalipsa 13:10 să se împlinească: "Cel ce duce în captivitate va merge în captivitate; cel ce ucide cu sabia trebuie să fie ucis cu sabia." Din anul 538 d.Hr., data clar definită pentru începerea acestei perioade profetice, se măsoară 1260 de ani, și suntem aduși în anul 1798 d.Hr., când Berthier, un general francez, a intrat în Roma, a proclamat o republică, l-a luat prizonier pe papă și a abolit pentru o vreme papalitatea. Iar de atunci, aceasta nu s-a mai bucurat niciodată de privilegiile și imunitățile pe care le avea înainte. Astfel, din nou, această putere îndeplinește, întocmai, specificațiile profeției.

În câțiva ani de la momentul prezent au avut loc câteva evenimente foarte surprinzătoare legate de papalitate, care au completat profețiile rostite în acest capitol cu privire la această putere. Începând din 1798, când marea judecată națională a căzut asupra papalității, care au fost principalele caracteristici ale istoriei sale? Răspundeți: Dezertarea rapidă a susținătorilor săi naturali, și presupuneri mai mari din partea sa. La încheierea celor 2300 de zile din capitolul 8, în 1844, a început să se așeze judecata de alt fel, și anume, judecata de cercetare, în sanctuarul ceresc, pregătitoare pentru venirea lui Hristos. La 8 dec. 1854, dogma Imaculatei Concepții a fost decretată de papă. La 21 iulie 1870, în marele Conciliu Ecumenic adunat la Roma, s-a decretat în mod deliberat, cu un vot de 538 contra 2, că papa este infailibil. În același an, Napoleon, prin ale cărui baionete papa era ținut pe tron, a fost zdrobit de Prusia, iar ultimul sprijin a fost îndepărtat de sub papalitate. Atunci, Victor Emanuel, profitând de ocazia de a

realiza visul mult visat al unei Italii unite, a cucerit Roma pentru a o transforma în capitala regatului său. În fața trupelor sale, sub comanda generalului Cadorna, Roma s-a predat la 20 septembrie 1870. Atunci a plecat și ultimul vestigiu al puterii temporale, care nu va mai fi niciodată, spunea Victor Emanuel, restaurat; iar papa a fost practic prizonier în propriul său palat de atunci. Din cauza marilor cuvinte pe care cornul le-a rostit, Daniel a văzut fiara distrusă și dată flăcării arzătoare. Această distrugere va avea loc la a doua venire a lui Hristos și prin intermediul acestui eveniment; căci omul păcatului va fi mistuit de duhul gurii lui Hristos și distrus de strălucirea venirii Sale. 2 Tesaloniceni 2:8.Ce cuvinte ar putea fi mai mari, mai prezumțioase, mai blasfemiatoare, mai insultătoare pentru Cerul cel înalt, decât adoptarea deliberată a dogmei infailibilității, îmbrăcând un om muritor cu prerogativele divinității, care a fost realizată prin intriga și influența papală, la 21 iulie 1870? Urmând în succesiune rapidă, ultimul vestigiu de putere temporală a fost măturat din mâinile sale. Din cauza acestor cuvinte și parcă în legătură aproape imediată cu ele, profetul a văzut această putere dată la flacără arzătoare. Stăpânirea lui urma să fie mistuită până la sfârșit; ceea ce implică faptul că, atunci când ultimul vestigiu al acestei puteri a fost mistuit în calitate de conducător civil, sfârșitul nu este departe.

Versetele 27, 28. "Și împărăția și stăpânirea și măreția împărățiilor de sub tot cerul vor fi date poporului sfinților Celui Preaînalt, a cărui împărăție este o împărăție veșnică, și toate stăpânirile îi vor sluji și i se vor supune. Până aici este sfârșitul problemei. Cât despre mine, Daniel, cugetările mele m-au tulburat mult și mi s-a schimbat înfățișarea în mine; dar am păstrat această chestiune în inima mea".

După ce a privit tabloul întunecat și pustiu al asupririi papale asupra bisericii, profetul își întoarce din nou ochii cu încântare spre perioada glorioasă a odihnei sfinților, când vor avea împărăția liberă de toate puterile asupritoare, în stăpânire veșnică. Ce ar putea face copiii lui Dumnezeu în această lume rea din prezent, suspinând din cauza proastei guvernări și a asupririi guvernelor de pe pământ și a urâciunilor care se fac în țară, dacă nu ar putea să aștepte cu nerăbdare împărăția lui Dumnezeu și revenirea Domnului lor, cu deplina siguranță că promisiunile referitoare la amândouă se vor împlini cu siguranță, și aceasta cu promptitudine?

Să vedem acum unde ne aflăm în lanțul profetic. Am trecut de leul Babilonului. Am trecut și de ursul cu trei coaste în gură. Semnul leopardului cu patru aripi de pasăre și patru capete a fost trecut. A fost văzută fiara cumplită și teribilă cu zece coarne. Am trecut pe lângă cornul cel mic, care are ochi ca ochii unui om și o gură care vorbește lucruri mari. Acesta se numără printre lucrurile numărate cu trecutul. Ce urmează? Judecata și împărăția veșnică a lui Dumnezeu.

O SCURTĂ RELATARE A ULTIMEI BOLI ȘI A MORȚII LUI NATHANIEL WHITE

Fratele meu Nathaniel a murit de tuberculoză, în orașul Rochester, N.Y., la 6 mai 1853, în anul 22 al vârstei sale.

În primăvara anului 1842 a avut loc o renaștere a religiei în Palmyra, Me., și în acea renaștere, fratele meu și-a dăruit inima tânără Domnului, la vârsta de zece ani, și a fost convertit în mod temeinic. S-a remarcat prin sobrietate și credincioșie în menținerea profesiei sale și a continuat să fie un creștin ferm și viu până în perioada marii decăderi, în jurul anului 1844. Din acel moment și până în ultima toamnă, a trăit fără să se bucure de religie, dar s-a remarcat prin principiile sale morale sănătoase și prin conștiinciozitate.

Sănătatea sa era șubredă de mai mulți ani. Iar când m-am despărțit de el în Boston, în octombrie anul trecut, și-a propus să vină la Rochester și să ajute la Biroul de Revistă, sperând că își va recăpăta sănătatea. La acest lucru, sentimentele mele au fost atinse. Am plâns și, în timp ce trenul de vagoane pornea la drum, i-am strâns în grabă mâna și i-am spus că îi voi scrie. Așa am făcut, invitându-l să vină să locuiască cu mine. Îi trimisesem înainte o invitație surorii mele Anna să vină la Rochester și să petreacă ceva timp în familia mea. Au sosit pe 26 noiembrie.

Înainte ca Nathaniel să plece din Boston, s-a hotărât să trăiască creștinește, iar când a venit în familia mea, unde toți profesau religia, mintea lui era pe deplin pregătită să se angajeze în închinarea lui Dumnezeu. În jurul altarului de rugăciune, ne-am închinat și ne-am rugat împreună. Duhul Sfânt s-a revărsat peste noi în așa măsură, încât dragul meu frate L-a lăudat pe Dumnezeu cu glas tare.

Subiectul Sabatului i-a atras imediat atenția și, după ce l-a cercetat cu atenție, s-a pronunțat cu hotărâre în favoarea Sabatului din porunca a patra. De asemenea, a fost foarte încântat de doctrina venirii lui Hristos în curând. Dar sănătatea lui era tot timpul șubredă; totuși nimeni nu presupunea că era atât de aproape de mormânt.

Cu aproximativ patru săptămâni înainte de moartea sa, a avut loc o schimbare în sistemul său. Și, deși slăbea repede, era aproape în întregime lipsit de dureri, iar noi speram că se va dovedi a fi spre bine. Pe măsură ce forța lui trupească a cedat, a devenit mai liber și mai fericit la minte. Am avut unele dintre cele mai interesante perioade de rugăciune în camera lui de care m-am bucurat vreodată. El se alătura cu noi în laudele aduse Domnului, în timp ce chipul său, luminat de Duhul lui Dumnezeu care se odihnea peste el, exprima bucuria sfântă pe care o simțea. Era capabil să iasă la plimbare și să meargă dintr-o cameră în alta.Chiar și în după-amiaza în care a murit, era foarte

nerăbdător să călărească, dar în timp ce-și punea paltonul era convins că este prea slab. Seara, cina i-a fost dusă în cameră și a fost ajutat să se așeze pe scaunul său pentru a mânca. Dar în câteva clipe a fost evident pentru toți că se scufunda în moarte. Unul dintre cei care se aflau de față i-a spus să-și pună toată încrederea în Domnul. El și-a ridicat privirea și a zâmbit, apoi a adormit într-un mod dulce în Isus, așezat în scaunul său, fără să geamă sau să se zbată și fără să miște vreun membru sau vreun mușchi.

O telegramă a fost trimisă imediat la Zanesville, Ohio, către fratele meu John; de asemenea, la Boston, către fratele Benjamin. Ar fi fost trimise și altor membri ai familiei, dacă ar fi existat speranța că vor ajunge la timp. Dispeceratul nu a ajuns la fratele meu din Zanesville la timp pentru ca acesta să fie prezent la înmormântare. Nici unul dintre frații mei nu a venit. S-au primit scrisori de la ei, dar prea târziu pentru a da sfaturi cu privire la înmormântarea și înhumarea dragului nostru frate. Înmormântarea lui a fost amânată până la ultima oră posibilă.

Frate. J. N. Andrews a fost prezent la înmormântare și a ținut un discurs foarte potrivit și reconfortant din Apocalipsa 14:13. "Binecuvântați sunt morții care mor în Domnul de acum încolo; da, spune Duhul, ca să se odihnească de munca lor, iar faptele lor îi urmează."

L-am urmat apoi pe dragul nostru frate la cimitirul Mount Hope, unde a fost așezat într-un cavou, pentru a rămâne zece zile, pentru a putea fi văzut dacă vreuna dintre rude ar veni la Rochester în acest timp. Când a expirat timpul, familia mea, împreună cu alți prieteni dragi, a mers la Mount Hope și l-a văzut așezat în mormântul tăcut. Sicriul a fost pus mai întâi într-o cutie de scândură, pentru a fi păstrat, astfel încât să poată fi mutat la Palmyra în timpul iernii, dacă părinții ar dori acest lucru.

Lacrimi de durere și de bucurie au fost vărsate în voie în jurul acelui mormânt. Să-l vedem pe fratele pe care îl iubeam atât de mult, îngropat departe de ochii noștri, ne umplea inimile de durere; apoi, "speranța binecuvântată" că în curând va învia, a provocat bucurie și veselie. Ne-am gândit acolo la dragii noștri părinți, frați și surori, și ne-am dorit să fie alături de noi. O auzisem pe draga mea mamă spunând că ziua în care l-a urmat pe micul Iosif la mormânt, a fost una dintre cele mai fericite din viața ei. Harul lui Dumnezeu și speranța de a-l reîntâlni în ceruri au susținut-o și i-au provocat bucurie.

Mamă, în timp ce Anna și cu mine stăteam lângă mormântul lui Nathaniel, plângând, ne-am exprimat amândouă dorința ca tu să fii acolo, nu numai ca să ne împărtășești durerea (și mai mult decât atât, pentru că alții nu pot simți durerea unei mame tandre), ci și ca să te bucuri alături de noi de speranța strălucitoare că vocea Fiului lui Dumnezeu va deschide foarte curând acel

mormânt și îl va chema pe acel fiu și frate drag, îmbrăcat în frumusețe nemuritoare.

Ne-am întors apoi acasă, simțind că ne-am făcut datoria față de acel frate drag. Când am intrat în casă, am văzut pe masă mai multe scrisori pentru mine, una de la bătrânul și profundul meu tată, din care copiez cele ce urmează:

"Dragă fiule:- Nu știu ce să-ți scriu cu această ocazie melancolică. Când am primit prin telegraf vestea morții lui Nathaniel, am fost atât de abătută încât abia dacă mai știam despre ce este vorba. Deși aveam toate motivele să cred că dizolvarea lui era aproape, prin scrisorile primite de la tine și de la Anna, totuși am sperat cu drag că se va însănătoși; iar lovitura mi s-a părut la fel de bruscă ca și cum ar fi fost mereu sănătos. Să mă gândesc că a plecat și că toate speranțele sale pământești au fost distruse (pentru că în tinerețe și sănătate își pusese amprenta foarte sus), mi s-a părut mai mult decât puteam suporta.

Dar când am primit amănunte despre moartea lui prin scrisorile tale și ale Annei, am simțit că Dumnezeu a făcut-o, și avea dreptul; și mai mult, l-a luat acasă la El, din această lume a păcatului, a bolii și a morții. Nu putem să-i dorim să se întoarcă, mai ales în starea de slăbiciune și suferință în care se afla în ultimii ani.

Doresc doar să vă spun că sunt convins că ați făcut pentru el tot ceea ce se putea face, și chiar mai mult decât s-ar fi putut realiza aici; pentru că noi suntem prea bătrâni și bolnavi pentru a face sau chiar pentru a supraveghea ajutorul pe care ar fi trebuit să îl avem aici în timpul bolii sale, și că ați urmat cea mai înțeleaptă cale pentru a-l înmormânta. Nu prea am o părere bună despre monumentele splendide. Dacă este în concordanță cu termenii locului de înmormântare, doresc să ridicați o lespede umilă de marmură la mormântul său, cu numele, vârsta și anul morții sale, și să-mi scrieți cheltuielile, iar eu le voi plăti.

Fac acest lucru pentru ca, dacă voi fi cruțat să trec pe acolo, sau dacă vreunul dintre urmașii mei sau vreunul dintre cei care l-au cunoscut vreodată va veni acolo, să poată vedea unde a fost îngropat Nathaniel. Benjamin crede că ar trebui să fie adus acasă și îngropat aici. Aceasta ar fi fost dorința mea, dacă toți cei șase fii ai mei ar fi fost îngropați aici. Dar nu este cazul. Vor cădea, fără îndoială, în state diferite și vor fi îngropați cu familiile lor. Din cei unsprezece care au format familia noastră, probabil că nu mai mult de trei vor fi îngropați în Palmyra. Iar mama ta și cu mine nu vom sta mult timp aici pentru a-i veghea mormântul. Dar tu și familia ta veți putea merge la locul memorabil, ani de zile după ce noi nu vom mai fi."

Această scrisoare a venit într-un moment care să atingă cele mai tandre sentimente ale sufletului. Am primit, de asemenea, scrisori de la fratele meu din

Ohio și de la surorile mele din Maine, care au fost o sursă de ușurare pentru mine în acel moment de mare suferință. Fratele John scrie, 6 mai:

"Dragă frate: - Tocmai am primit scrisoarea ta prin care mă anunți de moartea fratelui nostru mai mic. Acest eveniment, deși temut de mult timp, s-a abătut brusc și cu greutate asupra noastră. Ar fi imposibil să descriu sentimentele mele. Nu pot să mi-l imaginez pe Nathaniel zăcând rece în moarte și îmbrăcat pentru mormânt - ci așa cum l-am lăsat în Boston, când i-am făcut ultimul meu cadou, i-am strâns mâna și l-am auzit sperând la un viitor luminos și fericit."

În post-scriptum, el se întreabă: "Unde îl îngropați pe Nathaniel? Pot să vă fiu de folos în vreun fel?". Scrie din nou, la 13 mai:

"DRAGUL MEU FRATE. JAMES:- Multe sunt reflecțiile triste pe care le-a trezit amabila ta epistolă, pe care tocmai ai primit-o. Cât de scurtă, cât de nesigură este viața omului - cât de sigură este moartea.

Cu adevărat, bunul meu frate, tu, soția ta și draga noastră soră Anna ați trecut printr-o grea încercare. Mare trebuie să fi fost neliniștea și grija voastră, când ați fost nevoiți să vedeți un frate scufundându-se de la suprafața mării vieții, pentru a se pierde în adâncurile mormântului.

Vorbiți de un monument. Am o încredere perfectă în judecata dumneavoastră și a familiei; nu voi dicta nimic. Voi fi alături de dvs. în orice concluzie la care veți ajunge.

Aceasta trebuie să fie o lovitură grea pentru părinții noștri în vârstă. Cea mai tânără ramură a fost smulsă din arborele genealogic. Fie ca Cerul să-i sprijine în această grea suferință."

Următoarea relatare a particularităților bolii și a morții fratelui este extrasă dintr-o scrisoare scrisă de doamna White către părinții noștri îndurerați.

"Dragă Nathaniel, ne lipsește mult. Ni se pare greu să ne dăm seama că nu vom mai avea societatea lui aici. A trecut prin boală cu o veselie și o tărie de caracter remarcabile. Nu l-am auzit gemând decât o singură dată, și asta a fost în marțea dinaintea morții sale. L-am iubit când a venit prima dată pentru că era fratele soțului meu și am simțit că aș putea face orice pentru confortul lui; dar curând mi-a părut la fel de apropiat ca un frate natural. Miercuri i-am citit câteva versete din Biblie și i-am povestit despre bietul meu frate Robert, care, după șase luni de mari suferințe, a murit de tuberculoză. Mi-a spus: "Nu aș vrea să am o boală atât de îndelungată cum a avut el". S-a bucurat bine de mintea lui și ne-a spus să nu ne arătăm triști când intrăm în camera lui. A spus el: "Sunt fericit; Domnul mă binecuvântează din belșug". Am obținut biruința asupra

nerăbdării și am dovada că Domnul mă iubește și mă stăpânește ca pe copilul Său'. În acea noapte a suferit mult cu starea de veghe. Nu putea să doarmă.

Joi dimineața și-a exprimat bucuria că noaptea lungă a trecut și că ziua a venit în sfârșit. În acea dimineață, în timp ce ieșea să ia micul dejun în salonul mare, s-a uitat în jurul camerei și a spus: "Nimeni nu poate să nu se facă bine într-o casă atât de frumoasă ca aceasta, cu camere atât de mari și aerisite".

În general, Anna îi lua masa la alegere și apoi stătea lângă el în timp ce mânca; nu dorea să mănânce decât după ce el o făcea. El a spus: "Ellen, aș vrea să o faci pe Anna să se așeze și să mănânce cu restul familiei, pentru că nu este nici un fel de nevoie ca ea să stea lângă mine în timp ce eu mănânc.

Părea să o iubească foarte mult pe Anna și, în timpul bolii sale, vorbea adesea despre faptul că venise la Rochester pentru a o însoți, pentru că era atât de slăbită, iar acum Anna îl aștepta. Și spunea adesea: "Anna, nu știai, când te-ai hotărât să vii la Rochester, că vii să mă aștepți pe mine".

În acea noapte [joi] am intrat în camera lui și ne-am rugat cu el, iar Nathaniel a fost binecuvântat din belșug. L-a lăudat pe Domnul cu voce tare, în timp ce fața lui se lumina de slava lui Dumnezeu. Ne-am rugat în mod special în acea noapte ca el să aibă parte de somn și odihnă. S-a odihnit foarte bine toată noaptea.

Vineri dimineața, în ultima dimineață în care a trăit, ne-a chemat pe toți în camera lui. A spus că dorește să ne rugăm acolo; dar mai întâi, avea ceva de spus. Apoi, cu o claritate remarcabilă, a evocat mici lucruri care se petrecuseră în timp ce fusese cu noi, și fiecare cuvânt pe care credea că l-a rostit în grabă sau greșit, l-a mărturisit din toată inima. A mărturisit în ce fel a avut neîncredere în Dumnezeu în trecut și a cerut iertare familiei. 'Regret', a spus el, 'că nu m-am împăcat cu boala mea. Am simțit că nu puteam să accept să fie așa și că Domnul s-a purtat dur cu mine. - Dar acum sunt convins că este drept; căci nimic altceva decât această boală nu m-ar fi putut aduce unde sunt. Dumnezeu m-a binecuvântat mult în ultima vreme și mi-a iertat toate păcatele. Adesea mi se pare că dacă aș întinde mâinile aș putea să îl îmbrățișez pe Isus, El este atât de aproape. Știu că îl iubesc pe Dumnezeu și că El mă iubește'

După ce a spus ce a dorit, ne-am unit în rugăciune. A fost un timp dulce. El a manifestat un mare interes în timp ce ne rugam, răspunzând la rugăciunile noastre, spunând: "Amin! Lăudați pe Domnul! Glorie lui Dumnezeu! Îl voi lăuda, căci este vrednic de laudă! Numele Lui este Isus și El ne va mântui de păcatele noastre'.

El s-a rugat cu seriozitate și cu credință pentru o consacrare deplină voinței lui Dumnezeu, pentru a fi botezat cu Duhul Său și purificat prin sângele Său. El a

spus: "Tu mi-ai iertat toate păcatele mele și le-ai șters din amintirea Ta. Tu m-ai sfințit pentru Tine și Te voi cinsti cât timp voi avea suflare'.

Fața îi strălucea și părea foarte fericit. A spus că încăperea părea luminoasă și că ne iubea pe toți. După ce ne-am ridicat de la rugăciune, a spus: "Anna, te iubesc, vino aici". Ea s-a dus la căpătâiul lui, iar el a îmbrățișat-o și a spus: 'Sunt fericit, Domnul m-a binecuvântat'.

Nathaniel a fost triumfător în Dumnezeu pe tot parcursul zilei, deși era foarte bolnav. Am rămas în camera lui și l-am întreținut citindu-i Biblia și conversând cu el. - În timp ce citeam, el spunea: "Cât de potrivit este asta; cât de frumos; trebuie să țin minte asta".

Am spus atunci: "Nathaniel, ești foarte bolnav. S-ar putea să mori în două ore și, dacă nu intervine Dumnezeu, nu poți trăi două zile. El a spus, foarte calm: "O, nu chiar atât de curând, cred".

S-a ridicat imediat din pat, s-a așezat în balansoar și a început să vorbească. A început să se întoarcă la momentul în care a fost convertit, a povestit cât de mult se bucura și cât de mult se temea să nu păcătuiască; și apoi când a început să uite de Dumnezeu și să piardă binecuvântarea. Atunci cât de mari îi erau speranțele; el "a vrut să fie un om în lume; să obțină o educație și să ocupe un post înalt". Apoi a povestit cum speranțele sale au murit, pe măsură ce suferințele au apăsat puternic asupra lui; cât de greu i-a fost să renunțe la așteptările sale. A spus că simțea că nu putea să fie așa; că va fi bine; nu voia să cedeze.

Apoi a vorbit despre perioada în care se afla la Boston; cât de slăbit era; cât de mult se străduia să reziste. Și de multe ori, când își încheia munca și se ducea la pensiune și în camera sa, care se afla la trei etaje de scări, membrele îi deveneau atât de slabe și capul atât de amețit, încât era nevoit să se țină de balustradă pentru a nu cădea pe spate. Iar inima îi bătea atât de violent încât trebuia să se așeze și să se odihnească. El a spus că sentimentele sale în astfel de momente erau aproape disperate și că murmura împotriva lui Dumnezeu și se gândea că este crud că nu poate avea putere.

Apoi a vorbit despre venirea sa la Rochester. Cât de greu a fost să ne așteptăm la el și să fim dependenți. "Mi s-a părut", a spus el, "că bunătatea voastră, a tuturor, a fost mai mult decât puteam suporta; și am dorit să mă fac bine pentru a vă plăti pentru toate acestea". Apoi a vorbit despre faptul că a îmbrățișat Sabatul. A spus el, 'la început nu eram dispus să recunosc lumina pe care o vedeam. Am vrut să o ascund; dar binecuvântarea lui Dumnezeu a fost reținută de la mine până când am recunoscut Sabatul, Atunci am simțit încredere față de Dumnezeu'. A spus el: "Acum iubesc Sabatul; este prețios

pentru mine. Acum mă simt împăcat cu boala mea. Știu că este singurul lucru care mă va salva. Îl voi lăuda pe Domnul, dacă El mă poate salva prin suferință'.

La ora obișnuită a cinei, am pregătit mâncarea bietului Nathaniel, dar acesta a spus repede că era leșinat și că nu știa decât că va muri. A trimis după noi și, de îndată ce am intrat în cameră, am știut că era pe moarte și i-am spus: Nathaniel, dragă, ai încredere în Dumnezeu, El te iubește și tu îl iubești. Încrede-te drept în El așa cum un copil se încrede în părinții săi. Nu te tulbura. Domnul nu te va părăsi. El a spus: "Da, da". Ne-am rugat, iar el a răspuns: 'Amin! Lăudat să fie Domnul!" Nu părea să sufere de durere. Nu a gemut nici măcar o dată, nu s-a zbătut și nici nu și-a mișcat vreun mușchi al feței, ci a respirat din ce în ce mai scurt până când a adormit."

Rândurile care urmează, cauzate de moartea fratelui meu, au fost scrise de Anna R. Smith, un membru al familiei noastre.

"Plecat la odihna ta, frate! liniștit somnul tău;
În timp ce pe mormântul tău aplecat, îndurerați plângem,
Pentru cei iubiți și prețuiți, în floarea timpurie a vieții,
Purtat din numărul nostru, spre mormântul rece și tăcut.
Dulce să-ți fie somnul! în liniștită odihnă;
Sub iarba verde și trandafirul înflorit;
O, moale este perna ta, și umil patul tău;
Îndoliat este chiparosul, care flutură peste cei morți.
Întunecat deși pintenul, ce-i umbrea fruntea,
Adevărul pe care l-a urmărit, l-a luminat acum;
În brațele Mântuitorului său, a căzut la odihnă,
Unde necazurile ce-l așteaptă, nu-i pătrund în piept.
Nu plângeți pentru creștinul a cărui muncă s-a sfârșit;
Care, credincios datoriei, comoara a câștigat.
Bijuteria era pregătită, pentru a străluci pentru totdeauna,
O bijuterie în sicriu, nemuritoare, divină.
Nu va mai ascunde mult timp, la sânul pământului, forma lui prețioasă,
Și porțile sumbre ale morții, de la rude se vor despărți;
Pentru că se apropie cu repeziciune, vedem ziua luminoasă,
Care aduce fericita chemare - Ridică-te! Vino, vino!

VECHIUL COD MORAL AL CELOR 10 PORUNCI NU A FOST REVIZUIT

Am arătat într-un alt tratat că prima zi a săptămânii este menționată doar de opt ori în Noul Testament și nu este menționată nici măcar o singură dată ca zi sacră sau zi de odihnă. În schimb, am arătat că Sabatul este menționat de cincizeci și nouă de ori în Noul Testament și, în fiecare caz, se face referire la ziua săptămânii în care Creatorul s-a odihnit de la lucrarea Sa, ziua pe care a pus-o deoparte ca fiind a Sa, ziua asupra căreia și-a pus binecuvântarea.

Am arătat, de asemenea, că respectarea primei zile a săptămânii nu se poate întări din exemplul lui Hristos și al primilor apostoli, deoarece modelul apostolilor este în mod decisiv de partea preceptului divin în sprijinul respectării zilei a șaptea a săptămânii ca zi de odihnă sfințită a Domnului.

Dar o anumită clasă de oponenți ai Sabatului primar ne întâmpină cu afirmația că în Noul Testament sunt date doar nouă din cele zece porunci și că Sabatul este omis în mod intenționat. Scriitorii și vorbitorii folosesc termeni diferiți. Se afirmă uneori că "fiecare precept al decalogului este reafirmat în Noul Testament, cu excepția Sabatului". Și nu de puține ori se întâmplă ca miniștrii/conducătorii să profite atât de mult de ignoranța și credulitatea oamenilor încât să afirme că nouă din cele zece porunci sunt date textual în Noul Testament și că Sabatul din Vechiul Testament este exclus cu grijă din Noul Testament.

Prin aceste afirmații, care, după cum vom arăta, sunt complet lipsite de adevăr, ei dau impresia că Sabatul nu este la fel de important în dispensația creștină ca în cea iudaică. Iar cei care pot accepta astfel de afirmații fără investigații, nu numai că se vor mulțumi cu o poziție falsă, dar vor considera agitația problemei Sabatului ca fiind inutilă și chiar greșită. Faptul că oponenții noștri fac o impresie mai puternică asupra minții publice cu afirmațiile lor largi în acest punct decât prin orice alt atac, este scuza noastră pentru a le testa afirmațiile într-un mod simplu și amănunțit prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Facem apel la oameni sinceri, care vor respecta adevărul și îl vor iubi de dragul lui. Nu avem nicio speranță în ceea ce privește oamenii care, din cauza prejudecăților, vor respinge adevărul clar al cuvântului lui Dumnezeu și îl vor călca în picioare. Recunoaștem de bună voie că porunca a patra nu este dată textual, adică cuvânt cu cuvânt, în Noul Testament. Și este la fel de adevărat că doar cele trei porunci scurte sunt repetate astfel. Doar a șasea, a șaptea și a opta sunt repetate în Noul Testament. Oare acest fapt îi scutește pe oameni de respectarea primei, celei de-a doua, celei de-a treia, celei de-a patra, celei de-a cincea, celei de-a noua și celei de-a zecea? Nu, într-adevăr. "Să nu ucizi, să nu comiți adulter, să nu furi" sunt singurele precepte din decalog care se repetă cuvânt cu cuvânt în tot Noul Testament. Lăsați ochiul cel mai critic să cerceteze această chestiune pe deplin. Prezentăm faptele din acest caz.

Ce se poate spune atunci despre acei slujitori care vor declara publicului care se îndreaptă spre locuința lui Dumnezeu pentru a fi judecat după legea morală, și chiar în fața cerului, că nouă din cele zece porunci sunt date textual în Noul Testament? Afirmațiile lor flagrante trebuie să fie atribuite fie unei ignoranțe de neiertat a subiectului, fie obiceiului de a manipula cuvântul lui Dumnezeu în mod înșelător. Dacă ei sunt atât de ignoranți în privința problemei încât, să nu fie acuzați de înșelăciune clericală și de rostirea de minciuni deliberate în casa lui Dumnezeu, ei nu au ce căuta în acest subiect.

Cele zece precepte ale codului moral existau încă din zilele lui Adam cel căzut și erau obligatorii pentru popor înainte de a fi rostite de pe Sinai și scrise pe table de piatră. Acest lucru este evident din faptul că Biblia conține o înregistrare a păcatelor care reprezintă încălcarea fiecăreia dintre cele zece porunci, așa cum existau înainte ca legea să fie declarată în auzul poporului pe Sinai. Acolo unde există fărădelege, trebuie să existe lege. Eliminați legea și păcatul încetează să mai existe. "Căci acolo unde nu este lege, nu există fărădelege". Romani 4:15. Păcatul încălcării Sabatului a fost mustrat cu treizeci de zile înainte ca cele zece porunci să fie rostite de pe Sinai. Acest fapt este pe deplin stabilit prin compararea cu Exodul 16:1, 23-30; 19:1.

Și în tot Vechiul Testament nu există nicio aluzie la faptul că Dumnezeu ar schimba vreodată vreunul dintre preceptele codului său moral. Această lege fiind, prin natura ei, neschimbătoare ca însuși tronul cerului, scrisă o dată în Vechiul Testament, însoțită de istorisirea circumstanțelor de o grandoare îngrozitoare care au însoțit repetarea ei la Sinai, Domnul nu a considerat potrivit să o scrie a doua oară în Noul Testament. Duhul Sfânt nu s-a angajat niciodată să redea legea divină pe o nouă socoteală în Noul Testament.

Apostolii, în scrierile lor, la mulți ani după moartea și învierea lui Hristos, fac apel la codul moral prezentat în Vechiul Testament ca fiind cea mai înaltă autoritate vie din ceruri sau de pe pământ. Ei enunță îndatoriri și obligații morale și se referă la preceptele codului moral pentru a-și susține propunerile. Dacă ar fi fost lăsat la latitudinea lui Pavel, Petru, Iacov, Ioan și Iuda să redea codul moral, sau nouă zecimi din el, în Noul Testament, acești oameni credincioși ar fi făcut-o, iar noi ar trebuit să putem citi aceste precepte cuvânt cu cuvânt în scrierile lor.

Adversarii noștri văd la fel de clar ca și noi că este necesar pentru poziția lor ca nouă din cele zece porunci să apară în Noul Testament, cuvânt cu cuvânt. De aceea, acei slujitori care simt că trebuie să păstreze unitatea turmelor lor sunt tentați în mod constant să dea o impresie falsă asupra chestiunii Sabatului, pentru a liniști mințile oamenilor.

Acest fapt reiese din declarația acelor oponenți care manifestă mai multă considerație față de partid decât față de o conștiință curată atunci când afirmă

că nouă din cele zece porunci sunt date textual în Noul Testament. Ei văd necesitatea ca lucrurile să fie așa; și, simțind că este important ca oamenii să privească problema astfel, pentru a fi protejați de pretențiile celei de-a patra porunci, ei par să adopte politica bisericii romane, conform căreia "scopul justifică mijloacele", și se pretează, chiar și în casa lui Dumnezeu, la rostirea unui neadevăr deliberat.

Ne aflăm pe marele și vechiul cod moral, singurul document din univers care are onoarea de a fi fost rostit de vocea lui Dumnezeu în auzul poporului adunat și de a fi fost gravat cu degetul Său pe tablele de piatră. Oponenții noștri declară că acel cod moral a fost revizuit, astfel încât doar nouă dintre preceptele sale ar trebui să fie respectate de creștini? Atunci ne întrebăm: Ce profet a prezis că se va face acest lucru? Ce apostol a consemnat faptul că acest lucru a fost făcut? Biblia nu spune nimic despre acest subiect. Nu a avut loc o astfel de revizuire a codului moral.

Mai este cineva care să insiste că apostolii au revizuit codul moral astfel încât să îi elibereze pe oameni de pretențiile celei de-a patra porunci? Atunci ne întrebăm din nou: Unde este codul revizuit? Ce scrib l-a copiat vreodată? Ce tipograf l-a tipărit vreodată? Ce vânzător de cărți l-a vândut vreodată? Ce colportor l-a purtat vreodată prin țară pentru a-l arunca în poala copiilor dragi pentru a-i impresiona cu faptul că există nouă porunci, și numai nouă, pe care creștinii trebuie să le respecte?

În acest moment, stiloul nostru se ocupă de fapte clare într-o manieră clară. Și, poate, vom fi iertați de cititorii sinceri pentru că ne întrebăm: Acești oameni care doresc revizuirea codului moral, sau schimbarea lui în vreun fel, astfel încât să îi scutească pe creștini de respectarea Sabatului din porunca a patra, cred cu adevărat că o astfel de revizuire a avut loc? Dacă da, de ce nu prezintă o copie a codului revizuit? Vă rog să o transmiteți, domnilor. Când veți prezenta noul cod, creat de o autoritate la fel de bună ca și cea care l-a creat pe cel vechi, vom fi fericiți să îl acceptăm ca lege morală pentru creștini și vom înceta să mai agităm mintea publică cu problema Sabatului. Dar până când veți face acest lucru, ne vom agăța de documentul original și vom pleda pentru respectarea tuturor preceptelor sale de către oamenii creștini.

Ne întrebăm din nou: Oare acești oameni cred în ceea ce spun, atunci când le comunică oamenilor că al patrulea precept al codului moral a fost revizuit, sau schimbat în așa fel încât creștinii sunt scutiți de respectarea ultimei zile a săptămânii? Facem acest apel hotărât, având în vedere faptul, cunoscut pretutindeni, că în diferitele ramuri ale instituției mamut a școlii duminicale, vechiul cod moral al celor zece porunci a fost aruncat în poala unui milion de tineri dragi din țara noastră, tipărit cuvânt cu cuvânt, așa cum l-a rostit Dumnezeu de pe Sinai și cum l-a scris pe tablele de piatră. Dacă legea divină a fost revizuită, de ce nu publică managerii Societății Americane de Tractologie,

care are sprijinul a aproape douăzeci de confesiuni importante din țara noastră, noul cod pentru toate școlile duminicale? De ce să trimită de la editura lor din New York cărucioare pline de abecedare și cărți pe care sunt tipărite cele zece porunci pentru a face o impresie falsă asupra minților fragede ale mieilor din turma lui Hristos, dacă acel cod moral nu trebuie înțeles și respectat cuvânt cu cuvânt, exact așa cum scrie? De ce să nu tipărim codul revizuit, să facem o impresie corectă asupra minții tinerilor și să eliberăm subiectul de rușinea actuală, dacă ei cred în ceea ce învață?

Orice minte sinceră va vedea că aceste organisme religioase, care tipăresc și distribuie codul moral original, nu cred cu adevărat că acesta a fost revizuit. Cel puțin, lipsa de credință în doctrina revizuirii i-a împiedicat să adune laolaltă, în forma cuvenită, cele câteva precepte ale codului revizuit și să le publice în lumea creștină.

Suntem încântați să vedem că una dintre paginile frumoase ale cărții de imnuri baptiste este dedicată celor zece porunci, cuvânt cu cuvânt, așa cum le învățăm și le respectăm noi. Mai mult ca sigur că nu au pus cele zece porunci în frumoasa lor carte de imnuri și melodii pentru a le putea cânta. Nu, ei au pus acest vechi și măreț cod moral alături de cântecele sacre ale casei lui Dumnezeu din respect și dragoste pentru autorul său divin și pentru ca, în timp ce se află sub inspirația închinării, inimile lor să fie impresionate de datoria sacră de a respecta toate poruncile Sale. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe baptiști. Făcând poruncile atât de proeminente, ei ne amintesc de cuvântul Domnului adresat evreilor prin Moise: "Să le întipărești în fiii tăi și să vorbești despre ele când stai în casa ta, când mergi pe drum, când te culci și când te scoli. Să le legi ca semn pe mâna ta și să fie ca niște frontoane între ochii tăi. Să le scrii pe stâlpii casei tale și pe porțile tale." Deuteronomul 6:7-9.

În 1873, în fața unei audiențe numeroase la Woodland, California, am cerut o copie revizuită a codului moral din Noul Testament, care conține nouă din cele zece precepte ale decalogului. Profesorul Martin, de la Colegiul Creștin din acel loc, într-o revistă și-a asumat sarcina de a le prezenta. Dar această lucrare de tăiere și cioplire pentru Cel Atotputernic nu se limitează în niciun caz la orașul Woodland sau la statul California.O mie și unu de slujitori din mai multe confesiuni, în diferite părți ale țării noastre, adoptă exact aceeași poziție. Și cum există un acord general cu cei care susțin acest punct de vedere, le dăm pe cele nouă ale domnului Martin ca o mostră a celorlalți.Cu toate acestea, dacă cineva ar fi nemulțumit de vreunul dintre ele, este invitat de urgență să îmbunătățească codul revizuit al Noului Testament al domnului Martin.Și pentru a aduce chestiunea direct în fața ochilor cititorului, vom prezenta nouă dintre preceptele codului moral, așa cum au fost repetate de pe Sinai și gravate pe tablele de piatră, alături de ceea ce se spune a fi codul revizuit din Noul Testament, așa cum a fost prezentat de profesorul Martin.

CODUL ORIGINAL.

EXOD CAPITOLUL 20

1. Să nu ai alți dumnezei înaintea Mea.

2. Să nu-ți faci nici un chip cioplit, nici o asemănare a vreunui lucru care este sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele de sub pământ. Să nu te pleci în fața lor și să nu le slujești; căci Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților asupra copiilor până la a treia și a patra generație a celor ce Mă urăsc și care arăt milă miilor celor ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.

3. Să nu iei în deșert numele Domnului Dumnezeului tău, căci Domnul nu va ține nevinovat pe cel ce ia în deșert numele Lui.

5. Cinstește-l pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie zilele lungi pe pământul pe care ți-l dă Domnul Dumnezeul tău.

6. Să nu ucizi.

7. Să nu comiți adulter.

8. Să nu furi.

9. Să nu depui mărturie mincinoasă împotriva aproapelui tău.

10. Să nu poftești casa aproapelui tău; să nu poftești pe nevasta aproapelui tău, nici pe robul lui, nici pe roaba lui, nici pe servitoarea lui, nici pe boul lui, nici pe măgarul lui, nici nimic din ce este al aproapelui tău.

CODUL REVIZUIT.

1. Dă-te la o parte, Satana, căci este scris: "Să te închini Domnului Dumnezeului tău și numai Lui să-I slujești". Luca 4:8.

2. Atunci Pavel a stat în mijlocul dealului lui Marte și a zis: "Bărbați din Atena, îmi dau seama că sunteți prea superstițioși în toate lucrurile. Căci, trecând pe acolo și privind la devoțiunile voastre, am găsit un altar cu această inscripție: "PENTRU DUMNEZEUL NECUNOSCUT". Așadar, pe care voi îl veneraţi în necunoștință de cauză, pe acela vi-l declar eu. Dumnezeu, care a făcut lumea și toate lucrurile din ea, fiindcă este Domnul cerului și al pământului, nu locuiește în temple făcute de mâini. Faptele Apostolilor 17:22-24.

3. Dar mai presus de toate, frații mei, să nu jurați, nici pe cer, nici pe pământ, nici prin alt jurământ; ci să fie da-ul vostru da, și nu-ul vostru nu, nu, ca să nu cădeți în osândă. Iacov 5:12.

5. Copii, ascultați de părinții voștri în Domnul, căci așa este drept. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, care este cea dintâi poruncă cu făgăduință, ca să-ți fie bine și să trăiești mult pe pământ. Efeseni 6:1-3.

6. Să nu ucizi. Romani 13:9.

7. Să nu comiți adulter. Romani 13:9.

8. Să nu furi. Romani 13:9.

9. Să nu depui mărturie mincinoasă. Romani 13:9.

10. Să nu râvnești. Romani 13:9.

Înainte de a atrage o atenție specială asupra citatelor despre care se spune că ar constitui noul cod moral pentru creștini, dorim să facem câteva observații generale referitoare la erezia pe care o analizăm.

1. Toate discuțiile despre "reafirmarea celor nouă porunci" și despre "codul moral revizuit" se bazează pe presupunerea că cele zece porunci au fost abrogate la moartea lui Hristos. Rețineți acest lucru: Poziția este că toate cele zece porunci au fost pe deplin în vigoare până în momentul morții lui Hristos și că, odată cu moartea Răscumpărătorului lumii, a murit și codul moral.

2. Întrucât decalogul a fost codul moral viu pe parcursul întregii slujbe a Fiului lui Dumnezeu până în ceasul morții Sale pe cruce, ar fi mai mult decât copilăresc să citățm vreun cuvânt al lui Hristos rostit în timpul slujbei Sale publice, ca o reafirmare a vreunuia dintre preceptele sale. Prin urmare, tot ceea ce se poate pretinde din Noul Testament ca fiind o reafirmare a nouă dintre preceptele decalogului, trebuie să se găsească în Faptele și epistolele apostolilor.

3Dar, ceea ce este rău pentru teoria lor, este că acest lucru dă o perioadă diferită între moartea codului moral de la cruce și reafirmarea celor nouă precepte de către apostoli, în care nu mai există nicio lege. Iar "unde nu este lege, nu există nici fărădelege". Romani 4:15. Acest punct de vedere conferă lumii o perioadă fără păcat de peste douăzeci de ani lungi. Totuși, nu fără de păcat, din cauza vreunei schimbări în oameni, ci din cauza presupusei morți a detectorului moral al lui Dumnezeu: "Căci prin lege este cunoștința păcatului". Romani 3:20.

Începând cu primul, vom observa pe scurt pasajele pe care acești domni care au abolit legea divină și au reintrodus o parte din ea, vor ca lumea creștină să creadă că reprezintă noul cod pentru epoca creștină. Pentru prima lor poruncă, ei citează Luca 4:8. Cititorul va fi rugat să observe pasajul așa cum l-am pus în juxtapunere cu prima poruncă originală a decalogului. Dar chiar aici acești domni se confruntă cu absurdități înfricoșătoare.

1. Potrivit poziției lor, prima poruncă pentru biserica creștină a fost adresată diavolului. Ne întrebăm în mod firesc dacă acest precept creștin a fost dat pentru beneficiul special al maiestății sale satanice. Sau, dacă marele Cap al bisericii a dat cea de-a doua ediție a primei porunci pentru biserica creștină prin intermediul diavolului!!!

2. Prima poruncă inițială a fost anunțată de pe Sinai prin glasul Domnului, în timp ce poporul tremurând se afla în fața muntelui care ardea și tremura. Scena era teribil de grandioasă. Dar, în acest caz, prima poruncă a fost reafirmată în pustiul ispitei, când erau prezente doar două ființe: una, Fiul lui Dumnezeu în umilința Sa; cealaltă, diavolul! "Fiți uimiți, o, ceruri, de aceasta!". Chiar aici, în pustietatea pustie, ni se spune că prima poruncă a legii divine a fost reafirmată bisericii creștine prin intermediul diavolului!!!

3. Dar, ca o culme a tuturor absurdităților, poziția acestor domni are ca punct culminant prima poruncă reafirmată la începutul slujbei lui Hristos, cu cel puțin trei ani și jumătate înainte de presupusa moarte a celor zece la sfârșitul slujbei sale. Aceasta dă unsprezece porunci pentru o perioadă de trei ani și jumătate! Și dacă, în conformitate cu prietenii noștri care distrug legea, toate preceptele legii divine au fost măturate de pe tablă la cruce, s-a făcut o treabă curată, nu numai cu cele zece, ci și cu cel reafirmat prematur lui Satana, lăsând Bisericii Creștine doar opt precepte în noul cod moral, în loc de nouă, iar diavolului nici măcar unul!

Cam atât despre primul precept al noului cod. Iar despre cel de-al doilea precept reafirmat vom spune aici că este pur și simplu o consemnare a faptelor din vizita și activitatea lui Pavel în Atena, care este prezentată în Faptele Apostolilor 17:22-24, neavând nici o formă de precept. Nici cel de-al doilea precept al decalogului nu poate fi găsit în niciuna dintre cărțile Noului Testament. Se face referire la păcatul încălcării celei de-a doua porunci, iar creștinii sunt avertizați împotriva ei; dar căutăm în zadar cel de-al doilea precept al decalogului în Noul Testament.

Atunci când a doua poruncă a fost invocată împotriva imaginilor din biserica romană, papistașii au călcat-o cu mândrie în picioare ca fiind un precept iudaic, declarând că nu se află în Noul Testament. Prin urmare, cea de-a doua poruncă este lăsată în afara numeroaselor lor catehisme. Și acum o mulțime de protestanți folosesc același vechi argument papal pentru a-și scuza practica lor în legătură cu porunca a patra. Atunci când noi insistăm asupra protestanților cu privire la pretențiile legii Sabatului, ei răspund la rândul lor: "Preceptul Sabatului nu este dat în Noul Testament".

Dar dacă se mai susține că Pavel a reafirmat cel de-al doilea precept al decalogului de pe Dealul lui Marte pentru biserica creștină, atunci răspundem că nu există nicio dovadă că în Atena ar fi existat vreun adept al lui Hristos care să

fi auzit acest lucru. Citiți Faptele Apostolilor, capitolul șaptesprezece. Când însoțitorii lui Pavel s-au întors în Bereea, lăsându-l pe apostol singur, acesta s-a adresat poporului. Și oare marele apostol a reafirmat atunci și acolo al doilea precept al decalogului pentru biserica creștină prin mulțimea curioasă și fără Hristos a acelui oraș în întregime dedat idolatriei, fără ca vreun creștin să fie prezent?

În plus, ar fi demn de remarcat faptul că discursul lui Pavel de pe Dealul lui Marte a avut loc la douăzeci de ani după moartea lui Hristos. Dacă, prin urmare, decalogul a fost abrogat la cruce, iar cel de-al doilea precept a fost cu adevărat reafirmat în memorabilul discurs al apostolului la Atena, toți oamenii au fost eliberați de cea de-a doua poruncă pentru o perioadă de douăzeci de ani!

Trecem la cea de-a treia poruncă și atragem din nou atenția cititorului asupra vechiului cod moral și asupra pasajelor care se presupune că ar constitui noul cod creștin, așa cum le-am așezat unul lângă altul la pagina 74. Vă rugăm să le citiți pe cele două și apoi să răspundeți la întrebări. A reafirmat apostolul Iacov cea de-a treia poruncă în textul citat? Dacă da, de ce a schimbat limbajul folosit? A îmbunătățit apostolul stilul Înaltului și Sfântului? Prietenii, și mii de alții, susțin că apostolul se opune aici jurământului judiciar. Probabil că el se referă la ceea ce este interzis prin cea de-a treia poruncă, dar este absurd să spunem că apostolul învie aici cea de-a treia poruncă și că o redă a doua oară pentru biserica creștină.

Apostolul nu a pretins așa ceva; dar în aceeași epistolă el spune: "Există un singur Legiuitor, care poate să mântuiască și să distrugă". Dacă lucrarea de revizuire sau de reafirmare a codului moral a fost lăsată pe seama apostolilor, atunci existau doisprezece legiuitori în loc de unul singur, așa cum afirmă apostolul. Iacov 4:12. El a scris în anul 60 d.Hr. Nu a existat a treia poruncă timp de mai bine de un sfert de secol?

Trecem la al cincilea precept. Pavel enunță o datorie morală și citează cea de-a cincea poruncă ca autoritate. El nu reafirmă cel de-al cincilea precept al decalogului în scrisoarea sa către biserica din Efes, de aceea nu îl repetă textual și integral. Vezi pagina 74. Această epistolă a fost scrisă în anul 64 d.Hr. A zăcut cea de-a cincea poruncă moartă, din cauza loviturii primite la moartea lui Hristos, timp de mai bine de treizeci de ani?

Cele șase, șapte și opt precepte sunt repetate textual în epistola lui Pavel către biserica din Roma. Și de ce? Este pentru că apostolul le reafirmă sau le redă din nou pe o nouă socoteală? Nu; el nu face așa ceva. Dacă această lucrare de reafirmare a nouă dintre preceptele decalogului ar fi fost lăsată pe seama oamenilor de încredere care au scris Noul Testament, am fi găsit toate cele nouă precepte în Noul Testament cuvânt cu cuvânt.

Dintre toate cele zece precepte, doar aceste trei scurte învățături sunt citate textual, din cauza scurtimii lor. Scriitorii Noului Testament enunță îndatoriri morale și fac apel la codul moral, care era pentru ei, în primul secol, și este pentru noi, în secolul al XIX-lea, cea mai înaltă autoritate din tot cerul și de pe pământ. Scrisoarea lui Pavel către Romani a fost scrisă în anul 60 d.Hr. Preceptele împotriva crimei, adulterului și furtului, zăceau oare moarte de mai bine de douăzeci și cinci de ani?

Ajungem acum la ultimul, al zecelea. Care este diferența dintre cele două? Vezi pagina 73-74. Există în ediția veche suma de treizeci și trei de cuvinte bune. Dar în ceea ce se presupune a fi preceptul nou, reafirmat, există doar primele patru cuvinte din cel vechi. A fost Domnul prea lung în prima ediție, făcând necesar ca învățatul apostol să îmbunătățească lucrarea sa? Sau, a fost "legea Domnului perfectă" așa cum a venit de la Autorul ei, și a fost Pavel necredincios față de datorie?Aceste cercetări sunt făcute pe baza presupunerii că Pavel a fost lăsat să reafirme porunca a zecea în beneficiul bisericii creștine. Dar nu; apostolul nu și-a asumat o astfel de poziție ca aparținând unei fraternități de legiuitori. El citează pur și simplu cel de-al zecelea precept al decalogului, citează suficient de mult din el pentru a fi înțeles și îl onorează, la un sfert de secol după moartea lui Hristos, ca fiind așezat pe baza sa originală, imuabilă, cea mai înaltă autoritate vie din univers.

Dacă ar fi fost lăsată la latitudinea autorilor Faptelor și epistolelor apostolilor să reafirme nouă dintre preceptele codului moral, ei ar fi fost atenți cu fidelitate la acest aspect și le-am fi găsit acolo cuvânt cu cuvânt. Dar cum ei nu au avut o astfel de treabă pe cap și cum s-au referit pur și simplu la preceptele divine ca fiind autoritatea lor supremă, totul este clar. Cele scurte sunt date cuvânt cu cuvânt din cauza scurtimii lor; și scriitorii sensibili ai Noului Testament nu și-au îngreunat scrierile din punct de vedere al lungimii prin repetarea textuală a preceptelor lungi, atunci când o simplă referire la ele prin repetarea unei părți ar fi răspuns pe deplin scopului lor.

Plecând de la poziția conform căreia toate preceptele legii divine, cu excepția celei de-a patra, sunt reafirmate în Noul Testament, această clasă de oponenți este obligată să admită că în cazul celei de-a doua porunci se face referire doar la principiul sau faptele pe care se bazează preceptul. Aceasta este tot ceea ce ei pot susține. Dacă ne bazăm în mod corect și cinstit pe acest temei, atunci suntem pregătiți să le spunem că termenul "Sabat", la singular, care exprimă chiar instituția susținută de cel de-al patrulea precept al codului moral, este menționat de cincizeci și nouă de ori în Noul Testament.Astfel, când se ajunge la faptul că în unele dintre cele nouă precepte apostolii fac referire doar la principiul sau faptul care a dat naștere preceptului, atunci se va vedea că sabatariștii sunt în față, având cincizeci și nouă de referiri la Sabatul poruncii a

patra din Noul Testament. Se pot arăta atâtea referințe din Noul Testament la oricare alt precept din cele zece ale decalogului? Căutați și vedeți.

Dar de ce să ne chinuim să ne ferim de subiect? Sabatul fie este abrogat, fie nu este. Fie este datoria poporului lui Dumnezeu să respecte Sabatul, fie nu este datoria lor. Fie este obligatoriu, fie nu este. Respectarea Sabatului nu este parțial corectă și parțial greșită. Dacă Sabatul a fost abolit la moartea lui Hristos, el a fost o instituție vie, în plină vigoare până la cruce, și de atunci nu a mai existat niciun Sabat săptămânal.

Sabatul fie a fost schimbat din ziua a șaptea în prima zi a săptămânii, fie nu a fost schimbat. Ar trebui să respectăm prima zi a săptămânii ca Sabat creștin, sau nu. Ar trebui să respectăm ziua a șaptea, sau nu. Unde este dovada clară din Noul Testament că Sabatul a fost abrogat? Ce profet al lui Dumnezeu a declarat că codul moral al Celui Infinit ar trebui să fie abolit sau schimbat? Și ce apostol a declarat în termeni clari că a avut loc ceva de acest gen?

Hristos, în memorabila sa predică de pe munte, pare să aprecieze discuția despre problema legii în biserica creștină și, ca o mustrare a pozițiilor greșite pe această temă și ca o îndrumare către gânduri corecte, spune: "Să nu credeți că am venit să stric Legea sau proorocii; n-am venit să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun că, până când vor trece cerul și pământul, nu va trece nici o iotă și nici o părticică din Lege, până nu se vor împlini toate. Așadar, oricine va călca una din aceste porunci mai mici și va învăța pe oameni astfel, va fi numit cel mai mic în Împărăția cerurilor; dar oricine le va împlini și le va învăța, acela va fi numit mare în Împărăția cerurilor." Matei 5:17, 18. "Și tot poporul să zică: Amin."

A DOUA VENIRE

TEXT: Să nu vă tulburați inima; credeți în Dumnezeu, credeți și în mine. În casa Tatălui meu sunt multe locuri; dacă nu ar fi fost așa, v-aș fi spus. Mă duc să vă pregătesc un loc. Și dacă Mă duc și vă pregătesc un loc, voi veni iarăși și vă voi primi la Mine; ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi. Ioan 14:1-3.

ISUS avea să își părăsească în curând ucenicii și să se înalțe la Tatăl. Iar în cuvintele sale de instruire și mângâiere, el le pregătea mintea pentru acel eveniment care se va dovedi o durere pentru ei. Prezența Sa constituia bucuria lor. Absența Lui avea să fie durerea lor. "Pot oare copiii din camera miresei să jelească, atâta timp cât mirele este cu ei? Dar vor veni zile când mirele va fi luat de la ei, și atunci vor posti." Matei 9:15. Prietenii adevărați ai Domnului nostru vor dori întotdeauna prezența lui tangibilă. Profesorii lumești, ale căror afecțiuni sunt îndreptate spre lucrurile acestei vieți, se vor bucura la fel de bine de absența lui.Și, în timp ce o biserică lumească poate trata cu indiferență, respinge sau chiar batjocori doctrina biblică despre revenirea în curând a Domnului, cei care îl iubesc cu adevărat pe Stăpânul lor divin vor primi cu toată bucuria cuvântul referitor la venirea Sa.

Domnul nostru le prezenta cu tandrețe ucenicilor săi subiectul înălțării sale la cer. "Copilașilor, încă puțin timp sunt cu voi". Ioan 13:33. "Simon Petru I-a zis: "Doamne, unde te duci? Isus i-a răspuns: "Unde Mă duc Eu, nu poți să Mă urmezi acum; dar Mă vei urma mai târziu." Versetul 36. Această afirmație a provocat neliniște și consternare în mintea ucenicilor și l-a determinat pe Petru să Îi spună Domnului său: "De ce nu pot să Te urmez acum? Îmi voi da viața pentru Tine". Versetul 37. Urmează apoi cuvintele mângâietoare ale textului, asigurându-i pe ucenicii îndurerați că Domnul lor va veni din nou și îi va primi la Sine. Cu o astfel de credință și speranță, biserica lui Isus Hristos care așteaptă poate cânta foarte bine:

"Cât de luminoasă este viziunea! O! Cât de mult timp
Va întârzia acest ceas fericit?
Zburați mai repede, roți ale timpului,
Și aduceți ziua cea bună."

Și în timp ce biserica așteaptă cu bucurie o eliberare grabnică, Domnul ei spune: "Cu siguranță, vin curând", la care biserica răspunde: "Amin". Chiar așa, vino, Doamne Isuse". Apocalipsa 22:20. Certitudinea celei de-a doua veniri a lui Hristos, modul și scopul venirii sale, precum și apropierea evenimentului sunt puncte de interes pentru toți cei care îl iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos.

EL VA APĂREA

El va apărea a doua oară. Pavel vorbește direct despre acest aspect: "Astfel, Hristos a fost oferit o singură dată ca să poarte păcatele multora. Iar celor care îl așteaptă, El se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru mântuire". Evrei 9:28. El spune din nou: "Așteptând speranța binecuvântată și arătarea glorioasă a marelui Dumnezeu și Mântuitor al nostru Isus Hristos". Tit 2:13.Un alt apostol mărturisește în acest sens astfel: "Iată, noi suntem acum fii ai lui Dumnezeu și încă nu se vede ce vom fi; dar știm că, atunci când se va arăta, vom fi asemenea lui, pentru că îl vom vedea așa cum este." 1 Ioan 3:2.

PERSONALĂ ȘI VIZIBILĂ

A doua venire a lui Hristos va fi personală și vizibilă. Această afirmație este susținută de o mare cantitate de mărturii din partea celor mai înalte autorități.

1. Însuși Fiul lui Dumnezeu, atunci când s-a adresat ucenicilor Săi pe tema celei de-a doua veniri a Sa, a arătat cu degetul spre generația care va fi martoră la semnele acelui eveniment, care va fi vizibilîn soare, lună și stele, spunând mai departe că: "Ei vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu mare slavă". Matei 24:30. Vezi, de asemenea, Marcu 13:26; 14:62; Luca 21:27; Ioan 14:3.

2. Sfinții îngeri, la înălțarea Sa, au făcut o declarație foarte clară și decisivă în legătură cu a doua Sa venire personală și vizibilă. Când Isus S-a înălțat de pe Muntele Măslinilor, ucenicii Săi au privit cu stăruință spre cer pentru a-L vedea pentru ultima dată pe Domnul lor în timp ce era luat de lângă ei. Și în timp ce un nor Îl îndepărta de ochii lor, "iată că lângă ei stăteau doi bărbați [îngeri] îmbrăcați în veșminte albe, care au și spus: Bărbați galileeni, de ce stați cu ochii în cer? Același Iisus care a fost luat de la voi la cer va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer". Faptele Apostolilor 1:10, 11. Doctrina apariției personale și vizibile a Domnului nostru divin se bazează aici pe veridicitatea celor doi sfinți îmbrăcați în alb, care au mărturisit că același Isus se va întoarce din nou din cer, la fel cum s-a înălțat la cer. Și în acord cu aceste cuvinte de asigurare sunt cele din Apocalipsă: "Iată, El vine cu nori și orice ochi Îl va vedea". Apocalipsa 1:7.

3. Pavel mărturisește despre a doua venire personală și vizibilă a lui Hristos într-un limbaj care nu trebuie înțeles greșit. "Domnul Însuși se va coborî din cer cu un strigăt, cu glasul Arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu; și cei morți în Hristos vor învia mai întâi; apoi noi, cei vii, care vom rămâne, vom fi răpiți împreună cu ei pe nori, ca să-L întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și așa vom fi totdeauna cu Domnul." 1 Tesaloniceni 4:16, 17. Vezi, de asemenea, Tit 2:3; 1 Ioan 3:4.

ÎNVIEREA CELOR DREPȚI

La a doua venire a lui Hristos, se va auzi glasul Arhanghelului, cei drepți care au murit vor învia, iar cei drepți care vor fi vii vor primi nemurirea. Atunci, victoria asupra morții și a mormântului este strigată triumfal de toți cei care primesc darul vieții veșnice la ultima trâmbiță. "Iată, vă arăt o taină: Nu toți vom dormi, ci toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la ultima trâmbiță; căci trâmbița va suna, și morții vor învia incoruptibili, iar noi vom fi schimbați.Căci trebuie ca acest trup coruptibil să se îmbrace în nestricăciune și acest muritor să se îmbrace în nemurire. Deci, când acest trup coruptibil se va îmbrăca în incoruptibilitate și acest muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: Moartea este înghițită de biruință. O, moarte, unde este înțepătura ta? O, mormânt, unde este victoria ta?" 1 Corinteni 15:51-55.

Din nou, apostolul prezintă speranța și bucuria adevăratei biserici a lui Isus Hristos din toate timpurile, în timp ce trece prin persecuții și necazuri mari, și în timp ce membrii ei au căzut sub puterea morții și a mormântului, în aceste cuvinte consolatoare: "Dar nu vreau, fraților, să fiți neștiutori despre cei adormiți, ca să nu vă întristați, ca alții care nu au nicio speranță. Căci dacă noi credem că Isus a murit și a înviat, tot așa și pe cei ce dorm în Isus îi va aduce Dumnezeu cu El. [Dumnezeu L-a adus pe Hristos din morți și va aduce din morți, împreună cu Hristos, pe toți cei drepți care au murit].Căci vă spunem aceasta prin cuvântul Domnului, că noi, cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom împiedica [merge înaintea] celor adormiți. Căci Domnul Însuși se va pogorî din cer cu un strigăt, cu glasul Arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu; și cei morți în Hristos vor învia mai întâi. Apoi, noi, cei vii, care vom rămâne, vom fi răpiți împreună cu ei în nori, ca să-L întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și așa vom fi totdeauna cu Domnul. De aceea, mângâiați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte." 1 Tesaloniceni 4:13-18.

Când această unire vizibilă a Răscumpărătorului și a celor răscumpărați va avea loc, atunci biserica nu va mai fi despărțită de adorabilul ei Domn, ci, cu toate înzestrările nemuririi, va fi mereu cu el.

DISTRUGEREA CELOR RĂI

Când Domnul se va arăta a doua oară, păcătoșii care vor trăi atunci vor fi distruși de foc, iar pământul va fi pustiit. "Și, pentru voi care sunteți tulburați, odihniți-vă cu noi, când Domnul Isus se va arăta din ceruri cu îngerii Săi puternici, în flăcări de foc, răzbunându-se pe cei care nu cunosc pe Dumnezeu și care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos, care vor fi pedepsiți cu distrugere veșnică de la prezența Domnului și de la slava puterii Lui; când va veni să fie glorificat în sfinții Săi și să fie privit cu uimireîn toți cei ce vor crede în ziua aceea." 2 Tesaloniceni 1:7-10. "Și atunci se va arăta cel Rău, pe care

Domnul îl va mistui cu duhul gurii Sale și îl va nimici cu strălucirea venirii Sale." Cap. 2:8.

Omul păcatului, papalitatea, va fi distrus odată cu strălucirea venirii lui Hristos. Și, în același timp, cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu, păgânii, și cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos, vor pieri sub răzbunarea focului aprins care însoțește descoperirea Fiului lui Dumnezeu din ceruri. Când păgânii, papistașii și toți ceilalți care nu se supun Evangheliei lui Hristos vor fi distruși, nu va mai putea rămâne în viață nicio persoană rea.

Explicarea de către Hristos a parabolei despre neghina de pe câmp dovedește distrugerea tuturor oamenilor răi care vor trăi în momentul celei de-a doua veniri a Sa. "Câmpul este lumea; sămânța bună sunt copiii împărăției; dar neghina reprezintă copiii celui rău; vrăjmașul care a semănat-o este diavolul; secerișul este sfârșitul lumii, iar secerătorii sunt îngerii.De aceea, așa cum se adună neghina și se arde în foc, așa va fi la sfârșitul lumii. Fiul omului va trimite pe îngerii Săi și vor strânge din împărăția Sa toate lucrurile care se fac vinovate și pe cei ce fac nelegiuiri și le vor arunca în cuptorul de foc." Matei 13:38-42. Aceasta va fi o lucrare curată. Când vor fi adunate de pe pământ toate lucrurile care se strică și cei care fac nelegiuiri, nu va mai rămâne niciun păcătos în el.

Profetul descrie ziua distrugerii celor răi și a pustiirii pământului în aceste cuvinte înfricoșătoare: "Iată că vine ziua Domnului, crudă, cu mânie și cu o furie înfricoșată, ca să pustiiască țara și să nimicească din ea pe cei ce au păcătuit." Isaia 13:9. "Iată, Domnul pustiește pământul, îl risipește, îl răstoarnă și împrăștie pe locuitorii lui." Cap. 24:1. "Pământul va fi golit de tot și va fi prăpădit de tot, căci Domnul a rostit cuvântul acesta." Versetul 3.

Glasul Domnului i-a vestit profetului orbirea și surzenia Israelului apostaziat, ceea ce l-a determinat, în neliniște și angoasă duhovnicească, să strige: "Doamne, până când?". Și Domnul i-a răspuns: "Până când cetățile vor fi pustiite fără locuitori, casele fără oameni și pământul va fi pustiit cu totul". Isaia 6:11.

Dumnezeu vorbește prin profetul care plânge. Grozăviile din ziua venirii Fiului omului sunt înfățișate în cele mai înfricoșătoare cuvinte. În măcelul general nu va exista nici o scăpare pentru oamenii răi, chiar dacă profesia lor va fi la fel de înaltă ca și cerul. "Așa vorbește Domnul oștirilor: “Iată, nenorocirea va merge de la națiune la națiune și o furtună mare se va ridica de la marginile pământului”. Și cei uciși de Domnul vor fi în ziua aceea de la un capăt al pământului până la celălalt capăt al pământului; nu vor fi plânși, nu vor fi strânși, nici îngropați; vor fi gunoi pe pământ. Urlați, păstorilor, și strigați; și vă tăvăliți în cenușă, voi, căpetenii de turmă, căci zilele măcelului și ale împrăștierii voastre s-au împlinit; și veți cădea ca un vas plăcut. Și păstorii nu vor avea cum să fugă, nici stăpânii turmei să scape." Ieremia 25:32-35.

Isaia este dus înainte în viziunea profetică până la momentul premergător pustiirii generale și descrie starea de lucruri atunci când falșii învățători vor fi treziți la starea lor pierdută."Acum Mă voi ridica, zice Domnul, acum voi fi înălțat, acum Mă voi ridica. Veți zămisli pleavă, veți naște miriște; suflarea voastră, ca focul, vă va mistui. Poporul va fi ca varul în cuptorul aprins; ca niște spini tăiați vor fi arși în foc. Ascultați, voi, cei de departe, ce am făcut; și voi, cei de aproape, recunoașteți puterea Mea. Păcătoșii din Sion s-au înfricoșat; spaima a surprins pe fățarnici. Cine dintre noi va locui lângă focul mistuitor, cine dintre noi va locui lângă arderile veșnice? Isaia 33:10-14.

Domnul a vorbit din nou prin alt profet: "Voi nimici toate lucrurile de pe pământ, zice Domnul. Voi nimici pe oameni și pe animale; voi nimici păsările cerului și peștii mării și pe cei ce se poticnesc cu cei răi; și voi stârpi pe om de pe pământ, zice Domnul." Țefania 1:2, 3. "Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și se grăbește foarte mult.Este glasul zilei Domnului: puternicul va striga acolo cu amar. Acea zi este o zi de mânie, o zi de necaz și de strâmtorare, o zi de ruină și de pustiire, o zi de întuneric și de beznă, o zi de nor și de întuneric gros, o zi de trâmbiță și de alarmă împotriva cetăților îngrădite și împotriva turnurilor înalte. Voi aduce strâmtorarea peste oameni, încât vor umbla ca niște orbi, pentru că au păcătuit împotriva Domnului; sângele lor va fi vărsat ca țărâna, și carnea lor ca gunoiul.Nici argintul și nici aurul lor nu-i vor putea scăpa în ziua mâniei Domnului, ci toată țara va fi mistuită de focul geloziei Lui, căci va nimici repede pe toți cei ce locuiesc în țară." Versetele 14-18."De aceea, așteptați-mă, zice Domnul, până în ziua în care Mă voi ridica pentru pradă; căci hotărârea Mea este să adun neamurile, să adun împărățiile, să vărs peste ele furia Mea, toată mânia Mea cea înflăcărată; căci tot pământul va fi mistuit de focul geloziei Mele". Cap. 3:8.

PROEMINENT ȘI IMPORTANT

A doua venire a lui Hristos este un subiect de mare importanță pentru biserică. Acest lucru este evident din cantitatea de mărturii referitoare la ea, în legătură cu învierea celor drepți și cu Judecata, care se găsesc atât în Vechiul, cât și în Noul Testament. Scriitorii inspirați, în amenințările lor împotriva celor nelegiuiți, în cuvintele lor de speranță și de încurajare pentru sfinți și în îndemnurile lor la pocăință și la o viață sfântă, susțin marele fapt al celei de-a doua veniri a Fiului omului, ca fiind cel care ar trebui să alarmeze și să trezească, dar și să mângâie poporul lui Dumnezeu.

Înainte ca Adam să părăsească scena vieții, Enoh, al șaptelea în linia descendenților săi, a proclamat această doctrină în urechile celor nepocăiți: "Iată", a spus el, "a venit Domnul cu zecile mii de sfinți ai Săi, pentru a face judecată asupra tuturor". Iuda 14. Pe măsură ce trecem de la o carte la alta a Bibliei, descoperim că profeții, Isus și apostolii au folosit aceeași doctrină; și în ultima carte, Ioan descrie o zi viitoare, când toate clasele și ierarhiile de oameni,

pentru că nu s-au pregătit pentru venirea lui Hristos, vor cere ca stâncile și munții să cadă peste ei și să-i ascundă de slava copleșitoare a prezenței Sale, când va apărea pe norii cerului. Apocalipsa 6:14-17.

În scrierile sacre, venirea lui Hristos este, de asemenea, prezentată în mod proeminent ca fiind momentul în care cei drepți vor fi răsplătiți. "Când se va arăta Păstorul cel mare", spune Petru, "veți primi o cunună de glorie care nu se pierde". 1 Petru 5:4. Și Pavel așteaptă cu nerăbdare ziua apariției lui Hristos ca fiind momentul în care nu numai el, ci toți cei care iubesc apariția Domnului lor, vor primi cununa neprihănirii care este pusă la păstrare pentru aceștia. 2 Timotei 4:8.

Totuși, cel mai frecvent, această mare doctrină este folosită ca un stimulent pentru pocăință, veghe, rugăciune și viață sfântă. "Vegheați", este îndemnul categoric al Fiului lui Dumnezeu în legătură cu numeroasele declarații din evanghelii despre a doua sa venire.

Pavel ne îndeamnă să ne lepădăm de neevlavia și de poftele lumești și să "trăim în lumea de acum în mod sobru, drept și evlavios, așteptând speranța binecuvântată și arătarea glorioasă a marelui Dumnezeu și Mântuitor al nostru Isus Hristos". Tit 2:12, 13.

Iacov spune: "Fiți și voi răbdători; întăriți-vă inimile, căci se apropie venirea Domnului. Fraților, nu vă purtați pică unul altuia, ca să nu fiți condamnați. Iată, Judecătorul stă la ușă". Iacov 5:8, 9.

Petru spune: "Dar sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape; fiți deci treji și vegheați la rugăciune". 1 Petru 4:7. Și iarăși: "Ce fel de oameni trebuie să fiți în toată purtarea sfântă și evlavie, așteptând și nădăjduind (grăbind) venirea zilei lui Dumnezeu." 2 Petru 3:11, 12.

Aceasta este utilizarea pe care oamenii sfinți, care au vorbit așa cum au fost mișcați de Duhul Sfânt, au făcut-o din doctrina celei de-a doua veniri a lui Hristos. Prin urmare, nu și-au pierdut spiritul evangheliei cei care se opun în mod deschis unei doctrine atât de proeminente, importante și prețioase, sau care chiar o trec cu vederea în tăcere?

Conducătorii și profesorii populari pot da la o parte această doctrină ca nefiind esențială pentru credința creștină; cu toate acestea, ea poate fi urmărită prin Sfintele Scripturi, așa cum a fost evidențiată de profeți, Isus și apostoli. Biblia se oprește asupra lucrurilor esențiale. Ea nu se ocupă de lucruri neesențiale. Când Domnul, în cuvântul Său, a dat poporului Său o regulă de credință și de practică, a avut grijă să lase toate aspectele neesențiale în afară. De aceea, "Toată Scriptura este dată prin inspirație de Dumnezeu și este de folos pentru învățătură". 2 Timotei 3:16. Și tot poporul să spună: Amin!

APLICAȚII ABSURDE

Dar doctrina celei de-a doua apariții a lui Hristos, atât de proeminentă în Scripturi, este pierdută din vedere de cei care primesc teorii care nu se găsesc în Scripturi. Astfel, împlinirea tuturor amenințărilor din Cuvântul lui Dumnezeu, referitoare la ziua mâniei care se apropie cu repeziciune și la descoperirea Fiului lui Dumnezeu în foc aprins, pentru a-i distruge pe locuitorii pământului, așa cum au fost distruși odinioară de apă, sunt plasate într-un viitor îndepărtat, dacă nu chiar pierdute complet din vedere, prin doctrina nescripturală a convertirii lumii și a mileniului temporal.

A doua apariție personală a lui Isus Hristos este aplicată în mod absurd la mai multe lucruri diferite. Unii învață că moartea este a doua venire a lui Hristos. Aceasta nu este doar o încălcare a declarațiilor clare din Scriptură, ci și a legilor limbajului. Nu poate exista decât o singură a doua venire a lui Hristos; în timp ce acest sentiment neclar are atâtea apariții ale lui Isus câte morți există. Primii ucenici nu au primit ideea că moartea era a doua venire a lui Hristos.

Petru, văzându-l pe preaiubitul Ioan, "a zis lui Isus: Doamne, dar cu acesta ce va fi? Isus i-a zis: "Dacă vreau să rămână până voi veni, ce-ți pasă? Urmează-mă. Atunci s-a răspândit acest cuvânt printre frați, că acel ucenic nu trebuie să moară; dar Isus nu i-a spus: "Nu va muri", ci: "Dacă vreau să rămână până voi veni, ce-ți pasă?". Ioan 21:21-23. Ucenicii erau atât de departe de a considera că moartea era a doua venire a lui Hristos, încât atunci când au priceput că Domnul lor a dat de înțeles că Ioan ar putea rămâne până la întoarcerea Sa, au concluzionat imediat că nu va muri.

Și ce teologie începătoșată este aceasta, care face din moarte a doua apariție a lui Hristos! El vine ca dătător de viață și cel mai bun prieten al credinciosului. Moartea este cea care ia viața și ultimul dușman al omului.1 Corinteni 15:26. Hristos vine pentru a da viață celor drepți și pentru "a nimici pe cel care avea puterea morții, adică pe diavolul". Evrei 2:14. Diavolul are puterea morții și, în providența lui Dumnezeu, îi este îngăduit să trimită săgeata ghimpată chiar și în inima celui drept, să îl doboare în moarte și să îl închidă în mormânt.Dar Dătătorul de Viață, după ce a trecut sub stăpânirea morții și a fost înviat în mod glorios din îmbrățișarea mormântului, spune triumfător: "Eu sunt Cel ce trăiesc și am fost mort; și iată că sunt viu în veci, Amin; și am cheile iadului [hades, mormântul] și ale morții". Apocalipsa 1:18. Diavolul deține puterea morții. Hristos deține cheile morții și ale mormântului și, la a doua Sa apariție, va deschide mormintele celor drepți, va frânge puterea morții, ultimul lor dușman, și îi va conduce spre scenele nemuritoare și veșnice de glorie.

Din nou, se spune că convertirea reprezintă a doua venire a lui Hristos. Atunci există tot atâteareveniri ale lui Hristos câte convertiri există. Nu poate exista decât o singură a doua apariție a lui Isus Hristos. Și din nou, se spune că

manifestările Duhului Sfânt reprezintă a doua venire a lui Hristos. De aceea, oamenii vorbesc despre venirea spirituală a lui Hristos și despre domnia Sa spirituală timp de o mie de ani. Dar și aici sunt implicați în dificultatea unei pluralități de reveniri a lui Hristos; pentru că, în acest caz, ei ar fi vrut ca Hristos să apară la fiecare manifestare grațioasă a Duhului Sfânt. Nu poate exista decât o singură a doua venire a lui Hristos.

Distincția dintre manifestările Duhului Sfânt și prezența personală a lui Hristos la a doua Sa apariție este făcută foarte clar în Scriptură. Spune Isus: "Voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Mângâietor". Ioan 14:16. Acest limbaj implică existența distinctă a mai mult de un mângâietor. Când Hristos era cu poporul său, El era mângâietorul lor. În absența Lui, Tatăl urma să trimită un alt Mângâietor, adică Duhul adevărului. În timpul absenței Fiului, Duhul Sfânt urma să fie reprezentantul său și mângâietorul poporului său îndurerat.

Faptele din acest caz sunt prezentate în mod clar în următoarele cuvinte impresionante: "Dar acum mă duc la Cel care m-a trimis." "Este de folos pentru voi ca eu să mă duc; căci dacă nu mă duc, Mângâietorul nu va veni la voi. Dar dacă Mă voi îndepărta, vi-L voi trimite. Și când va veni, va convinge lumea de păcat, de dreptate și de judecată." Ioan 16:5, 7, 8.

Și din nou, Shakerii văd a doua apariție a lui Hristos în persoana lui Ann Lee. Iar mormonii văd împlinirea profețiilor referitoare la venirea și împărăția lui Hristos în adunarea "sfinților din zilele din urmă". Iar spiritiștii sunt în general de acord să spună: "Iată, aici este a doua venire a lui Hristos în manifestările spiritismului".

În discursul profetic din Matei 24 și 25, care acoperă întreaga epocă creștină, Domnul nostru, după ce vorbește despre necazul bisericii sub persecuțiile papale, spune despre timpul nostru: "Atunci, dacă vă va spune cineva: Iată, aici este Hristosul, sau acolo; nu credeți. Pentru că se vor ridica falși hristoși și falși profeți și vor face semne și minuni mari, ca să amăgească, dacă ar fi posibil, chiar pe cei aleși". Matei 24:23, 24.În acest pasaj, lumea indică o perioadă de timp specifică în care se va auzi: "Iată-L pe Hristos și iată-L acolo". Domnul nostru descrie aici înșelăciunile spirituale ale epocii actuale. Nu departe de prima venire s-au ridicat falși hristoși pentru a-i înșela pe iudei în legătură cu acel eveniment (Matei 24:5); la fel, falși hristoși și falși profeți s-au ridicat în zilele noastre pentru a-i înșela pe oameni cu privire la subiectul celei de-a doua veniri.

Dr. Henshaw, ultimul episcop din Rhode Island, vorbind despre doctrina mileniului temporal, în tratatul său despre a doua venire (pagina 115), spune:

"În măsura în care am fost capabili să investigăm istoria sa, ea a fost avansată mai întâi de către Rev. Dr. Whitby, comentatorul, și apoi susținută de

Hammond, Hopkins, Scott, Dwight, Bogue și alții, și a fost primită fără o examinare atentă de către majoritatea teologilor evanghelici din zilele noastre. Dar îi putem provoca cu siguranță pe susținătorii ei să prezinte un singur scriitor distins în favoarea ei care a trăit înainte de începutul secolului al XVIII-lea. Dacă antichitatea trebuie considerată ca un test al adevărului, susținătorii venirii pre-milenare și a domniei personale a lui Hristos cu sfinții Săi pe pământ nu trebuie să se teamă de rezultatul unei comparații a autorităților cu susținătorii teoriei opuse."

Și din eroarea modernă și populară a mileniului temporal și a domniei spirituale a lui Hristos au crescut acele aplicații mistice prin care cele mai clare declarații ale Scripturii referitoare la a doua apariție a Dătătorului de viață, sunt aplicate la moarte, la convertire, la manifestările Duhului Sfânt, la shakerism, la mormonism și la spiritism.

IATĂ, AICI ESTE! IATĂ, ACOLO ESTE!

Cât de puternice sunt cuvintele lui Hristos atunci când sunt aplicate la subiectul de față: "Atunci, dacă vă va spune cineva: Iată, aici este Hristosul, sau acolo, nu credeți". Matei 24:23. Nimeni nu trebuie să greșească pentru a vedea cine sunt bărbații care strigă: "Iată, aici este Hristos și, iată, este acolo! Domnul continuă în versetele 25, 26: "Iată, v-am spus mai dinainte. De aceea, dacă vă vor spune: Iată, El este în pustiu; nu ieșiți; iată, El este în cămările ascunse; nu credeți".Domnul nostru se oprește aici asupra a ceea ce le spusese cu puțin timp înainte. Subiectul său reprezintă încă învățăturile celor care strigă: "Iată, aici este Hristosul!". "Iată, El este acolo!" Dacă mormonii spun: "Iată, El este în pustie", îndemnul Domnului nostru este: "Nu ieșiți". Sau, dacă auziți proclamat de la amvoanele populare ale timpului nostru. "Iată, El este în cămările ascunse", a doua venire a lui Hristos este spirituală, la moarte sau la convertire, "nu credeți".

Și de ce să nu primească astfel de învățături mistice? Motivul este dat în următorul verset: "Căci, după cum fulgerul vine de la răsărit și strălucește până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului". Domnul nostru nu numai că i-a indicat pe falșii profeți și ne-a avertizat împotriva învățăturilor lor mistice, dar, prin contrast, ne-a pus în față modul în care va avea loc a doua Sa venire în termenii cei mai clari. Fulgerele vii, care strălucesc din estul îndepărtat și ajung până în vest, luminează întregul cer.Aceasta este, probabil, cea mai potrivită figură pe care Domnul nostru o putea folosi pentru a ilustra gloria înflăcărată care va însoți a doua Sa venire, când va veni însoțit de toți sfinții îngeri.

Prezența unui singur înger sfânt la mormântul cel nou, unde Hristos zăcea în moarte, a făcut ca garda romană să se cutremure și să devină ca niște oameni morți. Lumina și slava unui singur înger i-a copleșit complet pe acele santinele puternice. Fiul Omului vine în slava Sa împărătească și în slava Tatălui Său,

însoțit de toți sfinții îngeri. Toți sfinții îngeri vin cu Domnul. Nici unul nu va fi lăsat în ceruri. Numărul îngerilor care înconjoară tronul, ca gardă de corp a Fiului lui Dumnezeu, este "de zece mii de ori zece mii și mii de mii". Vezi Apocalipsa 5:11. Iar Pavel vorbește despre mesagerii cerești ca despre "o ceată nenumărată de îngeri". Evrei 12:22. Ce măreție! Ce strălucire orbitoare! când Împăratul împăraților va coborî pe bolta luminată a cerului, însoțit de toți îngerii lumii cerești! Atunci întregul cer va străluci de slavă și tot pământul va tremura înaintea lui.

TIMPUL LUI NOE ȘI AL NOSTRU

Niciun adevăr al inspirației nu poate fi mai clar afirmat decât acela că Dumnezeu își dezvăluie planurile profeților Săi, pentru ca oamenii și națiunile să fie avertizați înainte de împlinirea lor. "Cu siguranță, Domnul Dumnezeu nu va face nimic fără să descopere taina Sa robilor Săi, profeții". Amos 3:7. Înainte de a da buzna cu judecăți, Dumnezeu a trimis avertismente suficiente pentru a permite celor credincioși să scape de mânia Sa și pentru a-i condamna pe cei care nu au ținut seama de avertisment. Acesta a fost cazul înainte de potop. "Prin credință, Noe, fiind avertizat de Dumnezeu de lucruri care nu se vedeau încă, s-a temut și a pregătit o arcă pentru salvarea casei sale, prin care a condamnat lumea." Evrei 11:7.

Într-o perioadă ulterioară, când națiunile se scufundaseră în idolatrie și crimă, iar distrugerea Sodomei cea rea era hotărâtă, Domnul a spus: "Să ascund oare de Avraam ceea ce fac, întrucât Avraam va deveni cu siguranță o națiune mare și puternică, și toate națiunile pământului vor fi binecuvântate în el?". Geneza 18:17, 18. Și a fost anunțat cum se cuvine neprihănitul Lot, care, împreună cu fiicele sale, a fost păstrat; și nimeni, chiar și în acea cetate vinovată, nu a pierit fără o avertizare corespunzătoare. Evident, Lot i-a avertizat pe oameni; și, împărtășindu-se astfel cu ei, a fost "supărat de conversația murdară a celor răi". 2 Petru 2:7, 8.Când și-a avertizat ginerele, "părea ca unul care își bate joc". Geneza 19:14. Și când "oamenii din cetate, oamenii din Sodoma, au înconjurat casa, bătrâni și tineri, tot poporul din toate părțile", Lot i-a avertizat și i-a rugat să se abțină de la răutatea lor. Și ei au făcut imediat ceea ce toți păcătoșii, de pe vremea neprihănitului Lot, sunt dispuși să facă față de cei care îi avertizează cu credință de păcatele lor, și anume, l-au acuzat că este judecător.

Înainte de distrugerea Ierusalimului de către Titus, un precursor a fost trimis să pregătească calea înaintea Domnului. Cei care nu L-au primit pe Hristos au fost respinși, "pentru că", așa cum a spus Ierusalimului, atunci când a avertizat poporul cu privire la distrugerea cetății și a templului lor, "nu ai cunoscut timpul cercetării tale". Luca 19:44. Avem consemnată prezicerea Domnului cu privire la distrugerea Ierusalimului în timpul generației care L-a respins, care s-a împlinit în mai puțin de patruzeci de ani de la momentul

răstignirii Sale. Și, pentru ca creștinii din Iudeea să scape de osânda iminentă, li s-a spus că atunci când "vor vedea Ierusalimul înconjurat de oștiri" sau, așa cum consemnează Matei, "urâciunea pustiirii, despre care a vorbit profetul Daniel, stând în locul sfânt", trebuiau să "fugă în munți". Luca 21:20; Matei 24:15. Ei au ascultat avertismentul și au fugit în siguranță la Pella.

Aceasta este mărturia inspirației cu privire la relațiile lui Dumnezeu cu poporul Său în veacurile trecute. Și nu se poate presupune că El își va schimba cursul în ceea ce privește viitorul, atunci când acest viitor va realiza desăvârșirea supremă a tuturor declarațiilor profetice.

Noi acceptăm Biblia ca fiind o revelație din ceruri. Ceea ce Dumnezeu a revelat în această carte, nimeni să nu numească mister sau secret al Celui Atotputernic. "Lucrurile secrete aparțin Domnului Dumnezeului nostru, dar cele care sunt descoperite ne aparțin nouă și copiilor noștri pentru totdeauna." Deuteronomul 29:29. Dacă Sfintele Scripturi nu desemnează nicio perioadă anume pentru cea de-a doua apariție a lui Hristos, atunci oamenii ar trebui să renunțe imediat la căutarea de dovezi ale venirii Sale în curând. Dar dacă profeția, în modul cel mai armonios, indică într-adevăr perioada acelui mare eveniment și dacă există dovezi că "este aproape, chiar la uși", subiectul capătă imediat o mare importanță.

Se poate învăța ceva din Biblie în legătură cu perioada celei de-a doua veniri? este o întrebare nerezolvată în multe minți. Aceasta este o întrebare gravă și, din cauza naturii subiectului, merită o cercetare atentă și un răspuns sincer. Cum a tratat Hristos însuși acest subiect? Atunci când ucenicii au întrebat: "Care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului lumii?", El nu i-a mustrat pentru că s-au interesat de ceea ce era ascuns în mod intenționat de toți oamenii. Nu, le-a răspuns în modul cel mai categoric. El afirmă chiar că ar trebui să existe semne ale acelui eveniment și adaugă: "Când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că este aproape, chiar la uși". Simplul fapt că Domnul menționează semnele celei de-a doua veniri a Sa este cea mai bună dovadă posibilă că poporul Său nu trebuia să rămână ignorant în privința apropierii relative a evenimentului. Adăugați la această dovadă declarația sa că, atunci când aceste semne vor fi văzute, poporul Său ar trebui să știe că este aproape, chiar la uși, și cazul devine unul extrem de puternic.

Profețiile, în special cele ale lui Daniel și Ioan, indică în mod clar perioada celei de-a doua veniri a lui Hristos, dar nu dau o dată precisă a acestui eveniment. Unele dintre perioadele profetice ajung până la momentul sfârșitului. Altele se întind și mai mult până foarte aproape de sfârșitul însuși, până la un eveniment despre care vom vorbi atunci când vom lua în considerare subiectul sanctuarului din capitolul al optulea din Daniel. Dar niciuna dintre perioadele lui Daniel nu ajunge până la a doua apariție a lui Hristos.

Scripturile Vechiului și Noului Testament au fost date prin inspirație de Dumnezeu pentru instruirea, credința și practica noastră. Numerele profetice ale lui Daniel și Ioan fac parte din acest cuvânt inspirat și au fost concepute în mod special pentru a ghida poporul lui Dumnezeu în avertizarea solemnă adresată oamenilor din ultima generație de a se pregăti pentru venirea Fiului omului. Și după ce am ajuns la perioada pe care profețiile o indică în mod clar ca fiind timpul așteptării, pregătirii, zăbovirii și vegherii, ar trebui să simțim forța acelei clase de declarații admonitorii din partea lui Hristos, aplicabile în mod special timpului nostru, precum aceste cuvinte din Marcu 13:33: "Luați aminte, vegheați și rugați-vă, pentru că nu știți când va fi vremea".

TIMP ASCUNS DEFINITIV

Momentul precis al celei de-a doua veniri a lui Hristos este ascuns omului în mod intenționat. "Dar despre ziua și ceasul acela nu știe nimeni, nici îngerii din ceruri, ci numai Tatăl Meu." Mulți concluzionează cu repeziciune din acest text că nu se poate stabili nimic în legătură cu perioada celei de-a doua veniri. Dar, adoptând această poziție, ei greșesc foarte mult, în sensul că fac ca această categorie de texte să evidențieze prea mult, chiar și pentru necredința lor, și care, în același timp, pun aceste declarații în raport cu altele rostite de Mântuitorul, care sunt mai clare și mai ascuțite.Noi ne opunem acestei poziții:

1. Pentru că Domnul nostru, după ce a afirmat că soarele se va întuneca, că luna nu va mai lumina și că stelele vor cădea din cer, dă următoarea pildă puternică și o aplică în modul cel mai clar la acest subiect. El spune: "Învățați acum o pildă despre smochin; când ramura lui este încă fragedă și scoate frunze, știți că vara este aproape. Tot așa și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, știți că este aproape, chiar la uși". Matei 24:32, 33.Nicio figură nu trebuie să depășească faptul ilustrat într-un singur amănunt. În cazul parabolei smochinului, acest lucru devine extrem de clar. Niciun limbaj nu poate fi mai direct. Nicio dovadă nu poate fi mai completă. Cu toată certitudinea cu care știm că vara este aproape când vedem mugurii și frunzele răsărind din copaci primăvara, să știm că Hristos este la uși. Cea mai îndrăzneață necredință cu greu va îndrăzni să nege aceste cuvinte ale Fiului lui Dumnezeu și să afirme că nu se poate ști nimic despre perioada celei de-a doua veniri a Sa.

2. Pentru că Domnul nostru declarăcă așa cum au fost zilele lui Noe, așa va fi și venirea Fiului omului. A spus Dumnezeu lui Noe: "Duhul Meu nu se va lupta mereu cu omul, pentru că și el este carne; totuși zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani". Geneza 6:3. Perioada potopului a fost dată patriarhului. Și sub providența directă a lui Dumnezeu, el a pregătit arca și a avertizat poporul. Astfel, profețiile care se împlinesc și semnele declară în mod clar că a doua venire a lui Hristos este la uși și că mesajul solemn de avertizare a fost transmis.

3. Cei care susțin faptul că textul a dovedit că nu se poate ști nimic despre perioada celei de-a doua veniri fac din el o dovadă prea mare. Așa cum este consemnată de Marcu, declarația sună astfel: "Dar despre ziua aceea și despre ceasul acela nu știe nimeni, nici îngerii care sunt în ceruri, nici Fiul, ci Tatăl". Dacă textul dovedește că oamenii nu vor ști nimic despre perioada celei de-a doua veniri, el dovedește, de asemenea, că îngerii nu vor ști nimic despre aceasta și, de asemenea, că Fiul nu va ști nimic despre aceasta, până când evenimentul nu va avea loc! această poziție dovedește prea mult, prin urmare, nu dovedește nimic la obiect.Hristos va ști despre perioada celei de-a doua veniri a Sa în această lume. Sfinții îngeri, care așteaptă în jurul tronului cerului pentru a primi mesaje referitoare la rolul pe care îl joacă în mântuirea oamenilor, vor ști despre momentul acestui eveniment de încheiere a mântuirii. La fel va înțelege și poporul lui Dumnezeu care așteaptă și veghează. O veche versiune engleză a pasajului spune: "Dar ziua și ceasul acela nimeni nu le face cunoscute, nici îngerii care sunt în ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl." Aceasta este citirea corectă, potrivit mai multor critici dintre cei mai competenți ai epocii. Cuvântul cunoaște este folosit aici în același sens în care este folosit de Pavel, în 1 Corinteni 2:2: "Căci am hotărât să nu cunosc [fac cunoscut] nimic între voi, decât pe Isus Hristos și pe El răstignit". Oamenii nu vor face cunoscută ziua și ora, îngerii nu o vor face cunoscută, nici Fiul; dar Tatăl o va face cunoscută.

Spune Campbell: "Macknight susține că termenul "know" este folosit aici ca un cauzal, în sensul ebraic al conjugării hiphil, adică a face cunoscut.... Răspunsul său [al lui Hristos] echivalează doar cu a spune: Tatăl va face cunoscut când îi va plăcea; dar nu a autorizat nici pe om,nici pe înger, nici pe Fiul, să facă cunoscut acest lucru. Tocmai în acest sens folosește Pavel termenul cunoaștere: 1 Corinteni 2:2: "Am venit la voi făcând cunoscută mărturia lui Dumnezeu; căci nu am hotărât să fac cunoscut între voi decât pe Hristos cel răstignit".

Albert Barnes, în Notele sale la Evanghelii, spune: "Alții au spus că verbul "a cunoaște" înseamnă uneori a face cunoscut sau a dezvălui și că pasajul înseamnă: "În ziua și în ceasul acela nimeni nu face cunoscut, nici îngerii, nici Fiul, ci numai Tatăl". Este adevărat că acest cuvânt are uneori acest sens, ca în 1 Corinteni 2:2."

Tatăl va face cunoscut timpul. El i-a dat lui Noe perioada potopului, care reprezintă foarte bine proclamarea celei de-a doua veniri, dată în legătură cu dovada încheierii perioadelor din Daniel, în timpul marii mișcări a celei de-a doua veniri. Când lucrarea de avertizare și de construcție a patriarhului a fost terminată, Dumnezeu i-a spus: "Vino tu și toată casa ta în arcă". "Încă șapte zile, și voi face să plouă pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți".

Așadar, când timpul de așteptare, de veghe și de muncă se va sfârși, iar sfinții vor fi cu toții pecetluiți și închiși cu Dumnezeu, atunci vocea Tatălui din ceruri va face cunoscut timpul hotărât.

Când privim înapoi la marea mișcare privind problema celei de-a doua veniri și la dezamăgirea ei, la numeroasele eforturi de a ajusta perioadele profetice făcute de mulți dintre adventiștii din prima zi de atunci și la numeroasele dezamăgiri care au urmat, nu putem decât să simțim forța cuvintelor profetului:"Fiul omului, ce este acel proverb pe care îl aveți în țara lui Israel, care spune: "Zilele se prelungesc și orice viziune se pierde? Spune-le deci: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Voi face să înceteze acest proverb și nu-l vor mai folosi ca proverb în Israel, ci le voi spune: Zilele se apropie și efectul oricărei vedenii. Căci nu va mai fi nici o vedenie deșartă, nici o ghicire măgulitoare în casa lui Israel. Căci Eu sunt Domnul; Eu voi vorbi și cuvântul pe care-l voi spune se va împlini; nu se va mai prelungi; căci în zilele voastre, casă răzvrătită, voi spune cuvântul și-l voi împlini, zice Domnul Dumnezeu". Ezechiel 12:22-25.

"Voi vorbi", zice Domnul, "și cuvântul pe care-l voi spune se va împlini". Vocea lui Dumnezeu se va auzi de sus în mijlocul scenelor îngrozitoare care vor preceda a doua venire. "Și al șaptelea înger și-a vărsat în aer potirul; și s-a auzit un glas mare din templul cerului, dinspre tron, care zicea: "S-a sfârșit". Apocalipsa 16:17. Vezi și Ioel 3:16; Ieremia 25:30.

Sarcina profeției lui Ezechiel, citată mai sus, este în mod evident timpul. "Zilele se prelungesc și orice viziune se pierde". Dumnezeu va face ca acest proverb să înceteze, vorbind El însuși. În acest fel, Tatăl va face cunoscut timpul, o lucrare care nu a fost dată în mâinile oamenilor, îngerilor și nici măcar Fiului.

Prezentul este, în mod categoric, timpul de așteptare, de observare. Este perioada specială a răbdării sfinților. Apocalipsa 14:12. În timpul hotărât vom găsi ușurare din starea de suspans la care ne supune poziția noastră actuală. Domnul face apel la noi astfel: "Vegheați, așadar, căci nu știți când vine Stăpânul casei: seara, sau la miezul nopții, sau la cântatul cocoșilor, sau dimineața; ca nu cumva, venind deodată, să vă găsească dormind. Și ceea ce vă spun vouă, spun tuturor: Vegheați". Marcu 13:35-37.

ACEASTĂ GENERAȚIE

Timpul venirii lui Hristos este aproape. Semnele celei de-a doua veniri a Sa, în soare, lună și stele, s-au împlinit. El este aproape, chiar la uși. "Adevărat vă spun că nu va trece acest neam până nu se vor împlini toate aceste lucruri". Cei care presupun că Domnul nostru vorbește aici despre generația care trăiește și care a ascultat învățăturile Sale, ar trebui să ia în considerare următoarele fapte:

1. Este cu siguranță adevărat că ceea ce este cuprins în fraza "toate aceste lucruri" nu s-a împlinit în acea generație. Întunecarea soarelui și a lunii și căderea stelelor, menționate de Domnul nostru, nu au avut loc în acea generație.

2. Nu putea fi vorba de generația care trăia în zilele trupului Său, pentru că le-a spus (Luca 11:29): "Nu i se va da alt semn decât semnul profetului Iona".

Este evident că Domnul nostru se referă la generația care urma să vadă semnele împlinite și care urma să fie instruită prin parabola smochinului. În acest discurs profetic, el conduce mințile ucenicilor săi pe firul evenimentelor din epoca creștină, menționează semnele din soare, lună și stele, care urmau să apară în ultima generație, iar apoi declară că această generație nu va trece până când nu se vor împlini toate aceste lucruri. În mod asemănător, Pavel îi duce pe frații săi mai departe spre înviere, când spune: "Nu toți vom dormi, ci toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipire de ochi, la ultima trâmbiță". 1 Corinteni 15:51, 52. Sau: "Atunci noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți împreună cu ei pe nori, ca să-L întâmpinăm pe Domnul în văzduh". 1 Tesaloniceni 4:17. Lucrurile menționate aici de apostol nu au avut loc în zilele sale. Ele nu au avut loc încă. Cu toate acestea, el vorbește despre ele ca și cum ar avea loc în zilele lui și el ar avea parte de ele.

De asemenea, în același mod, mintea este dusă înapoi în Psalmul 95:10: "Patruzeci de ani am fost mâhnit de neamul acesta". Generația despre care se vorbește aici L-a provocat pe Domnul în pustie cu mult înainte ca David să trăiască. El se întoarce înapoi și vorbește despre ea ca și cum ar fi fost prezentă. În acest fel, Domnul nostru merge înainte și vorbește despre ultima generație ca și cum ar fi prezentă.

Nu credem că expresia "această generație" marchează un număr precis de ani. Unii presupun că Domnul nostru a vrut să ne învețe că unii dintre cei care au fost martori ai zilei întunecate din 1780 vor trăi pentru a fi martori la cea de-a doua venire a Mântuitorului. Dar părerea noastră este că Domnul a vrut să ne învețe că oamenii care vor trăi în momentul împlinirii ultimului semn (stelele căzătoare din 1833) și care vor auzi proclamarea venirii lui Hristos, bazată parțial pe semnele împlinite, vor fi martori la scenele legate de venirea Sa.

Vestirea venirii și a împărăției lui Hristos este dată ultimei generații. Dumnezeu nu l-a trimis pe Noe să propovăduiască penultimei generații înainte de potop, ci ultimei. Chiar generația care a fost distrusă de apele potopului l-a văzut pe Noe construind arca și i-a auzit glasul de avertizare. Astfel, Dumnezeu a ridicat oameni care să dea avertismentul solemn lumii la momentul potrivit pentru a da forță avertismentului. Și chiar generația de oameni care va trăi după ce cele trei mari semne se vor împlini și care va auzi și va respinge mesajul de avertizare din ceruri, va bea paharul mâniei nemărginite a lui Dumnezeu. Pentru aceștia sunt rezervate ultimele șapte plăgi. Iar cei din această generație care primesc mesajul, suferă dezamăgiri și îndură încercările poziției de așteptare, vor fi martori la venirea lui Hristos și vor exclama: "Iată, acesta este Dumnezeul nostru; noi L-am așteptat și El ne va salva".

Cu câtă emfază a exprimat Domnul nostru acest sentiment. Este o mustrare la adresa necredinței noastre. În timp ce îl citim, Dumnezeu să ne ajute să îl credem: "Adevărat vă spun că nu va trece acest neam până nu se vor împlini toate aceste lucruri." Și ca și cum acest lucru nu ar fi fost suficient pentru a ne conduce la o credință neclintită, el adaugă aceste cuvinte forțate: "Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece".

Urmează apoi, în același capitol, îndemnul obișnuit al lui Hristos, atunci când vorbește despre a doua Sa venire, veghere și la o pregătire pentru acest eveniment. "Vegheați, deci, căci nu știți în ce ceas vine Domnul vostru. Dar să știți că, dacă stăpânul casei ar fi știut în ce ceas va veni hoțul, ar fi vegheat și nu ar fi lăsat să i se spargă casa. De aceea și voi fiți pregătiți, căci Fiul omului vine în ceasul în care nu gândiți."

Una dintre consecințele fatale ale lipsei de veghe este precizată în mod clar în Apocalipsa 3:3: "De aceea, dacă nu veghezi, voi veni peste tine ca un hoț, și nu vei ști în ce ceas voi veni peste tine." Consecința faptului de a nu veghea va fi necunoașterea orei. Iar concluzia firească este inevitabilă a faptului că rezultatul vegherii va fi cunoașterea orei. Ca răspuns la rugăciunea chinuitoare a Fiului lui Dumnezeu, "Tată, slăvește Numele Tău", a venit o voce din ceruri, spunând: "L-am slăvit și îl voi slăvi din nou".

Ucenicii au înțeles aceste cuvinte venite din cer, în timp ce oamenii care stăteau de față spuneau că a tunat. Ioan 12:27-29. La fel vor înțelege și ucenicii lui Hristos, care așteaptă și veghează, vocea lui Dumnezeu atunci când va vorbi de sus.Dar lumea necredincioasă nu va înțelege acest glas. "Cei răi vor face răutăți, și nimeni dintre cei răi nu va înțelege; dar cei înțelepți vor înțelege". Daniel 12:10.

INUNDAȚIA

Comparând zilele lui Noe cu zilele noastre, Domnul continuă: "Căci, după cum în zilele de dinaintea potopului mâncau și beau, se căsătoreau și se dădeau în căsătorie, până în ziua în care Noe a intrat în arcă, și n-au știut până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și venirea Fiului Omului." Aici se conturează o imagine a stării actuale a masei omenirii. Cât de întunecate sunt trăsăturile! Oamenii din ultima generație vor fi ca cei de dinaintea potopului, în timp ce se pregătea arca. Noe a predicat și i-a avertizat de potopul care urma să vină, iar ei și-au bătut joc. El a construit arca, iar ei și-au bătut joc și au râs. El a fost un predicator al neprihănirii. Lucrările sale au fost calculate pentru a da contur și pentru a aduce la inimă ceea ce a predicat.Fiecare predică dreaptă și fiecare lovitură dată construcției chivotului au condamnat o lume nepăsătoare și batjocoritoare. Pe măsură ce timpul se apropia, oamenii erau mai nepăsători, mai împietriți, mai îndrăzneți și mai obraznici, iar condamnarea lor era mai sigură. Noe și familia sa erau singuri. Și putea o familie să știe mai mult decât

toată lumea? Arca este subiect de batjocură, iar Noe este privit ca un bigot voluntarist. Dar Domnul îl cheamă pe Noe în arcă. Și prin mâna Providenței, fiarele sunt conduse în arcă, iar Domnul îl închide pe Noe înăuntru. Acest lucru este privit la început de mulțimea batjocoritoare ca un lucru minunat; dar este repede explicat de cei mai înțelepți, astfel încât să le liniștească temerile, iar ei respiră mai ușor.

Ziua așteptărilor sosește în sfârșit. Soarele răsare ca de obicei, iar cerul este senin. "Acum unde este potopul bătrânului Noe?" se aude de pe o mie de buze impunătoare. Fermierul își îngrijește turmele și pământurile, iar mecanicul își continuă munca de construcție. Chiar în această zi, unii se unesc în căsătorie. La mulți, este o zi de ospăț și sport neobișnuit. Și în timp ce toți se uită la ani lungi de prosperitate și fericire viitoare, deodată cerurile se înnegresc. Frica umple toate inimile. Ferestrele cerului se deschid și ploaia în torente coboară. "Fântânile marelui adânc se sparg", și ici și colo izvorăsc râuri de ape. Văile se umplu repede, și mii de oameni sunt măturați de moarte. Unii fug spre cele mai înalte puncte ale pământului; dar apa îi urmărește repede în sus. Bărbații își duc soțiile și copiii în munți, dar sunt nevoiți să se despartă de ei acolo ca să se înece, în timp ce ei se urcă pe cei mai înalți copaci. Dar în curând și aceștia sunt acoperiți de apă, astfel încât nu mai există nici un loc de odihnă pentru porumbelul lui Noe. Toți se află încă în moarte.O moarte oribilă! Și mai oribilă, fiindcă e urmarea unei milostiviri neglijate! Dar unde este Noe? Ah! în siguranță în arcă, purtat de valuri. La adăpost de potop, căci Dumnezeu "l-a închis înăuntru".

DOVEZI ALE SFÂRȘITULUI

Pentru majoritatea oamenilor, dovezile venirii lui Hristos în curând sunt considerate insuficiente pentru a întemeia credința. Dar mărturia și faptele unui singur om au condamnat poporul distrus de potop. Dovezile de atunci erau suficiente, altfel lumea nu ar fi fost condamnată. Dar dovezi de o sută de ori mai convingătoare se revarsă asupra noastră cu privire la faptul că ziua Domnului este aproape și se grăbește foarte mult. Urmărim numeroasele înlănțuiri profetice din Daniel și din Apocalipsa și ne aflăm în fiecare caz în fața zilei mâniei. Vedem cum semnele despre care au vorbit profeții, Hristos și epistolele se împlinesc sau se completează. Și la momentul oportun și în modul potrivit, pentru a împlini anumite profeții, un mesaj solemn apare în diferite părți ale lumii: "Sunați din trâmbiță în Sion și dați alarma pe muntele Meu cel sfânt; să se cutremure toți locuitorii țării, pentru că ziua Domnului vine, pentru că este aproape". Ioel 2:1. Oriunde ne uităm, vedem că se împlinește profeția. În timp ce cunoașterea lui Dumnezeu și spiritul de sfințenie se îndepărtează, răutatea spirituală, ca un potop, acoperă țara.

Dar aceste dovezi sunt considerate insuficiente pentru a întemeia credința. Ei bine, ce fel de dovezi ar avea cei necredincioși? "Când semnele sfârșitului",

spune scepticul, "se vor împlini, ele vor fi atât de clare încât nimeni nu se va mai putea îndoi". Dar dacă semnele sunt de o asemenea natură și se împlinesc în așa fel încât îi obligă pe toți să creadă în venirea lui Hristos, cum poate fi ca în zilele lui Noe? Oamenii nu erau atunci constrânși să creadă. Dar opt suflete credincioase au fost salvate, în timp ce toată lumea în afară de acestea s-a scufundat în necredința lor sub apele potopului. Dumnezeu nu a revelat niciodată adevărul Său omului în așa fel încât să-l oblige să creadă. Cei care au dorit să se poticnească în cuvântul Său au găsit un câmp larg în care să se îndoiască și un drum întins spre pierzanie; în timp ce cei care au dorit să creadă au găsit întotdeauna o stâncă veșnică pe care să-și sprijine credința.

Chiar înainte de sfârșit, lumea va fi împietrită în păcat și indiferentă la cererile lui Dumnezeu. Oamenii vor fi nepăsători la auzul avertizărilor de pericol și orbiți de griji, plăceri și bogății. O generație necredincioasă și infidelă va mânca, va bea, se va căsători, va construi, va planta și va semăna. Este corect să mâncăm și să bem pentru a susține natura; dar păcatul se găsește în exces și lăcomie. Legământul căsătoriei este sfânt; dar rareori se gândește la gloria lui Dumnezeu. Construirea, plantarea și semănatul, necesare pentru un adăpost convenabil, pentru hrană și îmbrăcăminte, sunt corecte; dar lumea a mers în întregime după aceste lucruri, astfel încât oamenii nu au timp și nici dispoziție să se gândească la Dumnezeu, la cer, la venirea lui Hristos și la Judecată. Această lume este Dumnezeul lor, iar toate energiile trupului și ale minții lor sunt dedicate slujirii ei. Și ziua cea rea este îndepărtată.

Paznicul credincios care sună alarma când vede că se apropie distrugerea este prezentat în fața oamenilor de la amvoanele țării noastre și de presa religioasă ca fiind un "fanatic", un "învățător de erezii periculoase", în timp ce în contrast este prezentată o lungă perioadă de pace și prosperitate pentru biserică. Astfel, bisericile sunt liniștite până la somn. Batjocoritorul continuă să batjocorească, iar zeflemistul își bate joc mai departe. Dar vine ziua lor. Așa spune profetul lui Dumnezeu: "Urlați, căci ziua Domnului este aproape; ea va veni ca o distrugere de la Cel Atotputernic. De aceea vor slăbi toate mâinile și inima fiecăruia se va topi". Isaia 13:6, 7.

Cea mai îngrozitoare zi! Și e aproape? Da, se grăbește! Se grăbește mult! Ce descriere a făcut profetul! Citiți-o; și, în timp ce citiți, încercați să simțiți cât de cumplită va fi acea zi: "Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și se grăbește foarte mult, glasul zilei Domnului; puternicul va striga acolo cu amar. Acea zi este o zi de mânie, o zi de necaz și de strâmtorare, o zi de ruină și de pustiire, o zi de întuneric și de întunecime, o zi de nori și de negură deasă, o zi de trâmbiță și de alarmă împotriva cetăților îngrădite și împotriva turnurilor înalte. Voi aduce strâmtorarea peste oameni, încât vor umbla ca niște orbi, pentru că au păcătuit împotriva Domnului; sângele lor va fi vărsat ca țărâna, și carnea lor ca gunoiul. Nici argintul lor, nici aurul lor nu-i vor putea scăpa în ziua

mâniei Domnului, ci toată țara va fi mistuită de focul geloziei Lui, căci El va nimici chiar repede pe toți cei ce locuiesc în țară." Țefania 1:14-18.

Acum auzim strigătul de pace și siguranță de la amvon și până la magazinul de produse agricole. "Unde este promisiunea venirii Sale?", se murmură de pe buzele impioase ale unor mii de batjocoritori ai zilelor din urmă. Dar scena se va schimba rapid. "Căci atunci când vor zice: "Pace și siguranță", atunci vine peste ei o distrugere bruscă". Batjocura batjocoritorului îngâmfat se va transforma curând în jale și urlet. "Privirile înalte ale omului vor fi umilite și trufia oamenilor va fi îngenuncheată, și numai Domnul va fi înălțat în ziua aceea. Pentru că ziua Domnului oștirilor va fi peste oricine este mândru și îngâmfat și peste oricine se înalță și se va pleca." Isaia 2:11, 12. "În ziua aceea, cei uciși de Domnul vor fi de la un capăt al pământului până la celălalt capăt al pământului; nu vor fi plânși, nu vor fi strânși, nici îngropați; vor fi gunoi pe pământ." Ieremia 25:33.

Aceea va fi o zi de jale, de plângere și de foamete pentru ascultarea cuvintelor Domnului."Voi preface sărbătorile voastre în jale, și toate cântările voastre în plângere; voi pune sacul pe toate coapsele și chelie pe toate capetele; o voi face ca jalea pentru singurul fiu, și sfârșitul ei ca o zi amară. Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, în care voi trimite în țară o foamete, nu o foamete de pâine, nici sete de apă, ci de ascultare a cuvintelor Domnului; și vor rătăci de la o mare la alta, și de la nord până la est, vor alerga încoace și încolo ca să caute cuvântul Domnului și nu-l vor găsi". Amos 8:10-12.

Acum, cuvântul Domnului poate fi auzit, dar păcătoșii din biserici și din afara lor, cu puține excepții, nu-l prețuiesc. Atunci, nu va fi auzit; pentru că paznicii, puși să vegheze și să dea alarma pericolului, vor fi chemați jos din posturile lor înalte. Acum, cuvântul Domnului este dus la păcătos și oferit fără bani sau preț; dar el îl tratează cu nepăsare sau, poate, îl alungă pe umilul slujitor al lui Hristos de la ușa lui. Dar atunci el va merge în căutarea lui. "Vor rătăci de la o mare la alta și de la nord până la est", dar ei nu-l pot auzi. "Vor alerga încoace și încolo ca să caute cuvântul Domnului, dar nu-l vor găsi".Din oraș în oraș, din stat în stat, dintr-o țară în alta, vor merge să găsească un om însărcinat din înaltul cerului să rostească cuvântul Domnului; dar un astfel de om nu este de găsit. Toți aceștia își vor fi încheiat atunci înalta misiune. Cuvântul Domnului! Cuvântul Domnului! Unde îl putem auzi? se aude în fiecare țară. Un geamăt general - cuvântul Domnului! urcă până la ceruri, dar cerurile sunt de aramă. Atunci poporul se va întoarce și îi va sfâșia pe falșii păstori, care i-au înșelat cu strigătul "pace și siguranță". Copiii le vor reproșa părinților că i-au împiedicat să umble în adevăr, iar părinții pe copiii lor.

Avarul își iubește acum banii și îi ține cu o strânsoare de fier. Dar se va spune în acea zi: "Duceți-vă acum, bogaților, plângeți și urlați pentru nenorocirile care vor veni peste voi. Bogățiile voastre sunt corupte și hainele voastre sunt mâncate de molii. Aurul și argintul vostru sunt cangrenate; rugina

lor va fi martoră împotriva voastră și vă va mânca carnea ca pe foc. Voi v-ați adunat comori pentru zilele din urmă." Iacov 5:1-3. Acum, argintul și aurul pot fi folosite spre slava lui Dumnezeu, pentru promovarea cauzei Sale. Dar, în ziua aceea, "își vor arunca argintul pe uliță, și aurul lor va fi îndepărtat; argintul și aurul lor nu vor putea să-i scape în ziua mâniei Domnului". Ezechiel 7:19.

Acum, slujitorii adevărului au un mesaj pentru oameni și vorbesc cu bucurie cuvintele vieții. Ei se străduiesc cu bucurie, suferă și își cheltuiesc energiile pentru a predica unor inimi dure ca oțelul, sperând că măcar câțiva să poată fi atinși, adunați în adevăr și salvați. Dar atunci, ei nu vor avea niciun mesaj. Acum, rugăciunile lor și strigătele lor puternice se înalță la cer în numele păcătoșilor. Atunci, ei nu vor avea niciun duh de rugăciune pentru ei. Acum, biserica îi spune păcătosului: Vino; și Isus este gata să pledeze pentru sângele Său în favoarea lui, pentru ca el să fie spălat de păcatul său și să trăiască. Dar atunci, ceasul mântuirii va fi trecut, iar păcătosul va fi închis în întuneric și într-o neagră disperare.

Se vor revărsa ultimele plăgi, în care se umple mânia lui Dumnezeu, acum îmbuteliată în ceruri, așteptând ca mila să-și termine ultimele rugăminți. Mânia nemărginită a lui Iehova! Și nici măcar o picătură de îndurare? Nici măcar una! Isus va renunța la hainele sale preoțești, va părăsi scaunul milei și va îmbrăca hainele răzbunării, pentru a nu-și mai oferi niciodată sângele pentru a-l spăla pe păcătos de păcatele sale. Îngerii vor șterge și ultima lacrimă vărsată asupra păcătoșilor, în timp ce mandatul va răsuna în tot Cerul: Lăsați-i în pace. Biserica care geme, plânge și se roagă pe pământ, care în ultimul mesaj folosește toate puterile pentru a suna pretutindeni ultima notă de avertizare, ca nu cumva sângele sufletelor să fie găsit pe hainele ei, este acum înăbușită într-o tăcere solemnă. Duhul Sfânt a scris în ei aceste cuvinte profetice ale Domnului lor care va fi așteptat în curând: "Cine este nedrept, să rămână nedrept; cine este murdar, să rămână murdar; cine este neprihănit, să rămână neprihănit; cine este drept, să rămână drept; cine este sfânt, să rămână sfânt. Și, iată, Eu vin curând". Apocalipsa 22:11, 12.

Doctrina celei de-a doua înfățișări a lui Hristos a fost susținută de biserică încă de când Domnul ei s-a înălțat la Tatăl pentru a pregăti locuințe pentru primirea ei.Este evenimentul care îi desăvârșește speranțele, încheie perioada de eforturi și dureri și introduce odihna ei veșnică. Ce scene sublime se vor deschide atunci în fața copiilor lui Dumnezeu care așteaptă! Cerurile înflăcărate îl vor arăta pe Fiul lui Dumnezeu în gloria Sa, înconjurat de toți îngerii sfinți. Trâmbița va suna, iar cei drepți vor ieși din mormânt, nemuritori. Și toți - Răscumpărătorul și răscumpărații, însoțiți de oștirea cerească - se vor îndrepta în sus, spre locașurile pregătite pentru ei în casa Tatălui.

Pentru cei care Îl iubesc cu adevărat pe Domnul lor absent, tema revenirii Sale în curând pentru a dărui nemurirea celor drepți care au murit și celor vii

este plină de o binecuvântare de nedescris. Acest eveniment, cu toate rezultatele sale măreţe, a fost întotdeauna speranţa bisericii. Pavel putea să privească peste optsprezece secole lungi şi să vorbească despre el ca despre "acea speranţă binecuvântată şi apariţia glorioasă a marelui Dumnezeu şi Mântuitor al nostru Isus Hristos". Tit 2:13. Iar Petru îndeamnă: "Aşteptând şi nădăjduind venirea zilei lui Dumnezeu". 2 Petru 3:12. Iar Pavel, din nou, după ce vorbeşte despre coborârea Domnului din ceruri, învierea morţilor în Hristos şi urcarea lor împreună cu cei drepţi şi vii pentru a-L întâlni pe Domnul în văzduh, spune: "De aceea, mângâiaţi-vă unii pe alţii cu aceste cuvinte".

JOCUL VIEȚII

INTRODUCERE

În introducerea acestei mici lucrări pentru public, considerăm că se cuvine să precizăm,

1. Că în timpul unei vizite la un prieten în statul Vermont, de vreo zece ani, am văzut pentru prima dată o copie a celor trei scene din Jocul vieții, cu note explicative. Pe atunci era sub formă de revistă și atrăsese atât de multă atenție, trecuse prin atâtea mâini și devenise atât de uzată, încât abia se mai ținea laolaltă. Nu am mai văzut niciodată decât acest exemplar uzat. O mână atentă l-a reparat și l-a păstrat, cu ideea de a-l prezenta cândva publicului, executat într-un stil mai acceptabil.

2. Ne face plăcere să declarăm că artistul nostru, sub supravegherea Merchants' Lithographing Company, Chicago, III. - Glover, Sheldon, & Hugo - a reușit bine. Sarcina sa a fost cu atât mai dificilă din cauza stării de uzură și imperfecțiune a desenului și a efortului său de a schimba unele trăsături reprobabile ale ideii originale.

3. Această lucrare nu este confesională. Ea va fi acceptată de creștinii grijulii din toate confesiunile evanghelice, ca o ilustrare impresionantă a marilor adevăruri practice ale Cuvântului lui Dumnezeu.

4. Influența acestei lucrări trebuie să fie bună, și numai bună, asupra tuturor minților, în toate etapele experienței creștine.Creștinul matur poate, în aceste ilustrații, să privească cu cea mai mare satisfacție pericolele prin care a trecut și victoriile pe care le-a obținut; în timp ce cei care abia intră în viața creștină pot învăța aici lecții de mare folos pentru a face față dușmanului nostru comun.

J.W.
August, 1870.

JOCUL VIEȚII

UN DESEN DE MORITZ RETZSCH,

EXPLICAT DE C. BORR. VON MILTITZ

Numele artistului nostru talentat, distins deopotrivă cu gravorul și cu creionul, a fost de atâția ani onorat atât în țară, cât și în străinătate, ca fiind cel al unui poet eficace și pitoresc; a adus atât de des în fața noastră tot ceea ce este mai blând și mai frumos, precum și tot ceea ce este teribil și îngrozitor,

încât ne-am obișnuit, în cele din urmă, să îl asociem în mintea noastră cu tot ceea ce este frumos și sublim. Până acum, într-adevăr, minunatul său talent a fost împrumutat în principal pentru a ilustra operele unor poeți, nu numai compatrioți cu el, ci și străini.

Dar aici a coborât în minele bogate ale propriului său geniu și, din adâncurile lor misterioase, a scos la iveală forme care trebuie să ne umple inimile de groază și încântare, de meditație și de durere. Pentru că există încă spirite - și, slavă cerului, numărul lor nu este mic - care consideră că este cea mai nobilă încercare a artei, atunci când se străduiește astfel să se adreseze afecțiunilor noastre umane în limbajul unei contemplații religioase, pioase și solemne. Și Arta știe cum să atingă aceste note care vibrează cu atâta putere și profunzime și care au un ecou atât de dulce și atât de lung; căci devoțiunea și dragostea sunt la unison cu inspirațiile Artei și, dacă primele două aleg bolțile înalte și tăcute ale catedralei pentru revărsările lor secrete și confidențiale, tot așa, Artele apar cu atributele celei mai înalte puteri și cu cele mai blânde mângâieri ale lor numai pe pământ sfânt. Atât cât o introducere la un desen de RETZSCH, care ar trebui să fie atârnat deasupra mesei fiecărui artist, în oratoriul rugăciunilor femeii, deasupra leagănului inocenței și copilăriei adormite.

Este SATAN, Spiritul Întunericului, care se joacă cu omul pentru sufletul său. Scena este aleasă cu un fel de trimitere misterioasă la întreaga idee care urmează să fie exprimată. Arhitectura însăși intimidează prezența acelei ființe întunecate de a cărei sferă aparține tot ceea ce este oribil, derutant și seducător. Este o boltă largă, a cărei arcadă este formată din doi monștri în formă de șopârlă, ale căror capete, jumătate pasăre, jumătate lăcustă, precum și ghearele lor scurte și diforme, aderă strâns la cei doi stâlpi, pe care par să se târască. Suprafața superioară a unui sarcofag este transformată într-o tablă de șah, iar MAN, sub forma unui tânăr frumos, stă la masă, cu capul acoperit de buclele tinereții timpurii, sprijinit pe mâini, iar chipul său plin de gânduri atente.

Vizavi de el, în stânga spectatorului, se află SATAN, Prințul Întunericului, așezat pe un scaun mare, al cărui braț arată un leu cu gura deschisă, "căutând pe cine să devoreze", în timp ce, mai jos, gheara unui leu care apucă un craniu uman, indică puterea sa de a aduce moartea. În jurul lui este aruncată o mantie largă, din care nu i se văd decât mâinile osoase, ca niște gheare, iar părul și barba i se împleticesc sălbatic. În șapcă are o pană de cocoș lungă și strâmbă, pe care tradiția antică a considerat-o în mod uniform suspectă. Trăsăturile chipului său sunt nobile, căci este încă un înger căzut; dar expresia lor, așa cum îi stă bine stării sale căzute, este diabolică și odioasă. Cel care a fost un mincinos de la început, cel care joacă fals, cel care rupe cu toți confrații, este incontestabil în fața noastră, cu toată răceala unui tigru și cu toată cruzimea unei hiene. Disprețul, batjocura, ura, răutatea, bucuria de a face rău, își pot găsi aici trăsăturile potrivite; iar mâna de pe bărbie poate ascunde fie un zâmbet

demonic la premiul pe care este pe cale să-l înșface, fie reprimă o imprecație oribilă, în fața căreia porțile iadului ar tremura, pentru ca eliberarea să fie încă posibilă.

Între cei doi actori, oarecum în fundal, se află o formă de înger blândă și încântătoare, cu aripi albe și întinse, - un fiu al ZILEI, spiritul protector al acestei ființe umane, dar care nu este văzut de aceasta. Respingerea lui este peste puterile Satanei; doar ființa umană poate renunța la el sau îl poate refuza. Dar, pe de altă parte, Geniul însuși, ca și conștiința, nu poate decât să avertizeze cu blândețe, nu să sfătuiască direct și nici să controleze în mod absolut comportamentul. El privește cu tristețe la starea critică a jocului și deja se îndepărtează parțial de încrederea încredințată lui. Dar acum să ne uităm din nou la jocul în sine.

Forma regelui din partea lui Satana îl reprezintă pe el însuși, învelit într-adevăr în mantia sa, dar care poate fi recunoscut la prima vedere. Forțele sale se împing cu nerăbdare înainte.

REGINA sa, o figură feminină voluptoasă, cu pieptul descoperit, este PLĂCEREA, a cărei mână dreaptă își strânge bine rochia în jurul farmecelor sale seducătoare, în timp ce stânga îi oferă paharul beției.

Ofițerii sunt șase VICEPREȘEDINȚI:

1. INDOLENȚA așezată pe un bloc de lemn necizelat, o formă grea, plină, cu cap de porc, cu brațe atârnate, diformi și picioare stângace.

2. MÂNIA, nechibzuită și năvalnică, asemenea cocoșului curcan, care zboară furios spre orice obiect pe care îl întâlnește, poartă capul acestei păsări și, fluturându-și aripile, își împletește pene ascuțite pe gât și pe spate.

3. MÂNDRIA, gravă, mergând rigid înainte, purtând pe capul său, care este aruncat pe spate, o coroană de pene, cu un braț înfipt insolent în coastă; dar uitând, în timp ce-și etalează splendida coadă de păun, cât de mult din ceea ce-l dezonorează lasă în urmă goliciunea. O mână ține o poșetă plină; cealaltă este întinsă ca și cum ar da o comandă.

4. FALȘODIU, formă pătată ca a unui tigru, cu capul de pisică și urechile lăsate pe spate în chip de zâmbet. O mână este așezată, parcă pentru a asigura buna credință, pe piept, în timp ce cealaltă ascunde un pumnal la spate.

5. AVARIE și INVIDIE într-o singură persoană, o siluetă aplecată, slabă, care își roade mâna și strânge sub braț un sicriu.

6. NEÎNCREDEREA, o figură obraznică, încornorată, cu ambele mâini înfipte în coaste și care răstoarnă cu piciorul o cruce.

Cele opt PĂMÂNTURI sunt DOVEZI; creaturi mici, în formă de harpie, cu aripi ca de liliac și dinți ascuțiți.

Din partea ființei umane, propriul său suflet este reprezentat deRege, cu o haină largă, bine închegată și neliniștită în jurul său și cu aripile unui fluture pe umeri.

REGINA RELIGIEI, cea mai puternică dintre toate mijloacele de apărare; o figură înaltă, maiestuoasă, cu pinioane ample, care întinde o mână ca să ofere protecție și ține în cealaltă semnul ispășirii. Ofițerii sunt,

1. SPERANȚA, cu ancora ei.

2. ADEVĂRUL, cu o torță aprinsă și un scut reflectorizant, stă cu Speranța ca un castel de partea ei.

3. PACE, cu palma.

4. UMILINȚA, cu capul aplecat în rugăciune, iar persoana ei îmbrăcată cu zgârcenie.

5. INOCENȚA, un copil gol, care își întinde brațele cu încredere către toți.

6. IUBIREA, doi copii care se îmbrățișează, cu obrazul lipit de celălalt.

Pionii sunt reprezentați aici ca niște capete de îngeri, înaripați și adoratori. Ei semnifică RUGĂCIUNEA; căci așa cum un ofițer, care a fost pierdut, poate fi recuperat, la șah, printr-un pion, tot așa o pierdere spirituală poate fi adesea recuperată prin rugăciune.

Jocul reprezintă o boală pentru ființa umană. Adversarul său a slăbit deja puterea rugăciunii, luându-i câteva capete de îngeri. IUBIREA și INOCENȚA sunt pierdute, UMILINȚA a dispărut, iar PACEA, abia confiscată, este încă ținută între degetele lui ca niște gheare. PLĂCEREA, NEÎNCREDINȚA și dubiile rele, înaintează tumultuos împotriva RELIGIEI, care stă acolo liniștită și sublimă, protejându-l pe OM, care este astfel atacat în atâtea feluri, dar care, atâta timp cât nu renunță la RELIGIE, mai poate spera să scape. Nefericitul OM însuși a învins doar MÂNIA și o singură ÎNDOIALĂ.

Prin urmare, fie că ne gândim la originalitatea invenției, fie că ne gândim la păstrarea perfectă a alegoriei, acest desen va rămâne una dintre cele mai fericite creații ale geniului și ale artei. Mintea care își îndreaptă de bunăvoie gândurile spre ceea ce este cel mai serios în viață, nu poate rămâne cu ușurință nepăsătoare la semnificația profundă a ideii reprezentate aici; în timp ce multe spirite prezumțioase care văd PACEA deja în mâinile Satanei, INOCENȚA dispărută, îndoielile urgente și perspectiva sigură că jocul îndrăzneț însuși trebuie să fie pierdut dacă RELIGIA este sacrificată, pot totuși arunca o privire scrutătoare asupra a ceea ce se petrece în interiorul său.

JOCUL A PIERDUT ȘI JOCUL A CÂȘTIGAT

DE CHARLES H. GRANGER.

Oferind publicului aceste desene, editorul consideră că este potrivit să facă doar câteva observații. "JOCUL VIEȚII", de Moritz Retzsch, a dobândit o celebritate binemeritată, fiind o alegorie frumoasă și extrem de poetică; și nu există nicio îndoială că toate persoanele cu discernământ și atente, cu ajutorul descrierii care însoțește acest desen, îi vor aprecia excelența fără niciun comentariu suplimentar. În ceea ce privește JOCUL PIERDUT și JOCUL CÂȘTIGAT, desenatorul va spune doar că s-a străduit să realizeze alegoria, arătând rezultatele posibile ale jocului. În JOCUL VIEȚII totul este liniștit, și există o liniște îngrozitoare de așteptare intensă. Satana tocmai i-a răpit omului liniștea sufletească și îl privește cu o expresie malignă de triumf anticipat; în timp ce omul pare să dezbată cu nerăbdare care va fi următoarea sa mișcare; iar îngerul

păzitor privește cu o expresie de milă și compasiune. Însuși leul sculptat pe scaunul lui Satana și monștrii de pe perete sunt făcuți să se holbeze la om, ca și cum ar fi gata să se arunce asupra lui în cazul în care ar pierde jocul.

JOCUL PIERDUT reprezintă triumful lui Satan, disperarea omului și dezamăgirea tristă a îngerului păzitor. Capacul sarcofagului fiind îndepărtat, Moartea se ridică în mijlocul fumului și al flăcărilor și îl lovește pe om cu săgeata sa. Totul este confuzie și agitație.

În JOCUL CÂȘTIGAT, liniștea este din nou restabilită. Omul, într-o atitudine de devoțiune religioasă, se întoarce spre înger, care îi arată în sus cu o privire de încurajare și aprobare. Leul se ghemuiește adormit, iar heruvimii care pregătesc coronițe ocupă locurile monștrilor de pe pereți, în timp ce crucea, cartea și trandafirii, pe sarcofag, arată că moartea și mormântul nu mai sunt subiecte de teamă. Satana a dispărut, iar haina și căciula, cu penajul rupt, rămân singurele care îi arată dezamăgirea.

SABATAUL ZILEI A ȘAPTEA NU A FOST ABOLIT

ARTICOLUL BĂTRÂNULUI JOSEPH MARSH, EDITORUL REVISTEI "ADVENT HARBINGER & BIBLE ADVOCATE", INTITULAT "SABATUL ZILEI A ȘAPTEA ABOLIT". RECENZAT DE JAMES WHITE. OSWEGO 1850

PREFAȚĂ

Stimate cititor - Scopul meu în această recenzie a fost de a expune eroarea prin lumina adevărului sacru. Sper că veți lăsa deoparte orice prejudecată (dacă o aveți) împotriva respectării celei de-a patra porunci din "legea regală" (Morală). "Aveți grijă ca nimeni să nu vă înșele", este îndemnul Domnului nostru Isus Hristos; și este la fel de important acum ca întotdeauna. O, fie ca Dumnezeu să vă ajute prin Duhul Său cel Sfânt să "cercetați Scripturile" și să investigați temeinic problema Sabatului pentru voi înșivă. Lăsați ca adevărul, cu toată greutatea lui, să se așeze în mintea voastră și să vă determine să acționați. Amintește-ți că "nu ascultătorii legii sunt drepți înaintea lui Dumnezeu, ci FAPTĂTORII legii [lui Dumnezeu] vor fi JUSTIFICAȚI". Romani 2:13.

"Așa vorbiți și așa faceți, ca cei care vor fi judecați după legea libertății". Iacov 2:12. Cele zece porunci imuabile, pe care Iehova le-a scris pe două table de piatră, sunt "legea regală" a "libertății", care v-a fost dată pentru a trăi, și prin ea veți fi "judecați" la apariția și în împărăția lui Hristos. Dați-mi voie să vă întreb: - cum vă veți simți la judecată, în timp ce veți sta în fața marelui tron alb, dacă veți încălca cea de-a patra poruncă din legea sfântă a lui Dumnezeu?

Prezentând această mică lucrare turmei împrăștiate, mi-am îndeplinit datoria față de ei, în această privință, și fie ca Dumnezeu să adauge binecuvântarea Sa. Amin.

JAMES WHITE. Oswego, N. Y. Mai, 1850.

RECENZIE

În fața mea se află "Harbinger and Advocate" din 29 decembrie 1849, care conține un articol intitulat "Sabatul zilei a șaptea abolit", din care Eld. Marsh spune:

"Următorul articol, în esență, a fost publicat în paginile noastre de mai bine de patru ani; apoi, din nou, în urmă cu aproximativ doi ani, în forma sa actuală. După știința noastră, nu a primit niciodată răspuns și spunem cu încredere că este de necontestat."

Principalele motive prezentate în acest articol pentru abolirea Sabatului săptămânal au primit răspuns, iar falsitatea lor a fost arătată în primele trei

numere din "Adevărul prezent"; dar cum Eld. Marsh și-a publicat articolul pentru a treia oară, și spune "cu încredere" că "este de necontestat", am ajuns la concluzia de a-i face o recenzie în beneficiul celor care au o ureche pentru a auzi și o inimă onestă și deschisă pentru a primi adevărul cu privire la această chestiune de importanță majoră. Voi cita din Eld. Marsh și voi pune să fie scris cu litere mici, pentru ca cititorul să vadă că nu am denaturat poziția sa:

"Care este semnificația Sabatului? Odihna: și, atunci când este legat de zi, denotă o zi de odihnă."

Sunt întru totul de acord cu acest lucru, iar prin înlocuirea cuvântului "odihnă" cu "sabat", adevărul este mai clar. "Ziua a șaptea este odihna Domnului Dumnezeului tău". Este undeva consemnat istoric ca un fapt că Dumnezeu s-a odihnit în ziua a șaptea? Da, este. "Și în ziua a șaptea, Dumnezeu și-a încheiat lucrarea pe care o făcuse; și S-A ODIHNIT în ziua a șaptea de la toată lucrarea pe care o făcuse.

Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ea s-a odihnit de toată lucrarea pe care o crease și o făcuse Dumnezeu", Geneza 2:2, 3. Acea zi a săptămânii în care Dumnezeu s-a odihnit, "este odihna Domnului Dumnezeului tău". Apoi, Dumnezeu a binecuvântat, sfințit și a pus deoparte ziua LUI de odihnă pentru binele omului și nu există niciun text în toată Biblia care să arate că ea a fost instituită, binecuvântată și sfințită în alt moment sau loc decât în Eden, în ultima zi a primei săptămâni a timpului. Dumnezeu nu a dat decât un singur motiv pentru instituirea Sabatului săptămânal după șase zile de muncă, care este următorul:

"Pentru că în șase zile Domnul a făcut cerul și pământul, marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea s-a ODIHNIT; de aceea Domnul a binecuvântat ziua de odihnă (sau ziua de Sabat) și a sfințit-o." Exodul 20:11.

Toți cei care citesc Biblia pot vedea că instituția sabatului și porunca a patra sunt legate în mod inseparabil de odihna lui Dumnezeu de la sfârșitul creației. Prin urmare, putem să ne însușim prima sau oricare altă zi din cele șase zile de muncă pentru Domnul, odihnindu-ne de la muncă, totuși nu este Odihna, ci o odihnă; pentru că "Odihna Domnului Dumnezeului tău" înseamnă odihna pe care "Domnul Dumnezeul tău" o OBSERVĂ.

"Pentru cine a fost instituit Sabatul? Pentru sămânța naturală a lui Avraam, sau pentru evreii după trup."

Isus a spus: "Sabatul a fost făcut pentru om". Marcu 2:27. Cuvântul om, atunci când este folosit așa cum este menționat aici de Mântuitorul nostru, în sensul cel mai larg, înseamnă întreaga omenire. Nu numai evreii, ci OMUL, întreaga rasă umană, la fel ca în textele următoare: "Omul născut din femeie are puține zile și este plin de necazuri". Iov 14:1. "Omul iese la lucrul său și la munca

sa până seara". Psalmul 104:23. "Nu v-a prins nici o ispită care să nu fi fost omenească." 1 Corinteni 10:13. "Omul se culcă și nu se mai ridică, până nu vor mai fi ceruri." Iov 14:12. Nimeni nu va spune că omul din aceste texte se referă la evrei sau la creștini, deoarece este inclusă întreaga familie a lui Adam. În acest sens, "Sabatul a fost făcut pentru om, și nu omul pentru Sabat". - Adam, Noe și Avraam au fost oameni, iar Sabatul a fost făcut pentru ei, precum și pentru sămânța naturală a lui Avraam. Noi suntem oameni, iar Sabatul a fost făcut pentru noi. Eu aleg să îl cred pe Isus.

"Domnul Dumnezeul nostru a făcut un legământ cu noi în Horeb.Domnul nu a făcut acest legământ cu părinții noștri, ci cu noi, care suntem cu toții aici, în viață, în această zi."

"Păzirea Sabatului a fost inclusă în acest legământ cu copiii lui Israel la Horeb. Acesta "NU a fost încheiat cu părinții lor" [patriarhii], ci "cu NOI, adică cu noi, care suntem cu toții aici, vii în această zi". Versetul 3. Această mărturie, mai întâi negativă: "El nu a făcut-o cu părinții noștri", iar apoi pozitivă: "Ci cu noi", este concludentă. Ea ne spune în mod clar pentru cine nu a fost instituit Sabatul și apoi pentru cine a fost instituit".

Aici Eld. Marsh folosește cuvântul Sabat în loc de legământ, ceea ce nu are dreptul să facă. Este adevărat că acest lucru îi ajută argumentul, dar pervertește cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul Sabat nu este menționat în Deuteronom 5:1-5, dar cititorilor "Harbinger" li se spune că "mărturia" este "concludentă" și "ne spune clar pentru cine nu a fost Sabatul și apoi pentru cine a fost instituit".

Dacă textul ar suna astfel: - Domnul nu a făcut Sabatul pentru părinții noștri, ci pentru noi, pentru noi, cei care suntem cu toții aici, în viață, în această zi - atunci Eld. Marsh ar avea un oarecare temei pentru afirmația sa; dar textul s-ar dovedi atunci prea mult pentru el, pentru că ar dovedi că Sabatul a fost instituit doar pentru cei cu care "Domnul a vorbit față în față pe munte, din mijlocul focului". Doar aceia care erau cu toții "vii" în acea zi. Prin folosirea cuvintelor "Sabat", "instituit" și "pentru", care nu se găsesc în text, ca Eld. Marsh, textul este smuls din adevăratul său înțeles, iar cei care nu se cercetează cu atenție sunt înșelați și duși în rătăcire.

Este adevărat că Dumnezeu, după ce a scos sămânța naturală a lui Avraam din casa robiei, le-a poruncit să țină Sabatul - Motivul pentru care Dumnezeu le-a amintit atunci de Sabatul Său și le-a poruncit, prin gura lui Moise, să îl țină, este următorul:

"Și adu-ți aminte că ai fost rob în țara Egiptului și că Domnul Dumnezeul tău te-a scos de acolo printr-o mână puternică și cu un braț întins; de aceea Domnul Dumnezeul tău ți-a poruncit să ții ziua de odihnă." Deuteronom 5:15.

Cât timp au fost robi în Egipt, Israel nu a putut să țină Sabatul; dar ei erau în Egipt de numai treizeci de zile când Dumnezeu le-a amintit de el și l-a păstrat prin trei minuni permanente, dându-le mana. Vezi Exodul 16:19-30. Ei erau atunci liberi, iar singurul motiv invocat pentru care Dumnezeu le-a poruncit în acel moment să țină Sabatul Său a fost acela că îi scosese "de acolo printr-o mână puternică și printr-un braț întins; [unde puteau să-l țină], de aceea Domnul Dumnezeul tău ți-a poruncit să ții ziua de Sabat". Eld. Marsh spune că Sabatul a fost conceput pentru a păstra în memorie eliberarea lor din Egipt; dar aceasta este o afirmație nefondată; pentru că nu există nici cea mai mică indicație că Sabatul a fost instituit, sfințit și binecuvântat, în "pustiul păcatului" sau în orice alt timp și loc, ci în Eden, la sfârșitul creației.Existau două evenimente anuale care comemorau eliberarea lui Israel din Egipt: Paștele și sărbătoarea azimilor. Oamenii pot la fel de bine să afirme că aceste comemorări anuale au fost concepute pentru a aminti odihna lui Dumnezeu din ziua a șaptea a primei săptămâni a timpului, ca și cum ar spune că odihna săptămânală a fost dată pentru a comemora eliberarea lui Israel din Egipt în ziua a cincisprezecea a lunii Abib!

A cincisprezecea zi a lunii Abib nu se întâmpla decât o singură dată pe an, de aceea acea eliberare era comemorată prin serbarea ei anuală, în acea zi. Odihna lui Dumnezeu a avut loc în ziua a șaptea a primei săptămâni a timpului, iar memorialul său, care este singurul Sabat săptămânal din Biblie, a fost dat și sfințit pentru a fi ținut în ultima zi a fiecărei săptămâni de când Dumnezeu s-a ODIHNIT. "De aceea Domnul a binecuvântat ziua de odihnă și a sfințit-o". Exodul 20:11. - CÂND? ÎN EDEN. "Și Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o." Geneza 2:3.

Eld. Marsh spune: "Păzirea Sabatului a fost inclusă în acest legământ cu copiii lui Israel la Horeb." Este adevărat că legea Sabatului a fost una dintre cele zece porunci care au fost rostite de pe muntele Sinai; dar dovedește aceasta că nu a existat Sabatul înainte de acel moment? Cu siguranță că nu, căci tot Israelul a ținut Sabatul în pustiul Sin, cu treizeci de zile înainte de a vedea Muntele de pe care au fost rostite. Iată un cui înfipt într-un loc sigur.

Copiii lui Israel au ieșit din Egipt în a cincisprezecea zi a lunii întâi și au ajuns în pustiul Sin în a cincisprezecea zi a lunii a doua. Vezi Exodul 16:1. Acolo, în pustiul Sin, Dumnezeu le-a dat pâine din cer și, prin Moise, le-a amintit de Sabatul Său. Au călătorit apoi la Refidim, iar de la Refidim au ajuns în deșertul Sinai în a cincisprezecea zi a lunii a treia.

Notează asta. Domnul i-a spus lui Moise, cu treizeci de zile înainte de încheierea legământului în Horeb - "Până când veți refuza să țineți PORUNCILE și LEGILE mele? Vedeți că Domnul v-a dat Sabatul, de aceea vă dă în ziua a șasea pâinea pentru două zile". Exodul 16:28, 29. Acest lucru dovedește în mod pozitiv că Dumnezeu avea porunci și legi înainte de a încheia legământul de la Horeb și

că legea Sabatului era una dintre ele. Dumnezeu a spus despre Avraam: "Și voi face ca sămânța ta să se înmulțească precum stelele cerului și voi da seminței tale toate aceste țări; și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate neamurile pământului: Pentru că Avraam a ascultat de glasul Meu și a păzit porunca Mea, poruncile Mele, statutele Mele și legile Mele. Geneza 26:4, 5.

Avraam a păzit Sabatul; pentru că în Exodul 16:28, 29 ni se arată clar că Sabatul era una dintre poruncile și legile lui Dumnezeu. Pentru că Avraam a păzit poruncile (Sabatul împreună cu restul), Dumnezeu i-a făcut toate aceste promisiuni mari și prețioase.

Un legământ înseamnă, de obicei, consimțământul reciproc a două sau mai multe persoane. Legământul care a fost încheiat la Horeb a fost un acord reciproc între Dumnezeu și poporul său ales. Voi prezenta mai întâi cerințele și promisiunile lui Dumnezeu, pe de o parte, și apoi consimțământul poporului, pe de altă parte.

"În luna a treia, când copiii lui Israel" "au ajuns în deșertul Sinai", "Moise s-a suit la Dumnezeu și Domnul l-a chemat de pe munte, zicând: "Așa să spui casei lui Iacov și să spui copiilor lui Israel,"Ați văzut ce am făcut egiptenilor și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus la Mine."Acum, așadar, dacă veți asculta cu adevărat de glasul Meu și veți păzi legământul Meu, veți fi pentru Mine o comoară deosebită mai presus de toate popoarele, căci tot pământul este al Meu.Voi veți fi pentru Mine o împărăție de preoți și un neam sfânt. ACESTEA SUNT CUVINTELE PE CARE LE VEI SPUNE COPIILOR LUI ISRAEL".

Următoarea este promisiunea poporului:

"Moise a venit și a chemat pe bătrânii poporului și a pus înaintea fețelor lor toate aceste cuvinte pe care i le poruncise Domnul.Și tot poporul a răspuns împreună și a zis: "Tot ce a spus Domnul, vom face. Și Moise a întors cuvintele poporului către Domnul." Exodul 19:1-8.Domnul i-a spus apoi lui Moise să sfințească poporul și să "fie gata pentru a treia zi". - Iar în a treia zi, dimineața, "au fost tunete și fulgere și un nor gros" pe muntele Sinai, "pentru că Domnul s-a coborât peste el în foc", "și tot muntele s-a cutremurat foarte tare". Vezi Exodul 19:16-18. Atunci Dumnezeu, printr-un glas audibil, a rostit cele zece porunci. Vezi Exodul 20:3-17. Acesta este legământul pe care Dumnezeu l-a încheiat cu poporul Său în Horeb.

"Domnul nu a făcut acest legământ cu părinții noștri, ci cu noi, cu noi, aceștia care suntem astăzi aici." Deuteronomul 5:3.

Acest text nu înseamnă (așa cum ar vrea Eld. Marsh) că Domnul nu a făcut Sabatul pentru părinții noștri, etc. și nici că Domnul nu a făcut poruncile pentru părinții noștri, din cel puțin două motive. În primul rând, textul nu spune așa, iar în al doilea rând, Avraam a păzit PORUNCURILE, STATUTURILE și LEGILE lui

Dumnezeu cu mai bine de trei sute de ani înainte de încheierea legământului de la Horeb; și cu treizeci și două de zile înainte ca Dumnezeu să rostească cele zece porunci, i-a spus lui Moise - "Până când vei refuza să păzești PORUNCURILE și LEGILE mele? Vedeți că Domnul v-a dat Sabatul". Apoi, deoarece avem dovada pozitivă că poruncile lui Dumnezeu, dintre care una dintre ele era legea Sabatului, exista înainte de încheierea acestui legământ, rezultă în mod necesar că legământul încheiat la Horeb NU A FOST instituirea Sabatului, nici a vreunei alte zece porunci; ci a fost acordul reciproc dintre Dumnezeu și poporul Său ca ei să asculte de "glasul" Său (atunci când va rosti cele zece porunci) și ca Dumnezeu să facă din ei "o comoară deosebită", "o împărăție de preoți". Domnul nu a încheiat acest legământ cu părinții lor, ci cu toți cei care erau în viață în acea zi și care auziseră glasul lui Dumnezeu de pe Muntele aprins, pe care au promis că o vor respecta.

Acum cred că orice cititor sincer va recunoaște că Deuteronomul 5:1-15 nu ne spune "clar" ce a făcut, spre deosebire de Eld. Marsh care afirmă contrariul, și, de asemenea, că nu oferă nici cea mai mică dovadă că Sabatul zilei a șaptea este abolit.

Vorbind despre designul Sabatului, Eld. Marsh spune: "De asemenea, a fost conceput ca un semn sau un memorial pentru a păstra în memorie crearea lumii în șase zile de către Dumnezeu și odihna Sa în ziua a șaptea."

Faptul că Dumnezeu a instituit odihna săptămânală pentru ca omul să comemoreze odihna Sa din ziua a șaptea, după ce a creat lumea în șase zile, este la fel de clar ca soarele de la amiază. Este unul dintre cele mai simple și mai glorioase adevăruri ale Bibliei.

Paștele era un memorial pentru Israel, pentru ca ei să nu uite minunata lor eliberare din robia egipteană. Împărtășirea trupului și a sângelui lui Hristos este un memorial instituit pentru ca Biserica să păstreze în memorie Mielul lui Dumnezeu care a suferit și a murit pentru noi. La fel și Sabatul zilei a șaptea este un memorial săptămânal instituit pentru a comemora ziua de odihnă a lui Dumnezeu, după ce a creat lumea în șase zile, pentru ca omul să nu uite pe Dumnezeul cel viu care a făcut cerul și pământul. Dacă omul ar fi respectat întotdeauna acest memorial, nimeni nu L-ar fi uitat pe Dumnezeu și nu ar fi existat niciodată un necredincios în lume. Cât de minunat și de înțelept este planul lui Iehova, stabilit la început! Omul trebuia să muncească șase zile, iar în ziua a șaptea să se odihnească de munca aservită și de griji; și, privind cerurile, pământul, marea și toate lucrurile care au fost create în șase zile, el trebuia să își amintească de Dumnezeul cel viu care s-a odihnit în ziua a șaptea.

Paștele trebuia să fie respectat din momentul eliberării din Egipt, până când "Hristos, Paștele nostru" a fost "jertfit pentru noi"; împărtășania trebuia să fie respectată de biserică de la răstignire și până la a doua venire a lui Isus; astfel,

Sabatul zilei a șaptea a fost conceput pentru a fi respectat de la creație și până la sfârșitul timpului, cel puțin.

Dar Eld. Marsh despre Sabat ne învață că acest memorial nu trebuia să fie respectat timp de peste 2500 de ani după ce Dumnezeu a creat lumea în șase zile și s-a odihnit în a șaptea, și că trebuia să fie respectat doar de evrei, până la răstignire, și că întreaga dispensație evanghelică trebuia să rămână fără el! Un memorial cu adevărat singular, "pentru a păstra în memorie crearea lumii în șase zile de către Dumnezeu și odihna Lui în ziua a șaptea"! Ca și cum evreii ar fi fost singurul popor care trebuia "să păstreze în memorie" creația lui Dumnezeu și odihna sfântă!

"În cele din urmă, a fost o umbră a lucrurilor care vor urma. "Să nu vă judece nimeni, așadar, nici în privința mâncării, nici în privința băuturii, nici în privința unei zile sfinte, nici în privința lunii noi, nici în privința Sabatului ["zile" este furnizat de traducători, de aceea îl omitem], care sunt o umbră a lucrurilor viitoare, ci trupul este al lui Hristos. Coloseni 2:16, 17."

Pentru a putea înțelege mai clar Coloseni 2:16, 17 și alte texte din aceeași categorie, să analizăm câteva dintre încercările bisericii primare. O parte din Biserica creștină au fost convertiți din rândul celor circumcișsi sau evrei, iar o parte din rândul celor necircumcișsi sau neamuri. Convertiții din biserica iudaică erau înclinați să practice multe dintre ceremoniile și obiceiurile religiei iudaice, în care fuseseră educați, în timp ce creștinii (neamurile) erau liberi de ele. Anumiți oameni din Iudeea "îi învățau pe frați" că trebuie să fie tăiați împrejur pentru a fi mântuiți, cu care "Pavel și Barnaba au avut nu puține disensiuni și dispute", iar apoi au mers la Ierusalim "în legătură cu această problemă", unde au fost întâmpinați de "unii din secta fariseilor care CREDINȚAU, spunând că este necesar să-i taie împrejur și să le poruncească să păzească legea lui Moise". A se vedea Fapte 15:1-6. Acest fapt, că unii îi judecau pe frați și făceau din respectarea legilor lui Moise, care erau "desființate", un test pentru mântuire, l-a determinat pe Sfântul Pavel să scrie următorul îndemn:

"Nimeni, așadar, să nu vă judece în privința mâncării sau a băuturii, sau în privința unei sărbători [vezi traducerea lui Macknight], sau a lunii noi, sau a zilelor de Sabat."

Eld. Marsh spune: "zile, este furnizat de traducători, de aceea îl omitem". Macknight și Whiting omit amândoi "zile", dar nu lasă cuvântul "Sabat", la singular, ca Eld. Marsh pentru cititorii săi. Amândoi îl traduc "sabbaths", la plural, ceea ce face textul perfect clar. Acum, întoarceți-vă la Leviticul 23:24-28 și veți găsi patru sabate, care trebuiau să fie respectate în prima, a zecea, a cincisprezecea și a douăzeci și doua zi a lunii a șaptea, care sunt asociate acolo cu ceremonii din legile lui Moise, cum ar fi "arderea de tot și jertfa de mâncare,

sacrificiul și jertfele de băutură", la fel cum Pavel le-a asociat cu "carne", "băutură", "luna nouă" și "un festival".

Toate acestea erau umbre, arătând spre vremea "slujbei Duhului" sau a "trupului" care "este al lui Hristos", care este noul legământ, al cărui slujitor sau preot este Hristos; iar la răstignire toate acestea au fost "bătute în cuie pe cruce", "desființate" și au încetat conform cuvintelor profetului.

"Voi face să înceteze toată veselia ei, sărbătorile ei, lunile noi, sabatele și toate sărbătorile ei solemne." Osea 2:11.

"Sabatul Domnului Dumnezeului nostru" nu este menționat de Sfântul Pavel în Coloseni 2:14-16, din următoarele motive:

1. "Scrierea manuală a rânduielilor" scrisă în cartea Legii de Mâna lui Moise a fost "ștearsă", și nu ceea ce a fost rostit de pe Muntele Sinai și gravat în piatră cu degetul lui Dumnezeu. Voi da aici câteva texte care arată distincția dintre legea lui Moise, și legea lui Dumnezeu.

LEGEA LUI MOISE,

era cartea legământului scrisă de mâna lui Moise.

"Și când au scos banii aduși în Casa Domnului, preotul Hilchia a găsit o carte din Legea Domnului, dată prin mâna lui Moise." (Vezi pe margine) 2 Cronici 34:14."Și le-a citit în urechile lor toate cuvintele din CARTEA LEGĂMÂNTULUI care se găsea în Casa Domnului." Vezi 2 Cronici 34:30; Deuteronom 31:9-11, 24-26; 2 Împărați 23:2, 21; Neemia 8:1-3.

LEGEA LUI DUMNEZEU,

sunt cele zece porunci care au fost scrise pe două table de piatră de către degetul lui Dumnezeu, numite tablele legământului. "Și v-a vestit LEGĂMÂNTUL LUI, pe care v-a poruncit să-l împliniți, CELE Zece PORUNCI; și le-a scris pe DOUĂ TABELE DE PIETRE." Deuteronomul 4:13; vezi și Exodul 24:12; 31:18; 32:15-16; 34:28, 29; Deuteronomul 9:9-11; 5:22.

Ideea de a "șterge" ceea ce Moise a scris în cartea legământului este perfect firească; dar ce idee putem avea de a "șterge" ceea ce Iehova a gravat cu degetul Său în tablele legământului! "Legea regală" de la "Regele etern" a fost astfel gravată în piatră pentru a ne impresiona cu perenitatea ei.

2. Sfântul Sabat nu a fost niciodată "împotriva noastră"; pentru că a fost "făcut PENTRU om", deoarece acesta avea nevoie de o zi de odihnă. Niciodată nu a fost în calea omului, ci doar așa cum Dumnezeu l-a pus în drumul lui pentru ca el să îl respecte, și este exact ceea ce nevoile sale naturale și spirituale cer; de aceea el nu l-a luat niciodată "din calea lui".

Legea lui Moise era imperfectă și nu-i putea face pe "cei care intrau în ea să fie desăvârșiți", așa că Hristos a luat-o "din cale" și a bătut-o în cuie pe cruce. Dar Sfântul Pavel, vorbind despre legea lui Dumnezeu, cele zece porunci, în anul 60 d.Hr., la mai bine de douăzeci de ani după ce legile lui Moise au murit, spune:

"De aceea Legea este SFÂNTĂ, și porunca sfântă, dreaptă și bună", "Căci știu că Legea este SPIRITUALĂ". "MĂ DEZLĂNȚUIESC în LEGEA LUI DUMNEZEU, după omul lăuntric." Vezi Romani 7:12, 14, 22.

3. Sfântul Pavel nu vorbește de "Sabatul", care este asociat cu celelalte nouă legi ale lui Dumnezeu, ci de zilele de sabat sau de sabate, care sunt asociate cu "mâncarea", "băutura", "lunile noi" etc. în legile lui Moise.

4. Sabatul nu este o umbră, căci el va fi respectat atât timp cât vor rămâne Cerurile Noi și Pământul Nou.

"Căci după cum cerurile noi și pământul nou, pe care le voi face, vor rămâne înaintea Mea, zice Domnul, tot așa vor rămâne sămânța ta și numele tău.Și se va întâmpla că, de la o lună nouă la alta și de la un sabat la altul, toată făptura va veni să se închine înaintea Mea, zice Domnul." Isaia 66:22, 23.

"Toată făptura" nu s-a închinat niciodată lui Dumnezeu în Sabat de când Isaia a scris această profeție și nici această profeție nu se va împlini până când cei neprihăniți nu vor fi cu toții adunați pe Noul Pământ, atunci Sabatul, în gloria sa din Eden, va fi respectat atât timp cât vor rămâne sfinții nemuritori, Noile Ceruri și Pământul.

Notează asta. Sabatul a fost instituit înainte de cădere, când omul era sfânt și Edenul înflorea pe pământ, și va fi la locul lui după restituire, la fel ca înainte de cădere.

Toate umbrele încetează atunci când ajung la corpurile care le proiectează. Urmăriți umbra unui copac până la corpul său, iar acolo se termină umbra. Dar cum Sabatul săptămânal nu se va sfârși niciodată, el nu este o umbră, ci un trup de sine stătător; la fel ca și celelalte nouă porunci, căci toate sunt de aceeași natură. Vechea tradiție este imprimată adânc în cele mai multe minți că Sabatul zilei a șaptea este un tip al celui de-al șaptelea mileniu; dar unde sunt dovezile care să o dovedească? Nu se află în Biblie. Părerea că Sabatul este un tip al celui de-alșaptelea mileniu și că a încetat la răstignire creează un spațiu gol de mai mult de 1.800 de ani între umbră și trup, ceea ce distruge complet figura.

În cele din urmă, faptul că biserica primară a fost tulburată de cei care îi învățau că trebuie să respecte legea lui Moise pentru a fi mântuiți, arată că Coloseni 2:16 se aplica direct bisericii din vremea apostolului. Prin urmare, este greșit să aplicăm acest text celor care țin acum Sabatul, pentru că niciunul dintre noi nu luptăm pentru sabatele, lunile noi etc. din legea lui Moise.

"Acestea sunt singurele motive pe care am putut să le adunăm din Scripturi pentru respectarea Sabatului evreiesc; și dacă Pavel sau oricare dintre scriitorii Noului Testament ar fi crezut că acest lucru este obligatoriu pentru creștini, de ce au tăcut în întregime cu privire la o chestiune de o asemenea importanță, cu excepția unor expresii ca acestea:

Nimeni să nu vă judece cu privire la Sabat. Coloseni 2:16.

Un om prețuiește o zi mai mult decât alta; altul prețuiește toate zilele la fel. Fiecare să fie pe deplin convins în mintea sa. Romani 14:5."

Cei care vorbesc despre "Sabatul evreiesc" și "Sabatul creștin" nu vorbesc limbajul Sfintelor Scripturi; pentru că singurul Sabat săptămânal din Biblie este "Sabatul Domnului Dumnezeului tău". Este numit și "ziua MEA sfântă", "ziua sfântă a DOMNULUI" (vezi Isaia 58:13.), "Sabatul TĂU sfânt" (vezi Neemia 9:14) și "Sabatul". Evreii aveau mai multe sabate, iar despre ele se vorbește în următorul limbaj: "În prima zi a lunii veți avea un sabat", "de seara până seara" (în a zecea zi a lunii a șaptea) veți sărbători "Sabatul TĂU". A se vedea Leviticul 23:24, 32. În Osea 2:11, ele sunt numite "sabatele ei".

Dar unii, pentru a discredita și disprețui Sfântul Sabat al lui Dumnezeu, îl numesc "Sabatul evreiesc".

Eld. Marsh dă următoarea propoziție ca fiind limbajul apostolului Pavel: "Nimeni să nu vă judece cu privire la Sabat. Coloseni 2:16." De ce nu dați textul așa cum se citește? De ce să denatureze astfel cuvântul pur de dragul de a-și face o teorie? Acest lucru seamănă prea mult cu "manipularea înșelătoare a cuvântului lui Dumnezeu". Voi da aici patru traduceri ale acestui text, pentru ca cititorul să vadă mai clar că Pavel nu se referă la SABATUL DOMNULUI", ci la sabatele evreilor.

"Nimeni, deci, să nu vă judece în privința mâncării sau a băuturii, sau în privința unei zile sfinte, sau a lunii noi, sau a zilelor de odihnă."

"Nimeni să nu vă judece, așadar, în privința mâncării sau a băuturii, sau în privința unei sărbători, sau a lunii noi, sau a zilelor de odihnă. - Wesley.

De aceea, nimeni să nu vă judece în privința mâncării sau a băuturii, sau în privința unei sărbători, sau a unei luni noi, sau a unor zile de odihnă. - Macknight.

"Nimeni să nu vă judece în privința mâncării, a băuturii, a zilelor sfinte, a lunii noi sau a sabatelor." - Whiting.

Romani 14:5, nu se referă la Sabatul zilei a șaptea. Orice persoană onestă care caută adevărul va vedea, citind întregul capitol, că subiectul apostolului se referea la mâncare, de asemenea la zilele de sărbătoare, pe care unii din

biserică le prețuiau, iar alții nu. Cuvântul "mănâncă" este menționat de unsprezece ori, "mânca" de trei ori, "carne" de patru ori, "băutură" de două ori; dar Sabatul, care este considerat a fi subiectul acestui capitol, de către cei care învață că Sabatul a fost abolit, nu este introdus!!! Dar admițând că apostolul se referă la o zi de odihnă săptămânală, atunci Romani 14:5, este împotriva respectării primei zile la fel de mult ca și a celei de-a șaptea. Prin urmare, cei care respectă prima zi nu sunt înțelepți dacă citează acest text pentru a ne dovedi că greșim în respectarea zilei a șaptea.

"Cel care mănâncă să nu disprețuiască pe cel care nu mănâncă; și cel care nu mănâncă să nu judece pe cel care mănâncă, căci Dumnezeu l-a primit." Romani 14:3. Apostolul le dădea, aici, romanilor o lecție de toleranță creștină în legătură cu concepțiile iudaice despre mâncare și sărbători, pe care unii le mai păstrau încă. Deși aceste păreri erau incorecte, totuși Sfântul Pavel nu a luat măsuri pentru a scăpa imediat biserica de ele. El chiar l-a pus pe Timotei, tovarășul său de muncă, "al cărui tată era grec", să fie circumcis, pentru a putea fi acceptat de către iudei. El a fost "totul pentru toți", pentru ca "prin toate mijloacele" să poată "salva pe unii".

"Tăierea împrejur nu este nimic, și netăierea împrejur nu este nimic, dar păzirea poruncilor lui Dumnezeu este ceva." - [Traducerea lui Whiting.] - 1 Corinteni 7:19.

În Noul Testament nu se vorbește nicăieri despre păzirea poruncilor lui Dumnezeu ca despre un lucru lipsit de importanță, așa cum sunt circumcizia și zilele de sărbătoare, ci este întotdeauna un test al comuniunii creștine și al mântuirii veșnice.

"Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile." Matei 19:17. "Căci dragostea lui Dumnezeu constă în a păzi poruncile Lui." 1 Ioan 5:3. "Cine zice: "Îl cunosc" și nu păzește PORUNCILE Lui, este un MINCINOȘ și adevărul nu este în el." 1 Ioan 2:4.

CELE DOUĂ LEGI DIN NOUL TESTAMENT. - Cuvântul "lege", atât de des folosit de scriitorii Noului Testament, în special de apostolul Pavel, nu se referă întotdeauna la una și aceeași lege; ci uneori se referă la legea lui Moise, iar alteori la legea celor zece porunci. Una dintre ele este numită "jugul robiei", o lege a "ceremoniilor carnale", care nu putea să-i facă pe "cei care veneau la ea să fie desăvârșiți". Cealaltă este numită "LEGE REGALĂ", "legea libertății", "spirituală", "sfântă, dreaptă și bună". Aici voi da două texte din epistolele Sfântului Pavel, care vorbesc despre lege, pentru ca cititorul să vadă că apostolul s-a contrazis în mod categoric dacă se referă la o singură lege.

"Hristos nu mai are niciun efect pentru voi, oricine dintre voi este îndreptățit prin lege, ați căzut din har." Galateni 5:4.

"Căci nu ascultătorii legii sunt drepți înaintea lui Dumnezeu, ci FAPTĂTORII legii vor fi JUSTIFICAȚI." Romani 2:13.

Din aceste texte reiese clar că Sfântul Pavel se referă la două legi distincte. Limbajul textului și conexiunea acestuia vor determina în toate cazurile care este legea în cauză. Când apostolul vorbește despre lege în Romani 2:13, el se referă la legea poruncilor din cel puțin două motive: în primul rând, el nu i-a învățat niciodată pe romani că ar putea "fi îndreptățiți" prin împlinirea legii lui Moise, iar în al doilea rând, el vorbește despre trei dintre cele zece porunci ale lui Dumnezeu în versetele 21, 22 ale aceluiași capitol. Când vorbește despre lege în Galateni 5:4, el vorbește despre legea lui Moise. Cititorule, întoarce-te și vezi tu însuți că apostolul vorbește despre circumcizie în cele două versete precedente, de asemenea în versetele 6-11. Galatenii sunt îndemnați să "rămână tari" în libertatea Evangheliei și sunt avertizați să nu se "încurce" în "jugul robiei." Care era legea lui Moise, care murise de douăzeci și cinci de ani; dar apostolul nu i-a avertizat niciodată, nici pe ei, nici pe celelalte biserici, să nu țină poruncile lui Dumnezeu. Nu, niciodată.

Confundând aceste două legi într-una singură, Eld. Marsh își îndepărtează cititorii de la adevăr și face ca ceea ce apostolul a scris către Galateni în anul 58 d.Hr. să contrazică ceea ce a scris către Romani cu doi ani înainte. El citează următorul text, care este atât de des aplicat celor care țin Sabatul Domnului: "Oricine dintre voi este îndreptățit prin lege, a căzut din har". Acum, dacă am căzut din har prin respectarea poruncii a patra, Eld. Marsh nu a căzut și el din har pentru că a păzit celelalte nouă porunci ale aceleiași legi? Și dacă am căzut din har prin păzirea Sabatului, atunci nu putem fi restaurați în har până când nu încălcăm porunca a patra, și prin aceeași regulă Eld. Marsh nu poate fi restabilit în har până când nu încalcă celelalte nouă porunci!!! Îl las pe cititor să decidă cu privire la justețea acestei concluzii. Singurul meu scop este de a susține punctul de vedere că poruncile lui Dumnezeu sunt abolite, în adevărata lor formă hidoasă, pentru ca sufletele să fie avertizate și să nu fie devorate de ea.

Având în vedere că Galateni 5:4 și Romani 14:5 se aplică în cazul celor care țin Sabatul, voi cita Romani 14:5. "Un om prețuiește o zi mai mult decât alta: [adică ține Sabatul și cade din har;] altul prețuiește fiecare zi la fel. [El nu ține Sabatul, deci nu cade din har.] Fiecare să fie pe deplin convins în mintea sa." [Adică, dacă este mai bine să cadă din har sau nu!!!] Toți cei care vor cerceta singuri Cuvântul, pot vedea nu numai eroarea, ci și nebunia aplicării acestor texte și a altora similare celor care respectă Sabatul zilei a șaptea.

Suntem trimiși la capitolul șapte din Romani, pentru a vedea dovada că legea poruncilor lui Dumnezeu este abolită. Dar citiți versetul al șaselea cu lectura marginală. "Dar acum am fost eliberați de lege [de sentința legii], fiind morți față de ceea ce ne ținea". Aici vedem că creștinul este cel care este mort față de lege, și nu legea este cea care este moartă. Legea lui Dumnezeu a fost

întotdeauna instrumentul prin care l-a condamnat și l-a omorât pe păcătos, așa cum a făcut-o și cu Pavel, pentru ca el să fie îndreptățit prin credință și făcut viu în Isus Hristos. "Căci odinioară am fost viu fără lege; dar când a venit porunca, păcatul a înviat și am murit". Versetul 9. În acest fel, "litera [sau legea] ucide, dar duhul dă viață", 2 Corinteni 3:6. "Oare, prin credință, anulăm noi Legea? Doamne ferește; da, noi stabilim legea", Romani 3:31. Care lege? Cu siguranță nu legea lui Moise, căci aceasta a murit la răstignire cu aproximativ douăzeci și șapte de ani înainte ca Pavel să scrie către Romani. Atunci rezultă în mod necesar că apostolul vorbește despre legea poruncilor lui Dumnezeu, care a fost "DEZVĂLUIREA" lui, pe care el a SERVIT-o și pe care a numit-o "SPIRITUALĂ", "SFÂNTĂ, JUSTĂ și BUNĂ". A se vedea versetele 12, 14, 22 și 25. Cu toate acestea, pentru că am respectat porunca a patra a acestei legi, suntem catalogați de mulți ca fiind "iudaici", ca păstrând "Sabatul evreiesc", ca fiind sub "jugul robiei" și că am "căzut din har"!!!

Cei care spun astfel de lucruri despre cei care țin Sabatul ar trebui să știe mai bine, și ar putea ști mai bine dacă ar cerceta epistolele apostolului Pavel, fără prejudecăți.

Isus a spus: "Să nu credeți că am venit să stric Legea." Care lege? "Oricine va călca una dintre aceste mici PORUNCI etc.". Vezi Matei 5:17-19. Isus a "distrus" Legea lui Moise, "bătând-o în cuie pe cruce" și a luat-o "din cale", la răstignirea Sa, dar Legea poruncilor nu a venit să distrugă. "Căci adevărat vă spun că, până când vor trece cerul și pământul, nici o iotă și nici o părticică nu vor trece din Lege, până când nu se vor împlini toate". Isus s-a referit la trei dintre cele zece porunci în mijlocul memorabilei Sale predici de pe munte (vezi Matei 5:21, 27 și 33), ceea ce ar trebui să stabilească pentru totdeauna faptul clar că vorbea despre legea lui Dumnezeu, care urma să rămână aceeași atâta timp cât vor rămâne cerul și pământul.În versetele 38 și 43, Isus s-a referit la legea lui Moise pentru a arăta diferența dintre vechea și noua dispensație și că legile lui Moise aveau să dispară, dar nu a dat niciodată de înțeles că poruncile lui Dumnezeu aveau să dispară. Nu, niciodată. El a declarat în mod categoric că nu a venit să distrugă legea poruncilor și că nu va dispărea din ele nici măcar o iotă și nici o părticică, până când cerul și pământul vor trece.

"Faptul că Sabatul a fost cuprins în acea lege care a fost bătută în cuie pe cruce - omorâtă - scoasă din cale și desființată, este clar din ceea ce spune Pavel în 2 Corinteni 3:7-16. El ne spune acolo că "slujba morții, scrisă și gravată în pietre, trebuia să fie desființată", versetul 7; iar în versetul 13, că ea "ESTE ABOLITĂ"; și, versetul 14, "ESTE DESFIINȚATĂ în Hristos".

Vom observa mai întâi că există o diferență esențială între o lege și slujirea acestei legi. Una este constituția necesară pentru a guverna poporul, cealaltă este slujirea sau puterile rânduite pentru a pune în aplicare legile sale. Cu această distincție între o lege și slujirea ei, vom fi capabili să înțelegem 2

Corinteni 3:6-18. Cele zece porunci sunt "legea regală", marea constituție de principii drepte pe care toți trebuie să le respecte cu strictețe. Această constituție urma să rămână neschimbată, atâta timp cât vor rămâne cerul și pământul. În timpul primului sau vechiului legământ, ea a fost gravată în piatră de degetul lui Dumnezeu, dar în timpul celui de-al doilea sau noului legământ, ea trebuia să fie pusă în minte și scrisă în inimă de către Duhul Dumnezeului celui viu. Apostolul face un contrast între slujirea legii lui Dumnezeu, sub vechiul legământ, și slujirea ei sub noul legământ.

"Dar dacă MINUNEA morții, scrisă și gravată în pietre, era glorioasă, astfel încât copiii lui Israel nu puteau să privească cu stăruință fața lui Moise pentru slava chipului lui; această slavă trebuia să dispară: Cum nu va fi mai degrabă glorioasă MINISTRAREA Duhului? Căci dacă MINISTRAREA condamnării este glorioasă, cu atât mai mult MINISTRAREA neprihănirii depășește în glorie." 2 Corinteni 3:7-9. Slujirea celor zece porunci sub primul legământ era slujirea exterioară a Legii lui Moise, dar slujirea lor sub noul legământ este "slujirea neprihănirii" prin Duhul.

Apostolul numește cu adevărat slujirea legii lui Dumnezeu sub Moise, "slujirea MORȚII" și "a CONDAMNĂRII"; căci în timp ce CONDAMNA, nu putea să înlăture păcatul; și nici nu putea da răscumpărarea - VIAȚA și IMORTALITATEA. Acum este clar că nu cele zece porunci "sunt înlăturate" și "desființate", ci este "slujba morții", adică slujba lui Moise, care este "înlăturată", pentru a face loc "celei care rămâne", care este slujba poruncilor lui Dumnezeu, în "neprihănire", prin "Duhul".

"Căci, dacă ceea ce a dispărut [slujirea lui Moise] era glorios, cu atât mai mult ceea ce a RĂMAS [slujirea poruncilor lui Dumnezeu în neprihănire prin Duhul Sfânt] este glorios." Versetul 11.

Vălul, versetele 13-16, care "a fost înlăturat în Hristos", care era pe inima evreilor necredincioși, era slujba lui Moise; căci atâta timp cât ei "citeau" și continuau în slujbele legii lui Moise, nu puteau vedea că Isus era sfârșitul acelor slujbe tipice. Dar când privesc la sângele lui Isus pentru ispășire, atunci ei pot vedea că "perdeaua [slujba lui Moise] a fost înlăturată în Hristos".

"Domnul este Duhul și unde este Duhul Domnului, acolo este libertate", versetul 17; adică, sub o mai bună slujire a Legii lui Dumnezeu prin Duhul, există "libertate", fiind eliberați de "jugul robiei" (Galateni 5:1), care era slujirea condamnării sau a "morții". Acum putem vedea diferența dintre cele două slujbe ale Legii imuabile a lui Dumnezeu. Una era "slujba condamnării", în timp ce această lege era doar gravată în piatră; cealaltă este "slujba neprihănirii", sau a îndreptățirii prin Duhul lui Hristos, în timp ce această lege este pusă în minte și scrisă în inimă.

"Voi pune Legea Mea în lăuntrul lor și o voi scrie în inimile lor." Vezi Ieremia 31:33; Evrei 8:10. Cei care nu "cercetează cu atenție Scripturile", se vor mulțumi, fără îndoială, cu Eld. Marsh despre 2 Corinteni 3:7-16, și vor fi ținuți departe de adevăr prin aceasta; dar cei care vor căuta singuri, vor vedea că această scriptură nu dovedește că legea lui Dumnezeu este abolită; doar slujirea ei, prin serviciile externe ale legii lui Moise.

Apostolul Pavel nu a învățat niciodată că Legea lui Dumnezeu, care a fost gravată în piatră, a fost abolită la răstignire. Nu, niciodată. Citiți ce spune el despre ea într-o scrisoare către Romani, datată în anul 60 d.Hr., la mai bine de douăzeci de ani după ce "slujba de condamnare" a fost "desființată". "Căci știm că legea este spirituală". "Căci eu mă bucur de Legea lui Dumnezeu după omul lăuntric". "Deci, cu mintea mea, eu însumi Slujesc legea lui Dumnezeu." "Ba nu, nu cunoscusem păcatul, decât prin lege; căci nu cunoscusem pofta, dacă legea nu ar fi spus. "Să nu poftești". - "De aceea legea este sfântă, și porunca sfântă, dreaptă și bună." "Căci nu ascultătorii legii sunt drepți înaintea lui Dumnezeu, ci FAPTĂTORII legii vor fi JUSTIFICAȚI." - "Facem noi, așadar, ca legea să fie anulată prin CREDINȚĂ? Doamne ferește; da, noi ÎNFIINȚĂM legea." - "MINTEA CARNALĂ este vrăjmașă împotriva lui Dumnezeu, pentru că ea NU SE SUPUNE LEGII lui Dumnezeu și nici nu poate fi." Vezi Romani 7:7-25; 2:13; 3:31, 8:7.

Nu avem nici o dovadă că evreii l-au acuzat vreodată pe Sfântul Pavel că s-a abătut de la litera legii Sabatului. Aceasta este o dovadă foarte puternică a faptului că el a respectat-o și că nu a învățat niciodată abolirea ei. Sabatul era singura lui zi obișnuită de predicare. La Corint, el a predicat iudeilor și grecilor "în fiecare Sabat", timp de un an și șase luni." Vezi Faptele Apostolilor 18:4-11. La Antiohia, a predicat în ziua de Sabat la cererea neamurilor și "aproape toată cetatea s-a adunat să asculte cuvântul lui Dumnezeu". Vezi Fapte 13:14, 15, 42-44. La Tesalonic, a intrat în sinagogă și, "după cum era felul lui de a fi", a discutat cu ei din Scripturi în trei zile de Sabat. Vezi Fapte 17:1, 2. Se spune că singurul motiv pentru care apostolul a predicat în Sabat a fost pentru că evreii erau adunați în sinagogile lor în acea zi; dar acest lucru nu este adevărat, pentru că el a predicat în Sabat la cererea neamurilor, iar la Filipi, Pavel și Sila, în Sabat au ieșit din oraș, "pe malul unui râu, unde se obișnuia să se facă rugăciune", "și au vorbit femeilor care se duceau acolo". Faptele Apostolilor 16:13. Acum, cine poate crede că Pavel i-a învățat pe romani, corinteni, galateni și coloseni că Sabatul zilei a șaptea a fost abolit la răstignire și, în același timp, predica în fiecare Sabat (căci acesta "era felul lui de a fi"), nu numai evreilor, ci și la cererea neamurilor, și "pe malul unui râu", și că nu avea o altă zi obișnuită de predicare? Cei care pot, fac din el unul dintre cei mai inconsecvenți oameni care au întreprins vreodată să predice Evanghelia.

Care este pedeapsa pentru încălcarea legii Sabatului? "Să păziți deci Sabatul, pentru că este sfânt pentru voi; oricine îl va pângări va fi pedepsit cu

moartea; căci oricine va face vreo lucrare în el, sufletul acela va fi stârpit din popor." Exodul 31:14. "Oricine va face vreo lucrare în ea, va fi omorât", Exodul 35:2. Moartea, era atunci pedeapsa pentru încălcarea legii Sabatului; și moartea este acum pedeapsa pentru aceeași infracțiune - dacă legea este încă în vigoare. Dar unii cred că pedeapsa a fost abolită, dar nu și legea.

Porunca a patra, așa cum a fost gravată în piatră (vezi Exodul 20:8-11), este marea lege imuabilă a Sabatului. În această lege, nu se vorbește deloc de pedepsirea celui care o încalcă cu moartea temporală. Nu, nici măcar un cuvânt. În timpul "slujbei de condamnare" și "de moarte" (vezi 2 Corinteni 3:7-9), prin slujbele legii lui Moise, cel care încălca legea lui Dumnezeu era condamnat la moarte. De ce? Pentru că nu exista nicio speranță în cazul său. Sub acea slujbă "defectuoasă" nu exista nicio ispășire pentru un astfel de păcat; dar sub "slujba Duhului", în timp ce Isus este jertfa și preotul nostru, MILA, excelența și gloria legământului mai bun, pledează pentru călcătorul legii lui Dumnezeu, pentru ca el să fie cruțat, să se întoarcă și să trăiască. Acesta este motivul pentru care sistemul de lapidare a fost desființat, împreună cu celelalte legi ale lui Moise, la introducerea legământului mai bun.Dar moartea temporală nu a fost niciodată pedeapsa deplină și finală pentru încălcarea legii lui Dumnezeu. Dacă ar fi fost, atunci cel care a încălcat Sabatul, a furat, a ucis sau a comis adulter, trebuia doar să fie ucis cu pietre pentru a satisface pe deplin legea, iar la judecată, astfel de păcate nu pot apărea împotriva lui, deoarece legea a fost satisfăcută atunci când a suferit moartea temporală. Când un om a suferit în închisoare de stat pedeapsa deplină pentru încălcarea legii, el este la fel de liber de ea ca și cel care a respectat legea. Și dacă pedeapsa deplină pentru încălcarea legii lui Dumnezeu a fost moartea temporală, atunci, la judecată, cel care a încălcat legea va fi la fel de liber de lege ca și cei care au respectat-o cu strictețe. Prin urmare, moartea temporală nu a fost niciodată pedeapsa deplină pentru încălcarea Sabatului; dar pedeapsa pentru încălcarea legii sfinte a lui Dumnezeu a fost și ESTE ÎNCĂ MOARTEA VEȘNICĂ. "Păcatul este călcarea legii". A se vedea 1 Ioan 3:4, și "plata [pedeapsa] păcatului este moartea". Romani 6:23. Cei care au încălcat cu bună știință poruncile lui Dumnezeu în timpul primului legământ o vor întâlni la judecată. De asemenea, cei care le încalcă în timpul celui de-al doilea legământ și nu se pocăiesc de aceasta o vor întâlni acolo și, împreună cu toți păcătoșii, vor suferi pedeapsa deplină și finală pentru încălcarea "legii regale" în "lacul de foc", la moartea a doua.

Este Eld. Marsh care învață că "pedeapsa pentru încălcarea legii Sabatului" este abolită, și nu cei care respectă porunca a patra.

"Atunci de ce să păstrezi prima zi? Pentru că Hristos a înviat în această zi, iar Biserica apostolică a dat exemplul ca în această zi să ne adunăm pentru a comemora învierea Sa, prin frângerea pâinii și alte îndatoriri care aparțin cultului lui Dumnezeu. - Faptele Apostolilor 20:7."

Luca consemnează faptul [Faptele Apostolilor 20:7] că Pavel a predicat odată toată noaptea din prima zi a săptămânii la Troa, și după miezul nopții a frânt pâinea cu ucenicii; și din această simplă circumstanță cititorii Harbinger sunt învățați că "biserica apostolică a dat exemplul ca noi să ne adunăm în acea zi pentru a comemora învierea lui [a lui Hristos], prin frângerea pâinii!". Aici vom face bine să observăm următoarele fapte:

1. În Fapte 20:7 sau în altă parte în Noul Testament nu se dă niciun indiciu că ucenicii considerau prima zi a săptămânii ca fiind o zi de odihnă.

2. Nu există nicio dovadă că "biserica apostolică" s-a întâlnit în mod regulat în acea noapte a săptămânii în care Pavel a predicat la Troa. Din câte știm, a fost o întâlnire ocazională, stabilită doar pentru că Pavel urma să "plece a doua zi".

3. Dacă biserica trebuie să urmeze "exemplul" ucenicilor, care au ținut o anumită adunare toată noaptea la Troa, atunci ar trebui să țină adunările de predicare noaptea, iar după miezul nopții să frângă pâinea!!! Nu există nici o dovadă biblică că ucenicii s-au întâlnit vreodată pentru închinare în timpul zilei din prima zi a săptămânii. Eld. Marsh, fără îndoială, ar obiecta la faptul că își ține întâlnirile de predicare în timpul nopții și că își continuă discursul "chiar până în zorii zilei", atunci de ce vorbește despre "exemplul" "bisericii apostolice" din Troa? Faptele Apostolilor 20:7.

4. Conform primei diviziuni a timpului, prima zi s-a încheiat la ora 6 după-amiaza, iar conform diviziunii romane, s-a încheiat la miezul nopții. Pavel "și-a continuat discursul până la miezul nopții", apoi l-a vindecat pe "Eutihus", după care s-a urcat și a frânt pâinea. Acum, dacă acea întâlnire a avut loc în noaptea care a urmat după ora de zi a primei zile, atunci toți vor admite că în a doua zi Pavel a frânt pâinea la Troa, și dacă "biserica apostolică" de acolo "a dat exemplul ca în acea zi să ne adunăm pentru a comemora învierea lui [a lui Hristos], prin frângerea pâinii", atunci Hristos a înviat în a doua zi, iar Eld. Marsh ar trebui să-și schimbe ziua în care predică și frânge pâinea, în a doua zi sau luni. Dar este evident că acea întrunire a avut loc în noaptea care a urmat Sabatului, care s-a încheiat la ora 6 după-amiaza.Pavel avea "obiceiul" de a predica în Sabat; atunci ucenicii erau în stare să primească simbolurile trupului și sângelui lui Hristos. Apoi, în dimineața primei zile a săptămânii, Pavel a părăsit Troa, a mers pe jos până la Assos, iar din Assos a navigat împreună cu frații săi spre Mitilene. Vezi Faptele Apostolilor 20:7-14. Un "exemplu" într-adevăr singular, pentru cei care țin duminica!!! Cu aceste fapte clare în fața noastră, pare perfect absurd să vorbim despre "exemplul" "bisericii apostolice" pentru păstrarea primei zile a săptămânii. Faptele Apostolilor 20:7, este principalul text din Scriptură pe care Eld. Marsh îl are pentru a-și susține poziția în răspunsul la întrebarea - "Atunci de ce să păstrăm prima zi"? Dacă nu am găsi nimic mai bun pentru a ține Sabatul zilei a șaptea decât a găsit el pentru a ține ziua întâi, atunci

s-ar putea spune despre noi că nu numai că suntem "căzuți din har", dar că ne pierdem rapid mințile.

5. Împărtășirea trupului și a sângelui lui Hristos nu comemorează învierea. Pavel ne-a învățat că ea comemorează răstignirea. "Paharul de binecuvântare pe care îl binecuvântăm, nu este oare împărtășirea cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem, nu este oare împărtășirea trupului lui Hristos?". - 1 Corinteni 10:16.

"Căci ori de câte ori veți mânca pâinea aceasta și veți bea paharul acesta, veți pătimi moartea Domnului, până va veni El." - 1 Corinteni 11:26. Aici Eld. Marsh diferă de apostol, deoarece el crede că cina Domnului comemorează "învierea", dar Pavel a spus că aceasta era pentru a "arăta MOARTEA Domnului".

Cina Domnului a fost instituită pentru prima dată joi seara, în noaptea dinaintea răstignirii, iar ucenicii de la Troa au frânt pâinea în noaptea care a urmat Sabatului, și nu există nimic în Noul Testament care să o limiteze la vreo zi a săptămânii; totuși, pare cel mai potrivit să participăm la ea seara, după ce ne-am închinat lui Dumnezeu în Sfânta Sărbătoare.

"Ioan spune că a fost în Duhul Sfânt în ziua Domnului (Apocalipsa 1:10); prima zi a săptămânii, ziua învierii lui Hristos, care era respectată ca zi de închinare de către primii creștini."

Acest lucru pare a fi într-adevăr "fără răspuns", însă din acest motiv nu există niciun răspuns. Dar voi prezenta aici următoarele fapte. Prima zi a săptămânii nu este numită nicăieri în Scriptură "ziua Domnului". A spus Isus: "Fiul omului este Domn și al Sabatului", de aceea ziua a șaptea, în loc de prima, este ziua Domnului. "Ziua a șaptea este ziua de odihnă a Domnului Dumnezeului tău". Exodul 20:10. Dumnezeu [Isaia 58:13,] o numește: "ZIUA MEA SFÂNTĂ".

"Pentru a da mai multă solemnitate primei zile a săptămânii, Silvestru, care era episcop al Romei, pe când Constantin era împărat, a schimbat numele duminicii, dându-i titlul mai impunător de ziua Domnului, Lucius, Eccl. Cent. 4, p. 740, Bamp, Enq. p. 98," Sabbath tract nr. 4, pagina 21.

Eld. Marsh dă un extras care conține mărturiile lui Ignațiu, Teofil, Irineu, Dionisie, Clement și Tertulian cu privire la acest punct, și adaugă: "Această mărturie ar trebui să rezolve pentru totdeauna această întrebare foarte clară".

Dar pentru un creștin consecvent, mărturia și practica a ceea ce se numește Părinții creștini nu au suficientă autoritate pentru a-l îndruma nici în devotament, nici în datorie, atunci când mărturia lor nu este de acord cu cuvântul pur. Se pare într-adevăr că este foarte nefericit pentru Eld. Marsh că nu ne poate da mărturia inspirată a lui Pavel, Petru, Ioan, Iacov și Iuda pentru

schimbarea odihnei săptămânale, din ziua a șaptea în prima zi. Dar cum nu poate, el părăsește "cuvântul sigur" și ne dă mărturia NEINSPIRATĂ a celor care au scris după moartea apostolilor, în timpul la care se referea Pavel când a spus - "Căci știu aceasta: că, după plecarea mea, vor intra între voi lupi răi, care nu vor cruța turma. De asemenea, dintr-înșii se vor ridica oameni care vor vorbi lucruri perverse, ca să atragă ucenici după ei." Faptele Apostolilor 20:29, 30.Și cât de nefericit este pentru susținătorii primei zile, că Isus, Marele Cap al Bisericii, nu a învățat o schimbare a zilei de odihnă săptămânală! Nu există nici o mărturie că El s-ar fi întâlnit vreodată cu ucenicii Săi, în timpul zilei din prima zi a săptămânii, după învierea Sa; dar, în prima zi a săptămânii, "Isus Însuși s-a apropiat și a mers cu cei doi ucenici care călătoreau spre satul Emaus, la șapte mile și jumătate de Ierusalim. I-a mustrat Isus pentru că au călătorit în acea zi? Nu, a mers cu ei și, pe măsură ce "se apropiau de sat", "L-au constrâns, zicând: Rămâi cu noi, căci este spre seară și ziua este departe de sfârșit". El "a intrat" și "a stat la masă cu ei", iar apoi "s-au întors la Ierusalim", în acea noapte, și "i-au găsit pe cei unsprezece adunați laolaltă" și, în timp ce relatau evenimentele interesante ale călătoriei din acea zi, "Isus însuși a stat în mijlocul lor și le-a spus: "Pace vouă!"

Cu câtă oroare religioasă privesc preoții ipocriți din zilele noastre pe cei care lucrează în prima zi a săptămânii, după ce au respectat Sabatul din Biblie! Dar Isus, Capul și Exemplul bisericii, putea să le spună celor care au mers cincisprezece mile în prima zi a săptămânii: "PACEA fie cu voi!". Un diacon din acest oraș mi-a spus cu câteva zile în urmă (referindu-se la prima zi a săptămânii): "Isus ne-a spus ce zi să ținem"! De asemenea, un ministru metodist din acest oraș, în timp ce vorbea în fața unei adunări mari, de câteva seri încoace, a remarcat: "Copiii lui Israel în pustie au adunat mană în fiecare zi, cu excepția zilei de sâmbătă, când au adunat suficient pentru a rezista peste Sabat"!

O, rușine pentru astfel de slujitori și diaconi care își expun astfel ignoranța față de ceea ce învață Biblia cu privire la Sabat!!!

Nu există nici o dovadă că ucenicii s-au adunat vreodată pentru închinare în prima zi a săptămânii, nici înainte, nici după înălțare. Exemplul lui Hristos și al celor doi ucenici care au mers pe jos cincisprezece mile în prima zi a săptămânii și exemplul lui Pavel care a mers pe jos de la Troas la Assos și a navigat de la Assos la Mitylene în acea zi, arată că prima zi a săptămânii este o zi de muncă; totuși, Eld. Marsh vorbește despre "exemplul bisericii apostolice", pentru păstrarea primei zile a săptămânii!!! Aici voi da următoarea mustrare tăioasă.

PAPISTAȘII. - Într-o carte numită An Antidote, sau Tratat de treizeci de controverse, menită să fie un răspuns la scrierile Dr. Faulk, Dr. Whitaker, Dr. Field și alții, autorul vorbește astfel: "Cuvântul lui Dumnezeu poruncește ca ziua a șaptea să fie ziua de odihnă a Domnului nostru și să fie păstrată cu sfințenie;

voi [protestanții], fără niciun precept al Scripturii, o schimbați în prima zi a săptămânii, autorizată doar de tradițiile noastre. Diverși puritani englezi se opun acestui punct, că observarea primei zile este dovedită din Scriptură acolo unde se spune prima zi a săptămânii, Fapte 20:7, 1 Corinteni 16:2, Apocalipsa 1:10.- Nu au învârtit un fir corect în citarea acestor locuri? Dacă nu am produce nimic mai bun pentru purgatoriu, și rugăciuni pentru morți, invocarea sfinților și altele asemenea, ar avea într-adevăr un motiv întemeiat să râdă de noi cu dispreț; căci unde este scris că acestea erau zilele de Sabat în care se țineau acele întâlniri? Sau unde este ordonat ca acestea să fie întotdeauna respectate? Sau, ceea ce este suma tuturor, unde este decretat că observarea primei zile ar trebui să abroge sau să abolească sfințirea zilei a șaptea, pe care Dumnezeu a poruncit să fie păstrată sfântă pentru totdeauna? Nici una dintre acestea nu este exprimată în cuvântul scris al lui Dumnezeu".

Istoria următoare este importantă și relevantă. Ea arată că biserica primară a respectat Sabatul zilei a șaptea și că a respectat prima zi doar ca sărbătoare religioasă.

"Atanasie, 340 d.Hr., spune - "Noi ne adunăm sâmbăta, nu pentru că am fi infectați de iudaism, ci doar pentru a ne închina lui Hristos, Domnul Sabatului".

Socrate, un istoric ecleziastic, în anul 412 d.Hr., spune: "În ceea ce privește împărtășania, există diverse observații și obiceiuri, deoarece aproape toate bisericile din întreaga lume celebrează și primesc sfintele taine în fiecare sâmbătă; totuși, egiptenii de lângă Alexandria, împreună cu locuitorii din Teba, conform unei tradiții, celebrează împărtășania duminica." - "Când a venit vorba de întâlnirea festivă de-a lungul fiecărei săptămâni, mă refer la sâmbăta și duminica în care creștinii obișnuiesc să se întâlnească solemn în biserică."

Eusebiu, 325 d.Hr., citat de Dr. Chambers, afirmă că în vremea sa "Sabatul era respectat nu mai puțin decât duminica".

Grigore expune astfel - "Cu ce ochi puteți privi ziua Domnului, când disprețuiți Sabatul? Nu vă dați seama că ele sunt surori și că, disprețuind-o pe una, o jigniți pe cealaltă?".

Sozomen spune - "Cele mai multe dintre biserici respectau cu atenție Sabatul".

Grotius observă: "Creștinii țineau Sabatul sfânt și își țineau adunările în acea zi, în care li se citea legea, obicei care a rămas până în timpul conciliului de la Laodiceea, în jurul anului 355 d.Hr.

M. de la Rogue, un protestant francez - "Este evident că, înainte de a fi introdusă vreo schimbare, biserica a respectat religios Sabatul timp de multe veacuri; noi, în consecință, suntem obligați să îl respectăm.

Edward Brerewood, profesor la Colegiul Gresham din Londra, într-un tratat despre Sabat, din 1630, spune: - Știu puține lucruri cei care nu știu că Sabatul antic a rămas și a fost respectat de bisericile orientale la trei sute de ani și mai mult după patima Mântuitorului nostru. - Brer. on the Sabbath p. 77".

SANCTUARUL, CELE 2300 DE ZILE ȘI UȘA ÎNCHISĂ

"Atunci am auzit un sfânt vorbind, iar un alt sfânt îispunea celui care vorbea: "Până când va dura viziunea despre jertfa zilnică și despre fărădelegea pustiirii, ca să dea atât sanctuarul cât și oștirea să fie călcate în picioare? Iar el mi-a răspuns: Până la două mii trei sute de zile; atunci se va curăța sanctuarul". Daniel 8:13, 14.

I. SANCTUARUL

Definiția cuvântului Sanctuar reprezintă "un loc sacru", "o locuință a Celui Preaînalt". Nu poate fi aplicat la pământ sau la vreo parte a acestuia, deoarece nu se poate demonstra că acesta sau vreo parte a lui este "un loc sacru", prin urmare Sanctuarul nu este pământul și nici ținutul Canaan. Cuvântul Sanctuar apare de peste o sută de ori în Biblie și, în majoritatea cazurilor, se aplică tabernacolului și templului evreilor, sau primului legământ, uneori la o parte, alteori la întreg. Este menționat de patru ori în Noul Testament, toate în epistola către Evrei. În capitolele 9:1, 2; 13:11, se referă la sanctuarul primului legământ, iar în capitolul 8:2, se aplică sanctuarului celui de-al doilea legământ, pe care "Domnul l-a așezat" în cer. În două texte [Exodul 15:17, Psalmul 78:54], unii presupun că cuvântul "sanctuar" se aplică ținutului Canaanului; dar, la o examinare atentă a acestor texte, putem vedea că ele singure condamnă o astfel de presupunere.

"Să îi aduci și să îi sădești pe muntele moștenirii tale, în locul, Doamne, pe care l-ai făcut pentru tine ca să locuiești, în Sanctuarul, Doamne, pe care mâinile tale l-au întemeiat." Exodul 15:17. Aceasta este o parte din cântecul profetic al lui Moise, cântat pe malul Mării Roșii, în onoarea lui Dumnezeu pentru eliberarea lor și în perspectiva așezării lor în Canaan. Împlinirea sa este declarată în Psalmul 78:54. "Și i-a dus la hotarul sanctuarului Său, la acest munte, pe care îl cumpărase dreapta Sa". Cruden spune - "Prin Sanctuar aici [Exodul 15:17,] se poate înțelege templul de pe Muntele Moria, pe care Dumnezeu va face cu siguranță să fie construit și întemeiat". Acest punct de vedere se dovedește a fi corect din contextul Psalmului 78:54.După ce a declarat în versetul 54 că Dumnezeu și-a adus poporul la granița Sanctuarului Său, Psalmistul, în versetele 68, 69, ne spune care este Sanctuarul pe care mâinile Sale l-au întemeiat. "Dar a ales seminția lui Iuda, muntele Sionului pe care-l iubea. Și a zidit Sanctuarul Său ca pe niște locuri înalte". "Granița" sau "locul" Sanctuarului în care Dumnezeu și-a așezat poporul era un lucru, iar Sanctuarul în sine era cu totul altceva. Poporul a fost plantat și a locuit în primul, dar Dumnezeu a locuit în cel de-al doilea, în mijlocul poporului Său. Atunci, cum aceste două texte nu dovedesc că pământul sau ținutul Canaanului este Sanctuarul, ci dimpotrivă, cu siguranță că o astfel de opinie este nescripturală și ar trebui abandonată imediat.

"Domnul a vorbit lui Moise, zicând: "Vorbește copiilor lui Israel"." "Să-Mi facă ei un sanctuar, ca să locuiesc în mijlocul lor." Acel Sanctuar era "un loc sacru". Acolo Domnul și-a așezat numele și și-a manifestat gloria în timpul dispensației tipice a legii lui Moise. Dar când Hristos a venit și a fost răstignit, acea dispensație s-a încheiat și toate serviciile sanctuarului lumesc au fost bătute în cuie pe cruce, iar acel Sanctuar nu mai era "un loc sacru". De atunci, Sanctuarul se află în ceruri.

"Și iată care este suma lucrurilor pe care le-am spus: avem un astfel de Mare Preot, care este așezat la dreapta tronului Maiestății în ceruri; un slujitor al SANCTUARULUI și al ADEVĂRATULUI TABERNACLU, pe care l-a înălțat Domnul, și nu omul." Evrei 8:1, 2.

Acest singur text este suficient pentru a arăta că, atunci când Hristos s-a înălțat la cer, a intrat în "adevăratul Tabernacol" sau "Sanctuar"; iar acest Sanctuar pe care "Domnul l-a ridicat" în cer este Sanctuarul care urma să fie curățat la sfârșitul celor 2300 de zile.

Comentariul divin cu privire la legea lui Moise, cuprins în epistola către Evrei, arată clar că sanctuarul lumesc, mobilierul și serviciile sale erau o "umbră", "modele", "figuri" ale sanctuarului ceresc etc. etc. etc.

"Atunci, cu adevărat, primul legământ avea și rânduieli de serviciu divin, și un sanctuar lumesc.Căci a fost făcut un tabernacol, cel dintâi în care era sfeșnicul, masa și pâinile de arătat, care poartă numele de Sfânta (prima încăpere).Iar după cea de-a doua boltă (a doua încăpere), Cortul, este numit cel mai sfânt dintre toate (Sfânta Sfintelor);care avea cădelnița de aur și chivotul legământului acoperit de aur de jur împrejur, în care se aflau vasul de aur care conținea mană, toiagul lui Aaron care înmugurise și tablele legământului;Și peste el heruvimii gloriei care umbreau scaunul milei, despre care nu putem vorbi acum în mod special.Când aceste lucruri au fost astfel rânduite, preoții intrau mereu în primul cort, îndeplinind slujba lui Dumnezeu: Dar în al doilea intra marele preot singur, o dată pe an, nu fără sânge, pe care îl oferea pentru el însuși și pentru greșelile poporului." Evrei 9:1-7.

Prin urmare, era necesar ca modelele lucrurilor din ceruri să fie purificate cu acestea; iar înseși lucrurile cerești cu sacrificii mai bune decât acestea.Căci Hristos nu a intrat în locurile sfinte făcute de mâini, care sunt figuri ale celor adevărate, ci în ceruri, ca să se înfățișeze acum în fața lui Dumnezeu pentru noi." Evrei 9:23, 24.

O umbră trebuie să semene cu trupul său, iar o figură sau un model trebuie să fie cel puțin la modă, ca lucrul în sine, de aceea Sanctuarul ceresc trebuie să fie un Templu literal care să conțină două locuri Sfințite, Locul Sfânt, reprezentat

de cortul adunării, și Locul Preasfânt, reprezentat de "cortul mărturiei". Traducerea lui Macknight clarifică și mai mult acest aspect.

"A fost o necesitate, prin urmare, ca reprezentările, într-adevăr, ale Sfintelor Locuri din ceruri, să fie curățate prin aceste sacrificii; iar Sfintele Locuri cerești în sine, prin sacrificii mai bune decât acestea. De aceea, Hristos nu a intrat în locurile sfinte făcute de mâini, IMAGINI ale adevăratelor LOCURI SFINTE, ci în cerul însuși, pentru a se înfățișa acum înaintea feței lui Dumnezeu, în contul nostru". Evrei 9:23, 24.

Sfântul Duh însemnând acest lucru, că drumul către Locașurile Sfinte nu a fost încă deschis, atâta timp cât primul cort era încă în picioare." Versetul 8.

A intrat o singură dată în Locașurile Sfinte, nu prin sângele țapilor și al viteilor, ci PRIN SÂNGELE SĂU PROPRIU." Versetul 12.

Nici un punct al adevărului biblic nu este mai clar revelat decât faptul că există un Templu literal în ceruri, care conține două locașuri Sfinte, la fel de diferite ca celelalte două ale Sanctuarului lumesc.

În Sanctuarul lumesc, preoții slujeau 364 de zile pe an în Locul Sfânt, iar apoi ușa era închisă [vezi Leviticul 16:17] și numai marele preot, în a zecea zi a lunii a șaptea, intra în Locul Preasfânt și în acea zi curăța Sanctuarul. Aceasta era "o umbră", "modele", "figuri" ale celui ceresc, de aceea Hristos a slujit în Locul Sfânt al Sanctuarului ceresc până la sfârșitul celor 2300 de zile, apoi S-a ridicat și a închis acea ușă și a intrat în Locul Preasfânt pentru a primi împărăția și pentru a curăța Sanctuarul. Voi remarca aici câteva obiecții la acest punct de vedere.

1. Întrebarea este uneori pusă în mod batjocoritor - "Poate exista în cer ceva necurat și care să aibă nevoie de curățire"? Vom lăsa mărturia divină să rezolve această întrebare. "De aceea era necesar ca modelele lucrurilor din ceruri să fie purificate [curățate, Macknight] cu acestea; [sângele animalelor;] iar înseși lucrurile cerești, [sanctuarul ceresc] cu jertfe mai bune [sângele lui Hristos] decât acestea". Evrei 9:23. Nimeni nu va susține că Sanctuarul lumesc era de la sine necurat, totuși era curățat o dată pe an, "din cauza necurăției copiilor lui Israel". În ziua ispășirii, păcatele lui Israel erau purtate din Sanctuar pe capul țapului ispășitor, apoi era curățat. Acest lucru ne va da o viziune corectă asupra curățării Sanctuarului ceresc, la sfârșitul celor 2300 de zile.

În timp ce stăteam de vorbă cu un predicator advent (așteptător al revenirii lui Isus) pe această temă, nu de mult timp, el a declarat că Sanctuarul care va fi curățat la sfârșitul celor 2300 de zile nu poate fi în cer, din acest motiv, pentru că nu există nimic necurat în cer. I-am citit atunci Evrei 9:23, 24, iar el a răspuns - "Recunosc că există lucruri în cer care trebuie curățate; dar nu este vorba de Sanctuar"!!! O foarte proastă scăpare, într-adevăr, pentru un profesor declarat în Israel.

2. Unii cred că nu există un templu sau un sanctuar propriu-zis în cer, deoarece Sfântul Ioan spune: "Și n-am văzut niciun templu în el etc.". Apocalipsa 21:22. Citiți întregul capitol și veți vedea că Ioan a văzut Noul Ierusalim, nu așa cum este acum, ci așa cum va fi atunci când va coborî din cer de la Dumnezeu, la sfârșitul celor 1000 de ani. Atunci nu va mai exista niciun Templu în Cetatea Sfântă. Sanctuarul din vechiul Ierusalim a fost făcut intenționat pentru închinarea din vechiul legământ, iar când acel sistem tipic de religie s-a închis, Dumnezeu nu mai avea nevoie de acel Templu. Templul Noului Ierusalim, "pe care Domnul l-a așezat" în cer, a fost făcut intenționat pentru închinarea noului legământ, iar atunci când slujba lui Hristos va fi încheiată, iar sfinții vor fi răscumpărați cu toții, nu va mai exista nicio utilizare pentru Sanctuarul ceresc, așa cum nu a existat pentru cel pământesc după răstignire.

"Și templul lui Dumnezeu s-a deschis în cer și s-a văzut chivotul testamentului Său." Apocalipsa 11:19. Vezi și Apocalipsa 15:5, 6. Iată o declarație pozitivă din partea preaiubitului Ioan că a văzut un Templu în cer și că în el a fost văzut chivotul celor zece porunci. Această mărturie ar trebui să consfințească pentru totdeauna faptul că există un Templu literal care conține două locașuri Sfinte în Cetatea Dumnezeului celui viu.

Acum, permiteți-mi să întreb cititorul sincer - Mărturia lui Ioan din cap. 21:22 contrazice mărturia sa din cap. 21:22? 11:19; 15:6, 7? Acest lucru nu îl veți susține. Atunci singura cale prin care puteți armoniza aceste texte este să dați crezare mărturiei lui Pavel și a lui Ioan, în care ei mărturisesc că "Sanctuarul", "adevăratul Cort, pe care l-a ridicat Domnul și nu omul" [Evrei 8:1, 2], "Templul lui Dumnezeu" [Apocalipsa 11:19], "Cortul mai mare și mai desăvârșit" [Evrei 9:11], se află în Cetatea Sfântă. Dar când întregul Israel al lui Dumnezeu va fi răscumpărat prin sângele lui Hristos, Sanctuarul va fi scos din Cetate și va fi așa cum l-a văzut Ioan coborând din cer. "Și n-am văzut niciun templu în ea". De ce a spus atunci Ioan că nu a văzut niciun Templu în Cetate, dacă nu a existat niciodată un Templu acolo? Aceasta este, cu siguranță, o dovadă puternică a faptului că el văzuse anterior Templul din Cetatea Sfântă.

3. Unii consideră că Isus a intrat în Locul Preasfânt atunci când s-a înălțat la cer, deoarece este reprezentat ca fiind la dreapta lui Dumnezeu. Acum cred că nimeni nu va contesta faptul că Isus a fost perfect staționar, la dreapta Tatălui, la propriu, timp de peste 1800 de ani. De fapt, mulți dintre cei care invocă această obiecție nu cred ei înșiși că Tatăl are mâini, ci îi neagă personalitatea.

În sanctuarul tipic, Dumnezeu își manifesta gloria atât în Sfânta, cât și în Sfânta Sfintelor. Așadar, în Sanctuarul ceresc, Isus se poate "înfățișa în prezența lui Dumnezeu pentru noi" în Locul Sfânt, precum și în Cel Preasfânt. Tronul lui Dumnezeu se află deasupra heruvimilor, iar slava Sa poate fi văzută de o parte și de alta a celei de-a doua bolți.

Cititorul sincer al Bibliei va vedea că astfel de expresii din Scriptură, cum ar fi "dreapta tronului", "dreapta lui Dumnezeu", "dreapta puterii", înseamnă că Hristos, care a fost umilit pe cruce, a înviat din morți în triumf și s-a înălțat în glorie, este următorul în putere după Dumnezeul cel veșnic.

II. CELE 2300 DE ZILE

"Până la două mii trei sute de zile; [ani] atunci sanctuarul va fi curățat." Nu se spune niciun cuvânt despre "oștirea" [adevărații închinători ai lui Dumnezeu] care va fi eliberată la sfârșitul celor 2300 de zile; se spune doar că Sanctuarul va fi atunci curățat. Lui Daniel i se dau două vergele de măsurat, una lungă de 2300 de ani, iar cealaltă, o vergea scurtă, care reprezintă timpul de curățare a Sanctuarului. Toiagul scurt este timpul de așteptare, de la terminarea celor 2300 de zile, timp în care sfinții trebuie să aștepte cu răbdare întoarcerea "Domnului lor de la nuntă". Pavel numește acest toiag scurt "puțină vreme", timp în care "avem nevoie de răbdare".

Credincioșii din Advent (așteptătorii) sunt de acord că cele șaptezeci de săptămâni [490 de ani] au fost tăiate din cele 2300, prin urmare, dacă putem afla unde încep cele șaptezeci de săptămâni, putem arăta unde se termină cele 2300 de zile. Aici voi da un extras foarte important dintr-o "Prelegere despre cronologie", "Advent Herald" din 2 martie 1850.

"Biblia oferă datele pentru un sistem complet de cronologie, care se extinde de la creație până la nașterea lui CYRUS, o dată clar stabilită. De la această perioadă în jos, avem canonul incontestabil al lui PTOLEMEU și era indubitabilă a lui NEBUCODONOSOR, care se extinde sub era noastră vulgară. În punctul în care cronologia inspirată ne părăsește, începe acest canon de o acuratețe indubitabilă. Și astfel se întinde întregul arc. Prin canonul lui PTOLEMEU este fixată marea perioadă profetică de șaptezeci de săptămâni. Acest canon plasează al șaptelea an al lui ARTAXERXES în anul 457 î. Hr.; iar acuratețea canonului este demonstrată de concordanța concomitentă a mai mult de douăzeci de eclipse. Cele șaptezeci de săptămâni datează de la emiterea unui decret privind restaurarea Ierusalimului. Nu a existat niciun decret între al șaptelea și al douăzecilea an al lui ARTAXERXES. Patru sute nouăzeci de ani, începând cu al șaptelea, trebuie să înceapă în anul 457 î.Hr. și să se încheie în anul 34 d.Hr. Începând cu al 20-lea, ei trebuie să înceapă în anul 444 î. Hr. și să se încheie în anul 47 d. Hr. Cum în anul 47 d. Hr. nu s-a petrecut niciun eveniment care să marcheze încheierea lor, nu putem socoti de la 20; trebuie, așadar, să ne raportăm la data de 7 a lui ARTAXERXES. Această dată nu o putem schimba din anul 457 î. Hr. fără a demonstra mai întâi inexactitatea canonului lui PTOLEMEU. Pentru a face acest lucru, ar fi necesar să arătăm că numărul mare de eclipse prin care a fost demonstrată în mod repetat acuratețea sa, nu au fost calculate corect; iar un astfel de rezultat ar destabiliza orice dată cronologică și ar lăsa stabilirea epocilor și ajustarea erelor în întregime la mila fiecărui visător,

astfel încât cronologia nu ar mai avea valoare decât o simplă presupunere.- Întrucât cele șaptezeci de săptămâni trebuie să se încheie în anul 34 d.Hr., dacă nu cumva data de 7 a lui ARTAXERXES este stabilită greșit, și întrucât aceasta nu poate fi schimbată fără dovezi în acest sens, ne întrebăm: Ce dovezi au marcat această încheiere? Momentul în care apostolii s-au întors la neamuri se armonizează cu această dată mai bine decât oricare alta care a fost numită. Iar răstignirea, în anul 31 d. Hr., în mijlocul ultimei săptămâni, este susținută de o masă de mărturii care nu poate fi ușor infirmată."

Mă bucur că "Herald" a dat această mărturie la timp. Un școlar care știe să adune și să scadă poate vedea că, dacă cele șaptezeci de săptămâni au început în anul 457 î.Hr., așa cum arată "Herald", cele 2300 de zile s-au încheiat cu siguranță în 1844. S-a repetat adesea în 1843: "CIFRELE NU MINT". Acest lucru este la fel de adevărat și în 1850, ca și în 1843.

Isus a făcut ca "jertfa și darul să înceteze" în "mijlocul" [centrul] săptămânii a șaptesprezecea, "bătând-o în cuie pe cruce" în primăvara anului 31 d.Hr. La aceasta se adaugă trei ani și jumătate, ultima jumătate a săptămânii șaptezeci, și ne aduce la toamna anului 34 d. Hr. pentru încheierea celor șaptezeci de săptămâni, [490 de ani.] Apoi se adaugă 1810 ani, ultima parte a celor 2300, care ajung până la curățirea Sanctuarului, și ne aduce la toamna anului 1844. Amin.

În acel moment a fost dat Strigătul de la miezul nopții, lucrarea pentru lume a fost încheiată, iar Isus a trecut în Locul Preasfânt pentru a primi împărăția și pentru a curăța Sanctuarul.

Având în vedere aceste fapte în fața noastră, pare ciudat ca cineva să susțină că cele 2300 de zile nu s-au încheiat. O perioadă într-adevăr singulară, care s-a extins deja cu cinci ani și jumătate peste durata sa reală și care nu s-a încheiat încă!

"Watchman" (un ziar care a susținut încetarea celor 2300 de zile în primăvara anului 1850) spune: "Există în mod evident o mare lipsă de credință în timp". Pare perfect nerezonabil să ne așteptăm la multă credință în orice timp care ar putea fi stabilit pentru încheierea celor 2300 de zile, deoarece suntem la mai mult de cinci ani de aici de unde s-a terminat adevăratul calcul care a trezit lumea. Din 1844, au fost publicate atât de multe timpuri, cu puține sau nici o dovadă care să le susțină, și au avut atât de puțin efect asupra oamenilor și au trecut pe lângă ei, încât ne putem aștepta în mod natural ca oamenii să fie dezgustați de orice timp stabilit pentru sfârșitul celor 2300 de zile în viitor, și ne putem aștepta în mod rezonabil ca cei care au publicat aceste timpuri false să se rușineze de cursul lor din trecut în eliminarea "reperelor".

III. UȘA ÎNCHISĂ

Mulți admit că va exista o ușă închisă înainte de a doua venire; totuși, puțini sunt cei care par a fi dispuși să o facă acolo unde a avut loc. Să aruncăm o scurtă privire asupra istoriei noastre trecute, așa cum este marcată de parabola celor zece fecioare [Matei 25:1-11], și cred că vom vedea clar că nu poate exista un alt loc pentru ușa închisă decât în toamna anului 1844.

Aici, Isus ne prezintă istoria unei nunți orientale și declară că împărăția cerurilor [istoria subiecților vii ai împărăției așteptate, căci nimic altceva nu putea ieși în întâmpinarea mirelui etc. etc.] ar trebui să fie asemănată [comparată] cu ea. Acum, pentru a putea compara istoria adventă cu cea a unei căsătorii orientale, fiecare eveniment din istoria noastră, care corespunde fiecărui punct din istoria unei căsătorii orientale, trebuie să fie complet, iar noi trebuie să stăm de această parte a ușii închise, apoi putem privi înapoi și compara ambele istorii. Acest lucru îl vom face acum.

ISTORICUL APARIȚIEI.

Doctrina celei de-a doua veniri a lui Hristos a chemat un popor devotat, care și-a luat Bibliile [lămpi] ca lumină și care aștepta cu încredere să se întâlnească cu Hristos [Mirele] în 1843.

Am fost dezamăgiți, iar cea mai bună lumină pe care am putut-o vedea, timp de câteva luni după acea dezamăgire, a fost că ne aflam în perioada de așteptare. În acel timp de așteptare, "toți am adormit și am dormit" la timp.

Dar în curând am văzut că cele 2300 de zile s-au extins până în 1844. Am văzut că ar fi fost nevoie de tot anul 457 și de tot anul 1843 pentru a face 2300; prin urmare, ar fi fost nevoie de tot atâția ani din 1844 pentru a completa 2300 de ani plini, câți au trecut de la 457, când a fost emis decretul. Din cea mai bună lumină pe care o puteam obține atunci din tipurile autumnale, eram foarte încrezători că zilele se vor sfârși în luna a șaptea, iar strigătul - "Iată Mirele vine" - s-a ridicat efectiv și s-a amplificat din ce în ce mai tare în toată țara, până când poporul adventului (așteptătorilor) a fost pe deplin treaz, așteptând cu nerăbdare să-L vadă pe Isus în a zecea zi a lunii a șaptea.

CĂSĂTORIA.

"Atunci împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare care și-au luat lămpile și au ieșit în întâmpinarea mirelui." etc.În timp ce mirele zăbovea, toți au adormit și au dormit.Și la miezul nopții s-a strigat: "Iată că vine mirele; ieșiți în întâmpinarea lui. Atunci toate acele fecioare s-au sculat și și-au împodobit lămpile."

Când am ajuns în acel moment, "Și cele neînțelepte au spus celor chibzuite: "Dați-ne din untdelemnul vostru, pentru că ni se sting candelele, iar sentimentul și mărturia unanimă a fost că lucrarea noastră pentru lume a fost terminată pentru totdeauna". Nu, ca nu cumva să nu fie destulă pentru noi și pentru voi; ci mai degrabă mergeți la "Cum este El [Hristos], așa suntem și noi în această lume, cei care vindem și cumpărăm pentru ea". 1 Ioan 4:17. Voi înșivă trăiți. ramurile de pe pământ, vor simpatiza și se vor mișca de comun acord cu "vița adevărată" din ceruri. Motivul pentru care "Și în timp ce se duceau să cumpere, a venit mirele; și cele care erau gata au intrat cu el înăuntru, după ce au trecut cele 2300 de zile, și a venit timpul ca Isus să închidă ușa Sfintei (prima încăpere) și să treacă în Sfânta Sfintelor (a doua încăpere), să primească împărăția și să curețe Sanctuarul. Această schimbare, descrisă atât de minunat în Daniel 7:13, 14, răspunde la venirea mirelui și la ușa închisă, din parabolă.

"Atunci împărăția cerurilor va fi asemănată [comparată] cu zece fecioare" etc. Când? Chiar în acest moment, când slujitorul credincios dă hrană "HOȚILOR" (nu lumii necredincioase) și este combătut de cel rău, și când se împlinește istoria adventului (așteptătorului), marcată de parabolă, și ușa închisă din trecut.Acum putem vedea că singurul loc pentru ușa închisă a fost în 1844. Amin.

Dar spune cel care se opune - "Ușa milei nu va fi închisă până la venirea lui Isus". Noi nu citim în Biblie despre o astfel de ușă ca "ușa milei"; nici nu învățăm că o astfel de ușă a fost închisă în 1844. "Îndurarea lui Dumnezeu "dăinuiește în veci". Vezi Psalmul 136; 106:1; 118:1. El este încă milostiv față de sfinții Săi, și va fi întotdeauna; iar Isus este încă avocatul (mijlocitorul) și preotul lor. Dar păcătosul, căruia Isus i-a întins brațele toată ziua și care a respins ofertele de mântuire, a rămas fără avocat, când Isus a trecut din Locul Sfânt și a închis acea ușă în 1844. Biserica declarată, care a respins adevărul, a fost de asemenea respinsă și lovită de orbire, iar acum, "cu turmele și cu cirezile lor", se duc "să-L caute pe Domnul" ca fiind încă un avocat pentru păcătoși; dar, spune profetul [Osea 5:6, 7], "nu-L vor găsi; El S-a RETRAS de la ei. Ei s-au purtat cu perfidie împotriva Domnului, căci au născut copii străini".

Motivul pentru care nu-L găsesc pe Domnul este pur și simplu acesta: Îl caută acolo unde nu este; "S-a retras" în Locul Preasfânt. Profetul lui Dumnezeu îi numește pe convertiții lor făcuți de om, "COPII STRĂINI"; "Acum luna nouă îi va înghiții cu moștenirile lor".

Spune contestatarul - "Eu cred că Isus este încă pe scaunul de îndurare". Ca răspuns la această afirmație adesea repetată, permiteți-mi să spun: Isus nu a fost niciodată pe scaunul milei și nu va fi niciodată. Scaunul milei se află în Locul Preasfânt, unde Isus a intrat la sfârșitul celor 2300 de zile. Poziția sa se găsește pe chivotul celor zece porunci; iar deasupra lui se află heruvimii gloriei. În fața

capacului milei stă Marele nostru Mare Preot care își pledează sângele pentru Israel.

Dacă ușa (reprezentată de cea din parabolă) nu va fi închisă până când Isus nu se va coborî din cer în flăcări de foc, atunci unde va fi bătaia și zicerea "Doamne, Doamne, deschide-ne"? Este evident că ușa este închisă înainte de a doua venire și că necredincioșii nu știu că este încuiată; de aceea ei bat la ușa ferecată și spun: "Doamne, Doamne, deschide-ne". Când va veni ziua cea mare a mâniei lui Dumnezeu, iar necredincioșii vor fi informați de situația lor pierdută, ei nu vor bate la ușă, cu speranța de a fi admiși, nu, nu; ci vor fugi spre stânci și munți pentru a se adăposti. Vezi Isaia 2:19-21; Apocalipsa 6:15-17. Acum, rugăciunea lor este: "Doamne, Doamne, DESCHIDE-NE!"; dar apoi rugăciunea lor va fi către "stânci și munți": "CĂDEȚI peste noi și ASCUNDEȚI-ne de fața Celui care șade pe tron și de mânia Mielului".

Este imposibil să armonizăm părți ale Cuvântului precum Isaia 2:19-21; Apocalipsa 6:15-17, cu ideea ușii închise și a bătăilor care vor fi la și după venirea lui. Cele 2300 de zile și curățirea sanctuarului din Daniel 8:13, 14, parabola celor zece fecioare și alte porțiuni paralele din Scriptură fixează în mod clar ușa închisă în 1844. Acest punct de vedere stabilește experiența noastră sfântă de advent în trecut, dă certitudine "speranței binecuvântate" de a-l vedea foarte curând pe Isus și face ca drumul nostru să strălucească "tot mai mult până la ziua cea desăvârșită". Amin.

JAMES WHITE.

Oswego, mai, 1850.

PREDICAȚI CUVÂNTUL

"Îți poruncesc, așadar, înaintea lui Dumnezeu și a Domnului Isus Hristos, care va judeca viii și morții la arătarea și în împărăția Sa: Predică cuvântul." 2 Timotei 4:1, 2.

O însărcinare mai solemnă nu poate fi găsită în Cartea lui Dumnezeu. Apostolul Pavel îl aduce pe Timotei în prezența lui Dumnezeu și a lui Hristos și înaintea solemnităților Judecății de Apoi, când îi dă această însărcinare solemnă - "Predică cuvântul". Dar ceea ce adaugă solemnitate acestei acuzații este faptul că este ca și cum ar fi ultima mărturie a apostolului, după cum se poate vedea din versetele 6, 7. "Acum sunt gata să fiu jertfit, și timpul plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am terminat alergarea, am păstrat credința".

Dar prima clauză a textului nostru este demnă de o atenție specială. "De aceea, îți cer să faci acest lucru." Aceasta pare a fi o concluzie din faptele expuse anterior. Ne întoarcem la cap.3, pentru o expunere a marilor fapte pe care Pavel își bazează această însărcinare solemnă.

PRIMUL FAPT. - "Să știți și aceasta: că în zilele din urmă vor veni vremuri primejdioase. Pentru că oamenii vor fi iubitori de sine, lacomi, lăudăroși, mândri, hulitori, neascultători de părinți, nerecunoscători, necredincioși, lipsiți de afecțiune firească, călcători de armistițiu, acuzatori mincinoși, nechibzuiți, înverșunați, aprigi, disprețuitori ai celor bune, trădători, încrezuți, îngâmfați, iubitori de plăceri mai mult decât iubitori de Dumnezeu; având o formă de evlavie, dar negând puterea ei; de la aceștia întoarceți-vă." Versetele 1-5.

Iată un catalog de optsprezece păcate care se odihnesc asupra bisericii declarate a lui Hristos - cei care au "o formă de evlavie". Cuvântul reproșează toate aceste păcate. Și dacă va fi predicat cu credincioșie, crezut și ascultat, le va îndepărta. Este singura cale de atac care poate fi suficientă în acest caz.

AL DOILEA FAPT. - "Dar tu continuă în lucrurile pe care le-ai învățat și de care ai fost încredințat, știind de la cine le-ai învățat; și că de mic ai cunoscut Sfintele Scripturi, care pot să te facă înțelept pentru mântuire, prin credința care este în Hristos Isus. Toată Scriptura este dată prin inspirație de Dumnezeu și este de folos pentru învățătură, pentru mustrare, pentru îndreptare, pentru instruire în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit, bine pregătit pentru orice faptă bună." Versetele 14-17.

Biblie prețioasă! Cu ajutorul Scripturilor inspirate, oamenii pot deveni înțelepți pentru mântuire prin credința în Hristos. În formarea sentimentelor voastre religioase, veniți la Biblie, căci ea este folositoare pentru învățătură. În cazuri de corecție, sau de mustrare, luați Biblia. Vreți să fiți instruiți în

neprihănire? învățați din Cuvânt. El este dat pentru ca "omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit, bine pregătit pentru toate faptele bune". "De aceea îți poruncesc", spune Pavel, adică în vederea acestor două mari fapte. "Predicați cuvântul". El continuă: "Căci va veni vremea când nu vor mai suporta învățătura sănătoasă, ci, după poftele lor, își vor aduna învățători, având mâncărimi de urechi; își vor întoarce urechile de la adevăr și se vor întoarce la fabule."

"Va veni vremea când nu vor mai suporta învățătura sănătoasă." Apostolul arată spre viitor. În zilele apostolului erau oameni care nu suportau învățătura sănătoasă, iar acest lucru s-a întâmplat încă de pe vremea lui; dar Pavel așteaptă cu nerăbdare o vreme în care acest lucru va fi atât de universal încât va constitui un semn.

Ne întrebăm acum: La ce timp se referă el aici? Răspundeți. Exact la timpul pe care tocmai îl descrisese: și anume, la ultimele zile. Ultimele zile, așadar, sunt caracterizate:

1. La fel de primejdioase, iar natura primejdiilor se vede în descrierea ultimelor zile de către Pavel, unde repetă optsprezece păcate asupra celor care au o formă de evlavie.

2. În zilele din urmă vor fi foarte mulți învățători religioși care se vor strădui să apere fabulele populare, iar masele le vor urma învățăturile. Apostolul spune că ei "își vor îngrămădi învățători, având mâncărimi de urechi, și își vor întoarce urechile de la adevăr și se vor întoarce la fabule".

3. În zilele din urmă va fi proclamat adevărul simplu al cuvântului. Acest lucru este evident din lucrarea celor care susțin fabulele. Ei se străduiesc să întoarcă poporul de la adevăr la fabule; de aceea, adevărul este proclamat peste tot în urechile oamenilor.

Dragă cititorule, nu cumva aceste lucruri încep să se împlinească sub ochii tăi? Credem în mod solemn că ne aflăm acum în mijlocul pericolelor ultimelor zile. Dumnezeu ridică oameni care să iasă și să propovăduiască fără teamă cuvântul Său. Mărturia lor credincioasă captează atenția oamenilor, iar acest lucru le dă de lucru învățătorilor de greșeli îndelung prețuite, pentru a le lua apărarea și pentru a întoarce urechile cât mai multor oameni înapoi la fabulele populare. De aceea, este necesar să contrastăm cuvântul simplu cu fabulele, pentru ca cei cinstiți să nu fie înșelați. Apostolul vorbește despre fabule, o pluralitate; dar noi ne propunem în acest moment examinarea unei singure fabule. Prin urmare, invităm cititorul la o atenție atentă și plină de rugăciune, în timp ce ne străduim să contrastăm dovezile biblice în favoarea păstrării Sabatului, cu cele invocate în favoarea păstrării duminicii.

Dar aici suntem invitați să venim la Noul Testament. Toți recunosc că Vechiul Testament nu învață alt Sabat săptămânal decât ziua a șaptea; dar mulți

presupun în mod cinstit că Noul Testament învață respectarea primei zile a săptămânii, și astfel doresc să venim la Noul Testament și să decidem problema Sabatului prin ceea ce se numește Scripturile creștine.

Suntem bucuroși să ajungem la Noul Testament. Nu pentru că nu am avea un drept legitim la mărturia ambelor Testamente în această chestiune, ci pentru a ne apropia cât mai mult posibil de cei pe care dorim să-i ajutăm, vom examina în acest moment chestiunea prin mărturia Noului.

Și ne întrebăm: Când a fost scris Noul Testament? Răspuns: În timpul dispensației creștine. Se spune că Evanghelia lui Matei, primul scriitor al Noului Testament, a fost scrisă la șase ani după învierea lui Hristos. Atunci, în folosul cui a fost scrisă? Răspundeți. Oamenilor din dispensația creștină. Cum a fost scrisă? Răspuns: Prin inspirația lui Dumnezeu. Prin urmare, termenii inspirați ai Noului Testament trebuie primiți așa cum ne-au fost transmiși.

Prima zi a săptămânii este menționată în Noul Testament doar de opt ori și nu este menționată nici măcar o singură dată ca fiind o zi sacră. Inspirația îi dă titlul simplu de prima zi a săptămânii.

Pe de altă parte, în Noul Testament, inspirația dă zilei a șaptea a săptămânii titlul sacru de Sabat, de cincizeci și nouă de ori.

Vom prezenta aici cele opt texte care menționează prima zi a săptămânii și vom vedea dacă acestea oferă dovezi că această zi ar trebui să fie respectată ca Sabat săptămânal.

PRIMUL TEXT. - Matei 28:1. "La sfârșitul Sabatului, pe când începea să se lumineze spre prima zi a săptămânii, au venit Maria Magdalena și cealaltă Maria, ca să vadă mormântul." Aici sunt menționate două zile. Una se numește Sabat, iar ziua care o urmează este numită, pur și simplu, prima zi a săptămânii.

AL DOILEA TEXT. - Marcu 16:2. "Și foarte de dimineață, în prima zi a săptămânii, au venit la mormânt, la răsăritul soarelui. Dăm acest pasaj și următoarele trei, deoarece facem o muncă curată în a da fiecare text care menționează prima zi a săptămânii. Ele arată doar că prima zi a săptămânii este numită pur și simplu prima zi a săptămânii.

AL TREILEA TEXT. - Versetul 9. "Când Isus a înviat dis-de-dimineață, în prima zi a săptămânii, S-a arătat mai întâi Mariei Magdalena, din care scosese șapte draci."

AL PATRULEA TEXT. - Luca 24:1. "În prima zi a săptămânii, foarte dis-de-dimineață, au venit la mormânt, aducând miresmele pe care le pregătiseră și pe alții cu ei."

AL CINCILEA TEXT. - Ioan 20:1. "În prima zi a săptămânii, Maria Magdalena a venit dis-de-dimineață, când era încă întuneric, la mormânt și a văzut piatra luată de pe mormânt."

AL ȘASELEA TEXT. - Versetul 19. "În aceeași zi, seara, fiind prima zi a săptămânii, când ușile erau închiseunde erau adunați ucenicii de frica iudeilor, a venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: "Pace vouă!"." Din acest text se afirmă că ucenicii s-au întâlnit în ziua învierii Domnului nostru pentru a comemora acest eveniment și că Isus a sancționat această întâlnire, unindu-se cu ei. La această afirmație răspundem –

Ucenicii de atunci nu credeau că Domnul lor a fost înviat din morți. Marcu 16:9-14 dovedește acest lucru. Acolo se afirmă că El i s-a arătat mai întâi Mariei, care "s-a dus și le-a spus celor care fuseseră cu El, în timp ce ei jeleau și plângeau. Iar ei, după ce au auzit că era viu și că fusese văzut de ea, nu au crezut". Versetul 11. Ei nu au crezut-o pe Maria.

"După aceea, El s-a arătat sub o altă înfățișare la doi dintre ei, pe când mergeau pe jos spre un sat. Și s-au dus și au povestit aceasta celor rămași; nici ei nu i-au crezut." Versetele 12, 13. Nu au vrut să-i creadă pe cei doi ucenici cărora Isus se făcuse cunoscut în acea zi la Emaus. Citește Luca 24:13-36.

"După aceea s-a arătat celor unsprezece, pe când ședeau la masă, și i-a mustrat pentru necredința și împietrirea inimii lor, pentru că nu crezuseră pe cei care îl văzuseră după ce a înviat." Versetul 14. Isus i-a mustrat pe ucenici pentru necredința lor în ceea ce privește învierea Sa. Și nu este remarcabil faptul că și-a găsit ucenicii împreună în acea seară, în măsura în care aveau o locuință comună. Faptele Apostolilor 1:13. "După ce au intrat, s-au suit într-o cameră de sus, unde stăteau Petru și Iacov, Ioan și Andrei, Filip și Toma, Bartolomeu și Matei, Iacov, fiul lui Alfeu, Simon Zelotul și Iuda, fratele lui Iacov." Vezi și Marcu 3:19. Și Domnul nostru li s-a arătat "pe când stăteau la masă". Ei se bucurau de ultima masă a zilei.

Prin urmare, faptele simple ale cazului sunt că Isus le-a apărut ucenicilor săi acasă la ei, în timp ce se bucurau de o masă comună, și că ei nu au crezut, cu excepția a doi dintre ei, că a înviat din morți. Dar conducătorii afirmă cu gravitate că ei erau adunați la un cult religios, comemorând învierea Domnului lor! Fie că afirmațiile de acest fel sunt făcute în necunoștință de cauză, fie că sunt făcute pentru a înșela oamenii, nu este oare timpul ca cei care le fac să fie mustrați, iar oamenii să citească singuri faptele din Noul Testament?

Se afirmă, de asemenea, că Hristos s-a arătat adesea ucenicilor săi în prima zi a săptămânii. Dar un singur text [Ioan 20:26] este citat pentru a dovedi această afirmație, iar acesta nu dovedește nimic în acest sens. "După opt zile, ucenicii Săi erau din nou înăuntru și Toma cu ei; atunci Isus a venit, ușile fiind

închise, a stat în mijlocul lor și a zis: "Pace vouă!". Textul spune că ucenicii erau înăuntru, ceea ce nu înseamnă că ieșiseră la întâlnire. Ei erau acasă. Din nou, după opt zile nu înseamnă șapte, ci ne poartă dincolo de duminica următoare, cel puțin până luni seara.Dar aici ne confruntăm cu afirmația că fraza "după opt zile" este nedeterminată și, prin urmare, nu dovedește că Hristos S-a arătat ucenicilor Săi luni seara. Dar dacă este nedeterminată, cine știe că înseamnă doar o săptămână? În numele bunului simț, protestăm împotriva faptului de a face fraza nedeterminată pentru a elimina circumstanța de luni și apoi de a o face definitivă, plasând-o duminică. Expresia ori este definită, ori nu este; dacă nu este definită, atunci nimeni nu poate spune ziua în care Isus s-a întâlnit a doua oară cu ucenicii săi. Dacă este definitivă, atunci a doua oară când Isus s-a arătat ucenicilor săi a fost chiar luni seara.

AL ȘAPTELEA TEXT. - Faptele Apostolilor 20:7. "În prima zi a săptămânii, când ucenicii s-au adunat pentru a frânge pâinea, Pavel le-a predicat, gata să plece a doua zi, și și-a continuat discursul până la miezul nopții."

Se afirmă că, după înălțarea Domnului lor, ucenicii s-au adunat în prima zi a săptămânii pentru a comemora învierea sa prin frângerea pâinii. Noi răspundem că împărtășania nu comemorează învierea, ci răstignirea Domnului nostru. 1 Corinteni 11:26. Și cum a fost celebrată la Troa într-o zi diferită de cea în care a fost instituită pentru prima dată de Domnul nostru, concluzionăm că nu a fost concepută pentru a fi celebrată într-o zi anume a fiecărei săptămâni. Întâlnirea de la Troa pare a fi o întâlnire ocazională pentru a frânge pâinea, deoarece Pavel urma să plece a doua zi.

Din împrejurarea că erau "multe lumini în camera de sus", unde ucenicii erau adunați pentru a frânge pâinea, putem concluziona că era o întâlnire de seară. Pavel a predicat toată noaptea, iar în zorii zilei a pornit pe jos spre Assos și acolo s-a alăturat fraților săi într-o corabie și a ajuns la Mitylene.

Acum vine întrebarea: În ce zi a săptămânii a ținut acea întâlnire toată noaptea? Răspuns: "În prima zi a săptămânii". Întrucât fiecare zi începe la apusul soarelui, conform împărțirii timpului de către Dumnezeu [Geneza 1], acea întâlnire de la Troa, a avut loc în ceea ce se numește sâmbătă seara, iar Pavel și frații săi au pornit în lunga lor călătorie spre Ierusalim în dimineața primei zile a săptămânii. Iată exemplul apostolic pentru munca în prima zi a săptămânii.

Dacă se spune că întâlnirea de la Troa a avut loc duminică seara și că ucenicii au pornit în călătorie luni dimineața, noi răspundem că în acest caz întâlnirea a avut loc în a doua zi a săptămânii; pentru că prima zi a săptămânii trecuse, duminică seara, la apusul soarelui. Iar cei care cu această poziție invocă exemplul apostolic pentru Fapte 20:7, ar trebui să păstreze ziua de luni ca Sabat creștin.

Dar, lăsând la o parte întrebarea cu privire la seara în care a avut loc această întâlnire, există un fapt important care pune subiectul dincolo de orice controversă. Prima parte a fiecăreia dintre cele șapte zile ale săptămânii este noaptea, iar ultima parte este ziua. Ucenicii au ținut o întâlnire în prima parte a zilei la Troa și au plecat în ultima parte a aceleiași zile. Așadar, dacă această zi a primit pecetea sacralității prin această întâlnire a apostolilor în prima parte a ei, călătoria lor din ultima parte a îndepărtat această pecete.

AL OPTULEA TEXT. - 1 Corinteni 16:2. "În prima zi a săptămânii, fiecare dintre voi să pună deoparte câte ceva, după cum l-a învrednicit Dumnezeu, ca să nu fie adunări când voi veni eu." Se deduce din acest text că Pavel poruncește o colectă publică; prin urmare, biserica din Corint se întâlnea pentru închinare în fiecare primă zi a săptămânii; de aceea este Sabatul creștin. Dar este un fapt important că apostolul poruncește exact contrariul unei colecte publice. El spune: "Fiecare dintre voi să pună deoparte câte ceva". Aceasta este o lucrare individuală de care fiecare trebuie să se ocupe acasă.

Justin Edwards, în notele sale la Noul Testament, comentează acest text astfel - "fiecare dintre voi să pună deoparte câte ceva; acasă. Ca să nu fie adunări; pentru ca darurile lor să fie pregătite atunci când apostolul va veni". J. W. Morton, ultimul misionar la Hayti, în lucrarea sa Vindicarea Adevăratului Sabat, spune: "Întreaga întrebare se întoarce asupra sensului expresiei "de către el"; și mă mir foarte mult cum vă puteți imagina că înseamnă "în cutia de colectare a adunării". Greenfield, în Lexiconul său, traduce termenul grecesc, παρ᾽ ἑαυτῷ, 'de unul singur, adică acasă'. Două versiuni latine, Vulgata și cea a lui Castellio, îl redau: 'apud se', cu sine însuși, acasă. Trei traduceri franceze, cele ale lui Martin, Osterwald și De Sacy, 'chez soi,' la el acasă, la el acasă. Germana lui Luther, [vechiul alfabet german], "bei sich selbst", de unul singur, acasă. În olandeză, 'by hemselven', la fel ca în germană. Italianul lui Diodati, 'appresso di se', 'în prezența lui, acasă'. Spaniolul lui Felipe Scio, "en su casa", în propria casă. Portugheza lui Ferreira, "para isso", cu el însuși. Suedeza, [vechiul alfabet german], 'naer sig sielf,' lângă el însuși. Nu știu cât de mult ar putea fi umflată această listă de autorități, pentru că nu am examinat nicio traducere care să difere de cele citate mai sus."

Am observat pe scurt textele care menționează prima zi a săptămânii în Noul Testament și nu găsim acolo nicio poruncă de a respecta această zi, nicio aluzie la o schimbare a zilei de Sabat și niciun motiv pentru a deduce că această zi are un caracter mai sacru decât cele cinci zile care o urmează.

Păgânii dedicau prima zi a săptămânii închinării la soare, de unde și numele de duminică. Papistașii, și protestanții în general, au respectat această zi în cinstea învierii lui Hristos, fără nicio autoritate divină pentru aceasta, păstrând numele păgân. Prin urmare, păzirea duminicii, în loc să fie de origine divină, este o fabulație păgână, papală.

Vom face aici o trimitere la toate acele texte din Noul Testament care numesc ziua a șaptea a săptămânii Sabat. Matei 12:1, 2, 5, de două ori; 8:10, 11, 12; 24:20; 28:1; Marcu 1:21; 2:23, 24, 27, de două ori, 28; 3:2, 4; 6:2; 15:42; 16:1; Luca 4:16, 31; 6:1, 2, 5, 6, 7, 9; 13: 10, 14, de două ori, 15, 16; 14: 1, 3, 5; 23: 54, 46; Ioan 5: 9, 10, 16, 18; 7: 22, 23, de două ori; 9: 14, 16; 19: 31, de două ori; Faptele Apostolilor 1: 12; 13: 14, 27, 42, 44; 15: 21; 6: 13; 17: 2; 18: 4. Total, 59.

Nu ne propunem să notăm toate aceste texte în acest moment, deoarece multe dintre ele nu conțin nicio altă dovadă în acest sens, decât aceea că Sabatul este numele inspirat al celei de-a șaptea zile a săptămânii în dispensația creștină. Și am putea adăuga aici că, dacă expresia "Sabatul creștin" este admisibilă, a șaptea zi a săptămânii este Sabatul creștin. Vom remarca câteva dintre textele de mai sus.

Matei 24:20. "Și rugați-vă ca fuga voastră să nu fie nici iarna, nici în ziua de Sabat." Se crede în general că acest text se referă la fuga creștinilor din orașul Ierusalim în momentul distrugerii acestuia. Atunci Domnul nostru a recunoscut existența Sabatului în anul 70 d. Hr., la fel de adevărat ca și anotimpurile anului. Textul arată, de asemenea, că Domnul nostru a considerat Sabatul ca fiind o zi precisă a săptămânii. Unii învață că Sabatul nu este o zi precisă a săptămânii, ci doar "a șaptea parte a timpului" sau "o zi din șapte, și nicio zi în mod special". Dacă aceasta este o definiție corectă a Sabatului, putem folosi definiția pentru cuvântul din textul definit. Să o încercăm - Dar rugați-vă ca fuga voastră să nu fie în timpul iernii, nici în a șaptea parte a timpului! Dacă o astfel de rugăciune ar fi fost ascultată pentru ca bieții creștini să nu plece într-o zi din șapte, am vrea să știm când ar fi putut să-și facă fuga.

Marcu 2:27, 28. "Și le-a zis: "Sabatul a fost făcut pentru om, și nu omul pentru Sabat; de aceea și Fiul omului este Domnul Sabatului." Evreii au presupus că Sabatul era evreiesc - făcut doar pentru ei. Aveau instituția îngropată cu tradițiile lor, astfel încât, în intoleranța lor cu suflet îngust, L-au acuzat pe Domnul Sabatului și pe urmașii Săi, de profanarea acestuia. Isus i-a mustrat. "Sabatul", a spus el, "a fost făcut pentru om" - pentru întreaga rasă. Unii păstrează viziunea limitată a Sabatului pe care o aveau evreii și strigă: "Evreiesc"; dar noi ne bucurăm de faptul că Isus este Domnul Sabatului din porunca a patra, pe care noi îl respectăm și îl învățăm.

Luca 23:56. "Și, întorcându-se, au pregătit miresme și untdelemn și s-au odihnit în ziua de Sabat, după poruncă." Se vorbește aici despre prietenii intimi ai lui Hristos, care L-au urmat pe Domnul lor la mormânt. Probabil că era aproape de sfârșitul zilei a șasea când Isus a murit pe cruce. El a fost dat jos și dus la mormânt. Mărioarele s-au întors și au pregătit miresmele. A venit Sabatul, când soarele a apus. Ele s-au odihnit. Cum? "Conform poruncii".

Această consemnare arată că Sabatul și porunca care îl păzea au trăit după moartea lui Hristos.

Din nou, Luca, care scrie, după cum se presupune, la douăzeci și opt de ani după răstignire, consemnează observarea Sabatului conform poruncii de către creștini după moartea lui Hristos, ca un fapt important pentru biserica creștină.

Ajungem acum la cartea Faptele Apostolilor. Cei care vor să urmeze exemplul apostolic vor ajunge la această carte cu un interes deosebit. Dar, mai întâi, am vrea să remarcăm că exemplul apostolic, atunci când este în armonie cu preceptul divin, este îmbrăcat cu autoritate; fără precept, nu are o forță reală. Pavel și Barnaba au avut o dispută ascuțită, Fapte 15:29, totuși nimeni nu se simte obligat să le urmeze exemplul în această privință. Și dacă s-ar putea demonstra că ucenicii se adunau adesea în timpul zilei din prima zi a săptămânii, aceasta ar fi departe de a dovedi o schimbare a Sabatului. Dar numai un singur text, Fapte 20:7, este invocat din cartea Faptele Apostolilor pentru respectarea primei zile, și am arătat din faptele prezentate în acel capitol că ucenicii s-au întrunit în prima parte a acelei zile - sâmbătă seara - și au călătorit în ultima parte - duminică. Vom arăta acum că exemplul apostolic este de partea Sabatului.

Faptele Apostolilor 13:42. "După ce iudeii au ieșit din sinagogă, neamurile au cerut ca aceste cuvinte să le fie propovăduite în Sabatul următor." Neamurile nu aveau niciun respect pentru Sabat, ci, mai degrabă, se opuneau instituțiilor onorate de iudei; cu toate acestea, ele îl invită pe acest slujitor creștin să le predice același discurs în Sabatul următor. "Și în următoarea zi de Sabat s-a adunat aproape toată cetatea ca să asculte cuvântul lui Dumnezeu.

Cap. 16:13. "Și în ziua de Sabat am ieșit din cetate pe malul unui râu, unde se obișnuia să se facă rugăciune, și am stat jos și am vorbit cu femeile care se duceau acolo." Această întâlnire de Sabat nu a avut loc într-o sinagogă evreiască. Lidia a crezut și a fost botezată, împreună cu familia ei. Dar era Sabatul ziua obișnuită de predicare a lui Pavel? Era aceasta maniera lui de lucru? Să lăsăm cap. 17:2, să răspundă. "Și Pavel, după obiceiul său, a intrat la ei și, în trei zile de Sabat, a discutat cu ei din Scripturi".

Cap. 18:1-11, conține mărturii importante pe această temă. La Corint, Pavel a locuit cu Aquila și Priscila și a lucrat cu ei la confecționarea corturilor. "În fiecare Sabat, el discuta în sinagogă și convingea pe iudei și pe greci". Versetul 4. Cât timp a rămas el la Corint? "Și a rămas acolo un an și șase luni, învățând cuvântul lui Dumnezeu printre ei." Versetul 11. Iată exemplul apostolic pentru șaptezeci și opt de sabate succesive. Și se va vedea din versetele 5-8, că apostolul a ocupat sinagoga pentru un timp din aceste Sabate, până când iudeii s-au împotrivit și au hulit, apoi a intrat în casa lui Iustus, unde a predicat partea rămasă neamurilor.

Iată, dragă cititorule, exemplul apostolic în armonie cu preceptul divin rostit în împrejurări de o măreție teribilă de pe Sinai și scris cu degetul lui Dumnezeu, de aceea are o forță extraordinară. Pe de altă parte, nu găsim nici o poruncă pentru păzirea primei zile și nici un exemplu al apostolilor care să atingă acest punct, ci doar ceea ce se opune. Cu aceste fapte în fața lor, oamenii cinstiți vor decide cu ușurință ce este adevăr și ce este o fabulație, în ceea ce privește chestiunea Sabatului. "Te însărcinez deci, înaintea lui Dumnezeu și a Domnului Isus Hristos, care va judeca pe cei vii și pe cei morți, la arătarea Lui și în împărăția Lui, să propovăduiești cuvântul.... Căci va veni vremea când nu vor mai suporta învățătura sănătoasă, ci, după poftele lor, își vor îngrămădi învățători, având mâncărimi de urechi; își vor întoarce urechile de la adevăr și se vor întoarce la fabule." Solemnă și responsabilă este, într-adevăr, lucrarea celor care, în astfel de circumstanțe, predică cuvântul. Și îngrozitor de înfricoșătoare este lucrarea acelor învățători care se străduiesc să susțină fabulele populare care se opun cuvântului. Lupta se apropie. Pericolele ultimelor zile sunt asupra noastră. Fie ca Dumnezeu să-l ajute pe cititor să se hotărască pentru adevăr, să asculte de cuvânt, să guste din dulciurile ascultării, să stea în competiția care va veni, să sufere cu Hristos aici și să domnească cu El în împărăția Sa în vecii vecilor. Amin.

PERSONALITATEA LUI DUMNEZEU

OMUL a fost creat după chipul lui Dumnezeu. "Și Dumnezeu a zis: "Să facem pe om după chipul nostru, după asemănarea noastră"." "Și Dumnezeu a creat pe om după chipul său, după chipul lui Dumnezeu l-a creat." Geneza 1:26, 27. Vezi și cap. 9:6; 1 Corinteni 11:7. Cei care neagă personalitatea lui Dumnezeu, spun că "chipul" nu înseamnă aici forma fizică, ci imaginea morală, și fac din aceasta marele punct de plecare pentru a dovedi nemurirea tuturor oamenilor. Argumentul stă în felul următor: În primul rând, omul a fost făcut după chipul moral al lui Dumnezeu. În al doilea rând, Dumnezeu este o ființă nemuritoare. În al treilea rând, prin urmare, toți oamenii sunt nemuritori. Dar acest mod de raționament ar dovedi, de asemenea, că omul este omnipotent, omniscient și omniprezent, și astfel ar îmbrăca omul muritor cu toate atributele divinității. Haideți să încercăm: În primul rând, omul a fost creat după chipul moral al lui Dumnezeu. În al doilea rând, Dumnezeu este omnipotent, omniscient și omniprezent. În al treilea rând, prin urmare, omul este omnipotent, omniscient și omniprezent. Ceea ce dovedește prea mult, nu dovedește nimic la obiect, de aceea poziția conform căreia imaginea lui Dumnezeu înseamnă imaginea sa morală nu poate fi susținută. Ca dovadă că Dumnezeu este o persoană, citiți propriile sale cuvinte adresate lui Moise: "Și Domnul a zis: "Iată un loc lângă mine, și tu vei sta pe o stâncă; și se va întâmpla că, în timp ce gloria mea va trece, te voi pune într-o crăpătură a stâncii și te voi acoperi cu mâna mea în timp ce voi trece. Îmi voi lua mâna și-mi vei vedea părțile din spate, dar fața mea nu se va vedea." Exodul 33:21-23. Vezi și cap. 24:9-11. Aici Dumnezeu îi spune lui Moise că îi va vedea forma. A spune că Dumnezeu a făcut să i se pară lui Moise că i-a văzut forma, când El nu are nicio formă, înseamnă a-l acuza pe Dumnezeu că a adăugat la minciună un fel de înșelăciune jonglată asupra robului Său Moise.

Dar scepticul crede că vede o contradicție între versetul 11, care spune că Domnul i-a vorbit lui Moise față în față, și versetul 20, care afirmă că Moise nu i-a putut vedea fața. Dar să lăsăm ca Numeri 12:5-8 să înlăture dificultatea. "Domnul S-a pogorât în stâlpul de nor, a stat la ușa cortului, a chemat pe Aaron și pe Maria, și amândoi au ieșit. Și a zis: "Ascultați acum cuvintele Mele. Dacă va fi un profet printre voi, Eu, Domnul, Mă voi face cunoscut lui într-o viziune și-i voi vorbi în vis. Robul Meu Moise nu este așa, care este credincios în toată casa Mea. Eu vorbesc cu el gură către gură, deschis".

Dumnezeul cel mare și înfricoșător a coborât, învăluit într-un nor de slavă. Acest nor putea fi văzut, dar nu și fața care posedă o strălucire mai orbitoare decât o mie de sori. În aceste împrejurări, lui Moise i s-a permis să se apropie și să converseze cu Dumnezeu față în față, sau gură către gură, chiar și în aparență (deschis).

Proorocul Daniel spune: "Am privit până când tronurile au fost doborâte și a șezut Bătrânul zilelor, a cărui haină era albă ca zăpada și părul capului său ca lâna curată; scaunul său de domnie era ca o flacără de foc și roțile sale ca focul aprins". Cap. 7:9. "Am avut vedenii în timpul nopții și, iată, unul ca Fiul omului a venit cu norii cerului și s-a apropiat de Bătrânul zilelor și L-au adus înaintea Lui și acolo I s-a dat stăpânire, slavă și împărăție." Versetele 13, 14.

Aici este o descriere sublimă a acțiunii a două personaje: Dumnezeu Tatăl și Fiul său Isus Hristos. Negând personalitatea lor, nu există o idee distinctă în aceste citate din Daniel. În legătură cu acest citat citiți declarația apostolului că Fiul era în chip expres imaginea persoanei Tatălui său. "Dumnezeu, care în vremuri diferite și în moduri distincte a vorbit în trecut părinților prin profeți, ne-a vorbit în aceste zile din urmă prin Fiul Său, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, prin care a făcut și lumile; care, fiind strălucirea slavei Sale și chipul expres al persoanei Sale". Evrei 1:1-3.

Noi adăugăm aici mărturia lui Hristos. "Și însuși Tatăl, care M-a trimis, a dat mărturie despre Mine. Voi n-ați auzit niciodată vocea Lui, nici n-ați văzut forma Lui". Ioan 5:37. Vezi și Filipeni 2:6. A spune că Tatăl nu are o formă personală, pare a fi cea mai evidentă contradicție a termenilor Scripturii simple. OBIECȚIE. - "Dumnezeu este un Spirit". Ioan 4:24.

RĂSPUNS. - Îngerii sunt și ei duhuri [Psalmul 104:4], totuși cei care i-au vizitat pe Avram și Lot, s-au culcat, au mâncat și au apucat mâna lui Lot. Ei erau ființe spirituale. La fel și Dumnezeu este o ființă duhovnicească.

OBIECȚIE. - Dumnezeu este pretutindeni. Dovada. Psalmul 139:1-8. El este atât în orice loc, cât și într-un singur loc.

RĂS. - 1. Dumnezeu este pretutindeni în virtutea omniscienței Sale, după cum se va vedea chiar din cuvintele lui David menționate mai sus. Versetele 1-6. "Doamne, Tu m-ai cercetat și m-ai cunoscut. Tu cunoști așezarea și ridicarea mea; Tu înțelegi gândul meu de departe. Tu cercetezi calea mea și culcarea mea și cunoști toate căile mele. Încă nu-mi ajunge cuvântul pe limbă și, iată, Doamne, Tu îl cunoști în totul. Tu m-ai înconjurat pe dinapoi și pe dinainte, și ai pus mâna Ta asupra mea. O astfel de cunoaștere este prea minunată pentru mine. Este înaltă; nu pot ajunge la ea".

2. Dumnezeu este pretutindeni în virtutea Duhului Său, care este reprezentantul Său, și se manifestă acolo unde dorește, după cum se va vedea chiar din cuvintele pe care le pretinde contestatarul, menționate mai sus. Versetele 7-10. "Unde mă voi duce de la Duhul Tău, sau unde voi fugi de prezența Ta? Dacă m-aș urca în cer, Tu ești acolo; dacă mi-aș face patul în iad, iată, Tu ești acolo. Dacă voi lua aripile dimineții și voi locui în marginile mării, acolo mă va duce mâna Ta și dreapta Ta mă va ține".

Dumnezeu este în ceruri. Acest lucru ne învață rugăciunea Domnului. "Tatăl nostru care ești în ceruri". Matei 6:9; Luca 11:2. Dar dacă Dumnezeu este atât în orice loc, cât și într-un singur loc, atunci și cerul este tot atât de mult în orice loc, cât și într-un singur loc, iar ideea de a merge în cer este o greșeală. Suntem cu toții în cer; iar rugăciunea Domnului, conform acestei teologii cețoase, înseamnă pur și simplu: Tatăl nostru care ești pretutindeni, sfințească-se numele Tău. Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, pe pământ, așa cum este pretutindeni.

Din nou, cititorii Bibliei au crezut că Enoh și Ilie au fost într-adevăr luați la Dumnezeu în ceruri. Dar dacă Dumnezeu și cerul sunt la fel de mult în orice loc ca și într-un singur loc, totul este o greșeală. Ei nu au fost translatați. Și tot ceea ce s-a spus despre carul de foc, despre caii de foc și despre vârtejul de vânt care a participat pentru a-l lua pe Ilie în cer a fost o paradă inutilă. Ele doar s-au evaporat, iar un abur cețos a trecut prin întregul univers. Aceasta este tot ceea ce poate înțelege mintea despre Enoh și Ilie, admițând că Dumnezeu și cerul nu sunt mai mult într-un singur loc decât în orice alt loc. Dar despre Ilie se spune despre el că "s-a înălțat prin vârtej în cer". 2 Regi 2:11. Iar despre Enoh se spune că "a umblat cu Dumnezeu și nu a mai fost, căci Dumnezeu l-a luat". Geneza 5:24.

Se spune că Isus este la dreapta Majestății de sus." Evrei 1:3. "Așadar, după ce Domnul le-a vorbit, a fost primit la cer și a șezut la dreapta lui Dumnezeu." Marcu 16:19. Dar dacă cerul este pretutindeni, iar Dumnezeu pretutindeni, atunci înălțarea lui Hristos la cer, la dreapta Tatălui, înseamnă pur și simplu că a mers pretutindeni! El a fost dus sus doar acolo unde norul L-a ascuns de privirile ucenicilor Săi, iar apoi s-a evaporat și a plecat pretutindeni! Astfel că în locul lui Isus cel minunat, descris atât de frumos în ambele Testamente, avem doar un fel de esență dispersată prin întregul univers. Și, în armonie cu această teologie rarefiată, a doua venire a lui Hristos, sau întoarcerea sa, ar fi condensarea acestei esențe într-o anumită localitate, să zicem pe muntele Măslinilor! Hristos a înviat din morți cu o formă fizică. "El nu este aici", a spus îngerul, "căci a înviat așa cum a spus". Matei 28:6.

"Și pe când se duceau să anunțe pe ucenicii Săi, iată că Iisus i-a întâmpinat și le-a zis: "Slavă tuturor! Iar ei au venit și, ținându-L de picioare, I s-au închinat." Versetul 9.

"Iată mâinile și picioarele mele", le-a spus Isus celor care se îndoiau de învierea sa, "că sunt eu însumi. Luați-mă de mână și vedeți, căci un duh nu are carne și oase cum vedeți că am eu. Și după ce a vorbit astfel, le-a arătat mâinile și picioarele Sale. Și pe când ei încă nu credeau de bucurie și se mirau, le-a zis: Aveți aici ceva de mâncare? Și i-au dat o bucată de pește fript și un fagure de miere, iar el a luat și a mâncat înaintea lor". Luca 24:39-43.

După ce Isus s-a adresat ucenicilor Săi pe Muntele Măslinilor, a fost luat de lângă ei și un nor L-a ascuns din ochii lor. "Și pe când ei priveau cu stăruință spre cer, pe când se înălța El, iată că lângă ei au stat doi bărbați îmbrăcați în haine albe, care au și zis: "Bărbați galileeni, de ce stați cu ochii în cer? Același Isus, care a fost luat de la voi la cer, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer". Faptele Apostolilor 1:9-11. J. W.

IMATERIALITATEA

Acesta nu este decât un alt nume pentru non-entitate. Este negativul tuturor lucrurilor și ființelor - al întregii existențe. Nu există nicio particulă de dovadă care să fie avansată pentru a-i stabili existența. Nu are cum să se manifeste pentru nicio inteligență din ceruri sau de pe pământ. Nici Dumnezeu, nici îngerii, nici oamenii nu ar putea concepe o astfel de substanță, ființă sau lucru. Ea nu posedă nicio proprietate sau putere prin care să se manifeste vreunei ființe inteligente din univers. Rațiunea și analogia nu o scanează niciodată și nici măcar nu o concep. Revelația nu o dezvăluie niciodată și nici unul dintre simțurile noastre nu-i atestă existența. Ea nu poate fi văzută, simțită, auzită, gustată sau mirosită, nici măcar de cele mai puternice organe sau de cele mai acute sensibilități. Nu este nici lichidă, nici solidă, nici moale, nici tare - nu se poate nici extinde, nici contracta. Pe scurt, nu poate exercita nicio influență - nu poate nici să acționeze, nici să fie acționat. Și chiar dacă există, nu poate fi de nici un folos. Nu posedă nici o proprietate, facultate sau utilizare dezirabilă, și totuși, ciudat de spus, imaterialitatea este Dumnezeul creștinului modern, cerul său anticipat, sinele său nemuritor - totul pentru el!

O, sectarism! O, ateism!! O, anihilare!!! Cine poate percepe frumoasele nuanțe de diferență între una și cealaltă? Ele par a fi la fel, doar cu numele. Ateul nu are un Dumnezeu. Sectarul are un Dumnezeu fără trup și fără părți. Cine poate defini diferența? În ceea ce ne privește, noi nu percepem o diferență de nici un fir de păr; amândoi pretind a fi negativul tuturor lucrurilor care există - și amândoi sunt la fel de neputincioși și necunoscuți.

Ateul nu are o viață de apoi sau o existență conștientă dincolo de mormânt. Sectarul are una, dar aceasta este imaterială, ca și Dumnezeul său, și fără corp sau părți. Și aici ambele sunt negative, și ambele ajung la același punct. Credința și speranța lor se ridică la același lucru; doar că este exprimată prin termeni diferiți.

Din nou, ateul nu are rai în eternitate. Sectarul are unul, dar acesta este imaterial în toate proprietățile sale și, prin urmare, este negativul tuturor bogățiilor și substanțelor. Și aici sunt egali și ajung în același punct.

Pentru că nu-i invidiem pentru posesia a tot ceea ce pretind, îi vom lăsa acum să se bucure liniștiți și netulburați de ea și vom trece la examinarea părții rămase de care se poate bucura materialistul disprețuit.

Ce este Dumnezeu? El este o inteligență materială, organizată, care posedă atât corp cât și părți. Omul este după chipul său.

Ce este Iisus Hristos? El este Fiul lui Dumnezeu și este asemenea Tatălui Său, fiind "strălucirea slavei Tatălui Său și chipul expres al persoanei Sale". El este o inteligență materială, cu trup, părți și pasiuni; posedând carne nemuritoare și oase nemuritoare.

Ce sunt bărbații? Ei sunt urmașii lui Adam. Ei sunt capabili să primească inteligență și înălțare în așa măsură încât să fie înviați din morți cu un trup ca cel al lui Isus Hristos și să posede carne și oase nemuritoare. Astfel desăvârșiți, ei vor poseda universul material, adică pământul, ca "moștenire veșnică" a lor. Cu aceste speranțe și perspective în fața noastră, noi spunem lumii creștine care susține imaterialitatea, că sunt bineveniți în Dumnezeul lor - viața lor - cerul lor și totul pentru ei. Ei nu pretind nimic altceva decât ceea ce noi aruncăm; și noi nu pretindem nimic altceva decât ceea ce ei aruncă. Prin urmare, nu există niciun motiv de ceartă sau de dispută între noi.

Noi alegem toată substanța - ce rămâne
Câștigurile mistice sectare;
Tot ceea ce fiecare pretinde, fiecare va avea,
Și nici nu-și va disprețui fericirea celuilalt.
Un Dumnezeu imaterial ei aleg,
Pentru un astfel de Dumnezeu noi nu avem nevoie;
Un rai și un iad imaterial,
Într-un astfel de rai nu putem locui.
Noi revendicăm pământul, aerul și cerul,
Și toate lumile înstelate de sus;
Aur, argint, minereu și pietre prețioase,
Și trupuri făcute din carne și oase.
Aceasta este speranța noastră, cerul nostru, totul,
Când o dată răscumpărați din căderea lui Adam;
Toate lucrurile sunt ale noastre, și noi vom fi,
Al Domnului pentru eternitate.

PERPETUITATEA DARURILOR SPIRITUALE

Când abordăm acest subiect, suntem conștienți că vom fi întâmpinați de necredință și, de către mulți, de prejudecăți bine stabilite. Opinia populară și sentimentul aproape universal pe această temă sunt împotriva noastră. Mulți se simt foarte puternic opuși doctrinei că darurile au fost concepute pentru întreaga dispensație creștină, și nu știu de ce. Există o înclinație foarte singulară spre o liberalitate nejustificată la oamenii acestei generații de a duce înapoi acele lucruri care le aparțin și de a le da oamenilor din epocile trecute. Universalistul atribuie toate judecățile amenințătoare ale Atotputernicului vechiului Ierusalim și aproape toți sunt de acord să atribuie Sabatul evreilor și darurile primelor generații de creștini.Dar este un fapt biblic că Dumnezeu a stabilit o zi în care va judeca lumea - nu doar pe evrei, ci întreaga lume, iar acest decret nu a fost revocat. Isus a anunțat faptul că Sabatul a fost făcut pentru om - nu doar pentru evrei, ci pentru om, pentru rasă. Este, de asemenea, un fapt scriptural că darurile au fost puse în biserică, pentru a rămâne în biserică până când va veni ziua potrivită, când speranța se va pierde în roade și credința în vedere. Prezentăm ca temelie a doctrinei scripturistice a perpetuității darurilor spirituale, doctrina:

COMANDA ORIGINALĂ

Marcu 16:15-20: "Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza va fi mântuit, dar cine nu va crede va fi osândit. Și semnele acestea vor urma celor ce vor crede: în numele Meu vor scoate draci, vor vorbi în limbi noi, vor lua șerpi și, dacă vor bea ceva mortal, nu le va face rău; vor pune mâinile peste cei bolnavi și se vor însănătoși. Deci, după ce Domnul le-a vorbit, a fost primit în cer și a șezut de-a dreapta lui Dumnezeu. Iar ei au plecat și au propovăduit pretutindeni, Domnul lucrând cu ei și confirmând cuvântul prin semnele care urmau. Amin."

Matei 28:18-20. "Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Mergeți, deci, și învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate lucrurile pe care vi le-am poruncit; și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii. Amin."

Această înaltă însărcinare se referă la Evanghelie, la credință, la botez, la mântuire și la darurile spirituale. Evanghelia trebuia predicată atâta timp cât existau păcătoși care să o asculte. Credința este la fel de necesară pe tot parcursul erei creștine. Botezul este o rânduială perpetuă în biserică, iar slujitorii din secolul al XIX-lea botează "în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh", deoarece însărcinarea inițială o cere. Termenii de mântuire enunțați în această însărcinare trebuiau să fie menținuți atâta timp cât păcătoșii puteau fi mântuiți. În paralel cu toate acestea, găsim în aceeași însărcinare daruri spirituale. În absența dovezilor că darurile trebuiau să fie limitate la o anumită epocă a

bisericii creștine, doar această însărcinare este o dovadă suficientă a perenității lor.

Unii fac o distincție între apostoli și cei care ar trebui să creadă în cuvântul lor, din acest motiv: Apostolii aveau darurile, credincioșii nu trebuiau să le aibă; și ei cred că văd această distincție între cele două clase în rugăciunea Domnului nostru. Ioan 17. Răspundem la aceasta citând cuvintele Domnului nostru din însărcinarea originală, după cum urmează: "Și aceste semne îi vor urma pe cei care cred". Sau, după cum spune Dr. Geo. Campbell traduce: "Aceste puteri miraculoase îi vor însoți pe cei credincioși". Sau, după cum traduce Wakefield: "Aceste semne îi vor însoți pe credincioși". Când se poate demonstra că a crede era cerut doar primilor creștini, atunci se poate dovedi că darurile erau doar pentru ei.

Făgăduința plină de har a Domnului nostru în această însărcinare, când spune: "Și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii", este cea mai puternică dovadă a perenității darurilor. El nu avea să fie personal cu poporul Său, nu; dar cum avea să fie cu ei? Documentul inspirat afirmă că, după ce Domnul a fost primit la cer, "ei au ieșit și au predicat pretutindeni, Domnul lucrând cu ei și confirmând cuvântul prin semnele care urmau".

Această promisiune nu poate fi limitată la durata vieții celor doisprezece aleși, nici la creștinii din primul secol, căci ea se extinde până la sfârșitul veacului [aion]. "Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii", până la sfârșitul veacului creștin. Dacă se spune că aici se referă la epoca iudaică, noi răspundem: Acea dispensație s-a încheiat odată cu moartea lui Hristos, cu patruzeci și două de zile înainte de a fi dată această însărcinare. Dăm două pasaje ca dovadă. Coloseni 2:14. "Ștergând scrisul rânduielilor care era împotriva noastră, care ne era potrivnic, și l-a luat din cale, bătându-l în cuie pe cruce". Daniel 9:27. "În mijlocul săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare." Această profeție s-a împlinit la moartea lui Mesia, la mijlocul ultimei dintre cele șaptezeci de săptămâni. Acolo, jertfele tipice iudaice au încetat să mai aibă vreo virtute, când a fost oferită marea Jertfă antitipică. Hristos a dat această însărcinare chiar înainte de înălțarea Sa, Marcu 16:19, adică la cel puțin patruzeci și două de zile după răstignirea Sa.

Din nou, să presupunem că sfârșitul lumii înseamnă aici încheierea epocii iudaice, ar însemna să ducem evanghelia, împreună cu toate celelalte specificații din însărcinare, în epoca iudaică, să încheiem cu acea dispensație și să lăsăm prezentul fără ea. Acest punct de vedere este prea absurd pentru a mai avea nevoie de vreun comentariu.

Ajungem acum la mărturia lui Pavel. Efeseni 4:4-13. "Este un singur trup și un singur Duh, după cum ați fost chemați într-o singură nădejde a chemării voastre; un singur Domn, o singură credință, un singur botez, un singur

Dumnezeu și Tatăl tuturor, care este mai presus de toate și prin toate și în voi toți. Dar fiecăruia dintre noi îi este dat harul după măsura darului lui Hristos. De aceea zice: Când S-a înălțat la ceruri, a robit robia și a dat daruri oamenilor. Și a dat pe unii, apostoli, pe alții, prooroci, pe alții, evangheliști, pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, pentru lucrarea de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până ce vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos".

Apostolul prezintă mai întâi subiectul unității, declarând că există un singur trup, un singur Duh, o singură nădejde, un singur Domn, o singură credință, un singur botez, un singur Dumnezeu și Tată al tuturor. El prezintă apoi darurile ca fiind mijloacele prin care Dumnezeu a intenționat să asigure unitatea bisericii. El se referă la înălțarea lui Hristos, când a condus la cer o mulțime de captivi din morminte, ca fiind momentul în care au fost acordate darurile. El menționează apoi unele dintre daruri, date în același timp, pentru aceleași obiecte și toate pentru a se extinde până la același interval de timp.

Se va admite că evangheliștii, pastorii și învățătorii trebuiau să se extindă până la sfârșitul erei creștine. Atunci de ce nu și ceilalți? Dacă se spune că starea de unitate și perfecțiune descrisă de apostol se află în istoria trecută a bisericii, atunci răspundem că evangheliștii, pastorii și învățătorii au încetat odată cu acea stare fericită a lucrurilor. Dar cel care admite perenitatea acestora, trebuie să recunoască perenitatea celorlalți.

Este demn de remarcat faptul că scrisoarea lui Pavel către Efeseni a fost scrisă în anul 64 d.Hr. și că, din acel moment, ea privește spre viitor pentru acea unitate și perfecțiune a bisericii care va fi realizată prin daruri, "până când vom ajunge toți la unitatea credinței", spune apostolul. Dacă Pavel nu a putut vedea această unitate și perfecțiune în zilele sale sau în trecut, cu siguranță nici noi nu o putem vedea în istoria trecută a bisericii; de aici perpetuitatea darurilor și renașterea lor în zilele din urmă cu o mare putere pentru a uni și desăvârși biserica pregătită pentru a fi luată în cer la a doua venire a lui Isus Hristos.

Pavel, în scrisoarea sa către Corinteni, a vorbit foarte clar despre acest subiect al darurilor spirituale. În 1 Corinteni 12:1, el spune: "În ceea ce privește darurile spirituale, fraților, nu aș vrea să fiți ignoranți". El a considerat acest subiect ca fiind unul de cea mai mare importanță și îndeamnă la o înțelegere a lui. Dar, în tot ceea ce a spus în legătură cu el, nu a lăsat să se înțeleagă nici măcar o dată că darurile urmau să înceteze înainte ca ziua desăvârșită a gloriei să vină. Apostolul își propune să îi instruiască pe corinteni în legătură cu acest subiect. El nu vrea ca ei să fie ignoranți în privința aceasta. Prin urmare, dacă darurile erau destinate doar primilor creștini, ne-am putea aștepta să găsim undeva în epistolele sale către ei, unele instrucțiuni în acest sens. Noi afirmăm că nu există nici o aluzie de acest fel în scrisorile sale către ei. Dar Pavel indică în

mod clar momentul în care darurile vor înceta. 1 Corinteni 13:8-12. "Caritatea [ἀγαπη-iubirea,] nu se pierde niciodată; dar dacă sunt profeții, ele vor înceta; dacă sunt limbi, vor înceta; dacă este știință, va dispărea. Căci în parte cunoaștem, și în parte profețim. Dar când va veni ceea ce este desăvârșit, atunci ceea ce este în parte va dispărea. Când eram copil, vorbeam ca un copil, înțelegeam ca un copil, gândeam ca un copil; dar când m-am făcut om, am lăsat deoparte lucrurile copilărești. Căci acum vedem prin întuneric, dar atunci vom vedea față în față; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște așa cum sunt cunoscut".

Apostolul pune aici în contrast starea muritoare cu cea nemuritoare; prezentul imperfect cu cel care va fi perfect; prezentul tulbure în timp ce umblăm prin credință, cu gloria deschisă a vieții viitoare. Aici, noi cunoaștem doar în parte, profețim în parte; acolo, ceea ce este în parte, va fi desființat. Aici, vedem printr-un geam întunecat; acolo, față în față. Aici, cunoaștem în parte; acolo, vom cunoaște, așa cum suntem cunoscuți. Caritatea, sau dragostea, nu se va sfârși niciodată. Aici, ea este cel mai înalt har creștin; acolo, ea va fi încununarea gloriei nemuritorilor pentru totdeauna și în vecii vecilor. În acest sens, iubirea nu va înceta niciodată.Dar profețiile vor eșua, limbile vor înceta și cunoștințele vor dispărea. Lumina cerului prin intermediul slab al acestor daruri și al celorlalte ale Duhului Sfânt este reprezentată ca fiind doar parțială și va fi înlocuită de ziua perfectă a gloriei, când vom putea vorbi față în față cu Dumnezeu, cu Hristos și cu îngerii, așa cum primii noștri părinți au vorbit cu Dumnezeu în Eden înainte de intrarea păcatului. Dar când? Aceasta este întrebarea vitală. Când urmau să dispară darurile? Lăsați-l pe Pavel să răspundă: "Dar când va veni ceea ce este desăvârșit, atunci ceea ce este în parte va fi desființat". "Și tot poporul să spună: Amin."

Apostolul prezintă darurile mai pe larg în 1 Corinteni 12:28: "Și Dumnezeu a pus pe unii în Biserică: mai întâi apostoli, în al doilea rând profeți, în al treilea rând învățători, după aceea pe cei care fac minuni, apoi daruri de tămăduiri, ajutorări, cârmuiri, felurite limbi".

Dumnezeu i-a așezat în biserică. Și unde este textul care declară că ei au fost scoși din biserică? Iată opt daruri menționate și prezentate în ordinea importanței lor. Faptul că "în primul rând", "în al doilea rând", "în al treilea rând" și așa mai departe se referă la importanță, și nu la timp, este evident din faptul că Pavel, în această privință, se oprește pe larg asupra valorii relative a unora dintre daruri, iar în versetul 31 spune: "Râvniți cu ardoare la cele mai bune daruri".

1 Corinteni 1:4-8. "Mulțumesc totdeauna Dumnezeului meu, în numele vostru, pentru harul lui Dumnezeu, care v-a fost dat prin Isus Hristos; că în orice lucru sunteți îmbogățiți de El, în toată vorbirea și în toată cunoștința, după cum mărturia lui Hristos a fost confirmată în voi; așa că nu rămâneți în urmă cu

niciun dar, așteptând venirea Domnului nostru Isus Hristos, care vă va și confirma până la sfârșit, ca să fiți fără vină în ziua Domnului nostru Isus Hristos. Credincios este Dumnezeu, prin care ați fost chemați la părtășia Fiului Său Isus Hristos, Domnul nostru. Acum vă rog, fraților, pentru numele Domnului nostru Isus Hristos, să vorbiți toți același lucru și să nu fie între voi nici o dezbinare, ci să fiți perfect uniți în același gând și în aceeași judecată."

Darurile au fost plantate în biserica creștină. Dumnezeu le-a așezat acolo. Și judecăm că corintenii s-au împărtășit în mare măsură de beneficiile lor, din faptul că Pavel, în epistolele sale către ei, ocupă mult spațiu pentru a vorbi în mod categoric cu privire la exercitarea lor corectă. În citatul de mai sus, apostolul îi mulțumește lui Dumnezeu în numele lor pentru harul acordat de Isus Hristos; că au fost îmbogățiți în toată vorbirea și cunoașterea, așa cum mărturia lui Hristos a fost confirmată în ei. Dacă ne întoarcem la Apocalipsa 19:10, pentru o definiție inspirată a mărturiei lui Isus, citim: "Căci mărturia lui Isus este spiritul profeției". Prin aceasta, ei s-au îmbogățit în cunoaștere și în exprimare.

Oricât de aplicabilă ar fi fost această mărturie pentru biserica din Corint în momentul în care apostolul a scris, sau pentru creștinii din acea zi până în prezent, cu siguranță că se face referire în mod special la zilele din urmă prin expresiile "așteptând venirea Domnului nostru Isus Hristos", "sfârșitul", "ziua Domnului nostru Isus Hristos". De aceea, versetul 7, "astfel încât să nu rămâneți în urmă cu niciun dar, așteptând venirea Domnului nostru Isus Hristos", învață despre perenitatea darurilor și despre privilegiul celor care așteaptă să se bucure de toate acestea. Sfârșitul menționat aici este în mod evident sfârșitul veacului.

Aici, chiar în această privință, este introdus subiectul unității perfecte. Citiți versetul 19. Pavel i-a învățat pe efeseni, cap. 4:11-14, că darurile au fost date "pentru desăvârșirea sfinților, pentru lucrarea de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până când vom ajunge cu toții la unitatea credinței". El îi îndeamnă pe corinteni "să vorbească toți același lucru și să nu existe între voi dezbinare, ci să fiți perfect uniți în același gând și în aceeași judecată"; și aceasta, de asemenea, în legătură cu afirmația: "să nu rămâneți în urmă cu niciun dar, așteptând venirea Domnului nostru Isus Hristos". Apoi, chiar aici intervine restituirea darurilor pentru a-i uni și a-i pregăti pe cei care așteaptă a doua venire a lui Isus Hristos.

Dacă se face un efort de a duce această mărturie înapoi și de a o restrânge la membrii bisericii din Corint care trăiau atunci când Pavel a scris, atunci ne întrebăm: A fost aceasta ceea ce apostolul numește ziua Domnului nostru Isus Hristos? Așteptau ei în mod scriptural venirea Domnului nostru Isus Hristos? A venit atunci "sfârșitul"? Toți adventiștii bine instruiți vor răspunde negativ la aceste întrebări. Prezentul este timpul în care se așteaptă în mod scriptural a

doua venire a lui Hristos, eveniment care este asociat în Noul Testament cu "sfârșitul".

Epistolele către Corinteni au fost scrise în folosul bisericii creștine, nu doar pentru acei creștini care trăiau atunci în Corint, ci pentru întreaga biserică, iar unele părți au o aplicație specială pentru timpul prezent. Vom atrage atenția asupra a două pasaje în care apostolul, aparent, prin folosirea cuvântului "noi", se adresează doar celor care trăiau atunci, și totuși evenimentele despre care vorbește sunt în viitor. În cap. 15:51, 52, Pavel spune: "Iată, vă arăt un mister: Nu toți vom dormi, ci toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la ultima trâmbiță; căci trâmbița va suna, și morții vor învia incoruptibili, iar noi vom fi schimbați".Să spunem că cuvântul "noi", folosit de trei ori în acest citat, îi cuprinde doar pe Pavel și pe membrii bisericii din Corint care trăiau atunci? Circumstanțele nu vor admite o aplicare atât de îngustă. Pavel și frații săi din Corint au dormit - au murit. Ultima trâmbiță nu a sunat atunci. Și niciunul dintre ei nu a fost transformat în nemuritorîntr-o clipeală de ochi. Prin urmare, această mărturie are o aplicație specială pentru creștinii care sunt în viață pe pământ la a doua venire a lui Hristos.

Apostolul spune, 1 Tesaloniceni 4:16, 17: "Căci Domnul Însuși se va coborî din cer cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu; și cei morți în Hristos vor învia mai întâi; apoi noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți împreună cu ei pe nori, ca să-L întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și așa vom fi totdeauna cu Domnul. De aceea, mângâiați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte." Aici folosește din nou cuvântul "noi", dar evenimentele menționate nu au avut loc în zilele lui Pavel. El și frații săi din Tesalonic nu au fost transferați în cer fără să fi văzut moartea. Capitolul se încheie cu citatul de mai sus, iar următorul se deschide cu continuarea aceluiași subiect.

Cap. 5:1-4. "Dar despre vremuri și timpuri, fraților, nu aveți nevoie să vă scriu. Căci voi înșivă știți cu desăvârșire că ziua Domnului vine ca un hoț în noapte. Căci, când vor zice: "Pace și siguranță", atunci vine peste ei o prăpădire neașteptată, ca durerile nașterii la o femeie însărcinată, și nu vor scăpa. Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț." Ziua Domnului este ziua "distrugerii subite". Este ziua mâniei, care în Vechiul și Noul Testament este asociată cu a doua venire a lui Hristos. Această zi nu este în trecut, prin urmare limbajul nu se aplică creștinilor din generațiile trecute. Creștinii din ultima generație - chiar bărbații și femeile care vor trăi pe pământ atunci când va veni ziua Domnului - sunt cei cărora li se adresează aici. Prin urmare, toți adventiștii adevărați se vor considera pe ei înșiși ca fiind "frații" cărora Pavel li se adresează, iar limbajul său se aplică în mod special la timpul prezent. El continuă în acest capitol fără schimbare, prezentând îndatoriri practice aplicabile celor care veghează la apropierea zilei Domnului și, în versetele 19-21, spune: "Nu stingeți Duhul. Nu disprețuiți profețiile. Încercați

toate lucrurile; țineți bine ceea ce este bun". Iată trei îndemnuri foarte importante:

1. "Nu stingeți Duhul Sfânt". Stingem focul cu apă. Iar printre mijloacele de stingere a Duhului lui Dumnezeu se numără, în primul rând, necredința. Isus în localitatea natală nu a făcut multe lucrări mărețe din cauza necredinței lor. În prezent, există o stare aproape universală de necredință în ceea ce privește operațiunile Duhului Sfânt, în special în ceea ce privește manifestarea darurilor. Necredința închide Spiritul lui Dumnezeu în afara minții. Ea stinge Duhul și lasă masele expuse la amăgirile acestor ultime zile.

Din nou, cei care, prin necredință, vor stinge Duhul Sfânt în aceste zile din urmă, nu vor fi pregătiți să aibă parte de marile binecuvântări pe care Dumnezeu le promite prin profetul Ioel, citat de Petru, Fapte 2:17, 18: "Și în zilele din urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste toată făptura: și fiii voștri și fiicele voastre vor prooroci, tinerii voștri vor avea vedenii și bătrânii voștri vor visa vise; și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna în zilele acelea din Duhul Meu, și ei vor prooroci. " "Ploaia dintâi" a fost dată în ziua Cincizecimii și de ea s-au bucurat primii creștini, pentru ca sămânța Evangheliei să germineze și să prindă rădăcini. "Ploaia târzie" vine să coacă recolta de aur pentru grânarul lui Dumnezeu. Ai grijă, dragă cititorule, ca nu cumva necredința din tine să stingă Duhul și să te închidă de la această mare binecuvântare destinată "celor care cred".

2. "Nu disprețuiți profețiile." Suntem avertizați aici de unul dintre pericolele ultimelor zile. Pretențiile lui Ann Lee, mama shakerilor, profeții corupți ai mormonismului și cei o mie și unu de profeți mediumi ai lui Satana, dedicați cauzei spiritismului, cu toate josniciile sale, au lovit lumea cu dezgust față de orice lucru asemănător cu supranaturalul. Diavolul a pus la cale aceste lucruri nu numai pentru a distruge multe suflete prin ele, ci și pentru a-i dezgusta și a-i împinge pe alții cât mai departe posibil spre necredință în ceea ce privește darurile Duhului Sfânt. De aici și pericolul de a disprețui fără discernământ toate profețiile.

3. "Dovedește toate lucrurile, ține-te de ceea ce este bun." Cele trei declarații: "Nu stingeți Duhul; nu disprețuiți profețiile; dovediți toate lucrurile, țineți binele", au o strânsă legătură între ele.Prin urmare, "toate lucrurile" care trebuie dovedite, nu înseamnă orice lucru din lumea largă, pentru că aceasta ar însemna să se impună o taxă nerezonabilă credincioșilor; de aceea expresia trebuie să se limiteze la subiectul profețiilor. Nu disprețuiți profețiile, ci dovediți-le și separați-le pe cele autentice de moneda falsă a diavolului, iar ceea ce este bun, care provine de la Duhul lui Dumnezeu, care va rezista testului, țineți-l bine. Vom da aici trei reguli după care pot fi cunoscute profețiile adevărate și cele false:

1. Matei 7:15-20. "Feriți-vă de profeții falși, care vin la voi în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt lupi răpitori. Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oare oamenii struguri din spini sau smochine din ciulini? Tot așa, orice pom bun aduce roade bune, dar pomul stricat aduce roade rele. Un pom bun nu poate aduce roade rele, și nici un pom stricat nu poate aduce roade bune. Orice pom care nu aduce roade bune este tăiat și aruncat în foc. De aceea, după roadele lor îi veți cunoaște."

2. Isaia 8:19, 20. "Și când vă vor zice: "Căutați la cei ce au duhuri familiare și la vrăjitorii care trag cu ochiul și murmură: oare nu ar trebui ca un popor să caute la Dumnezeul său? pentru cei vii la cei morți? La lege și la mărturie: dacă nu vorbesc după acest cuvânt, este pentru că nu este lumină în ei."

3. Falșii profeți vorbesc lucruri ușoare, profețesc minciuni și strigă: Pace și siguranță, ceea ce a fost întotdeauna plăcut pentru învățătorii neconsacrați; de aici dragostea pentru pace și siguranță în amăgirea spiritismului. Ieremia 14:14. "Atunci Domnul mi-a zis: "Profeții profețesc minciuni în numele Meu; nu Eu i-am trimis, nu le-am poruncit și nu le-am vorbit; ei vă profețesc o viziune falsă și o ghicire, un lucru de nimic și o înșelăciune a inimii lor"." Cap. 23:16, 17. "Așa vorbește Domnul oștirilor. Nu ascultați cuvintele profeților care vă proorocesc; te fac să devii vanitos: ei vorbesc o vedenie din inima lor, și nu din gura Domnului. Ei spun încă celor ce mă disprețuiesc: "Domnul a zis: "Veți avea pace"; și spun fiecăruia care umblă după închipuirea inimii sale: "Nu va veni niciun rău peste voi"." Cap. 8:10,11. "Căci fiecare, de la cel mai mic până la cel mai mare, este dat la lăcomie. De la prooroc până la preot, fiecare se poartă cu falsitate. Căci ei au vindecat ușor rana fiicei poporului Meu, zicând: "Pace, pace, pace, când nu este pace".

Cap. 5:30, 31. "Un lucru minunat și îngrozitor se săvârșește în țară: profeții proorocesc fals și preoții stăpânesc prin mijloacele lor; și poporul meu iubește să fie așa; și ce veți face voi la sfârșitul lor?"

Isaia 30:8-11. "Acum du-te, scrie-le înaintea lor pe o tablă și notează-le într-o carte, ca să fie pentru ziua care va veni, ca mărturie pentru totdeauana, că acesta este un popor răzvrătit, copii mincinoși, copii care nu vor să asculte de Legea Domnului, care zic văzătorilor: "Nu vedeți!", și profeților: "Nu ne proroci lucruri drepte, spuneți-ne lucruri plăcute, nu ne profețiți înșelăciuni!" Depărtați-vă din cale, abateți-vă din drum, faceți ca Sfântul lui Israel să înceteze de la fața noastră."

Pe de altă parte, profeții lui Dumnezeu au reproșat cu credincioșie păcatul și au adus o mărturie care a atras asupra lor mânia celor înșelați și îndreptățiți.

Ioel 2:28-32, este următorul lucru care ne solicită atenția. "Și după aceea voi turna Duhul Meu peste toată făptura; și fiii voștri și fiicele voastre vor

profeți, bătrânii voștri vor visa vise, tinerii voștri vor avea vedenii; de asemenea, în zilele acelea voi turna Duhul Meu și peste robi și peste roabe. Și voi arăta minuni în ceruri și pe pământ, sânge, foc și stâlpi de fum. Soarele se va preface în întuneric și luna în sânge, înainte de a veni ziua cea mare și cumplită a Domnului. Și se va întâmpla că oricine va invoca numele Domnului va fi izbăvit; căci în muntele Sionului și în Ierusalim va fi izbăvire, cum a spus Domnul, și în rămășița pe care o va chema Domnul."

Atragem atenția asupra următoarelor puncte din această profeție –

1. Manifestările Duhului Sfânt menționate în această profeție sunt în legătură cu semnele apropiatei veniri a zilei celei mari și cumplite a Domnului. De fapt, ele constituie unul dintre aceste semne.

2. Invocarea numelui Domnului și eliberarea rămășiței, despre care se vorbește în strânsă legătură cu ziua cea mare a Domnului, se referă în mod evident la scenele finale ale istoriei bisericii în această stare muritoare. Poporul asuprit al lui Dumnezeu trebuie încă să ridice către cer un strigăt unit zi și noapte pentru eliberare. Luca 18. Acest lucru este simbolizat de mesajul de rugăciune al celui de-al patrulea înger din Apocalipsa 14:15. Și ca răspuns la această rugăciune, rămășița care păzește poruncile lui Dumnezeu și are mărturia lui Isus, va găsi izbăvirea.

3. Ne opunem acelei teologiicu inima îngustăcare nu le va permite doamnelor bătrâne să aibă vise pentru că profeția spune: "bătrânii voștri vor visa vise"; și care nu va permite femeilor tinere să aibă viziuni pentru că profeția spune: "tinerii voștri vor avea viziuni". Acești critici zgârciți par să uite că "om" și "bărbați", în Scriptură, înseamnă în general atât bărbați, cât și femei. Cartea spune că este "rânduit oamenilor să moară o singură dată". Nu mor și femeile? "Pe tine, omule, te chem, și glasul meu este pentru fiii oamenilor". Domnul nu cheamă femeile? Dar profeția spune: "Fiii voștri și fiicele voastre vor profeți".

În ziua Cincizecimii, credincioșii au fost umpluți de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, spre marea uimire a mulțimii. Unii, care nu cunoșteau operațiunile Duhului Sfânt, au spus: "Acești oameni sunt plini de vin nou". Petru a răspuns: "Acești oameni nu sunt beți, așa cum credeți voi, căci nu este decât al treilea ceas al zilei. Dar aceasta este ceea ce a fost spus de profetul Ioel. Și se va întâmpla în zilele din urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu" etc.

Profeția lui Ioel se aplică în epoca creștină. Și nu avem nimic împotrivă să aplicăm termenul "ultimele zile", folosit aici de Petru, la întreaga epocă, deși poate avea un sens mai limitat. Dar să se țină cont de acest fapt, că marile evenimente ale profeției sunt în strânsă legătură cu ziua cea mare și notabilă a Domnului și sunt semne ale acesteia. Duhul Sfânt a fost dat în ziua Cincizecimii; de aceea, Petru, arătând influența sa asupra credincioșilor cu acea ocazie, a

putut spune: "Aceasta este ceea ce a fost spus prin profetul Ioel". Aceasta a fost ploaia timpurie. De atunci, credincioșii s-au bucurat de un anumit grad al Duhului Sfânt și, din când în când, Dumnezeu și-a manifestat în mod minunat puterea. Dar, pentru încheierea dispensației, este rezervată ploaia târzie, revărsarea Duhului. Aici se împlinește povara profeției.

Ne opunem acelei orbiri stupide care consideră că întreaga profeție s-a împlinit în ziua Cincizecimii și, prin urmare, că "ultimele zile" au trecut de mai bine de o mie opt sute de ani în urmă. Găsim în consemnare doar exercitarea darului limbilor. Nu există nicio relatare despre vise sau viziuni în acea zi. Cu siguranță că cei din afară ar fi putut fi uimiți văzând bătrâni adormiți, visând în mijlocul agitației și al tumultului ocaziei. Și bine ar fi putut presupune că aceștia erau beți criță. Din nou, s-a transformat soarele în întuneric și luna în sânge în ziua Cincizecimii? Și a fost aceea ziua cea mare și teribilă a Domnului? Nu, nu! "Ultimele zile" trebuie să cuprindă și ultima zi.Dacă am spune că frunzele Noului Testament au fost ultimele ale Bibliei noastre, am vorbi corect; totuși, ele ar cuprinde ultima frunză. Ar fi la fel de corect să numim cartea Apocalipsa, sau ultimele două frunze ale Bibliei, ultimele frunze. Dar, în fiecare caz, ultimele frunze îmbrățișează chiar ultima frunză. La fel și în cazul ultimelor zile. Dacă numim întreaga epocă creștină, sau ultimul secol, sau ultimii treizeci de ani, ultimele zile, în fiecare caz, ultimele zile trebuie să cuprindă chiar ultima zi. Cu această viziune asupra subiectului, citim cu încântare descrierea profetică, Ioel 2:28-32, a încheierii veacului prezent cu binecuvântări pline de har asupra poporului lui Dumnezeu. Epoca creștină se va încheia cu glorie pentru cei neprihăniți; totuși, urmează un conflict sever cu oștirea balaurului.

Apocalipsa 12:17. "Și balaurul s-a mâniat pe femeie și s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzește poruncile lui Dumnezeu și are mărturia lui Isus Hristos."

Femeia este un simbol al bisericii, iar rămășița bisericii reprezintă creștinii din ultima generație de oameni, care trăiesc chiar înainte de a doua venire. Balaurul le face război acestora pentru că au păzit poruncile lui Dumnezeu, Sabatul și toate celelalte, și pentru că au mărturia lui Isus Hristos, ceea ce, potrivit definiției inspirate din cap. 19:10, "este spiritul profeției". Iată, așadar, cauzele războiului balaurului împotriva rămășiței. Ei învață respectarea celor zece porunci și reînvierea darurilor și recunosc darul profeției printre ei. Când Diavolul a pus un picior pe cea de-a patra poruncă, iar celălalt pe darurile plantate în biserica creștină de Isus Hristos, atunci maiestatea sa satanică s-a umplut de o plăcere răzbunătoare. Dar când rămășița, pe care Dumnezeu intenționează să o pregătească pentru a fi luată în cer fără să vadă moartea, "întreabă de vechile cărări, unde este calea cea bună, și umblă pe ea", atunci balaurul se înfurie și le face război.

Adevăratul spirit al oștirii draconice, care este deja oarecum dezvoltat, este descris în mod viu în Isaia 30:8-13, ca fiind manifestat chiar înainte de distrugerea bruscă a celor care urăsc mărturia curată și iubesc lucrurile ușoare și înșelătoare.

"Acum du-te, scrie-le înaintea lor pe o tablă și notează-le într-o carte, ca să fie pentru ziua care va veni, [marginile, "ziua de apoi"]; ca mărturie pentru totdeauana, că acesta este un popor răzvrătit, copii mincinoși, copii care nu vor să asculte de Legea Domnului, care zic văzătorilor: "Nu vedeți!", și profeților: "Nu ne prorociți lucruri drepte, spuneți-ne lucruri plăcute, nu ne profețiți înșelăciuni!" Depărtați-vă din cale, abateți-vă din drum, faceți ca Sfântul lui Israel să înceteze de la fața noastră."De aceea, așa zice Sfântul lui Israel: Pentru că voi disprețuiți acest cuvânt și vă încredeți în asuprire și în perversitate, și stați acolo; de aceea această nelegiuire va fi pentru voi ca o spărtură gata să cadă, umflându-se într-un zid înalt, a cărui spargere vine deodată, într-o clipă".

Dar obiectorul sceptic întreabă: "Unde sunt darurile? Dacă poziția ta este corectă, de ce nu s-au manifestat în biserică de când Dumnezeu le-a pus în biserică? De ce nu sunt bolnavii vindecați prin credință acum?". Suntem conștienți de faptul că aceasta este principala obiecție adusă împotriva doctrinei scripturistice a perpetuității darurilor, de aceea ea necesită o atenție deosebită. Îi răspundem în felul următor:

1. Pe vremea lui Pavel, bolnavii nu erau întotdeauna vindecați prin credință. El spune [2 Timotei 4:20]: "Pe Trofim l-am lăsat bolnav la Miletum". Iarăși îi spune lui Timotei [1 Timotei 5:23]: "Nu mai bea apă, ci folosește puțin vin, pentru stomacul tău și pentru desele tale boli". Dumnezeu ar fi putut să răspundă rugăciunilor robului Său Pavel, să îl învie pe Trofim și să vindece infirmitățile lui Timotei, dacă ar fi fost mai bine așa. Ajungem la concluzia că Dumnezeu nu a intenționat în nicio epocă a bisericii să își manifeste puterea atât de mult încât să nu existe bolnavi printre creștini. Dar în cazurile în care ar fi spre binele celor suferinzi și spre propria Sa glorie, El și-a manifestat puterea și o va manifesta.

2. Necredința adepților declarați ai lui Hristos în ceea ce privește manifestarea darurilor spirituale este un motiv suficient pentru care acestea nu se manifestă mai deplin. Se spune despre Hristos: "Și nu a făcut multe lucrări puternice acolo din cauza necredinței lor". Matei 13:58. Există o necredință necuviincioasă la mulți din ziua de azi care pretind că iau Biblia drept călăuză, care seamănă cu cea a celor care, în batjocură, au spus despre Hristos, în timp ce atârna pe cruce: "Hristos, Împăratul lui Israel, să coboare acum de pe cruce, ca să vedem și să credem". Se spune uneori, ca răspuns la dovezile biblice ale perenității darurilor spirituale: "Faceți doar câteva minuni și vom crede în doctrina voastră". Nu este planul lui Dumnezeu să mulțumească astfel de spirite; căci dacă ar vedea manifestări la fel de puternice ca cele care au fost

văzute pe vremea lui Hristos, a lui Pavel și a lui Petru, ar atribui cu batjocură acest lucru puterii lui Satana sau unei alte cauze în afară de puterea lui Dumnezeu.

Credința umilă și încrezătoare este cea care îl mișcă pe Omnipotent. Numai cei care au această credință pot aștepta manifestarea darurilor. Marcu 2:5. "Văzând Isus credința lor, a zis bolnavului de paralizie: "Fiule, păcatele tale îți sunt iertate"." Cap. 9:23. "Isus i-a spus: Dacă poți să crezi, toate lucrurile sunt cu putință celui care crede." Matei 9:21, 22. "Căci ea zicea în sinea ei: "De-aș putea să ating haina Lui, voi fi sănătoasă". Dar Isus s-a întors și, când a văzut-o, i-a zis: "Fiica mea, mângâie-te, credința ta te-a făcut sănătoasă". Și femeia s-a făcut sănătoasă din acel ceas". Cap. 15:28. "Atunci Isus i-a răspuns și i-a zis: "Femeie, mare este credința ta; fie ție așa cum voiești. Și fiica ei a fost făcută sănătoasă chiar din ceasul acela."

3. Darurile au fost înlocuite în bisericile populare de crezuri umane. Scopul darurilor, așa cum a fost declarat de Pavel, era "pentru desăvârșirea sfinților, pentru lucrarea de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până când vom ajunge cu toții la unitatea credinței". Acestea erau mijloacele desemnate de Cer pentru a asigura unitatea bisericii. Hristos S-a rugat ca poporul Său să fie una, așa cum El era una cu Tatăl Său. Citiți Ioan 17. Pavel i-a îndemnat pe corinteni, în numele lui Hristos, să fie perfect uniți în același gând și în aceeași judecată. Citiți 1 Corinteni 1:10; Romani 15:5; Filipeni 2:1, 2; 1 Petru 3:8; 5:5. Darurile au fost date pentru a asigura această stare de unitate.

Dar bisericile populare au introdus un alt mijloc de păstrare a unității, și anume, crezurile umane. Aceste crezuri asigură un fel de unitate fiecărei confesiuni; dar toate s-au dovedit a fi ineficiente, după cum reiese din "Noile Școli" și "Reformații" din aproape toate confesiunile legate de crezuri de sub cer. De aici și multitudinea de feluri de baptiști, de prezbiterieni și de metodiști etc., etc. Nu există nici o scuză pentru această stare de lucruri, nicăieri în Cartea lui Dumnezeu. Aceste secte nu se află pe temelia unității pusă de Isus Hristos și învățată de Pavel, înțeleptul meșter constructor. Iar sectele mai mici, care resping crezurile omenești, care pretind că iau Biblia ca regulă de credință și practică, dar resping darurile, nu stau cu nimic mai bine. În aceste vremuri primejdioase, ei se cutremură până la fărâmițare, strigând totuși: Biblia! Biblia! Și noi am vrea să înălțăm Biblia și am vrea să le spunem celor care ne-ar reprezenta că luăm darurile în locul Bibliei, că nu ne mulțumim cu o parte din volumul sacru, ci pretindem ca fiind a noastră Biblia, și întreaga Biblie, cu daruri cu tot.

Toate confesiunile nu pot avea dreptate și poate că nu este greșit să presupunem că niciuna dintre ele nu are dreptate în toate punctele de credință. Pentru a arăta că nu pot avea și crezurile lor și darurile, că crezurile exclud darurile, vom presupune că Dumnezeu, prin instrumente alese din fiecare sectă,

începe să arate erorile din crezurile acestor confesiuni diferite. Dacă ar primi mărturia ca din cer, aceasta le-ar strica crezurile. Dar le-ar arunca ele și ar ieși pe platforma unității învățate de Hristos, Pavel și Petru? Niciodată! Ei ar călca de o mie de ori mai repede în picioare și în praf instrumentele umile ale alegerii lui Dumnezeu. Este evident că, dacă darurile ar fi primite, ele ar distruge crezurile omenești și că, dacă sunt primite crezurile, ele închid darurile. Mesajul celui de-al doilea înger i-a adus pe adventiști din bisericile legate de crezuri, unde puteau fi atinși de daruri, puteau fi uniți și pregătiți pentru venirea Domnului.

4. Când ne gândim la marea apostazie a bisericii, la coruperea doctrinelor ei pure și la șederea ei de 1260 de ani în pustie, nu suntem surprinși că nu găsim pe paginile tristei ei istorii înregistrări mai clare ale manifestărilor darurilor spirituale.

Înțelepciunea infinită le-a reținut, fără îndoială, într-o mare măsură, pentru ca Satana să nu profite de ignoranța și slăbiciunea poporului lui Dumnezeu și să-i împingă spre fanatism. Mulți dintre cei care au presupus că au fost favorizați cu manifestări ale Duhului lui Dumnezeu, s-au considerat ca fiind în afara oricărui pericol. În curând s-au înălțat cu mândrie în lucrurile spirituale și au fost prada ușoară a lui Satana.

Dacă a fost necesar ca Pavel să aibă un ghimpe în carne, mesagerul lui Satana, care să-l bată, pentru a nu se înălța prin abundența de revelații cu care a fost favorizat, este o concluzie rezonabilă că toți cei care caută să umble cu Dumnezeu și să aibă parte de toate binecuvântările spirituale ale erei creștine sunt, de asemenea, în pericol de înălțare și de viclenia Diavolului. Dacă el poate împinge pe unul dintre aceștia la extreme și la fanatism, el dezonorează partea vitală a creștinismului și obține o victorie mai mare decât dacă ar ține o sută de suflete în formalități reci. Istoria lui Luther, a lui Wesley și a altora, care, prin puterea unei credințe vii, au condus biserica de la umbrele întunecate ale erorilor și formalităților la o lumină mai clară, dovedește necesitatea ca mintea să fie bine echilibrată cu prudență. Iar cel care nu vede aici nevoia de prudență nu este departe de vreo capcană înșelătoare a lui Satana. Dar în umblarea cu blândețe și smerenie înaintea lui Dumnezeu, în veghe strictă și rugăciune fervență pentru a fi ferit prin puterea lui Dumnezeu de vicleniile lui Satana, există siguranță. Dumnezeu are mari binecuvântări pregătite pentru poporul Său și le va acorda atât de repede cât aceștia le vor folosi în mod corect, spre binele lor și spre gloria Sa. Amin.

J. W. ASOCIAȚIA EDITORIALĂ ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA.

Battle Creek, Michigan.

DECESUL ȘI ÎNMORMÂNTAREA

"Căci și eu am trăit odinioară fără Lege, dar când a venit porunca, păcatul a înviat și am murit." Romani 7:9.

Cuvântul "viu" din text nu se referă la viața naturală și nici "mort" nu se referă la încetarea vieții naturale; dar cuvintele sunt folosite aici pentru a reprezenta stări opuse de spirit și sentimente.

În acest capitol, apostolul își prezintă propria experiență, de aceea cei care caută religia apostolică ar trebui să observe bine mijloacele folosite în cazul său, despre care vorbește aici.

Versetul 7. "Ce vom spune atunci? Este legea păcat? Să ne ferească Dumnezeu. Nu, nu am cunoscut păcatul decât prin lege; căci nu am cunoscut pofta dacă legea nu ar fi spus: "Să nu poftești"." Este evident că Pavel se referă la codul moral al celor zece porunci, atunci când vorbește despre lege, din următoarele fapte:

1. El citează din porunca a zecea - "Să nu poftești".

2. Epistola către Romani a fost scrisă în anul 60 d.Hr., la aproximativ douăzeci și nouă de ani după ce "scrisul de mână al rânduielilor" a fost bătut în cuie pe cruce. Și chiar și convertirea lui Pavel a avut loc la câțiva ani după abolirea sistemului iudaic de închinare; prin urmare, legea, care a fost un agent important în convertirea sa, trebuie să se refere la codul moral despre care Hristos spune: "Pentru că adevărat vă spun: până nu va trece cerul şi pământul, nicidecum nu va trece o singură iotă sau o singură frântură de literă din lege, până nu se vor împlini toate." Matei 5:18.

"Nu cunoșteam păcatul decât prin lege." Ceea ce apostolul afirmă aici despre el însuși, este cu siguranță adevărat în cazul fiecărui păcătos. "Prin lege este cunoașterea păcatului". Cap. 3:20. Vedem aici că o utilizare a legii lui Dumnezeu, în dispensația creștină, este aceea de a le arăta păcătoșilor natura și amploarea păcatelor lor.

Versetul 8. "Dar păcatul, găsind prilej prin poruncă, a lucrat în mine tot felul de pofte; pentru că, fără lege, păcatul *este* mort." Legea morală este marea oglindă a lui Dumnezeu, în care păcătosul poate privi și vedea imperfecțiunile caracterului său moral. Fără ea, păcatul este mort, sau nedescoperit. Apostolul Iacov ilustrează utilizarea legii regale printr-o oglindă. "Ci fiți împlinitori ai cuvântului, și nu numai ascultători, înșelându-vă pe voi înșivă. Căci dacă cineva este ascultător al cuvântului și nu împlinitor, se aseamănă cu un om care-și privește chipul său natural într-o oglindă; căci se vede pe sine însuși, își urmează drumul și îndată uită ce fel de om era. Dar cine privește în legea desăvârșită a libertății și continuă în ea, el nefiind un ascultător uituc, ci un făcător al lucrării,

acesta va fi binecuvântat în fapta sa." Cap. 2:22-25. Așadar, prima mare lucrare a slujitorului Evangheliei, în timp ce lucrează pentru convertirea autentică a păcătoșilor, este de a ridica înaintea lor marea oglindă a lui Dumnezeu, pentru ca ei să vadă ce este păcatul și să cunoască păcătoșenia lui extremă.

Versetul 9. "Căci am trăit o dată fără Lege; dar, când a venit porunca, păcatul a înviat și am murit." Prin cuvântul "viu", apostolul intenționează să exprime starea sa înainte de a-și descoperi starea păcătoasă prin lumina legii lui Dumnezeu. "A venit porunca". El a văzut cu ajutorul marii oglinzi a lui Dumnezeu adevărata sa stare. "Păcatul a înviat." și adaugă: "Am murit". Cuvântul "a murit" denotă schimbarea produsă de o convingere inteligentă. Legea lui Dumnezeu este instrumentul care îl convinge pe păcătos. Pe măsură ce se uită în ea, el se vede condamnat în fața cerului. Astfel, legea îl ucide. Evanghelia îl îndreaptă apoi spre Hristos ca fiind singurul remediu pentru păcat.

Motivul pentru care mulți dintre cei care profesează religia nu s-au convertit niciodată este că nu au fost niciodată convinși, iar motivul pentru care nu au avut niciodată o convingere autentică este că nu s-au văzut niciodată în oglinda lui Dumnezeu, cele zece porunci. O evanghelie populară ține asta mai mult sau mai puțin la vedere și se mișcă pe simpatiile și temerile păcătosului, producând o convingere mai mult nervoasă decât inteligentă. O astfel de convingere nu are ca rezultat o schimbare de viață, așa cum cer Sfintele Scripturi; în timp ce convingerea inteligentă produsă de pretențiile legii lui Dumnezeu, schimbă mintea, inima și viața. Această schimbare este ilustrată în text prin trecerea de la viață la moarte. Un om umblă astăzi în puterea bărbăției, iar mâine este un cadavru. Ce schimbare! Și totuși, inspirația a ales-o pentru a ilustra prima mare lucrare în adevărata convertire.

Versetele 10-12. " Şi porunca, ea, care *era* spre viaţă, s-a dovedit pentru mine spre moarte: pentru că păcatul, găsind prilej prin poruncă, m-a amăgit şi, prin ea, *m*-a ucis. Astfel că, în adevăr, legea *este* sfântă şi porunca *este* sfântă şi dreaptă şi bună." Acesta era caracterul legii divine în anul 60 d.Hr. și este același în 1860. Marele apostol o preamărește până în ceruri și arată lucrarea ei în convertire la douăzeci și nouă de ani după trecerea de la dispensația iudaică la cea creștină. Aceasta este cea mai puternică dovadă a perenității sale.

Până acum, l-am urmat pe apostol în experiența sa și am învățat de la el caracterul și utilizarea legii lui Dumnezeu în dispensația actuală. El a văzut excelența ei, sfințenia ei, dreptatea și bunătatea ei, a simțit puterea ei de cercetare și de ucidere și spune: "Am murit". Dar el nu ne lasă aici. Înmormântarea urmează morții. Cap. 6:3, 4. "Sau nu ştiţi că toţi câţi am fost botezaţi pentru Hristos Isus, am fost botezaţi pentru moartea Lui? Deci am fost înmormântaţi cu El prin botez, pentru moarte, pentru ca, după cum Hristos a fost înviat dintre morţi prin gloria Tatălui, tot aşa şi noi să umblăm în înnoirea vieţii."

Vedem acum că Apostolul folosește moartea și îngroparea pentru a ilustra cele două mari etape legate de adevărata convertire. Moartea ilustrează bine lucrarea pregătitoare, iar înmormântarea, botezul. Botezul creştin este menit să arate, în primul rând, că candidatul este mort; și, în al doilea rând, că el crede în moartea, înmormântarea și învierea lui Isus Hristos". Versetul 5. "Căci dacă am fost sădiți împreună în asemănarea morții Lui, vom fi și noi în asemănarea învierii Lui." Cuvintele "îngropat" și "plantat", așa cum sunt folosite în acest context, nu pot da altă idee despre botez decât cea de scufundare.Avem nu numai cuvântul "plantat", ci suntem învățați cum trebuie să fie plantat candidatul. Cum? "În asemănarea morții Sale". Să mergem pentru o clipă la noul mormânt al lui Iosif și să vedem "cum a fost așezat trupul său". Îl vedem acolo pe Isus așezat în moarte, așa cum îi așezăm noi pe prietenii noștri care mor, pe spate. Cum a fost așezat? Să fie stropit? turnat? sau să fie scufundat în apă cu fața în jos? Nu. "Plantat în asemănarea morții Lui". Administratorul îl conduce pe candidat în apă până la o adâncime potrivită, apoi îl scufundă cu spatele în apă până când este îngropat într-o poziție asemănătoare cu cea în care a fost așezat Hristos în moarte.

Apostolul se folosește de evenimentele importante ale primei apariții a lui Hristos pentru a ilustra etapele legate de convertire.

1. Răstignirea."Știind aceasta, că omul nostru cel vechi a fost răstignit cu *El*, pentru ca trupul păcatului să fie desfiinţat, ca noi să nu mai fim robi ai păcatului." Cap. 6:6. Isus a murit pe o cruce de lemn; dar unde este crucea pe care trebuie să moară păcătosul? Nu cunoaștem alta decât cea pe care a murit Pavel, așa cum declară el în text: "Am trăit odată fără lege; dar când a venit porunca, păcatul a înviat și am murit". În omul neconvertit, eu trăiesc și domnesc; dar dacă legea divină intră și îl ucide pe eu, atunci este loc pentru Hristos.

2. Înmormântarea lui Hristos. "De aceea suntem îngropați împreună cu El prin botez". Versetul 4.

3. Învierea Sa. "Deci, dacă ați înviat împreună cu Hristos, căutați lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Puneți-vă gândurile la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ, pentru că voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu." Coloseni 3:1-3. Vezi și Cap. 2:12.

Aici, deci, la botez, începe viața nouă. "După cum Hristos a înviat din morți prin slava Tatălui, tot așa și noi trebuie să umblăm în înnoirea vieţii". Romani 6:4. Dacă cititorul se întreabă pentru cei care au murit în speranță fără a fi scufundați, noi îi răspundem că Biblia, și nu doctrinele chiar și ale unor oameni cinstiți și pioși, ar trebui să fie regula noastră de credință. Și în loc să ne străduim să aducem Biblia la obiceiuri de mult prețuite, ar trebui să aducem credința noastră la Biblie. Oamenii sunt răspunzători pentru toată lumina pe

care o au, și nu mai mult. Mulțumim Cerului că este posibil, prin mijlocirea lui Isus Hristos, ca oamenii care sunt în eroare în unele puncte, dar care trăiesc în conformitate cu toată lumina pe care Dumnezeu consideră potrivit să o deschidă înaintea lor, să trăiască vieți sfinte și să se odihnească în speranța unei învieri glorioase.Dar singura noastră siguranță este să umblăm în lumina pe care Dumnezeu, în providența Sa de deschidere, o aduce în fața minții noastre. De aceea nu ar trebui să fim atât de nerăbdători să întrebăm: "Care a fost credința părinților noștri?", ci: "Ce spune cuvântul lui Dumnezeu?".

În timp ce unii au scos botezul din relația sa strânsă cu convertirea și îl consideră puțin important, alții pot greși pe de altă parte. Remarcăm pe scurt cele două extreme.

1. Unii au obiceiul de a aștepta câteva luni pentru a vedea dacă cei convertiți vor rămâne fermi, înainte de a-i boteza. La aceasta ne opunem, în primul rând, pentru că figurile morții și îngropării, așa cum sunt folosite de Apostol, dau ideea că botezul este strâns legat de adevărata convingere de păcat; și, în al doilea rând, această practică nu este în acord cu exemplul apostolic. A spus Anania lui Saul: "Și acum, de ce întârzii? Ridică-te și fii botezat". Faptele Apostolilor 22:16. Temnicerul și familia sa au fost botezați imediat, chiar și noaptea. Cap. 16:25-36. Filip nu l-a pus pe eunuc să aștepte șase luni pentru a vedea dacă va trăi ca un creștin credincios, înainte de a primi botezul, ci imediat "s-au coborât în apă, atât Filip cât și eunucul, și l-a botezat". Cap. 8:26-40.

Cei care consideră că botezul are o importanță redusă, citează uneori 1 Petru 3:21, ca sprijin al poziției lor laxe. "această imagine, botezul, vă salvează şi acum, nu o lepădare a necurăţiei cărnii, ci cererea către Dumnezeu a unei conştiinţe bune, prin învierea lui Isus Hristos," "Am fost stropit", spune cineva, "și asta a răspuns conștiinței mele". "Și conștiința mea a primit răspuns prin turnare", spune altul. Poate că toate acestea sunt adevărate; dar prietenii noștri, care nu sunt de acord cu noi în privința botezului, sunt siguri că au o conștiință bună în această privință? Petru spune: "ci cererea către Dumnezeu a unei conştiinţe bune". Păgânii și papistașii pot fi foarte conștiincioși, iar conștiințele lor orbite să nu fie bune.Protestanții ar putea fi în aceeași situație în anumite puncte. Dar este un fapt de mare interes că apostolul, în ultima clauză a pasajului - "prin învierea lui Isus Hristos din morți" - ridică un standard la care ne putem aduce conștiințele noastre și să știm că sunt corecte. Botezul comemorează înmormântarea și învierea lui Hristos. Expresii ale Sfintei Scripturi precum "îngropat împreună cu El prin botez" și "sădit împreună în asemănarea morții Lui" conțin lumină pentru acele conștiințe orbite de eroarea papală de a stropi copiii sau adulții pentru botez.

2. Pe de altă parte, unii trec cu vederea în mod evident lucrarea necesară care trebuie să se facă asupra minții și inimii înainte de botez. Ei nu văd

utilitatea legii divine, care trebuie să ucidă păcătosul, ca el să fie mort înainte de a fi îngropat, de aceea este de temut că unii cel puțin sunt îngropați de vii! Unii învață că Hristos este îmbrăcat în simplul act al botezului, învățătură care are o puternică tendință de a lăsa deoparte nu numai lucrarea legii lui Dumnezeu în convertire, ci și pe cea a Duhului Sfânt.

Dar Galateni 3:27 poate fi invocat - "Căci toți cei care ați fost botezați în Isus Hristos v-ați îmbrăcat în Hristos". Trebuie observat aici că textul nu spune că frații din Galatia s-au îmbrăcat în Hristos prin singurul act al botezului. Ei se îmbrăcaseră în Hristos prin credință, botezul fiind lucrarea corespunzătoare, un act prin care își manifestau credința în Hristos.

De asemenea, se afirmă că botezul este pentru iertarea păcatelor. Foarte adevărat; dar există și alte mijloace pentru iertarea păcatelor. Sângele lui Hristos a fost vărsat pentru iertarea păcatelor. Matei 26:28. Hristos trebuia să dea poporului cunoașterea mântuirii pentru iertarea păcatelor. Luca 1:77. Lui Hristos i s-a cuvenit să sufere și să învie a treia zi din morți, pentru ca în numele Lui să se propovăduiască pocăința și iertarea păcatelor. Cap. 24:46, 47. Pocăința și botezul sunt pentru iertarea păcatelor. Faptele Apostolilor 2:38. Credința este pentru iertarea păcatelor. "Oricine crede în El va primi iertarea păcatelor". Cap. 10:43; de asemenea, Romani 3:25. În aranjamentul pentru iertarea păcatelor, botezul își are locul său în ansamblul divin.

În cercetarea subiectului convertirii scripturale de până acum, vedem că păcătosul obține cunoașterea păcatelor sale prin legea divină. El nu se poate pocăi în mod înțelegător de păcatele sale până când nu le vede; de aceea, slujitorul Evangheliei, care se străduiește să-l convertească pe păcătos, are obligația cea mai solemnă de a ține în fața lui marea oglindă a lui Dumnezeu. Prima sa lucrare este să arate caracterul, perenitatea și pretențiile codului moral. Și, făcând acest lucru, el urmează exemplul Maestrului său divin. În prima predică consemnată a lui Hristos, el a spus: "Să nu credeți că am venit să distrug Legea sau profeții; nu am venit să distrug, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun că, până când vor trece cerul și pământul, nu va trece din Lege nici o iotă și nici o părticică, până când nu se vor împlini toate". Matei 5:17, 18.

Păcătosul vede sfințenia și dreptatea legii divine, că este expus mâniei lui Dumnezeu și simte puterea ei ucigătoare. El cedează cerințelor tuturor preceptelor sale și este mort. Evanghelia îl îndreaptă atunci spre Isus. El aude povestea crucii, a îngropării în mormântul lui Iosif, a gloriei învierii și a înălțării lui Isus la dreapta Tatălui, unde trăiește mereu pentru a mijloci pentru bieții păcătoși. El își ridică capul și se aventurează să creadă că Isus îl va compătimi și îl va salva. Și cum crede, să își arate imediat credința în înmormântarea și învierea lui Hristos prin botez.

Acum s-a dezbrăcat de "omul cel vechi" și s-a îmbrăcat în "omul cel nou". Războiul și cursa creștină a început. El are acum credința Evangheliei, iar îndemnul lui Petru se aplică în mod special. "Adăugați la credința voastră, cu toată sârguința, virtutea, iar la virtute, cunoștința, iar la cunoștință, cumpătarea, iar la cumpătare, răbdarea, iar la răbdare, evlavia, iar la evlavie, bunătatea frățească, iar la bunătatea frățească, milostenia. Căci, dacă aceste lucruri sunt în voi și abundă, ele vă fac să nu fiți nici sterpi, nici fără rod în cunoașterea Domnului nostru Iisus Hristos." 2 Petru 1:5-8.

În cap. 7, apostolul face mai întâi o declarație importantă; în al doilea rând, dă o ilustrație; și, în al treilea rând, își expune concluzia. Pe acestea le vom observa în ordinea lor.

1. Declarația sa. "Nu știți, fraților, (căci vorbesc celor care cunosc legea), cum că legea stăpânește asupra omului cât trăiește." Versetul 1. Cuvintele, el trăiește, nu se referă la viața naturală. Nu acesta este subiectul pe care îl tratează apostolul. În armonie cu discursul său din aceste capitole, fraza trebuie să se refere la ceea ce el numește omul vechi sau mintea carnală. Atunci înțelegem că Pavel declară că legea are stăpânire asupra unui om atâta timp cât trăiește în încălcarea ei. Vom da o ilustrație.

Trecând pe lângă un pod din statul New York, am întâlnit trei bărbați, fiecare dintre ei purtând o minge mare de plumb. Fiecare om era legat cu lanțuri de bila pe care o purta, iar un ofițer îi urmărea. Acești oameni încălcaseră legea, iar legea avea stăpânire asupra lor, pentru că nu o păziseră. Noi mergeam cu libertate acolo unde ne duceau afacerile noastre, pentru că noi respectasem legea. Sentimentele noastre erau în perfectă armonie cu orice lege bună din stat. A spune că cei care păzesc legea lui Dumnezeu sunt în robie sub stăpânirea legii, este o gafă stupidă. Ei nu sunt oamenii.

2. Ilustrația sa. "Căci femeia care are un soț este legată prin lege de soțul ei cât timp acesta trăiește; dar dacă soțul a murit, ea este dezlegată de legea soțului ei. Astfel, dacă, cât timp trăiește soțul ei, ea se căsătorește cu un alt bărbat, va fi numită adulteră; dar dacă soțul ei a murit, ea este eliberată de această lege, astfel încât nu este adulteră, chiar dacă este căsătorită cu un alt bărbat." Versetele 2-3.

În această ilustrație sunt menționate femeia, legea căsătoriei, primul soț și cel de-al doilea soț al ei. Căutăm acum o aplicație, în concordanță cu subiectul pe care apostolul îl tratează aici.

Femeia reprezintă candidații la viața veșnică cărora li se adresează chemarea evanghelică. Legea căsătoriei reprezintă legea lui Dumnezeu. Primul soț reprezintă omul vechi, iar cel de-al doilea soț reprezintă omul nou, care este Domnul Isus Hristos. Vom da aici câteva texte directe care vorbesc despre omul

vechi și cel nou. "Să vă dezbrăcați, în ceea ce privește vechea purtare, de omul cel vechi, care este corupt după poftele înșelătoare, și să vă înnoiți în duhul minții voastre; și să vă îmbrăcați în omul cel nou, care, după Dumnezeu, este creat în neprihănire și în sfințenie adevărată." Efeseni 4:22-24. "Să nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui și v-ați îmbrăcat în omul cel nou, care se înnoiește în cunoștință, după chipul Celui care l-a creat." Coloseni 3:9, 10. Vezi și Galateni 2:20; Romani 6:6.

Acum marchează. Înainte ca femeia să poată fi căsătorită legal cu cel de-al doilea soț, primul ei soț trebuie să moară. A afectat moartea lui legea căsătoriei? Cu siguranță că nu. Aceeași lege care o lega de primul ei soț, o lega și de al doilea. Și înainte ca păcătosul să se poată uni cu Hristos, omul cel nou, omul cel vechi trebuie să moară. Afectează această moarte legea divină? Nici pe departe. Același cod moral care îl ținea pe păcătos în condamnare, este acum regula lui de ascultare și îl leagă de Hristos. Concluzia apostolului arată că am aplicat corect ilustrația sa.

3. Concluzia sa. "De aceea, frații mei, și voi ați murit față de Lege, prin trupul lui Hristos, ca să vă căsătoriți cu altul, cu Cel înviat din morți, ca să aducem roade pentru Dumnezeu." Versetul 4.

Această concluzie a apostolului arată că primul soț reprezintă ceea ce se spune că a devenit mort. Unii spun că este vorba de lege; dar Pavel spune: " De aceea, frații mei, și voi ați murit ".

Versetul 6. "Dar acum am fost izbăviți de Legea în care eram ținuți, fiind morți, ca să slujim în duhul cel nou, și nu în litera cea veche."

Eliberarea de lege trebuie înțeleasă în armonie cu afirmația lui Pavel privind utilizarea și perpetuarea ei. Nu este vorba de moartea legii, ci de moartea a ceea ce ne ținea legați de lege, adică mintea carnală sau "omul cel vechi"; sau, cu lectura marginală, "fiind morți față de ceea ce ne ținea legați".

Pavel spune: "Pentru că gândirea cărnii *este* vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu, pentru că nu se supune legii lui Dumnezeu; pentru că nici nu poate". Romani 8:7. Această minte carnală, care este reprezentată de primul soț, trebuie să fie ucisă înainte ca persoana să se poată uni cu Hristos; atunci vrăjmășia împotriva lui Dumnezeu și a legii Sale sfinte dispare, iar el este supus legii divine și respectă cu plăcere toate preceptele ei. Dar a lăsa deoparte cele zece porunci și a învăța că păcătoșii pot fi căsătoriți cu Hristos fără a fi mai întâi uciși de legea morală, înseamnă a învăța adulterul spiritual.

Întoarceți-vă la Faptele Apostolilor 20:20, 21, dragă cititorule, și veți afla acolo că evanghelia predicată de Pavel este în armonie cu propria sa experiență și cu învățăturile sale din epistola către Romani. El spune: "N-am ascuns nimic din ceea ce vă era de folos, ci v-am arătat și v-am învățat în public și din casă în

casă, mărturisind atât iudeilor, cât și grecilor, pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos". Iată cele două mari temelii ale Evangheliei, așa cum a fost predicată de Pavel: în primul rând, pocăința față de Dumnezeu și, în al doilea rând, credința față de Domnul nostru Isus Hristos. El a învățat că păcătoșii trebuie să manifeste mai întâi pocăință față de Dumnezeu pentru călcarea legii Sale sfinte, înainte de a crede în Isus Hristos. El nu a ascuns nimic din ceea ce era de folos. El nu a reținut Legea, căci prin ea este cunoașterea păcatului. El a prezentat mai întâi pretențiile legii divine și i-a arătat păcătosului că prima lui lucrare era să exercite pocăința față de Autorul ei; apoi l-a învățat pe păcătos că credința în Hristos este singurul remediu pentru păcat.

Prin urmare, în dispensația actuală, Dumnezeu Tatăl este dătătorul nostru de lege, iar Hristos este avocatul nostru. Și înainte ca păcătoșii să poată beneficia de medierea lui Hristos, ei trebuie să manifeste pocăință față de Dătătorul Legii pentru călcarea legii Sale sfinte. Cu aceasta sunt de acord cuvintele ucenicului iubit: "Păcatul este călcarea legii". 1 Ioan 3:4. "Și dacă cineva păcătuiește, avem un avocat înaintea Tatălui, pe Isus Hristos cel neprihănit." Cap. 2:1.

Dar dacă Hristos este dătătorul nostru de lege, așa cum învață unii, cine este avocatul nostru? Nu avem niciunul. Dar cum Isus Hristos este avocatul păcătosului la Tatăl în această dispensație, rezultă că legea celor zece porunci a Tatălui este în plină vigoare.

"Deci desființăm noi legea prin credinţă? Nicidecum: ci *noi* întărim legea." Romani 3:31. Credința în Isus Hristos ca jertfă pentru păcat și, acum, ca avocat la Tatăl, pentru păcatele noastre - "călcarea legii" - este cea mai puternică dovadă a perenității legii celor zece porunci.

De aici și mărturia finală a celui de-al treilea înger. "Aici este răbdarea sfinților, aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus." Apocalipsa 14:12. De asemenea, balaurul va face război cu rămășița, cu creștinii din ultimele generații ale timpului, "care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Hristos". Cap. 12:17.

Dragă cititorule, aceștia sunt păstrători ai poruncilor creștine. Respectarea de către ei a Sabatului din porunca a patra stârnește mânia oștilor balaurului.

Dar cei care îi îndură mânia și rămân credincioși în conflictul final, vor primi în curând marea răsplată promisă de Cel care spune [Apocalipsa 22]: "Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine". "Fericiți cei ce împlinesc poruncile Lui, ca să aibă dreptul la pomul vieții și să intre pe porțile cetății".

J. W.

CELE PATRU MONARHII UNIVERSALE DIN PROFEȚIA LUI DANIEL ȘI ÎMPĂRĂȚIA VEȘNICĂ A LUI DUMNEZEU

Aceste fiare mari, care sunt patru, sunt patru împărați care se vor ridica de pe pământ. Dar sfinții Celui Preaînalt vor lua împărăția și vor stăpâni împărăția pentru totdeauna, în vecii vecilor. Daniel 7:17, 18.

PUBLICAT LA BIROUL DE REVIZUIRE ADVENT.

ROCHESTER, N. Y. 1855

NOTĂ: ACEASTĂ mică lucrare este prezentată în beneficiul tuturor celor în mâinile cărora ar putea cădea, dar în special al celor care nu au examinat până acum acele Profeții care se referă la distrugerea împărățiilor acestei lumi și la instaurarea împărăției veșnice a lui Dumnezeu. Pregătindu-l în grabă, am urmat aranjamentul excelent al lui Geo. Storrs, în lucrarea sa publicată în 1843, și, în ceea ce privește cele patru împărății din Daniel, am folosit mai mult sau mai puțin limbajul său.

EXPUNEREA LUI DANIEL 2:31-44, SAU VISUL LUI NEBUCADNEȚAR

NOI credem cu toată solemnitatea că Dumnezeu a vrut ca cuvântul Său să fie înțeles; dar nu fără a cerceta Scripturile, comparând o parte cu alta și fără a ne ruga sincer pentru ca acel Duh să ne călăuzească în adevăr, care la început i-a inspirat pe oamenii sfinți să scrie. Pentru a ajunge la cunoașterea adevărului, trebuie să avem un spirit copilăresc, de învățătură, apoi să ne rugăm mult pentru ajutor divin.Binecuvântatul Isus a spus: "Îți mulțumesc, Tată, Domn al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit copiilor. Chiar așa, Tată, căci așa a părut bine în ochii Tăi". Matei 11:25, 26.

Nu suntem de acord cu unii care spun că profețiile nu pot fi înțelese. Revelația este ceva făcut cunoscut și, bineînțeles, care trebuie înțeles. Un om poate spune cu adevărat că nu înțelege profețiile; dar să afirmi că nu pot fi înțelese este cu totul altceva; iar cel care spune acest lucru trebuie să fie necredincios în principiile sale. Nu că el respinge întreaga revelație; dar el neagă practic faptul că o parte a Bibliei este o revelație. Unii oameni care denunță necredința cu o mână necruțătoare, ne spun că nu putem înțelege profețiile. Ce este aceasta decât infidelitate?

Ar trebui să căutăm cu smerenie și cu credință ajutorul Duhului Sfânt pentru a ne da înțelegere și, în această lumină, să cercetăm Scripturile pentru a afla care a fost gândul Duhului care le-a inspirat, și nu vom căuta în zadar. Vom examina acum al doilea capitol din Daniel și, de dragul scurtimii, vom începe cu versetul 31.

Versetele 31-36. "Tu, împărate, ai văzut, și iată, un chip mare. Acest chip mare, a cărui strălucire era excelentă, stătea înaintea ta, și forma lui era grozavă. Capul acestui chip era de aur fin, pieptul și brațele de argint, pântecele și coapsele de aramă, picioarele de fier, iar laba piciorului parte de fier și parte de lut. Ai văzut până când a fost tăiată o piatră, fără mâini, care a lovit chipul pe picioarele lui de fier și de lut și le-a sfărâmat; atunci fierul, lutul, arama, argintul și aurul s-au sfărâmat împreună și s-au făcut ca paiele din arie vara, iar vântul le-a dus, încât nu s-a mai găsit loc pentru ele; și piatra care a lovit chipul s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul. Acesta este visul; și vom spune interpretarea lui înaintea regelui."

Dorim aici să întrebăm: Unde a lovit piatra imaginea? Răspundeți: "în picioare". Vom avea ocazia să ne referim din nou la acest fapt.

IMAGINE ȘI TEXT

"Tu, împărate, ești un împărat al împăraților, căci Dumnezeul cerurilor ți-a dat o împărăție, putere, tărie și glorie. Oriunde locuiesc copiii oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerului, El ți-a dat în mâna ta și te-a pus stăpân peste toate. Tu ești acest cap de aur".

"Și după tine se va ridica o altă împărăție inferioară ție."

"Și încă o a treia împărăție de aramă, care va stăpâni peste tot pământul."

"Și a patra împărăție va fi tare ca fierul." "Și întrucât ai văzut picioarele și degetele de la picioare, o parte din lut de olar și o parte din fier, împărăția va fi împărțită."

"Și după cum degetele picioarelor erau parte din fier și parte din lut, tot așa împărăția va fi în parte puternică și în parte zdrobită. Și, întrucât ai văzut fierul amestecat cu lutul miruit, ei se vor amesteca cu sămânța oamenilor, dar nu se vor lipi unul de altul, după cum fierul nu se amestecă cu lutul. Și în zilele acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va întemeia o împărăție care nu va fi nimicită niciodată."

Versetele 37, 38. "Tu, împărate, ești un împărat al împăraților, căci Dumnezeul cerurilor ți-a dat o împărăție, putere, tărie și glorie. Oriunde locuiesc copiii oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerului, El ți le-a dat în mâna ta și te-a pus stăpân peste toate. Tu ești [sau, împărăția ta este] acest cap de aur".

Babilonul a fost primul regat al imperiului universal. A fost fondat de Nimrod, strănepotul lui Noe. Vezi Geneza 10:8-10. A durat aproape șaptesprezece sute de ani, deși sub nume diferite; uneori numit Babilon, alteori Asiria și alteori Caldeea. S-a întins de la Nimrod până la Belșațar, care a fost ultimul său rege.

Versetul 39. [Prima parte] "Și după tine se va ridica o altă împărăție, inferioară ție".

Ce regat a succedat Babilonului? Vezi Cap. 5:28. "Împărăția ta [Babilon] a fost împărțită și dată mezilor și perșilor". Apoi, regatul medo-persan a fost al doilea regat universal și este reprezentat prin pieptul și brațele de argint.

Versetul 39. [Ultima parte] "Și se va ridica o a treia împărăție de aramă, care va stăpâni peste tot pământul."

Ce regat era acesta? Vezi Cap. 8:5-7, 21. Aici aflăm că Grecia a cucerit regatul medo-persan și a devenit un regat de imperiu universal. Acest lucru a avut loc sub Alexandru. Iată, așadar, cea de-a treia împărăție, care este reprezentată de arama din imagine.

Versetul 40. Și a patra împărăție va fi tare ca fierul; căci fierul sfărâmă și supune toate lucrurile; și ca fierul care le sfărâmă pe toate acestea, se va sfărâma și se va zdrobi."

Ce împărăție este aceasta? În general, se admite că este vorba de regatul roman. Este o împărăție universală, care va sfărâma tot ce a fost înainte de ea. Numai Roma corespunde descrierii. Aceasta a avut un imperiu universal. Vezi Luca 2:1. "În zilele acelea, a ieșit un decret de la Cezar Augustus, ca toată lumea să fie impozitată". Cine a fost Cezar Augustus? Un împărat roman. Iată, așadar, cea de-a patra împărăție, reprezentată de picioarele de fier.

Versetul 41. [Prima parte] "Și întrucât ai văzut picioarele și degetele, parte din lut de olar și parte din fier, împărăția va fi împărțită."

Ce împărăție va fi împărțită? Răspuns:. A patra împărăție. Imperiul de Vest al Romei, între anii 356 și 483 d.Hr., a fost împărțit în zece diviziuni, sau regate. 1. Hunii, în Ungaria, în anul 356 d. Hr. 2.Ostrogoții, în Mysia, 377. 3. Vizigoții, în Panonia, 378. 4. Francii, în Franța, 407. 5. Vandalii, în Africa, 407. 6. Suevii și Alanii, în Gascoigne și Spania, 407. 7. Burgunzii, în Burgundia, 407. 8. Heruli și Rugii, în Italia, 476. 9. Saxonii și englezii, în Britania, 476. 10. Lombarzii, în Germania, 483. Astfel, regatul a fost împărțit așa cum a fost desemnat de cele zece degete.

Versetul 41. [Ultima parte] "Dar va avea în ea tăria fierului, pentru că ai văzut fierul amestecat cu lut noroios."

Puterea romană sau puterea de fier, prin influența și autoritatea papalității sau a Romei papale, s-a întins printre lut pentru a se amesteca cu el și astfel a păstrat puterea fierului.

Versetele 42, 43. "Și după cum degetele picioarelor erau parte din fier și parte din lut, tot așa împărăția [împărăția romană] va fi în parte puternică și în

parte zdrobită. Și, întrucât ai văzut fierul amestecat cu lutul noroios, ei [romanii] se vor amesteca [Roma papală] cu sămânța oamenilor, dar nu se vor lipi unul de altul, așa cum fierul nu se amestecă cu lutul."

Cum anume s-au împlinit toate acestea. Romanismul, sau Biserica Romană, în timp ce s-a amestecat cu toate națiunile, nu s-a amestecat cu ele, ci și-a păstrat autoritatea asupra supușilor săi, indiferent de guvernul sub care se aflau aceștia; astfel încât autoritatea Romei a fost simțită de toate națiunile unde supușii ei au fost "amestecați cu sămânța oamenilor". Cel de-al patrulea regat, sau regatul roman, este astfel perpetuat, deși divizat.

Versetul 44. "Și în zilele acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată; și împărăția nu va fi lăsată altor popoare, ci va sfărâma și va mistui toate aceste împărății și va rămâne în veci."

Ar fi bine să observăm cu atenție (1) la ce regi sau regate se face referire aici. Cel mai sigur este vorba de cei zece împărați ai celui de-al patrulea regat împărțit; căci ei sunt subiectul discursului. Și (2) regatul înființat. Este cea de-a cincea împărăție universală care nu va fi niciodată distrusă și lăsată altor popoare. Este, prin urmare, împărăția nemuritoare. Supușii nu vor trece de la un set de conducători la altul, așa cum a fost cazul celor patru regate anterioare.

În ceea ce privește cea de-a cincea împărăție, instituită de Dumnezeul cerului, există cel puțin două opinii generale.

Una dintre ele reprezintă împărăția harului, care trebuia să crească până când va umple tot pământul; "căci", spun cei care susțin această opinie, "piatra trebuia să se rostogolească și să crească până când va deveni un munte mare și va umple tot pământul". Din nefericire pentru acest punct de vedere, însă, nu există nici măcar un cuvânt de mărturie biblică care să-l susțină.

Celălalt este punctul de vedere biblic, după cum urmează: "Ai văzut până când a fost tăiată o piatră fără mâini, care a lovit chipul de pe picioarele lui, care erau de fier și de lut, și le-a sfărâmat. Atunci fierul, lutul, arama, argintul și aurul s-au sfărâmat laolaltă și au devenit ca paiele din arie vara; și vântul le-a dus, încât nu s-a mai găsit loc pentru ele; iar piatra care a lovit chipul a devenit un munte mare și a umplut tot pământul". Cap. 2:34, 35. Rețineți bine evenimentele relatate aici. Piatra sparge chipul, iar acesta devine ca paiele din arie de vara, iar vântul îl duce departe, astfel încât nu se mai găsește loc pentru el - toate împărățiile pământești sunt sfărâmate și încetează să mai existe - apoi piatra devine un munte mare și umple tot pământul. Această viziune asupra subiectului este în perfectă armonie cu mărturia Vechiului și Noului Testament.

Dar am vrea să-i întrebăm pe cei care învață că împărăția harului a fost instaurată de Domnul nostru Isus Hristos cu 1800 de ani în urmă: Nu a avut Dumnezeu o "împărăție a harului" înainte de prima venire a lui Hristos? Dacă

nu, atunci Enoh, Noe, Lot, Avraam, Isaac, Iacov, Moise și profeții au pierit fără speranță, pentru că, cu siguranță, niciun om nu poate fi mântuit fără har.

Dar haideți să analizăm acest subiect un pic mai mult. Unde a lovit piatra imaginea când a lovit-o? Nu pe cap - Babilon; nici pe piept și pe brațe - Media și Persia; nici pe pântece și pe coapse - Grecia; nici măcar pe picioare - Roma păgână, așa cum ar fi trebuit să se întâmple, dacă împărăția ar fi fost instaurată la prima venire a lui Hristos. Unde, deci, a lovit piatra chipul? Răspundeți. "Pe laba piciorului lui". Or, ea nu putea lovi picioarele înainte ca acestea să existe; și ele nu au existat până la câteva sute de ani după răstignirea lui Hristos, până când al patrulea regat, sau regatul roman, a fost împărțit; ceea ce am văzut că nu a avut loc decât între anii 356 și 483 d.Hr.

Dar faptul că împărăția nu a fost instaurată în anumite perioade despre care vorbește Noul Testament, va apărea din examinarea câtorva pasaje. Ea nu era instaurată atunci când Domnul nostru i-a învățat pe urmașii Săi să se roage: "Vie împărăția Ta." Trebuie să fi fost viitoare atunci. Din nou. Mama copiilor lui Zebedei a înțeles că era viitoare atunci când L-a rugat pe Domnul nostru să îngăduie ca cei doi fii ai ei să șadă, "unul la dreapta și celălalt la stânga, în împărăția Ta". Era încă viitor când Domnul nostru a mâncat ultimul Paște. Vezi Luca 22:18: "Vă spun vouă: "Nu voi bea din rodul viței de vie, până ce nu va veni Împărăția lui Dumnezeu". Așadar, nu venise atunci. Haideți să vedem dacă venise atunci când Hristos atârna pe cruce. Vezi Luca 22:42. "Doamne, adu-Ți aminte de mine când vei veni în Împărăția Ta". Așadar, până la moartea Sa, se pare, împărăția Sa nu fusese instaurată.

Dar nu a înființat-o el înainte de înălțarea sa la cer? Vezi Faptele Apostolilor 1:6. "Doamne, vrei ca în acest timp să restabilești din nou împărăția lui Israel?". Nu s-a făcut încă. Vezi acum 1 Corinteni 15:50. "Iată ce vă spun, fraților: carnea și sângele nu pot moșteni împărăția lui Dumnezeu". Acest lucru rezolvă problema că împărăția lui Dumnezeu nu este instaurată până când sfinții nu se îmbracă în nemurire, sau până când nu intră în starea de nemurire, despre care Pavel ne spune [versetul 52] că este "la ultima trâmbiță", iar apostolul ne spune [2 Timotei 4:1] că "Domnul Isus Hristos va judeca pe cei vii și pe cei morți la arătarea Sa și a împărăției Sale". Și din nou ne spune, [Fapte 14:22,] că "prin multe necazuri trebuie să intrăm în împărăția lui Dumnezeu"; și această adresare a fost făcută celor care erau deja creștini și arată că împărăția lui Dumnezeu era încă viitoare, în opinia apostolului.

Împărăția este o chestiune de promisiune. "Ascultați, iubiții mei frați, oare nu i-a ales Dumnezeu pe săracii acestei lumi, bogați în credință, și moștenitori ai împărăției pe care a făgăduit-o celor ce-L iubesc?" Iacov 2:5. Ea este încă pe cale să vină. "Nu vă temeți, turmă mică, căci Tatăl vostru a binevoit să vă dea împărăția."

Dar când va fi instaurată împărăția lui Dumnezeu? A se vedea Matei 25:31-34. "Când va veni Fiul omului în slava Sa, și toți sfinții îngeri cu El, atunci va ședea pe tronul slavei Sale. Atunci Împăratul le va zice celor de la dreapta Sa: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția pregătită pentru voi de la întemeierea lumii." Atunci, și nu până atunci, va fi instaurată împărăția lui Dumnezeu, "căci carnea și sângele nu pot moșteni împărăția lui Dumnezeu".

Expunerea în miniatură a Împărăției lui Dumnezeu la transfigurare [Matei 16:27, 28; 17:1-5] este menită să arate natura Împărăției și când va fi instaurată. "Căci Fiul omului va veni în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele sale. Adevărat vă spun că sunt unii care stau aici, care nu vor gusta moartea, până nu vor vedea pe Fiul omului venind în Împărăția Sa." ["Până ce vor vedea Împărăția lui Dumnezeu." Luca 9:27.]

Această promisiune s-a împlinit în scurt timp pe munte. "După șase zile, Isus i-a luat pe Petru, pe Iacov și pe Ioan, fratele său, și i-a dus deoparte, pe un munte înalt, și s-a transfigurat înaintea lor; și fața Lui strălucea ca soarele, iar hainele Lui erau albe ca lumina. Și iată că li s-au arătat Moise și Ilie care vorbeau cu El. Atunci Petru a luat cuvântul și a zis lui Isus: Doamne, este bine să fim aici; dacă voiești, să facem aici trei corturi: unul pentru Tine, unul pentru Moise și unul pentru Ilie. Pe când vorbea El încă, iată că un nor strălucitor i-a umbrit; și iată că din nor a ieșit un glas care zicea: "Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care am găsit bunăvoința Mea; ascultați-L!".

1. Iisus Hristos a apărut acolo în slava Sa personală. Fața Lui strălucea ca soarele, iar hainele Lui erau albe ca lumina.

2. Gloria Tatălui era acolo. Era un "nor luminos" al slavei divine, din care ieșea vocea Tatălui.

3. Moise și Ilie au apărut: unul, reprezentantul sfinților care vor fi înviați la venirea lui Hristos și îmbrăcați în glorie; celălalt, Ilie, reprezentantul celor care vor fi în viață și vor fi schimbați la arătarea lui Hristos.

4. Folosirea de către apostoli a scenei. Apostolul Petru a fost unul dintre martori; și, având în vedere importanța împărăției lui Hristos, el, în cea de-a doua epistolă a sa, a dat bisericii din toate timpurile viitoare instrucțiuni cu privire la modul în care își poate asigura o intrare abundentă "în împărăția veșnică a Domnului nostru Isus Hristos". "Căci noi nu am urmat fabulații bine puse la punct când v-am făcut cunoscută puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, ci am fost martori oculari ai măreției Sale". Aceasta spune că a fost "când eram cu El pe muntele cel sfânt". 2 Petru 1:16-18. Această scenă a fost o demonstrație a celei de-a doua, personale și glorioase veniri a lui Hristos și arată că împărăția va fi nemuritoare atunci când va fi instaurată și că va fi instaurată în perioada celei de-a doua veniri și a învierii celor drepți.

Dar ca o obiecție la punctul de vedere prezentat aici, se invocă faptul că Domnul nostru a spus: "Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru". Dar observați partea căreia i se adresează. "Și când a fost întrebat de farisei când va veni împărăția lui Dumnezeu, El le-a răspuns și a zis: "Împărăția lui Dumnezeu nu vine cu observație. [Marginal, arătare exterioară], nici nu vor spune: Iată aici! sau: Iată acolo! căci iată că împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru". [Marginal, între voi] Luca 17:20, 21. A vrut Domnul nostru să spună că împărăția lui Dumnezeu se afla în interiorul fariseilor? Cu siguranță că nu. El spune despre ei: [Matei 23:13]: "Voi închideți Împărăția cerurilor împotriva oamenilor, pentru că nici nu intrați, nici nu-i lăsați pe cei ce intră să intre."

Dar a vrut Domnul nostru să ne învețe că împărăția era atunci printre ei? Dacă da, de ce a rostit o parabolă în cap. 19:11 și mai departe, pentru a dezorienta mințile oamenilor, "pentru că ei credeau că împărăția lui Dumnezeu va apărea imediat"? El învață clar în acea parabolă că ei nu trebuiau să aștepte împărăția lui Dumnezeu până când El nu se va întoarce din ceruri, moment în care Își va răsplăti slujitorii credincioși, dar va spune, în același timp: "Acei vrăjmași ai mei, care nu voiau ca Eu să domnesc peste ei, aduceți-i aici și omorâți-i înaintea Mea".Înțelegem că Mântuitorul nostru ne învață [Luca 17] că venirea și împărăția Sa nu vor fi arătate lumii necredincioase și că, în timp ce cei care au viziuni spirituale asupra acestui subiect vor spune: "Vedeți aici, sau vedeți acolo", ei vor ști mai întâi că este asupra lor. Întreg cerul strălucește de slava Sa, iar pământul tremură de prezența Sa. "Și ei vă vor spune: "Vedeți aici!" sau "Vedeți acolo!" Nu mergeți după ei și nu-i urmați. Căci, precum fulgerul care luminează dintr-o parte de sub cer, strălucește până în cealaltă parte de sub cer, așa va fi și Fiul omului în ziua Lui." Versetele 23, 24.

Recunoaștem că expresia "împărăția cerurilor" nu se referă întotdeauna la împărăția viitoare, nemuritoare; dar în astfel de cazuri ar trebui să fie înțeleasă astfel încât să se armonizeze cu declarațiile clare ale lui Hristos, Daniel, Pavel și Petru, deja prezentate. "Atunci împărăția cerurilor va fi asemănată cu zece fecioare" etc. Matei 25:1. Această parabolă se aplică istoriei celor care aud Evanghelia împărăției și care pot deveni subiecți ai împărăției. "Căci împărăția cerurilor este ca un om care călătorește într-o țară îndepărtată". Cap. 25:14. Aceasta se referă la Hristos, care va fi regele împărăției viitoare.

Parabola "grăuntelui de muștar" și a "drojdiei" reprezintă harul lui Dumnezeu în oameni, care face pregătirea necesară pentru a-i constitui subiecți ai împărăției, astfel încât aceasta este numită "împărăția cerurilor" în ceea ce privește rezultatul. Același lucru am putea spune și despre Romani 14:17.

Hristos a propovăduit că Împărăția cerurilor este aproape. Matei 4:17; Marcu 1:15. Dar "la îndemână" în aceste pasaje provine din cuvântul grecesc eggikee, care înseamnă "s-a apropiat; apropiat de". Era atunci la îndemână în sensul că era pe cale să vină. Ce împărăție era la îndemână când Babilonul era la

putere? Răspundeți. Cea medo-persană. De ce? Pentru că urma să vină. Ce împărăție era la îndemână când Medo-Persia era la putere? Răspundeți. Cea grecească, pentru că era următoarea care urma să-i succeadă. Ce împărăție era la îndemână când Grecia era la putere? Roma, pentru că urma să vină, ca regat al imperiului universal. Ce împărăție este la îndemână când Roma este la putere? Împărăția veșnică a lui Dumnezeu. De ce? Pentru că aceasta este următoarea împărăție a imperiului universal.

Pavel i-a învățat pe frații săi [2 Tesaloniceni 2:2] că ziua lui Hristos nu era aproape; dar cuvântul grecesc tradus "aproape" în acest caz este enesteeken, "a pune în, sau peste; a sta aproape; a se apropia". În acest caz, Pavel nu voia ca frații săi să creadă că ziua lui Hristos era iminentă, sau că urma să vină imediat în zilele lor; în timp ce în celălalt caz, împărăția cerurilor se apropiase, ca următorul imperiu universal.

Oficiile distincte ale Domnului nostru Isus Hristos sunt cele de Profet, Preot și Rege. Niciuna dintre ele nu este îndeplinită în același timp, ci se succed una după alta. Cei care le au pe toate trei îndeplinite în același timp fac o confuzie perfectă cu mărturia clară a Scripturii. În viața și slujirea lui Hristos pe pământ, El a fost Profet sau învățător. A spus Moise: "Domnul Dumnezeul tău îți va ridica un Profet din mijlocul tău, dintre frații tăi, ca mine; pe el să-l ascultați". Deuteronom 18:15. Iar Petru, vorbind despre Hristos, mărturisește că "Moise a spus cu adevărat". Hristos s-a înălțat la cer pentru a fi preot. "Avem un astfel de mare preot", spune Pavel, "care este așezat la dreapta tronului Majestății în ceruri, slujitor al Sanctuarului" etc. Evrei 8:1, 2.Faptul că nu a fost preot în timpul vieții pământești este declarat în mod pozitiv în versetul 4. "Căci dacă ar fi fost pe pământ, nu ar fi fost Preot". Cartea Evrei plasează preoția lui Hristos în Sanctuarul ceresc. Iar când slujba Sa preoțească va fi împlinită, El va renunța la îmbrăcămintea Sa smerită, preoțească, și va îmbrăca hainele și coroana Sa regală, pentru a porni la distrugerea dușmanilor Săi și la mântuirea poporului Său. Atunci va fi "pe veșmântul Lui și pe coapsa Lui un nume scris: REGELE REGILOR ȘI DOMNUL DOMNILOR".

Hristos este moștenitorul de drept al tronului lui David. Citiți mărturia îngerului către Maria. Luca 1:32, 33. "El va fi mare și se va numi Fiul Celui Preaînalt; și Domnul Dumnezeu îi va da tronul tatălui său David. El va împărăți peste casa lui Iacov în veac; și împărăția Lui nu va avea sfârșit." Când vorbește despre tronul lui Israel, Profetul spune: "Îl voi răsturna, îl voi răsturna, îl voi răsturna, și nu va mai fi, până când va veni cel căruia îi aparține acest drept; și i-l voi da". Ezechiel 21:27. Când Pilat l-a întrebat pe Isus dacă este rege, el a răspuns: "Pentru aceasta M-am născut".

Pământul restaurat va fi teritoriul regatului său. Pavel, vorbind despre promisiunea pământului făcută lui Avraam, spune: "Promisiunile au fost făcute lui Avraam și seminței lui. El nu spune: și semințelor, ca despre multe, ci ca

despre una: și seminței tale, care este Hristos". Galateni 3:16. Avraam nu avea moștenire în țară, iar Hristos nu avea unde să-și pună capul. Dar făgăduința se va împlini în mod glorios în împărăția nemuritoare. Hristos va spune: "Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția pregătită pentru voi de la întemeierea lumii". Această lume a fost făcută inițial pentru om; dar primul Adam pierzând-o, împreună cu viața sa, cel de-al doilea Adam a venit să cumpere atât pe una cât și pe cealaltă. La a doua Sa venire, El va răscumpăra posesiunea cumpărată.El îi va învia pe sfinții adormiți și îi va schimba pe drepții vii. El va îndepărta blestemul și efectele sale de pe pământ și îl va readuce la gloria sa din Eden. Acesta va fi teritoriul împărăției Sale. Atunci Avraam și Hristos vor împărți făgăduința și toți cei care au credință vor fi "binecuvântați cu Avraam cel credincios". Atunci "împărăția, stăpânirea și măreția împărăției sub tot cerul vor fi date poporului sfinților Celui Preaînalt, a cărui împărăție este o împărăție veșnică. "Sfinții Celui Preaînalt vor lua împărăția și vor stăpâni împărăția pentru totdeauna, în vecii vecilor". Daniel 7:18, 26. Sfinții nemuritori vor fi supușii împărăției veșnice a lui Dumnezeu. Noul Ierusalim "care este deasupra și este liber" va coborî din cer de la Dumnezeu și va fi metropola împărăției nemuritoare.

Avraam aștepta aceeași Cetate care are douăsprezece temelii. Iar legea sfântă a lui Dumnezeu care trebuie respectată aici, ca o condiție morală pentru a intra în Cetate, pentru a se bucura de un drept la pomul vieții, va fi fără îndoială legea veșnică a împărăției. "Fericiți sunt cei care împlinesc poruncile Lui, ca să aibă dreptul la pomul vieții și să intre pe porțile Cetății".

Acum vine întrebarea: "Privighetorule, ce-i cu noaptea?". În ce perioadă a profeției ne aflăm acum? Ne aflăm în împărăția Babilonului, sub "capul de aur"? Nu. Asta a trecut de mult. Ne aflăm în imperiul medo-persan? De mult timp acel regat a fost numărat cu lucruri trecute. Suntem în Grecia? Și acela a fost numărat și el și s-a terminat de mai bine de două mii de ani. Suntem în Roma în starea ei nedespărțită, sau în "picioarele de fier"? Nu, de mult timp acel imperiu a căzut. Unde ne aflăm noi, atunci? Răspundeți. Jos, printre picioare și degete. De când au apărut acele diviziuni care constituie laba și degetele de la picioare? De aproape 1400 de ani. Aproape 1400 de ani am călătorit în jos, în starea divizată a Imperiului Roman. Unde lovește piatra imaginea? "Pe picioarele lui." Unde ne aflăm acum? În picioare. Ce se întâmplă când piatra lovește imaginea? Se sfărâmă cu totul și devine ca paiele din arie vara, iar vântul le duce departe, încât nu se mai găsește loc pentru ele. Atunci se va instaura împărăția veșnică a lui Dumnezeu, care nu va fi distrusă niciodată.

EXPUNEREA DIN DANIEL 7, SAU VIZIUNEA CELOR PATRU FIINȚE

În comunicarea învățăturii către copiii oamenilor, Dumnezeu are plăcerea de a da "rând după rând, precept după precept, aici puțin și acolo puțin". Mântuitorul spune: [Ioan 16:12]: "Am încă multe lucruri să vă spun, dar nu le

puteți suporta acum". Revelația nu numai că a fost progresivă, dar aceleași adevăruri au fost repetate din nou și din nou, sub diferite figuri, embleme și forme de exprimare. Așa cum un părinte bun impune adevăruri importante în mintea urmașilor săi, ilustrând și repetând, pentru a face o impresie mai profundă, tot așa Tatăl nostru ceresc se străduiește să ne impresioneze mintea cu adevăruri legate de destinul nostru veșnic și care au legătură cu acesta, necesare pentru a stabili credința poporului Său și pentru a-i inspira încredere în Cuvântul Său. El le-a dat repere pentru a determina adevărul Cuvântului Său și pentru a marca perioada lumii în care trăiesc.

Pentru a ilustra: Să presupunem că vă deplasați pe un drum pe care nu-l cunoașteți. Întrebați un străin - acesta vă spune că drumul duce spre un oraș glorios, plin de toate bunătățile, guvernat de cel mai frumos, blând și binevoitor prinț pe care l-a văzut vreodată lumea; că în acel oraș nu exista nici boală, nici tristețe, nici durere, nici moarte. Apoi continuă să vă spună ce vă puteți aștepta să treceți pe acest drum, prin care să știți că v-a spus adevărul și care va marca progresul pe care l-ați făcut. Mai întâi, deci, vă spune că, după ce îl veți părăsi și veți călători o vreme, veți ajunge la un monument care poate fi văzut de la mare distanță; în vârful lui veți vedea "un leu" având "aripi de vultur".La o distanță mai mare, veți ajunge la un alt monument, având pe el "un urs" cu "trei coaste în gură"; trecând mai departe, veți ajunge în cele din urmă la un al treilea monument, în vârful căruia veți vedea un "leopard" având "patru aripi de pasăre" și "patru capete". După aceea, veți ajunge la un al patrulea, pe care se află o fiară "înfricoșătoare și teribilă", cu "dinți mari de fier" și "zece coarne". Și în cele din urmă, veți ajunge într-un alt loc, unde veți vedea aceeași fiară, cu această diferență: trei dintre primele sale coarne au fost smulse, iar în locul lor a ieșit un corn deosebit, având "ochi ca ochii omului și o gură". Următorul lucru pe care îl veți căuta, după ce ați trecut de ultimul semn menționat, este cetatea.

Cu aceste indicații vă începeți călătoria. Ce căutați mai întâi? Leul. În cele din urmă îl vezi. Asta îți inspiră o oarecare încredere în cunoștințele și adevărul persoanei care te-a îndrumat. După ce ați trecut de acest semn, următorul lucru pe care vă așteptați să-l vedeți, așa cum este menționat în indicații, este ursul. În cele din urmă, îl vedeți. Acolo, spuneți, este al doilea semn pe care mi l-a dat. Trebuie să fi fost perfect familiarizat cu acest drum și mi-a spus adevărul. Credința ta crește pe măsură ce mergi mai departe. Ce vei căuta în continuare? Nu orașul, cu siguranță. Nu, cauți leopardul? Ei bine, în curând îl veți vedea, în depărtare. Iată-l, strigi; acum știu că mi-a spus adevărul și că va ieși așa cum a spus. Următorul lucru pe care îl cauți este orașul?Nu, căutați fiara aceea teribilă cu zece coarne. Treci pe acolo și spui în timp ce treci, cum anume a descris totul omul care m-a dirijat.Acum credința voastră este atât de confirmată încât aproape că vedeți cetatea; dar, spuneți, mai este un semn de trecut, și anume cornul cu ochi, apoi urmează cetatea. Acum speranța este mare, iar ochii tăi neliniștiți privesc cu un interes intens ultimul semn. Acesta ajunge la vedere, iar

tu exclami extaziat: Iată-l! Orice îndoială este acum înlăturată; nu mai cauți alte semne; ochii tăi plini de dorință sunt fixați să privească la cetatea glorioasă care urmează și probabil că niciun om acum, oricât de înțelept s-ar pretinde, nu te-ar putea face să discreditezi ceea ce ți-a spus directorul tău. Orașul - orașul, este fixat în ochii tăi, iar tu mergi mai departe, așteptând cu nerăbdare să te odihnești.

Acum, dacă, la o examinare, constatăm că toate evenimentele sau semnele pe care Dumnezeu ni le-a dat, care urmau să preceadă ziua judecății și instaurarea împărăției Sale veșnice, au avut loc sau au ajuns la vedere, ce trebuie să căutăm în continuare? Cel mai clar, judecata din ziua cea mare! Să examinăm, așadar, capitolul care ne stă înainte.

Versetele 1-3. "În anul întâi al lui Belșațar, împăratul Babilonului, Daniel a avut un vis și viziuni de căpătâi pe patul său; apoi a scris visul și a povestit suma lucrurilor. Daniel a vorbit și a zis: "Am văzut în vedenia mea de noapte și iată că cele patru vânturi [denotă agitația] din ceruri se luptau pe marea cea mare [apele, denotă oamenii, vezi Apocalipsa 17:15] și patru fiare mari se ridicau din mare, diferite una de alta."

Aceste patru fiare sunt explicate de înger ca fiind patru regi. Versetul 17. În versetul 23, se spune că sunt patru regate, ceea ce arată că, în aceste viziuni, cuvântul rege înseamnă regat.

IMAGINE ȘI TEXT

Versetul 4. "Cel dintâi era ca un leu și avea aripi de vultur: Am privit până când aripile i-au fost smulse și a fost ridicat de pe pământ și făcut să stea în picioare ca un om și i s-a dat o inimă de om."

IMAGINEA

Babilonul, așa cum este descris în această viziune, este reprezentat aici în mod potrivit de un leu, regele animalelor, ceea ce denotă gloria acestui regat și corespunde cu capul de aur din cap. 2. Aripile vulturului reprezintă rapiditatea cuceririlor sale și mândria înălțătoare a monarhilor săi. "Căci iată, Eu ridic pe caldeeni, ... [Babilon,] vor zbura ca vulturul care se grăbește să mănânce". Habacuc 1:6-8. Smulgerea aripilor sale se poate referi la umilirea mândrului monarh al Babilonului, [Cap. 4:31-37,] sau la lașitatea lui Belșațar, care, în loc să-și alunge dușmanii ca un leu, s-a închis în cetate, chefuind și bând cu stăpânii săi, până când a fost ucis, iar regatul a fost dat mezilor și perșilor.

Versetul 5. "Și iată o altă fiară, o a doua, asemănătoare unui urs, care s-a ridicat pe o parte [reprezentând două rânduri de împărați, unul mult mai lung decât celălalt] și avea trei coaste în gura ei, între dinții ei; și i-au spus astfel: "Ridică-te, devorează multă carne."

IMAGINEA

Am văzut deja că regatul Medo-Persan a succedat Babilonului. Acesta este în mod clar regatul descris aici. S-a remarcat prin cruzime și sete de sânge. Coastele din gura sa pot indica unirea dintre Media, Persia și Caldeea. A subjugat regate numeroase și populate. Ahasuerus, sau Artaxerxe, a domnit peste o sută douăzeci și șapte de provincii. Vezi Estera 1:1.

IMAGINE ȘI TEXT

Versetul 6. "După aceea am privit și iată o alta, ca un leopard, care avea pe spate patru aripi de pasăre; fiara avea și patru capete și i s-a dat stăpânire."

IMAGINE

Nu se poate contesta faptul că aceasta este Grecia; cele patru aripi denotă rapiditatea cuceririi sale sub Alexandru; cele patru capete, împărțirea sa în patru părți după ce Alexandru a murit și posteritatea sa a fost ucisă.

IMAGINE ȘI TEXT

Versetul 7. "După aceea, am avut vedenii în timpul nopții și iată o a patra fiară, înfricoșătoare, groaznică și puternică peste măsură; avea dinți mari de fier; devora și sfărâma, și călca cu picioarele ei rămășițele; și era diferită de toate fiarele care fuseseră înaintea ei; și avea zece coarne."

Versetul 8. "M-am uitat la coarne și iată că s-a ridicat între ele un alt corn mic, înaintea căruia erau trei dintre primele coarne smulse din rădăcini; și iată că în acest corn erau niște ochi ca ochii de om și o gură care vorbea lucruri mari."

IMAGINE

Aceste versete ne vor cere atenția cuvenită atunci când vom lua în considerare explicația îngerului.

Versetele 9, 10. "Am privit până când tronurile au fost aruncate jos și a șezut Bătrânul zilelor, a cărui haină era albă ca zăpada și părul capului său ca lâna curată; tronul său era ca o flacără de foc și roțile sale ca focul aprins. Un izvor de foc ieșea și se revărsa din fața Lui; mii de mii de oameni Îi slujeau și zece mii de ori zece mii de oameni stăteau în picioare înaintea Lui; judecata a fost stabilită și cărțile au fost deschise."

Avem aici o descriere foarte vie a scenelor legate de judecată. Dacă nu, nu poate fi găsită în Scripturile adevărului.

Versetul 11. "Am privit atunci, din cauza glasului cuvintelor mari pe care le rostea cornul; am privit, până când fiara a fost ucisă și trupul ei distrus și dat flăcării arzătoare."

Nu se spune nimic despre "stăpânirea" acestei fiare care va fi "luată", așa cum se spune despre celelalte. Celelalte și-au pierdut stăpânirea după un timp, dar supușii lor au supraviețuit și au fost transferați guvernelor care le-au urmat, dar însuși trupul [supușii] celeide-a patra împărății este distrus și dat flăcării arzătoare.

Versetul 12. "În ceea ce privește celelalte fiare, li s-a luat stăpânirea, dar viața lor a fost prelungită pentru o vreme și un timp."

Babilonul, Media și Persia și Grecia au pierdut succesiv dominația, dar viețile națiunilor respective s-au prelungit, fiind înglobate în guvernele care le-au urmat.

Versetele 13, 14. "Am avut vedenii în timpul nopții și iată că unul ca Fiul omului a venit cu norii cerului, a venit la Cel Bătrân de zile și L-au adus înaintea Lui. Și I s-a dat stăpânire, slavă și împărăție, ca toate popoarele, neamurile și limbile să-I slujească; stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, care nu va trece, și împărăția Lui este cea care nu va fi nimicită.

Astfel, vedem că împărăția lui Dumnezeu nu este instaurată până la judecată; prin urmare, nu există loc pentru un mileniu temporal înainte de judecată și înainte ca împărățiile acestei lumi să fie distruse.

Versetele 15-18. "Eu, Daniel, am fost mâhnit în duhul meu în mijlocul trupului meu, și viziunile capului meu mă tulburau. M-am apropiat de unul dintre cei ce stăteau de față și l-am întrebat adevărul despre toate acestea. Și el mi-a spus și mi-a făcut cunoscută interpretarea lucrurilor. Aceste fiare mari, care sunt patru, sunt patru împărați, care se vor ridica de pe pământ. Dar sfinții Celui Preaînalt vor lua împărăția și o vor stăpâni pentru totdeauna, în vecii vecilor.

Rețineți bine soarta celei de-a patra fiare. Este distrusă complet. Iar sfinții Celui Preaînalt iau împărăția și o stăpânesc, nu numai o mie de ani, ci pentru totdeauna, în vecii vecilor.

Versetele 19-25. "Apoi am vrut să știu adevărul despre a patra fiară, care era deosebită de toate celelalte, extrem de înfricoșătoare, cu dinții de fier și cu unghiile de aramă, care devora, sfărâma și călca cu picioarele rămășițele; și despre cele zece coarne care erau în capul ei și despre cealaltă care se ridica și în fața căreia au căzut trei; și despre cornul acela care avea ochi și o gură care vorbea lucruri foarte mari, a cărui privire era mai tare decât a celorlalți. Mă uitam, și cornul acela a făcut război cu sfinții și a biruit împotriva lor, până când a venit Cel Bătrân de zile și s-a dat judecata sfinților Celui Preaînalt; și a venit

vremea ca sfinții să stăpânească împărăția.Și a zis: "Fiara a patra va fi a patra împărăție de pe pământ, care va fi deosebită de toate împărățiile, care va devora tot pământul, îl va călca în picioare și îl va sfărâma. Iar cele zece coarne din această împărăție sunt zece împărați care se vor ridica; și un altul se va ridica după ei; și el va fi diferit de cel dintâi și va supune trei împărați. Și el va rosti cuvinte mari împotriva Celui Preaînalt și va istovi pe sfinții Celui Preaînalt și se va gândi să schimbe vremurile și legile; și vor fi dați în mâna lui până la o vreme și vremuri și până la împărțirea vremii".

1. A patra fiară, sau a patra împărăție. Nu există decât puține dispute cu privire la ceea ce se înțelege aici prin a patra împărăție. Nici o împărăție care a existat vreodată pe pământ nu îi va răspunde, cu excepția împărăției romane. Aceasta a fost cu adevărat diferită de toate regatele, mai ales prin formele sale de guvernare, care au fost nu mai puțin de șapte - fiind, în diferite momente, republican, consular, tribun, decemvirat, dictatorial, imperial și regal. În cele din urmă, a fost împărțit în Imperiul de Est și cel de Vest, Roma propriu-zisă fiind în Imperiul de Vest.

2. Cele zece coarne. Între anii 356 și 483 d.Hr., a fost împărțit în zece regate, așa cum s-a constatat în observațiile la capitolul 2; astfel, "cele zece coarne sunt zece regi" [regate] care s-au ridicat din acest imperiu.

3. Cornul cel mic. Care este caracterul cornului despre care se vorbește aici? În primul rând, el rostește cuvinte mari împotriva Celui Preaînalt; și, în al doilea rând, face război cu sfinții și îi obosește. Același caracter este descris și în alte părți. Vezi Apocalipsa 13:6, 7. "Și și-a deschis gura în blasfemie împotriva lui Dumnezeu, ca să hulească Numele Lui și cortul Lui și pe cei care locuiesc în ceruri. Și i-a fost dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască." Daniel spune: "a biruit împotriva lor". Vezi acum 2 Tesaloniceni 2:3, 4. "Acea zi nu va veni, dacă nu va veni mai întâi o cădere și nu se va arăta omul păcatului, fiul pierzării, care se opune și se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau de tot ce este închinat; astfel încât el, ca Dumnezeu, stă în templul lui Dumnezeu, arătându-se pe sine însuși că este Dumnezeu." "Cornul cel mic" al lui Daniel, "omul păcatului" al lui Pavel și fiara blasfemiatoare a lui Ioan sunt clar identificați.

Trebuie să recunoaștem că o astfel de putere a apărut și că este vorba de papalitate. Titlurile pe care și le-au asumat papii, de "Preasfânt Domn", și pretențiile lor de a ierta păcatul, chiar înainte de comiterea lui, dacă nu am avea altceva, stabilesc suficient caracterul blasfemiator al acestei puteri. Papa Inocențiu al III-lea, scrie - "El [Hristos] a pus un singur om peste lume, pe cel pe care l-a numit vicarul său pe pământ; și după cum lui Hristos i se pleacă orice genunchi în cer, pe pământ și sub pământ; tot astfel, supunerea și slujirea trebuie să fie plătite vicarului său de către toți, pentru ca să existe o singură turmă și un singur păstor".Din nou, Papa Grigore al VII-lea, spune: "Numai

Pontiful Roman este de drept universal. Numai în el se află dreptul de a face legi. Toți regii să sărute picioarele papei. Numai numele lui să fie auzit în biserici. Este singurul nume din lume. Este dreptul lui de a detrona regii. Cuvântul său nu poate fi abrogat de nimeni. Trebuie să fie abrogat doar de el însuși. El nu trebuie să fie judecat de nimeni. Biserica Romei nu a greșit niciodată; și Scripturile mărturisesc că nu va greși niciodată." Cu siguranță că aici este o putere diferită de toate celelalte, și suficient de mândră și blasfemiatoare pentru a corespunde caracterului cornului mic.

Se spune despre acest corn că se va gândi să schimbe vremurile și legile." Este evident că legile despre care se vorbește aici sunt legile Celui Preaînalt; căci lucrarea lui este de a se opune lui Dumnezeu. Schimbarea legilor omenești nu ar fi notată aici ca fiind o caracteristică distinctivă a omului păcatului. Nu: actele sale distinctive sunt împotriva lui Dumnezeu și a sfinților Săi. În împlinirea acestei părți a profeției, apostazia romană a eliminat porunca a doua din Decalog, a schimbat Sabatul din a patra, din ziua a șaptea în prima zi a săptămânii, și a împărțit-o pe a zecea, pentru a completa numărul de zece porunci. A se vedea Catehismele catolice.

4. Timpul în care s-a ridicat cornul cel mic, sau papalitatea. Nu s-a ridicat înainte de cele zece coarne; prin urmare, nu s-a ridicat înainte de anul 483, când a apărut cel de-al zecelea corn. Trei dintre primele coarne trebuie să fie smulse înaintea lui în ridicarea sa. S-a ridicat printre cele zece coarne, iar trei dintre aceste coarne au căzut înaintea lui. Trebuie să se fi înființat chiar în punctul în care a căzut cel de-al treilea corn.

În anul 493, Heruli din Roma și din Italia au fost cuceriți de ostrogoți. În 534, vandalii, care se aflau sub influența ariană, au fost cuceriți de greci, cu scopul de a stabili supremația catolicilor. Ostrogoții, care stăpâneau Roma, erau sub conducerea unui monarh arian, care era dușmanul supremației episcopului Romei; de aceea, înainte de a putea fi pus în aplicare decretul lui Iustinian (un împărat grec la Constantinopol), prin care acesta îl constituise pe episcopul Romei ca șef al tuturor bisericilor, ostrogotul trebuia să fie cucerit. Această cucerire a fost realizată de armata lui Iustinian în luna martie 538; în acel moment, ostrogoții, care se retrăseseră în afara orașului și îl asediaseră la rândul lor, au ridicat asediul și s-au retras, lăsându-i pe greci în posesia orașului; astfel, cel de-al treilea corn a fost smuls în fața papalității, și asta și cu scopul expres de a stabili această putere. [Vezi Declinul și căderea Imperiului Roman de Gibbon]

Faptele răspund bine profeției. Iată scrisoarea lui Iustinian către episcopul Romei, în anul 533 d.Hr:

"Iustinian, piosul, norocosul, renumitul, triumfătorul, împăratul, consulul etc., către Ioan, Preasfințitul Arhiepiscop al orașului nostru Roma și

Patriarh.Dând onoare scaunului apostolic și sfinției voastre, (așa cum a fost și este întotdeauna dorința noastră) și, așa cum ne stă bine, onorând binecuvântarea voastră ca părinte, am pus fără întârziere în fața sfinției voastre toate lucrurile referitoare la starea bisericii. Din moment ce a fost întotdeauna studiul nostru serios de a păstra unitatea sfântului vostru scaun și starea sfintelor biserici ale lui Dumnezeu, care a obținut până acum și va rămâne fără nici o opoziție care să intervină; de aceea ne grăbim să supunem și să unim la sfinția voastră toți preoții din întregul Orient.În ceea ce privește chestiunile care sunt agitate în prezent, deși sunt clare și indubitabile și, conform doctrinei scaunului vostru apostolic, considerate cu siguranță rezolvate și decise de toți preoții, am considerat totuși că este necesar să le prezentăm în fața sfinției voastre. Nici nu permitem ca nimic din ceea ce aparține stării bisericii, oricât de evident și indubitabil, care este agitat, să treacă fără știrea sfinției voastre, care sunteți capul tuturor bisericilor sfinte. Căci în toate lucrurile (după cum fusese spus sau hotărât) suntem prompți să sporim onoarea și autoritatea scaunului vostru".

"Autenticitatea titlului", spune domnul Croley, "primește o dovadă incontestabilă din edictele din "Novellae" ale codului Iustinian. Preambulul celei de-a 9-a, afirmă, "că așa cum Roma veche a fost fondatoarea legilor; tot așa nu trebuia să fie pus la îndoială faptul că în ea se afla supremația pontificatului". Cel de-al 131-lea, referitor la Titlurile și privilegiile ecleziastice, capitolul 2, afirmă: 'Prin urmare, noi decretăm că cel mai sfânt papă al Romei vechi este cel dintâi dintre toți preoții, iar cel mai binecuvântat arhiepiscop de Constantinopol, noua Romă, va avea al doilea rang, după sfântul scaun apostolic al Romei mai bătrâne'". - Croley, pp. 114, 115.

Roma imperială a căzut în jurul anului 475 d. Hr. și a ajuns în mâinile barbarilor. Așa a continuat până la cucerirea Romei de către Belisarius, generalul lui Iustinian, între anii 536 și 538, când ostrogoții au lăsat-o în posesia împăratului grec, în martie 538. Astfel, calea a fost deschisă pentru ca balaurul să dea fiarei puterea sa, scaunul său și o mare autoritate. Apocalipsa 13:2.

5. Perioada de timp în care această putere urma să continue. Daniel spune: "un timp, timpuri și împărțirea timpului". Ioan spune: [Apocalipsa 13:5]: "I s-a dat putere să continue patruzeci și două de luni". El urma să facă război împotriva sfinților - biserica; și în Apocalipsa 12:6 ni se spune că femeia, biserica, a fugit în pustiu 1260 de zile; iar la versetul 14, că a fost pentru "un timp, și timpuri, și jumătate de timp". Iată, așadar, că perioada de continuare a acestei puteri ne este dată în trei forme de exprimare, ceea ce stabilește că timpul, vremurile și împărțirea timpului sunt 42 de luni, sau 1260 de zile sau ani profetici.

6. A încetat oare la sfârșitul acelei perioade continuitatea dominației papale, ca un corn al fiarei? Din 538, 1260 de ani s-ar întinde până în 1798. S-a

petrecut ceva în acel an care să justifice credința că stăpânirea papalității a fost înlăturată în acel an? Este un fapt istoric că, la 10 februarie 1798, Berthier, un general francez, a intrat în orașul Roma și l-a cucerit. Pe data de 15 a aceleiași luni, Papa a fost luat prizonier și închis în Vatican. Guvernul papal, care continuase de pe vremea lui Iustinian, a fost abolit, iar Roma a primit o formă republicană de guvernare. Papa a fost dus în captivitate în Franța, unde a murit în 1799. Astfel, cel care i-a dus pe alții în captivitate, a intrat în captivitate; și cel care a ucis cu sabia pe cei pe care îi numea cu plăcere eretici, a fost el însuși ucis (supus) cu sabia; adică, stăpânirea lui a fost luată prin război. Vezi Apocalipsa 13:10. Versetul 26. "Dar judecata se va așeza și îi vor lua stăpânirea, ca să o mistuie și să o nimicească până la sfârșit". Vezi 2 Tesaloniceni 2:8. "Pe care Domnul îi va mistui cu duhul gurii Sale și îi va nimici cu strălucirea venirii Sale."

Se admite că Papa a fost restaurat sau că a fost ales unul nou. Dar faptul că el are puterea de a detrona regi și de a condamna la moarte pe sfinți acum, este negat. Când era un corn pe fiară, el a destituit regii după bunul plac, timp de secole, și i-a redus la tăcere pe eretici prin flacără, prin chin, prin închisoare și prin sabie. O poate face și acum? Nu. Și nici nu a putut să o facă din 1798 încoace. Papalitatea este obligată să tolereze protestantismul. Ascultați-l pe Papa însuși pe această temă. Iată scrisoarea sa, datată septembrie 1840, la Roma.

"**Scrisoarea enciclică a Prea Sfințitului nostru Domn GRIGORE al XVI-lea**, prin Providența Divină Papa, către toți Patriarhii, Primatele, Arhiepiscopii și Episcopii. GRIGORE al XVI-lea. PAPA." Venerabili frați, - Sănătate și binecuvântare apostolică.Știți foarte bine, Venerabili Frați, cât de mari sunt calamitățile cu care Biserica Catolică este asaltată din toate părțile în această epocă atât de dureroasă și cât de jalnic este ea afectată. Știți prin ce potop de erori de orice fel și cu ce îndrăzneală nestăpânită a celor eronate este atacată Sfânta noastră Religie, și cu câtă viclenie și prin ce fraude, ereticii și necredincioșii se străduiesc să pervertească inimile și mințile credincioșilor. Într-un cuvânt, știți că aproape că nu există niciun fel de efort sau mașinațiune care să nu fie folosită pentru a răsturna, din temelii, dacă ar fi posibil, edificiul inamovibil al Orașului Sfânt.

Într-adevăr, nu suntem noi (O, ce rușine!) constrânși să vedem cei mai vicleni dușmani ai adevărului, care umblă în lung și în lat cu impunitate; nu numai că atacă religia cu ridiculizare, biserica cu batjocură și pe catolici cu insulte și calomnii, ci chiar intră în orașe și în comune, întemeiază școli de eroare și impietate, publică în presa scrisă otrava doctrinelor lor, ascunsă cu abilitate sub vălul înșelător al științelor naturale și al noilor descoperiri, și chiar pătrund în căsuțele săracilor, călătoresc prin districtele rurale și se insinuează în cunoștință de cauză cu cei mai de jos și cu fermierii! Astfel, ei nu lasă nici un mijloc neatins, fie prin Biblii corupte în limba poporului, fie prin ziare

pestilențiale și alte publicații mici, fie prin conversații deocheate, fie prin pretinse acte de caritate, fie, în cele din urmă, prin darul de bani, pentru a-i atrage pe oamenii ignoranți, și în special pe tineri, în plasele lor și a-i determina să părăsească credința catolică.

Ne referim la fapte, Venerabili Frați, care nu numai că vă sunt cunoscute, dar la care sunteți martori; chiar și voi, care, deși plângeți și, așa cum cere datoria voastră pastorală, nu sunteți deloc tăcuți, sunteți totuși obligați să tolerați în diecezele voastre acești propagatori ai ereziei și necredinței; acești predicatori nerușinați, care, în timp ce umblă în haine de oaie, dar pe dinăuntru sunt lupi răpitori, nu încetează să pândească turma și să o sfâșie în bucăți. De ce ar trebui să spunem mai mult? Nu există acum aproape nicio regiune barbară în lumea universală, în care bine-cunoscutele Consilii Centrale ale ereticilor și necredincioșilor să nu-și fi trimis, fără să țină cont de cheltuieli, exploratorii și emisarii lor, care fie pe ascuns, fie deschis și în mod concertat, făcând război împotriva religiei catolice, a pastorilor și slujitorilor ei, îi smulg pe credincioși din sânul bisericii și îi interceptează apropierea ei de necredincioși.

Prin urmare, este ușor de înțeles starea de angoasă în care este cufundat sufletul nostru zi și noapte, când, fiind însărcinați cu supravegherea întregii turme a lui Isus Hristos și cu grija tuturor bisericilor, trebuie să dăm socoteală pentru oile sale prințului divin al pastorilor. Și am considerat potrivit, Venerabili Frați, să vă reamintim prin prezenta scrisoare cauzele acelor necazuri care ne sunt comune nouă și vouă, pentru ca voi să considerați cu mai multă atenție cât de important este pentru biserică, ca toți preoții sfinți să se străduiască, cu zel redobândit, și cu munci unite, și cu orice fel de eforturi, să respingă atacurile dușmanilor furioși ai religiei, să întoarcă armele lor înapoi, și să prevină și să întărească lingușelile subtile pe care le folosesc adesea. După cum știți, am avut grijă să facem acest lucru de fiecare dată când am avut ocazia; și nici nu vom înceta să o facem; așa cum nu ignorăm că ați făcut-o întotdeauna până acum și avem încredere că o veți face și în viitor cu și mai mult zel.

Dat la Roma, la Sfânta Maria cea Mare, la 18 din calendele lui septembrie, în anul 1840, al zecelea de pontificat al lui GRIGOREal XVI-lea. PAPA."

Să vedem acum unde ne aflăm în lanțul profetic. Am trecut de Leul - Babilon? Da. Am trecut de Ursul cu trei coaste în gură? Da. Am trecut de semnul Leopardului cu patru aripi de pasăre și patru capete? Da. Fiara groaznică și teribilă, cu zece coarne, - a fost văzută? Da. S-a trecut de cornul cel mic care are ochi ca ochii de om? Acesta se numără printre lucrurile numărate cu trecutul. Ce urmează? Judecata și împărăția veșnică a lui Dumnezeu.

DANIEL, CAPITOLELE VIII ȘI IX

În comentariile asupra acestor capitole, se vor remarca pe scurt berbecul, țapul, cornul mic, cele 2300 de zile, cele 70 de săptămâni și Sanctuarul.

1. BERBECUL. Versetele 2, 3. "Mi-am ridicat ochii și am văzut, și iată că în fața râului stătea un berbec care avea două coarne; cele două coarne erau înalte, dar unul era mai înalt decât celălalt, și cel mai înalt a ieșit ultimul. Am văzut cum berbecul împingea spre vest, spre nord și spre sud, astfel încât nici o fiară nu putea sta înaintea lui și nici nu era vreunul care să scape din mâna lui; dar el a făcut după voia lui și a devenit mare."

IMAGINEA

Acest simbol este explicat de înger în versetul 20. "Berbecul pe care l-ai văzut, care avea două coarne, sunt regii [regatele] Mediei și Persiei." El reprezintă același lucru ca și pieptul și brațele de argint din cap. 2 și ursul din cap. 7. Această viziune nu începe cu imperiul Babilonului, ca cele din capitolele al doilea și al șaptelea, ci începe cu Media și Persia, la apogeul puterii sale.

2. ȚAPUL. Versetele 5-8. "Și pe când mă gândeam, iată că un țap a venit dinspre apus pe fața întregului pământ, fără să atingă pământul; și țapul avea un corn însemnat între ochi. Și a venit la berbecul care avea două coarne, pe care îl văzusem stând în picioare înaintea râului, și a alergat la el în furia puterii sale. L-am văzut apropiindu-se de berbec, și s-a aprins de mânie împotriva lui, a lovit berbecul și i-a rupt cele două coarne; și berbecul nu mai avea putere să stea în fața lui, ci l-a aruncat la pământ și l-a călcat în picioare; și nimeni nu putea să scape berbecul din mâna lui. De aceea, țapul s-a făcut foarte mare; și când s-a întărit, cornul cel mare a fost sfărâmat; și pentru el s-au ridicat patru viteji însemnați spre cele patru vânturi ale cerului."

IMAGINEA

Îngerul explică acest simbol în versetele 21, 22. "Țapul păros este împăratul Greciei; și cornul cel mare care este între ochii lui este primul împărat. Și acesta fiind sfărâmat, patru s-au ridicat pentru el, patru împărății se vor ridica din neam, dar nu în puterea lui." Țapul, deci, reprezintă Grecia, la fel ca arama din imaginea din capitolul 2 și leopardul din capitolul 7. Grecia a succedat Persiei în stăpânirea lumii, în anul 331 î.Hr. Cornul cel mare este explicat aici ca fiind primul rege. Cele patru coarne care s-au ridicat atunci când acest corn a fost frânt, denotă cele patru regate în care a fost împărțit imperiul lui Alexandru după moartea sa. Același lucru este reprezentat de cele patru capete și cele patru aripi ale leopardului din Daniel 7. Vezi Cap. 11:3, 4.

3. CORNUL CEL MIC. Versetele 9-12. "Și dintr-unul din ei a ieșit un corn mic, care se făcuse foarte mare, spre sud, spre est și spre țara plăcută. Și s-a făcut mare, până la oștirea cerului; și a aruncat la pământ o parte din oștire și din stele și a călcat pe ele în picioare. Da, s-a mărit până la Prințul oștirii, și prin el a

fost luată jertfa zilnică și a fost dărâmat locul sanctuarului său. Și i s-a dat o oaste împotriva jertfei zilnice, din pricina fărădelegii, și a doborât adevărul la pământ; și a practicat și a prosperat."

IMAGINEA CORNULUI ROMEI

Acest simbol este explicat de către înger în versetele 23-25. "În vremea de pe urmă a împărăției lor, când vor cădea cei fărădelege, se va ridica un împărat cu chipul înflăcărat și înțelegând vorbe adânci (sentințe intunecate). Și puterea lui va fi mare, dar nu prin puterea lui; și va nimici în chip uimitor, și va prospera, și va practica, și va nimici pe cei puternici și pe poporul sfânt. Și prin politica lui va face să prospere și meșteșugul în mâna lui; și se va mări în inima lui și prin pace va nimici pe mulți; va sta și împotriva Prințului prinților, dar va fi zdrobit fără mână".

Pentru a evita aplicarea acestei profeții la puterea romană, păgână și papală, papistașii au mutat-o de la Roma la Antioh Epifanes, un rege sirian care nu s-a putut împotrivi mandatelor Romei.

Vezi notele Bibliei Douay [romane] despre Daniel 7; 8; 11. Această cerere este făcută de papistași, pentru a salva biserica lor de orice participare la împlinirea profeției; și în acest sens, au fost urmați de marea masă a celor care se opun credinței Adventului. Următoarele fapte arată acest lucru.

CORNUL MIC NU A FOST ANTIOH

I. Cele patru regate în care a fost împărțită stăpânirea lui Alexandru sunt simbolizate de cele patru coarne ale țapului. Or, acest Antioh nu era decât unul dintre cei douăzeci și cinci de regi care constituiau cornul sirian. Cum, atunci, ar putea el, în același timp, să fie un alt corn remarcabil?

II. Berbecul, conform acestei viziuni, a devenit mare; dar cornul cel mic a devenit foarte mare. Cât de absurdă și de ridicolă este următoarea aplicare a acestei comparații: Mare. Foarte mare. Excesiv de mare. Persia. GRECIA. ANTIOH.

Cât de ușor și de natural este ceea ce urmează: Grozav. Foarte bine. Depășind Marele. Persia. GRECIA. ROMA.

III. Imperiul Medo-Persan este numit pur și simplu mare. Versetul 4. Biblia ne informează că se întindea "din India până în Etiopia, peste o sută douăzeci și șapte de provincii". Estera 1:1. Acestuia i-a succedat puterea greacă, care este numită FOARTE MARE. Versetul 8. Apoi vine puterea în cauză, care este numită EXCEPȚIONAL DE MARE. Versetul 9. A fost Antioh prea mare în comparație cu Alexandru, cuceritorul lumii? Să răspundem cu un articol din Enciclopedia cunoștințelor religioase:

"Găsindu-și resursele epuizate, a hotărât să meargă în Persia, să perceapă tributuri și să colecteze sume mari pe care se înțelesese să le plătească romanilor."

Cu siguranță nu trebuie să ne întrebăm care dintre ele era mai mare, puterea romană care cerea tributul sau Antioh care era obligat să-l plătească.

4. Puterea în cauză a fost "mică" la început, dar a crescut sau s-a mărit "nespus de mult spre sud, spre est și spre țara plăcută". Ce poate descrie acest lucru decât marșurile cuceritoare ale unei puteri puternice? Roma se afla aproape direct la nord-vest de Ierusalim, iar cuceririle sale în Asia și Africa erau, desigur, spre est și sud; dar unde erau cuceririle lui Antioh? El a intrat în posesia unui regat deja stabilit, iar Sir Isaac Newton spune: "Nu l-a extins".

5. Dintre multele motive care s-ar putea adăuga la cele de mai sus, numim doar unul. Această putere trebuia să se opună Prințului prinților. Versetul 25. Prințul prinților este Isus Hristos. Apocalipsa 1:5; 17:14; 19:16. Dar Antioh a murit cu 164 de ani înainte de nașterea Domnului nostru. Prin urmare, este stabilit că o altă putere este subiectul acestei profeții. Următoarele fapte demonstrează acest lucru.

ROMA ESTE PUTEREA ÎN CAUZĂ

1. Această putere trebuia să iasă din unul dintre cele patru regate ale imperiului lui Alexandru. Să ne amintim că națiunile nu sunt aduse în profeție, decât atunci când sunt legate cumva de poporul lui Dumnezeu. Roma a existat cu mulți ani înainte de a fi remarcată în profeție; și Roma a făcut din Macedonia, unul dintre cele patru coarne ale țapului grecesc, o parte din ea însăși înainte de anul 168 î.Hr., cu aproximativ zece ani înainte de prima sa legătură cu poporul lui Dumnezeu. 1 Mac.VIII. Astfel încât se poate spune cu adevărat că Roma a ieșit din "unul dintre ei", așa cum se poate spune că cele zece coarne ale fiarei a patra din cap. 7 au ieșit din acea fiară, când erau zece regate înființate de cuceritorii Romei.

2. Trebuia să crească foarte mult spre sud, spre est și spre țara plăcută. [Palestina. Psalmul 106:24; Zaharia 7:14.] Acest lucru era valabil pentru Roma în toate privințele. Mărturie stau cuceririle sale în Africa și Asia, răsturnarea locului și națiunii iudeilor. Ioan 11:48.

3. A fost să arunce jos din oștire și din stele. Acest lucru este prezis cu privire la balaur. Apocalipsa 12:3, 4. Toți recunosc că balaurul era Roma. Cine poate să nu le vadă identitatea?

4. Roma a fost în mod categoric un rege cu o înfățișare feroce și care înțelegea sentințele întunecate. Moise a folosit un limbaj similar atunci când a prezis în mod evident puterea romană. Deuteronom 28:49, 50.

5. Roma a distrus în mod minunat. Mărturie stă răsturnarea de către aceasta a tuturor puterilor potrivnice.

6. Roma a distrus mai mult din "poporul puternic și sfânt", decât toate celelalte puteri persecutoare. Între cincizeci și o sută de milioane de oameni din biserică au fost uciși de ea.

7. Roma s-a ridicat împotriva Prințului prinților. Puterea romană l-a bătut în cuie pe Hristos pe cruce. Faptele Apostolilor 4:26, 27; Matei 27:2; Apocalipsa 2:4.

8. Această putere trebuie să fie ruptă fără mână. Comparați cu Cap. 2:34, 45, unde se spune că piatra "tăiată fără mâini" a lovit chipul etc. Distrugerea ei are loc apoi la răsturnarea finală a tuturor puterilor pământești.

IV. CELE 2300 DE ZILE. - Câmpul de viziune, după cum am văzut, este reprezentat de imperiile Persiei, Greciei și Romei. Vom prezenta aici ancheta unui sfânt, [înger,] și răspunsul unui altul.

Versetele 13, 14. "Atunci am auzit un sfânt vorbind, iar un alt sfânt a spus acelui sfânt care vorbea: "Până când va dura viziunea despre jertfa zilnică și despre fărădelegea pustiirii, ca să dea atât sanctuarul cât și oștirea să fie călcate în picioare? Iar el mi-a răspuns: Până la două mii trei sute de zile; atunci se va curăța sanctuarul".

Este un fapt că 2300 de zile literale (nu chiar șapte ani) nu ar acoperi durata unei singure puteri din această profeție, cu atât mai puțin să se extindă asupra tuturor; prin urmare, zilele trebuie să fie simboluri, la fel cum se arată că fiarele și coarnele sunt simboluri. De asemenea, este un fapt că o zi simbolică sau profetică reprezintă un an. Ezechiel 4:5, 6; Numeri 14:34. Prin urmare, perioada este de 2300 de ani.

În ceea ce privește data celor 2300 de zile profetice, este evident că ele încep cu viziunea, la apogeul imperiului Medo-Persan. Orice altceva mai precis, acest capitol nu ne oferă, prin urmare trebuie să căutăm în altă parte explicația definitivă a acestei chestiuni.

V. CELE 70 DE SĂPTĂMÂNI. Considerăm această perioadă din cap. 9, ca fiind singura cheie pentru timpul viziunii din cap. 8. Observați următoarele:

1. Porunca dată lui Gabriel [Cap. 8:16]: "Fă-l pe omul acesta (Daniel) să înțeleagă viziunea".

2. Gabriel l-a făcut pe Profet să înțeleagă ce înseamnă berbecul, țapul și cornul mic, totuși,

3. Daniel spune, la încheierea acestei întrevederi cu îngerul: "Am fost uimit de vedenie, dar nimeni nu a înțeles-o". Nimeni nu înțelegea timpul - de unde să înceapă cele 2300 de zile și "ce fel de timp" erau acestea.

4. Capitolul al nouălea din Daniel consemnează o altă vizită a lui Gabriel. Profetul se ruga când îngerul îl atinge și îi spune: "Am ieșit acum să-ți dau pricepere și înțelegere". A ajuns la timp, deoarece Profetul avea nevoie de "înțelegere", deoarece celelalte simboluri fuseseră explicate. Și rețineți prima declarație a mesagerului ceresc, după ce i-a spus lui Daniel să "ia în considerare viziunea": "Șaptezeci de săptămâni sunt hotărâte [literalmente, tăiate, după cum recunosc ebraiștii] asupra poporului tău", etc. Tăiate de la ce? Mai mult ca sigur, tăiate din cele 2300 de zile, deoarece o perioadă de timp nu poate fi tăiată decât din timp.

În versetul 25 se menționează "ieșirea poruncii de a restabili și de a zidi Ierusalimul" ca fiind evenimentul care va marca începutul celor 70 de săptămâni. Întrucât cele 70 de săptămâni sunt decupate din cele 2300 de zile, rezultă că ele formează primele 490 de zile din acele zile, iar ambele perioade încep la aceeași dată. Aici ne luăm rămas bun de la această parte a subiectului și trimitem cititorul la lucrările noastre despre cele 2300 de zile și despre Sanctuar, unde se arată că cele 2300 de zile profetice au început în anul 457 î.Hr. și s-au încheiat în anul 1844 d.Hr.

VI. SANCTUARUL. S-a presupus că pământul, sau o parte din el, a fost Sanctuarul din Daniel 8; dar aceasta este într-adevăr o mare eroare; una care a stat în calea primirii "adevărului prezent" și din care s-au născut fanatismele recente cu privire la timpul precis al celei de-a doua veniri. Definiția cuvântului sanctuar, este un "loc sacru", o "locuință a Celui Preaînalt". Acest pământ, sau orice porțiune a lui, nu a mai fost un astfel de loc de când omul a părăsit Edenul, acum 6000 de ani.

Așa cum sanctuarul tipic al evreilor era centrul sistemului lor religios, tot așa "Cortul mai mare și mai desăvârșit" de mai sus, al cărui Mare Preot este Isus Hristos, formează centrul întregului adevăr evanghelic. Acolo este Dumnezeu Tatăl, acolo este Isus Hristos, Marele Preot milostiv, și acolo sunt scaunul milei, chivotul, legea lui Dumnezeu [Apocalipsa 11:19] și sfinții îngeri. Suntem, într-adevăr, introducând o temă glorioasă. Ar fi mult mai bine pentru interesele spirituale ale poporului lui Dumnezeu dacă ar privi mai constant în sus și, prin credință, ar privi gloriile Sanctuarului ceresc. Recomandăm citirea cărții Evrei ca un comentariu excelent pe această temă. Invităm cititorul să acorde o atenție deosebită acelor lucrări în care este prezentată o viziune scripturală asupra Sanctuarului care va fi curățat la sfârșitul celor 2300 de zile, cu natura curățării sale.

Evenimentele care preced imediat a doua venire a lui Hristos sunt menționate în Daniel 8, dar acest eveniment nu este prezentat în acest capitol. Este adevărat că se spune în versetul 25, când se vorbește despre cornul cel mic, că "va fi zdrobit de mână"; dar mânia lui Dumnezeu în cele șapte plăgi finale va începe, cel puțin, să zdrobească guvernele pământești, înainte de a doua venire. Citiți descrierea lor îngrozitoare în Apocalipsa 16. După vărsarea celui de-al șaselea potir, se spune: "Iată, Eu vin ca un hoț"; venirea Sa este atunci încă viitoare.

Evenimentul care va avea loc la sfârșitul celor 2300 de zile este curățarea Sanctuarului. Că tabernacolul lui Dumnezeu este Sanctuarul din Biblie, o multitudine de texte atestă în mod direct. Exodul 36:1-6; Leviticul 4:6; 16:33; Numeri 4:15; Psalmul 78:54, 69; Evrei 8:1, 2. Faptul că purificarea sanctuarului este opera unui mare preot, realizată prin sânge, și nu prin foc, este, de asemenea, o chestiune de certitudine. Leviticul 16; Evrei 9. Lucrarea de curățare a Sanctuarului nu este cea a unui rege care se răzbună pe adversarii săi, ci cea a unui preot care își încheie lucrarea în cortul lui Dumnezeu. Prin urmare, această lucrare trebuie să preceadă a doua venire și să fie îndeplinită înainte ca lucrarea preoțească a Domnului nostru să se încheie în Sanctuarul lui Dumnezeu.Până în acel moment, mânia lui Dumnezeu este oprită prin mijlocirea marelui nostru Mare Preot. Când se ajunge în acel moment, păcatele oștirii sau ale bisericii, fiind transferate din Sanctuar pe țapul ispășitor antitipic, iar sfinții lui Dumnezeu fiind toți pecetluiți, mânia lui Dumnezeu fără amestec de milă este revărsată, iar adversarii Domnului sunt distruși cu desăvârșire. Perioada de timp în care Sanctuarul este curățat; înțelegem că este ceea ce îngerul numește "ultimul capăt al indignării". Daniel 8:19. Faptul că ea ocupă un spațiu de timp este evident din forma de exprimare folosită de Gabriel: "Îți voi face cunoscut ce va fi ÎN ultimul capăt al indignării".

SANCTUARUL
AICI se construiește o casă în ceruri,
Templul Dumnezeului celui viu,
Tabernacolul adevărat, unde vina
Este spălată de sângele prețios.

De mult timp Marele nostru Preot a intrat acolo,
Care cunoaște slăbiciunile trupului nostru;
Care iubește să asculte rugăciunea poporului său,
Și să ofere Domnului nostru același lucru.

Slujirea zilnică pe care o purta,
Până la sfârșitul zilelor profetice;

Apoi a deschis ușa interioară,
Pentru a justifica locul sacru.

În fața Chivotului celor zece porunci,
pe care este așezat scaunul milei,
El stă în picioare, prezentându-și propriul sânge,
Până când păcatele lui Israel vor fi șterse toate.

Această lucrare efectuată, decretul ferm
Va trece asupra tuturor fiilor oamenilor,
Cel care este murdar, să fie,
Cel care este sfânt, așa să rămână.

La Hristos să urce credința vie,
Păstrați poruncile lui Dumnezeu, așteptați cu răbdare,
Până când îl vom vedea pe Prietenul nostru cel mai drag,
Și să trecem, împreună cu el, poarta de perle.

A DOUA VENIRE A LUI HRISTOS

DE ELD. JAMES WHITE.

"Care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului lumii?" - DISCIPLINE.

"Când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că este aproape, chiar la uși". - ISUS.

PRESĂa Asociației Editoriale Adventiste de Ziua a Șaptea, Battle Creek, Mich.1871.

MATEI DOUĂZECI ȘI PATRU

Care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului lumii?" - DISCIPLINE.

"Când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că este aproape, chiar la uși." - ISUS. Matei 24:3, 33.

POATE fi învățat ceva din Biblie în legătură cu perioada celei de-a doua veniri? este o întrebare nerezolvată în multe minți. Aceasta este o întrebare serioasă și, din însăși natura subiectului, merită o cercetare atentă și un răspuns sincer. Este un motiv de regret dureros că nu puțini sunt cei care, sub influența prejudecăților populare, au decis că perioada celei de-a doua veniri este un secret, ascuns cu Domnul. În timp ce aceștia pot fi cu greu atinși de acest subiect, atâta timp cât rămân sub influența acelor învățători religioși care denunță orice investigație în acest sens, considerând că se bagă în secretele Celui Atotputernic, există încă o clasă mai mare care așteaptă dovezi înainte de a decide. Cu speranța arzătoare de a le fi de folos acestora, scriem.

Noi acceptăm Biblia ca fiind o revelație din ceruri. Ceea ce Dumnezeu a revelat în această carte, nimeni să nu numească mister sau secret al Celui Atotputernic: "Lucrurile secrete aparțin Domnului Dumnezeului nostru, dar cele revelate ne aparțin nouă și copiilor noștri pentru totdeauna." Deuteronomul 29:29. Dacă Sfintele Scripturi nu desemnează nicio perioadă anume pentru cea de-a doua apariție a lui Hristos, atunci oamenii ar trebui să renunțe imediat la căutarea zadarnică a dovezilor venirii Sale în curând. Dar dacă profeția, în modul cel mai clar și mai armonios, indică într-adevăr perioada acelui mare eveniment și dacă există dovezi că "este aproape, chiar la uși", subiectul capătă imediat o mare importanță.

Când ucenicii întreabă: "Care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului lumii?". Isus nu îi mustră pentru că au întrebat despre ceea ce a fost ascuns în mod intenționat de toți oamenii, ci le răspunde la această întrebare în modul cel mai categoric. El afirmă chiar că ar trebui să existe semne ale acelui eveniment în

soare, în lună și în stele; și adaugă: "Când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că este aproape, chiar la uși". Simplul fapt că Domnul menționează semnele celei de-a doua veniri a Sa, este cea mai bună dovadă posibilă că poporul Său nu trebuia să rămână ignorant cu privire la relativa apropiere a evenimentului. Adăugați la această dovadă declarația sa că, atunci când aceste semne vor fi văzute, poporul Său ar trebui să știe că este aproape, chiar la uși, și cazul devine unul extrem de puternic.

Niciun adevăr al inspirației nu poate fi mai clar afirmat decât faptul că Dumnezeu își dezvăluie planurile profeților Săi, pentru ca oamenii și națiunile să fie avertizați înainte de împlinirea lor. "Cu siguranță, Domnul Dumnezeu nu va face nimic, dacă nu-și descoperă secretul robilor Săi, profeții". Amos 3:7. Înainte de a vizita cu judecăți, Dumnezeu a trimis în mod uniform avertismente suficiente pentru a permite celor credincioși să scape de mânia Sa și pentru a-i condamna pe cei care nu au ținut seama de avertisment. Acesta a fost cazul înainte de potop. "Prin credință, Noe, fiind avertizat de Dumnezeu despre lucruri care nu se vedeau încă, mișcat de frică, a pregătit un chivot pentru salvarea casei sale, prin care a condamnat lumea." Evrei 11:7.

Într-o perioadă ulterioară, când națiunile se scufundaseră în idolatrie și crimă, iar distrugerea Sodomei cea rea era hotărâtă, Domnul a spus: "Să ascund de Avraam ceea ce fac, având în vedere că Avraam va deveni cu siguranță o națiune mare și puternică, și toate națiunile pământului vor fi binecuvântate în el?". Geneza 18:17, 18. Și a fost anunțat cum se cuvine neprihănitul Lot, care, împreună cu fiicele sale, a fost păstrat; și nimeni, chiar și în acea cetate vinovată, nu a pierit fără o avertizare corespunzătoare. Evident, Lot i-a avertizat pe oameni; și, împărtășindu-se astfel cu ei, a fost "supărat de conversația murdară a celor răi". 2 Petru 2:7, 8. Când și-a avertizat ginerele, "părea ca unul care își bate joc". Geneza 19:14. Și când "oamenii din cetate, oamenii din Sodoma, au înconjurat casa, bătrâni și tineri, tot poporul din toate părțile". Lot i-a avertizat și i-a rugat să se abțină de la răutatea lor. Și ei au făcut imediat ceea ce toți păcătoșii, de pe vremea neprihănitului Lot, sunt dispuși să facă față de cei care îi avertizează cu credință de păcatele lor, și anume, l-au acuzat că este judecător.

Înainte de distrugerea Ierusalimului de către Titus, un precursor a fost trimis să pregătească calea înaintea Domnului. Cei care nu L-au primit pe Hristos, au fost respinși, "pentru că", așa cum a spus Ierusalimului, atunci când a avertizat poporul cu privire la distrugerea cetății și a templului lor, "nu ai știut timpul vizitei tale". Luca 19:44. Avem consemnată prezicerea Domnului cu privire la distrugerea Ierusalimului în timpul generației care L-a respins, care s-a împlinit în mai puțin de patruzeci de ani de la momentul răstignirii Sale. Și, pentru ca creștinii din Iudeea să scape de osânda iminentă, li s-a spus că atunci când "vor vedea Ierusalimul înconjurat de oștiri" sau, așa cum consemnează

Matei, "urâciunea pustiirii, despre care a vorbit profetul Daniel, stând în locul sfânt", trebuiau să "fugă în munți".Luca 21:20; Matei 24:15. Ei au ascultat avertismentul și au scăpat în siguranță la Pella. Aceasta este mărturia inspirației cu privire la relațiile lui Dumnezeu cu poporul Său în veacurile trecute. Și nu se poate presupune că Dumnezeu Își va schimba cursul în raport cu viitorul, când acest viitor va realiza desăvârșirea supremă a tuturor declarațiilor profetice. Probabil că nici un capitol din Biblie nu vorbește mai complet și mai categoric despre subiectul celei de-a doua veniri a lui Hristos decât Matei 24. Invităm atenția cititorului sincer la o scurtă explicație a întregului capitol.

Versetul 1. "Isus a ieșit și a plecat din templu; și ucenicii Lui au venit la El ca să-i arate clădirile templului." Isus se adresase mulțimii, în prezența discipolilor săi. Îi mustrase pe cărturari și pe farisei pentru păcatele lor și declarase osânda iudeilor, a cetății și a templului lor. Cap. 23. Ucenicii au presupus că templul va rămâne în picioare pentru totdeauna. Și i-au atras atenția lui Hristos asupra măreției și puterii sale, ca și cum ar fi vrut să-l convingă că se înșela.

Versetul 2. "Și Isus le-a zis: "Nu vedeți voi toate aceste lucruri? Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră peste piatră, care să nu fie dărâmată." Această afirmație a Maestrului nu putea decât să-i intereseze profund pe ucenici. Și nu contează dacă ei au presupus că distrugerea templului, venirea lui Hristos și sfârșitul veacului vor avea loc toate, în același timp sau în perioade diferite, deoarece Hristos, în răspunsul său din acest capitol, a vorbit în mod distinct despre fiecare în parte și a dat fiecăruia locul său în istoria profetică a evenimentelor.

Versetul 3. "Pe când ședea El pe muntele Măslinilor, ucenicii au venit la El în particular, zicând: "Spune-ne, când vor fi aceste lucruri și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului lumii?"" Aceste întrebări se referă, în primul rând, la distrugerea Ierusalimului; și, în al doilea rând, la a doua venire a lui Hristos la sfârșitul erei creștine. La ele a răspuns în mod clar Domnul nostru, însă nu în fața mulțimii promiscuitoare; ci cu ocazia unei întrevederi private cu ucenicii Săi. Hristos vorbește aici ucenicilor Săi; de aceea, cuvintele sale sunt adresate bisericii pentru totdeauna. Rețineți avertismentul dat de Domnul nostru în momentul în care începe să răspundă la aceste întrebări.

Versetele 4, 5. "Isus le-a răspuns și le-a zis: "Luați seama ca nimeni să nu vă înșele. Căci mulți vor veni în numele Meu, zicând: Eu sunt Hristos; și vor înșela pe mulți." Isus cunoștea inima omului și știa că mulți impostori se vor ridica și vor înșela mulțimile. El își avertizează aici ucenicii și îi apără împotriva înșelăciunilor oamenilor corupți și ambițioși. Atât de mare era așteptarea generală a apariției lui Mesia printre iudei, încât mulți vor emite pretenția că ei sunt Hristosul, pentru a duce la îndeplinire scopuri egoiste. Buck, în "Dicționarul teologic", oferă o listă a falșilor Hristoși, așa cum au apărut în timpul dispensației creștine.

1. Caziba, care s-a așezat în fruntea națiunii evreiești și s-a proclamat pe sine însuși Mesia, mult-așteptatul lor Mesia. Pentru a facilita succesul îndrăzneței sale întreprinderi, el și-a schimbat numele în cel de Barocheba, făcând aluzie la Steaua prezisă de Balaam. Adrian a ridicat o armată și a trimis-o împotriva lui. El s-a retras într-un oraș numit Bither, unde a fost asediat. Barocheba a fost ucis în timpul asediului, orașul a fost cucerit și a urmat un haos cumplit. Evreii înșiși recunosc că, în timpul acestui scurt război împotriva romanilor pentru apărarea acestui fals Mesia, au pierdut cinci sau șase sute de mii de suflete. Acest lucru s-a întâmplat în prima parte a secolului al doilea.

2. În timpul domniei lui Teodosie cel Tânăr, în anul Domnului 434, a apărut un alt impostor, numit Moses Cretensis. El pretindea că este un al doilea Moise, trimis să-i elibereze pe evreii care locuiau în Creta.

3. În timpul domniei lui Iustin, în jurul anului 520, a apărut un alt impostor, care se numea fiul lui Moise. Numele său era Dunaan. A intrat într-un oraș din Arabia Felix și acolo i-a asuprit foarte mult pe creștini; dar a fost luat prizonier și omorât de Elesban, un general etiopian.

4. În anul 529, evreii și samaritenii s-au răsculat împotriva împăratului Iustinian și au pus ca rege pe un anume Iustin, pe care îl considerau Mesia. Împăratul a trimis o armată împotriva lor, a ucis un mare număr dintre ei, l-a luat prizonier pe pretinsul lor Mesia și l-a executat imediat.

5. În anul 571, s-a născut Mahomed, în Arabia. La început, el s-a declarat Mesia care fusese promis evreilor. Prin acest mijloc, el a atras după el pe mulți din acel popor nefericit. De aceea, într-un anumit sens, el poate fi considerat în numărul falșilor Mesia.

6. Pe la anul 721, pe vremea lui Leo Isaurus, s-a ridicat un alt fals Mesia în Spania; numele lui era Serenus. El a atras după el un mare număr de oameni, spre pierderea și dezamăgirea lor nu mică, dar toate pretențiile sale au rămas fără rezultat.

7. Secolul al doisprezecelea a fost roditor în ceea ce privește falșii Mesia; căci în jurul anului 1137, a apărut unul în Franța, care a fost omorât, la fel ca și mulți dintre cei care l-au urmat.

8. În anul 1138, persanii au fost deranjați de un evreu care se numea Mesia. El a adunat o armată vastă. Dar și el a fost omorât, iar adepții săi au fost tratați cu mare inumanitate.

9. În anul 1157, un fals Mesia i-a stârnit pe evrei la Corduba, în Spania. Cei mai înțelepți și mai buni îl priveau ca pe un nebun, dar marea masă a evreilor din acea națiune a crezut în el. Cu această ocazie, aproape toți evreii din Spania au fost distruși.

10. În anul 1167, un alt fals Mesia s-a ridicat în regatul Fez, care a adus mari necazuri și persecuții asupra evreilor care erau împrăștiați prin acea țară.

11. În același an, un arab s-a dat drept Mesia și a pretins că face minuni. Când a fost căutat, adepții săi au fugit.

12. Nu la mult timp după aceasta, un evreu care locuia dincolo de Eufrat s-a autointitulat Mesia și a atras după el mulțimi imense de oameni.

13. În anul 1174, în Persia s-a ridicat un magician și un fals Hristos, care se numea David Almusser. El pretindea că se poate face invizibil; dar a fost repede prins și condamnat la moarte, iar fraților săi, evreii, li s-a aplicat o amendă grea.

14. În anul 1176, un alt impostor a apărut în Moravia. Dar domnia amăgitorului este scurtă, iar soarta sa pare să fi fost similară cu cea a predecesorului său.

15. În anul 1199, în Persia a apărut un celebru trișor și rebel, numit David el David. Era un om de cultură, un mare magician și pretindea că este Mesia. A ridicat o armată împotriva regelui, dar a fost prins și întemnițat.

16. Ni se vorbește despre un alt fals Hristos în același secol, de către Maimonide și Solomon; dar ei nu iau în considerare nici numele său, nici țara, nici succesul său bun sau rău. Aici putem observa că nu mai puțin de zece falși Hristoși au apărut în secolul al doisprezecelea și au adus nenorociri și distrugeri prodigioase asupra evreilor în diferite părți ale lumii.

17. În anul 1497, găsim un alt fals Hristos, al cărui nume era Ismael Sophus, care i-a amăgit pe evreii din Spania. Și el a pierit, și toți cei care au crezut în el au fost risipiți.

18. În anul 1500, rabinul Lemlem, un evreu german din Austria, s-a declarat un precursor al lui Mesia care și-a dărâmat propriul cuptor, promițând fraților săi că anul viitor își vor coace pâinea în Țara Sfântă.

19. În anul 1509, un evreu din Köln, pe nume Pfefferkorn, a pretins că este Mesia. Ulterior, însă, a avut grijă să devină creștin.

20. În anul 1534, rabinul Salomo Malcho, dând de înțeles că el era Mesia, a fost ars de viu de către Carol al V-lea al Spaniei.

21. În anii 1615, în Indiile de Est a apărut un fals Hristos, care a fost foarte mult urmat de evreii portughezi, care erau împrăștiați în această țară.

22. În anul 1624, un altul din Țările de Jos a pretins că este Mesia din familia lui David și din linia lui Natan. El a promis să distrugă Roma și să răstoarne împărăția lui Antihrist și Imperiul turc.

23. În anul 1666, a apărut falsul Mesia Sabatai Sevi, care a făcut atâta zgomot și a câștigat un număr atât de mare de prozeliți. S-a născut la Alep, s-a impus evreilor pentru o perioadă considerabilă de timp; dar după aceea, cu scopul de a-și salva viața, a devenit mahomedan și a fost în cele din urmă decapitat.

24. Ultimul Hristos fals care a făcut un număr considerabil de convertiți a fost un anume Rabbi Mordecai, un evreu din Germania; el a apărut în anul 1682. Nu a trecut mult timp până când s-a descoperit că era un impostor și a fost nevoit să fugă din Italia în Polonia, pentru a-și salva viața.

Așadar, aici avem o evidență a douăzeci și patru de falși hristoși care au apărut în diferite perioade pe parcursul a aproximativ 1300 de ani ai erei creștine și care au înșelat "pe mulți", așa cum a spus Domnul.

Versetele 6-8. "Și veți auzi de războaie și de zvonuri de războaie. Vedeți să nu vă tulburați; căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple, dar sfârșitul nu este încă. Căci se va ridica națiune contra națiune și împărăție contra împărăție. Și vor fi foamete, ciumă și cutremure în diferite locuri. Toate acestea sunt începutul întristărilor".

Războaie, foamete, ciumă și cutremure au avut loc în diferite perioade de când au fost rostite aceste cuvinte. Prin urmare, acestea, așa cum au existat întotdeauna, nu pot fi considerate semnele speciale ale sfârșitului. Totuși, se poate susține, cu un bun grad de consecvență, că Scripturile ne învață că aceste calamități vor exista în zilele din urmă în așa măsură încât să constituie un semn al apropierii Judecății. Dorim să păstrăm clar în minte faptul important că Sfintele Scripturi ne învață când oamenii nu trebuie și când pot aștepta a doua apariție a lui Isus Hristos.

Scriitorii sacri au asociat în mod atât de uniform judecăți precum războiul, foametea, ciuma și cutremurul cu Judecata de Apoi, încât ucenicii ar fi fost în pericol să concluzioneze că sfârșitul va urma imediat după prima apariție a acestor calamități; de aici și avertismentul dat: "Aceste lucruri trebuie să se întâmple, dar sfârșitul nu este încă". Aici ucenicii au fost învățați în mod clar că nu trebuie să se aștepte la sfârșit în zilele lor. Acest fapt este demn de atenția sinceră a celor care se opun proclamării celei de-a doua veniri a lui Hristos sub forma unui mesaj special. Aceștia afirmă uneori că a fost corect ca ucenicii să-L aștepte pe Hristos în zilele lor și că a fost scriptural și corect ca toți creștinii să aștepte a doua apariție a lui Hristos în timpul lor, din zilele celor doisprezece aleși până în prezent. Și ei decid că nu se poate învăța și crede mai mult despre acest subiect în timpul nostru, decât de către creștinii din generațiile trecute, și că mintea publică nu ar trebui să fie mișcată acum asupra acestei mari chestiuni, mai mult decât în toate timpurile trecute de la prima venire a lui Hristos.

Am văzut că această poziție este incorectă în ceea ce-i privește pe primii discipoli. Ei sunt citați într-un viitor îndepărtat ca fiind momentul în care Domnul lor ar trebui să vină. Ei sunt asigurați că nu trebuie să fie tulburați auzind de războaie și zvonuri de războaie; "căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple, dar sfârșitul nu este încă". Domnul nostru ghidează apoi mințile ucenicilor Săi, așa cum vom vedea în examinarea acestui capitol, până la vremea marii apostazii și la lunga perioadă de domnie a Romei papale, înainte de a menționa un semn al celei de-a doua veniri a Sa. El nu lasă să se înțeleagă că poporul Său, în timpul acestor lungi perioade, se poate aștepta la sfârșit. Nu, nici măcar o dată. Dar când se apropie de timpul nostru, Domnul dă semne în soare, în lună și în stele, și adaugă: "Când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că este aproape, chiar la uși".

Notează asta: Domnul nostru nu menționează războaiele, foametea, molimele și cutremurele ca semne ale celei de-a doua veniri a sa, ci mai degrabă ca evenimente obișnuite pe tot parcursul erei creștine, care trebuie să existe înainte de sfârșit. Iar istoria atestă faptul că aceste calamități au acoperit cel puțin șaptesprezece secole. Ceea ce urmează este extras dintr-o lucrare a lui Noah Webster, LL. D., publicată în 1799:

"Prin foamete și sabie, 580.000 de evrei au fost distruși între anii 96 și 180 d.Hr.

În Antiohia, din 96 d.Hr. până în 180 d.Hr., cutremurele au distrus 13 orașe și peste 100.000 de vieți.

La Roma, în anul 169 d.Hr., pestilența a distrus 10.000 de oameni zilnic.

La Roma, în anul 187 d.Hr., a apărut ciuma, care a continuat trei ani. "La Londra, în anul 310 d.Hr., din cauza foametei, au murit 40.000 de oameni. "În anul 446 d.Hr., la 17 septembrie, un cutremur a zguduit zidurile Constantinopolului, iar 57 de turnuri au căzut. "La Roma, în anul 539 d.Hr., într-un cartier au murit 50.000 de oameni. "În Antiohia, în anul 588 d.Hr., un cutremur a ucis 60.000 de oameni. " În anul 590 d.Hr., ciuma a ucis 10.000 de oameni zilnic în Turcia. " În anul 679 d.Hr., o foamete severă în Anglia timp de trei ani.

În anul 717 d.Hr., în Constantinopol, 300.000 de oameni au murit de ciumă.

În anul 1005 d.Hr., trei luni de cutremure, urmate de ciumă, prin care se spune că a murit o treime din rasa umană.

În anul 1077 d.Hr., la Constantinopol, au murit atât de mulți de ciumă și foamete, încât cei vii nu au putut să-i îngroape.

În anul 1124 d.Hr., în Italia, a fost o foamete atât de mare încât morții zăceau pe străzi și nu erau îngropați, iar în Anglia, o treime din oameni au murit de ciumă. "În anul 1294 d.Hr., în Anglia, mii de oameni au murit de foamete.

În anul 1345 d.Hr., în Londra, 50.000 de oameni au murit de ciumă și foamete și au fost îngropați într-un singur cimitir; în Norwich, 50.000; în Veneția, 100.000; în Florența, 100.000; în națiunile din Est, 20.000.000. A fost numită moartea neagră. "În anul 1352 d.Hr., în China, 900.000 de oameni au murit de foamete. "În anul 1450 d.Hr., la Milano, 60.000 de oameni au murit de ciumă.

În anul 1611 d.Hr., la Constantinopol, 200.000 de oameni au murit de ciumă. "În anul 1625 d.Hr., la Londra, 35.000 de oameni au murit de ciumă.

În anul 1626 d.Hr., în Lyon, 600.000 de oameni au murit de ciumă. "În anul 1665 d.Hr., la Londra, 68.000 de oameni au murit de ciumă.

În anul 1755 d.Hr., în Orient, un cutremur a distrus orașul Lisabona, provocând moartea a 50.000 de persoane. În Mitilene și în Arhipelag a zguduit 2.000 de case. A zguduit toată coasta spaniolă. A urmat ciuma, care a distrus 150.000 de vieți în Constantinopol."

Versetele 9, 10. "Atunci vă vor da în chinuri și vă vor ucide; și veți fi urâți de toate neamurile din pricina Numelui Meu.Și atunci mulți se vor supăra, se vor trăda unii pe alții și se vor urî unii pe alții." Iată o scurtă descriere a necazurilor și a martiriului bisericii. Mii de urmași credincioși ai lui Isus au fost uciși cu cea mai mare cruzime de Roma păgână; totuși, profeția se aplică fără îndoială mai ales la lunga perioadă de persecuții papale, în care nu mai puțin de cincizeci de milioane de creștini au fost uciși în cel mai crud mod pe care oamenii răi și demonii l-au putut inventa. În aceste versete suntem coborâți peste lunga perioadă de martiriu a bisericii lui Isus Hristos, până aproape de generația actuală.

PROFEȚII FALSE

Versetul 11. "Și se vor ridica mulți profeți falși, care vor înșela pe mulți." În utilizarea obișnuită a cuvântului, un profet este cel care prezice; dar cuvântul înseamnă uneori pur și simplu un învățător. Profeții lui Dumnezeu declară viitorul, fiind instruiți de îngerii buni și de Duhul lui Dumnezeu. Profeții falși fac preziceri prin intermediul spiritelor rele și al puterii lui Satana. Și în timp ce acest lucru este valabil pentru cei care se află sub inspirația directă a unor ființe superioare, bune sau rele, învățătorii consacrați ai adevărului divin pot fi considerați profeți ai lui Dumnezeu; iar învățătorii de erori pot fi numiți în mod corespunzător profeți falși. Adevărații și falșii profeți pot fi cunoscuți.

Profeții lui Dumnezeu sunt învățători ai purității, mustrători ai păcatului și sunt credincioși în a avertiza poporul de pericolele care se apropie. Datoriile

celor pe care Dumnezeu îi cheamă să vorbească în marele său nume sunt clar exprimate de scriitorii sacri. Citățm aici din trei dintre ei.

Isaia 58:1. "Strigă tare, nu cruța, ridică-ți glasul ca o trâmbiță și arată poporului Meu fărădelegea lor și casei lui Iacov păcatele lor."

Ioel 2:1. "Sunați din trâmbiță în Sion și dați alarma pe muntele Meu cel sfânt. Să se cutremure toți locuitorii țării, căci ziua Domnului vine, căci este aproape."

2 Timotei 4:1, 2. "Te însărcinez, așadar, înaintea lui Dumnezeu și a Domnului Isus Hristos, care va judeca pe cei vii și pe cei morți, la arătarea Lui și în Împărăția Lui, să propovăduiești cuvântul; să fii prompt la vreme și în afara ei; să mustri, să îndemni, cu toată îndelunga răbdare și învățătura."

Falsii profeți nu mustră poporul pentru păcatele sale, nu-l avertizează de pericolul care se apropie, ci proclamă pacea pentru păcătos. Învățăturile lor se îndepărtează de Dumnezeu și de cuvântul Său și sunt de natură să mulțumească mintea neconvertită. Scriitorii inspirați au vorbit, de asemenea, în mod categoric despre mărturia și lucrarea profeților falși. Dăm aici câteva ca exemplu.

Ezechiel 13:9, 10. "Și mâna Mea va fi asupra profeților care văd deșertăciune și care divinizează minciuni. Ei nu vor fi în adunarea poporului Meu, nu vor fi înscriși în scrierile casei lui Israel, și nu vor intra în țara lui Israel; și veți ști că Eu sunt Domnul Dumnezeu. Pentru că, chiar pentru că au sedus pe poporul Meu, zicând: "Pace!" Și nu a fost pace; și unii au zidit un zid, și iată că alții l-au zugrăvit cu mortar netemperat."

Ieremia 6:13, 14. "Căci, de la cel mai mic dintre ei până la cel mai mare dintre ei, fiecare este dedat la lăcomie; și de la profet până la preot, fiecare face afaceri false. Ei au vindecat, de asemenea, ușor rana fiicei poporului meu, zicând: "Pace, pace!", când nu este pace."

Ieremia 14:13, 14. "Atunci am zis: "Ah, Doamne Dumnezeule, iată, profeții le spun: "Nu veți vedea sabia și nu veți avea foamete, ci vă voi da pace asigurată în acest loc. Atunci Domnul mi-a zis: Profeții profețesc minciuni în numele Meu. Eu nu i-am trimis, nu le-am dat poruncă și nu le-am vorbit".

După ce afirmă datoria slujitorului credincios al lui Dumnezeu de a propovădui cuvântul, de a mustra, și de a îndemna cu toată îndelunga răbdare și învățătura, apostolul spune: "Căci va veni vremea când nu vor mai îndura învățătura sănătoasă, ci își vor aduna învățători după poftele lor, având mâncărimi de urechi; și își vor întoarce urechile de la adevăr și se vor întoarce la fabule." 2 Timotei 4:3, 4. Acel timp a sosit acum pe deplin. Poporul alege mai degrabă fabule plăcute, care nu-l tulbură în păcatele sale, decât declarațiile mustrătoare și cercetătoare ale Cuvântului lui Dumnezeu. Ei iubesc să fie înșelați

de învățăturile profeților falși și "spun văzătorilor: "Nu vedeți", și profeților: "Nu ne profețiți lucruri drepte, vorbiți-ne lucruri netede, profețiți înșelăciuni"." Isaia 30:10.

"Nu voi face Eu o vizită pentru aceste lucruri?", zice Domnul. Nu se va răzbuna oare sufletul Meu pe un neam ca acesta? Un lucru minunat și îngrozitor se comite în țară; profeții profețesc fals și preoții poartă domnia prin mijloacele lor; și poporul Meu iubește să fie așa; și ce veți face voi la sfârșitul lui? Ieremia 5:29-31. Urechile poporului sunt umplute de fabule plăcute despre convertirea lumii, despre venirea unei vremuri bune și despre faptul că tocmai intrăm în epoca de aur.Amenințările Cuvântului lui Dumnezeu asupra celor mândri, îngâmfați, vanitoși, bogați, păcătoși din Sion și cei din afara Sionului, sunt ținute în frâu de falșii învățători din aceste vremuri. Mulți dintre ei îndrăznesc chiar să învețe faptul că codul moral al celor zece porunci este abrogat. Și ca rezultat al unui astfel de curs și al unei astfel de învățături, vedem, în biserica mărturisită a lui Isus Hristos, că

NELEGIUIREA ABUNDĂ

Versetul 12. "Și pentru că nelegiuirea se va înmulți, dragostea multora se va răci." Este evident că atât abundența nelegiuirii, cât și răcirea dragostei multora se împlinesc în biserica mărturisită a lui Isus Hristos. Oamenii trebuie să experimenteze mai întâi dragostea lui Dumnezeu și a lucrurilor cerești, înainte ca această dragoste să se răcească. De aceea, păcătoșii obișnuiți, neconvertiți, nu sunt menționați aici ca apostaziind. Și, din nou, doar prevalența nelegiuirii în lumea neconvertită ar stimula biserica la o mai mare sârguință și mai multă evlavie, în loc să fie o cauză a apostaziei. Prin urmare, nelegiuirea menționată aici se află chiar în inima bisericii mărturisite, difuzându-și influența rece prin întregul corp. Ca urmare, dragostea multora s-a răcit. Cu aceasta, sunt de acord cuvintele apostolului:

"Să știți și aceasta: că în zilele din urmă vor veni vremuri primejdioase. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, lacomi, lăudăroși, mândri, hulitori, neascultători de părinți, nerecunoscători, necredincioși, nesfinți, acuzatori mincinoși, nechibzuiți, înverșunați, disprețuitori ai celor buni, trădători, încrezuți, îngâmfați, iubitori de plăceri mai mult decât iubitori de Dumnezeu; având o formă de evlavie, dar negând puterea ei; de la aceștia întoarceți-vă"." 2 Timotei 3:1-5.Iată un catalog de șaisprezece păcate, toate acestea fiind îndreptate asupra celor care au o formă de evlavie. Aceștia nu sunt necredincioși și păcătoși obișnuiți din lume, pentru că ei nu au o formă de evlavie, ci sunt bărbați și femei care pretind că sunt urmași ai lui Isus Hristos. Și deși fac o profesie de evlavie înaltă cât cerul, ei sunt acoperiți peste tot de păcate populare. Și din cauza exemplului lor și a influenței lor reci, mulți sunt îndepărtați de pe calea umilă spre Cer, iar dragostea lor se răcește.

SFÂRȘITUL

Versetul 13. "Dar cel care va răbda până la sfârșit, acela va fi mântuit." Cuvântul sfârșit, ori de câte ori este folosit în acest capitol, se referă la sfârșitul veacului și la nimic altceva. Este sfârșitul asociat în Noul Testament cu a doua apariție a lui Isus Hristos. Ucenicii nu L-au întrebat pe Domnul lor (vezi versetul 3) când vor muri; ci "care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului lumii?". Nici Domnul nu vorbește despre moarte, când spune (vezi versetul 6): "Dar sfârșitul nu este încă". Și ar fi într-adevăr ciudat să presupunem că cuvântul sfârșit, în versetul 14, înseamnă moarte. Dacă cineva crede că o astfel de poziție este admisibilă, să o citească în text, după cum urmează: Și această Evanghelie a împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile, și atunci va veni moartea. Absurdități!

Versetul 14. "Și această Evanghelie a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca mărturie pentru toate neamurile, și atunci va veni sfârșitul." Acesta este primul semn al sfârșitului dat de Domnul nostru ca răspuns la întrebarea: "Care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului lumii?". Dar acest verset, de către mulți, se presupune că dovedește faptul că toți oamenii se vor converti și că atunci va fi o mie de ani în care toți Îl vor cunoaște pe Domnul, de la cel mai mic până la cel mai mare". Unii susțin că cei o mie de ani din Apocalipsa 20, sunt profetici, fiecare zi din an reprezentând un an, ceea ce face trei sute șaizeci și cinci de mii de ani. Și mulți dintre aceștia, foarte mulți oameni învață că nu se poate ști nimic despre perioada celei de-a doua veniri. Dar nu ar ști ei când a început presupusul lor mileniu, fie că este vorba de timpul literal, fie de cel profetic? Cu siguranță că da. Atunci ei ar ști când se va încheia și când va aduce venirea Fiului Omului și judecata. Dacă cei care se bucură de mileniu nu ar putea spune când a început, atunci nu ar merita să aibă parte de el. Dacă ar putea spune când a început, mai mult ca sigur că ar putea spune când se va încheia. Acești oameni ar trebui să fie ultimii care să se opună părerii conform căreia cuvântul profetic indică exact generația care va fi martoră la a doua venire.

Dar textul nu spune că fiecare individ va auzi această evanghelie a împărăției. Nu afirmă că oricine va fi convertit și sfințit prin ea. Și găsim că este departe de a insinua că o lume va fi convertită și va rămâne astfel o mie de ani, iar cei care se vor bucura de această perioadă fericită nu vor ști nimic despre momentul în care aceasta se va încheia prin venirea Fiului Omului și prin gloria descoperită a lui Iehova, a lui Isus și a îngerilor puternici.Textul spune pur și simplu: În primul rând. "Și această Evanghelie a împărăției va fi propovăduită în toată lumea. În al doilea rând. "Ca o mărturie pentru toate națiunile. Al treilea. "Și atunci [nu peste o mie de ani, nici peste trei sute șaizeci și cinci de mii; ci ATUNCI] va veni sfârșitul." Dacă înțelegem sintagma "această evanghelie a împărăției" ca fiind evanghelia în accepțiunea comună a cuvântului, nu este oare lucrarea foarte aproape de a fi împlinită?

J. Litch, în lucrarea sa "Prophetic Expositions", p. 147, sub titlul "Signs of the Times" (Semnele vremurilor), spune: "Rev. J. O. Choules, autorul unei lucrări voluminoase, o Istorie a misiunilor, din epoca apostolică până în zilele noastre, fiind întrebat, în luna mai a anului trecut (1842), dacă știe vreun popor care nu a primit niciodată Evanghelia, a răspuns că nu știe; dar el credea că promisiunea implică ceva mai mult decât faptul că aceasta a fost predicată abia în fiecare popor. Aceeași întrebare a fost propusă reverendului James, agentul financiar general al Societății Biblice Americane, și a fost obținut aproape același răspuns. Dr. Nathan Bangs, aflat de mulți ani în fruntea operațiunilor misionare metodiste, a fost întrebat în iulie anul trecut și, după ce a reflectat un timp, a răspuns că el credea că există un trib, undeva pe coasta de nord-vest a Americii de Nord, căruia nu i-a fost predicată niciodată."

Wm. Miller, în lucrarea sa "Lectures", p. 288, spune: "Nu este acest semn deja împlinit? Biblia tradusă în peste două sute de limbi diferite; misionari trimiși printre toate națiunile cunoscute de noi pe glob. Evanghelia s-a răspândit acum în cele patru sferturi ale globului. A început în Asia. În zilele apostolilor, acel sfert era plin de lumină. De acolo a ajuns în Africa; și, timp de câteva secole, Africa și-a întins mâinile către Dumnezeu. Europa, de asemenea, a avut o lungă vizită de binecuvântări evanghelice; iar acum America, ultimul sfert al globului, culege o recoltă de suflete pentru ultima zi. Evanghelia, ca și soarele, a răsărit în est și va apune în vest."

Dar dacă termenul "această evanghelie a împărăției" este înțeles ca aplicându-se la proclamarea sau la acea parte a evangheliei care se referă la venirea și împărăția lui Hristos, împlinirea este la fel de evidentă. Și pare necesar să înțelegem astfel pasajul, deoarece a fost dat ca răspuns la întrebarea: "Care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului lumii?".

Traducerea lui Campbell a acestui verset favorizează în mod decisiv această viziune a subiectului: "Și această veste bună a domniei va fi publicată în toată lumea, pentru informarea tuturor națiunilor, și atunci va veni sfârșitul." Versiunea lui Whiting oferă, de asemenea, aceeași idee: "Și această veste bună a împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile, și atunci va veni sfârșitul."

J. Litch, în prelegerea sa despre Matei 24, Advent Herald, 23 noiembrie 1850, spune: "Mulți au presupus că războaiele lui Napoleon au fost războaiele din zilele din urmă, care preced mileniul; și că bătălia de la Waterloo a fost bătălia de la Armaghedon, așa cum este numită. Dar discuția despre subiectul profeției a atras cercetări, și câțiva au descoperit adevărata lumină, doctrina domniei personale a lui Hristos pe pământ, și au început să o învețe. Printre aceștia se afla un catolic spaniol, care a scris o lucrare capabilă și voluminoasă sub semnătura anonimă de Ben Ezra. Lucrarea sa a căzut în mâinile lui Edward Irving, celebrul și elocventul susținător al doctrinei venirii pre-milenare a lui

Hristos.Aceasta i-a deschis ochii asupra adevărului glorios și l-a determinat să se dedice cu cel mai mare zel apărării acestuia. El a tradus mai întâi Ben Ezra, iar ulterior a scris și publicat mai multe lucrări valoroase pe această temă. Pentru o vreme, entuziasmul pe această temă în Anglia, în timpul activității sale, a fost la fel de intens ca și în această țară, ulterior, în timpul activității domnului Miller. Mii de oameni se adunau să-l asculte oriunde mergea și ascultau cu uimire adevărurile ciudate și glorioase pe care le scotea la iveală din Cuvântul lui Dumnezeu. Cauza a primit sub eforturile lui un impuls pe care nu-l va pierde niciodată până la sfârșitul timpului. Mulți dintre membrii clerului Bisericii stabilite, precum și slujitori disidenți din toate confesiunile, au prins tema și s-au alăturat pentru a o răspândi în străinătate."

"Nici influența reverendului Joseph Wolfe nu a rămas nesimțită. El a vizitat și a proclamat "Evanghelia Împărăției", în cele patru colțuri ale globului, protestanților, catolicilor, mahomedanilor, evreilor și păgânilor. Sămânța astfel semănată nu va fi pierdută. O lucrare asemănătoare cu cea a lui Ben Ezra, în Spania, a apărut în Germania, producțiile lui Bengel. Aceasta, de către partea evanghelică a poporului german, este apreciată ca o lucrare standard despre profeție. Ea a fost larg difuzată și citită atât cât se întinde limba germană în toată Europa continentală. Din această sursă au obținut informațiile despre cea de-a doua venire rapidă a lui Hristos Milkeaters din Rusia, despre care s-a făcut o relatare în Advent Herald cu câțiva ani în urmă.

"Marea mișcare americană pe această temă și răspândirea de informații cu privire la aceasta, în ultimii zece ani, este prea bine cunoscută pentru a mai fi nevoie de comentarii extinse în acest loc. Nici munca, nici sacrificiul nu au fost luate în considerare în extinderea largă și rapidă a veștii bune a împărăției, atât cât limba engleză a putut să o facă cunoscută. Ea a fost trimisă în cele patru colțuri ale globului și în insulele mării, pe aripile tuturor vânturilor."

E. R. Pinney, în expunerea sa despre Matei 24, spune: "Încă din 1842, publicațiile celui de-al doilea advent (așteptător) au fost trimise la fiecare stațiune misionară din Europa, Asia, Africa și America, de ambele părți ale Munților Stâncoși. Găsim această doctrină în Tartaria, cu aproximativ douăzeci și cinci de ani în urmă, iar timpul pentru venirea lui Hristos să fie în 1844. Acest fapt este obținut de la un misionar irlandez din Tartaria, căruia un preot tătar i-a pus întrebarea când va veni Hristos a doua oară. Iar el a răspuns că nu știe absolut nimic despre aceasta. Preotul tătar și-a exprimat uimirea în fața unui astfel de răspuns din partea unui misionar care venise să-i învețe doctrinele Bibliei și a remarcat că "a crezut că toată lumea care avea o Biblie ar fi putut ști asta". Preotul tătar și-a expus apoi punctul său de vedere, afirmând că, după părerea sa, Hristos va veni în jurul anului 1844 d.Hr. Misionarul a scris acasă o expunere a faptelor, care a fost publicată în Irish Magazine, în 1821. Comandanții vaselor noastre și marinarii ne spun că nu ating niciun punct în

care să nu constate că această proclamație nu i-a precedat, iar ei se interesează frecvent de ea."

"Am observat, într-un ultim număr din Vocea Adevărului, că un frate care călătorea pe lacuri a întâlnit un domn rus, direct din țara sa, care l-a informat că doctrina "venirii lui Hristos și a sfârșitului lumii" a fost predicată acolo, dar a fost primită doar de clasele de jos. Reverendul Mansfield a avut o întrevedere cu un misionar moravist, staționat în Antigua, care a spus că, de câțiva ani, doctrina venirii imediate a fost predicată pe larg în Germania și că întregul sud al Germaniei a fost trezit pe această temă.

Scutul Adventului, vol. I, nr. 1, pp. 86, 87, spune: "Noi privim proclamarea care a fost făcută ca fiind strigătul îngerului care a proclamat: "A venit ceasul judecății Sale". Apocalipsa 14:6, 7. Este un sunet care trebuie să ajungă la toate națiunile; este proclamarea 'Evangheliei veșnice' sau a 'acestei Evanghelii a împărăției'. Într-o formă sau alta, acest strigăt a străbătut pământul oriunde se găsesc ființe umane, iar noi am avut ocazia să auzim despre acest fapt. În ultimii șase ani, publicații care tratează acest subiect au fost trimise la aproape toate stațiunile misionare engleze și americane de pe glob; cel puțin la toate la care am avut acces."

Un scriitor englez, Mourant Brock, remarcă astfel: "Nu numai în Marea Britanie se așteaptă revenirea apropiată a Răscumpărătorului și se ridică glasul de avertizare, ci și în America, India și pe continentul european. Mi-a spus de curând unul dintre misionarii noștri germani că în Wirtemburg există o colonie creștină de câteva sute de persoane, una dintre caracteristicile principale ale acesteia fiind așteptarea celei de-a doua veniri. Iar un slujitor creștin din apropierea țărmurilor Mării Caspice mi-a spus că există aceeași așteptare zilnică în rândul națiunii sale. Ei vorbesc în mod constant despre aceasta ca fiind "ziua mângâierii". Într-o mică publicație, intitulată 'Millennium', scriitorul spune că el înțelege că în America aproximativ trei sute de slujitori ai cuvântului predică astfel 'evanghelia împărăției'; în timp ce în această țară, adaugă el, aproximativ șapte sute din Biserica Angliei ridică același strigăt." - Advent Tracts, vol. II, p. 135.

În Signs of the Times, din 14 februarie 1844, se spune: "Un frate, căpitanul unui vas aflat acum în Anglia, le scrie prietenilor săi că vasul său a zăcut la Newport, în Țara Galilor, timp de patruzeci de zile, din cauza furtunilor, timp în care o mulțime de indivizi s-au înghesuit să-l întrebe despre venirea Domnului, după ce auziseră că este adventist. Printre aceștia se aflau slujitori și laici care au primit cu bucurie adevărul și l-au îmbrățișat din toată inima."

Eld. R. Hutchinson, Midnight Cry, 5 octombrie 1843, spune: "Trimit aproximativ 1.500 de exemplare din Vocea lui Ilie [un ziar al Adventului] în Europa la fiecare două săptămâni, pe lângă ceea ce împrăștii prin provincii.

Acest lucru l-am făcut în mod regulat în ultimele patru sau cinci luni. Rezultatul, veșnicia îl va dezvălui."

Apropo de Eld. Hutchinson și despre Vocea lui Ilie, F. G. Brown spune: "Le-a trimis în Canada, Noua Scoție, New Brunswick, Newfoundland, Anglia, Irlanda, Scoția, Țara Galilor, Franța, Germania, Constantinopol, Roma, etc., etc.".

"Dar se va pune întrebarea: Este vestea că un astfel de adevăr este predicat ca o proclamare suficientă pentru a împlini profeția? Apocalipsa 14:6, 7; Matei 24:14. Răspunsul este: Dacă a fost suficientă în zilele apostolilor, este și acum. Că a fost atunci, reiese clar din Fapte 19:8-10, unde Pavel a predicat sau a învățat în Efes doi ani, astfel încât toți cei din Asia, atât iudei cât și greci, au auzit cuvântul Domnului Isus. Nu se poate ca toți să fi auzit o predică, dar au auzit sunetul Evangheliei. În acest sens, nu am nicio îndoială, dar Evanghelia împărăției este predicată în toată lumea."

Încă așteptăm sfârșitul care se apropie. Dar când scopul lui Dumnezeu în proclamarea domniei viitoare a lui Hristos va fi pe deplin împlinit, atunci va veni sfârșitul.

CÂND SE VOR ÎNTÂMPLA ACESTE LUCRURI?

Domnul NOSTRU, după ce a trecut în revistă evenimentele importante din epoca creștină până la sfârșit, în versetele 5-14, se întoarce și introduce distrugerea Ierusalimului, la versetul 15, ca răspuns la întrebarea: "Când se vor întâmpla aceste lucruri?".

Versetele 15-20: "Deci, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit profetul Daniel, stând în locul sfânt (cine citește să înțeleagă), atunci cei din Iudeea să fugă în munți; cel care este pe acoperișul casei să nu se coboare să ia ceva din casa lui, iar cel care este la câmp să nu se întoarcă să-și ia hainele. Și vai de cele însărcinate și de cele ce vor alăpta în zilele acelea! Ci rugați-vă ca fuga voastră să nu fie în timpul iernii, nici în ziua de Sabat."

"Urâciunea pustiirii" este numită "oștiri" în Luca 21:20 și se referă la armata romană. "Și când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oștiri, atunci să știți că pustiirea lui este aproape." Despre această putere pustiitoare vorbește Daniel în felul următor: "Poporul prințului care va veni va nimici cetatea și sanctuarul; și sfârșitul ei va fi cu un potop, și până la sfârșitul războiului pustiirile sunt hotărâte...Și din pricina revărsării de urâciuni o va pustii, până la desăvârșire, și acea hotărâre va fi turnată peste pustiu."Marginal, "pustiitor". Daniel 9:26, 27. Iată o profeție clară a distrugerii Ierusalimului de către armatele romane. Domnul nostru s-a referit la cartea lui Daniel și i-a învățat pe ucenicii Săi să o citească și să o înțeleagă; iar când vor vedea că se va întâmpla ceea ce se prezicea acolo, trebuiau să fugă.

Fuga creștinilor din Iudeea în munți ar fi fost însoțită de dificultăți. Iar condiția lor ulterioară va fi aceea de greutăți și suferință. Domnul știa acest lucru și le-a dat instrucțiunile și avertismentele necesare. Declarația din versetul 19 a fost dată pentru a-i salva de necazurile unei nenorociri inutile. Aceea a fost o perioadă de necazuri. Dar unul, "așa cum nu a fost niciodată", se află chiar înaintea poporului lui Dumnezeu.

Isus recunoaște existența Sabatului în versetul 20, încă de la distrugerea Ierusalimului, la fel de veridic ca și anotimpurile anului. Sabatul, este termenul uniform din ambele Testamente pentru a desemna chiar ziua în care Iehova s-a odihnit după creație, ziua în care și-a pus binecuvântarea și pe care a pus-o deoparte pentru om. Isus nu vorbește despre Sabat ca fiind doar o a șaptea parte a timpului, sau o zi din șapte, și nici o zi în particular. Sabatul, este termenul folosit, se referă la ultima zi a primei săptămâni de timp și la ultima zi a fiecărei săptămâni următoare. Dar dacă termenul "Sabat" înseamnă doar a șaptea parte a timpului, sau o zi din șapte, și nicio zi în particular, atunci putem citi această definiție în text după cum urmează: Dar rugați-vă ca zborul vostru să nu fie în timpul iernii, nici în a șaptea parte a timpului! sau într-o zi din șapte. Dacă o astfel de rugăciune ar putea fi ascultată, vă rugăm să ne spuneți când ar putea ucenicii să-și ia zborul.

Versetul 21: "Căci atunci va fi un necaz mare, cum n-a fost de la începutul lumii până acum și nici nu va fi vreodată." "Necazul cel mare" menționat aici este cel al Bisericii lui Isus Hristos, și nu necazul evreilor la distrugerea Ierusalimului. Noi oferim următoarele motive:

1. Este un fapt că necazul bisericii creștine, în special sub domnia papalității, a fost mai mare decât suferise poporul lui Dumnezeu înainte "de la începutul lumii". Dar nu este adevărat că necazul evreilor la distrugerea Ierusalimului a fost cel mai mare necaz la care a asistat vreodată lumea. Necazul locuitorilor cetăților din câmpie când Dumnezeu a făcut să plouă cu foc și pucioasă asupra lor, sau, necazul când Dumnezeu a distrus toți oamenii de pe fața pământului, cu excepția a opt suflete, prin potop, a fost cu siguranță mai mare decât cel de la distrugerea Ierusalimului.

2. Necazul bisericii creștine a fost mai mare decât va mai fi vreodată. Este adevărat, o vreme de necaz, "cum nu a mai fost niciodată", despre care se vorbește în Daniel 12:1, vine peste lume; dar găsim în același verset această promisiune binecuvântată: "Și în vremea aceea poporul tău va fi eliberat". Necazul evreilor la distrugerea Ierusalimului nu a fost mai mare decât cel la care lumea va fi martoră vreodată. Cupele mâniei nemărginite a lui Iehova urmează să fie încă turnate, nu numai asupra poporului unei singure națiuni, ci asupra miilor vinovate din toate națiunile. "Cei uciși de Domnul vor fi în ziua aceea de la un capăt al pământului până la celălalt capăt al pământului; ei nu vor fi plânși, nu vor fi adunați, nici îngropați". Ieremia 25:33.

3. Dacă acest necaz se aplică evreilor sau oricărei alte categorii de oameni necredincioși, nu poate fi armonizat cu Daniel 12:1, care vorbește despre un timp de necaz cum nu a mai fost niciodată, când Mihail se va ridica. Cu siguranță că nu pot exista două vremuri de necaz, în perioade diferite, mai mari decât au fost sau vor fi vreodată. Prin urmare, aplicăm "necazul" despre care se vorbește în Matei 24:21, 29, Bisericii lui Hristos, care se întinde pe parcursul celor 1260 de ani de persecuție papală; iar "necazul" menționat în Daniel 12:1, lumii necredincioase, care va fi experimentat de aceasta în viitor.

4. Perioada de necaz a fost scurtată de dragul celor aleși. Cine sunt cei aleși menționați aici? Evreii? Nu; casa lor fusese declarată pustie. Ei au fost lăsați de Dumnezeu în împietrirea inimii și orbirea minții lor. Spune Pavel: "Iată, noi ne întoarcem la neamuri". Cei aleși erau urmașii Domnului nostru Isus Hristos. Și unde erau ei când necazul s-a abătut asupra iudeilor? Ei fugiseră în munți. Cât de absurd este, deci, să spui că zilele necazului iudeilor, în cetatea Ierusalimului, au fost scurtate de dragul celor aleși, care au fugit din locul necazului.

5. Legătura dintre versetele 20 și 21 arată că necazul urma să înceapă cu acei creștini care urmau să fugă din cetate.

"Dar rugați-vă ca fuga voastră să nu fie în timpul iernii, nici în ziua de Sabat, căci atunci va fi necaz mare." Domnul nostru vorbește aici despre necazul pe care poporul Său îl va suferi din momentul fugii lor încoace. Îi urmărim în fuga lor în munți, apoi trecem de-a lungul și de-a latul prin persecuțiile notorii ale bisericii lui Dumnezeu sub Roma păgână și vedem, într-adevăr, necazuri. Și când ajungem la perioada persecuției papale, îi vedem suferind cele mai crude torturi și murind în mai cumplite morți pe care le puteau provoca oamenii răi și demonii. Această ultimă perioadă este remarcată în mod special în profeție.Profetul Daniel a văzut papalitatea, blasfemia, aroganța ei, lucrarea ei de moarte asupra sfinților și durata ei ca putere persecutoare, sub simbolul cornului mic. "El va rosti cuvinte mari împotriva Celui Preaînalt, va istovi pe sfinții Celui Preaînalt și se va gândi să schimbe vremurile și legile; și vor fi dați în mâna lui până la o vreme și vremuri și până la împărțirea timpului. Cap. 7:25. În general se admite că "un timp și vremuri și împărțirea timpului" înseamnă 1260 de ani. Începând cu cei 1260 de ani din anul 538 d.Hr., ei ajung până în anul 1798 d.Hr. când Berthier, un general francez, a intrat în Roma și a luat-o. Papa a fost luat prizonier și închis în Vatican. Papalitatea a fost lipsită de puterea sa civilă. Aici s-a încheiat perioada de necazuri despre care vorbea Domnul nostru, care a fost

SCURTAT DE DRAGUL CELOR ALEȘI

Versetul 22: "Și dacă nu s-ar scurta zilele acelea, nu ar fi mântuită nici o făptură; dar pentru cei aleși, zilele acelea se vor scurta." Papalitatea a fost învestită cu putere civilă pentru a-i pedepsi pe eretici timp de 1260 de ani; și

dacă perioada de necaz a celor aleși nu ar fi fost scurtată în providența lui Dumnezeu, martiriul bisericii ar fi continuat până în 1798, caz în care, după toate probabilitățile umane, nici un om dintre cei aleși nu ar fi fost salvat.Dar reforma sub conducerea lui Martin Luther și a celor asociați cu acest mare reformator a modificat acest necaz și a continuat să limiteze furia și să consume puterea papalității până în anul 1700, dată de la care, conform întregii istorii bisericești, nu a mai existat o persecuție generală împotriva bisericii. În aceasta s-au împlinit cuvintele profeților: "Pământul a ajutat femeia". Apocalipsa 12:16."Ei vor fi ajutați cu un mic ajutor". Daniel 11:34. Suntem aduși, în acest discurs profetic al Domnului nostru, până în secolul al XVIII-lea, foarte aproape de timpul prezent. Ar trebui să ne așteptăm în mod natural, atunci, ca instrucțiunile și avertismentele din următorul verset să se aplice acestei generații.

Versetele 23, 24: "Atunci, dacă vă va spune cineva: Iată, aici este Hristos, sau acolo, nu credeți. Căci se vor ridica falși Hristoși și falși profeți și vor arăta semne și minuni mari, încât, dacă ar fi posibil, vor înșela chiar pe cei aleși." Iată o descriere a înșelăciunii spirituale din epoca actuală. Falsi Hristoși s-au ridicat la scurt timp după prima venire a lui Hristos, pentru a-i înșela pe iudei cu privire la acel eveniment (vezi versetul 5); de asemenea, falși Hristoși și falși profeți s-au ridicat în această zi pentru a-i înșela pe oameni cu privire la subiectul celei de-a doua veniri. Shakerii spun: "Iată, aici este Hristos. A doua Sa venire este în persoana lui Ann Lee"."Iată, el este acolo", spun mulți dintre slujitorii populari din aceste vremuri. "A doua Sa venire este la convertirea păcătoșilor sau la moartea sfinților". Deci au atâtea reveniri ale lui Hristos câți păcătoși se convertesc și câți sfinți mor. Este o teologie fără sens! "Iată, aici", exclamă o mulțime de spiritiști, și ei "arată semne și minuni mari". Dacă ar fi posibil, ei i-ar înșela chiar pe cei aleși. Și noi considerăm ca o concluzie sigură că ei îi vor înșela încă pe toți ceilalți, în afară de cei aleși.

Versetele 25, 26: "Iată, v-am spus mai înainte. De aceea, dacă vă vor spune: "Iată, este în pustiu; nu ieșiți; iată, este în cămările ascunse; nu credeți". Domnul nostru se oprește aici asupra a ceea ce le-a spus cu puțin înainte. Subiectul său reprezintă încă învățăturile celor care spun: "Iată, aici este Hristos!". "Iată, El este acolo!" Dacă mormonii spun: "Iată, El este în deșert", la Salt Lake City, "nu ieșiți"; totuși, mulți dintre discipolii lor au plecat. Sau dacă auziți proclamat de pe buzele slujitorilor profesați ai lui Isus: "Iată, este în cămările ascunse", a doua venire a lui Hristos este spirituală, la moarte sau la convertire, nu credeți. Și de ce să nu crezi astfel de învățături mistice? Motivul este dat în versetul următor.

Versetele 27, 28: "Căci, după cum fulgerul vine de la răsărit și strălucește până la apus, așa va fi și venirea Fiului Omului. Căci oriunde va fi cadavrul, acolo se vor aduna vulturii." Suntem foarte fericiți că Domnul nostru nu numai că a arătat cu degetul pe falșii Hristoși și falșii profeți și ne-a avertizat împotriva

învățăturilor lor mistice, dar, în contrast, ne-a pus în față modul în care va avea loc a doua Sa venire în termenii cei mai clari. Fulgerul viu care strălucește din estul îndepărtat și care strălucește până în vest, luminează întregul cer.Ce se va întâmpla atunci când Domnul va veni în slavă de foc și toți sfinții îngeri cu El? Prezența unui singur înger sfânt la mormântul cel nou, unde Hristos zăcea în moarte, a făcut ca garda romană să se cutremure și să devină ca niște oameni morți. Lumina și slava unui singur înger a copleșit complet acele santinele puternice. Fiul Omului va veni în slava Sa împărătească și în slava Tatălui Său, însoțit de toți sfinții îngeri. Atunci toate cerurile vor străluci de glorie și tot pământul va tremura înaintea lui.

Versetele 29-31: "Imediat după necazul acelor zile, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina, stelele vor cădea din cer și puterile cerurilor se vor clătina. Și atunci se va arăta semnul Fiului Omului în cer; și atunci toate semințiile pământului vor plânge și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului, cu putere și cu mare slavă. Și va trimite pe îngerii Săi cu un sunet mare de trâmbiță și vor aduna pe aleșii Săi din cele patru vânturi, de la un capăt al cerului până la celălalt."

Am văzut mai înainte că Domnul nostru vorbește în acest capitol despre o lungă perioadă de necazuri asupra urmașilor Săi și am văzut, de asemenea, cum acele zile de necaz au fost scurtate de dragul celor aleși. "Imediat după necazul acelor zile, soarele se va întuneca" etc. Îl trimitem pe cititor la ziua întunecată remarcată din 19 mai 1780, ca fiind împlinirea acestei declarații. Rețineți acest lucru: Nu se citește: "după acele zile", ci "după necazul acelor zile". Zilele (1260 de ani, Daniel 7:25) au ajuns până în 1798, după optsprezece ani de la ziua întunecată din 1780. Marcu 13:24 clarifică și mai mult acest aspect. "Dar în zilele acelea, după necazul acela, soarele se va întuneca". Adică, înainte ca cei 1260 de ani să se încheie, dar după ce necazul sau martiriul sfinților a încetat, soarele s-a întunecat. Cei care vor arăta spre viitor sau spre trecut, înainte de secolul al XVIII-lea, pentru întunecarea soarelui menționată aici, vor face bine să citească din nou Marcu 13:24: "Dar în acele zile, după necazul acela,

"SOARELE SE VA ÎNTUNECA."

"Ceva deosebit de îngrozitor va prevesti că lumea se va sfârși și că ultima zi este chiar la ușă." - Martin Luther.

În 19 mai 1780, a avut loc o împlinire remarcabilă a întunecării prezise a soarelui; iar în ceea ce privește faptele și data, nu poate exista nicio îndoială; pentru că, pe lângă relatările istorice, care sunt toate de acord, au existat multe persoane în vârstă, cu care oamenii din generația actuală s-au amestecat și au discutat, care au fost martori și au depus mărturie despre aceasta.

"În luna mai 1780, în Noua Anglie a fost o zi întunecată foarte teribilă, când "toate fețele păreau să se înnegrească", iar oamenii erau cuprinși de frică. A fost o mare neliniște în satul în care locuia Edward Lee; 'inimile oamenilor au cedat de teamă' că ziua Judecății se apropia, iar vecinii s-au strâns cu toții în jurul sfântului om; căci lampa lui era împodobită și strălucea mai tare ca niciodată, în mijlocul întunericului nefiresc. Fericit și bucuros în Dumnezeu, el le arăta singurul lor refugiu împotriva mâniei ce avea să vină și petrecea orele sumbre în rugăciune serioasă pentru mulțimea îndurerată." - Tract nr. 379 din Am. Tract Society - Viața lui Edward Lee.

"Ziua de 19 mai 1780 a fost o zi remarcabil de întunecată. În multe case au fost aprinse lumânări. Păsările au tăcut și au dispărut. Păsările s-au retras la culcare. Opinia generală era că ziua Judecății se apropia. Legislatura din Connecticut era în sesiune, la Hartford, dar, neputând să facă afaceri, s-a suspendat." - Președintele Dwight, în (Ct.) Historical Collections.

"ANIVERSAREA ZILEI ÎNTUNECATE. - Ziua întunecată, 19 mai 1780, este descrisă astfel de domnul Stone, în istoria sa despre Beverly: "Soarele a răsărit senin, dar în curând a căpătat o nuanță arămie. În jurul orei 10 dimineața, a devenit neobișnuit de întuneric. Întunericul a continuat să crească până în jurul orei unu, când a început să scadă. În acest timp, au devenit necesare lumânările. Păsările au dispărut și au tăcut, păsările s-au dus la cuiburile lor, echipa de cocoși de la răsăritul zilei și totul purta aspectul și întunericul nopții. Alarma produsă de acest aspect neobișnuit al cerului a fost mare." - Portsmouth Journal, 20 mai 1843.

Întunecarea supranaturală a soarelui, 19 mai 1780, a fost atât de universal înțeleasă, încât dicționarul lui Noah Webster, în ediția din 1869, la rubrica Vocabular explicativ și de pronunție a numelor notorii, spune: "Ziua întunecată, 19 mai 1780; - numită astfel din cauza unui întuneric remarcabil în acea zi, care s-a extins peste toată Noua Anglie. În unele locuri, persoanele nu puteau să vadă pentru a citi caracterele comune în aer liber timp de mai multe ore la rând.Păsările și-au cântat cântecele de seară, au dispărut și au tăcut; păsările s-au dus la culcare; vitele au căutat curtea hambarului, iar în case s-au aprins lumânări. Întunecarea a început în jurul orei zece dimineața și a continuat până la mijlocul nopții următoare, dar cu diferențe de grad și durată în diferite locuri. Cu câteva zile înainte, vântul a fost variabil, dar mai ales dinspre sud-vest și nord-est. Adevărata cauză a acestui fenomen remarcabil nu este cunoscută."

"Din Ghidul de cunoaștere al lui Robert Sears, publicat la New York în 1844, extragem următoarele: "Pe 19 mai 1780, în toată Noua Anglie și s-a extins până în Canada, a avut loc un întuneric neobișnuit. A durat aproximativ paisprezece ore, sau de la ora zece dimineața până la miezul nopții. Întunericul a fost atât de mare încât oamenii nu au putut să citească caracterele obișnuite sau să citească ora după ceasuri, să ia masa sau să facă afaceri obișnuite fără lumina

lumânărilor.Au devenit plictisitori și sumbri, iar unii erau excesiv de speriați. Păsările s-au dus la culcare. Obiectele nu se puteau distinge decât la o distanță foarte mică, iar totul avea un aspect de întuneric și de noapte. Au fost cunoscute ocazional zile asemănătoare, deși inferioare în gradul sau întinderea întunericului lor. Cauzele acestor fenomene sunt necunoscute. Cu siguranță nu au fost rezultatul unor eclipse".

"LUNA NU-ȘI VA MAI DA LUMINA."

"Luna strălucește cu o lumină împrumutată și, prin urmare, dacă soarele de la care își împrumută lumina se transformă în întuneric, ea trebuie să eșueze, desigur, și să dea faliment." - Matthew Henry.

"Noaptea care a urmat în acea zi (19 mai 1780) a fost atât de întunecată încât, în unele cazuri, caii nu au putut fi obligați să părăsească grajdul atunci când au fost solicitați pentru serviciu. În jurul miezului nopții, norii s-au risipit, iar luna și stelele au apărut cu o strălucire nealterată." - Portsmouth Journal, 20 mai 1843, - Extras din Stone's History of Beverly.

Domnul Tenny, din Exeter, N. H., citat de domnul Gage, la Societatea Istorică, vorbind despre ziua și noaptea întunecată din 19 mai 1780, spune: "Întunericul din seara următoare a fost, probabil, la fel de grosolan cum nu a mai fost observat vreodată de când Atotputernicul a dat naștere la lumină. Nu m-am putut abține să nu concep atunci că, dacă fiecare corp luminos din univers ar fi fost învăluit într-un întuneric de nepătruns sau lovit în afara existenței, întunericul nu ar fi putut fi mai complet. O foaie de hârtie albă ținută la câțiva centimetri de ochi era la fel de invizibilă ca și cea mai neagră catifea."

Dr. Adams, vorbind despre noaptea întunecată, spune: La ora nouă era un întuneric care putea fi simțit de mai multe simțuri, deoarece exista un miros puternic de funingine. Aproape toți cei care se întâmplau să fie afară seara, se pierdeau în drum spre casă. Întunericul era la fel de neobișnuit în noapte ca și ziua, deoarece luna se umpluse cu o zi înainte."

STELELE VOR CĂDEA DIN CER

Redăm aici un extras dintr-un articol scris de Henry Dana Ward, în legătură cu stelele căzătoare din 13 noiembrie 1833: publicat în Journal of Commerce, 15 noiembrie 1833. "La strigătul, priviți pe fereastră, am sărit dintr-un somn adânc și cu uimire am văzut estul luminat de zori și meteoriți. Zenitul, nordul și vestul, de asemenea, arătau stelele căzătoare, în chipul unui singur lucru, și numai unul, de care am auzit vreodată. Am chemat-o pe soția mea să privească; și în timp ce se îmbrăca, ea a exclamat: "Vezi cum cad stelele!". I-am răspuns: "Asta este minunea!" și am simțit în inimile noastre că era un semn al ultimelor zile. Căci, cu adevărat, "stelele cerului au căzut pe pământ, așa cum un smochin își aruncă smochinele nepotrivite, când este scuturat de un vânt puternic".

Apocalipsa 6:13. Acest limbaj al profetului a fost întotdeauna primit ca fiind metaforic. Ieri, el s-a împlinit în mod literal. Anticii înțelegeau prin aster, în greacă, și stella, în latină, luminile mai mici ale cerului. Rafinamentul astronomiei moderne a făcut distincția între stelele și cerul și meteoriții cerului. Prin urmare, ideea profetului, așa cum este ea exprimată în originalul grecesc, s-a împlinit literal în fenomenul de ieri.

"Și cum au căzut? Nici eu, nici unul din familie, nu am auzit vreun raport; și dacă ar fi să vânez prin natură pentru o comparație, nu aș putea găsi una atât de potrivită pentru a ilustra aspectul cerurilor, ca cea pe care Sfântul Ioan o folosește în profeția citată mai înainte."

"Stelele au căzut "așa cum un smochin își aruncă smochinele nepotrivite, când este scuturat de un vânt puternic". Iată exactitatea profetului.

"Stelele căzătoare nu veneau ca de la mai mulți copaci scuturați, ci de la unul singur: cele care apăreau în est, cădeau spre est; cele care apăreau în nord, cădeau spre nord; cele care apăreau în vest, cădeau spre vest; iar cele care apăreau în sud (căci eu am ieșit din reședința mea în parc), cădeau spre sud. Și nu au căzut așa cum cade un fruct copt.Departe de asta; dar ei zburau, erau aruncați, ca fructul necopt, care la început refuză să părăsească ramura; și când, sub o presiune violentă, își rupe strânsoarea, zboară repede, drept înainte, coborând; și în mulțimea care cade, unii trec pe lângă alții, fiind aruncați cu mai multă sau mai puțină forță; dar fiecare cade pe partea sa de copac. Așa a fost înfățișarea fenomenului de mai sus pentru locuitorii din casa mea."

Profesorul Olmstead, de la Colegiul Yale, spune: "Întinderea ploii din 1883 a fost de așa natură încât a acoperit o parte însemnată a suprafeței pământului, de la mijlocul Atlanticului, la est, până la Pacific, la vest; și de la coasta nordică a Americii de Sud, până la regiuni nedefinite din posesiunile britanice, la nord, expoziția a fost vizibilă și a prezentat pretutindeni aproape același aspect. Meteorii nu zburau la întâmplare pe toate părțile cerului, ci păreau să emane dintr-un punct din constelația Leo, în apropierea unei stele numite Gamma Leonis, în curbura secerei. Acest fenomen nu mai trebuie privit ca un fenomen terestru, ci ca un fenomen ceresc, iar stelele căzătoare nu mai trebuie privite acum ca producții întâmplătoare ale regiunilor superioare ale atmosferei, ci ca vizitatori din alte lumi sau din golurile planetare."

Revista Oamenilor din Boston, ianuarie 1834, cu privire la stelele căzătoare din 13 noiembrie 1833, spune: "The Rockingham (Va.) Register o numește "O ploaie de foc", mii de stele fiind văzute deodată; unii spun că a început cu un zgomot considerabil.

Jurnalul de Comerț ne informează că "la 500 de kilometri de Liverpool, fenomenul a fost la fel de splendid ca aici; și că în comitatul St. Lawrence a fost

o furtună de zăpadă în timpul fenomenului, în care stelele căzătoare păreau ca niște fulgere; ... că în Germantown, Pennsylvania, ele păreau ca niște ploi de grindină mare.'

"The Lancaster (Pa.) Examiner spune: "Aerul era plin de nenumărați meteoriți sau stele; ... sute de mii de corpuri strălucitoare puteau fi văzute căzând în fiecare moment, ... înclinându-și coborârea spre pământ, la un unghi de aproximativ patruzeci și cinci de grade, semănând cu fulgere de foc.

Aceasta este o mărturie importantă în ceea ce privește întinderea imensă a stelelor căzătoare și, de asemenea, în ceea ce privește faptul că ele provin dintr-un singur punct din ceruri. A fost cel mai mare spectacol de artificii cerești înregistrat în paginile istoriei. Nu a fost un fenomen atmosferic sau terestru, obișnuit în regiunile superioare ale pământului, ci o manifestare a puterii divine, care a derutat știința omului.

PUTERILE CERURILOR ZDRUNCINATE

Acest eveniment trebuie să îl considerăm ca fiind viitor. El ocupă același loc în evenimentele din acest capitol ca și plecarea cerurilor precum un pergament în evenimentele din pecetea a șasea din Apocalipsa 6. Ambele urmează stelelor căzătoare. Vă rugăm să comparați Matei 24:29, 30, cu Apocalipsa 6:12, 17. Scripturile ne învață în mod clar că, înainte de învierea celor drepți prin glasul Fiului lui Dumnezeu, glasul lui Dumnezeu Tatăl va zgudui cerurile și pământul, când se va împlini zdruncinarea puterilor cerurilor. Acest lucru va avea loc probabil la vărsarea celui de-al șaptelea potir în aer. Apocalipsa 16:17. Apoi se spune: "Și s-a auzit un glas mare din templul cerului, de la tron, care zicea: "S-a făcut!". Acesta nu este glasul Fiului lui Dumnezeu în timp ce coboară pentru a învia morții. El vine de la tronul lui Dumnezeu din templul Cerului. "Al cărui glas a cutremurat atunci pământul; dar acum a promis, zicând: "Încă o dată voi mai cutremura nu numai pământul, ci și cerul"." Evrei 12:26. "De asemenea, Domnul va răcni din Sion și își va scoate glasul din Ierusalim, și se vor cutremura cerurile și pământul; dar Domnul va fi nădejdea poporului Său și tăria copiilor lui Israel." Ioel 3:16.

Nu am vrea să vorbim prea pozitiv despre evenimentele viitoare, dar riscăm să credem că vocea Tatălui va zgudui cerurile și pământul înainte de apariția semnului Fiului Omului. Poporul lui Dumnezeu va fi în siguranță. Insulele pot dispărea, iar munții pot fi dărâmați; dar sfinții vor rămâne nevătămați. Cutremurele de pământ pot să spargă suprafața pământului, astfel încât regii și nobilii, bogații și săracii, robi și liberi, se pot ascunde "în gropi și în stâncile munților", totuși Dumnezeu va fi speranța poporului său.

SEMNUL FIULUI OMULUI

Acesta nu este unul dintre semnele care arată că Fiul Omului este aproape, ci "semnul Fiului Omului în ceruri". Este cel care semnifică poziția Sa. Când Hristos S-a înălțat de pe muntele Măslinilor, "un nor L-a ferit "de ochii ucenicilor. Aceștia au privit în continuare norul în timp ce se rostogolea în sus, purtându-L pe Mântuitorul spre tronul Tatălui; dar nu au putut vedea persoana Sa. Când va veni "în același mod" în care a fost dus la cer, norul va părea mic în depărtare; dar, pe măsură ce se va apropia, va crește aparent în mărime. Aceasta va însemna pentru cei care așteaptă întoarcerea sa că el se află acolo, urmând să izbucnească în curând din nor într-o glorie inegalabilă. Acest nor va fi semnul Fiului Omului în ceruri.

TRIBURILE PĂMÂNTULUI PLÂNG

În timpul revărsării ultimelor șapte plăgi și în momentul zguduirii puterilor cerului, o mare parte dintre cei răi vor fi, fără îndoială, distruși. O parte va rămâne totuși, pentru a vedea scene și mai teribile și pentru a îndura chinuri și mai cumplite. Semnul este în curând în cer. Mântuitorul odinioară disprețuit, insultat și răstignit, acum Regele regilor și Domnul domnilor, se apropie de pământ! Slava Lui strălucește pretutindeni! Sfinții nădăjduiesc și se bucură cu cutremur; dar ce oră pentru cei răi! Triburile pământului jelesc. Printre ruinele creației cutremurate, ele țin o singură adunare generală de rugăciune.Regi și oameni mari, oameni bogați, căpetenii și oameni puternici, liberi și robi, toți, da, toți se unesc în jalea generală. Pe măsură ce Fiul Omului, în slava Tatălui său, însoțit de toți sfinții îngeri, se apropie și mai mult, consternarea umple fiecare piept. Se ascund în bârloguri și în stâncile munților. Singura lor speranță este să fie ascunși de gloria acelei scene. Ei știu că este prea târziu să se roage pentru îndurare; că probațiunea pentru familia umană s-a încheiat pentru totdeauna. Iată o copie a acelei rugăciuni îngrozitoare: "Munți și stânci, cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui care șade pe tron și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine va putea să stea în picioare?" Apocalipsa 6:16, 17.

Dar stâncile nu-i pot adăposti de gloria arzătoare manifestată de Regele regilor, însoțit de întreaga oaste cerească. Prezența unui singur înger în fața mormântului lui Iosif a făcut ca paznicii să cadă ca morți. Apoi, când "Fiul Omului va veni în slava Tatălui", "și toți sfinții îngeri împreună cu El", niciun păcătos nu poate suporta scena și să trăiască. Strălucirea nespus de mare a acelei vaste mulțimi de îngeri, mai strălucitoare decât o mie de sori la amiază, va străpunge cea mai mică ascunzătoare a păcătosului și va "face să scape repede de toți cei care locuiesc în țară". Țefania 1:18. Sau, așa cum spune Pavel: "Pe care Domnul îi va mistui cu duhul gurii Sale și îi va nimici cu strălucirea [strălucirea strălucitoare, traducerea lui Macknight] venirii Sale". O, frate creștin, te avertizăm să veghezi și să fii pregătit să îl primești pe Mântuitorul tău cu bucurie. Înapoiatule, trezește-te și întoarce-te la Domnul cât timp poate fi

găsit. Și, sărman păcătos, chiar dacă nu ai gustat niciodată din dragostea iertătoare a lui Hristos, poți veni și tu și să găsești iertare și un adăpost împotriva mâniei care se apropie.

URMĂTOAREA APARIȚIE A LUI ISUS

Fiul Omului va fi văzut "venind pe norii cerului cu putere și cu mare slavă". Dar, înainte de venirea Sa, o mare lucrare va fi făcută pentru poporul Său. Dacă ar da buzna brusc peste ei acum, ei nu ar putea suporta "puterea și slava cea mare" a scenei. Acest subiect este bine ilustrat de următoarele cuvinte ale profetului: "Atunci vom ști, dacă vom urmări să-L cunoaștem pe Domnul, că ieșirea Lui este pregătită ca dimineața; și El va veni la noi ca ploaia; ca ploaia târzie și ca ploaia dintâi pe pământ". Osea 6:3.Dimineața este o figură frumoasă a gloriei de început a zilei lui Dumnezeu. Mai întâi apare steaua zilei, apoi zorii zilei. Și, pe măsură ce lumina zilei crește, ochii noștri sunt în stare să o suporte și să vadă soarele strălucind în puterea lui. Dar, dacă lumina soarelui ar izbucni pe neașteptate în lume la miezul nopții, nici un ochi omenesc nu ar putea să o suporte.

La fel și poporul lui Dumnezeu va fi pregătit pentru a-l întâlni pe Regele care va veni. Ei trebuie mai întâi să se desprindă de dragostea și grijile acestei lumi și să consacre totul Domnului. Apoi, la timpul potrivit, vor avea parte de revărsarea Duhului Sfânt "ca ploaia, ca ploaia târzie și ca ploaia dintâi și ca ploaia de pe pământ". Steaua zilei se va ridica în inimile lor. 2 Petru 1:19. Cei care au luat aminte la cuvântul sigur al profeției prin noaptea întunecată și veghetoare, își vor ridica atunci capetele în triumf. Ei sunt plini de credință și de Duhul Sfânt. Slava este revărsată peste ei până când pot să privească pe Hristos și pe îngeri. Sună trâmbița. Îngerii sunt trimiși la gurile mormintelor. Vocea Fiului lui Dumnezeu îi trezește pe sfinții adormiți din toate timpurile. Aceștia ies în perfecțiune nemuritoare; și pe măsură ce părăsesc pământul, sfinții vii sunt schimbați. "Aleșii de la un capăt la altul al cerului", fiecare cu un înger strălucitor și puternic care să le conducă drumul, sunt cu toții răpiți pentru a-L întâlni pe Domnul, care așteaptă în mijlocul cerului să primească răscumpărarea sângelui Său. Deoarece limbajul nu ar reuși să descrie ceea ce urmează, dragă cititorule, te lăsăm aici să contempli, rugându-ne ca să fim pregătiți să participăm la scena întâlnirii.

PARABOLA SMOCHINULUI

Versetele 32, 33. "Învățați acum o pildă despre smochin: când ramura lui este încă fragedă și scoate frunze, știți că vara este aproape. Tot așa și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că [El, pe margine] este aproape, chiar la uși." Parabola smochinului este probabil cea mai puternică figură pe care Domnul nostru a putut-o folosi pentru a ilustra acest subiect.Când copacii de pe câmp încep să-și pună frunzele, iar iarba fragedă răsare și pământul se acoperă

cu covorul său verde și catifelat, știm că vara este aproape. Este o certitudine pentru noi că vara se apropie atunci când vedem aceste semne în natură. Știm că vara este aproape. "Tot așa" sau, cu aceeași certitudine, putem ști că venirea lui Hristos este la porți, atunci când semnele din soare, lună și stele se împlinesc.

Aici, dragă cititorule, Domnul nostru a precizat scopul acestor semne, și anume, să știm când va veni la ușă. Dar ni se spune că biserica nu trebuie să știe nimic despre perioada celei de-a doua veniri a lui Hristos. Atunci, ne întrebăm, de ce a dat Domnul nostru semne despre acest eveniment? Sunt ele date pentru a ne înșela? Pentru a-l determina pe creștinul cinstit să aștepte venirea lui Hristos când, de fapt, nu trebuie să se știe nimic despre momentul evenimentului? Cu siguranță că nu. Faptul că Hristos prezice semnele venirii Sale și apoi precizează obiectul acestor semne, pentru ca biserica să poată ști când evenimentul este aproape, chiar la uși, este o dovadă suficientă că planul Cerului este ca biserica să înțeleagă perioada celei de-a doua veniri.

TOATE ACESTE LUCRURI

Domnul nostru spune (Luca 21:28): "Și când aceste lucruri ÎNCEP să se întâmple, atunci priviți în sus și ridicați capetele voastre, căci răscumpărarea voastră se apropie". Semnele au început să se împlinească odată cu ziua întunecată din 1780. Atunci se putea spune că răscumpărarea se apropie și, din acel moment, umilul urmaș al lui Isus putea să privească în sus în așteptarea de a fi martor al apariției Sale glorioase. Dar (versetul 31) "când veți vedea că aceste lucruri se împlinesc, să știți că împărăția lui Dumnezeu este aproape".

Semnele din soare, lună și stele sunt tot ceea ce a fost dat pentru a întemeia credința. Toate celelalte evenimente menționate în legătură cu acestea își au împlinirea lor după ce credința poporului lui Dumnezeu este desăvârșită, iar osânda tuturor păcătoșilor este stabilită; de aceea, ele nu pot fi cuprinse în expresia "toate aceste lucruri". După ce cele trei semne s-au împlinit, putem acum să învățăm parabola smochinului și să știm că venirea lui Hristos este aproape, chiar la uși. Expresia "toate aceste lucruri" nu cuprinde jalea semințiilor pământului și semnul Fiului Omului.Nu cuprinde nici zdruncinarea puterilor din ceruri, pentru că aceasta nu are loc până când nu se varsă al șaptelea potir. Dar credința poporului lui Dumnezeu este desăvârșită, iar osânda tuturor păcătoșilor este stabilită pentru totdeauna, înainte de turnarea primului potir. Parabola smochinului a fost dată pentru a inspira credință în mințile celor care aud motivele venirii lui Hristos în curând. Dar să presupunem că această parabolă trebuie învățată după ce s-a spus: "Cine este nedrept, să rămână nedrept... și cine este sfânt, să rămână sfânt"; după tunete, fulgere, cutremur mare și grindină mare, "fiecare piatră cam cât un talant", este foarte absurd. Nu!Expresia "toate aceste lucruri", din versetul 33, cuprinde cele trei mari semne din soare, lună și stele, date pentru a întări credința poporului lui Dumnezeu, în timp ce lumii i se dau avertismente milostive. Așadar, aici, de

la stelele căzătoare din 1833, parabola smochinului are forță și putem ști că venirea lui Hristos este aproape, chiar și la uși, cu toată certitudinea cu care știm că vara este aproape, atunci când copacii își pun în evidență mugurii și frunzele fragede.

ACEASTĂ GENERAȚIE NU VA TRECE

Versetele 34, 35: "Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta până nu se vor împlini toate aceste lucruri. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece." Mulți presupun că Domnul nostru vorbește aici despre generația care trăia atunci și care a ascultat învățăturile Sale. Că aceștia sunt în eroare în acest punct, următoarele fapte o dovedesc în mod clar:

1. Este cu siguranță adevărat că ceea ce este cuprins în fraza "toate aceste lucruri" nu s-a împlinit în acea generație.

2. Nu putea fi vorba de generația care trăia în zilele trupului Său, căci le-a spus (Luca 11:29): "Nu i se va da alt semn decât semnul profetului Iona".

Este evident că Domnul nostru se referă la generația care urma să vadă semnele împlinite și care urma să fie instruită prin parabola smochinului. În acest discurs profetic, el conduce mințile ucenicilor Săi pe firul evenimentelor din epoca creștină, menționează semnele din soare, lună și stele, care urmau să apară în ultima generație, și declară că această generație nu va trece până când nu se vor împlini toate aceste lucruri.

În același mod, Pavel îi duce pe frații săi înainte de înviere, când spune: "Nu toți vom dormi, ci toți vom fi schimbați într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la ultima trâmbiță". 1 Corinteni 15:51, 52. Sau: "Atunci noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți împreună cu ei pe nori, ca să-L întâmpinăm pe Domnul în văzduh". 1 Tesaloniceni 4:17. Lucrurile menționate aici de apostol nu au avut loc în zilele sale. Ele nu au avut loc încă. Cu toate acestea, el vorbește despre ele ca și cum ar avea loc în zilele lui și el ar avea parte de ele.

De asemenea, în același mod, mintea este dusă înapoi în Psalmul 95:10: "Patruzeci de ani am fost mâhnit de neamul acesta". Generația despre care se vorbește aici L-a provocat pe Domnul în pustie, cu mult înainte ca David să trăiască. El se întoarce înapoi și vorbește despre ea ca și cum ar fi fost prezentă. În acest fel, Domnul nostru merge înainte și vorbește despre ultima generație ca și cum ar fi prezentă.

Nu credem că expresia "această generație" marchează un număr precis de ani. Unii presupun că Domnul nostru a vrut să ne învețe că unii dintre cei care au fost martori ai zilelor întunecate din 1780 vor trăi pentru a fi martori la a doua venire a Mântuitorului. Dar părerea noastră este că Domnul a vrut să ne învețe că oamenii care vor trăi în momentul împlinirii ultimului semn (stelele

căzătoare din 1833) și care vor auzi proclamarea venirii lui Hristos, bazată parțial pe semnele împlinite, vor fi martori la scenele legate de venirea Sa.

Vestirea venirii și a împărăției lui Hristos este dată ultimei generații. Dumnezeu nu l-a trimis pe Noe să propovăduiască penultimei generații înainte de potop, ci ultimei. Chiar generația care a fost distrusă de apele potopului l-a văzut pe Noe construind arca și i-a auzit glasul de avertizare. Astfel, Dumnezeu a ridicat oameni care să dea avertismentul solemn lumii la momentul potrivit pentru a da forță avertismentului. Și chiar generația de oameni care va trăi după ce se vor împlini cele trei mari semne și care va auzi și va respinge mesajul de avertizare din ceruri, va bea paharul mâniei nețărmurite a lui Dumnezeu. Pentru aceștia sunt rezervate ultimele șapte plăgi. Iar cei din această generație care primesc mesajul, suferă dezamăgiri și îndură încercările poziției de așteptare, vor fi martori la venirea lui Hristos și vor exclama: "Iată, acesta este Dumnezeul nostru; noi L-am așteptat și El ne va salva". Isaia 25:9.

Cu câtă emfază a exprimat Domnul nostru acest sentiment. Este o mustrare la adresa necredinței noastre. În timp ce îl citim, Dumnezeu să ne ajute să îl credem: "Adevărat vă spun că nu va trece acest neam până nu se vor împlini toate aceste lucruri". Și ca și cum acest lucru nu ar fi fost suficient pentru a ne conduce la o credință neclintită, el adaugă aceste cuvinte forțate: "Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece".

ZIUA ȘI ORA

Versetele 36, 37: "Dar despre ziua și ceasul acela nu știe nimeni, nici îngerii din ceruri, ci numai Tatăl Meu. Dar cum au fost zilele lui Noe, așa va fi și venirea Fiului Omului." Ziua și ora, și chiar anul celei de-a doua veniri, sunt ascunse în mod intenționat. Unele dintre perioadele profetice ajung până la momentul sfârșitului, în timp ce altele se întind și mai departe, foarte aproape de sfârșitul însuși; totuși, niciuna dintre ele nu ajunge până la venirea Fiului Omului. Profețiile indică în mod clar perioada celei de-a doua veniri, dar nu dau momentul precis al acestui eveniment. Dar mulți presupun că textul dovedește că nu se poate ști nimic despre perioada celei de-a doua veniri. În aceasta, ei greșesc foarte mult, după cum se poate vedea din următoarele motive:

1. Pentru că Domnul nostru, după ce a afirmat că soarele se va întuneca, că luna nu va mai lumina și că stelele vor cădea din cer, dă următoarea pildă puternică și o aplică în modul cel mai clar la acest subiect. El spune: "Învățați acum o pildă despre smochin; când ramura lui este încă fragedă și scoate frunze, știți că vara este aproape. Tot așa și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, știți că este aproape, chiar la uși". Versetele 32, 33.Nici o cifră nu trebuie să depășească faptul ilustrat într-un singur punct. În cazul parabolei smochinului, acest lucru devine extrem de important. Niciun limbaj nu poate fi mai direct. Nicio dovadă nu poate fi mai completă. Cu toată certitudinea cu care știm că

vara este aproape când vedem mugurii și frunzele răsărind din copaci primăvara, să știm că Hristos este la uși. Cea mai îndrăzneață necredință cu greu va îndrăzni să nege aceste cuvinte ale Fiului lui Dumnezeu și să afirme că nu se poate ști nimic despre perioada celei de-a doua veniri a Sa.

2. Pentru că Domnul nostru declară că așa cum au fost zilele lui Noe, așa va fi și venirea Fiului Omului. A spus Dumnezeu lui Noe: "Duhul Meu nu se va lupta mereu cu omul, pentru că și el este carne; totuși zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani". Geneza 6:3. Perioada potopului a fost dată patriarhului. Și, sub providența directă a lui Dumnezeu, el a pregătit arca și a avertizat poporul. Așadar, profețiile care se împlinesc și semnele declară în mod clar că a doua venire a lui Hristos este la uși și că mesajul solemn a fost transmis.

3. Cei care pretind că textul dovedește că nu se poate ști nimic despre perioada celei de-a doua veniri, îl fac să dovedească prea mult pentru propria lor necredință. Așa cum a fost consemnată de Marcu, declarația sună astfel: "Dar despre ziua aceea și despre ceasul acela nu știe nimeni, nici îngerii care sunt în ceruri, nici Fiul, ci Tatăl". Dacă textul dovedește că oamenii nu vor ști nimic despre perioada celei de-a doua veniri, dovedește, de asemenea, că îngerii nu vor ști nimic despre aceasta și, de asemenea, că Fiul nu va ști nimic despre aceasta, până când evenimentul nu va avea loc! Această poziție dovedește prea multe, prin urmare nu dovedește nimic la obiect.Hristos va cunoaște perioada revenirii sale în această lume. Sfinții îngeri care așteaptă în jurul tronului cerului pentru a primi mesaje referitoare la rolul pe care îl joacă în mântuirea oamenilor vor cunoaște momentul acestui eveniment de încheiere a mântuirii. La fel va înțelege și poporul lui Dumnezeu care așteaptă și veghează. O versiune veche în limba engleză a pasajului spune: "Dar ziua și ceasul acela nimeni nu le face cunoscute, nici îngerii care sunt în ceruri, nici Fiul, ci Tatăl". Aceasta este citirea corectă, potrivit mai multor critici dintre cei mai competenți ai epocii. Cuvântul cunoaștere este folosit aici în același sens în care este folosit de Pavel, în 1 Corinteni 2:2: "Căci am hotărât să nu cunosc [fac cunoscut] nimic între voi, decât pe Isus Hristos și pe El răstignit". Oamenii nu vor face cunoscută ziua și ora, îngerii nu o vor face cunoscută, nici Fiul; dar Tatăl o va face cunoscută.

Spune Campbell: "Macknight susține că termenul "know" este folosit aici ca un cauzal, în sensul ebraic al conjugării hiphil, adică a face cunoscut..... Răspunsul său [al lui Hristos] echivalează doar cu a spune: Tatăl va face cunoscut acest lucru când îi va plăcea; dar nu a autorizat nici un om, nici un înger, nici pe Fiul, să îl facă cunoscut. Tocmai în acest sens, Pavel folosește termenul cunoaște: 1 Corinteni 2:2: "Am venit la voi ca să vă fac cunoscută mărturia lui Dumnezeu; căci nu vreau să fac cunoscut între voi decât pe Hristos cel răstignit."

Albert Barnes, în Notele sale la Evanghelii, spune: "Alții au spus că verbul "a cunoaște" înseamnă uneori a face cunoscut sau a dezvălui și că pasajul

înseamnă: "În ziua și în ceasul acela nimeni nu face cunoscut, nici îngerii, nici Fiul, ci numai Tatăl". Este adevărat că acest cuvânt are uneori acest sens, ca în 1 Corinteni 2:2."

Tatăl va face cunoscut timpul. El i-a dat lui Noe perioada potopului, ceea ce reprezintă foarte bine proclamarea celei de-a doua veniri, dată în legătură cu dovada încheierii perioadelor din Daniel, în timpul marii mișcări de avânt din 1840-1844.

Când patriarhul a terminat lucrarea de avertizare și de zidire, Dumnezeu i-a spus: "Intră tu și toată casa ta în chivot". "Pentru încă șapte zile, și voi face să plouă pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți". Astfel, când timpul de așteptare, de veghe, de plâns și de muncă se va sfârși, iar sfinții vor fi cu toții pecetluiți și închiși cu Dumnezeu, atunci vocea Tatălui din ceruri va face cunoscut timpul hotărât. Vezi Apocalipsa 16:17; Ioel 3:16; Ieremia 25:30.

Prezentul este, în mod categoric, timpul de așteptare, de observare. Este perioada specială a răbdării sfinților. În timpul definit am găsi ușurare din starea de suspans la care ne supune poziția noastră actuală. Domnul face apel la noi astfel: "Vegheați, așadar, căci nu știți când vine Stăpânul casei: seara, sau la miezul nopții, sau la cântatul cocoșilor, sau dimineața; ca nu cumva, venind deodată, să vă găsească dormind. Și ceea ce vă spun vouă, spun tuturor: Vegheați". Marcu 13:35-37.

Una dintre consecințele fatale ale lipsei de veghe este precizată în mod clar în Apocalipsa 3:3: "De aceea, dacă nu veghezi, voi veni peste tine ca un hoț, și nu vei ști în ce ceas voi veni peste tine." Consecința faptului de a nu veghea va fi necunoașterea orei. Care va fi consecința vegherii? Deducția este inevitabilă, că va fi cunoașterea orei. Ca răspuns la rugăciunea chinuitoare a Fiului lui Dumnezeu, "Tată, slăvește Numele Tău", a venit o voce din ceruri, care a spus: "L-am slăvit și îl voi slăvi din nou". Ucenicii au înțeles aceste cuvinte venite din Cer, în timp ce oamenii care stăteau de față au spus că a tunat. Ioan 12:27-29. La fel vor înțelege și ucenicii lui Hristos care așteaptă vocea lui Dumnezeu atunci când va vorbi de sus. Dar lumea necredincioasă nu o va înțelege. Comparând zilele lui Noe și zilele noastre, Domnul continuă:

TIMPUL LUI NOE ȘI AL NOSTRU

Versetele 38, 39: "Căci, după cum în zilele dinaintea potopului mâncau și beau, se căsătoreau și se dădeau în căsătorie, până în ziua în care Noe a intrat în corabie, și n-au știut până ce a venit potopul și i-a luat pe toți, așa va fi și venirea Fiului Omului." Aici se conturează o imagine a stării actuale a masei omenirii. Cât de întunecate sunt trăsăturile! Oamenii din ultima generație vor fi ca cei de dinaintea potopului, în timp ce se pregătea arca. Noe a predicat și i-a avertizat de potopul care urma să vină, iar ei au luat-o în râs. El a construit arca, iar ei și-

au bătut joc și au râs.A fost un predicator al neprihănirii. Lucrările sale au fost calculate pentru a da contur și pentru a aduce la inimă ceea ce predica. Fiecare predică neprihănită și fiecare lovitură dată în construirea chivotului au condamnat o lume nepăsătoare și batjocoritoare. Pe măsură ce timpul se apropia, oamenii erau mai nepăsători, mai împietriți, mai îndrăzneți și mai obraznici, iar condamnarea lor era mai sigură. Noe și familia sa erau singuri. Și putea o familie să știe mai mult decât toată lumea? Arca este subiect de batjocură, iar Noe este privit ca un bigot voluntarist.

Dar Domnul îl cheamă pe Noe în arcă. Și prin mâna Providenței fiarele sunt conduse în arcă, iar Domnul îl închide pe Noe înăuntru. Acest lucru este privit la început de mulțimea batjocoritoare ca fiind ceva minunat; dar este repede explicat de cei mai înțelepți, astfel încât să le liniștească temerile, iar ei respiră mai ușor.

Ziua așteptărilor sosește în sfârșit. Soarele răsare ca de obicei, iar cerul este senin. "Unde este acum potopul bătrânului Noe?" se aude de pe mii de buze impunătoare. Fermierul își îngrijește turmele și pământurile, iar mecanicul își continuă munca de construcție. Chiar în această zi, unii se unesc în căsătorie. La mulți, este o zi de ospăț și sport neobișnuit. Și în timp ce toți se uită la ani lungi de prosperitate și fericire viitoare, deodată cerurile se înnegresc. Frica umple toate inimile. Ferestrele cerului se deschid și ploaia în torente coboară."Izvoarele marelui adânc se sparg" și, ici și colo, izvorăsc râuri de apă. Văile se umplu repede și mii de oameni sunt măturați de moarte. Unii fug spre cele mai înalte puncte ale pământului; dar apele îi urmăresc repede. Bărbații își duc soțiile și copiii în munți, dar sunt nevoiți să se despartă de ei acolo ca să se înece, în timp ce ei se urcă pe cei mai înalți copaci. Dar curând și aceștia sunt acoperiți de apă, astfel încât nu mai există nici un loc de odihnă pentru porumbelul lui Noe. Toți sunt încă în moarte. O moarte oribilă! Și mai oribilă fiindcă e ca urmare a unei milostiviri neglijate! Dar unde este Noe? Ah! în siguranță în arcă, purtat de valuri. La adăpost de potop, căci Dumnezeu "l-a închis înăuntru".

Pentru majoritatea oamenilor, dovezile venirii lui Hristos în curând sunt considerate insuficiente pentru a întemeia credința. Dar rețineți: mărturia și faptele unui singur om au condamnat poporul distrus de potop. Dovezile de atunci au fost suficiente, altfel lumea nu ar fi fost condamnată. Dar dovezi de o sută de ori mai convingătoare se revarsă asupra noastră, că ziua Domnului este aproape și se grăbește foarte mult. Urmărim numeroasele înlănțuiri profetice din Daniel și din Apocalipsa și ne aflăm în fiecare caz în fața zilei mâniei. Vedem că semnele despre care au vorbit profeții, Hristos și epistolele se împlinesc sau se vor împlini. Și la momentul potrivit și în modul potrivit, pentru a împlini anumite profeții, un mesaj solemn se ridică în diferite părți ale lumii: "Sunați din trâmbiță în Sion și dați alarma pe muntele Meu cel sfânt; să se cutremure toți

locuitorii țării, căci ziua Domnului vine, căci este aproape". Ioel 2:1. Oriunde ne uităm, vedem că se împlinește profeția. În timp ce cunoașterea lui Dumnezeu și spiritul de sfințenie se îndepărtează, răutatea spirituală, ca un potop, acoperă țara.

Dar aceste dovezi sunt considerate insuficiente pentru a întemeia credința. Ei bine, ce fel de dovezi ar avea cei necredincioși? "Când semnele sfârșitului", spune scepticul, "se vor împlini, ele vor fi atât de clare încât nimeni nu se va mai putea îndoi". Dar dacă semnele sunt de o asemenea natură și se împlinesc în așa fel încât îi obligă pe toți să creadă în venirea lui Hristos, cum poate fi ca în zilele lui Noe? Oamenii nu erau atunci constrânși să creadă. Dar opt suflete credincioase au fost salvate, în timp ce toată lumea în afară de acestea s-a scufundat în necredința lor sub apele potopului. Dumnezeu nu a revelat niciodată adevărul Său omului în așa fel încât să-l oblige să creadă. Cei care au dorit să se îndoiască de cuvântul Său au găsit un câmp larg în care să se îndoiască și un drum larg spre pierzanie; în timp ce cei care au dorit să creadă au găsit întotdeauna o stâncă veșnică pe care să își sprijine credința.

Chiar înainte de sfârșit, lumea va fi împietrită în păcat și indiferentă la cererile lui Dumnezeu. Oamenii vor fi nepăsători în a auzi avertismentele de pericol și orbiți de griji, plăceri și bogății. Un neam necredincios și infidelva mânca, va bea, se va căsători, va construi, va planta și va semăna. Este corect să mâncăm și să bem pentru a susține natura; dar păcatul este în exces și lăcomie. Legământul căsătoriei este sfânt; dar rareori se gândește la gloria lui Dumnezeu. Construirea, plantarea și semănatul, necesare pentru un adăpost convenabil, pentru hrană și îmbrăcăminte, sunt corecte; dar lumea a mers în întregime după aceste lucruri, astfel încât oamenii nu au timp pentru a se gândi la Dumnezeu, la cer, la venirea lui Hristos și la Judecată. Această lume este dumnezeul lor, și toate energiile trupului și ale minții lor se pleacă pentru a-i sluji. Iar ziua cea rea este pusă departe.

Paznicul credincios care sună alarma când vede că se apropie distrugerea, este prezentat în fața oamenilor de la amvoanele țării noastre și de presa religioasă ca fiind un "fanatic", un "învățător de erezii periculoase", în timp ce în contrast este prezentată o lungă perioadă de pace și prosperitate pentru biserică. Astfel, bisericile sunt liniștite până la somn. Batjocoritorul continuă să batjocorească, iar batjocoritorul își bate joc mai departe. Dar vine ziua lor.Așa vorbește profetul lui Dumnezeu: "Urlați, căci ziua Domnului este aproape; va veni ca o distrugere de la Cel Atotputernic. De aceea vor slăbi toate mâinile, și inima fiecăruia se va topi. Și se vor înspăimânta; dureri și necazuri îi vor cuprinde... Iată, vine ziua Domnului, crudă și cu mânie și cu înfocare, ca să pustiiască țara; și va nimici din ea pe cei ce au păcătuit." Isaia 13:6-9.

Cea mai îngrozitoare zi! Și este aproape? Da, se grăbește! Se grăbește mult! Ce descriere a făcut profetul! Citiți-o; și, în timp ce citiți, încercați să simțiți cât

de cumplită va fi acea zi: "Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape, și se grăbește foarte mult, glasul zilei Domnului; puternicul va striga acolo cu amar. Ziua aceea este o zi de mânie, o zi de necaz și de strâmtorare, o zi de pustietate și de pustiire, o zi de întuneric și de întunecime, o zi de nori și de întuneric gros, o zi de trâmbiță și de alarmă împotriva cetăților îngrădite și împotriva turnurilor înalte. Voi aduce strâmtorare peste oameni, încât vor umbla ca niște orbi, pentru că au păcătuit împotriva Domnului; sângele lor va fi vărsat ca țărâna, și carnea lor ca balega. Nici argintul lor, nici aurul lor nu-i vor putea scăpa în ziua mâniei Domnului, ci toată țara va fi mistuită de focul geloziei Lui, căci El va nimici chiar repede pe toți cei ce locuiesc în țară." Țefania 1:14-18.

Acum auzim strigătul de "pace și siguranță" de la amvon și până la magazinul de produse alimentare. "Unde este promisiunea venirii Sale?", se murmură de pe buzele impioase a o mie de batjocoritori ai zilelor din urmă. Dar scena se va schimba rapid. "Căci atunci când vor zice: "Pace și siguranță", atunci vine peste ei o distrugere bruscă... și nu vor scăpa". Batjocura batjocoritorului îngâmfat se va transforma curând în jale și urlet. "Privirile înalte ale omului vor fi umilite și trufia oamenilor va fi îngenuncheată; și numai Domnul va fi înălțat în ziua aceea. Căci ziua Domnului oștirilor va fi peste oricine este mândru și îngâmfat și peste oricine se înalță, și va fi doborât." Isaia 2:11, 12. "În ziua aceea, cei uciși de Domnul vor fi de la un capăt al pământului până la celălalt capăt al pământului; nu vor fi plânși, nu vor fi adunați, nu vor fi îngropați; vor fi balegă pe pământ." Ieremia 25:33.

Se vor revărsa ultimele plăgi, în care se umple mânia lui Dumnezeu, acum îmbuteliată în ceruri, așteptând ca mila să-și termine ultimele rugăminți. Mânia nemărginită a lui Iehova! Și nici măcar o picătură de îndurare? Nici măcar una! Isus va renunța la hainele sale preoțești, va părăsi scaunul milei și va îmbrăca hainele răzbunării, pentru a nu-și mai oferi niciodată sângele pentru a-l spăla pe păcătos de păcatele sale. Îngerii vor șterge și ultima lacrimă vărsată asupra păcătoșilor, în timp ce mandatul va răsuna în tot Cerul: Lăsați-i în pace.Biserica care geme, plânge și se roagă pe pământ, care în ultimul mesaj folosește toate puterile pentru a suna pretutindeni ultima notă de avertizare, ca nu cumva sângele sufletelor să fie găsit în hainele ei, este acum înăbușită într-o tăcere solemnă. Duhul Sfânt a scris în ei aceste cuvinte profetice ale Domnului lor care va fi așteptat în curând: "Cine este nedrept, să rămână nedrept; cine este murdar, să rămână murdar; cine este drept, să rămână drept; cine este sfânt, să rămână sfânt " Apocalipsa 22:11.

SEPARAREA FINALĂ

Versetele 40, 41: "Atunci vor fi doi pe câmp; unul va fi luat, iar celălalt lăsat. Două femei vor măcina la moară; una va fi luată, iar cealaltă lăsată. Acest limbaj a fost conceput pentru a ilustra separarea finală a celor drepți de cei răi. Mulți

soți și soții, părinți și copii, frați și surori, se vor despărți atunci, pentru a nu se mai întâlni niciodată.

CEI CARE VEGHEAZĂ, VOR ȘTI TIMPUL

Versetele 42-44: "Vegheați, deci, căci nu știți în ce ceas vine Domnul vostru. Dar să știți că, dacă bunul gospodar ar fi știut în ce ceas va veni hoțul, ar fi vegheat și nu ar fi lăsat să i se spargă casa. De aceea și voi fiți gata, căci în ceasul în care nu vă gândiți, Fiul Omului vine."

Ziua și ora celei de-a doua veniri a lui Hristos nu sunt dezvăluite în Scriptură. Nu este indicat nici anul în care va avea loc acest eveniment glorios. Niciuna dintre perioadele profetice nu ajunge până la cea de-a doua venire a lui Hristos. Sanctuarul va fi curățat la sfârșitul celor 2300 de zile, iar Daniel va sta în lotul său la sfârșitul celor 1335 de zile.Dar faptul că aceste evenimente au loc înainte de a doua apariție a lui Hristos este susceptibil de cea mai clară dovadă. Ambele perioade profetice s-au încheiat în 1844. Dar nu putem oferi o apărare a poziției noastre cu privire la aceste perioade în această lucrare.

Timpul de la sfârșitul perioadelor profetice până la venirea lui Hristos este în mod categoric timpul de așteptare, de veghe. Cei care veghează, așa cum poruncește Domnul nostru, vor cunoaște timpul. Nimeni nu-l va face cunoscut, pentru că nu este dezvăluit omului în Scripturi. Îngerii nu o vor face cunoscută, deși ei pot sluji și comunica cu, copiii oamenilor. Și nici Fiul nu o va face.Dar Tatăl o va face cunoscută atunci când va vorbi din nou din ceruri. El a rostit odată cele zece porunci în auzul poporului. Vocea Lui a cutremurat atunci pământul. Când va vorbi din nou, cerurile și pământul se vor cutremura amândouă. Spune Pavel: "Al cărui glas a zguduit atunci pământul; dar acum a făgăduit, zicând: "Încă o dată voi mai zgudui nu numai pământul, ci și cerul"." Evrei 12:26. "Și Domnul va răcni din Sion și-și va scoate glasul din Ierusalim, și se vor cutremura cerurile și pământul." Ioel 3:16.

Probabil că nu există o profeție care să descrie mai bine starea actuală de necredință din lume în ceea ce privește a doua venire, cauzată în parte de mișcările fanatice ale timpului, decât următoarea: "Fiul Omului, ce este acel proverb pe care îl aveți în țara lui Israel, care spune: "Zilele se prelungesc și orice viziune se pierde?" Spune-le, așadar: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Voi face să înceteze acest proverb și nu-l vor mai folosi ca proverb în Israel, ci le voi spune: Zilele se apropie și efectul oricărei vedenii. Căci nu va mai fi nici o vedenie deșartă, nici o ghicire măgulitoare în casa lui Israel.Căci Eu sunt Domnul: Voi vorbi, și cuvântul pe care-l voi spune se va împlini; nu se va mai prelungi; căci în zilele tale, casă răzvrătită, voi spune cuvântul și-l voi împlini, zice Domnul Dumnezeu." Ezechiel 12:22-25. Sarcina acestei profeții este timpul; prin urmare, cuvântul menționat aici, pe care îl va rosti Domnul, va fi timpul.

Apocalipsa 3:3 este, de asemenea, la obiect: "Adu-ți aminte, deci, cum ai primit și cum ai auzit, ține-te bine și pocăiește-te. De aceea, dacă nu vei veghea, voi veni peste tine ca un hoț și nu vei ști în ce ceas voi veni peste tine". Cei care nu veghează, nu vor cunoaște ceasul. Cei care veghează, vor ști ora.

Starea de veghe actuală este clar definită în 1 Tesaloniceni 5:1-4: "Dar, fraților, despre vremuri și anotimpuri, nu aveți nevoie să vă scriu. Căci voi înșivă știți cu desăvârșire că ziua Domnului vine ca un hoț în noapte. Căci atunci când vor zice: "Pace și siguranță", atunci vine peste ei o prăpădire neașteptată, ca durerile nașterii unei femei însărcinate; și nu vor scăpa. Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț."

Poziția actuală de observare și așteptare necesită multă credință și răbdare. Spune Pavel: "Nu vă lepădați deci încrederea voastră, care are o mare răsplată. Căci aveți nevoie de răbdare, pentru ca, după ce ați făcut voia lui Dumnezeu [în vestirea venirii lui Hristos], să primiți făgăduința. Căci încă puțină vreme, și Cel ce va veni va veni și nu va zăbovi. Acum, cel neprihănit va trăi prin credință; dar dacă cineva se retrage, sufletul meu nu va avea plăcere în el. Dar noi nu suntem dintre cei ce se trag înapoi spre pieire, ci dintre cei ce cred pentru mântuirea sufletului". Evrei 10:35-39.

Spune Iacov: "Fiți deci răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată, viticultorul așteaptă rodul prețios al pământului și are multă răbdare pentru el, până ce va primi ploaia timpurie și târzie. Fiți și voi răbdători; întăriți-vă inimile, căci se apropie venirea Domnului". Cap. 5:7, 8.

Poziția prezentă și datoria prezentă a poporului lui Dumnezeu sunt definite în Apocalipsa 14:12: "Aici este răbdarea sfinților; aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus."

SLUJITORUL CREDINCIOS ȘI ÎNȚELEPT

Versetele 45-47: "Cine este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său să conducă peste casa lui, ca să le dea hrană la vremea potrivită? Ferice de robul acela pe care stăpânul său, când va veni, îl va găsi făcând așa. Adevărat vă spun că îl va pune stăpân peste toate bunurile sale."

În această figură, Hristos este reprezentat ca stăpânul casei credinței (vezi Marcu 13:35; Evrei 3:6), părăsindu-și casa și încredințând slujitorilor Săi lucrarea de îngrijire a bisericii Sale. O binecuvântare este promisă acelor slujitori care își îndeplinesc cu credincioșie datoria atunci când vine Domnul lor. Ei trebuie să pască turma lui Dumnezeu, peste care Duhul Sfânt i-a pus supraveghetori. Faptele Apostolilor 20:28. Ei trebuie să propovăduiască cuvântul. 2 Timotei 4:2. Ei trebuie să vegheze asupra sufletelor ca cei care trebuie să dea socoteală. Evrei 13:17. Ei nu numai că vor da hrană celor din casă, dar o vor da la timpul potrivit.Ei vor propovădui adevărul prezent. Ultima lor lucrare, înainte de

întoarcerea Stăpânului lor, va fi aceea de a vesti venirea lui și de a învăța pregătirea necesară. Ei vor sacrifica societatea și binecuvântările de acasă și vor merge peste tot, predicând cuvântul, suferind oboseala trupului și povara spiritului. Dar aceștia vor avea o mare răsplată în împărăția lui Dumnezeu. "Cine este acel slujitor credincios și înțelept?". Unde îl vom găsi? Răspundeți: El se ocupă cu credincioșie și înțelepciune de interesele casei credinței.

1. El este credincios. Ca un veghetor credincios, el va da avertisment la timp atunci când va vedea sabia venind. Lucrarea lui chiar înainte de sfârșit este văzută în următoarele scripturi: Ioel 2:1: "Sunați din trâmbiță în Sion și dați alarma pe muntele Meu cel sfânt; să se cutremure toți locuitorii țării, căci ziua Domnului vine, căci este aproape." Isaia 58:1: "Strigă tare, nu cruța, ridică-ți glasul ca o trâmbiță și arată poporului Meu fărădelegea lor și casei lui Iacov păcatele lor." 2 Timotei 4:1-5:"Te însărcinez deci, înaintea lui Dumnezeu și a Domnului Isus Hristos, care va judeca viii și morții la arătarea și în împărăția Sa: Predică cuvântul; fii prompt la vreme și la nesfârșit; mustră, ceartă, îndeamnă, cu toată îndelunga răbdare și învățătura. Căci va veni vremea când nu vor mai răbda învățătura sănătoasă, ci, după poftele lor, își vor îngrămădi învățători, având mâncărimi de urechi; și-și vor întoarce urechile de la adevăr și se vor întoarce la fabule. Dar tu veghează în toate, îndură necazurile, fă lucrarea de evanghelist, dă dovadă deplină de slujirea ta".

2. El trebuie să fie înțelept. "Cel care câștigă suflete este înțelept". El trebuie să fie înțelept. El va demasca eroarea, apoi va susține adevărul în armonia și frumusețea sa și astfel va câștiga oameni la adevăr. Când va deveni datoria lui să "mustre și să îndrepte", aceasta va fi la timpul și locul potrivit, și atunci cu toată "îndelunga răbdare și doctrina". El va căuta să se arate "aprobat de Dumnezeu, un lucrător care nu are de ce să se rușineze, împărțind corect cuvântul adevărului". 2 Timotei 2:15.

SERVITORUL CEL RĂU

Versetele 48-51: "Dar dacă robul acela rău va zice în inima lui: "Stăpânul meu întârzie să vină", și va începe să lovească pe tovarășii săi de slujbă, să mănânce și să bea cu bețivii, stăpânul robului acela va veni într-o zi în care nu-l va căuta și într-un ceas pe care nu-l va ști, îl va tăia în bucăți și îi va rânduipartea lui cu fățarnicii; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților." Ceea ce spune și face slujitorul rău, arată cel mai clar poziția și lucrarea slujitorului credincios și înțelept. Motivul pentru care servitorul rău spune: "Domnul meu întârzie să vină" este că servitorul credincios vestește venirea Domnului său. Motivul pentru care servitorul rău îl lovește pe servitorul credincios este acela că el învață despre venirea grabnică a Domnului său. Slujitorul credincios, loial misiunii sale de a propovădui "Evanghelia împărăției" unei biserici decăzute și unei lumi batjocoritoare, muncește mai departe, iar slujitorul rău lovește mai departe.Unul își adună o comoară în ceruri și se pregătește să se întoarcă acasă

la răsplata sa veșnică, în timp ce celălalt cheamă pe capul său nemulțumirea Celui înalt și sfânt și se pregătește să primească paharul nemărginit al furiei Domnului.Slujitorul credincios îi întoarce pe unii, cel puțin, spre neprihănire, pentru a străluci veșnic ca niște stele în cununa sa de glorie, în timp ce slujitorul rău își continuă cursul descendent și lucrarea de moarte, făcând și mai amar paharul nenorocirii care îl așteaptă. Dar ziua despărțirii se apropie. Domnul va veni și va despărți pe robul rău și îi va rândui partea sa cu cei pierduți. În jalea generală și scrâșnirea dinților, cu ipocriții, el va primi partea care i se cuvine pentru faptele sale.

Capătă osânda păstorilor mincinoși, slujitorii ultimei generații, care vin în ziua Domnului cu hainele lor pătate de sângele sufletelor. Ei strigă acum: Pace și siguranță, iar turmele lor se încred în ei. Ei stau între noi și popor și resping săgeata adevărului. Dar vine ziua lor, îngrozitoare dincolo de orice descriere. Așa vorbește Domnul:"Urlați, păstorilor, și strigați, și vă tăvăliți în cenușă, voi, conducători de turmă, căci zilele măcelului și ale împrăștierii voastre s-au împlinit; și veți cădea ca un vas plăcut. Și păstorii nu vor avea cum să fugă, nici conducătorii turmei să scape. Se va auzi un glas de strigăt al păstorilor, și un urlet al principelui turmei, căci Domnul le-a stricat pășunea. Și locuințele pașnice sunt tăiate, din pricina mâniei aprinse a Domnului." Ieremia 25:34-37.

PARABOLA CELOR ZECE FECIOARE

Cap. 25:1-4: "Atunci împărăția cerurilor va fi asemănată cu zece fecioare care și-au luat lămpile și au ieșit în întâmpinarea mirelui. Cinci dintre ele erau înțelepte și cinci erau nebune. Cele nebune și-au luat lămpile și nu au luat cu ele untdelemn; dar cele înțelepte au luat untdelemn în vasele lor, împreună cu lămpile lor."

Capitolele douăzeci și patru și douăzeci și cinci din Matei sunt un singur discurs legat între ele. Parabola celor zece fecioare din capitolul 25 este o ilustrare suplimentară a marelui subiect al celei de-a doua veniri, tratat în capitolul precedent, în special a acțiunii servitorilor înțelepți și a celor răi, prezentată în partea finală a acestuia. "Atunci împărăția cerurilor va fi asemănată [comparată, traducerea lui Campbell] cu zece fecioare". Chiar în momentul în care aceste două clase de slujitori se vor manifesta, împărăția cerurilor poate fi comparată cu o căsătorie răsăriteană. Așadar, parabola nu are o aplicație generală; ci ilustrează împărăția Cerurilor într-un moment anume. Nu poate exista nicio greșeală în acest sens.

Unii au dorit să obțină o relatare corectă a unei căsătorii orientale, pentru a putea înțelege mai bine această pildă. Dar să se înțeleagă că Mântuitorul nostru a dat aici istoria dorită și mărturisește că Împărăția Cerurilor va fi asemănată sau comparată cu ea.

Împărăția Cerurilor nu este o viitoare împărăție a gloriei. Parabola nu poate ilustra în niciun fel această împărăție. Termenul de aici, ca și în multe alte locuri din Noul Testament, se aplică lucrării harului; sau, exprimat mai precis, se referă la marea mișcare de al doilea avânt, provocată de puterea cuvântului și a Duhului lui Dumnezeu asupra minților și inimilor oamenilor.

Cele zece fecioare îi ilustrează pe cei care au mărturisit credința în dovezile venirii iminente a lui Hristos, pe baza profețiilor împlinite și care se împlinesc, precum și a semnelor vremurilor. Lămpile lor reprezintă cuvântul lui Dumnezeu. Psalmul 119:105; 2 Petru 1:19. Uleiul poate ilustra credința permanentă, produsă de o lucrare temeinică a cuvântului și a Duhului lui Dumnezeu asupra inimilor și vieților oamenilor.Diferența dintre cei ilustrați de fecioarele nebune și fecioarele înțelepte este că o clasă se odihnește în acea credință care este doar rezultatul teoriei, în timp ce cealaltă clasă are acea credință permanentă care rezultă nu doar din teorie, ci și din lucrarea harului săvârșită prin cuvântul și Duhul lui Dumnezeu. Iar în marea mișcare de avânt, aceste două clase s-au manifestat în mod clar.

Versetele 5-7: "În timp ce mirele zăbovea, toate au ațipit și au dormit. La miezul nopții s-a strigat: "Iată, vine Mirele; ieșiți în întâmpinarea Lui!". Atunci toate acele fecioare s-au sculat și și-au aranjat lămpile." Mirele din această parabolă Îl reprezintă pe Isus Hristos, iar întârzierea mirelui arată clar o dezamăgire din partea celor care așteptau a doua Sa venire și o întârziere consecventă. Primul punct de așteptare, așa cum este exprimat în pagina de titlu a celor nouăsprezece prelegeri ale lui Wm.Miller, era "în jurul anului 1843". Acest timp a trecut, iar credincioșii, pentru o perioadă de timp, s-au scufundat într-o poziție care este bine reprezentată de cuvintele: "Toate au ațipit și au dormit".

În vara anului 1844, s-a văzut că dovezile pe care se bazaseră ca dovadă că cele 2300 de zile profetice din Daniel 8 se vor sfârși în anul 1843, au dovedit că ele se vor sfârși în 1844. Întregul corp al credincioșilor fusese unit, fiind de acord cu Wm.Miller că cele 2300 de zile datau de la ieșirea poruncii de a restaura și de a construi Ierusalimul, în anul 457 î.Hr. Acest punct stabilit, cifrele 1843 au fost găsite cu ușurință:

De la – 2300

Luați – 457

Și rămâne – 1843

Dar s-a văzut că ar fi fost nevoie de 457 de ani întregi înainte de Hristos și de 1843 de ani întregi după Hristos pentru a face 2300 de ani întregi; astfel încât, dacă cei 2300 de ani ar fi început în prima zi a anului 457 î.Hr., ar fi ajuns până în prima zi a anului 1844 d.Hr. S-a văzut, de asemenea, că această perioadă

profetică nu a început cu anul 457, în primăvara anului 457, ci în toamna acelui an; în consecință, cei 2300 de ani plini s-ar încheia în toamna anului 1844.În legătură cu acest punct de vedere asupra subiectului, s-a făcut o aplicare foarte puternică a parabolei celor zece fecioare și a altor scripturi, și un strigăt foarte solemn și de cercetare a fost lansat către adventiștii de pretutindeni: "Iată, Mirele vine; ieșiți în întâmpinarea lui". Acest apel către credincioșii declarați s-a răspândit cu o rapiditate și o putere uimitoare, și toți au fost treziți să cerceteze Scripturile cu mai multă atenție și cu un interes mai profund, reprezentat în mod potrivit de cuvintele: "Atunci toate acele fecioare s-au ridicat și și-au aranjat lămpile.

CARACTERUL LUCRĂRII

În ceea ce privește caracterul lucrării care a rezultat din ceea ce s-a numit strigătul de la miezul nopții, este evident că a fost lucrarea specială a lui Dumnezeu. Nu a fost, așa cum mulți au presupus, rezultatul fanatismului.

1. Pentru că purta semnele providenței speciale a lui Dumnezeu. Nu a fost caracterizată de acele extreme manifestate întotdeauna acolo unde excitația umană, și nu cuvântul și Duhul lui Dumnezeu, are influența de control. A fost în armonie cu acele anotimpuri de umilință, de sfâșiere a inimii, de mărturisire și de consacrare completă a tuturor, care sunt chestiuni de istorie în Vechiul Testament și care sunt făcute chestiuni de datorie în Noul Testament.

2. Pentru că era subversivă față de toate acele forme de fanatism care își făcuseră oarecum apariția în legătură cu cauza celui de-al doilea adventism. Acestea au fost imediat înghițite de puterea solemnă a strigătului de la miezul nopții, așa cum toiagurile magilor au fost înghițite de toiagul lui Aaron.

3. Pentru că lucrarea a fost marcată de sobrietate, smerenie, solemnitate, reverență, autoexaminare, pocăință, mărturisiri și lacrimi, în loc de ușurință, exaltare, exprimări triviale și ireverențioase, autojustificare, mândrie în lucrurile spirituale, umilință voluntară și închinare la voință, care caracterizează în general comportamentul fanaticilor.

4. Pentru că lucrarea a adus roadele Duhului lui Dumnezeu, așa cum sunt prezentate în Noul Testament. Ea a fost în mod evident călăuzită de înțelepciunea de sus. Apostolul Iacov declară că această înțelepciune este "mai întâi curată, apoi pașnică, blândă și ușor de rugat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire și fără ipocrizie". Cap. 3:17. Pavel spune că roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine credința, blândețea, cumpătarea. Galateni 5:22, 23. Acestea sunt roadele bune ale lucrării și ale Duhului lui Dumnezeu, și toate acestea au apărut într-un sens eminent ca rezultate ale strigătului de la miezul nopții.

Dintre toate marile mișcări religioase din zilele primilor apostoli ai Domnului nostru, niciuna nu se remarcă mai pură și mai lipsită de imperfecțiunile naturii umane și de vicleniile lui Satana, decât cea din toamna anului 1844. De fapt, după mai bine de douăzeci și șase de ani, după ce am privit în urmă ca fiind cel mai verde loc de pe tot drumul pe care Dumnezeu și-a condus poporul, nu vedem cum ar fi putut fi mai bine, cel puțin în ceea ce privește providența și lucrarea directă a lui Dumnezeu. A fost dincolo de controlul mâinilor omenești, sau al minților omenești. Oameni și demoni au încercat să împiedice și să strice această lucrare; dar puterea care a însoțit-o a îndepărtat influența lor așa cum ai îndepărta o pânză de păianjen, și acolo a rămas lucrarea lui Dumnezeu, liberă de amprenta mâinii unui om.

Scutul Adventului publicat în ianuarie 1845 dă mărturie despre caracterul acestei lucrări, în cuvinte pline de adevăr și sobrietate. Și să se țină cont de adevăr și sobrietate. Și să se țină cont de faptul că Scutul era o lucrare standard, de 440 de pagini, pentru toți adventiștii de la acea vreme, și că următoarea mărturie din ea a fost publicată abia la aproximativ trei luni după mișcarea din luna a șaptea, când adventiștii și-au luat timp să revizuiască trecutul și să se așeze, așa cum se presupunea, pe o poziție fermă și unită:

"A produs pretutindeni cea mai adâncă cercetare a inimii și umilință a sufletului în fața Dumnezeului din înaltul cerului. A provocat o înțărcare a afecțiunilor de la lucrurile acestei lumi, o vindecare a controverselor și animozităților, o mărturisire a greșelilor, o dărâmare în fața lui Dumnezeu și rugăminți penibile, cu inima zdrobită, către El pentru iertare și acceptare. Aceasta a provocat o umilință de sine și o prosternare a sufletului, așa cum nu am mai văzut niciodată."

Versetele 8, 9: "Și cele nebune au zis celor înțelepte: "Dați-ne din untdelemnul vostru, căci lămpile noastre s-au stins. Dar înțeleptele au răspuns: Nu așa, ca nu cumva să nu fie destul pentru noi și pentru voi; ci mergeți mai degrabă la cei care vând și cumpărați pentru voi înșivă." Cei care nu au luat parte la marea mișcare de avânt cu greu își pot face o idee despre acea lucrare. Dar cei care au luat parte la acea lucrare știu că povara mărturiei pentru credincioșii de pretutindeni a fost că pregătirea a fost o lucrare individuală.Toți au fost avertizați cu credincioșie să privească la Dumnezeu și să obțină o experiență individuală. Cererile urgente de ajutor din partea celor în care lucrarea fusese superficială și răspunsurile credincioase ale celor care aveau lucrarea la inimă sunt bine ilustrate de conversația de mai sus dintre fecioarele nebune și cele înțelepte.

NUNTA MIELULUI

Versetul 10: "Pe când se duceau ele să cumpere, a venit mirele; și cele care erau pregătite au intrat cu el la nuntă, iar ușa era închisă." Există două lucruri pe

care Scripturile Vechiului și Noului Testament le ilustrează prin căsătorie: În primul rând, unirea poporului lui Dumnezeu în toate veacurile trecute, precum și în prezent, cu Domnul lor; în al doilea rând, primirea de către Hristos a tronului lui David, care este Noul Ierusalim. Dar unirea credincioșilor cu Domnul lor a existat încă de pe vremea lui Adam și nu poate fi considerată ca fiind nunta Mielului. Se presupune că Isaia (54:5) vorbește despre biserică atunci când spune: "Făcătorul tău este soțul tău"; dar Pavel, în Galateni 4, aplică această profeție la Noul Ierusalim. Spune Ioan, vorbind despre Hristos: "Cel ce are mireasa este mirele". Ioan 3:29. Faptul că Hristos este reprezentat aici, în relația Sa cu urmașii Săi, printr-un mire, iar urmașii Săi printr-o mireasă, este adevărat; dar faptul că El și ei sunt numiți aici mire și mireasă, nu este adevărat. Nimeni nu crede că evenimentul numit nunta Mielului a avut loc acum 1800 de ani.

Pavel, scriind bisericii, 2 Corinteni 11:2, spune: "Te-am logodit cu un singur soț, ca să te prezint lui Hristos ca o fecioară curată". Dar dovedește acest lucru că nunta Mielului a avut loc în Corint? sau, a dorit Pavel doar să reprezinte prin căsătorie, unirea pe care a realizat-o, prin evanghelie, între Hristos și biserica din Corint? El mai spune, în Efeseni 5:23: "Căci bărbatul este capul soției, după cum și Hristos este capul bisericii". Dar vă rog să vă întoarceți și să citiți de la versetul 22, și veți vedea că subiectul lui Pavel este relația și datoria bărbatului și a soției unul față de celălalt. Acest lucru este ilustrat și întărit de relația dintre Hristos și biserică. Cei care presupun că Pavel definește aici cine este soția Mielului, se înșeală foarte mult. Acesta nu este subiectul său. El începe. "Nevestelor, supuneți-vă bărbaților voștri". Versetul 22. "Soților, iubiți-vă soțiile". Versetul 25.

Căsătoria Mielului nu acoperă întreaga perioadă de probațiune, în care credincioșii sunt uniți cu Domnul lor, de la Adam până la sfârșitul probațiunii. Este un singur eveniment, care va avea loc la un moment dat, și anume chiar înainte de învierea celor drepți. Atunci ce este mireasa la nunta Mielului? I-a spus îngerul lui Ioan: "Vino încoace, îți voi arăta mireasa, soția Mielului". Apocalipsa 21:9. I-a arătat îngerul lui Ioan biserica? "Și m-a dus în Duhul pe un munte mare și înalt și mi-a arătat cetatea cea mare, Ierusalimul cel sfânt, care se pogoară din cer de la Dumnezeu." Versetul 10.

Noul Ierusalim este de asemenea reprezentat ca mamă. "Dar Ierusalimul cel de sus este liber, care este mama noastră a tuturor". Galateni 4:26. Hristos este reprezentat (Isaia 9:6) ca fiind "Tatăl veșnic" al poporului Său; Noul Ierusalim, mama, iar subiecții primei învieri, copiii. Și, dincolo de orice îndoială, învierea celor drepți este reprezentată prin naștere. Cât de potrivită este, așadar, părerea că nunta Mielului are loc în ceruri înainte de venirea Domnului și înainte ca copiii din marea familie a cerului să fie aduși pe lume la învierea celor drepți.

Cei care sunt dispuși să se agațe de vechile concepții conform cărora biserica este mireasa și că nunta va avea loc după venirea lui Hristos și după ce sfinții vor fi răpiți în ceruri, să răspundă la următoarele întrebări:

1. Pe cine ilustrează bărbatul găsit la nuntă, Matei 22, care nu avea haina de nuntă? Va fi vreunul prins din greșeală, pentru a fi legat de mâini și de picioare și aruncat din nou pe pământ?

2. Dacă Biserica este mireasa, cine sunt cei care sunt chemați la nuntă ca invitați?

3. Ierusalimul de sus este mama copiilor făgăduinței; dar dacă Biserica este soția Mielului, cine sunt copiii?

Nunta Mielului este primirea de către Hristos a tronului lui David, sau a propriului său tron, care este Noul Ierusalim de sus. Acest oraș va coborî în cele din urmă pe noul pământ, pentru a fi capitala împărăției veșnice. Evenimentul ilustrat de venirea mirelui din parabolă este descris astfel de profet: "Am avut vedenii în timpul nopții și, iată, unul ca Fiul Omului a venit cu norii cerului, a venit la Bătrânul zilelor și l-au apropiat de El.Și i s-a dat stăpânire, slavă și împărăție, ca toate popoarele, neamurile și limbile să-i slujească." Daniel 7:13, 14. Acest limbaj descrie o tranzacție grandioasă în ceruri între Tatăl și Fiul. Fiul, la a doua sa venire în această lume, nu se apropie de Tatăl. Departe de acest lucru, apostolul îl reprezintă pe Tatăl ca rămânând în Cer și trimițându-și Fiul. "Și El [Tatăl] Îl va trimite pe Isus Hristos, care mai înainte v-a fost propovăduit". Faptele Apostolilor 3:20.

Cuvintele psalmistului sunt la obiect: "Cere-mi [zice Tatăl Fiului] și-ți voi da neamurile ca moștenire și marginile pământului ca stăpânire a ta. Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier, le vei sfărâma ca pe un vas de olar". Psalmul 2:8, 9. Înainte ca Fiul să-și facă a doua venire în această lume, El primește de la Tatăl "stăpânire, glorie și împărăție".

După încoronarea Împăratului împăraților sau după nunta Mielului, cerurile care se deschid îl vor arăta pe acesta venind în măreție și glorie, conducând armatele Cerului în ultimul mare conflict cu fiara, cu falsul profet și cu împărații pământului. A se vedea Apocalipsa 19. "Ochii lui erau ca o flacără de foc, iar pe capul lui erau multe coroane". "Și are pe haina și pe coapsa lui un nume scris: Împăratul împăraților și Domnul domnilor."Misiunea sa va fi atunci de a "judeca și de a face război". El își va distruge apoi dușmanii și își va răscumpăra poporul. Căsătoria s-a încheiat, iar poporul său așteaptă încă întoarcerea sa. Adevărata poziție a celor care așteaptă este astfel descrisă: "Să vă încingeți coapsele și să vă aprindeți luminile; și voi înșivă să fiți ca niște oameni care îl așteaptă pe stăpânul lor, când se va întoarce de la nuntă". Luca 12:35, 36.

În parabolă, în timp ce fecioarele nebune erau plecate să cumpere untdelemn, a venit mirele; cele care erau pregătite au intrat cu el la nuntă, iar ușa s-a închis. Poziția noastră este că, înainte de a doua venire, au loc evenimente pe pământ și în ceruri, legate de experiența și istoria celor care sunt chemați să-L aștepte pe Domnul, care pot fi și vor fi asemănate sau comparate cu cele câteva evenimente ale unei nunți orientale numite de Domnul nostru.În parabolă, mirele îl reprezintă pe Hristos. Venirea mirelui și nunta din parabolă reprezintă evenimente care au loc în ceruri în legătură cu primirea tronului împărăției nemuritoare de către moștenitorul de drept, Isus Hristos. Nunta Mielului are loc înainte de a doua venire, astfel încât la a doua apariție a lui Hristos se întoarce de la nuntă. Aceste fapte vor părea evidente în urma unei examinări atente a Psalmului 2:8, 9; Daniel 7:13, 14; Matei 12:36.

Închiderea ușii, în această parabolă, nu reprezintă închiderea probațiunii umane, numită uneori închiderea ușii milei. Acest ultim eveniment decisiv are loc la încheierea slujbei lui Hristos în locul cel mai sfânt al sanctuarului ceresc și este menționat de Domnul nostru astfel: "Când, odată ce Stăpânul casei se va fi sculat și va fi închis ușa, și voi veți începe să stați afară și să bateți la ușă, zicând: "Doamne, Doamne, deschide-ne!", iar El vă va răspunde și vă va spune: "Nu vă știu de unde sunteți". Luca 13:25. Acesta este momentul în care Isus se ridică din lucrarea Sa de mijlocitor, își lasă hainele preoțești și se îmbracă în hainele Sale regale. Atunci Regele regilor va proclama în ceruri, pentru a fi repetat de biserica de pe pământ: "Cel nedrept, să fie nedrept încă; și cel murdar, să fie murdar încă; și cel drept, să fie drept încă; și cel sfânt, să fie sfânt încă. Și iată Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine". Apocalipsa 22:11, 12. "Și în vremea aceea se va ridica Mihail, marele prinț care stă pentru copiii poporului Tău, și va fi un timp de necaz, cum n-a fost niciodată." Daniel 12:1.

Dar ușa închisă din parabolă ilustrează închiderea lucrării lui Hristos în locul sfânt al sanctuarului ceresc, la sfârșitul celor 2300 de zile profetice din Daniel 8:14, când Mirele ceresc a intrat în acea ultimă lucrare de ispășire care se va încheia cu unirea Sa cu tronul împărăției nemuritoare."

În acel moment, Hristos a închis o slujbă distinctă, sau a închis ușa locului sfânt, și a deschis o altă slujbă distinctă, sau a deschis ușa celui mai sfânt loc, când El, marele mare preot, a intrat în el pentru a curăța sanctuarul.

Despre această ușă deschisă și această ușă închisă se vorbește astfel în discursul adresat bisericii din Filadelfia: "Iată ce spune Cel care este sfânt, Cel care este adevărat, Cel care are cheia lui David, Cel care deschide și nimeni nu închide, și închide și nimeni nu deschide; Eu cunosc faptele tale. Iată că am pus înaintea ta o ușă deschisă și nimeni nu o poate închide". Apocalipsa 3:7, 8. Termenul "cheia lui David", din acest text, are o referire directă la primirea de către Hristos a tronului lui David, care este tronul Său de drept, tronul împărăției nemuritoare. Și întregul discurs adresat bisericii din Filadelfia (dragostea

frățească) se aplică acelei perioade glorioase din istoria adventiștilor, când, prin puterea strigătului de la miezul nopții, în toamna anului 1844, fiecare inimă a bătut în unire și fiecare voce s-a ridicat în proclamarea plină de bucurie: "Iată, Mirele vine; ieșiți în întâmpinarea Lui". A fost ușa milei închisă atunci? Nu! Adevărul este atât de departe de acest lucru, încât Cel care vine declară poporului Său drag și în așteptare: "Iată, am pus înaintea ta o ușă deschisă".

Această ușă a fost deschisă de marele nostru Mare Preot atunci când a intrat în lucrarea de curățare a sanctuarului ceresc de păcatele întregului său popor. În fața chivotului celor zece porunci și a capacului milei, el stă, gata să-și ofere sângele în numele tuturor celor care, prin credință, vor intra cu el.

Versetele 11-13: "După aceea au venit și celelalte fecioare, zicând: Doamne, Doamne, deschide-ne. Dar El, răspunzând, a zis: Adevărat vă spun că nu vă cunosc. Vegheați, așadar, pentru că nu știți nici ziua, nici ceasul în care va veni Fiul Omului." Fecioarele înțelepte îi reprezintă pe cei care au ocupat o poziție corectă în 1844 și pe cei care încă o primesc și aderă la ea. Aceștia se aflau într-o stare de acceptare cu Hristos și pot fi reprezentați ca intrând cu El la nuntă. Și fecioarele nebune, care au venit după aceea, nu-i reprezintă oare pe cei care în 1854 ocupau o poziție eronată în ceea ce privește perioadele profetice?

Lumina despre curățirea sanctuarului ceresc fusese dată. Ușa deschisă a locului preasfânt, care dezvăluia chivotul celor zece porunci, fusese pusă în fața tuturor adventiștilor. Dar mulți și-au închis ochii și s-au răzvrătit împotriva legii lui Dumnezeu din acel chivot. Respingerea unei lumini atât de clare i-a lăsat expuși la teribila amăgire a unei mișcări a timpului fals din 1854. Iar nebunia acestor temporaliști se manifestă prin faptul că s-au îndepărtat de adevărata poziție cu privire la timp, au respins ușa deschisă și sunt în răzvrătire împotriva legii lui Dumnezeu.

CREDINȚA ȘI SPERANȚA NOASTRĂ

SEMNELE VREMURILOR

TEXT. - Nu puteți voi să discerneți semnele vremurilor? Matei 16:3.

Domnul NOSTRU le-a pus această întrebare fariseilor și saducheilor într-un moment în care aceștia au venit la El, ispitindu-l pentru un semn din cer. Era un reproș la adresa lor pentru necredința lor în semnele menționate de scriitorii Vechiului Testament, pe care pretindeau că le cred și care se împlineau de fapt sub ochii lor, dar pe care ei nu le luau în seamă. Ei puteau să ghicească vremea pentru ziua de mâine, dar nu aveau nici o pricepere în acele profeții care indicau acel moment."Când se face seară, voi spuneți: "Va fi vreme frumoasă, căci cerul este roșu; iar dimineața: "Astăzi va fi vreme rea, căci cerul este roșu și se coboară". O, voi, ipocriților, puteți discerne fața cerului, dar nu puteți discerne semnele vremurilor?". Vom numi aici câteva dintre semnele pe care evreii le aveau ca dovadă a faptului că Isus este adevăratul Mesia.

SEMNELE PRIMEI APARIȚII

1. Hristos s-a născut dintr-o fecioară, Matei 1:18-25; despre care se vorbește în Isaia 7:14.

2. Betleemul a fost locul nașterii sale, Matei 2:1; menționat în Mica 5:2.

3. Uciderea de către Irod a tuturor copiilor din Betleem, de la vârsta de doi ani în jos, Matei 2:16, 18; profețit în Ieremia 31:15.

4. Înaintașul său, Ioan. Glasul celui care strigă în pustiu: "Pregătiți calea Domnului" etc. Isaia 40:3. Toată Iudeea și Ierusalimul au văzut acest semn când au ieșit să fie botezați de Ioan. Matei 3:1-6.

5. Evanghelia propovăduită. Când Isus s-a ridicat în picioare în sinagogă pentru a citi, a deschis cartea și a citit unde este scris: Isaia 61:1: "Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, pentru că Domnul M-a uns să propovăduiesc vești bune" etc. Ochii tuturor celor care erau în sinagogă erau ațintiți asupra lui. Și le-a zis: "Astăzi se împlinește Scriptura aceasta în urechile voastre". Luca 4:16-21.

6. Umilința lui atunci când a fost judecat. "A fost asuprit și a fost chinuit, dar nu și-a deschis gura. El este adus ca un miel la tăiere și, ca o oaie înaintea celor ce o tund, este mută, așa că nu și-a deschis gura." Isaia 53:7.

7. Modul și circumstanțele morții sale. "Și-au deschis gura împotriva mea, ca un leu răpitor și ca un leu care răcnește. Sunt vărsat ca apa, și toate oasele mele s-au dezlipit. Inima mea este ca ceara; s-a topit în mijlocul măruntaielor mele.... Îmi despart hainele între ei și aruncă sorți asupra veșmintelor mele."

Psalmul 22:13-18. Această profeție a avut o împlinire exactă și literală la răstignirea lui Hristos, iar iudeii au văzut acest lucru. Citiți Matei 27:35.

8. Împlinirea celor șaptezeci de săptămâni din Daniel 9:24-27. Evreii au înțeles acest lucru, sau ar fi putut să-l înțeleagă. Caiafa, care era mare preot în acel an, le-a spus: "Voi nu știți absolut nimic și nici nu vă gândiți că este de folos pentru noi ca un singur om să moară pentru popor și să nu piară tot neamul. Și aceasta nu a spus-o de la el însuși, ci, fiind mare preot în acel an, a profețit [sau a învățat profețiile] că Isus va muri pentru acel neam; și nu numai pentru acel neam, ci și pentru ca să adune la un loc pe copiii lui Dumnezeu care erau împrăștiați". Ioan 11:49-52. Am putea adăuga la aceste semne minunile lui Hristos, învierea Sa, revărsarea Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii și încă altele care au fost anunțate în mod clar de profeți.

Dar, deși toate aceste Scripturi se împlineau sub ochii conducătorilor iudeilor și toate aceste semne s-au împlinit efectiv în puțin mai mult de treizeci de ani, iar ei înșiși trebuiau să recunoască faptul că se făcuseră minuni remarcabile, totuși nu au crezut. Despre această generație s-ar putea spune, că evreii meritau mânia și că Dumnezeu a fost drept în distrugerea națiunii și a locului lor. Dar cum stau lucrurile cu poporul declarat al lui Dumnezeu în această zi?Cred ei în acel Cuvânt pe care îi acuză pe evrei că l-au respins? Evreii căutau o împărăție temporală și au trecut cu vederea semnele primei veniri a lui Hristos. Biserica nominală, ca trup, caută un mileniu temporal și trece cu vederea semnele celei de-a doua veniri a lui Hristos, care sunt mai numeroase și mai puternice decât cele ale primei sale veniri. Apoi, dacă semnele celei de-a doua veniri a lui Hristos sunt puse la îndoială și respinse de către poporul lui Dumnezeu declarat al acestei generații, păcatul necredinței se va abate asupra lor mai greu decât s-a abătut asupra evreilor, în măsura în care au respins o lumină mai mare.

SEMNELE CELEI DE-A DOUA VENIRI

În acest discurs ne propunem să atragem atenția doar asupra celor trei mari semne din ceruri: întunecarea soarelui, a lunii și a stelelor căzătoare. Alte semne ale vremurilor vor fi remarcate într-o altă predică.

1. Întunecata zi de 19 mai 1780. "Imediat după necazul acelor zile, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina și stelele vor cădea din cer". Matei 24:29.

Necazul menționat aici este cel care a fost asupra Bisericii lui Hristos timp de 1260 de ani, menționat în Daniel 7:25; Apocalipsa 12:6; 13:5. În Matei 24:21, se spune că este vorba de "un necaz cum nu a fost de la începutul lumii până acum, nici de la începutul lumii și nici nu va fi vreodată". În timpul celor 1260 de ani de persecuție papală, cincizeci, iar unii scriitori spun că o sută, de milioane

de creștini au fost uciși prin sabie, flacără și tortură, și prin orice alt motor de cruzime pe care oamenii răi și demonii îl puteau inventa.A fost un necaz mai mare decât cel pe care biserica îl va suferi vreodată. Este adevărat că profetul vorbește despre un "timp de necaz așa cum nu a mai fost niciodată", când Mihail (Hristos) se va ridica în picioare. Daniel 12:1. Dar acela va fi un necaz național asupra tuturor celor răi, și nu asupra poporului lui Dumnezeu; pentru că "în vremea aceea", spune îngerul profetului, "poporul tău va fi eliberat, fiecare dintre cei care vor fi găsiți scriși în carte".

Necazul numit în text nu se poate aplica la distrugerea Ierusalimului; pentru că necazul asupra acestui neam nu a fost atât de mare ca și cel al cetăților de pe câmpie, când Dumnezeu a făcut să plouă cu foc și pucioasă din cer asupra lor; sau distrugerea lumii vechi prin potop. Și nici nu a fost atât de mare cum va fi ziua mâniei lui Dumnezeu, când se vor vărsa ultimele potire ale mâniei Sale.

Dacă acest necaz se aplică evreilor sau oricărei alte categorii de oameni necredincioși, nu poate fi armonizat cu Daniel 12:1, care vorbește despre un timp de necaz cum nu a mai fost niciodată, când Mihail se va ridica. Cu siguranță că nu pot exista două vremuri de necaz, în perioade diferite, mai mari decât au fost sau vor fi vreodată. Prin urmare, aplicăm necazul despre care se vorbește în Matei 24:21, 29, Bisericii în timpul celor 1260 de ani, iar necazul menționat în Daniel 12:1, lumii necredincioase, care va fi experimentat de aceasta în viitor.

Apoi, imediat după necazul din acele zile de persecuție papală, soarele avea să se întunece. Rețineți acest lucru: nu se spune, după acele zile, ci după necazul acelor zile. Zilele au ajuns până în 1798, optsprezece ani de partea aceasta a zilei întunecate; dar necazul acelor zile a încetat înainte ca soarele să se întunece în 1780. Zilele de necaz au fost scurtate de dragul celor aleși. Versetul 22. Reforma sub Martin Luther a modificat acest necaz și a continuat să limiteze furia și să consume puterea papalității până în 1700; de atunci, conform întregii istorii bisericești, nu a mai existat o persecuție generală împotriva bisericii. Marcu 13:24, arată foarte clar acest aspect: "Dar în zilele acelea, după necazul acela, soarele se va întuneca". Adică înainte ca cei 1260 de ani să se încheie; dar după ce a încetat necazul, sau martiriul bisericii, soarele s-a întunecat. Cei care vor arăta spre viitor sau spre trecut, înainte de secolul al XVIII-lea, pentru întunecarea soarelui menționată aici, vor face bine să citească din nou Marcu 13:24: "Dar în acele zile, după necazul acela, soarele se va întuneca".

"Ceva izbitor de îngrozitor va prevesti că lumea se va sfârși și că ziua de apoi este chiar la ușă. - Martin Luther.

"În luna mai 1780, în Noua Anglie a fost o zi întunecată foarte teribilă, când "toate fețele păreau să se înnegrească", iar oamenii erau cuprinși de teamă. A fost o mare suferință în satul în care locuia Edward Lee: "inimile oamenilor le cedau de teamă" că ziua Judecății se apropia. Toți vecinii s-au adunat în jurul

sfântului om, căci lampa lui era împodobită și strălucea mai tare ca niciodată, în mijlocul întunericului nefiresc. Fericit și bucuros în Dumnezeu, el le arăta singurul lor refugiu împotriva mâniei ce avea să vină și petrecea orele sumbre în rugăciune serioasă pentru mulțimea îndurerată." - Tract nr. 379 din Am. Tract Society. - Viața lui Edward Lee.

"Ziua de 19 mai 1780 a fost o zi remarcabil de întunecată. În multe case au fost aprinse lumânări. Păsările au tăcut și au dispărut. Păsările s-au retras la culcare. Opinia generală era că ziua Judecății se apropia. Legislatura din Connecticut era în sesiune, la Hartford, dar, neputând să facă afaceri, s-a suspendat. - Președintele Dwight în colecțiile istorice din Connecticut.

"ANIVERSAREA ZILEI NEGRE. - Ziua întunecată, 19 mai 1780, este descrisă astfel de domnul Stone, în Istoria sa din Beverly: "Soarele a răsărit senin, dar în curând a căpătat o nuanță arămie. În jurul orei 10, dimineața, a devenit neobișnuit de întuneric. Întunericul a continuat să crească până în jurul orei unu, când a început să scadă. În acest timp, au devenit necesare lumânările. Păsările au dispărut și au tăcut, păsările s-au dus la culcușurile lor, echipa de cocoși de la răsăritul zilei, și totul purta aspectul și întunericul nopții. Alarma produsă de acest aspect neobișnuit al cerului a fost mare."" - Portsmouth Journal, 20 mai 1843.

Întunecarea supranaturală a soarelui, 19 mai 1780, a fost atât de universal înțeleasă încât dicționarul lui Noah Webster, în ediția din 1869, la rubrica Vocabular explicativ și de pronunție a numelor notorii, spune:

"Ziua întunecată", 19 mai 1780; - numită astfel din cauza unui întuneric remarcabil în acea zi, care s-a extins peste toată Noua Anglie. În unele locuri, persoanele nu puteau vedea pentru a citi caracterele obișnuite în aer liber timp de mai multe ore la rând. Păsările și-au cântat cântecele de seară, au dispărut și au amuțit; păsările s-au dus la culcare; vitele au căutat grajdul; iar în case s-au aprins lumânări. Obscuritatea a început în jurul orei zece dimineața și a continuat până la mijlocul nopții următoare, dar cu diferențe de grad și durată în diferite locuri. Cu câteva zile înainte, vântul a fost variabil, dar mai ales dinspre sud-vest și nord-est. Adevărata cauză a acestui fenomen remarcabil nu este cunoscută."

Din Ghidul de cunoaștere al lui Robert Sears, publicat la New York în 1844, extragem următoarele: "Pe 19 mai 1780, în toată Noua Anglie și până în Canada a avut loc un întuneric neobișnuit. A durat aproximativ paisprezece ore, sau de la ora zece dimineața până la miezul nopții. Întunericul a fost atât de mare încât oamenii nu au putut să citească caracterele obișnuite sau să citească ora după ceasuri, să ia masa sau să facă afaceri obișnuite fără lumina lumânărilor.Au devenit plictisitori și sumbri, iar unii erau excesiv de speriați. Păsările s-au dus la culcare. Obiectele nu se puteau distinge decât la o distanță foarte mică, iar totul

avea un aspect de întuneric și de noapte. Au fost cunoscute ocazional zile asemănătoare, deși inferioare în gradul sau întinderea întunericului lor. Cauzele acestor fenomene sunt necunoscute. Cu siguranță nu au fost rezultatul unor eclipse."

2. Noaptea întunecată din 19 mai 1780. "Și luna nu-și va da lumina." Matei 24:29.

"Luna strălucește cu o lumină împrumutată și, prin urmare, dacă soarele de la care împrumută lumina se transformă în întuneric, ea trebuie să eșueze, desigur, și să dea faliment." - Matthew Henry.

"Noaptea care a urmat acelei zile (19 mai 1780) a fost atât de întunecată încât, în unele cazuri, caii nu au putut fi obligați să părăsească grajdul atunci când au fost solicitați pentru serviciu. În jurul miezului nopții, norii s-au risipit, iar luna și stelele au apărut cu o strălucire nealterată." - Portsmouth Journal, 20 mai 1843. - Extras din Stone's History of Beverly (Istoria lui Stone din Beverly).

Domnul Tenny, din Exeter, N. H., citat de domnul Gage, la Societatea Istorică, vorbind despre ziua și noaptea întunecată din 19 mai 1780, spune:

"Întunericul din seara următoare a fost, probabil, atât de intens cum nu s-a mai observat vreodată de când Atotputernicul a dat naștere luminii. Nu m-am putut abține să nu concep atunci că, dacă fiecare corp luminos din univers ar fi fost învăluit într-un întuneric de nepătruns sau dacă ar fi fost lovit de dispariție, întunericul nu ar fi putut fi mai complet. O foaie de hârtie albă ținută la câțiva centimetri de ochi era la fel de invizibilă cu cea mai neagră catifea."

Dr. Adams, vorbind despre noaptea întunecată, spune:

"La ora nouă, era un întuneric care putea fi simțit de mai multe simțuri, deoarece exista un miros puternic de funingine.Aproape toți cei care se găseau afară seara, se pierdeau în drumul spre casă. Întunericul era la fel de neobișnuit în timpul nopții ca și ziua, deoarece luna se umpluse cu o zi înainte."

3. Stelele căzătoare din 13 noiembrie 1833. "Și stelele vor cădea din cer". Matei 24:29. Redăm aici un extras dintr-un articol scris de Henry Dana Ward, în legătură cu stelele căzătoare din 13 noiembrie 1833, publicat în Journal of Commerce, 15 noiembrie 1833:

"La strigătul: "Uită-te pe fereastră", am sărit dintr-un somn adânc și am văzut cu uimire răsăritul luminat de zori și meteoriți. Zenitul, nordul și vestul, de asemenea, arătau stelele căzătoare, în chipul unui singur lucru, și numai unul, de care am auzit vreodată. Am chemat-o pe soția mea să privească; și în timp ce se îmbrăca, ea a exclamat: "Vezi cum cad stelele!". I-am răspuns: "Aceasta este minunea!" și am simțit în inimile noastre că era un semn al ultimelor zile; căci,

într-adevăr, "stelele cerului au căzut pe pământ, așa cum un smochin își aruncă smochinele nepotrivite când este scuturat de un vânt puternic". Apocalipsa 6:13.Acest limbaj al profetului a fost întotdeauna receptat ca fiind metaforic. Ieri, el s-a împlinit în mod literal. Anticii înțelegeau prin aster, în greacă, și stella, în latină, luminile mai mici ale cerului. Rafinamentul astronomiei moderne a făcut distincția între stelele cerului și meteoriții cerului. Prin urmare, ideea profetului, așa cum este exprimată în originalul grecesc, s-a împlinit literal în fenomenul de ieri.

"Și cum au căzut? Nici eu, nici unul din familie, nu am auzit vreun raport; și dacă ar fi să vânez prin natură pentru o comparație, nu aș putea găsi una atât de potrivită pentru a ilustra aspectul cerurilor, ca cea pe care Sfântul Ioan o folosește în profeția citată mai înainte."

"Stelele au căzut "așa cum un smochin își aruncă smochinele nepotrivite când este scuturat de un vânt puternic." Iată exactitatea profetului. Stelele căzătoare nu au căzut ca de la mai mulți copaci scuturați, ci de la unul singur: cele care au apărut la răsărit au căzut spre răsărit; cele care au apărut la nord au căzut spre nord; cele care au apărut la apus au căzut spre apus; iar cele care au apărut la sud (căci eu am ieșit din reședința mea în parc) au căzut spre sud.Și nu au căzut așa cum cad fructele coapte - nici pe departe; ci au zburat, au fost aruncate, precum fructele necoapte, care la început refuză să părăsească ramura; iar când, sub o presiune violentă, își rup strânsoarea, zboară repede, direct, coborând; și în căderea mulțimii, unele trec peste altele, fiind aruncate cu mai multă sau mai puțină forță, dar fiecare cade pe partea sa de copac. Așa a fost înfățișarea fenomenului de mai sus pentru locuitorii din casa mea."

Prof. Olmstead, de la Yale College, spune:

"Întinderea ploii din 1833 a fost de așa natură încât a acoperit o parte deloc neglijabilă a suprafeței pământului, de la mijlocul Atlanticului, la est, până la Pacific, la vest; și de la coasta nordică a Americii de Sud, până la regiuni nedefinite dintre posesiunile britanice din nord, expoziția a fost vizibilă și a prezentat pretutindeni aproape același aspect.

"Meteorii nu zburau la întâmplare pe toate părțile cerului, ci păreau să emane dintr-un punct din constelația Leo, în apropierea unei stele numite Gamma Leonis, în curbura secerei.

"Fenomenul nu mai trebuie privit ca un fenomen terestru, ci ca un fenomen ceresc, iar stelele căzătoare nu mai trebuie privite acum ca producții întâmplătoare ale regiunilor superioare ale atmosferei, ci ca vizitatori din alte lumi sau din golurile planetare."

Revista poporului, Boston, ianuarie 1834, cu privire la stelele căzătoare din 13 noiembrie 1833, spune:

"The Rockingham (Va.) Register o numește "O ploaie de foc", - mii de stele fiind văzute deodată; unii au spus că a început cu un zgomot considerabil.

"Jurnalul de Comerținformează că "la 500 de kilometri de Liverpool, fenomenul a fost la fel de splendid ca aici; și că în comitatul St. Lawrence a fost o furtună de zăpadă în timpul fenomenului, în care stelele căzătoare au apărut ca fulgerele...". Că în Germantown, Pennsylvania, ele păreau ca niște ploi de grindină mare.'

"Ziarul Lancaster (Pa.) Examiner spune: "Aerul era plin de nenumărați meteoriți sau stele; ... sute de mii de corpuri strălucitoare puteau fi văzute căzând în fiecare moment, ... coborând în pantă spre pământ, la un unghi de aproximativ patruzeci și cinci de grade, semănând cu fulgere de foc. '"

Aceasta este o mărturie importantă în ceea ce privește întinderea imensă a stelelor căzătoare, precum și faptul că ele provin dintr-un singur punct din ceruri. A fost cel mai mare spectacol de artificii cerești înregistrat în paginile istoriei. Nu a fost un fenomen atmosferic sau terestru, obișnuit în regiunile superioare ale pământului, ci o manifestare a puterii divine, care a derutat știința omului.

După ce Domnul nostru numește aceste trei semne: în primul rând, soarele s-a întunecat, în al doilea rând, luna nu a mai luminat și în al treilea rând, stelele au căzut din cer, Matei 24:29-31, El dă parabola smochinului.

"Învățați acum o pildă despre smochin: când ramura lui este încă fragedă și scoate frunze, știți că vara este aproape. Tot așa și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că [El, marginal] este aproape, chiar la uși." Matei 24:32, 33.

Parabola smochinului este probabil cea mai puternică pe care Domnul nostru ar putea-o folosi pentru a inspira în inimile poporului Său credința în venirea Sa grabnică. Când copacii de pe câmp încep să-și pună frunzele, iar iarba fragedă răsare și pământul se acoperă cu covorul său de catifea verde, știm că vara este aproape. Dacă cineva s-ar îndoi și ar vorbi despre schimbarea anotimpului înapoi spre iarnă, ar fi considerat nebun. Pentru noi este o certitudine că vara este aproape atunci când vedem aceste semne în natură. Noi știm că vara este aproape. La fel și voi, sau cu aceeași certitudine, știți că venirea lui Hristos este la porți, când semnele din soare, lună și stele se împlinesc.

Aici, dragă cititorule, Domnul nostru a precizat scopul acestor semne, și anume, să știm când va veni la ușă. Dar ni se spune că biserica nu trebuie să știe nimic despre perioada celei de-a doua veniri a lui Hristos. Atunci, ne întrebăm, de ce a dat Domnul nostru semne despre acest eveniment? Sunt ele date pentru a ne înșela? Pentru a-l determina pe creștinul cinstit să aștepte venirea lui Hristos când, de fapt, nu trebuie să se știe nimic despre momentul

evenimentului? Cu siguranță că nu. Faptul că Hristos prezice semnele venirii Sale și apoi precizează obiectul acestor semne, pentru ca biserica să ȘTIE când evenimentul este aproape, chiar la uși, este o dovadă suficientă că planul Cerului este ca biserica să înțeleagă perioada celei de-a doua veniri.

PRELEGEREA A DOUA. EVANGHELIA ÎMPĂRĂȚIEI

TEXT: Și această Evanghelie a împărăției va fi propovăduită în toată lumea ca mărturie pentru toate națiunile; și atunci va veni sfârșitul. Matei 24:14.

Proclamarea acestei evanghelii a împărăției în toată lumea este primul semn al celei de-a doua veniri a lui Hristos și al sfârșitului lumii, menționat de Domnul nostru. Ea a fost dată ca răspuns la întrebarea: "Care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului lumii?". Versetul 3. Dar mulți presupun că acest text învață că toți oamenii vor fi convertiți. Și atunci ce? Sfârșitul?Nu, cel puțin până peste o mie de ani, în care toți Îl vor cunoaște pe Domnul, de la cel mai mic până la cel mai mare. Iar unii susțin că cei o mie de ani din Apocalipsa 20, sunt profetici, fiecare zi din an reprezentând un an, ceea ce face trei sute șaizeci și cinci de mii de ani, timp în care toți oamenii vor fi sfinți și fericiți.

Dar textul nu spune că toți oamenii vor fi convertiți. Nu spune că cineva va fi convertit ca urmare a predicării acestei evanghelii a împărăției. Nici măcar nu afirmă că toți vor auzi această evanghelie. Și găsim că este departe de a insinua că lumea va fi convertită și va rămâne așa o mie de ani, sau trei sute șaizeci și cinci de mii de ani, înainte de sfârșit. Textul afirmă pur și simplu:

1. "Și această Evanghelie a împărăției va fi propovăduită în toată lumea".

2. "ca martor pentru toate neamurile".

3. "Și atunci [nu peste o mie de ani, nici peste trei sute șaizeci și cinci de mii de ani, ci atunci] va veni sfârșitul."

Ar putea fi demn de remarcat chiar aici faptul că foarte mulți dintre cei care susțin doctrina convertirii lumii și a celor o mie de ani, sau trei sute șaizeci și cinci de mii de ani, de pace și sfințenie înainte de sfârșit, afirmă că nu se poate ști nimic despre perioada celei de-a doua veniri. Dar nu ar ști ei când a început presupusul lor mileniu, fie că este vorba de timpul literal, fie de cel profetic?Cu siguranță că da. Dacă cei care se bucură de mileniu nu ar putea spune când a început acesta, am putea concluziona că nu ar merita să îl avem. Dar dacă ar putea spune când a început, și cu siguranță ar putea, atunci ar putea spune când se va încheia și când va aduce sfârșitul. Acești oameni ar trebui să fie ultimii care să se opună părerii conform căreia cuvântul profetic indică tocmai generația care va fi martoră la a doua venire a lui Hristos și la sfârșitul veacului.

Dacă înțelegem expresia "această evanghelie a împărăției" ca fiind evanghelia, în accepțiunea obișnuită a cuvântului, nu este oare lucrarea aproape îndeplinită?

J. Litch, în lucrarea sa Prophetic Expositions, la pagina 147, sub titlul "Semnele timpurilor", spune:

"Rev. J. O. Choules, autorul unei lucrări voluminoase, o Istorie a misiunilor, din epoca apostolică până în zilele noastre, fiind întrebat, în luna mai a anului trecut (1842), dacă știe vreo națiune care să nu fi primit niciodată Evanghelia, a răspuns că nu știe; dar el credea că promisiunea implică ceva mai mult decât faptul că ea va fi predicată abia în fiecare națiune.Aceeași întrebare a fost propusă reverendului Mr. Janes, agent financiar general al Societății Biblice Americane, și a fost obținut aproape același răspuns. Dr. Nathan Bangs, aflat de mulți ani în fruntea operațiunilor misionare metodiste, a fost întrebat în iulie anul trecut și, după ce a reflectat un timp, a răspuns că el crede că există un trib, undeva pe coasta de nord-vest a Americii de Nord, căruia nu i s-a predicat niciodată."

Wm. Miller, în prelegerile sale, la pagina 288, spune:

"Nu este acest semn deja realizat? Biblia tradusă în peste două sute de limbi diferite; misionari trimiși printre toate națiunile cunoscute de noi pe glob..... Evanghelia s-a răspândit acum în cele patru sferturi ale globului. A început în Asia. În zilele apostolilor, acel sfert era plin de lumină. De acolo a ajuns în Africa; și, timp de câteva secole, Africa și-a întins mâinile către Dumnezeu. Europa, de asemenea, a avut o lungă vizită de binecuvântări evanghelice; iar acum America, ultimul sfert al globului, culege o recoltă de suflete pentru ultima zi. Evanghelia, ca și soarele, a răsărit în est și va apune în vest."

Dar, dacă termenul "această evanghelie a împărăției" este înțeles ca aplicându-se la proclamarea sau la acea parte a evangheliei care se referă la venirea și împărăția lui Hristos, împlinirea este la fel de evidentă. Și pare necesar să înțelegem astfel pasajul, deoarece a fost rostit ca răspuns la întrebarea: "Care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului lumii?".

Traducerea lui Campbell a acestui verset favorizează în mod decisiv punctul nostru de vedere asupra acestui subiect: "Și această veste bună a domniei va fi publicată în toată lumea, pentru informarea tuturor națiunilor, și atunci va veni sfârșitul." Versiunea lui Whiting redă și ea aceeași idee: "Și această veste bună a împărăției va fi predicată în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile, și atunci va veni sfârșitul."

Wm. Miller, în prelegerile sale, la pagina 238, spune:

"Strigătul de la miezul nopții" reprezintă veghetorii, sau unii dintre ei, care, prin cuvântul lui Dumnezeu, descoperă timpul revelat și imediat dau glasul de avertizare: "Iată că vine Mirele; ieșiți în întâmpinarea Lui". Acest lucru s-a împlinit în modul cel mai remarcabil. Unul sau doi de pe fiecare colț al globului au proclamat vestea și sunt de acord cu timpul: - Wolfe, din Asia; Irving, de curând din Anglia; Mason, din Scoția; Davis, din Carolina de Sud; și un număr destul de mare în această regiune dau sau au dat strigătul. Și nu vreți voi toți, frații mei, să examinați și să vedeți dacă aceste lucruri sunt așa, să vă potriviți lămpile și să fiți găsiți pregătiți?"

J. Litch, în prelegerea sa despre Matei 24, Advent Herald, 23 noiembrie 1850, spune:

"Mulți au presupus că războaiele lui Napoleon erau războaiele ultimelor zile, care preced mileniul; și că bătălia de la Waterloo a fost bătălia de la Armaghedon, așa cum este numită. Dar discutarea subiectului profeției a atras cercetări, și câțiva au descoperit adevărata lumină, doctrina domniei personale a lui Hristos pe pământ, și au început să o învețe. Printre aceștia se afla un catolic spaniol, care a scris o lucrare capabilă și voluminoasă sub semnătura anonimă de Ben Ezra. Lucrarea sa a căzut în mâinile lui Edward Irving, celebrul și elocventul susținător al doctrinei venirii pre-milenare a lui Hristos.Aceasta i-a deschis ochii asupra adevărului glorios și l-a determinat să se dedice cu cel mai mare zel apărării acestuia. El a tradus mai întâi Ben Ezra, iar ulterior a scris și publicat mai multe lucrări valoroase pe această temă. Pentru o vreme, entuziasmul pe această temă în Anglia, în timpul activității sale, a fost la fel de intens ca și în această țară, ulterior, în timpul activității domnului Miller. Mii de oameni s-au adunat să îl asculte oriunde mergea și au ascultat cu uimire adevărurile ciudate și glorioase pe care le-a scos la iveală din Cuvântul lui Dumnezeu. Cauza a primit un impuls sub eforturile lui, pe care nu-l va pierde niciodată până la sfârșitul timpului. Mulți dintre clericii Bisericii stabilite, precum și slujitori disidenți din toate confesiunile, au prins tema și s-au alăturat pentru a o răspândi în străinătate."

"Nici influența reverendului Joseph Wolfe nu a rămas nesimțită. El a vizitat și a proclamat "această evanghelie a împărăției", în cele patru colțuri ale globului, protestanților, catolicilor, mahomedanilor, evreilor și păgânilor. Sămânța astfel semănată nu va fi pierdută. O lucrare asemănătoare cu cea a lui Ben Ezra, în Spania, a apărut în Germania, producție a lui Bengel. Aceasta, de către partea evanghelică a poporului german, este estimată ca o lucrare standard despre profeție. Ea a fost larg difuzată și citită atât cât se întinde limba germană în toată Europa continentală. Din această sursă au obținut informațiile despre cea de-a doua venire rapidă a lui Hristos milițienii ruși, despre care s-a făcut o relatare în Advent Herald cu câțiva ani în urmă.

"Marea mișcare americană pe această temă și răspândirea de informații în acest sens în ultimii zece ani sunt prea bine cunoscute pentru a mai fi nevoie de comentarii extinse în acest loc. Nici munca, nici sacrificiul nu au fost luate în considerare în extinderea largă și rapidă a veștii bune a împărăției, atât cât limba engleză a putut să o facă cunoscută. Ea a fost trimisă în cele patru colțuri ale globului și în insulele mării, pe aripile tuturor vânturilor."

E. R. Pinney, în expunerea sa despre Matei 24, spune:

"Încă din 1842, publicații ale celui de-al doilea advent au fost trimise la fiecare stațiune misionară din Europa, Asia, Africa și America, de ambele părți ale Munților Stâncoși. Joseph Wolfe, misionarul evreu, aflăm din jurnalul activității sale, a vizitat majoritatea stațiunilor misionare din Est, din 1831 până în 1834, și a predicat această doctrină. El a avut conversații libere cu misionarii, dar și cu preoții evrei și mahomedani. Găsim această doctrină în Tartaria, cu aproximativ douăzeci și cinci de ani în urmă, iar timpul pentru venirea lui Hristos ar fi în 1844.Acest fapt este obținut de la un misionar irlandez din Tartaria, căruia un preot tătar i-a pus întrebarea: când va veni Hristos a doua oară? Iar el a răspuns că nu știe absolut nimic despre asta. Preotul tătar și-a exprimat surprinderea în fața unui astfel de răspuns din partea unui misionar care venise să-i învețe doctrinele Bibliei și a remarcat că el credea faptul că "toată lumea ar putea ști asta, care are o Biblie". Preotul tătar și-a expus apoi părerea, afirmând că, după părerea sa, Hristos va veni în jurul anului 1844 d.Hr. Misionarul a scris acasă o expunere a faptelor, care a fost publicată în Irish Magazine, în 1821. Comandanții vaselor noastre și marinarii ne spun că nu ating niciun port în care să nu constate că această proclamație nu i-a precedat, iar ei se întreabă frecvent cu privire la aceasta."

"Am observat, într-un ultim număr din Vocea Adevărului, că un frate care călătorea pe lacuri a întâlnit un domn rus, direct din țara sa, care l-a informat că doctrina "venirii lui Hristos și a sfârșitului lumii" a fost predicată acolo, dar a fost primită doar de clasele de jos. Reverendul Mansfield a avut un interviu cu un misionar moravist, staționat în Antigua, care a spus că, de câțiva ani încoace, doctrina venirii imediate a fost predicată pe scară largă în Germania și că întregul sud al Germaniei a fost trezit pe această temă."

Scutul Adventului, vol. I, nr. 1, pp. 86, 87, spune:

"Noi privim proclamarea care a fost făcută ca fiind strigătul îngerului care a declarat: "A venit ceasul judecății Sale". Apocalipsa 14:6, 7. Este un sunet care trebuie să ajungă la toate națiunile; este proclamarea 'Evangheliei veșnice' sau a 'acestei Evanghelii a împărăției'. Într-o formă sau alta, acest strigăt a străbătut pământul oriunde se găsesc ființe umane, iar noi am avut ocazia să auzim despre acest fapt. În ultimii șase ani, publicații care tratează acest subiect au

fost trimise la aproape toate stațiunile misionare engleze și americane de pe glob; cel puțin la toate la care am avut acces."

Un scriitor englez, Mourant Brock, remarcă astfel:

"Nu doar în Marea Britanie se așteaptă revenirea apropiată a Răscumpărătorului și se ridică glasul de avertizare, ci și în America, India și pe continentul european. Mi s-a spus recent de către unul dintre misionarii noștri germani, că în Wirtemberg există o colonie creștină de câteva sute de persoane, una dintre caracteristicile principale ale acesteia fiind, așteptarea celei de-a doua veniri. Și un slujitor creștin din apropierea țărmurilor Mării Caspice mi-a spus că există aceeași așteptare zilnică în rândul națiunii sale. Ei vorbesc în mod constant despre aceasta ca fiind "ziua mângâierii.'"

F. G. Brown, într-un articol publicat în Midnight Cry din 15 februarie 1844, scrie:

"În timpul Conferinței noastre [New Bedford, Mass.] am fost favorizați, printre alți frați buni pe care îi iubim, de prezența fratelui Hutchinson din Montreal, editor al Vocii lui Ilie. Puterea sa de prezentare a adevărului Scripturii și scurta sa expunere a ceea ce a suferit în apărarea acestuia au emoționat fiecare inimă și au scos lacrima tăcută din mulți ochi. Fratele H. ocupă poziția cea mai favorabilă pentru a distribui lumina în toate posesiunile britanice și în Europa. Având o mare cunoștință în Europa, și întrucât documentele pot fi trimise din Canadas acolo fără taxe poștale, el a îmbrățișat fiecare ocazie de a trimite provizii mari cu fiecare vapor cu aburi care se întoarce. Le-a expediat în Canadas, Noua Scoție, New Brunswick, Newfoundland, Anglia, Irlanda, Scoția, Țara Galilor, Franța, Germania, Constantinopol, Roma etc. etc.".

Strigătul de la miezul nopții din 21 septembrie 1843, spune:

"Aflăm dintr-o scrisoare primită de la James Perrin, care este căpitanul unui vas de canal care circulă între Albany și Buffalo, câteva fapte foarte interesante. După ce relatează modul în care a fost condus la o examinare și la o convingere a adevărului despre venirea rapidă a Domnului, care a fost mai întâi prin audierea unui pastor care a denunțat-o, el relatează câteva fapte interesante cu privire la niște emigranți din Norvegia care au traversat cu el de la Albany la Buffalo. El spune: "Trei dintre ei puteau vorbi engleza. Le-am vorbit despre venirea lui Hristos în acest an și i-am întrebat dacă au auzit ceva despre acest subiect în țara lor. Au întrebat dacă era profeția domnului Miller. Le-am spus că așa se numește. Apoi au spus că aproape toate ziarele din rândul lor, toamna și iarna trecută, au avut mai mult sau mai puțin de spus pe această temă. Le-am arătat apoi graficul pe care îl am la bord. În momentul în care au văzut-o, au spus că au văzut-o în propria lor țară. În ce măsură uimitoare s-a răspândit acest subiect de nepătruns și cu ce rapiditate. Nu a fost oare "această Evanghelie a

Împărăției" a Cerului la îndemână, aproape că a fost predicată în toată lumea, ca o mărturie?".

J. W. Bonham, Midnight Cry, 28 noiembrie 1844, observații:

"În timpul călătoriei mele spre Londra, am distribuit printre pasageri mai multe ziare și publicații ale celui de-al doilea advent. Unele dintre ele au fost publicate de fr. Litch în limba germană și trimise în Olanda; câteva exemplare din Midnight Cry le-am trimis în Țara lui Van Diemen, iar altele în diferite părți ale Angliei, de către persoane care mergeau în vizită la prietenii lor. Mai multe exemplare din Strigătul am trimis în Norfolk, care au fost mijlocul prin care am făcut ca subiectul Adventului să fie agitat înainte ca acesta să fie vizitat de frn. Winter și Burgess... Am fost adesea foarte înveselit de primirea de scrisori de la frații care lucrau în țară, cu informații încurajatoare pentru inimă despre progresul cauzei Adventului.În unele locuri s-au adunat 5.000 sau 6.000 de persoane pentru a asculta despre acest subiect de importanță majoră, dintre care unele au îmbrățișat adevărul cu bucurie. Am fost, de asemenea, foarte înveselit de primirea de scrisori, în care se spunea că mult bine a rezultat din citirea scrisorilor și a documentelor pe care le-am trimis în Anglia. Un exemplar din Cry, care conținea prelegerile fratelui Storrs despre viziunile lui Daniel, a fost dus în India, iar un altul a ajuns într-una din instituțiile teologice din Bristol, iar cei care se aflau acolo au declarat că a aruncat o lumină considerabilă asupra multor părți din Scriptură, care înainte erau considerate ca fiind învăluite în mister."

În Semnele Timpului, 14 februarie 1844, spune:

"CUM LUCREAZĂ DOMNUL. Un frate, căpitanul unui vas aflat acum în Anglia, le scrie prietenilor săi că vasul său a zăcut la Newport, în Țara Galilor, patruzeci de zile, din cauza furtunilor, timp în care o mulțime continuă de indivizi s-au înghesuit să se intereseze despre venirea Domnului, după ce auziseră că este adventist. Printre aceștia se aflau slujitori și laici, care au primit cu bucurie adevărul și l-au îmbrățișat din toată inima."

În Semnele Timpului, 15 noiembrie 1843,spune:

"Subiectul unei misiuni engleze a fost agitat, unii au avut impresia că "strigătul" nu a fost făcut în mod eficient în acea țară. Dar suntem asigurați din scrierile unor distinși clerici și laici, pe care le-am primit din acea țară, că strigătul a fost făcut cu fidelitate în Anglia, Scoția și Irlanda, și de asemenea pe continent."

Eld. R. Hutchinson, Midnight Cry, 5 octombrie 1843, spune:

"Trimit aproximativ 1.500 de exemplare din Vocea lui Ilie [un ziar al Adventului] în Europa, la fiecare două săptămâni, în afară de cele pe care le

împrăștii prin provincii. Acest lucru l-am făcut în mod regulat în ultimele patru sau cinci luni. Rezultatul îl va dezvălui veșnicia."

În Semnele Timpului, 13 noiembrie 1843, spune:

"Un tânăr din acest oraș [Philadelphia], care s-a întors recent dintr-o călătorie de vânătoare de balene în jurul Capului Horn, povestește despre răspândirea doctrinei în Pacific și pe coasta de vest a Americii de Sud. Va arăta în același timp cum dușmanii noștri au ajutat la răspândirea strigătului. 'Nu putem face nimic împotriva adevărului, ci pentru adevăr'. Nava de balene William C. Neye, din New London, California, s-a ciocnit cu o navă din New-Bedford, cândva în luna februarie, în largul insulei Cocas. Echipajul navei din New-London a primit de la nava din New-Bedford veștile din Statele Unite.Printre multe alte lucruri, li s-a spus că "Miller a prezis sfârșitul lumii pe 23 aprilie". Ei se aflau în călătoria de întoarcere spre casă, iar în a doua parte a lunii martie au intrat în portul Talcahuano, pe coasta Chile. Era o așezare spaniolă, catolică. Dar când au ajuns, au aflat că acolo a circulat aceeași poveste pe care au întâlnit-o pe ocean.Au ajuns în port pe 23 aprilie. Când a sosit acea zi, întreaga comunitate era într-o stare de consternare; și în timpul unei furtuni îngrozitoare, care a avut loc în acea zi, ei au fost în așteptarea momentană a venirii lui Hristos. Domnul Wardwell, informatorul nostru, spune că acest lucru a fost înțeles departe în interior; și că persoane de la o sută de mile în spate, din țară, au fost adunate în oraș pentru această ocazie. Astfel, New York Sun a dat lumină lumii și a trimis-o în regiuni și locuri unde noi nu am fi putut ajunge.

"Dar se va pune întrebarea dacă vestea că un astfel de adevăr predicat este o proclamare suficientă pentru a împlini profeția. Apocalipsa 14:6, 7; Matei 24:14. Răspunsul este: Dacă a fost suficientă în zilele apostolilor, este și acum. Că a fost atunci, este clar din Fapte 19:8-10, unde Pavel a predicat sau a învățat în Efes doi ani, astfel încât toți cei din Asia, atât iudei cât și greci, au auzit cuvântul Domnului Isus. Nu se poate ca toți să fi auzit o predică, dar au auzit sunetul Evangheliei. În acest sens, nu am nicio îndoială, dar Evanghelia împărăției este predicată în toată lumea."

Dr. Joseph Wolfe a călătorit în Arabia Felix, prin regiunea locuită de urmașii lui Hobab, socrul lui Moise. În Yemen a văzut o carte pe care o menționează astfel:

"Arabii din acest loc au o carte numită SEERA, care vorbește despre a doua venire a lui Hristos și despre domnia Sa în glorie!". În Yemen, el a petrecut șase zile cu recabiții. 'Ei nu beau vin, nu plantează viță-de-vie, nu semănau, nu trăiesc în corturi și își amintesc cuvintele lui Ionadab, fiul lui Recab. Împreună cu ei erau copii ai lui Israel, din tribul lui Dan, care locuiesc lângă Tarim, în Hadhramaut, și care așteaptă, la fel ca și copiii lui Recab, sosirea rapidă a lui Mesia pe norii cerului'". - Misiunea doctorului Wolfe în Bokhara.

"Vocea Bisericii", de D. T. Taylor, vorbește în felul următor despre răspândirea largă a sentimentului Advent:

"În Württemberg există o colonie creștină de sute de persoane, care așteaptă venirea rapidă a lui Hristos; de asemenea, o altă colonie de aceeași credință se află pe malurile Mării Caspice; Molokanerii, un grup mare de disidenți din biserica greacă rusă, care locuiesc pe malurile Mării Baltice - un popor foarte pios, despre care se spune că, "luând doar Biblia drept crez, norma credinței lor este pur și simplu Sfânta Scriptură" - sunt caracterizați de "așteptarea domniei imediate și vizibile a lui Hristos pe pământ". În Rusia, doctrina venirii și domniei lui Hristos este predicată într-o oarecare măsură și primită de mulți din clasa de jos. Ea a fost intens agitată în Germania, în special în partea de sud, în rândul moravilor. În Norvegia, diagramele și cărțile despre Revenire au fost distribuite pe scară largă, iar doctrina a fost primită de mulți. Printre tătarii din Tartaria, predomină o așteptare a venirii lui Hristos cam în această perioadă. Publicații englezești și americane despre această doctrină au fost trimise în Olanda, Germania, India, Irlanda, Constantinopol, Roma și în aproape toate stațiunile misionare de pe glob. În Insulele Turks, ea a fost primită într-o oarecare măsură printre wesleyeni. Domnul Fox, un misionar scoțian pentru poporul Telugu, credea în venirea în curând a lui Hristos.James MacGregor Bertram, un misionar scoțian din ordinul baptist, la Sfânta Elena, a rostit strigătul pe scară largă pe acea insulă, făcând mulți convertiți și premileniști; el l-a predicat, de asemenea, în Africa de Sud, la stațiunile misionare de acolo. David N. Lord ne informează că o mare parte din misionarii care au plecat din Marea Britanie pentru a face cunoscută Evanghelia păgânilor și care acum lucrează în Asia și Africa sunt milenariști; iar Joseph Wolfe, D. D., conform jurnalelor sale, între anii 1821 și 1845, a proclamat venirea grabnică a Domnului, în Palestina, Egipt, pe malurile Mării Roșii, Mesopotamia, Crimeea, Persia, Georgia, Arabia, în tot Imperiul Otoman, în Grecia, Turkistan, Bokhara, Afganistan, Hindoostan, Caşmir, Tibet, în Olanda, Scoția și Irlanda, la Constantinopol, Ierusalim, Sf. Elena, de asemenea, la bordul navelor în Marea Mediterană și la New York, pentru toate confesiunile.El declară că a predicat printre evrei, turci, mahomedani, parsiți, hinduși, caldeeni, yezidiți, sirieni, sabeani, la pașa, șeici, șahi, regii din Organtsh și Bokhara, regina Greciei, etc.; iar despre munca sa extraordinară, Investigatorul spune: "Nici un individ nu a dat, probabil, o mai mare publicitate doctrinei celei de-a doua veniri a Domnului Isus Hristos, decât a făcut-o acest cunoscut misionar, în lume. Oriunde merge, el proclamă apropierea venirii lui Mesia în glorie." pp. 342-344.

Încă așteptăm sfârșitul care se apropie. Și când se va împlini scopul lui Dumnezeu în proclamarea domniei viitoare a lui Hristos, atunci va veni sfârșitul. Această măreață proclamare triplă este ilustrată în Apocalipsa 14, prin trei îngeri, unul după altul, fiecare cu un mesaj distinct pentru popor. Primul are Evanghelia veșnică și proclamă că a venit ceasul Judecății. Versetele 6, 7. Al

doilea are un mesaj referitor la Babilon și este un apel emoționant cu referire la tot creștinismul corupt. Versetul 8. Al doilea nu ia locul primului, ci pur și simplu se alătură primului, dând putere marelui avertisment. Urmează al treilea, care se alătură celor două dinaintea lui, cu o avertizare foarte solemnă și se încheie cu anunțul: "Aici este răbdarea sfinților; aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus". Versetul 12. Cel de-al treilea înger reprezintă ultima chemare de îndurare pentru oameni, chiar înainte de venirea Fiului Omului. Vezi versetul 14. Acest mesaj nu ia locul celor două care l-au precedat, ci se alătură lor, iar marea avertizare triplă merge înainte până când lucrarea sa este terminată, când va veni sfârșitul.

Un tren, cu un vagon de pasageri, pleacă din Chicago spre Detroit. La Battle Creek, un alt vagon este adăugat la tren; la Jackson, este adăugat un al treilea vagon; iar trenul continuă drumul spre Detroit. Niciun vagon nu este lăsat în urmă în schimbul celor care au fost adăugate. Când este proclamat al doilea mesaj, Evanghelia veșnică nu este în niciun caz lăsată în urmă. Atunci când al treilea mesaj este proclamat, marile adevăruri conținute în primul și al doilea mesaj sunt purtate cu el până la încheierea lucrării. Iar în încheierea marelui mesaj triplu vedem finalizarea predicării Evangheliei Împărăției către națiuni.

PRELEGEREA A TREIA. PRIMUL MESAJ

TEXT. - Și am văzut un alt înger zburând în mijlocul cerului, având Evanghelia veșnică, ca să o propovăduiască celor ce locuiesc pe pământ și oricărui neam, seminție, limbă și popor, zicând cu glas tare: "Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul Judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor. Apocalipsa 14:6, 7.

Oricine va citi cu atenție proclamațiile cuprinse în capitolul al paisprezecelea din Apocalipsa, nu poate să nu remarce importanța lor uriașă. Indiferent de perioada din istoria bisericii în care sunt făcute aceste proclamații, ele trebuie să constituie, prin însăși natura lor, marea temă de interes pentru acea generație.Ori de câte ori îngerii din acest capitol sunt însărcinați de Dumnezeu să transmită națiunilor de pe pământ că a sosit ceasul judecății Sale, sau să proclame căderea Babilonului, sau să rostească împotriva închinătorilor fiarei cea mai teribilă amenințare pe care o conține Biblia, niciun om nu poate ignora munca lor, sau să trateze avertismentele lor ca neesențiale, decât cu riscul sufletului său. Dacă ar fi pur și simplu posibil ca aceste avertismente să ne fie adresate nouă înșine, s-ar cuveni să examinăm acest subiect cu o atenție serioasă; dar dacă acest aspect poate fi dovedit printr-o mărturie decisivă, este sigur că nu putem fi prea atenți la avertismentele rostite aici.

Textul se numește primul mesaj pentru că este primul din serie. Vezi versetul 9. Ioan îl numește "un alt înger" din cauza faptului că văzuse anterior un înger zburând în mijlocul cerului. Vezi cap. 8:13.

Această proclamație este una de o importanță capitală. Nu este o simplă judecată locală, ci una care îi privește pe toți locuitorii pământului. Prin urmare, ea face referire la scena Judecății finale. Este aceeași Evanghelie pe care a predicat-o Pavel și care este numită aici "Evanghelia veșnică". Dar marele adevăr rostit de acest înger nu ar fi fost un adevăr dacă ar fi fost rostit de Pavel; pentru că el a trăit la începutul dispensației evanghelice, iar această proclamare se referă la scenele ei de încheiere. Se pare că este același lucru cu "această evanghelie a împărăției", pe care Domnul nostru o prezintă în Matei 24:14, ca semn al sfârșitului acestei dispensații și care urma să fie propovăduită în toată lumea ca mărturie pentru toate națiunile înainte ca sfârșitul să vină.

Adevărul în această privință este bine exprimat în următoarele cuvinte ale regretatului domn Bliss, editor al Advent Herald, 14 decembrie 1850:

"Ca un indiciu al apropierii sfârșitului, s-a văzut totuși un alt înger zburând prin mijlocul cerului, având Evanghelia veșnică de propovăduit celor ce locuiesc pe pământ și oricărui neam, seminție, limbă și popor. Apocalipsa 14:6. Încărcătura acestui înger urma să fie aceeași Evanghelie care fusese vestită mai înainte; dar legat de ea era motivul suplimentar al apropierii împărăției, 'spunând cu glas tare: Temeți-vă de Dumnezeu și dați-i slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui care a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor'. Versetul 7. Nici o simplă predicare a Evangheliei, fără a anunța apropierea ei, nu ar putea împlini acest mesaj."

În armonie cu această mărturie a editorului Herald, voi da aici o altă mărturie dintr-un tratat despre profeție, publicat de J.V. Himes cam în aceeași perioadă, care vorbește de asemenea despre caracterul mesajului și despre momentul aplicării sale. Titlul tratatului este: "Lucrarea noastră specifică":

"Proclamarea unei evanghelii veșnice, "A venit ceasul Judecății Sale", Apocalipsa 14:6, 7, este principala proclamație a Adventului.

"Faptele rezumate sunt următoarele: Ioan, privind în viitorul îndepărtat, privind teatrul conflictului final, vede un mesager, un slujitor al unei evanghelii veșnice, zburând prin mijlocul cerului, cu o proclamație specială, înălțătoare, veselă, publică, care necesită grabă și o energie extraordinară în rostirea ei. Proclamația conține un fapt și o poruncă întemeiată pe acest fapt. 1. Faptul: "A venit ceasul judecății Sale". 2. Porunca: 'Temeți-vă de Dumnezeu', etc. Acestea sunt elementele acestei însărcinări speciale. Lucrarea acestui agent simbol este astfel clar definită; nu există termeni mai specifici.

"Acest mesager simbolizează o clasă de profesori? Aceasta a fost înțelegerea generală a expozanților. Domnul Wesley și Dr. Benson interpretează astfel pasajul. În acest punct există o mare unanimitate. Este clar din faptul că se spune că predică. Acea clasă de oameni este cea modernă. Domnul Wesley și

Dr. Benson fac ca acest mesager să simbolizeze pe reformatorii protestanți din vremea lui Luther. Cu punctul lor de vedere sunt de acord o masă de expozanți. Această însărcinare, totuși, nu poate fi a lui Luther.

"Acel corp trebuie să existe undeva, iar în caracterul său și în natura lucrării sale, trebuie să fie în acord cu simbolul mesager. Ele trebuie să se potrivească ca într-o oglindă. Poate fi găsit un astfel de corp? Proclamația enunțată mai sus a fost auzită. Lumea poate da mărturie despre aceasta. Strigătul: "A venit ceasul judecății Sale" a răsunat în toată creștinătatea. Mulțimea a auzit și a luat în derâdere sau a tremurat.De către ce corp de credincioși a fost făcută această proclamație? Nu de către cei care învățau că acea Judecată era cu o mie de ani în viitor. Nici o biserică care susține doctrina unei domnii spirituale nu poate fi acel corp, deoarece elementele proclamării lor contrazic categoric acele elemente menționate mai sus. Un astfel de corp care există acum poate fi găsit numai printre cei care îi constituie pe credincioșii Adventului din Europa și America."

Ca dovadă că acest mesaj nu s-a împlinit în istoria generațiilor trecute, oferim următoarele motive:

1. Înainte de secolul al XIX-lea, nu s-a făcut nicio proclamare a venirii ceasului Judecății lui Dumnezeu.

2. Dacă o astfel de proclamație ar fi fost făcută cu secole în urmă, așa cum susțin unii, ar fi fost una falsă.

3. Profețiile pe care trebuie să se bazeze o astfel de proclamare către oamenii aflați în stare de probațiune au fost închise și sigilate până la vremea sfârșitului.

4. Scripturile localizează în mod clar mesajul de avertizare cu privire la Judecată într-un scurt interval de timp, imediat înainte de venirea Domnului nostru.

Oferim acum dovezi în sprijinul propunerilor de mai sus. Dacă sunt susținute, ele stabilesc faptul că generația actuală este cea căreia îi sunt adresate mesajele îngerilor.

1. Apostolii nu au făcut o astfel de proclamație. Dimpotrivă, ei ne informează în mod clar că ziua Domnului nu era atunci aproape. Martin Luther nu a făcut această proclamație; pentru că el credea că Judecata va fi în viitor în aproximativ trei sute de ani. Și, în sfârșit, istoria bisericii nu prezintă o astfel de proclamare în trecut.

2. De asemenea, ne aflăm pe un teren solid atunci când spunem că, dacă o astfel de proclamație ar fi fost făcută lumii în secolele trecute, ar fi fost o

proclamație falsă. Trei motive susțin această afirmație. 1. Nu există nicio parte a Bibliei pe care s-ar fi putut baza un astfel de mesaj în trecut; 2. Ar fi fost în opoziție directă cu acele scripturi care localizează Judecata și avertizarea cu privire la apropierea ei în perioada ultimei generații; 3. Istoria lumii demonstrează pe deplin că ora Judecății lui Dumnezeu nu a venit în trecut.

3. Profețiile care ne dau timpul judecății și care prezintă succesiunea evenimentelor care duc la acea mare criză au fost închise și sigilate până la vremea sfârșitului. Ne referim în special la profețiile lui Daniel. A se vedea cap. 8:17, 26; 12:4, 9. Prin urmare, este evident că Dumnezeu rezervă avertizarea pentru generația care este singura care are nevoie de ea. Avertismentul lui Noe cu privire la potop era aplicabil numai celor care trebuiau să fie martori la el; tot astfel, avertismentul cu privire la Judecată este aplicabil numai generației care trăiește în zilele din urmă.

4. Biblia plasează aceste mesaje în perioada care precede imediat a doua venire și ne avertizează în mod clar împotriva proclamării Judecății de apoi înainte de acel moment. Dacă ne întoarcem la cartea Faptele Apostolilor, îl vom găsi pe Pavel predicând în fața lui Felix, despre Judecata viitoare; și în fața atenienilor, că Dumnezeu a stabilit o zi în care va judeca lumea în dreptate prin Isus Hristos. Fapte 24:25; 17:31. Dar această carte nu lasă să se înțeleagă nicăieri că Hristos urma să vină imediat la Judecată. Petru îi îndreaptă pe ascultătorii săi spre viitor, spunând că cerurile care Îl primiseră atunci pe Hristos, trebuie să-L rețină până la vremurile de răscumpărare. Faptele Apostolilor 3:21.

Prima epistolă către Tesaloniceni ar putea părea să ne învețe că apostolii se așteptau la venirea lui Hristos la Judecată în zilele lor. Într-adevăr, este evident că o astfel de idee a fost primită din ea de către biserica din Tesalonic. De aceea, în cea de-a doua epistolă adresată lor, Pavel a considerat necesar să vorbească în mod explicit despre acest aspect. El le spune că venirea lui Hristos la Judecată nu putea avea loc până la marea apostazie; și că, ca rezultat al acestei apostazii, Omul păcatului trebuia să se arate, arătându-se pe sine însuși că este Dumnezeu și înălțându-se mai presus de tot ceea ce se numește Dumnezeu sau care este adorat. Că această taină a nelegiuirii este marea apostazie romană, nimeni altcineva decât un papistaș nu va nega.

Supremația papală a început în anul 538 și s-a încheiat în 1798, odată cu răsturnarea puterii temporale a Papei. Prin urmare, avertismentul lui Pavel împotriva unei false proclamații cu privire la Judecata apropiată expiră în acel moment, și nu înainte. Pentru că atunci am ajuns la momentul în care s-a petrecut ultimul eveniment important din Daniel 7, înainte de Judecată.

Și, ceea ce este de un interes foarte profund, momentul în care expiră avertismentul lui Pavel este începutul timpului sfârșitului - chiar punctul până la care viziunile lui Daniel au fost închise și sigilate. Comparați capitolul 11:33, 35;

Daniel 7:25, și faptul că cei 1260 de ani de persecuție a sfinților se termină odată cu începutul timpului sfârșitului, va părea evident. Cât de glorios face să strălucească acest punct de vedere asupra subiectului adevărul lui Dumnezeu!Căci avertismentul apostolului împotriva unei false proclamări a Judecății apropiate expiră chiar în punctul în care pecetea este luată din acele profeții care arată când va avea loc Judecata. Și tocmai cu privire la această perioadă, timpul sfârșitului, se spune: "Mulți vor alerga încoace și încolo, iar cunoștințele [chiar pe tema care a fost ascunsă mai înainte] vor fi sporite". Atunci, timpul sfârșitului este perioada în care se va da strigătul orei Judecății și mesajele ulterioare.

Dezamăgirea nu dovedește nicidecum că Dumnezeu nu are nici un amestec în călăuzirea poporului Său. Ea ar trebui să-i determine să-și corecteze erorile, dar nu ar trebui să-i determine să-și lepede încrederea în Dumnezeu. Tocmai pentru că copiii lui Israel au fost dezamăgiți în pustie, ei au negat atât de des călăuzirea divină. Ei sunt prezentați ca o avertizare pentru noi, pentru ca noi să nu cădem după același exemplu de necredință.

Dar trebuie să fie evident pentru orice student al Scripturii că îngerul care vestește ora Judecății lui Dumnezeu nu transmite și ultimul mesaj de îndurare. Apocalipsa 14 prezintă alte două proclamații ulterioare, înainte de încheierea probațiunii umane. Numai acest fapt este suficient pentru a dovedi că venirea Domnului nu are loc la încheierea proclamării primului înger.

PRELEGEREA A PATRA. AL DOILEA MESAJ

TEXT. - Și a urmat un alt înger, zicând: "A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, pentru că a făcut să bea toate neamurile din vinul mâniei desfrânării ei. Apocalipsa 14:8.

Se vorbește despre acest înger ca fiind al doilea, deoarece cel care îl urmează este, în limbajul inspirației, numit al treilea. În comentariile asupra unui limbaj atât de puternic și de simbolic, primul lucru care trebuie determinat este semnificația simbolului introdus.

1. Care este, așadar, Babilonul acestui mesaj? Este numit aici pur și simplu "cetatea cea mare". Dar se vorbește despre el în altă parte în cartea Apocalipsa într-un mod care nu poate să nu ducă la o soluție corectă a acestei întrebări. În Apocalipsa 17:18, aceeași cetate este numită femeie. "Și femeia pe care ai văzut-o este cetatea aceea mare, care domnește peste împărații pământului". În Scriptură, atunci când este folosită ca simbol, femeia este întotdeauna considerată ca reprezentând o organizație religioasă, adevărata biserică fiind reprezentată de o femeie virtuoasă, ca în capitolul 12, iar cea falsă de o femeie coruptă, ca în textul de față și în multe alte locuri. Babilonul este ceva distinct de puterile civile ale pământului; căci cu ea regii pământului formează legături

ilicite.Este locul în care se află poporul lui Dumnezeu ca trup, pentru că la un moment dat sunt chemați la comuniunea ei. Aceste considerații arată că nu trebuie să ne uităm la vreun oraș literal pentru Babilonul din Apocalipsă, nici la vreo putere civilă, ci la organizațiile ecleziastice sau bisericești. Este, așadar, vreo biserică anume, cu excluderea tuturor celorlalte, desemnată prin termenul Babilon? Nu ar fi coerent să presupunem acest lucru; deoarece termenul Babilon, de la Babel, unde Dumnezeu a confundat limba oamenilor, înseamnă amestec, confuzie. În sensul în care am arătat că este folosit în cartea Apocalipsa, el trebuie să desemneze credințe și sisteme religioase conflictuale și discordante. Dar acest lucru nu ar fi aplicabil unei singure confesiuni religioase, deoarece fiecare dintre aceste confesiuni este mai mult sau mai puțin o unitate. Și, în plus, poporul lui Dumnezeu care este chemat din Babilon nu este ca un corp legat de nicio confesiune unică. Prin urmare, trebuie să înțelegem prin acest termen toate sistemele false și corupte ale creștinismului. Faptul că bisericile romane și grecești sunt incluse în acestea, puțini vor fi dispuși să nege; în timp ce bisericile protestante, din păcate! fatalmente conforme cu lumea și vinovate de lungul catalog de păcate imputate de Pavel creștinilor declarați în zilele din urmă, 2 Timotei 3:1-5, trebuie să fie socotite ca un membru al familiei. În această ramură a familiei găsim acel amestec și acea confuzie în multitudinea de secte și credințe, care răspunde cel mai bine la semnificația termenului.

2. Care este căderea Babilonului? Evident, o cădere morală. În Apocalipsa 18:1-5, unde pare să fie dat un al doilea și ulterior anunț al acestui eveniment, citim: "Babilonul cel mare a căzut, a căzut și a devenit locuința dracilor, lăcașul oricărui duh necurat și colivie pentru orice pasăre necurată și urâtă". Adică, ca urmare a căderii sale, ea a ajuns în această stare deplorabilă. După ce a căzut, nelegiuirile ei au crescut rapid, păcatele ei au ajuns până la cer, iar poporul lui Dumnezeu este chemat afară. Versetele 4, 5.Prin urmare, această cădere este una morală. Absurditatea aplicării acestei afirmații la Roma sau la orice altă cetate literală, în care se află foarte puțini, dacă nu chiar niciunul, din poporul lui Dumnezeu și din care nu ar putea fi chemați după căderea sau distrugerea ei, trebuie să fie foarte evidentă. Armonia aplicării acesteia la un corp religios care poate apostazia și deveni corupt, și din care poporul lui Dumnezeu poate fi chemat ulterior, este la fel de clară, iar necesitatea unei astfel de aplicări nu este mai puțin evidentă. Nici o altă aplicare nu este admisibilă.

Cauza căderii Babilonului se spune că "a făcut ca toate neamurile să bea din vinul mâniei desfrânării ei". Curvia ei a fost legătura ei ilegală cu regii pământului. Vinul acesteia este cel cu care biserica a îmbătat națiunile pământului. Nu există decât un singur aspect la care se poate referi acest lucru, și anume doctrina falsă. Ca urmare a unirii ei ilicite cu puterile pământului, această prostituată a corupt adevărurile pure ale Bibliei și cu vinul doctrinei ei false a intoxicat națiunile.Printre erorile grosolane pe care ea le-a făcut ca masele să le primească drept adevăr biblic, menționăm următoarele: 1. Că

sufletul este nemuritor; 2. Că stropirea și turnarea reprezintă botezul; 3. Că duminica este Sabatul; 4. Că vor fi o mie de ani de pace și prosperitate înainte de venirea Domnului; 5. Că moștenirea sfinților nu este pământul făcut nou, ci o regiune imaterială, intangibilă, dincolo de limitele timpului și spațiului; 6. Că a doua venire trebuie înțeleasă spiritual și că a avut loc la distrugerea Ierusalimului, sau că are loc la convertire sau la moarte; 7. Că a doua venire trebuie înțeleasă spiritual.Că nu are nicio importanță, dacă putem judeca după practica lor, să iasă și să fie separați de lume. Cele mai multe dintre aceste erori pernicioase pe care sectele protestante le-au extras de la biserica romană, iar altele au fost create de ele însele, arătând în mod concludent că ele nu sunt decât fiicele marii apostazii.

Dar pentru a nu părea că noi înșine judecăm aceste denominațiuni, deoarece am putea fi acuzați că nu judecăm imparțial, îi vom lăsa pe membrii lor să vorbească și vom lăsa problema să se rezolve pe baza mărturiilor lor. Pentru a arăta că nu suntem singurii care clasificăm sectele protestante populare ca făcând parte din Babilon, oferim următoarele. Dacă ei înșiși o susțin, nu suntem dispuși să o contestăm.

Domnul William Kinkade, în lucrarea sa "Bible Doctrine", p. 294, spune:

"Cred, de asemenea, că Hristos are o biserică adevărată pe pământ, dar membrii ei sunt împrăștiați între diferitele confesiuni și toți sunt mai mult sau mai puțin sub influența Babilonului misterios și a fiicelor sale."

Domnul Hopkins, într-un tratat despre mileniu, spune:

"Nu există niciun motiv pentru a considera că spiritul și practicile anticreștine se limitează la ceea ce se numește acum Biserica Romei. Bisericile protestante au mult din anticrist în ele și sunt departe de a fi complet reformate de corupțiile și răutățile ei."

Domnul Simpson, în lucrarea sa "Pledoarie pentru religie", spune:

"Pentru că, deși Papa și Biserica Romei se află în fruntea marii amăgiri de 1260 de ani, toate celelalte biserici, indiferent de confesiune, fie că sunt înființate sau tolerate, care împărtășesc același spirit, sau care au instituit doctrine sau ceremonii potrivnice Evangheliei pure și nealterate a lui Hristos, vor împărtăși mai devreme sau mai târziu soarta acelei imense țesături de rânduieli umane; și faptul că bisericile protestante ar trebui să imite Biserica Romei, în această parte cea mai rea a comportamentului său, nu poate fi niciodată deplâns îndeajuns."

Alexander Campbell spune:

"Instituțiile de închinare care funcționează acum în toată creștinătatea, sporite și cimentate de voluminoasele lor confesiuni de credință și de constituțiile lor ecleziastice, nu sunt biserici ale lui Isus Hristos, ci fiicele legitime ale acelei mame a curvelor, Biserica Romei."

Lorenzo Dow spune despre Biserica Romană:

"Dacă ea este o mamă, cine sunt fiicele? Trebuie să fie bisericile corupte, naționale, stabilite, care au ieșit din ea." - Viața lui Dow, p. 542.

În Enciclopedia religioasă (art. Antihrist), citim:

"Scriitorul cărții Apocalipsa ne spune că a auzit o voce din ceruri care spunea: "Ieșiți din ea, poporul meu, ca să nu vă împărtășiți din păcatele ei și să nu primiți plăgile ei". Dacă astfel de persoane se găsesc în 'mama curvelor', cu mult mai puțină ezitare se poate deduce că ele sunt legate de fiicele ei necurate, acele biserici naționale care sunt fondate pe ceea ce se numesc principii protestante.

În primăvara și vara anului 1844, a fost proclamat un mesaj distinct, prezentând starea decăzută a bisericilor, care a avut ca rezultat chemarea din ele a cincizeci de mii de credincioși în întâmpinarea imediată a lui Hristos. Iar mărturiile venite chiar de la bisericile pe care le părăsiseră nu puteau decât să-i convingă că avuseseră păreri corecte despre starea decăzută a bisericilor și că făcuseră voia lui Dumnezeu separându-se de ele.

Christian Palladium din 15 mai 1844 vorbește în următoarele acorduri de doliu: "În toate direcțiile auzim sunetul dureros, fluturând în fiecare adiere de vânt din cer, înfrigurând ca o rafală dinspre ghețurile din nord, așezându-se ca un incubus pe pieptul celor timizi și bând energiile celor slabi; deoarece căldura, diviziunea, anarhia și pustietatea tulbură granițele Sionului."

Telescopul religios, din 1844, folosește următorul limbaj: "Niciodată nu am fost martori la un asemenea declin general al religiei ca în prezent. Cu adevărat, biserica ar trebui să se trezească și să cerceteze cauza acestei nenorociri; pentru o nenorocire, fiecare dintre cei care iubesc Sionul trebuie să o privească. Când ne aducem aminte cât de 'puține și rare sunt cazurile de convertire adevărată' și de impenitența și împietrirea aproape fără egal a păcătoșilor, aproape involuntar exclamăm: 'A uitat Dumnezeu să fie milostiv? sau este ușa milei închisă? '"

Pentru mai multe mărturii de pe buzele lor cu privire la starea bisericilor, la lăcomia lor, la mândria față de clădirile bisericilor, la cântatul operei în închinarea lor, la jocurile de noroc religioase, la aprobarea dansului, la zelul lor pentru plăcerile lumești, la mândria și moda lor, trimitem cititorul la lucrările

intitulate "Cele trei mesaje" și "Starea bisericilor", de vânzare la Review Office, Battle Creek, Michigan.

PREDICA A CINCEA. AL TREILEA MESAJ

TEXT. - Și îngerul al treilea îi urmărea, zicând cu glas tare: "Dacă cineva se va închina fiarei și chipului ei și va primi semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea din vinul mâniei lui Dumnezeu, care se varsă fără amestec în paharul mâniei Lui, și va fi chinuit cu foc și cu pucioasă, în prezența sfinților îngeri și în prezența Mielului; și fumul chinului lor se ridică în sus în vecii vecilor; și nu au odihnă nici ziua, nici noaptea, cei care se închină fiarei și chipului ei și oricine primește semnul numelui ei. Iată răbdarea sfinților; iată-i pe cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Apocalipsa 14:9-12.

Istoria BISERICII nu prezintă nicio mărturie că acest mesaj a fost auzit în trecut. Iar faptul că primul și al doilea înger din această serie se aplică generației actuale, stabilește foarte clar că cel de-al treilea mesaj nu aparține trecutului.

Se cuvine să remarcăm aici trei simboluri folosite în acest mesaj, și anume fiara, chipul ei și semnul ei, și să atragem atenția asupra altor puncte distincte cuprinse în el. Acestea sunt răbdarea sfinților, poruncile lui Dumnezeu, credința lui Isus și pedeapsa amenințată.

1. Fiara. Felul familiar în care fiara, imaginea și semnul sunt introduse în acest mesaj arată că sunt simboluri care sunt explicate în altă parte în cuvântul profetic; căci atunci când un simbol este introdus pentru prima dată în profeție, se dau specificații și detalii suficiente pentru a conduce la înțelegerea lui. Nu găsim astfel de detalii în acest mesaj cu privire la simbolurile introduse aici și, prin urmare, le căutăm în alte părți ale cărții Apocalipsa.

În capitolul 13:1 și mai departe, găsim o putere introdusă sub simbolul și numele de "fiară". Sunt prezentate timpul și modul în care a apărut, sunt evidențiate caracteristicile sale, este descrisă lucrarea sa, este precizată durata sa și este prezis sfârșitul carierei sale. Faptul că aceasta este fiara menționată în cel de-al treilea mesaj este cert; deoarece este singurul simbol din cartea Apocalipsa care poartă titlul necalificat de "fiara". În capitolul 12:11, este introdusă o altă fiară, dar după ce a fost numită o dată ca fiind o altă fiară, ea este desemnată mereu după aceea prin pronumele el.

Acum ne întrebăm: Ce putere este reprezentată de fiară? Pentru a afla acest lucru, ne întoarcem și mai mult în urmă, la capitolul 12, unde găsim o putere simbolizată de un mare balaur roșu, care este cel care precede fiara din capitolul 13. Cele șapte capete și cele zece coarne de pe aceste două simboluri arată că ele reprezintă două faze ale aceleiași puteri. Prin consensul universal al expozanților protestanți, marele balaur roșu este considerat un reprezentant al Romei păgâne. Următoarea fază prezentată de Roma, după forma păgână, a

fost cea papală. Roma Papală a succedat Romei Păgâne. Balaurul și-a dat scaunul, puterea și marea autoritate fiarei. Prin urmare, fiara nu poate reprezenta altceva decât Roma papală.

2. Imaginea. Aceasta este imaginea fiarei pe care tocmai am luat-o în considerare. O imagine este o reprezentare, o asemănare, o copie sau o asemănare, a unei persoane sau a unui lucru. Cum fiara este biserica papală, o biserică având puterea civilă de a-i pune în aplicare decretele și de a executa orice pedeapsă pe care ar putea-o aplica pentru crima de erezie, o imagine a acestei fiare trebuie să fie o organizație ecleziastică, care posedă aceleași caracteristici esențiale și este stabilită pe aceeași bază. Vedem undeva vreun loc sau vreun indiciu pentru o mișcare de acest fel? Puterea care formează imaginea este cea de-a doua fiară din Apocalipsa 13, numită o altă fiară care are două coarne ca un miel.Orice investigație cu privire la această imagine necesită o examinare prealabilă a simbolului fiarei cu două coarne, dar pentru aceasta nu avem spațiu în lucrarea de față. Aici pot fi stabilite doar câteva propoziții; și poate că acest lucru este tot ce este esențial în cazul de față, deoarece ele vor fi dovedite din abundență în alte lucrări. 1. Fiara cu două coarne este un simbol al Statelor Unite ale Americii. 2. Cele două coarne ale sale reprezintă cele două principii conducătoare ale acestui guvern, republicanismul și protestantismul.3. Ea ocupă teritoriul potrivit pentru a răspunde profeției; deoarece, fiind o altă fiară, trebuie să fie situată în afara teritoriului ocupat de prima fiară și de cele zece coarne ale sale. 4. A fost văzută apărând la momentul potrivit, cel în care prima fiară a intrat în captivitate, în 1798. Această națiune începea atunci să atragă atenția lumii ca o putere care se dezvolta și se ridica rapid. 5. Ea poartă forma corectă de guvernare, care, conform profeției, trebuie să fie republicană, nu monarhică. 6. Ea îndeplinește lucrarea care i-a fost atribuită în profeție. Pe scurt, ea se potrivește în mod admirabil cu fiecare parte a descrierii profetice.

Formarea imaginii este încă în viitor; și dacă avem dreptate în ceea ce privește fiara cu două coarne, trebuie să o căutăm în țara noastră și într-un timp foarte scurt.

Și acum ne întrebăm: Vedem vreun indiciu al unei astfel de mișcări? Răspundem: Da, după cum va arăta următorul extras, dintre multele care ar putea fi date. Să ne amintim că mai întâi este "spus" celor care locuiesc pe pământ, poporului națiunii, că trebuie să facă un chip fiarei. Problema trebuie mai întâi să fie agitată și mișcarea trebuie să fie recomandată, înainte ca mintea publică să fie pregătită pentru o acțiune decisivă în această privință.

Charles Beecher, în predica sa la inaugurarea celei de-a doua biserici prezbiteriene din Fort Wayne, Indiana, 22 februarie 1846, a spus:

"Astfel, ministerul denominațiunilor protestante evanghelice nu numai că s-a format, până la capăt, sub o presiune enormă a fricii pur omenești, dar

trăiește, se mișcă și respiră într-o stare de lucruri radical coruptă și apelează în fiecare oră la fiecare element mai josnic al naturii lor pentru a tăgădui adevărul și a pleca genunchiul în fața puterii apostaziei. Nu așa au stat lucrurile cu Roma? Nu trăim oare viața ei din nou? Și ce vedem chiar în față? Un alt Consiliu General! O convenție mondială! O alianță evanghelică, și un crez universal!"

3. Semnul și închinarea la fiară. Fiara cu două coarne îi determină pe oameni să se închine primei fiare și să primească semnul acesteia. Ce este semnul fiarei?

După cum am văzut, fiara este papalitatea. Fiara cu două coarne care va impune semnul este propriul nostru guvern. Care este semnul papalității pe care această națiune trebuie să-l aplice? Trebuie să fie un lucru pe care ambele părți îl au în comun și în care amândouă sunt la fel de interesate. Semnul oricărei puteri trebuie să fie ceva care să îi distingă pe adepții acelei puteri. Iar ceea ce îi distinge pe adepții oricărei puteri trebuie să fie o lege, o cerință sau o instituție a acelei puteri. Prin urmare, semnul fiarei trebuie să fie o cerință de natură religioasă pe care papalitatea a instituit-o și la care pretinde supunere din partea adepților săi, ca semn al dreptului său de a legifera în materie religioasă.

Printre pretențiile și instituțiile Bisericii Romane găsim ceva de acest fel. Și s-ar putea să-i surprindă pe unii protestanți să afle că este vorba de instituția duminicii în locul Sabatului din porunca a patra. Ascultați ce susține această biserică pe tema schimbării Sabatului:

"Q. Cum dovediți că biserica are puterea de a porunci sărbători și zile sfinte?

"A. Prin însuși actul de a schimba Sabatul în duminică, lucru pe care protestanții îl permit; și, prin urmare, ei se contrazic cu drag pe ei înșiși, păstrând duminica cu strictețe și încălcând majoritatea celorlalte sărbători poruncite de aceeași biserică." - Rezumat al Doctrinei Creștine.

Pentru a dovedi că ținerea duminicii nu are nici o bază în Scriptură, ci este o instituție a papalității, așa cum pretind romanii, vezi Istoria Sabatului și alte lucrări, publicate la Review Office.

Cel de-al treilea mesaj avertizează împotriva primirii semnului fiarei; prin urmare, cei cărora li se adresează mesajul nu au acest semn în sensul mesajului, în momentul în care acesta este proclamat. Dar când pretențiile Sabatului celei de-a patra porunci vor fi prezentate pe deplin înaintea oamenilor, cei care atunci se vor întoarce de la el pentru a accepta Sabatul contrafăcut al fiarei, vor primi semnul fiarei. Fie ca Dumnezeu să-i pregătească pe cei cinstiți la inimă pentru a sta neclintiți în conflictul care va veni.

4. Răbdarea sfinților. Cronologia celui de-al treilea mesaj este clar marcată ca fiind perioada "răbdării sfinților", care urmează proclamării celor două mesaje anterioare. Iar această perioadă a răbdării sfinților este marcată de un fapt extrem de important, și anume, de păzirea poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus.

5. Poruncile lui Dumnezeu. Perioada de răbdare a sfinților se distinge prin faptul că ei păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus; de aici și reforma Sabatului tocmai acum.

6. Credința lui Isus. Acest termen este folosit în distincție față de poruncile lui Dumnezeu. "Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu [Tatăl] și credința lui Isus" [Fiul]. Acest lucru îl exclude deopotrivă pe evreul orb, care se laudă cu legea și îl respinge pe Isus, precum și pe creștinul care mărturisește credința în Hristos în timp ce încalcă poruncile lui Dumnezeu.

7. Amenințat cu Pedeapsa. Pedeapsa înfricoșătoare legată de avertismentul îngerului al treilea constă în mânia nemărginită a lui Dumnezeu în ultimele șapte plăgi și în chinul cu foc și pucioasă în prezența sfinților îngeri și a Mielului.

Dragă cititorule, fie ca tu să-L cauți pe Domnul cât timp poate fi găsit, iar în El și în adevărul Său să găsești un adăpost împotriva furtunii iminente.

J.W.

UN APEL SERIOS

Comitetului Conferinței Generale, "Picked Men" de la Battle Creek, comitetelor Conferințelor de Stat și ofițerilor din mai multe ramuri ale Societății noastre de Tractologie și Misiune.

CUPRINSUL LUCRĂRII

Stimați frați: Ne luăm stiloul pentru a ne adresa vouă cu asigurarea că Domnul ne-a îndrumat mintea să luăm în considerare starea actuală a poporului nostru și nevoile cauzei, așa cum nu am mai simțit niciodată. În retragerea noastră din Munții Stâncoși, ne-am luat timp pentru a trece în revistă întregul teren al poziției noastre. Am cercetat întregul câmp de lucru și am luat în considerare propria noastră condiție înaintea lui Dumnezeu și pe cea a poporului nostru. Și cu pocăință și cu mărturisirea lipsei de credință și de răbdare, atunci când, în vremurile trecute, în necazuri adânci, pentru a aștepta ca Dumnezeu să facă dreptate, ne-am apropiat de Domnul.

La primul nostru timp de rugăciune din această dimineață, 20 august, când ne-am retras singuri din familie, pentru a-L căuta în mod special pe Domnul, așa cum ne-am obișnuit de când suntem în munți, sentimentele doamnei W. au fost alături de ale noastre în cea mai puternică asigurare că mâna Domnului ne-a despărțit de poporul Său pentru o vreme, pentru a ne îmbunătăți sănătatea și pentru a aduna putere spirituală și o lumină clară cu privire la starea și nevoile cauzei. Aici, prin harul lui Dumnezeu, ne așteptăm să rămânem până când Domnul ne va trimite să lucrăm în mijlocul poporului Său.

Și în timp ce ne bucurăm de o mare libertate în Domnul și de siguranța că El ne conduce și ne iartă lipsa noastră de credință, de speranță, de curaj și de răbdare în așteptare, și ne redă bucuriile mântuirii Sale, simțim cel mai profund interes pentru aceia dintre colegii noștri de muncă care au adus întuneric și robie în mintea și în spiritul lor, nefiind independenți pentru Domnul și pentru dreptate; și rugăciunile noastre sincere se înalță la Dumnezeu de multe ori pe zi pentru ei și, de asemenea, pentru cei care au o muncă, o grijă și o responsabilitate dublă în această cauză, din cauza eșecului unora de a veni în ajutorul Domnului împotriva celor puternici. Strigătul Duhului este în inimile noastre pentru ei, și așteptăm să vedem în ei lucrarea Duhului ca răspuns. Dacă vreodată slujitorii lui Dumnezeu ar trebui să rămână împreună în eforturile, durerile, bucuriile și responsabilitățile lucrării, ei ar trebui să stea împreună în criza din acest moment.

Dragi frați, în ceea ce privește corectitudinea pozițiilor noastre, referitoare la apropiata încheiere a perioadei de probă umană, la venirea Fiului omului și la apărarea lor clară și ușoară din Scripturile adevărului, nu este nevoie să ne adresăm vouă. Vedeți o armonie completă în ele, toate fiind în acord cu

cuvântul sigur al profeției într-o minunată perfecțiune. Și ajungeți la concluzia naturală și inevitabilă că încheierea lucrării noastre trebuie să vină în curând. Altfel, întreaga mișcare trebuie să fie o iluzie inexplicabilă. Dar nu! Biblia este stânca pe care stăm ferm. Sistemul nostru de interpretare este singurul sigur și adevărat. Și, în armonie cu avertismentele lui Dumnezeu către oameni și națiuni din trecut și cu relațiile Sale cu aceștia, ultimul avertisment al lumii a sosit, iar marea ei criză finală este chiar în fața noastră.

Dar, dragi frați, poporul nostru se află într-o stare înfricoșătoare înaintea lui Dumnezeu. Este în general recunoscut faptul că mărturia Martorului adevărat către biserica din Laodiceea, Apocalipsa 3:14-21, se aplică timpului nostru și poporului nostru. Iar această poziție pare să fie apărată cu pricepere și susținută de dovezi copleșitoare în "Gânduri despre Apocalipsă" ale fratelui Smith.

Încrederea noastră actuală ca popor și a faptului că avem adevărul și că Dumnezeu este cu noi, în timp ce suntem atât de despărțiți de El prin dragostea acestei lumi, încrederea în noi înșine și, la mulți, o ură hotărâtă față de mustrare, dă sens și forță mustrării Fiului lui Dumnezeu către ultima biserică:

"Cunosc faptele tale, că nu ești nici rece, nici fierbinte; aș vrea să fii rece sau fierbinte. Așa că, pentru că ești călduț și nu ești nici rece, nici fierbinte, te voi scuipa din gura mea. Pentru că tu spui: "Sunt bogat, am belșug de bunuri și nu am nevoie de nimic", și nu știi că ești nenorocit, mizerabil, sărac, orb și gol: Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur încercat în foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci și să nu se arate rușinea goliciunii tale; și să-ți ungi ochii cu untdelemn pentru ochi, ca să poți vedea. Pe toți cei pe care îi iubesc, îi mustru și îi pedepsesc; deci, fii zelos și pocăiește-te".

Dragi frați, nu este suficient să recunoaștem pur și simplu aplicarea corectă a acestei mustrări surprinzătoare la noi înșine în prezent. Ar trebui să medităm cu atenție asupra importanței sale înfricoșătoare și să lăsăm ca amenințarea sa teribilă să ne determine să acționăm imediat. Știți foarte bine că în nicio perioadă a existenței noastre, ca popor, aplicarea ei nu a fost atât de puternică ca în prezent.

Domnul a făcut apel la poporul nostru prin manifestarea Duhului profeției în zilele noastre, prin mustrări, avertismente și rugăminți. Ei au fost avertizați de păcatele lăcomiei, iubirii de lume, egoismului, mândriei, încrederii în sine și iubirii de confort; și de lipsa consacrării, a sacrificiului de sine, a iubirii de Dumnezeu și a iubirii pentru mântuirea sufletelor. Mulți au citit aceste mustrări până s-au săturat de ele, iar acum le neglijează. Iar unii nutresc o ură față de astfel de mărturii. Aceștia nu văd nevoia de mustrare. Ei se simt asigurați că avem adevărul și că Domnul este cu noi; și trag concluzia că aceste mustrări și avertismente continue împiedică progresul cauzei.

Această viziune a lucrurilor și acest spirit este în creștere în rândul poporului nostru. Dragostea pentru mărturia pură este în scădere; iar cei care îndrăznesc să vorbească deschis și hotărât împotriva greșelilor și păcatelor care prevalează printre noi se fac pradă unui spirit amar de răzvrătire în cei care au fost adesea mustrați și care și-au înăsprit gâtul împotriva corecției. Înșelăciunea asupra minților poporului nostru este una înfricoșătoare.Profeția pentru ultima etapă a bisericii lui Isus Hristos, dată în anul 96d.Hr., privește înainte cu aproape o mie opt sute de ani, până în 1873, și descrie, cu o exactitate minuțioasă, starea de lucruri printre noi, lansează un avertisment teribil de respingere totală fără pocăință zeloasă, sfătuiește singura cale de scăpare, iar apoi, în acorduri de cea mai deplină bunăvoință și de cea mai tandră afecțiune, promite cea mai apropiată și mai dragă comuniune cu Hristos tuturor celor care ascultă glasul avertismentului și deschid ușa inimii lor prin zelul de a se pocăi de păcatele care L-au îndepărtat de ei pe dragul Mântuitor.

Și să nu uităm că această mărturie către biserica din Laodiceea vine de la Martorul adevărat. Este de la Fiul lui Dumnezeu. Ea se adresează poporului nostru în acest moment critic.Ea descrie adevărata lor stare de orbire în ceea ce privește poziția lor înaintea lui Dumnezeu; și nimic nu a contribuit atât de mult la aducerea poporului nostru în această stare, ca influența celor care au nutrit un sentiment de antipatie, iar la unii a ajuns până la o ură hotărâtă, împotriva mustrărilor pe care Domnul le-a dat poporului Său prin slujitorii Săi credincioși.

O criză înfricoșătoare se află chiar în fața noastră. Printre noi se coace o mărturie care va găsi un răspuns entuziast din partea celor a căror ambiție este foarte mare, cât și dorinței crescânde de a fi drepți înaintea lui Dumnezeu. Ea va atinge cele mai sensibile sentimente ale tuturor celor care poartă povara cauzei și care suspină și plâng pentru relele tot mai mari dintre noi. Această mărturie, în armonie cu cea a Adevăratului Martor al ultimei etape a bisericii, care reprezintă starea poporului nostru ca fiind foarte rea, când cei care sunt orbiți de păcatele lor de omisiune și de comitere cred că starea lor este foarte bună, nu va fi primită de toți. Unii și-au orbit atât de mult ochii în fața avertismentelor repetate și sunt ținuți atât de tare în spiritul răzvrătirii, încât nu vor vedea niciodată lucrurile în mod clar și nu vor simți condiția lor pierdută, până când va fi prea târziu pentru o reformă completă.

Forma pe care o iau lucrurile indică cu tărie faptul că "Zguduirea", descrisă în Daruri Spirituale 1:183-186, ar putea fi chiar peste noi și că timpul prezent cere o examinare atentă, mărturisirea păcatelor și o rugăciune sinceră înaintea lui Dumnezeu. Întrucât volumul menționat mai sus nu se mai găsește sub tipar și nu este la îndemâna multora dintre ai noștri, redăm integral paginile la care se face referire.

"I-am văzut pe unii cu o credință puternică și cu strigăte chinuitoare, implorându-l pe Dumnezeu. Fețele lor erau palide și marcate de o anxietate

profundă, care exprima lupta lor interioară. Chipurile lor exprimau fermitate și o mare seriozitate, în timp ce picături mari de transpirație se ridicau pe frunțile lor și cădeau. Din când în când, fețele lor se luminau cu semnele aprobării lui Dumnezeu, și din nou aceeași privire solemnă, serioasă și neliniștită se așternea asupra lor.

Îngerii răi se înghesuiau în jurul lor, apăsând întunericul lor asupra lor, ca să-L închidă pe Isus de la vederea lor, pentru ca ochii lor să fie atrași de întunericul care îi înconjura, iar ei să se îndoiască de Dumnezeu și apoi să murmure împotriva Lui. Singura lor siguranță era să își țină ochii îndreptați în sus. Îngerii aveau sarcina asupra poporului lui Dumnezeu și, în timp ce atmosfera otrăvită de la acești îngeri răi se presa în jurul acestor neliniștiți, îngerii, care aveau sarcina asupra lor, își fluturau continuu aripile deasupra lor pentru a împrăștia întunericul gros care îi înconjura.

Unii, am văzut, nu au participat la această lucrare de agonie și implorare. Păreau indiferenți și nepăsători. Nu se împotriveau întunericului din jurul lor, iar acesta îi închidea ca un nor gros. Îngerii lui Dumnezeu i-au părăsit și au mers în ajutorul celor care se rugau cu seriozitate. I-am văzut pe îngerii lui Dumnezeu grăbindu-se să vină în ajutorul tuturor celor care se luptau cu toate energiile lor pentru a se împotrivi acelor îngeri răi și care încercau să se ajute pe ei înșiși invocându-L pe Dumnezeu cu perseverență. Dar îngerii i-au părăsit pe cei care nu făceau niciun efort pentru a se ajuta pe ei înșiși și i-am pierdut din vedere.

În timp ce acești rugători își continuau strigătele lor sincere, uneori o rază de lumină de la Isus venea la ei, le încuraja inimile și le lumina chipurile.

L-am întrebat ce înseamnă zguduiala pe care o văzusem. Mi s-a arătat că aceasta va fi cauzată de mărturia dreaptă invocată de sfatul Martorului Adevărat către Laodiceeni. Aceasta își va produce efectul asupra inimii celui care primește mărturia și îl va determina să înalțe standardul și să verse adevărul drept. Această mărturie dreaptă, unii nu o vor suporta. Ei se vor ridica împotriva ei, iar acest lucru va provoca o zguduire în poporul lui Dumnezeu.

Am văzut că mărturia Adevăratului Martor nu a fost luată în seamă nici pe jumătate. Mărturia solemnă de care atârnă destinul bisericii a fost puțin apreciată, dacă nu chiar ignorată în întregime. Această mărturie trebuie să producă o pocăință profundă și toți cei care o primesc cu adevărat se vor supune ei și vor fi purificați.

Zise îngerul: - Ascultați! Curând am auzit o voce care semăna cu multe instrumente muzicale, toate sunând în acorduri perfecte, dulci și armonioase. Depășea orice muzică pe care o auzisem vreodată. Părea atât de plină de milă, de compasiune și de bucurie înălțătoare și sfântă. Mi-a înfiorat întreaga ființă. A spus îngerul: "Priviți! Atenția mea s-a îndreptat apoi spre compania pe care o

văzusem mai înainte, care era puternic zguduită. Mi-au fost arătați cei pe care îi văzusem mai înainte plângând și rugându-se cu agonia spiritului.Am văzut că grupul de îngeri păzitori din jurul lor se dublase și că erau îmbrăcați cu o armură din cap până în picioare. Se mișcau într-o ordine exactă, fermi ca o companie de soldați. Chipurile lor exprimau conflictul dur pe care îl înduraseră, lupta chinuitoare prin care trecuseră. Cu toate acestea, trăsăturile lor, marcate de o angoasă interioară severă, străluceau acum de lumina și gloria Cerului. Obținuseră victoria, iar aceasta a stârnit din partea lor cea mai profundă recunoștință și o bucurie sfântă, sacră.

Numărul celor din această companie a scăzut. Unii fuseseră scuturați și părăsiți pe drum. Cei nepăsători și indiferenți, care nu s-au alăturat celor care prețuiau victoria și mântuirea îndeajuns de mult încât să agonizeze, să persevereze și să pledeze pentru ea, nu au obținut-o. Ei au fost lăsați în urmă în întuneric, iar numărul lor a fost imediat completat de alții care au pus mâna pe adevăr și au intrat în rânduri. În continuare, îngerii răi îi presau în jurul lor. Dar ei nu puteau avea nicio putere asupra lor.

I-am auzit pe cei îmbrăcați în armură spunând adevărul cu mare putere. A avut efect. I-am văzut pe cei care fuseseră legați; unele soții fuseseră legate de soții lor, iar unii copii fuseseră legați de părinții lor. Cei cinstiți, care fuseseră ținuți sau împiedicați să audă adevărul, acum apucau cu nerăbdare adevărul rostit. Orice teamă de rudele lor dispăruse. Doar adevărul era înălțat pentru ei. Era mai scump și mai prețios decât viața. Ei flămânziseră și însetau după adevăr. Am întrebat ce a determinat această mare schimbare. Un înger mi-a răspuns: "Este ploaia târzie; răcorirea din prezența Domnului; strigătul puternic al celui de-al treilea înger."

Dragi frați, vă invităm să acordați o atenție deosebită capitolelor cincizeci și opt și cincizeci și nouă din Isaia. Sugerăm că există dovezi puternice că acest capitol cincizeci și opt are o aplicație clară și forțată pentru timpul nostru, pentru condiția și datoria noastră. Acest capitol se deschide cu îndemnul: "Strigă tare, nu cruța, ridică-ți glasul ca o trâmbiță și arată poporului Meu fărădelegile lor și casei lui Iacov păcatele lor".

Profetul descrie apoi poporul Domnului ca fiind formal în devoțiunile lor religioase. Ei îl caută pe Domnul prin rugăciune și post, dar nu și prin acceptare. Și murmură pentru că Domnul nu pare să le accepte devoțiunile. Domnul arată apoi că ei sunt defectuoși în faptele lor, motiv pentru care slujirea lor din gură și postul lor nu sunt acceptate de El. El le mustră lăcomia și asuprirea și le dă o lecție de bunăvoință și dragoste, care se manifestă prin fapte nobile, asemănătoare cu cele ale lui Hristos. Iar în primele versete ale capitolului cincizeci și nouă, el adresează aceste cuvinte înflăcărate, care inspiră speranță, păcătoșilor formali, îndreptățiți și înșelați din Sion. Domnul îi va chema chiar și

din genunchi și din postul lor devotat, pentru a lua în considerare faptele din acest caz, de o mare importanță, după cum urmează:

"Iată, mâna Domnului nu s-a scurtat, ca să nu poată mântui, nici urechea Lui nu s-a îngreunat, ca să nu poată auzi; dar nelegiuirile voastre v-au despărțit pe voi de Dumnezeul vostru, și păcatele voastre au ascuns fața Lui de voi, ca să nu vă asculte". Dacă păcatele menționate în aceste versete sunt arătate în capitolul anterior, atunci concluzionăm cu siguranță, și din necesitate, că marele păcat al poporului lui Dumnezeu în acest moment este, acapararea egoistă a lucrurilor bune ale acestei vieți, neglijând acea generozitate pe care Dumnezeu o cere. În această neglijență a datoriei, postul și rugăciunile lor nu sunt acceptabile în ochii Lui.

Urechea Domnului nu este grea, nici mâna Lui nu este scurtă; dar nu va răspunde la rugăciunile lor și nu va întinde mâna Lui spre izbăvirea lor, până ce nu-și vor lepăda păcatele. Când vor face aceasta, El li se va manifesta în mod glorios. Cine are un dosar curat în ceruri? Toate păcatele noastre sunt înregistrate în cărțile de sus. Și este lucrarea Duhului Sfânt de a imprima în mintea păcătoșilor din Sion chiar păcatele care sunt scrise împotriva lor și care îi despart de Dumnezeu.

Dragi frați, să ne minunăm, să ne plângem și să cârtim pentru că Dumnezeu nu răspunde cu bunăvoință la rugăciunile noastre, când, dacă ar răspunde la ele, ar trebui să o facă peste o înregistrare a păcatelor nemărturisite în cărțile de sus? Mai degrabă, să ne examinăm îndeaproape inimile și viețile noastre; și dacă Dumnezeu, în îndurare, vorbește din ceruri și ne arată păcatele noastre, ar trebui să fim cei mai recunoscători oameni care trăiesc, și ar trebui să ne smerim foarte mult, să ne pocăim cu zel și să ne rugăm cu fervoare pentru ca Duhul Sfânt să ne aducă în fața minții noastre chiar păcatele care sunt scrise împotriva noastră în registrele cerești, ca să le îndepărtăm și să ne apropiem foarte mult de Domnul.

Ne adresăm vouă, dragi frați, pentru că, în providența lui Dumnezeu, a căzut în sarcina voastră să purtați responsabilitățile unei cauze de o asemenea amploare și importanță. Este corect ca poporul nostru să se uite la voi pentru a conduce cauza adevărului prezent. Dacă credința voastră va fi slabă, iar viziunile și planurile voastre cu privire la amploarea lucrării și la mijloacele care trebuie folosite imediat pentru înaintarea ei vor fi limitate, așa vor fi și ale lor. Dacă vă veți ridica, sprijinindu-vă pe o credință consecventă, și veți conduce planurile, căile și mijloacele, în armonie cu poziția mărturisită a adventiștilor de ziua a șaptea, cei adevărați și cei buni la suflet vă vor urma.

ORGANIZAREA

În istoria timpurie a cauzei, în absența unei acțiuni organizate și unite în rândul poporului nostru, măsurile trebuiau să fie luate prin responsabilitate și efort individual. Acest lucru nu numai că a fost extrem de laborios și uneori foarte dureros pentru pionierii cauzei; dar ceea ce i-a tăiat cel mai mult la inimă cu sentimente de descurajare a fost faptul că cele mai bune eforturi ale lor puteau fi contracarate în orice moment de către cei care, din lipsă de experiență și din lipsă de umilință pentru a învăța de la cei pe care Dumnezeu îi ridicase pentru a conduce lucrarea, erau unelte binevoitoare ale lui Satana pentru a stârni rebeliunea și a provoca confuzie.

Dar, slavă Domnului, acele zile triste au trecut. Lucrurile vechi, din acest punct de vedere, au trecut și toate lucrurile au devenit noi. Această lucrare este acum în mâinile unor oameni aleși anual de poporul nostru. Poporul nostru, după ce i-a ales în funcție, îi va susține. Iar cei care aleg să se răzvrătească împotriva ordinii, a obiceiurilor stabilite și a agențiilor recunoscute, folosite în această cauză de la început, nu vor avea plăcerea de a asupri indivizi și de a le leza influența cu limba calomniei; ci vor trebui să se confrunte cu influența oamenilor pe care poporul nostru i-a pus în funcție și, prin ei, cu corpul poporului nostru.

În cazul adventiștilor de ziua a șaptea, organizarea nu a fost atât o chestiune de alegere, cât de necesitate. La început a fost inițiată cu multă precauție de unii și cu reticență de alții. Și, pe măsură ce numărul lor a crescut, iar câmpurile misionare s-au deschis în fața noastră, am ajuns cu toții să prețuim organizarea noastră simplă și, la vederea oamenilor, completă. Istoria cauzei noastre aduce o mărturie hotărâtă în favoarea sistemului nostru de organizare.Cei care au elaborat-o și au introdus-o au simțit importanța muncii lor. Mâna călăuzitoare a fost alături de ei, motiv pentru care trecerea a mai bine de zece ani nu a evidențiat defecte care să necesite schimbări. Ne exprimăm fără ezitare convingerile noastre ferme că organizarea la noi a fost prin providența directă a lui Dumnezeu. Iar a nu ține cont de organizarea noastră este o insultă la adresa providenței lui Dumnezeu față de noi și un păcat de o amploare deloc mică.

Permanența cauzei și efortul unit al tuturor oamenilor noștri de a duce mai departe lucrarea depinde de stabilirea și menținerea ordinii. Iar acest lucru nu se poate face fără o organizare adecvată. Iar organizația există doar în formă atunci când birourile acestei organizații sunt călcate în picioare.

Nici un om, capabil să ocupe orice funcție în cauza lui Dumnezeu, nu se va simți înălțat de o astfel de promovare. Adevăratul principiu care se referă la acest subiect este exprimat de Domnul nostru în aceste cuvinte: "Oricine vrea să fie căpetenie între voi, să fie slujitorul vostru". În timp ce cei care sunt

conducători și ofițeri ar trebui să fie considerați ca atare, respectul pe care îl pot primi îi va determina să îi prețuiască și să îi iubească foarte mult pe cei care îi susțin în îndatoririle lor oficiale.

Conferința noastră generală este cea mai înaltă autoritate pământeană în ceea ce privește poporul nostru și este concepută pentru a se ocupa de întreaga lucrare în această țară și în toate celelalte țări. Se așteaptă ca ofițerii conferințelor noastre de stat și, de asemenea, cei ai instituțiilor noastre situate la Battle Creek, să respecte Comitetul Conferinței Generale ca pe oamenii desemnați să asigure supravegherea generală a cauzei în toate ramurile și interesele sale. Aceștia ar trebui să fie considerați drept cei mai siguri consilieri și persoanele potrivite pentru a da sfaturi în toate chestiunile importante.

Unul sau mai mulți membri ai Comitetului Conferinței Generale ar trebui să fie prezenți la fiecare Conferință de Stat și ar trebui să ia parte la toate deliberările și sfaturile, în special în ceea ce privește acordarea de licențe pentru ca oamenii să-și îmbunătățească darurile în învățarea Cuvântului lui Dumnezeu, în verificarea conturilor și în rezolvarea problemelor cu slujitorii. Acești oameni, care lucrează de la un stat la altul și care au mintea exersată cu chestiunile referitoare la nevoile și pericolele generale ale cauzei, sunt mult mai bine calificați să judece nevoile locale ale conferințelor de stat decât ar putea fi ofițerii lor.

Cele câteva Conferințe de Stat numesc oameni care să se mute la Battle Creek pentru a se ocupa de interesele principale ale cauzei noastre din acel oraș. Acest subiect nu ar fi fost agitat, iar planul nu ar fi primit aprobarea Conferinței noastre generale, dacă nu ar fi fost indispensabil de necesar. Acești bărbați și familii reprezentative sunt în strânsă legătură cu eficientul nostru Comitet al Conferinței Generale. În cazul în care unul dintre ei se va dovedi a nu fi persoana potrivită pentru locul respectiv, Comitetul Conferinței Generale va raporta Conferinței de Stat din statul său, iar Conferința de Stat va numi un altul pentru a-i lua locul.

Conferința generală, precum și conferințele noastre de stat, vor fi susținute de oamenii noștri de pretutindeni și de aproape. Iar bărbații și familiile reprezentative, care poartă poverile lucrării de la Battle Creek, vor avea rugăciunile și încrederea poporului nostru de pretutindeni.

Toate persoanele cu o judecată sănătoasă vor admira înțelepciunea și siguranța aranjamentelor noastre de a ne proteja instituțiile și cauza. Acestea au fost făcute cu cea mai mare grijă și cu sacrificii nu mici. Și acum, dacă vreunul dintre oamenii noștri și-ar retrage încrederea, simpatia și sprijinul față de Comitetul Conferinței Generale și față de oamenii aleși la Battle Creek, și ar face un inventar în spiritul murmurului și al căutării de greșeli care ar putea apărea ca urmare a unei acțiuni hotărâte în favoarea binelui și împotriva răului, ar fi nu

numai o insultă la adresa Conferinței Generale, a Conferințelor de Stat, a oamenilor trimiși la Battle Creek, ci și a întregului nostru sistem de ordine și organizare.Este de datoria Comitetului Conferinței Generale să înțeleagă cum se mișcă lucrurile în toate departamentele cauzei, să corecteze greșelile și să susțină ceea ce este corect. Și ar fi o dovadă de nebunie ca cei care cunosc foarte puțin din mersul cauzei să își ridice judecata împotriva celor care știu totul despre ea și care sunt numiți anual să se ocupe de ea. Câmpul de lucru a devenit deja vast, iar noi ramuri ale lucrării apar în mod constant, cerând atenția și grija Comitetului Conferinței Generale.

Lucrările trebuie să fie pregătite în mod expres pentru a fi traduse în alte limbi. Această mare și importantă lucrare de publicare a mesajului în alte limbi necesită o atenție imediată. Domnul a dat cauza fraților Brownsberger, Lichtenstein și altora, pentru a ajuta la această lucrare.

Un apel din partea prietenilor din Oregon și Teritoriul Washingtonuluieste acum în mâinile Comitetului și sperăm că vor putea trimite în curând un misionar sigur și eficient pe acest câmp promițător. Și există și alte apeluri similare care ar trebui să fie în atenție. Iar prietenii împrăștiați ai cauzei trebuie să fie răbdători și să aibă mereu în minte că singura cale potrivită pentru ca lucrarea misionară să fie dusă mai departe este sub supravegherea Comitetului Conferinței noastre generale.

Actuala politică de a chema unul sau mai mulți dintre cei mai de încredere oameni ai noștri din mai multe state pentru a păzi instituțiile noastre de la Battle Creek și pentru a reprezenta poporul nostru în diferite state, nu va reuși să stabilească acea încredere deplină în mințile și inimile poporului nostru de pretutindeni, așa cum niciun alt mijloc nu poate face. Și când acești oameni ai lui Dumnezeu, după rugăciune și o reflecție atentă, vor spune poporului nostru din diferitele state că este nevoie de una, două sau trei sute de mii de dolari pentru gloria lui Dumnezeu și pentru promovarea cauzei Sale, vor fi trimiși fără întârziere.Oricare ar fi fost lipsa de încredere în mințile unora în gestionarea afacerilor de la Battle Creek până în prezent, în cadrul politicii actuale, astfel de îndoieli vor fi pur și simplu nerezonabile. Oamenii care au venit la Battle Creek au făcut-o cu un sacrificiu nu prea mic de dragul cauzei. Iar aceștia sunt ultimii care trebuie să fie puși sub semnul întrebării. Dacă nu ne putem încrede în oamenii numiți în această poziție de către Conferințele de Stat, nu ne putem încrede în nimeni.

PLANURI OPERAȚIONALE MAI AMPLE

Este cu adevărat îmbucurător să asistăm la progresul actual al cauzei. Este foarte încurajator să aflăm că persoane de valoare morală și de spirit, nu numai din poporul american, ci și din alte națiuni din țara noastră, se alătură rândurilor noastre.

Dar când luăm în considerare amploarea și magnitudinea lucrării de îndeplinit, așa cum este marcată în profeție, și perioada scurtă în care trebuie să fie realizată, suntem forțați să ajungem la concluzia că Dumnezeu cere de la noi planuri mai ample și eforturi mai energice. Se pare că providența lui Dumnezeu este cu mult înaintea noastră.

Dumnezeu se mișcă în mod minunat în mințile și inimile oamenilor de alte limbi din țara noastră. Ar fi trebuit să avem lucrări tipărite în limbile germană, franceză și suedeză, precum și în daneză, de mai mulți ani. Aceste manifestări sunt foarte minunate și ar trebui să stârnească o mare emoție în poporul nostru.

Fratele Matteson a făcut o lucrare bună pentru poporul danez și norvegian, traducând lucrările noastre și scoțându-le lunar. Dumnezeu îl va binecuvânta pe el și pe oamenii săi dacă vor persevera cu umilință și vor împinge lucrarea mai departe în numele și cu puterea lui Dumnezeu.

Suntem foarte bucuroși să aflăm, prin intermediul Revistei, despre lucrarea Domnului de către fr. Lee printre suedezi. În Domnul trebuie să se încreadă, așa cum a făcut-o și sub descurajările sale, și va avea putere și înțelepciune pentru a câștiga suflete pentru Hristos.

Nu există niciun motiv pentru care misiunile printre francezii, germanii și suedezii din țara noastră să nu fie la fel de reușite ca și cele printre danezi și norvegieni, dacă aceeași energie și sacrificiu de sine se pot manifesta în oamenii care le conduc. Dar cei care se angajează în astfel de misiuni vor descoperi, dacă vor avea succes, că munca nu este o joacă de copii. Am constatat acest lucru, mai ales în istoria timpurie a lucrării, în rândul poporului american.

Câmpurile sunt toate albe și pregătite pentru recoltă. Nu numai că lipsesc publicațiile în diferite limbi și oamenii plini de spiritul misiunii lor care să predice oamenilor de alte limbi în țara noastră și să împrăștie publicații printre ei, dar trebuie să trimitem oameni în Europa pentru a stabili lucrarea acolo.

Și ar trebui să existe persoane care să predice adevărul și să distribuie lucrările noastre în principalele noastre orașe. În marile artere de circulație, Domnul nostru a predat o mare parte din învățăturile sale publice, unde oameni din toate popoarele l-au auzit și i-au răspândit faima. În orașele mari, dar și în cele mai mici, trebuie să intrăm și să distribuim tone de publicații de-ale noastre în diferite limbi.Când unul dintre orașele noastre mai mari va fi dotat cu un cort, trebuie să se înființeze un ziar în legătură cu acesta, ca mijloc de publicitate pentru întâlnirile din cort și pentru publicațiile noastre, și pentru a prezenta conținutul prelegerilor din fiecare zi pentru instruirea maselor de cititori. Am făcut mult prea mult timp o joacă de copii cu mesajul pe care Dumnezeu ne-a încredințat să-l transmitem poporului. De acum înainte, să facem ca eforturile

noastre să corespundă magnitudinii și importanței lucrării, sau să ne abandonăm profesia.

Există zeci de oameni în rândurile adventiștilor de ziua a șaptea care au devenit literalmente bogați de când au îmbrățișat mesajul. Și atunci când Comitetul Conferinței noastre generale, într-un mod judicios, va stabili planuri suficient de largi, frații noștri bogați și frații noștri cu o situație mai moderată vor susține lucrarea cu mijloacele lor.

Recent, am analizat domeniul larg în ceea ce privește interesele noastre editoriale. Credem că a sosit momentul să stereotipăm cărțile, broșurile și tractatele noastre standard și, în același timp, să luăm două seturi de plăci, unul pentru o filială de pe coasta Pacificului și unul pentru Atlantic. Acest lucru ar reduce costul publicațiilor noastre, precum și nevoia de capital și de spațiu de birouri la Battle Creek. Hârtia este cu puțin mai scumpă în San Francisco decât în Battle Creek. Aceasta este fabricată pe coasta statului Maine și este expediată pe coasta Pacificului. Iar pe coasta Atlanticului, stocul este mai ieftin decât în Michigan. Nu este departe ziua în care publicațiile noastre vor fi tipărite de pe plăci duplicat, atât pe coasta Pacificului, cât și pe cea a Atlanticului. Acest lucru va reduce foarte mult reglajul tipografiilor noastre și transporturile grele pe care le avem de efectuat pentru publicațiile din interior spre est și spre vest.

Dumnezeu este dispus să facă lucruri mari pentru cauza Sa pe coasta Pacificului. El și-a arătat dorința de a lucra pentru cauza și poporul Său din California, în special în anul trecut, trimițându-le ajutor atunci când au avut cea mai mare nevoie de el în situația tristă din toamna trecută, și binecuvântând foarte mult munca slujitorilor Săi în acest sezon.

Comitetul Conferinței Generale este dispus să extindă lucrarea pe coastă, până în Oregon și Washington. Prietenii cauzei de pe coasta Pacificului ar trebui să aibă banii pregătiți pentru a ajuta cu generozitate la înființarea unui Birou de Filială și a unui Institut de Sănătate pe coasta lor în 1874.

Am dori să precizăm aici că cei care ar putea considera aceste sugestii ca fiind extravagante ar trebui să înțeleagă că nu s-a realizat mare lucru pentru cauza noastră fără a se face planuri și fără a se depune eforturi perseverente pentru a le executa. Aceia dintre oamenii noștri care nu au nici credință, nici interes în prosperitatea cauzei, ci au fost dispuși să se închidă în propriile lor interese în această viață, nu au fost niciodată gata să sprijine planurile și eforturile noastre de a extinde și de a împinge înainte lucrarea. Nu este de nici un folos să facem apel la astfel de persoane cu referire la stabilirea unor planuri mai ample.

Dar, în speranța că vor fi simțite cuvintele noastre, facem apel la Comitetul Conferinței Generale, la Comitetele Conferințelor de Stat, la cei aleși din Battle

Creek și la ofițerii Societăților noastre de Tractologie și Misiune. Comitetul Conferinței Generale, văzând nevoile urgente ale cauzei, ar trebui să-și stabilească planurile cu înțelepciune și bine, suficient de extinse pentru a satisface cererile prezente și viitoare.

ȘCOALA NOASTRĂ DE LA BATTLE CREEK

În ceea ce privește școala din Battle Creek, Comitetul Conferinței Generale și oamenii reprezentativi din Battle Creek nu pot aștepta până când toate mijloacele sunt strânse. Ei trebuie să își stabilească planuri suficient de largi și apoi să se apuce de lucru cu mijloacele deja strânse. Și în timp ce clădirile se ridică, să se strângă banii pentru a finaliza lucrarea. Dacă ar fi necesar, din cauza vederilor înguste și a întârzierii oamenilor noștri, s-ar putea face o datorie, care să fie redusă an de an, așa cum fac cu succes oamenii din această lume în executarea planurilor lumești.

INSTITUTUL NOSTRU DE SĂNĂTATE

Oamenii noștri ar trebui să elibereze Institutul de Sănătate de toate jenantele și obligațiile și să-l facă capabil să primească trei sute de pacienți. Atunci, oamenii vrednici de suferință ai Domnului, care nu au mijloace de rezervă, ar putea găsi un azil pentru câteva săptămâni, sau luni, gratuit. Când se vor lua acțiuni pentru a mări suma la 100.000 de dolari, dobânda urmând să fie alocată în întregime pentru scopurile caritabile ale institutului, atunci acesta va fi pus pentru totdeauna deasupra nevoii și va putea cheltui anual 10.000 de dolari pentru săracii vrednici.

Se pare că la institut sunt șaptezeci de pacienți și zilnic sosesc alții din toate colțurile țării. Încrederea tot mai mare în Reformatorul sănătății și în Institutul de Sănătate, precum și în capacitatea și integritatea oamenilor noștri în gestionarea acestor probleme, este încurajatoare. Este remarcabil faptul că cunoștințele și influența acestora ar trebui să fie atât de extinse, în condițiile în care noi am făcut reclamă doar în propriile noastre publicații.Câteva sute de dolari cheltuiți în publicitate și ar putea fi chemați la Institut trei sute de pacienți, la fel de ușor ca și șaptezeci. Dar nu am îndrăznit să facem publicitate, de teamă să nu vină mai mulți decât ar putea fi tratați. Aceasta este o rușine vie pentru poporul nostru. Institutul de Sănătate a fost și încă mai poate fi unul dintre cele mai puternice mijloace de a face lumină în multe minți cinstite și de a răspândi în străinătate, în modul cel mai favorabil, cunoașterea adevărului.

ASOCIAȚIA EDITORIALĂ

Pentru a-și putea desfășura activitatea, Asociația Editorilor trebuie să dispună de o creștere importantă a capitalului social. Cea de-a treia clădire, inclusiv terenul, va costa 10.000 de dolari. Presa electrică a funcționat 15 ani și trebuie să fie oprită pentru reparații. Dacă ar fi fost în stare bună de

funcționare, ar fi trebuit să geme zi și noapte, așa cum a făcut-o cu mari pierderi toată iarna trecută, pentru a face munca noastră.Prin urmare, suntem nevoiți să achiziționăm imediat două prese noi, pentru ca două să funcționeze în mod constant, în timp ce o a treia poate fi păstrată în rezervă pentru a fi folosită în caz de defecțiune. Cele două prese, transportul și cheltuielile pentru punerea lor în funcțiune vor costa nu mai puțin de 8.000 de dolari, astfel încât cea de-a treia clădire și presele costă, în acest sezon, suma de 18.000 de dolari.

Creșterea rapidă a afacerii Asociației a necesitat acestea și, de asemenea, necesită mai mult material tipografic și stocuri de corespondență, astfel încât în acest sezon ar trebui să se strângă de la poporul nostru suma de 25.000 de dolari, altfel Asociația va trebui să apeleze la veniturile sale și să contracteze datorii.

Dorim aici să facem apel la simțul de dreptate și onoare al poporului nostru. Ați fost informați prin articolul nostru, intitulat "Permanența cauzei", care a apărut în revista Review din 8 iulie 1873, că tot ceea ce numeroșii prieteni au făcut pentru interesele noastre editoriale pe o perioadă de douăzeci și unu de ani, sub formă de donații, acțiuni și moșteniri, a fost de numai 36.000 de dolari; în timp ce cei care și-au consumat energiile în construirea intereselor de editare au adăugat, cu binecuvântarea lui Dumnezeu, 37.000 de dolari, pe lângă plata sumei de 5.000 de dolari în ultimii trei ani, scriitorilor de cărți noi, aceasta reprezentând jumătate din profitul obținut la primele ediții.

Și acest lucru a fost realizat în timp ce oferim publicațiile noastre la prețuri extrem de mici. Politica noastră a fost de a pune publicațiile noastre în mâinile oamenilor de pretutindeni și am stabilit prețuri foarte mici, pentru a le oferi o circulație mai largă. Prețurile noastre sunt, în general, mai mici decât ale altor edituri, chiar și decât ale acelor edituri mai mari, unde se scot ediții mari, una după alta, din planșe, pentru milioane de cititori. În timp ce costul real al cărților lor este cu cel puțin douăzeci de procente mai mic decât costul cărților noastre, prețurile lor sunt cu douăzeci de procente mai mari. În astfel de condiții, 37.000 de dolari au fost adăugați la cei 36.000 de dolari puși la dispoziție de toți oamenii noștri. Și acum, când sunt necesari 25.000 de dolari pentru sezonul actual, vor strânge oamenii noștri această sumă sau își vor reține mijloacele și vor lăsa lucrarea să fie schilodită până când această sumă va fi câștigată de cei care muncesc neîncetat pentru șase până la doisprezece dolari pe săptămână, suficient, pur și simplu, pentru subzistență? Ce se va face?

Suntem conștienți că cei care au sacrificat sănătatea și au pus în pericol viața au greșit crezând că prietenii cauzei vor aprecia pe deplin eforturile și sacrificiile lor. Ei s-au așteptat cu încredere că prețurile mici ale publicațiilor noastre și devotamentul față de munca care a asigurat o mare prosperitate vor inspira în inimile tuturor prietenilor cauzei un spirit de sacrificiu corespunzător,

pentru a face față cererilor în creștere rapidă de a investi mai mult capital în clădiri, prese, tipărituri, stocuri, etc.

Faptele și cifrele prezentate în cele de mai sus, referitoare la Asociație, nu vor da încredere în lucrare și nu vor provoca prietenii cauzei, pretutindeni, la dragoste și fapte bune? Dacă nu, atunci deznădăjduim ca ei să fie vreodată mișcați să vină în ajutorul Domnului cu mijloacele lor.

BUNĂVOINȚĂ SISTEMATICĂ

Sistemul nostru de strângere de fonduri pentru susținerea cauzei este echitabil în funcționarea sa și va fi amplu în rezultatele sale. Dar atunci când toți oamenii noștri vor ajunge la cifre, în creșterea rapidă a cauzei, trebuie să fie păzit cu grijă de abuzurile auditorilor neglijenți și ale miniștrilor neconsacrați, pentru ca oamenii noștri să nu se descurajeze din cauza alocărilor necorespunzătoare, iar sistemul să nu se destrame.

Verificarea conturilor și rezolvarea cu licențiații la ultima întâlnire anuală a Conferinței din Michigan, în unele cazuri, a fost de așa natură încât, dacă oamenii noștri ar fi fost informați cu privire la fapte, mulți nu ar fi plătit deloc în trezorerie. Ne bucurăm să știm că președintele Conferinței Generale este trezit de pericolele la care este expusă S. B. a noastră.

Registrele de la Oficiu arată că mai multe sute de dolari au fost plătite unui licențiat, un tânăr necăsătorit, cu părinți bogați și credincioși, care nu se remarcase ca lucrător de succes, în timp ce un predicator cu o experiență considerabilă, care lucrase cu ardoare și cu succes în Indiana și Michigan, a primit mai puțin decât licențiatul, pur și simplu pentru că a fost conștiincios în a-și aduce socoteala timpului petrecut în muncă.

Adevărat, acest tânăr, ca și alții din Michigan, vorbește din loc în loc, raportează o prezență bună, prejudecăți îndepărtate, etc., etc., etc. Dar unde sunt convertirile? Ce biserici sunt ridicate de acești tineri pentru a aduce fonduri în vistierie? Nu este uimitor faptul că comitetele de audit vor plăti fonduri din trezorerie unor astfel de oameni, care fac puțin sau nimic pentru a aduce mijloace în trezorerie? Iar oamenii aflați în astfel de circumstanțe în viață, care nu contribuie la cauză și la vistierie, care ar scoate bani din ea, l-ar vinde pe Domnul lor pentru mai puțini arginți decât a încasat Iuda.

Vom menționa aici un alt abuz al trezoreriei S. B.. Un anumit predicator l-a încurajat pe un anumit frate să iasă la muncă. El a mers cu mașinile, din Michigan până în Wisconsin și înapoi, cu o cheltuială, după cum a raportat, de 50 de dolari. Conferința din Wisconsin a fost invitată să plătească nota de plată; dar, neavând fratele angajat și neputând să vadă lucrarea în valoare de 50.00 de dolari făcută, a refuzat foarte sensibil. Fratele a apelat atunci la Battle Creek, iar actualul fost președinte al Conferinței Michigan și unul dintre membrii

Comitetului Conferinței generale a decis să plătească factura, 25,00 dolari din fondul Conferinței generale și 25,00 dolari din fondul Conferinței Michigan.

În primul rând, este de datoria ofițerilor conferințelor noastre să încurajeze oamenii să meargă la muncă. Tot ceea ce pot face miniștrii este să raporteze persoanele la autoritățile competente. Și, în al doilea rând, bărbații ar trebui să plece în primele lor călătorii pe jos sau cu mijloace de transport private, aproape de casă, pe cheltuiala lor. Și, în al treilea rând, îi mulțumim lui Dumnezeu că Conferința Generală a avut coloană vertebrală pentru a decide ca cei doi oficiali care au plătit banii din cele două fonduri, să plătească din nou sumele din buzunarele lor în trezorerie.

Ca popor, ar trebui să avem un zel pentru adevăr, justiție și dreptate. Miniștrii noștri eficienți, care muncesc și studiază, care devin lucrători și care au succes, în special cei care sunt uzați sub poverile cauzei, ar trebui să fie susținuți pe deplin. Tinerii noștri ar trebui să fie încurajați să devină bărbați puternici în lucrare. Și toți licențiații ar trebui să fie îndrumați și încurajați să urmeze un curs pentru a deveni oameni ai lui Dumnezeu și lucrători de succes. Dar cei care nu au inima de a se aventura, de a îndura greutăți și descurajări, de a continua să creadă și să spere până când Dumnezeu le va da succes, ceea ce îi va face să se bucure de încrederea poporului nostru, nu sunt vrednici să primească fonduri care au fost consacrate în mod sacru pentru această cauză.

Și am dori să sugerăm că, înainte de a plăti bani din trezorerie, comitetele de audit ar face bine să ia în considerare cantitatea de muncă reală depusă și cantitatea de bine realizat; circumstanțele și nevoile reale ale ministrului și numărul de persoane dependente din familia sa; dacă el are o casă și îi întreține pe alții și are cheltuieli casnice mari, sau dacă el și familia sa trăiesc pe seama fraților și nu au cheltuieli casnice.

Suma totală a S.B. plătită de toți oamenii noștri, conform ultimului raport al Conferinței Generale, este de 30.687 de dolari. Nu este greu de demonstrat că, în conformitate cu planul adoptat de poporul nostru, întreaga sumă nu ar trebui să fie mai mică de 75.000 de dolari. Conferința din Noua Anglie ar trebui să se apropie mai mult decât oricare alta de cifrele din planul nostru adoptat de S.B. Această Conferință s-a bucurat cel mai mult timp de lucrările legitime ale Societății de Tractologie și Misiune. Și aceasta fiind una dintre ramurile de activitate ale Societății, oficialii acesteia au adus cifrele mai aproape de plan decât cele ale oricărei alte conferințe. Această Conferință are o medie de aproximativ 10 dolari pentru fiecare membru.

Și afirmăm, în parte din cunoștințele personale și în parte din opiniile unor judecători competenți, că membrii Conferinței din Noua Anglie nu se vor compara, în ceea ce privește valoarea proprietății, cu cea a membrilor Conferințelor noastre în general.

Dar să presupunem că ei se află în medie cu alții în ceea ce privește proprietatea; atunci, dacă ceilalți își pun cifrele la fel de aproape de plan ca și Conferința Noua Anglie, suma medie pentru toți membrii va fi de 10 dolari. Numărul de membri indicat în ultimul raport este de 5.875. Dacă fiecare ar trebui să plătească în trezorerie, în acest an de conferință, o sumă egală cu cea a membrilor Conferinței Noua Anglie, întreaga sumă ar fi de 58.750 de dolari.Dar nu mai puțin de 10.000 de adventiști de ziua a șaptea sunt în Statele Unite. Și nu există niciun motiv pentru care numeroșii noștri prieteni împrăștiați, care nu sunt membri ai bisericilor, să se scuze de la adoptarea planului S. B. Dacă toți oamenii noștri ar intra în acest plan și ar ajunge la cifrele prevăzute în acesta, suma nu ar fi mai mică de 75.000 de dolari anual.

Acum, cine se va ocupa de munca pentru a-i aduce pe toți oamenii noștri la înălțimea cifrelor? Predicatorii noștri au altă treabă pe cap, mai potrivită pentru chemarea lor. Iar prezbiterii și diaconii bisericilor noastre susțin o relație atât de strânsă cu bisericile lor încât această lucrare, în multe cazuri cel puțin, este una delicată pentru ei. Cine sunt, deci, persoanele potrivite pentru a face această lucrare? Răspunsul la această întrebare este la îndemână.Ofițerii Societăților noastre misionare și de informare sunt exact persoanele care trebuie să se ocupe de ea. Este de datoria lor să verifice dacă membrii bisericilor noastre și frații împrăștiați, pe cât posibil, se ridică sau nu la nivelul cifrelor planului S. B. Să fie aleși în aceste funcții oamenii care au curajul de a face această lucrare, precum și bunul simț și pietatea de a o face într-o manieră în armonie cu numele - Benevolență sistematică.

Fratele E. H. Root și cei doisprezece directori asociați au o muncă de anvergură. Membrii Conferinței Michigan erau, la ultimul raport, 1616, al căror S. B. este de 6.528,72 dolari, ceea ce înseamnă doar 4,04 dolari pe membru. Aceasta este mai puțin de jumătate, pentru un membru, din suma plătită de Conferința din Noua Anglie; când, dacă membrii Conferinței din Michigan s-ar ridica la cifrele privind bogăția lor comparativă, ei ar plăti în trezorerie cu cel puțin douăzeci și cinci la sută mai mult pentru un membru decât suma medie a membrilor Conferinței din Noua Anglie.Dar dacă Michigan ar avea o medie la fel de mare ca cea a Conferinței din Noua Anglie, întreaga sumă ar fi de 16.160 de dolari, în loc de 6.528,72 dolari. Credem că suma S. B. a Conferinței din Michigan poate fi ridicată la 20.000 de dolari înainte de încheierea anului 1874, dacă ofițerii Societății de Tractologie și Misiune se vor ocupa de lucrare în bunul și vechiul stil din Noua Anglie. Ofițerii Societăților de Tractologie și Misiune din toate statele ar trebui să se ocupe serios de această lucrare. Și Comitetul Conferinței Generale să vegheze ca toți frații noștri împrăștiați să adopte planul nostru de S. B.

Dar ce se va face cu atâția bani? Răspundeți: Conferința Generală ar trebui să cheltuiască, înainte de sfârșitul anului 1874, suma de 20.000 de dolari pentru

pregătirea, traducerea și publicarea de lucrări în limbile germană, franceză, daneză și suedeză. Și Conferința Generală trebuie să-și extindă misiunile în Europa, în Pacific și, de fapt, în toate direcțiile, în măsura în care apelurile pot fi suplinite.

Și, apoi, nu mai puțin de 300.000 de dolari trebuie să fie strânși pentru Școala noastră, Asociația de publicare, Institutul de Sănătate și Fondul de Carte, în anii 1874 și 1875. În anul 1874 ar trebui să se strângă, suma de 50.000 de dolari pentru Școala noastră, 50.000 de dolari pentru Institutul de Sănătate și 50.000 de dolari care să fie împărțiți în mod egal între Asociația Editorială și Fondul de Carte, ceea ce face în total 150.000 de dolari. Și aceleași sume ar trebui să fie strânse și în cursul anului 1875.

Să presupunem că S.B. este de un procent din toate proprietățile oamenilor noștri, în valoare de 75.000 de dolari. Pentru a strânge 150.000 de dolari anual, timp de doi ani, ar fi nevoie de încă două procente pe an pe lângă S.B. Aceste sume pot fi strânse de poporul nostru fără nici cea mai mică jenă. Va pune Comitetul Conferinței Generale piatra de temelie, lucrarea urmând să fie efectuată de către ofițerii Societăților de Tractologie și Misiune? Sugerăm ca printre noi să se găsească persoane care să plătească, pe lângă cifrele complete ale S. B., următoarele sume în cursul anului 1875, trimestrial, la 1 martie, iunie, septembrie și decembrie.

50 de persoane, fiecare, 200 $ pe trimestru, 40.000 $.

100 " / "100 00" / "40,000

100 "/ "50 00" / "20,000

100 " / "25 00" / "10,000

250 " / "10 00" / "10,000

500 " / "5 00" / "10,000

500 " / "2 50" / "5,000

1000 " / "1 25" / "5,000

2000 " / "62 1/2" / "5,000

5000 " / "25" / "5,000

Total 150.000 de dolari

LUCRAREA DE TRACTOLOGIE ȘI MISIUNE

Salutăm apariția și suntem martorii prosperității crescânde a Societății de Tractologie și Misiune printre noi, cu mare bucurie și cu cele mai mari speranțe în ceea ce privește eficiența acestui mijloc de har. Ca orice alt mijloc de a realiza un mare bine în cauza lui Hristos, totuși, acesta trebuie împins înainte cu vigilență la fiecare pas. Dumnezeu să îl binecuvânteze pe fratele Haskell și să îl trimită în toate părțile câmpului larg pentru a pleda pe lângă poporul nostru în favoarea acestei instituții vrednice.

Această lucrare misionară trebuie încurajată prin toate mijloacele adecvate. Iar administratorii Asociației de Editură vor fi, fără îndoială, cu toții de acord cu următoarele puncte:

1. Reducerea cu o pătrime la toate cărțile și broșurile legate.

2. Reducerea la jumătate a prețului la tracte.

3. Să primească jumătate din prețul en-gros ale cărților, broșurilor și tratatelor, furnizate societăților T. și M. din Fondul de carte și jumătate de la societăți.

4. Să plătească toate taxele feroviare comune pe cărți pe orice distanță care nu depășește 1.500 de mile. Taxele de expediere expres pentru cărți vor fi plătite de către destinatar.

Și am dori să atragem aici o atenție deosebită asupra fratelui Littlejohn, cu privirela broșura despre despre "Amendamentul constituțional: sau duminica, sabatul, schimbarea și restituirea". Această lucrare este adaptată, mai presus de toate celelalte din catalogul nostru, pentru circulația generală de către Societatea de Tractologie și Misiune.Este candid și capabil. Are un stil care să satisfacă gustul și, de asemenea, dorințele publicului cititor inteligent. Acest pamflet ar trebui să fie distribuit pe scară largă pentru a deschide calea pentru fratele I. Littlejohn, care să conțină și discuția dintre el și Statesman. Condițiile publicațiilor noastre către Societatea T. și M. sunt făcute cât se poate de ușor pentru a încuraja această organizație vie și eficientă.

Din nou, credința în lucrarea lui Dumnezeu, așa cum s-a manifestat în cauza celui de-al treilea mesaj de la începutul său, în manifestarea spiritului profeției printre noi, nu crește în mintea celor care nu citesc lucrările doamnei White. Cei care le citesc sunt stabiliți. Cei care nu le citesc se clatină și sunt expuși influenței otrăvitoare a celor care sunt în război cu mărturiile clare ale doamnei White. Cel mai potrivit mod de a încuraja o credință inteligentă în mărturiile Duhului lui Dumnezeu pentru biserică, este să îndemni la citirea cărților.Aceste cărți nu sunt ceea ce un public dezinformat presupune că sunt. Nimic nu va dezarma prejudecățile și nu va spori încrederea în această lucrare mai mult

decât citirea cărților. Un caz de la Woodland ilustrează în mod favorabil această chestiune. Când bătrânii Loughborough și Cornell se aflau acolo cu cortul, în vara anului 1872, s-a strigat împotriva viziunilor, iar un om a trimis după una dintre cărți și s-a lăudat că în curând va fi capabil să expună întreaga chestiune. Cartea a venit, domnul a citit-o și a tăcut. Prietenii săi au cerut cartea, dar el nu a vrut să le-o dea, și aici s-a terminat totul. Iar când doamna W. a vizitat Woodland, în toamna aceluiași an, a fost ascultată cu un interes intens. Nu este departe timpul când Societatea T. și M. va pune aceste lucrări în mâinile tuturor persoanelor candide care doresc să le citească, în special a celor care păzesc Sabatul. Doamna W. speră să termine volumele doi și trei înainte de următoarea Conferință Generală. Aceste trei volume sunt menite să conțină opiniile ei despre marea controversă, de la căderea lui Satana până la distrugerea păcatului și a păcătoșilor la a doua moarte, incluzând multe chestiuni practice aplicabile în special în zilele noastre.

FONDUL DE CARTE

A existat un zel lăudabil în strângerea fondului de carte atunci când întreprinderea a fost inițiată, și s-a făcut mult bine prin circulația lucrărilor noastre înainte de înființarea Societății T. și M. Dar, foarte curând, au apărut descurajări în legătură cu distribuirea de tractate pe răspundere individuală, deoarece tractatele au fost revendicate de persoane care s-au dovedit a fi atât de nedemne încât făceau mai mult rău decât bine în lucrarea de distribuire a tractatelor și în cea misionară. S-a văzut curând că era necesar un efort organizat pentru a face această lucrare în mod corespunzător. Și cu cât vedem mai mult activitatea Societății noastre de Tractologie și Misiune, cu atât mai mult admirăm și îi mulțumim lui Dumnezeu pentru această organizare.

Frații noștri pot acum să adauge donațiile lor la Fondul de carte cu certitudinea că vor fi folosite în mod judicios, spre slava lui Dumnezeu. Această lucrare se află acum sub conducerea unor oameni cu judecată și evlavie. Ei trebuie să aibă cărțile, în engleză, germană, franceză, daneză, suedeză, etc. Dumnezeu să le ajute. Fie ca fondul în mână, de 5.000 de dolari, să fie cheltuit, iar 25.000 de dolari să îi ia locul în cursul anului 1874.Ar trebui ca toți oamenii noștri să ajungă la cifrele pentru S. B., astfel încât să existe un surplus în mâinile Conferinței Generale pentru a putea face o alocare de câteva mii de dolari pentru Fondul de Carte. Nu este departe momentul în care cei mai sănătoși oameni ai noștri se vor simți obligați să își părăsească fermele și magazinele pentru a merge peste tot să converseze cu oamenii și să facă să circule lucrările noastre. Dumnezeu să ne ajute, ca popor, să simțim importanța misiunii noastre.

OBSERVAȚII GENERALE

Dragi frați, fie ca Dumnezeu să vă dea să vedeți și să realizați amploarea și importanța lucrării în toate ramurile ei. Fie ca voi să fiți întotdeauna pătrunși de spiritul lucrării și să simțiți și să știți în mințile și inimile voastre că este lucrarea lui Dumnezeu. Aceasta fiind, într-un sens eminent, lucrarea lui Dumnezeu, oamenii trebuie să fie atenți să nu-și ia slava pentru ei înșiși atunci când Domnul lucrează prin ei în prosperitatea ei. Tot ceea ce s-a făcut pentru această cauză de la început, oricât de obositor ar fi fost, oricât de mult ar fi necesitat efortul cel mai mare de sacrificiu de sine, a fost realizat pentru că Domnul a fost în el. Fie ca numele Lui să fie glorificat.

Și în timp ce regretăm lipsa noastră de credință pentru a îndura încercările din trecut, în același timp, când ne amintim de zilele trecute, de istoria timpurie a acestei cauze, găsim mângâiere și curaj în Domnul. Nu trebuie să ni se refuze plăcerea de a povesti îndurările Domnului față de noi în eforturile noastre umile de a construi cauza încă de la început.

Prin harul lui Dumnezeu, am fost în stare să câștigăm bani din tăierea de lemne care ne-au dus la prima Conferință a credincioșilor în al treilea mesaj, în anul 1848. Și prin harul Său, am câștigat banii la cositul ierbii pentru a ne procura haine de mâna a doua și alte haine mai ieftine și pentru a ne plăti biletul de călătorie la cea de-a doua Conferință, ținută în vestul New York-ului în același an.

Au fost zile fericite. Era bucuria noastră de a predica adevărul atunci, chiar și la foarte puțini, după ce ne plăteam biletul de călătorie cu mașinile de clasa a doua și cu bărcile de canal, din banii astfel câștigați.

Prietenii noștri cei mai vechi în cauză, care trăiesc în prezent, ne vor mărturisi că, în primii ani de muncă în această cauză, am predicat din oraș în oraș și din stat în stat, în mare parte din timp cu petice pe genunchi, coate și vârfuri de cizme.

Am învățat cum să ne încredem în Dumnezeu în acele zile și am simțit binecuvântarea unei încrederi perfecte. Am știut ce însemna să suferim de foame din cauza lipsei de hrană convenabilă și de frig din cauza lipsei de îmbrăcăminte adecvată și să lucrăm, zi după zi, săptămână după săptămână și an după an, de la cincisprezece la optsprezece ore în fiecare zi, pe lângă muncile grele ale adunărilor de Sabat.

Mulțumesc lui Dumnezeu că douăzeci și cinci de ani din cea mai bună parte a vieții au fost dedicați cauzei celui de-al treilea mesaj. Regretăm doar că nu a fost întotdeauna cu un spirit vesel, plin de speranță și încredere. Pe parcursul anului trecut, am avut parte de perioade de examinare atentă și de pocăință

înaintea lui Dumnezeu și am avut parte de cele mai pline de har manifestări ale iubirii milostive a lui Hristos.

Și să se înțeleagă clar că nu suntem de acord cu faptul că le facem fraților noștri vreo nedreptate. Păcatul nostru a fost împotriva lui Dumnezeu, în a suferi ca nedreptățile altora să ne deprime și să ne taie credința vie în grija Sa providențială. Pentru aceasta, am simțit o adâncă durere în inimă și ne-am umilit foarte mult înaintea lui Dumnezeu, și avem cea mai clară asigurare că El acceptă mărturisirile și umilința noastră.

Și am spune celor care sunt dispuși să joace un rol asemănător cu cel al lui Șimei față de David cel pocăit: "Dacă Domnul le îngăduie să triumfe peste umilința noastră, să triumfe. În limbajul lui David: "S-ar putea ca Domnul să se uite la necazul meu și să mă răsplătească cu bine pentru blestemul lor." Vezi 2 Sam, cap. 16.

Dar, deoarece principalele noastre eforturi și preocupări au fost pentru activitatea noastră editorială, dorim să vorbim mai ales despre aceasta. Când am înființat presa la Rochester, N.Y., în 1852, nu aveam mijloacele necesare pentru a plăti transportul bunurilor de uz casnic. Am așteptat și ne-am rugat o zi întreagă pentru ajutor. A doua zi am luat o scrisoare de la oficiul poștal de la sora Howland, pe atunci din Topsham, Me., care conținea 5,00 dolari. Acest lucru a fost neașteptat. Cu aceasta am plătit transportul și ne-au rămas șase șilingi, cu care i-am cumpărat doamnei W. un set de scaune din lemn de mâna a doua. Erau niște obiecte mărunte, niciunul dintre ele nu era la fel. În curând am putut cumpăra două paturi cu douăzeci și cinci de cenți fiecare. Am luat primele mese pe o scândură, așezată pe capul unui butoi vechi de făină. Și în timp ce ne serveam mesele noastre frugale, am simțit că Dumnezeu era bun. Am adăugat mobilă și cele necesare traiului pe măsură ce am reușit să le obținem.

Unii dintre frații noștri, care nu știu nimic din experiența eforturilor și nevoilor noastre din istoria timpurie a cauzei, par deranjați de relatarea noastră despre ele. Noi ne lăudăm în Domnul cu harul care ne-a fost dat și, prin harul Său, poporul nostru va avea în curând o carte plină de fapte și incidente la care privim înapoi cu cea mai mare plăcere.

Mai presus de orice, ne-am temut să nu devenim niște sărăntocii sau niște animale de companie ale bisericii. Și, deși i-am ajutat pe alți slujitori să aibă un cămin, cu mijloacele noastre și cu influența noastră, nu ne-a trecut niciodată prin minte, nici nouă, nici doamnei W., în sărăcia noastră, gândul ca frații să ne ajute să avem un cămin. Este adevărat că, în timpul bolii noastre extreme și a circumstanțelor reduse, de aproximativ șase ani încoace, poporul nostru ne-a ajutat prin donații în valoare de aproape 1.000 de dolari. Ne-am oferit să restituim banii donatorilor sau să investim în cauză doi dolari pentru un dolar. Nimeni nu a sunat pentru donațiile lor.În ultimii patru ani, am investit în

diversele ramuri ale cauzei suma de 3.000 de dolari, ceea ce înseamnă trei dolari pentru un dolar. Și acum, să fie cunoscut tuturor persoanelor care au donat pentru nevoile noastre personale, că suntem gata oricând înainte de prima zi a lunii ianuarie 1874, să le restituim doi dolari pentru fiecare dolar pe care l-am primit de la ei. Iar principiile noastre ferme, de a sta pentru dreptate, indiferent de dragostea prietenilor și de ura dușmanilor, și de a nu ne abate nici la dreapta, nici la stânga, ne răsfață pentru niște animale de companie ale bisericii.

Dintre acei frați care au fost ajutați să ajungă la case, am spune că, în opinia noastră, actul i-a prejudiciat pe cei mai mulți dintre ei. Unii dintre ei nu au mai fost decât un ajutor foarte mic pentru cauză de atunci. În special, sugerăm că fraților din statele Iowa și New York li s-a impus foarte mult.Acești miniștri au acceptat responsabilități care sunt consemnate mai sus, iar problema va trebui să fie rezolvată, fie printr-un curs adecvat în această viață, fie prin rezultatele soluționării Judecății, foarte curând.

Și am sugera, de asemenea, că ar fi extrem de potrivit ca cei care au în suflet să restituie mijloacele care le-au fost date într-o casă, să le ofere mai întâi donatorilor. Acei frați pe care i-am ajutat să obțină case atunci când se bucurau de sănătate ar fi găsit o binecuvântare prețioasă în rambursarea lor atunci când eram bolnavi și atât de săraci încât am vândut mobila, covoarele și, în continuare, casa noastră dragă din Battle Creek. Dar Dumnezeu ne-a binecuvântat foarte mult și ne-a ridicat deasupra nevoii, astfel încât avem o competență. Iar biserica din Battle Creek, căreia îi predicasem și pentru care lucrasem mai mult de zece ani fără să fim remunerați, când ar fi trebuit să ne odihnim de acea muncă de birou, a pierdut o mare binecuvântare atunci când ne-a lăsat să ne vindem casa și să plecăm din mijlocul lor în suferința noastră. În loc să ne ofere simpatie și sprijin, ei au dat simpatia lor celor care ne urau, pur și simplu pentru că am dat acea mărturie care era adevărată în cazurile lor.Iar dușmanii noștri de pretutindeni sunt datori acelui popor și simpatizanților săi pentru minciunile care s-au răspândit în defavoarea noastră. Aceste lucruri au fost foarte asupritoare și crude. Dar, slavă Domnului, s-a păstrat o evidență a cursului lor și al nostru, iar Dumnezeul întregului pământ va face dreptate.

Nu spunem că profetul Isaia a scris capitolul cincizeci și opt în mod special pentru biserica din Battle Creek; dar spunem că neglijența lor lacomă și asuprirea menționată mai sus, modul în care au tratat-o pe regretata Hannah Moore și pe orfanii pe care i-am adus în mijlocul lor, iar acum proclamațiile lor de post, în timp ce ei nu fac din inimă acele lucruri care constituie un post acceptabil pentru Domnul, ar trebui să facă apelul și promisiunile din acel capitol de mare interes pentru acea biserică.

Dumnezeu vorbește cu acest popor: "Nu este acesta postul pe care l-am ales, ca să dezlegăm legăturile răutății, să desfacem poverile grele, să lăsăm pe cei asupriți să plece liberi și să rupem orice jug? Nu este oare să împarți pâinea

ta celui flămând și să aduci în casa ta pe cei săraci care sunt alungați, când vezi pe cel gol, să-l acoperi și să nu te ascunzi de propriul tău trup?".

Și inima noastră tresaltă de bucurie când citim binecuvântarea promisă celor care țin postul glorios al lui Dumnezeu. Iată-le. "Atunci lumina ta va răsări ca dimineața, sănătatea ta va răsări repede, și neprihănirea ta va merge înaintea ta; gloria Domnului va fi răsplata ta. Atunci vei striga și Domnul va răspunde; vei striga și El va zice: "Iată-Mă!".Dacă vei îndepărta din mijlocul tău jugul, întinderea degetului și vorbirea deșartă, dacă vei scoate sufletul tău la cel flămând și vei sătura sufletul necăjit, atunci lumina ta va răsări în obscuritate și întunericul tău va fi ca amiaza. Și Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul în secetă și îți va îngrășa oasele; și vei fi ca o grădină udată și ca un izvor de apă, ale cărui ape nu se sfârșesc".

Există mari binecuvântări pentru poporul nostru peste tot, dacă le va căuta în mod legal. Preaiubitul Ioan declară că "dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire". El afirmă, de asemenea, că "Dumnezeu este lumină și în El nu este întuneric deloc" și că "dacă umblăm în lumină, precum El este în lumină, avem părtășie unii cu alții și sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curăță de orice păcat". Dar mărturisirea păcatelor este în general o muncă grea; și unii ar prefera să postească și să facă rugăciuni lungi, dacă se pot convinge că o astfel de slujbă va fi la fel de bună.Aceștia nu trebuie să se mire că Domnul nu-i aude. Isaia explică pe deplin această chestiune. "Iată, mâna Domnului nu s-a scurtat, ca să nu poată mântui, nici urechea Lui nu s-a îngreunat, ca să nu poată auzi; dar nelegiuirile voastre v-au despărțit pe voi de Dumnezeul vostru, și păcatele voastre au ascuns fața Lui de voi, ca să nu vă asculte." Și pentru că vorbele sunt foarte ieftine, alții își rețin zeciuiala și jertfele și o scot în rugăciune; și se miră, se plâng și aproape murmură că Domnul nu le ascultă rugăciunile.Maleahi răspunde complet la cazul lor. "Îl va jefui un om pe Dumnezeu? Totuși voi m-ați jefuit pe mine. Dar voi spuneți: "În ce te-am jefuit?" În zeciuieli și în ofrande. Sunteți blestemați cu un blestem, pentru că M-ați jefuit, toată această națiune. Aduceți toate zeciuielile în cămară, ca să fie hrană în casa Mea, și dovediți-Mă acum cu aceasta, zice Domnul oștirilor, dacă nu vă voi deschide ferestrele cerului și nu vă voi turna o binecuvântare, încât nu va fi loc destul pentru a o primi".

Rugăciunea este o datorie sacră, la timpul și locul ei, dar nu a fost niciodată concepută pentru a înlocui dreptatea, bunăvoința, adevărata pocăință și mila. Cei care se roagă împotriva Cerului închis, în timp ce inimile lor sunt întunecate și împietrite de păcate de omisiune și de comitere, să se ridice din genunchi, să-și mărturisească păcatele și să facă mai întâi acele lucruri care vor deschide ferestrele Cerului. Atunci rugăciunea va fi ușoară, iar binecuvântarea se va revărsa.

Nu avem nicio proprietate la est de râul Mississippi și nu ne așteptăm să menținem o relație atât de strânsă cu activitatea de la sediul central, așa cum am făcut-o în trecut. Dorim să facem aici o declarație de fapt în ceea ce privește Asociația de Editură.

Într-un alt loc, am afirmat că poporul nostru a investit în ultimii douăzeci și unu de ani, de la început până la sfârșit, în Asociație, sub formă de donații, moșteniri și acțiuni, suma de 36.000 de dolari. La aceasta s-a adăugat, în pofida prețurilor mari din timpul războiului și a proastei gestionări din partea altora în timpul bolii noastre de după război, suma de 37.000 de dolari.

Dar, în acest caz, nu se ține cont de valoarea care există în afacerea în sine, în listele de abonați, drepturile de autor ale publicațiilor etc. Aceasta valorează cu adevărat nu mai puțin de jumătate din valoarea totală a bunurilor facturate. Nici un judecător competent a ceea ce editorii numesc "bunăvoința" unei astfel de edituri înfloritoare nu ar stabili valoarea acesteia la mai puțin de 35.000 de dolari. Dar noi vom numi întreaga valoare a Asociației doar 100.000 de dolari. Iar corectitudinea acestei estimări se vede și mai bine atunci când se înțelege că venitul anual al Asociației nu este mai mic de 10.000 de dolari, după ce a acoperit toate cheltuielile de orice fel. Rapoartele anuale din ultimii patru ani au arătat o creștere a câștigurilor de zece procente din capitalul investit.

Și acum, în timp ce lăsăm responsabilitatea personală a acestei lucrări oamenilor aleși din Battle Creek, îi mulțumim cu devotament lui Dumnezeu că putem raporta prietenilor cauzei că lăsăm în mâinile lor proprietatea Asociației Publicațiilor Adventiste de Ziua a Șaptea în valoare de 100.000 de dolari, care i-a costat pe oamenii noștri 36.000 de dolari.

În dezvoltarea intereselor noastre editoriale, mai mulți scriitori competenți au contribuit, prin harul lui Dumnezeu, cu articole de valoare inestimabilă la periodicele noastre și cu lucrări de un real merit la catalogul nostru de publicații. Dar acești oameni nu au purtat poverile, grijile și perplexitățile departamentului financiar. De fapt, ei au fost atât de liberi de orice grijă față de această ramură a lucrării, încât nu i-au acordat nici un fel de atenție.În ultimul an în care fr. Aldrich a ocupat funcția de președinte, 4.000 de dolari din capitalul social al asociației au fost scufundate, când ar fi trebuit să se obțină un câștig de 3.500 de dolari, la un procent de zece la sută, din proprietatea investită în acel an. Câțiva dintre cei mai buni scriitori ai noștri au fost asociați în funcție cu fr. Aldrich; și niciunul dintre ei nu și-a luat osteneala de a se îngriji și de a ști cum mergeau lucrurile. Dacă trebuie să li se acorde credit acestor frați pentru prosperitatea financiară a Asociației, atunci, întrebăm: Unde au fost ei în timpul anului în care s-a pierdut 4.000 de dolari din capitalul social, când ar fi trebuit să fie un câștig de cel puțin 3.500 de dolari?

În ceea ce privește agențiile umane, trebuie acordat mult credit surorii A. P. Van Horn, care a ocupat poziția responsabilă de secretar cu abilitate și cea mai mare grijă; în absența și slăbiciunea noastră, a elaborat planuri pentru conducerea generală și, după ce ni le-a prezentat, cu aprobarea noastră, le-a executat.

Dar toți oamenii noștri să înțeleagă că motivul pentru care prosperitatea le-a încununat eforturile este că Dumnezeu i-a binecuvântat și i-a îndrumat în mod special pe cei care au avut inima să muncească și să sufere și să sacrifice tot ceea ce face ca această viață să aibă vreo valoare - sănătatea. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, iar gloria să îi revină Lui.

Cei care sunt nevoiți să părăsească grija personală a lucrării, în cele mai dureroase circumstanțe în ceea ce privește sănătatea, se încredințează cu bucurie și încredere în mâinile lui Dumnezeu. Dacă oamenii noștri nu sunt drepți cu ei în prezent, Dumnezeu va fi. Iar poporul Său va vedea ziua în care își va prețui așa cum se cuvine munca lor.

Am făcut sacrificii pentru a construi Institutul nostru de Sănătate, sacrificii pe care nu ne stă în putere să le mai facem. Cu toate acestea, având în vedere că acum avem oameni credincioși și reprezentativi la Battle Creek, care să păzească instituțiile noastre de acolo, interesul nostru pentru el este mai mare decât atunci când existau mai multe sau mai puține îndoieli cu privire la prosperitatea sa și la marele bine pe care este destinat să îl realizeze.

De aproximativ patru ani, din cauza unui management defectuos, Institutul de Sănătate și Reformatorul sănătății au fost aduse în cele mai descurajante circumstanțe; atât de mult, încât la un moment dat am decis în mintea noastră că proprietatea trebuie vândută și, după ce am plătit datorii mari, un mic procent va fi rambursat acționarilor. Perspectiva era cât se poate de sumbră. Doamna W. făcuse declarații importante, pe baza unei înalte autorități, referitoare la Institut și la activitatea sa, a căror îndeplinire părea îndoielnică.

Dar chiar în momentul în care perspectiva părea cea mai îndoielnică, când, îngenuncheați la altarul familiei, Duhul Domnului a venit peste noi, credința a reînviat și, cu o presimțire clară a prosperității viitoare a Institutului, am dat această mărturie în fața familiei noastre, în timp ce eram încă îngenuncheați: "Dumnezeu va confirma tot ceea ce Duhul Său a mărturisit despre prosperitatea și utilitatea Institutului nostru de Sănătate."

La acea vreme, Institutul avea o datorie de 13.000 de dolari și doar opt pacienți. Încrederea oamenilor noștri în Reformatorul sănătății și în Institutul de Sănătate era zdruncinată, iar mulți dintre ei renunțau la Reformatorul. Am văzut în mod clar că prosperitatea Institutului depindea foarte mult de caracterul și tonul reformatorului. Dacă această revistă s-ar îmbunătăți și ar prospera,

Institutul ar prospera. În cazul în care s-ar fi degradat și ar fi fost întreruptă, Institutul ar fi trebuit să fie închis.

Doamna W. a decis să își unească energiile cu ale noastre pentru a îmbunătăți Reformatorul și pentru a-i extinde tirajul. Dumnezeu a binecuvântat eforturile noastre. Tirajul Reformatorului s-a dublat în curând și, cu ajutorul mai multor colaboratori și cu binecuvântarea lui Dumnezeu, a devenit un jurnal viu. De asemenea, ne-am unit eforturile la Institutul de Sănătate în calitate de consilieri și deseori vorbeam cu pacienții în salon, atunci când puteam fura o jumătate de oră din alte îndatoriri urgente.

În curând, încrederea s-a restabilit în institut și, ca urmare a difuzării pe scară largă a Reformatorului, pacienții au venit în număr mare, astfel încât, în majoritatea timpului, timp de trei ani, au fost atât de mulți cât s-a dorit. Institutul a plătit datoria de 13.000 de dolari, care se ridică, inclusiv dobânda, la cel puțin 15.000 de dolari. Și a cumpărat, construit, reparat și amenajat camere în valoare de încă 15.000 de dolari.

Pentru ca Institutul să-i poată ajuta pe cei care luaseră acțiuni pe care nu puteau să le dețină și pentru a da un exemplu celorlalți, am mai luat încă 500 de dolari, ceea ce înseamnă 1.000 de dolari deținuți de doamna W. și de noi înșine. Dar a fost dificil să strângem multe acțiuni noi. Așa că, într-o perioadă și mai târzie, am mai luat încă 500 de dolari, ajungând la 1.500 de dolari, și i-am îndemnat pe prietenii institutului să vină cu generozitate. Dar cea mai mare parte a noilor acțiuni luate timp de câțiva ani a fost pur și simplu transferată de la cei care nu au fost capabili să le dețină, ca o donație virtuală.

Și aici dorim să precizăm că, deși nu am avut nimic de a face în a-i determina pe oamenii săraci să ia acțiuni în Institut cu speranța că vor primi dobânzi mari, am luat cu 1.000 de dolari mai mult în acțiuni decât suntem capabili să deținem, pentru a-i ajuta pe cei mai săraci decât noi; în timp ce cei care au creat organizația și care au comis eroarea au făcut, până acum, puțin sau nimic pentru a-i ajuta pe cei care au fost înșelați de reprezentările extravagante ale profiturilor.

Când am preluat Reformatorul, numărul de abonați plătitori era mic, astfel încât revista abia dacă se putea susține singură, iar unii dintre miniștrii noștri au sugerat ca aceasta să fie întreruptă și să se deschidă un departament de igienă în cadrul revistei. Dar creșterea a fost atât de rapidă, încât profitul obținut din Reformator, cărțile de sănătate etc., în decurs de doi ani, a fost de 5.000 de dolari.

Multe mulțumiri recunoscătoare fraților care au scris pentru Reformator și au ajutat la obținerea de abonați. Dar, în afară de aceștia, nimeni, nici măcar Institutul de Sănătate, nu a ridicat o mână pentru a câștiga cei 5.000 de dolari.

Reformatorul a apelat la patronaj, astfel încât Institutul și-a plătit datoriile, a cumpărat, a construit și a amenajat în mare parte. Reformatorul făcuse reclamă gratuită Institutului; și acum, iată că se obțineau 5.000 de dolari din profit, cărți, etc. Se întreabă oare justiția: A cui erau cei 5.000 de dolari? Să răspundă justiția. Dar noi am luat cei 5.000 de dolari pe care îi câștigasem pe seama sănătății și ne-am plătit singuri ultima noastră casă din Battle Creek și am dat un act de proprietate Institutului de Sănătate.

Întrucât suntem nevoiți să lăsăm munca de la sediul central în seama altora și, judecând după trecut, acțiunile noastre în legătură cu aceasta vor fi criticate și denaturate, ne simțim ușurați să prezentăm faptele de mai sus, pentru informarea adevăraților prieteni ai cauzei. Pe aceștia dorim să îi ferim de influența celor care ne-ar denatura. Este o necesitate dureroasă care cere astfel de explicații în chestiuni care țin atât de mult de propria persoană. Dar sunt unii printre adventiștii de ziua a șaptea care vor profita de tăcerea noastră pentru a ne denatura sau, dacă vom expune faptele, ne vor acuza de laudă de sine. Pe aceștia nu ne așteptăm să îi ajutăm. Ei vor încerca să facă capital din tăcerea noastră sau din apărarea noastră.

Dar aceasta este probabil ultima declarație de acest gen pe care o vom face vreodată.

Pe măsură ce ne dezbrăcăm de armura de tristă necesitate, ne vom uita la voi, dragi frați, la Comitetul Conferinței Generale, la oamenii aleși de la Battle Creek și la comitetele celor mai multe Conferințe de Stat, pentru a ne apăra și a avea grijă de noi. Voi cunoașteți truda și sacrificiile noastre și ne încredințăm vouă pentru a face dreptate față de noi. De asemenea, vă încredințăm în grija voastră instituțiile care ne-au ocupat cea mai bună parte a vieții noastre și în care am înghesuit forța a doi ani într-unul singur. Feriți-vă de oamenii de chit, de cei cu două fețe și de cei predispuși la schimbări. Fiți siguri că la Battle Creek sunt necesari oameni de fier și de oțel, care, în același timp, să se poarte cu dreptate, să iubească mila și să umble cu smerenie cu Dumnezeu.

Dacă Domnul se uită la necazul nostru și ne dă putere să lucrăm, putem merge acolo unde frații ne deschid pe deplin calea și putem rămâne, cu voia lui Dumnezeu, în timp ce ei au grijă de noi. Ziua în care trebuie să insistăm în luptă și să ne îndemnăm să trecem, a trecut.

Dragi frați, dorim să vă protejăm împotriva atacurilor lui Satan. Vă atragem atenția asupra acuzației că ne plângem de frați pentru că nu-și asumă responsabilități; iar apoi, când o fac, sunt aspru cenzurați dacă greșesc în judecată. La aceasta răspundem că atunci când oamenii care ne-au supravegheat și care și-au dat influența lor celor care murmuraseră împotriva noastră, în primii doisprezece ani ai celor mai grele eforturi ale noastre, și-au asumat responsabilități în timpul bolii noastre, care a rănit teribil cauza, am fost

probabil prea dornici ca ei să-și simtă greșeala și să învețe cruzimea de a-i pune sub semnul îndoielii și de a exercita o influență împotriva celor care își făceau datoria așa cum i-a chemat Dumnezeu.Dar unde este omul pe care l-am blamat cât o pană, în timp ce își făcea cu sinceritate datoria. Așa cum am spus-o mereu, o repetăm: Cei care au fost împinși în luptă, așa cum am fost noi și cum a fost Brn. Butler și Haskell sunt acum, ar trebui să fie susținuți în eforturile lor credincioase de a-și face datoria, atâta timp cât sunt menținuți în funcție, chiar dacă greșesc în judecată o dată din trei ori.

În al doilea rând, suntem acuzați că am prejudiciat cauza prin tratarea dură a fraților. Acum, dacă acest lucru este adevărat, este ușor de dovedit. Doamna W. a lucrat alături de noi din stat în stat și din biserică în biserică timp de douăzeci și patru de ani, și a fost lucrarea noastră specifică de a corecta erorile, de a calma fanatismul și de a ne ocupa de spiritele indisciplinate.

"După roadele lor îi veți cunoaște." Ordinea, unitatea și eficiența comparativă a poporului nostru să ateste acest lucru. Acesta, fraților, este un truc al lui Satan, manifestat într-un fals îndrăzneț. Ce biserici am divizat și am împrăștiat noi? Știți că lucrarea noastră a fost de a îndepărta erorile și dificultățile din mijlocul poporului lui Dumnezeu și de a-i aduce la o stare de unitate. Dumnezeu a binecuvântat în mod minunat eforturile noastre de a face acest lucru, și lăsați ca numele Său drag să aibă lauda. Feriți-vă de o teamă prefăcută și ipocrită față de fratele White în acea clasă, care alege acest plan ca fiind cel mai bun pentru a vă înșela și pentru a arunca cu răutate o impresie falsă și o teamă asupra altora.

J.W.

RĂSCUMPĂRĂTORUL ȘI CEI RĂSCUMPĂRAȚI

DE BĂTRÂNUL JAMES WHITE

"În care avem răscumpărarea prin sângele Lui, adică iertarea păcatelor." - Coloseni 1:14.

"Și nu întristați Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării." - Efeseni 4:30.

"Care este câștigul moștenirii noastre, până la răscumpărarea celor cumpărați". - Efeseni 1:14.

PRESA DIN PACIFIC 1877

RĂSCUMPĂRĂTOR ȘI RĂSCUMPĂRAT

Semnificația primară a cuvântului răscumpărare sugerează:a cumpăra înapoi, a elibera, a cere răscumpărare. Din punct de vedere teologic, răscumpărarea înseamnă aducerea înapoi a ceea ce a fost dus în ruină în urma căderii. Când totul a fost pierdut în Adam, a fost instituit planul răscumpărării complete prin Hristos. Pentru a putea înțelege mai bine natura și amploarea răscumpărării prin Hristos, vom lua mai întâi în considerare ceea ce a fost pierdut în Adam.

I. Inocența și puritatea caracterului au fost pierdute în urma fărădelegii reprezentanților neamului, iar urmașii lor au devenit prada legală a autorului păcatului. Starea lor pierdută este exprimată de apostol în aceste cuvinte: "Eu sunt carnal, vândut sub păcat". Romani 7:14.Planul de răscumpărare își propune să salveze oamenii de condamnarea și practicarea păcatului în această viață. Anunțul îngerului către Iosif cu privire la micul Mântuitor a fost că trebuie "să-i pună numele Isus, pentru că El va mântui poporul Său de păcatele sale". Matei 1:21. Este demn de remarcat faptul că există o diferență marcantă între salvarea oamenilor de păcatele lor și salvarea lor în păcatele lor.

Pavel, scriind bisericii din Colose cu privire la Hristos, spune: "În care avem răscumpărarea prin sângele Lui, adică iertarea păcatelor". Coloseni 1:14. Apostolul aduce, de asemenea, această mărturie triumfătoare romanilor: "Prin urmare, acum nu există nici o condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus, care nu umblă după trup, ci după Duhul". Cap. 8:1. Prima etapă a răscumpărării este eliberarea de păcat. Iar realizarea acestei eliberări cere acțiune din partea păcătosului, la fel de adevărat ca și din partea Răscumpărătorului.

Păcătosului i se cere pocăință. El trebuie să se întristeze în mod evlavios pentru păcatele sale și trebuie să le abandoneze înainte de a i se acorda iertare și de a se putea produce răscumpărarea de ele. Dar el trebuie să aibă mai întâi o

cunoaștere a naturii și a întinderii păcatelor sale înainte de a se putea pocăi în mod înțelegător de ele. Iar această cunoaștere derivă din codul moral pe care Dumnezeu l-a dat ca regulă de viață a oamenilor."Prin lege se cunoaște păcatul." Romani 3:20. Și nu are Dumnezeu o altă oglindă în care păcătosul să se poată uita și să vadă imperfecțiunile caracterului său moral? În experiența sa personală, răspunde marele apostol: "Nu, n-am cunoscut păcatul decât prin lege". Romani 7:7.

Se admite că Duhul lui Dumnezeu și Evanghelia Fiului lui Dumnezeu acționează asupra minții și inimii păcătosului în armonie cu legea lui Dumnezeu. Dar dacă acestea sunt mijloacele, independente de legea lui Dumnezeu, în convertirea sa de la o viață de păcat la ascultare și sfințenie, ar trebui să putem citi undeva în Noul Testament cuvinte ca acestea: Prin Duhul Sfânt vine cunoașterea păcatului. Ba nu, n-am cunoscut păcatul decât prin Duhul Sfânt. Sau, prin Evanghelie vine cunoașterea păcatului. Nu, eu nu cunoșteam păcatul decât prin Evanghelie.

Dar cum nu există nicio afirmație în întreaga Biblie care să spună că Duhul lui Dumnezeu și Evanghelia lui Hristos sunt agenții care îi dau păcătosului o cunoaștere a păcatelor sale, și cum Pavel spune, cu autoritatea Duhului Sfânt, că prin lege se cunoaște păcatul, se va recunoaște că marele și vechiul cod moral al lui Iehova, dat ca regulă de viață, este mijlocul prin care păcătoșii pot afla natura și măsura păcatelor lor. Iubitul Ioan definește păcatul în aceste cuvinte: "Oricine comite un păcat încalcă și legea; căci păcatul este călcarea legii". 1 Ioan 3:4.

Perpetuitatea legii lui Dumnezeu, încălcată, face ca moartea lui Hristos să fie un adevăr vital și perpetuu în sistemul de răscumpărare care va fi prezentat în evanghelia Fiului lui Dumnezeu atât timp cât va dura probațiunea umană. Acest adevăr fundamental a ocupat primul loc în evanghelia predicată de Pavel. El amintește bisericii din Corint acest fapt în aceste cuvinte: "V-am predat mai întâi de toate ceea ce am primit și eu, și anume că Hristos a murit pentru păcatele noastre, potrivit Scripturilor". 1 Corinteni 15:3. Iar bisericii romanilor îi face această declarație amplă: "Unde nu este lege, nu este fărădelege". Romani 4:15. Eliminați codul moral, și păcatul este eliminat din lume, iar Hristos și Evanghelia Sa nu mai sunt necesare.

Dar evanghelia glorioasă a Fiului lui Dumnezeu îl prezintă pe Hristos ca fiind cel care pledează acum pentru meritele sângelui său care a fost vărsat pentru păcatele noastre. Acest fapt constituie cea mai mare dovadă a perpetuității legii lui Dumnezeu. El dă forță marelui adevăr, care se află la temelia răscumpărării și care va fi perpetuat în mesajul evanghelic până la sfârșit, așa cum a fost rostit de Ioan în aceste cuvinte: "Dacă cineva păcătuiește, avem un avocat înaintea Tatălui, pe Isus Hristos cel neprihănit". 1 Ioan 2:1. Păcătosul are nevoie de un avocat pe lângă Tatăl, deoarece mânia lui Dumnezeu este asupra lui pentru că a încălcat codul moral dat ca regulă de viață.Adorabilul nostru Răscumpărător,

care și-a vărsat sângele său prețios pentru păcătosul ofensator, este avocatul păcătosului în fața Tatălui ofensat. În planul răscumpărării, păcătosul are de-a face atât cu Tatăl, cât și cu Fiul. El trebuie mai întâi să vadă natura și amploarea păcatelor sale prin lumina legii morale, să exercite o pocăință adevărată față de Autorul ei divin, iar apoi i se pregătește calea pentru a exercita o credință consecventă și scripturală în Isus Hristos. Cu aceasta este de acord acea parte a teologiei pauline repetată de marele apostol în prezența bătrânilor bisericii adunate la Milet: "Nu am ascuns nimic din ceea ce vă era de folos, ci v-am arătat și v-am învățat în public și din casă în casă, mărturisind atât iudeilor, cât și grecilor, pocăința față de Dumnezeu și credința față de Domnul nostru Isus Hristos". Faptele Apostolilor 20:20, 21.

Departe de ideea că numai Legea lui Dumnezeu îl poate salva pe păcătos, oricât de atent ar respecta toate preceptele ei. Legea este regula de conduită. Ea îl condamnă pe cel care o încalcă și îl consideră vinovat până când suferă pedeapsa încălcării ei sau primește iertarea printr-o parte mediatoare. Nu există nicio putere de răscumpărare în lege. Dacă ar fi fost de competența legii să răscumpere pe cel care a încălcat legea, atunci Hristos nu ar fi trebuit să moară pentru păcatele noastre.Evreul este orb, ca să spunem așa, cu un ochi. Dar gata, gata cu erezia conform căreia oamenii pot fi mântuiți de Hristos și de Evanghelie în timp ce calcă în picioare Legea lui Dumnezeu. Dumnezeu L-a dat pe Hristos lumii pentru că legea Sa era la fel de neschimbătoare și durabilă ca Sinele Său etern. Și nu exista o altă cale de a îndeplini cerințele acestei legi și, în același timp, de a-l salva pe păcătos, decât ca Hristos să moară, cel drept pentru cel nedrept.

Creștinul care se încrede în Hristos pentru mântuire, încălcând în același timp poruncile lui Dumnezeu, suferă de o orbire la fel de mare ca și evreul, chiar dacă este cu celălalt ochi. El îi dezonorează atât pe Tatăl, cât și pe Fiul, dând guvernării morale a lui Dumnezeu o importanță neînsemnată și, în consecință, ispășirii Fiului o valoare corespunzătoare. El aruncă chiar o insultă în fața Cerului, lăudându-se cu credința mântuitoare în Fiul, în timp ce respinge poruncile Tatălui. Dar Ioan vede o armată loială, ascultătoare și adevărată, care nu este influențată de Satana la dreapta sau la stânga. Aceștia au vedere în ambii ochi. Profetul spune cu privire la ei: "Iată-i pe cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus". Apocalipsa 14:12.

Atunci când păcătosul se vede expus mâniei lui Dumnezeu prin încălcarea legii divine, simte nevoia lui Hristos și se aruncă asupra milei Sale ca unică speranță. Și aici păcătosul care se pocăiește și se încredințează găsește iertarea, pacea și bucuria în Duhul Sfânt, în timp ce caută acea plinătate a harului care există în Răscumpărătorul.Viața lui este acum în fericită armonie cu îndemnul apostolului: "Și nu vă conformați lumii acesteia, ci fiți transformați prin înnoirea minții voastre, ca să dovediți care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și

perfectă." Romani 12:2. Și, pe măsură ce călătorește mai departe în viața creștină și ajunge prin credință la eliberarea completă de sub puterea lui Satana și la răscumpărarea de sub stăpânirea păcatului, el își citește propria experiență în cuvintele triumfătoare ale lui Pavel:

"Ca să fiți plini de cunoașterea voii Lui în toată înțelepciunea și înțelegerea spirituală; ca să umblați în mod vrednic de Domnul spre toată plăcerea, fiind roditori în orice lucrare bună și sporind în cunoașterea lui Dumnezeu; întăriți cu toată puterea, potrivit cu puterea Lui glorioasă, spre toată răbdarea și îndelunga răbdare cu bucurie; aducând mulțumiri Tatălui, care ne-a făcut potriviți pentru a fi părtași la moștenirea sfinților în lumină; care ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a transferat în împărăția scumpului Său Fiu, în care avem răscumpărarea prin sângele Său, adică iertarea păcatelor. " Coloseni 1:9-14.

Aceasta este răscumpărarea în prima sa etapă. Este o eliberare de sub puterea întunericului și o translatare deasupra corupției acestei lumi în împărăția harului abundent al lui Hristos. Convertirea biblică este o mare schimbare. Atunci când oamenii sunt condamnați în mod înțelegător de păcat prin însuși codul moral dat ca regulă de viață și sunt conduși la Hristos ca singura lor speranță de iertare și de viață veșnică, ei vor rămâne, cu foarte puține excepții, neclintiți și vor crește în har. Motivul pentru care un procent atât de mare din roadele revigorărilor populare din zilele noastre cad imediat înapoi, este că nu experimentează convertirea biblică. Codul moral nu este aplicat ca măsură a păcatului, pregătitoare pentru ca ei să se arunce asupra lui Hristos ca singura lor speranță de răscumpărare din păcat.

Cei care sunt cu adevărat convertiți în momentul în care intră în viața creștină vor obține victorii, vor adăuga haruri și vor crește în putere spirituală, pe măsură ce își continuă călătoria spre casa lor, spre răsplata veșnică. Acest lucru este exprimat cu forță în 2 Petru 1:5-11: "Adăugați la credința voastră virtute, iar la virtute cunoaștere, iar la cunoaștere cumpătare, iar la cumpătare răbdare, iar la răbdare evlavie, iar la evlavie bunătate frățească, iar la bunătate frățească caritate. Căci dacă aceste lucruri sunt în voi și abundă, ele vă fac să nu fiți nici sterpi, nici fără rod în cunoașterea Domnului nostru Isus Hristos. Dar cel căruia îi lipsesc aceste lucruri este orb și nu poate să vadă de departe și a uitat că a fost curățit de vechile sale păcate. De aceea, mai degrabă, fraților, sârguiți-vă să faceți sigură chemarea și alegerea voastră; căci dacă faceți aceste lucruri, nu veți cădea niciodată; căci astfel vi se va asigura din belșug intrarea în împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos."

Dar niciunul dintre scriitorii epistolelor nu exprimă în termeni mai puternici decât Ioan realizările înalte și sfinte ale vieții creștine. El, ca martor potrivit în acest caz, mărturisește despre ceea ce văzuse și auzise după cum urmează: "Ceea ce am văzut și am auzit vă vestim vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi; și cu adevărat părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos. Și aceste

lucruri vă scriem vouă, pentru ca bucuria voastră să fie deplină.Iată deci mesajul pe care l-am auzit de la El și pe care vi-l vestim: Dumnezeu este lumină și în El nu este întuneric deloc. Dacă spunem că avem părtășie cu El și umblăm în întuneric, mințim și nu facem adevărul. Dar dacă umblăm în lumină, precum El este în lumină, avem părtășie unii cu alții, și sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curăță de orice păcat." 1 Ioan 1:3-7. Cele câteva puncte de interes emoționant din cuvintele de mai sus ale iubitului Ioan sunt:

1. Că omul care este răscumpărat din condamnarea și puterea păcatului și devine un supus loial al împărăției harului, se bucură de părtășie cu Tatăl și cu Fiul său Isus Hristos.

2. Unirea sa cu Hristos și cu Evanghelia sa nu îl separă de Tatăl și de codul său moral. "Eu și Tatăl Meu suntem una", spune Hristos. Legea divină și evanghelia glorioasă, deși instituite din motive diferite și menite să servească unor scopuri diferite în marele plan de răscumpărare, sunt în perfectă armonie una cu cealaltă, la fel ca și Autorii lor divini.

3. Ioan transmite mesajul plin de bucurie că creștinii pot avea părtășie atât cu Tatăl, cât și cu Fiul. Evreul este mulțumit de eforturile sale de a fi în părtășie cu Tatăl, iar majoritatea creștinilor consideră că este suficient să fie în părtășie cu Fiul. Dar măsura deplină a bucuriei estimate de apostol este de a fi în părtășie atât cu Tatăl, cât și cu Fiul.

4. Dumnezeu este lumină și în El nu este întuneric. Creștinii pot umbla în lumină așa cum Dumnezeu este în lumină. Și dacă umblă astfel, ei vor avea părtășie unii cu alții. Poate un om să se bucure de părtășia cu Tatăl și să umble în lumină așa cum este El în lumină, încălcând în același timp preceptele codului său moral?

5. Când suntem în părtășie cu Tatăl și cu Fiul și umblăm în lumina curată a lui Dumnezeu, atunci sângele lui Hristos ne curăță de toate petele fărădelegii. Și din nou ne întrebăm: Poate sângele lui Isus Hristos să curețe un om de toate păcatele în timp ce trăiește în fărădelege?

Apostolul continuă: "Dacă ne mărturisim păcatele noastre, El este credincios și drept să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire." Înainte ca această lucrare de curățire să aibă loc asupra minții și a inimii, păcătosul trebuie să-și vadă păcatele prin regula de viață pe care a dat-o Dumnezeu, trebuie să se întristeze pentru păcatele sale, să-și mărturisească păcatele și să le îndepărteze prin întoarcerea la Domnul pe calea ascultării. Atunci, și nu până atunci, poate fi aplicat sângele lui Hristos pentru a-l curăța pe păcătos de nedreptatea sa.

Inima creștină se bucură că păcătosul se poate pocăi înaintea lui Dumnezeu de încălcarea legii Sale și poate găsi în Hristos un Răscumpărător complet. Inima

și viața lui pot fi în armonie cu legea lui Dumnezeu și cu Evanghelia lui Hristos și în părtășie cu Tatăl și cu Fiul. El poate umbla în lumină așa cum Dumnezeu este în lumină. El poate fi curățat de tot păcatul și să urmeze calea de lumină care duce prin porțile cetății de aur, triumfător în dragostea Tatălui și a Fiului.

Dar Ioan vorbește clar pentru a ne păzi de autoînșelare și pentru a păstra ridicat standardul de a umbla cu Dumnezeu în lumina Lui. El avertizează: "Dacă spunem că avem părtășie cu El și umblăm în întuneric, mințim și nu facem adevărul". Acestea sunt într-adevăr cuvinte tăioase, dar sigure pentru biserica lui Hristos. Iar iubitul apostol pare să anticipeze influența deprimantă a cuvintelor sale asupra vreunui ucenic tremurând și, pentru a da mai multă lumină și mângâiere, adaugă:"Copilașii mei, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți. Și dacă cineva păcătuiește, avem un avocat la Tatăl, pe Isus Hristos cel neprihănit." În dragoste, el ar fi vorbit clar pentru a avertiza biserica împotriva încălcării legii lui Dumnezeu și, în dragoste, el ar fi arătat celor rătăciți pe adorabilul nostru Răscumpărător ca singurul mijloc de răscumpărare din păcat.

II. Primii noștri părinți au pierdut stăpânirea vieții nemuritoare pentru care au fost puși în probațiune. Prin ascultare, ei ar fi dezvoltat în curând caractere neprihănite, ar fi fost plasați dincolo de raza de acțiune a păcatului; și ar fi obținut o viață nesfârșită în favoarea lui Dumnezeu. Prin neascultare, ei și urmașii lor au trecut sub sentința și stăpânirea morții. "Țărână ești și în țărână te vei întoarce". Geneza 3:19. "De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și moartea prin păcat, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit." Romani 5:12.

Moartea, învierea și înălțarea Fiului lui Dumnezeu au fost evenimente de mare importanță în planul răscumpărării umane, dar nici unul dintre acestea nu a încheiat planul. Răscumpărătorul avea să aibă două apariții distincte în această lume. La prima, a trăit exemplul nostru, a predicat propria Evanghelie, a făcut minuni pentru a-și confirma misiunea divină, a murit ca jertfă a noastră, a înviat din morți pentru justificarea noastră și s-a înălțat la dreapta Tatălui pentru a pleda cauza păcătosului care se pocăiește. Dar El va apărea a doua oară în această lume pentru a executa alte părți ale marelui plan. Planul de răscumpărare în a doua sa etapă prevede învierea celor drepți de sub dominația morții și a mormântului la viața nemuritoare și veșnică.

Aptitudinea morală pentru viața viitoare trebuie să fie obținută în această viață. Trecerea la nemurire nu este o schimbare morală. Este pur și simplu un schimb al trupului coruptibil cu unul care va fi incoruptibil. Această a doua etapă în lucrarea extraordinară de răscumpărare a omului este exprimată de apostol astfel: "Care va schimba trupul nostru vrednic, pentru ca acesta să fie făcut asemenea trupului Său glorios".Iar Răscumpărătorul nu-și va încheia lucrarea de răscumpărare într-un mod care să-l lase pe om invizibil și imaterial. Atunci când va fi răscumpărat, cel drept va sta în toată perfecțiunea tangibilă a umanității

necăzute a lui Adam, cu slava supremă a trupurilor modelate asemenea trupului glorios înviat al lui Hristos. Iar doctrina este făcută proeminentă în Evanghelie, conform căreia învierea lui Hristos este o garanție pentru biserică că toți cei drepți vor fi înviați la a doua Sa apariție.

În Corinteni I, capitolul al cincisprezecelea, apostolul își întemeiază doctrina despre învierea celor drepți și despre viața viitoare a celor drepți pe faptul că Hristos a înviat din morți. În deschiderea capitolului, apostolul afirmă că Hristos a murit, a fost îngropat și "a înviat a treia zi, potrivit Scripturilor". Versetul 4. El argumentează apoi: "Acum, dacă se propovăduiește că Hristos a înviat din morți, cum spun unii dintre voi că nu există înviere a morților? Dar dacă nu există învierea morților, atunci Hristos nu a înviat; și dacă Hristos nu a înviat, atunci propovăduirea noastră este zadarnică, și credința voastră este zadarnică. Da, și noi suntem găsiți martori falși ai lui Dumnezeu, pentru că am mărturisit despre Dumnezeu că a înviat pe Hristos, pe care nu L-a înviat, dacă este adevărat că morții nu înviază. Căci dacă morții nu înviază, atunci Hristos nu a înviat, și dacă Hristos nu a înviat, credința voastră este zadarnică; voi sunteți încă în păcatele voastre. Atunci și cei ce au adormit în Hristos au pierit". Versetele 12-19.

Evident, în zilele lui Pavel existau unii care negau învierea morților, așa cum sunt mulți care resping această doctrină în zilele noastre. Dar marile evenimente menite să imortalizeze faptul sacru al învierii lui Isus Hristos din morți au fost repetate în urechile poporului și păstrate proaspete în memoria bisericii. Acest mare adevăr, că Hristos a înviat din morți și a ieșit din mormânt ca un biruitor triumfător asupra morții, este marele fapt central al Evangheliei și constituie capsa de care este fixat tot adevărul evanghelic.Pavel bazează totul pe învierea lui Hristos și afirmă că, dacă nu a înviat, predicarea lui era zadarnică, credința bisericii era zadarnică, ei erau în păcatele lor, apostolii erau martori falși și, ca punct culminant, "cei care au adormit în Hristos au pierit". Îndepărtați marele element de bază al învierii lui Hristos, și tot adevărul evanghelic și speranța bisericii cad la pământ.

Demonii au ținut jalea infernală asupra mormântului în care Hristos zăcea în moarte. Oamenii răi exultau, dar cu un grad de cutremur cauzat de întunecarea soarelui și de sfâșierea stâncilor. Astfel, mormântul a fost asigurat. Piatra cea mare pe care Iosif a rostogolit-o până la ușă a fost sigilată, iar un ceas a fost pus să păzească locul.Dar unul dintre sfinții îngeri care excelează în putere s-a coborât și a rostogolit piatra, iar slava prezentă a doborât la pământ ca pe niște morți santinelele puternice. Isus s-a ridicat și, după cum afirmă Pavel, "a fost văzut de Chifa, apoi de cei doisprezece. După aceea, a fost văzut de mai mult de cinci sute de frați deodată, dintre care cea mai mare parte au rămas până în prezent, dar unii au adormit. După aceea, a fost văzut de Iacov, apoi de toți apostolii". 1 Corinteni 15:5-7.

Iisus a înviat cu semnele răstignirii în forma Sa divină, pentru a putea fi identificat ca fiind chiar persoana căreia i-au fost înfipte cuiele în mâini și picioare și căreia i-a fost înfiptă sulița în coastă în timp ce atârna pe cruce. Toma, care se instalase într-o necredință încăpățânată după ce a fost martor la moartea lui Hristos, a spus: "Dacă nu voi vedea în mâinile Lui amprenta cuielor, dacă nu-mi voi pune degetul în amprenta cuielor și dacă nu-mi voi înfige mâna în coasta Lui, nu voi crede". Ioan 20:25. Când a văzut și a simțit semnele răstignirii, a exclamat: "Domnul meu și Dumnezeul meu".

Dovezile mesianismului și divinității lui Hristos erau de așa natură încât să convingă toate mințile, cu excepția celor orbiți de eroare și împietriți de păcat. Iar aceste dovezi au devenit tot mai copleșitoare până când a părăsit lumea de pe Muntele Măslinilor pentru a se înfățișa în prezența lui Dumnezeu pentru păcătoși. Matei consemnează o serie din aceste dovezi legate de moartea și învierea Sa, care încheie istoria sacră a primei Sale apariții:"Și iată că perdeaua templului s-a rupt în două, de sus până jos, și pământul s-a cutremurat și stâncile s-au sfâșiat, iar mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților care dormeau s-au sculat și au ieșit din morminte după învierea Lui, au intrat în cetatea sfântă și s-au arătat multora. Iar centurionul și cei ce erau cu el, care privegheau pe Iisus, văzând cutremurul și cele ce se făcuseră, s-au temut foarte tare, zicând: "Cu adevărat, acesta era Fiul lui Dumnezeu"." Matei 27:51-54.

Și nu numai că Hristos a fost în lume patruzeci de zile după învierea Sa, învățându-i, mângâindu-i și confirmându-i pe ucenici la anumite momente, dar în timpul acestei perioade, demnitarii înviați din veacurile trecute, care au ieșit din morminte după învierea lui Hristos, s-au amestecat cu oamenii muritori și au dat mărturie despre învierea Sa. Iar când Hristos s-a înălțat, i-a luat cu El pe acești înviați, după cum afirmă Pavel în aceste cuvinte: "Când S-a înălțat la cer, a dus captivi pe cei captivi". Efeseni 4:8.

Cu aceste dovezi ale învierii Fiului lui Dumnezeu în fața cititorului, îl rugăm să revină cu noi la argumentul lui Pavel. Apostolul ilustrează relația dintre învierea lui Hristos și cea a întregului său popor la a doua sa venire prin frumoasa figură a primelor roade și a secerișului, așa cum sunt prezentate în legea tipică: "Dar acum Hristos a înviat din morți și a devenit întâiul rod al celor adormiți. Căci, de vreme ce prin om a venit moartea, tot prin om a venit și învierea morților. Căci după cum toți mor în Adam, tot așa în Hristos toți vor fi înviați. Dar fiecare în rânduiala sa; Hristos, întâiul rod, apoi cei ce sunt ai lui Hristos la venirea Lui." Versetele 20-23.

Evreii trebuiau să prezinte preotului un snop din primul bob copt, pentru ca acesta să-l agite înaintea Domnului, ca să fie acceptat pentru ei. Tezaurul era luat din primul bob copt și se numea "primele roade". Această teacă simboliza învierea lui Hristos, în timp ce grâul rămas în câmpul larg de seceriș reprezenta învierea întregului său popor la a doua sa venire. Și, așa cum pumnul de grâu

copt care era fluturat înaintea Domnului semăna cu tot grâul care rămăsese pe câmp până la secerișul general, tot așa forma înviată a lui Hristos era un model al trupurilor înviate ale poporului Său.

Ordinea învierii menționată de apostol îl include doar pe Hristos, primul rod, și pe toți sfinții la a doua sa venire. Forțată este, într-adevăr, figura că, așa cum primul bob copt fluturat înaintea Domnului era o mostră a tuturor boabelor rămase pe câmp până la marele seceriș, tot așa trupul înviat al lui Hristos era un model al trupurilor poporului său care trebuiau să rămână în mormânt până la învierea celor drepți la a doua sa venire. "Hristos, cel dintâi rod", spune apostolul, "după aceea cei ce sunt ai lui Hristos la venirea Sa".

Mărturia lui Pavel cu privire la trecerea spre nemurire la cea de-a doua venire a lui Hristos este la obiect: "Pentru că cetățenia noastră este în ceruri, de unde îl așteptăm și pe Mântuitorul, Domnul Isus Hristos, care va schimba trupul nostru cel josnic, ca să fie făcut asemenea trupului Său cel glorios." Filipeni 3:20, 21. Observați două puncte din text: În primul rând, în viața viitoare, modul în care sunt modelate trupurile celor răscumpărați este asemenea trupului Răscumpărătorului; în al doilea rând, că modelarea se face atunci când El vine să învie morții. "Când se va arăta", scrie un alt apostol, "vom fi asemenea lui". 1 Ioan 3:2.

În toată gama teologiei creștine, nici o doctrină nu este mai clar enunțată sau mai puternic ilustrată în Scripturi decât învierea morților. Și totuși, slujitorii și oamenii din diferitele denominațiuni ale căror crezuri susțin această doctrină, se retrag de la această fortăreață a credinței creștine în fața cârtițelor necredincioșilor cu privire la identitatea trupului înviat. "Este imposibil", spune scepticul, "ca aceleași particule de materie care au compus corpul uman în această viață muritoare să compună corpul nemuritor în starea viitoare."El afirmă că particulele de materie care compun corpul de aici, la un moment dat, și care sunt eliminate treptat pentru a face loc unei materii noi, pot, prin intermediul producțiilor vegetale și animale, să intre în alte corpuri umane, pentru a trece, prin același proces, în altele. El insistă asupra faptului că, la moarte, în anumite circumstanțe, transferul de materie în alte corpuri umane, în număr aproape nelimitat, este foarte probabil. Prin urmare, el concluzionează că, la înviere, mulți ar putea pretinde aceleași particule pe motiv că, la un moment dat, în existența lor muritoare, aceste particule au constituit o parte din fiecare dintre ei. Și cum nu este posibil ca aceleași particule să ocupe locuri în numeroase forme nemuritoare în același timp, scepticul își închipuie că a răsturnat doctrina învierii morților.

Problema transferului acelorași particule de la un corp uman la altul o lăsăm pe seama altora. Oricât de neîntemeiate ar fi propunerile și oricât de șubrede ar fi argumentele celor care se străduiesc să construiască ipoteza transferului pentru a dărâma doctrina biblică a învierii morților, nu se va nega că

aceasta are o putere extraordinară de a îndepărta unul dintre cele mai clare repere ale bisericii creștine din mintea miilor de oameni care adoptă cea de-a doua venire spirituală, învierea spirituală și domnia spirituală a lui Hristos.

Îl simpatizăm pe Pavel, care a avut de întâmpinat în vremea sa nebunii teologice similare, dacă nu chiar aceleași, care blestemă biserica și lumea din zilele noastre. În continuarea argumentului său despre înviere, când atinge problema identității, el mustră cavalerelile stupide ale oponenților săi superficiali. El spune: "Dar cineva va zice: "Cum înviază morții?" și cu ce trup vin ei?Prostule, ceea ce ai semănat nu se învie, dacă nu moare. Iar ceea ce semeni, nu semeni trupul care va fi, ci bobul gol, care poate să fie din grâu sau din alt bob. Dar Dumnezeu îi dă un trup așa cum i-a plăcut Lui, și fiecărei semințe îi dă trupul său". 1 Corinteni 15:35-38. Cu ce trup ies morții la lumină este întrebarea care ne interesează. Și apostolul mai mult decât sugerează este că nebunia a fost arătată în legătură cu acest subiect.

Întrebarea este în mod clar în fața noastră. Va conține corpul înviat particule identice de materie care au compus corpul muritor? Sau, este necesar, pentru învierea ființei, ca aceleași particule să fie adunate pentru a compune corpul nemuritor? Identitatea ființei nemuritoare cu cea coruptibilă constă în faptul că ambele sunt compuse din aceeași materie? Sau identitatea lor nu există mai degrabă în acea organizare prin care sfinții în glorie conectează prezentul nemuritor de atunci cu trecutul muritor, astfel încât să se cunoască pe ei înșiși și să se cunoască reciproc? În cele din urmă, este necesar ca o singură particulă din trupul vechi să treacă în cel nou pentru ca să existe o înviere a morților?

Dumnezeu l-a format pe om din țărâna pământului. Iar după fărădelege a pronunțat această sentință asupra lui Adam: "Țărână ești și în țărână te vei întoarce". Adam era o ființă organizată. După dizolvare, el a trecut din nou în țărână și nu a mai fost. Acest lucru este la fel de adevărat și în cazul lui Pavel sau al lui Luther. Ei au trecut în țărână și nu există sub nicio altă formă de materie decât cea din care a fost creat omul la început. Deschideți mormintele unor sfinți oameni ai lui Dumnezeu care au dormit timp de secole și nu se găsește nici cea mai mică urmă a celor care au fost îngropați acolo. Numele și dosarele lor sunt în ceruri, iar faptele lor îi urmează pe pământ, și asta este tot ce a rămas de la ei.

Învierea morților drepți este actul prin care oamenii sunt reorganizați și readuși din țărâna pământului, cu o natură nemuritoare. Aceasta este, în toate sensurile, o re-creare. Și nu avem nici cel mai îndepărtat gând că Răscumpărătorul va căuta prin creație particulele identice de materie care compuseseră trupul muritor, din care să constituie ființa nemuritoare. Omul a fost format din țărâna pământului. După moarte, el se întoarce în țărână. La

înviere, el va fi adus din nou din țărâna pământului, fără a respecta acea materie din care fusese compus cândva.

Aplicarea evidentă a figurii grâului folosită de apostol pentru a ilustra învierea morților susține pe deplin poziția de mai sus. Fermierul nu culege grâul identic cu cel pe care l-a semănat. Cu mult înainte de a se forma noul bob, bobul părinte a trecut în întregime în paie, iar rădăcinile plantei culeg din pământ ceea ce produce noul bob. Aceste fapte evidente în producerea grâului sunt exprimate de Pavel în aceste cuvinte: "Nu tu semeni trupul care va fi".Deși nu este necesar ca o singură particulă a bobului părinte să intre în noul bob, identitatea vechiului bob este păstrată în cel nou. Dacă fermierul seamănă grâu, recolta este grâu, iar acest lucru este valabil pentru toate celelalte cereale. Așadar, la înviere, Pavel va fi Pavel, iar Martin Luther va fi Martin Luther. Iar ei vor fi reorganizați astfel încât să facă legătura între trecutul muritor și prezentul nemuritor. Și acolo, cu fața deschisă, privind gloriile răscumpărării complete, ei vor povesti chinurile și pericolele lor și vor cânta despre victoriile harului divin care i-a susținut în slujba lor până când și-au terminat cursul cu bucurie.

Dacă se obiectează că reorganizarea ființei la înviere cu altă materie decât cea care a constituit forma muritoare ar fi o re-creare și nu o înviere, atunci răspundem că, așa cum forma după moarte se întoarce în țărână, învierea formei este, în toate privințele, o re-creare, fie că este reorganizată din materia care a compus forma muritoare, fie din altă materie.

Dar dacă se mai susține că trupul înviat trebuie să fie compus din materia care a constituit corpul muritor în această viață, atunci ne întrebăm: Va conține ființa nemuritoare acea materie care a fost pusă în mormânt, sau cea care a constituit omul muritor la vârsta mijlocie? Dacă se adoptă poziția că aceeași materie, nici mai mult, nici mai puțin, care a fost îngropată în mormânt, va fi adusă în ființa nemuritoare, atunci invităm atenția asupra faptului că oameni care pot fi la fel de mari la vârsta mijlocie devin frecvent emaciați sau extrem de plini de carne și trec în mormânt în aceste condiții. La înviere, unii oameni vor fi schelete nemuritoare, în timp ce alții vor fi înzestrați cu o corpolență nemuritoare?

Dacă se consideră că este mai coerent ca trupul nemuritor să fie alcătuit exact din materialul care compune forma muritoare la vârsta de patruzeci de ani, pentru a găsi omul cel mai bine proporționat care să fie înviat din morți, atunci vom presupune că exact acest om trăiește până la vârsta de șaptezeci și cinci de ani, până când o mare parte din corpul său se va schimba de cinci ori, când moare și este îngropat. Învierea omului așa cum era el la patruzeci de ani nu ar avea decât foarte puțin de-a face cu același om care a fost pus în mormânt la șaptezeci și cinci de ani. Particulele de materie care îl compuneau pe acest om la patruzeci de ani vor fi adunate din cele patru vânturi ale cerului, acolo unde

fuseseră împrăștiate în timpul lungii perioade a schimbărilor sale, iar mormântul în care a fost îngropat la șaptezeci și cinci de ani nu trebuie să fie deranjat.

Dacă se consideră că nu este necesar, pentru a exista o înviere a morților, ca ființa nemuritoare să fie alcătuită în întregime din materia care a compus forma muritoare la un moment dat în această viață, ci, pentru ca trupul nemuritor să nu fie rezultatul unei creații complet noi, și nu al învierii, o parte, mai mult sau mai puțin, din ființa veche trebuie să contribuie la constituirea celei noi, atunci, conform distincției făcute între re-creație și înviere, omul nemuritor va fi parțial înviat și parțial creat!

Dumnezeu l-a format pe Adam din țărâna pământului. După dizolvare, omul se întoarce în țărână. Prima înviere din morți este reorganizarea oamenilor buni, cu naturi nemuritoare, din țărâna pământului, fără a se ține cont de acele particule de materie împrăștiate care au contribuit la alcătuirea trupului muritor în timpul acestei vieți sau în orice perioadă a acesteia. Este adevărat, trupul lui Hristos nu a văzut corupția. El a fost înviat cu semnele răstignirii pe trupul său, pentru a putea fi identificat ca fiind același Isus care a murit pe cruce. Moise, probabil, nu s-a întors în țărână. Trupul lui Moise, la fel ca și cel al lui Hristos, este fără îndoială o excepție de la regula ca omul să se întoarcă în țărână, așa cum Enoh și Ilie au fost excepții de la rânduiala lui Dumnezeu ca toți oamenii să moară. Evrei 9:27.

Faptul că același trup care a fost așezat în mormântul nou al lui Iosif a ieșit la iveală, purtând semnele răstignirii, sau probabilitatea că trupul lui Moise nu a văzut corupția în momentul în care a avut loc disputa dintre Mihail și Satana și, prin urmare, Hristos a înviat același trup pe care Domnul l-a îngropat în valea Moabului, trebuie considerate ca fiind excepții de la decretul general: "În țărână te vei întoarce". Învierea imediată a acestora, înainte de a vedea corupția, trebuie privită în lumina schimbării pe care sfinții vii o vor experimenta la sunetul trâmbiței.

Dacă următoarele afirmații directe și ilustrații ale credinciosului Iov sunt aplicate la pozițiile pe care le-am adoptat, că tot ceea ce există în om se întoarce în țărână și că speranța vieții viitoare depinde de învierea morților, fără a respecta o porțiune de materie mai presus de alta, se va vedea că în cuvintele sale găsim unul dintre punctele noastre forte: "Există nădejdea unui copac, dacă este tăiat, că va încolți din nou și că ramura lui fragedă nu va înceta. Chiar dacă rădăcina lui ar îmbătrâni în pământ și tulpina lui ar muri în pământ, totuși, prin miros de apă, va înmuguri și va da ramuri ca o plantă.Dar omul moare și se prăpădește; da, omul își dă duhul, și unde este el? Precum se sting apele de pe mare și potopul se descompune și se usucă, așa și omul se culcă și nu se mai ridică; până când nu vor mai fi cerurile, nu se va mai trezi și nu se va mai ridica din somnul său. O, de m-ai ascunde în mormânt, de m-ai ține în taină, până ce va trece mânia Ta, de mi-ai rândui un timp hotărât și ți-ai aduce aminte de

mine! Dacă un om moare, va învia el oare? În toate zilele timpului meu hotărât voi aștepta, până ce va veni schimbarea mea. Tu vei chema, și eu îți voi răspunde; vei avea dorință pentru lucrarea mâinilor tale". Iov 14:7-15.

Cu un sentiment acut că tot ce va rămâne din el după moarte va fi înregistrarea sa în înălțime, până când se va identifica în înviere, Iov exclamă cu îngrijorare și totuși triumfător: "O, dacă cuvintele mele ar fi acum scrise! O, dacă ar fi tipărite într-o carte! De-ar fi fost gravate cu un stilou de fier și de plumb în stâncă pentru totdeauna! Căci știu că Răscumpărătorul meu trăiește și că va sta în ziua de apoi pe pământ. Și chiar dacă, după pielea mea, viermii vor nimici acest trup, totuși în carnea mea voi vedea pe Dumnezeu, Îl voi vedea pentru mine însumi, și ochii mei îl vor vedea, și nu altul, chiar dacă se vor mistui în mine frâiele mele". Cap. 19:23-27.

Acest fapt remarcabil arată că autorii ambelor Testamente reprezintă starea morților prin figura somnului. David vorbește despre înviere în aceste cuvinte: "Cât despre mine, voi vedea fața Ta în dreptate. Când mă voi trezi, voi fi mulțumit de asemănarea Ta". Psalmul 17:15. "Dumnezeu va răscumpăra sufletul meu din puterea mormântului, căci El mă va primi. Selah." Psalmul 49:15.

Isaia vorbește despre trupul său mort care se ridică împreună cu alții. Dar, în sensul cel mai literal, profetul s-a întors în țărână și, ca ființă organizată, a încetat să mai existe de mai bine de două mii de ani. Dacă trebuie să ne ghidăm în înțelegerea cuvintelor sale după alte declarații clare ale Scripturii și după fapte referitoare la descompunerea trupului și la întoarcerea lui în țărână, tăria limbajului profetic care urmează trebuie privită ca prezentând pur și simplu reorganizarea trupului la învierea celor drepți: "Morții tăi vor trăi, împreună cu trupul meu mort se vor ridica. Treziți-vă și cântați, voi care locuiți în țărână, căci roua ta este ca roua ierburilor și pământul va alunga morții". Isaia 26:19.

Învierea tuturor sfinților sub figura întregii case a lui Israel este prezentată profetului Ezechiel sub forma unei văi pline de oase uscate. Dar expresia: "Vă voi deschide mormintele și vă voi face să ieșiți din mormintele voastre" nu trebuie înțeleasă în așa fel încât să contrazică cele mai clare fapte referitoare la starea morților. A da acestor cuvinte sensul lor cel mai literal ar fi la fel de absurd ca și cum am susține că într-o vale oarecare de pe glob Dumnezeu a adunat și a păstrat oasele tuturor sfinților Săi.

Domnul, prin profetul Osea, declară: "Îi voi răscumpăra de sub puterea mormântului. Îi voi răscumpăra de la moarte. O, moarte, Eu voi fi plăgile tale! O, mormânt, Eu voi fi distrugerea ta!". Osea 13:14. Și tocmai la această profeție se referă Pavel în partea finală a citatului următor: "Iată, vă arăt o taină: nu toți vom dormi, ci toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la ultima trâmbiță; căci trâmbița va suna și morții vor învia incoruptibili, iar noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca acest lucru coruptibil să se îmbrace în nestricăciune și

acest muritor să se îmbrace în nemurire. Deci, când acest lucru coruptibil se va îmbrăca în incoruptibilitate și acest muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: Moartea este înghițită de biruință. O, moarte, unde este înțepătura ta? O, mormânt, unde este victoria ta?" 1 Corinteni 15:51-55.

De ce toți sfinții nemuritori strigă deodată: "O, moarte, unde este înțepătura ta? O, mormânt, unde este victoria ta?" în clipa în care trâmbița lui Dumnezeu îi trezește din moarte? Ultimul fior de durere pe care l-a simțit sfântul conștient și muribund a fost înțepătura morții și, cu mormântul la vedere, mintea lui a încetat să mai acționeze. Reorganizată la învierea drepților, astfel încât să facă legătura între noua existență nemuritoare și viața muritoare trecută, el începe să gândească exact de acolo de unde a încetat să o mai facă în moarte.O clipă, o zi, un an sau o mie de ani sunt la fel de nemăsurate pentru cel care doarme în moarte. Când se trezește la libertatea vieții nemuritoare, el reia curentul gândirii de acolo de unde acesta a încetat în moarte și, în bucuria noii sale existențe, triumfă asupra morții și a mormântului care a ocupat ultimele clipe ale vieții sale muritoare.

În scrisoarea sa de condoleanțe către cei din biserica din Tesalonic care își îngropaseră prieteni creștini, apostolul vrea să le risipească durerea prin înlăturarea ignoranței lor cu privire la starea celor drepți morți. El citează biserica care așteaptă cu nerăbdare cea de-a doua venire a lui Hristos și învierea celor drepți morți ca sursă a mângâierii lor în timpul doliului și ca desăvârșire a speranței lor. El spune: "Dar nu vreau să fiți ignoranți, fraților, cu privire la cei adormiți, ca să nu vă întristați, ca alții care nu au nicio speranță. Căci dacă noi credem că Isus a murit și a înviat, tot așa și pe cei care dorm în Isus îi va aduce Dumnezeu cu El.Căci vă spunem aceasta prin cuvântul Domnului, că noi, cei vii și rămași până la venirea Domnului, nu vom împiedica pe cei adormiți. Căci înșuși Domnul Se va pogorî din cer cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, iar cei morți în Hristos vor învia mai întâi. Apoi noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți împreună cu ei în nori, ca să-L întâmpinăm pe Domnul în văzduh, și așa vom fi totdeauna cu Domnul. De aceea, mângâiați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte". 1 Tesaloniceni 4:13-17.

"Vine ceasul", spune Hristos, "în care toți cei ce sunt în morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși: cei ce au făcut binele la învierea vieții și cei ce au făcut răul la învierea osândei." Ioan 5:28, 29. Iar în mărturisirea de credință a lui Pavel în fața lui Felix, el a declarat "învierea morților, atât a celor drepți, cât și a celor nedrepți". Faptele Apostolilor 24:15. Dar este lăsat la latitudinea Apocalipsei capitolului 20 să plaseze aceste două învieri, una la fiecare capăt al mileniului.

III. Prin cădere, omul a pierdut stăpânirea pământului. Dumnezeu a spus despre prima pereche: "Și să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste orice târâtoare care se târăște pe

pământ". Geneza 1:26. Adam avea stăpânire peste tot pământul. Dar, prin călcarea de lege și cădere, el și-a pierdut căminul din Eden, a pierdut stăpânirea pașnică a pământului și a chemat blestemul lui Dumnezeu asupra frumoasei lucrări a mâinilor Creatorului. Circumstanțele deosebite în care Noe și ceilalți șapte au fost puși imediat după potop au făcut necesar ca frica lor să fie asupra fiarelor; dar din momentul căderii, omul nu a mai deținut stăpânirea pașnică a pământului și a viețuitoarelor pe care Dumnezeu le-a făcut pe el.

Planul de răscumpărare aduce înapoi, prin Hristos, stăpânirea pământului, care a fost pierdută în Adam. Acest adevăr este afirmat de Pavel în epistola sa către Evrei, unde menționează unirea misterioasă a divinului și a umanului în Hristos, pentru ca Răscumpărătorul și cei răscumpărați să poată fi părtași la moștenirea care se află dincolo de învierea morților și de distrugerea autorului păcatului. Apostolul spune:

"Îngerilor nu le-a supus lumea viitoare, despre care vorbim. Ci unul, într-un anumit loc, a mărturisit, zicând: Ce este omul, de Îți amintești de el, sau fiul omului, de-l vizitezi? L-ai făcut puțin mai prejos decât îngerii; L-ai încununat cu slavă și cu cinste și L-ai pus peste lucrările mâinilor Tale. Ai supus toate lucrurile sub picioarele Lui. Pentru că, punând toate în supunere sub el, nu a lăsat nimic din ceea ce nu este pus sub el. Dar acum nu vedem încă toate lucrurile puse sub el. Ci Îl vedem pe Isus, care a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii pentru a suferi moartea, încununat cu glorie și onoare, pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, să guste moartea pentru fiecare om. Căci i se cuvenea Lui, pentru care sunt toate lucrurile și prin care sunt toate lucrurile, ca, aducând mulți fii la glorie, să desăvârșească prin suferințe pe căpetenia mântuirii lor. Căci atât cel care sfințește, cât și cei care sunt sfințiți sunt toți de o singură persoană, motiv pentru care nu se rușinează să-i numească frați." Evrei 2:5-11.

Studentul atent al profeției va observa cu ușurință legătura pe care aceste cuvinte ale lui Pavel o au cu privire la subiectul răscumpărării domeniului frumos și pașnic pe care reprezentantul rasei l-a pierdut în cădere. Pentru a-i ajuta pe cei care nu au studiat acest subiect, facem următoarele precizări:

1. În planul de răscumpărare, lumea viitoare nu este supusă îngerilor, ci oamenilor răscumpărați. Îngerii nu vor domni în acel domeniu viitor, ci oamenii răscumpărați vor domni acolo cu adorabilul lor Răscumpărător.

2. Adam a fost făcut puțin mai prejos decât îngerii, dar a fost încununat cu glorie și onoare, prin faptul că a fost făcut stăpân al lucrărilor mâinilor Creatorului. Toate lucrurile au fost supuse sub el fără rezerve.

3. Această stăpânire, pierdută în Adam, nu a fost restabilită în zilele lui Pavel. Apostolul spune: "Dar acum nu vedem încă toate lucrurile puse sub el". Pavel a privit în viitor pentru răscumpărarea acestei stăpâniri prin Hristos la a

doua Sa venire. El continuă: "Dar noi Îl vedem pe Isus", - transmițând clar ideea că răscumpărarea și restaurarea chiar a stăpânirii care a fost pierdută în Adam se va realiza prin Isus Hristos.

4. Isus este reprezentat ca fiind căpitanul mântuirii celor răscumpărați, care va conduce mulți fii spre glorie. El este reprezentat ca luând asupra sa sămânța lui Avraam, și nu natura îngerilor; pentru ca, prin ispite și suferințe, să fie perfect adaptat pentru a simți necazurile noastre și a simpatiza cu durerile noastre. Acest lucru face ca atât Răscumpărătorul care sfințește, cât și cei răscumpărați care sunt sfințiți, să facă parte dintr-o singură familie, astfel încât lui Hristos "nu-i este rușine să-i numească frați".

5. În expresia "pentru care sunt toate lucrurile și prin care sunt toate lucrurile" - aplicată lui Hristos - apostolul transmite în mod clar ideea că însăși stăpânirea care a fost făcută pentru Adam și posteritatea sa este, în planul răscumpărării, rezervată pentru viitoarea domnie glorioasă a lui Hristos.

Din momentul în care stăpânirea a fost luată de la Adam, parcurgem istoria sacră a rasei decăzute până la Avraam, și acolo găsim vestea fericită a răscumpărării prin Isus Hristos, care urmează să fie extinsă la națiunile pământului, vestită patriarhului încrezător și ascultător. Pavel vorbește despre aceasta astfel: "Și Scriptura, prevăzând că Dumnezeu va îndreptăți pe păgâni prin credință, a propovăduit mai dinainte Evanghelia lui Avraam, zicând: "În tine vor fi binecuvântate toate neamurile". Galateni 3:8. Apostolul citează aici din Geneza 12:3. Și în același capitol citim promisiunea Domnului de a da țara seminței lui Avraam. "Seminței tale îi voi da acest pământ". Versetul 7. După ce Lot s-a despărțit de Avram, Domnul i-a spus: "Ridică-ți acum ochii și privește din locul unde te afli, spre nord, spre sud, spre est și spre vest; căci toată țara pe care o vezi, ție și seminței tale o voi da în veci." Geneza 13:14, 15.

Mai târziu, atunci când Dumnezeu încheie legământul cu Avram, îi promite țara, lui și seminței sale ca o posesiune veșnică. "Și voi întemeia legământul Meu între Mine și tine și sămânța ta după tine, în generațiile lor, ca legământ veșnic, ca să fiu un Dumnezeu pentru tine și pentru sămânța ta după tine. Și-ți voi da ție și seminței tale după tine țara în care ești străin, toată țara Canaanului, ca o stăpânire veșnică." Geneza 17:7, 8.

Această promisiune a pământului i-a fost confirmată lui Isaac prin aceste cuvinte: "Locuiește în țara aceasta și Eu voi fi cu tine și te voi binecuvânta; căci ție și seminței tale îți voi da toate aceste țări și voi împlini jurământul pe care l-am făcut tatălui tău Avraam." Geneza 26:3.

În visul său minunat, Iacov a văzut o scară care se întindea de la pământ la cer, iar îngerii lui Dumnezeu urcau și coborau pe ea. Această scară reprezintă planul de răscumpărare prin Hristos, plan care leagă pământul de Cer. Iacov L-a

văzut pe Domnul stând deasupra scării și L-a auzit declarând: "Eu sunt Domnul Dumnezeul lui Avraam, tatăl tău, și Dumnezeul lui Isaac. Ținutul pe care zaci, ție și seminței tale ți-l voi da". Geneza 28:13.

Am pus în fața cititorului promisiunea repetată a pământului făcută lui Avraam și seminței sale.

Și acum ne întrebăm: A primit această promisiune întreaga ei împlinire în Avraam, Isaac, Iacov și în sămânța lor după trup? Sau, promisiunea își va avea împlinirea completă și finală prin Hristos în viitoarea stare nemuritoare în moștenirea veșnică a tuturor celor răscumpărați?

Mărturia sfântului martir Ștefan este grăitoare. În apărarea sa în fața acuzatorilor săi, el afirmă că Avraam nu a moștenit pământul făgăduinței. Acea parte a apelului său care se referă la promisiunea pământului, sună așa: "Bărbați, frați și părinți, ascultați. Dumnezeul slavei s-a arătat tatălui nostru Avraam, când era în Mesopotamia, înainte de a locui în Charran, și i-a spus: "Ieși din țara ta și din neamul tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta.Apoi a ieșit din țara caldeenilor și a locuit în Charran; și de acolo, după ce tatăl său a murit, l-a dus în țara aceasta, în care locuiți voi acum. Și nu i-a dat nici o moștenire în ea, nu, nici măcar cât să pună piciorul pe ea, dar i-a făgăduit că i-o va da ca moștenire și seminței lui după el". Faptele Apostolilor 7:2-5.

Și ca o dovadă în plus că promisiunea pământului nu s-a împlinit pentru Avraam și pentru sămânța lui după trup, citățm din Pavel către Evrei: "Prin credință, Avraam, când a fost chemat să iasă într-un loc pe care avea să-l primească după aceea ca moștenire, a ascultat și a ieșit, fără să știe unde merge. Prin credință a locuit în țara făgăduinței, ca într-o țară străină, locuind în corturi cu Isaac și Iacov, moștenitorii împreună cu el ai aceleiași făgăduințe, căci el aștepta o cetate care are temelii, al cărei ziditor și făcător este Dumnezeu". Evrei 11:8-10. Vă rugăm să observați aceste puncte:

1. Apostolul vorbește aici despre locul sau pământul pe care Avraam urma să-l primească ca moștenire. El nu l-a primit în timpul vieții sale muritoare.

2. El a locuit în țara făgăduinței ca într-o țară străină cu Isaac și Iacov, care nu erau moștenitori, ci doar moștenitori împreună cu el ai aceleiași făgăduințe.

3. Privind cu nerăbdare la perioada în care țara promisă va fi moștenită, Avraam a văzut o cetate care are temelii, al cărei ziditor și făcător este Dumnezeu. El nu s-a bucurat de o asemenea cetate în niciun moment în timpul lungii sale vieți de o sută șaptezeci și cinci de ani. În veacurile trecute, oamenii au zidit cetăți pe pământ și ele s-au prăbușit în descompunere. Dar nu a existat pe pământ nicio cetate despre care să se poată spune că Ziditorul și făuritorul ei este Dumnezeu. Aceasta este, evident, cetatea pământului nou, care va apărea

atunci când blestemul va fi înlăturat, iar stăpânirea pământului va fi redată tuturor celor răscumpărați. Apocalipsa 21:1-3.

Orașul de aur al lui Dumnezeu va fi marea metropolă a împărăției nemuritoare, atunci când toate părțile sale componente vor fi scoase la lumină și întreaga familie a Cerului va fi adunată. Atunci, ascultând de chemarea Răscumpărătorului - "Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția pregătită pentru voi" - răscumpărații din toate timpurile vor veni de la est, de la vest, de la nord și de la sud și se vor așeza alături de Avraam, Isaac și Iacov în împărăția lui Dumnezeu.

Evanghelia Fiului lui Dumnezeu a fost vestită lui Avraam prin promisiunea pământului pentru el și sămânța lui, căci această sămânță este Hristos, după cum susține apostolul în Galateni 3:16: "Făgăduințele au fost făcute lui Avraam și seminței lui. El nu spune: "Și semințiilor, ca multora, ci ca uneia, și seminței tale, care este Hristos".Făgăduința făcută lui Avraam, că în el vor fi binecuvântate toate familiile pământului, îl cuprinde pe Isus Hristos ca singura speranță de mântuire a oamenilor din toate neamurile, așa cum afirmă apostolul în versetul 14: "Pentru ca binecuvântarea lui Avraam să vină peste neamuri prin Isus Hristos". Credința lui Avraam Îl îmbrățișează pe Hristos ca obiect glorios al ei. Acest lucru se vede în răspunsul lui Hristos către iudei, care se lăudau cu Avraam ca tată al lor. "Tatăl vostru Avraam s-a bucurat să vadă ziua mea; a văzut-o și s-a bucurat". Ioan 8:56.

Făgăduința pământului, după cum explică Pavel, a fost făcută lui Avraam și lui Hristos. Dar Avraam, deși trebuia să fie moștenitor al lumii prin neprihănirea credinței, Romani 4:13, era un călător în Canaan ca într-o țară străină. El, împreună cu toate celelalte exemple de credință menționate în Evrei 11, "după ce a dobândit o bună reputație prin credință, nu a primit promisiunea, Dumnezeu prevăzând ceva mai bun pentru noi, pentru ca cei fără de noi să nu fie desăvârșiți". Versetele 39, 40.

Dar când Hristos și toți moștenitorii făgăduinței vor lua împărăția pe noul pământ, atunci Avraam și sămânța lui vor moșteni pământul făgăduit. "Dacă sunteți ai lui Hristos", spune Pavel, "atunci sunteți sămânța lui Avraam și moștenitori conform promisiunii". Galateni 3:29. Avraam, tatăl celor credincioși, va fi acolo. Hristos, și toți ai lui, vor fi acolo. Atunci, făgăduința făcută lui Avraam, că va stăpâni țara și că sămânța lui va fi ca stelele cerului și ca nisipul de pe malul mării, va fi ajuns la împlinirea sa ultimă și completă.

Apostolul Petru vorbește despre trei lumi. Prima a fost înainte de potop, a doua există acum, iar a treia va fi atunci când Răscumpărătorul va face toate lucrurile noi. El afirmă că "cerurile erau din vechime, iar pământul a ieșit din apă și a stat în apă, prin care lumea care era atunci, fiind inundată de apă, a pierit. Dar cerurile și pământul, care sunt acum, prin același cuvânt sunt păstrate,

rezervate pentru foc...Cu toate acestea, conform promisiunii Lui, noi așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care să locuiască dreptatea." 2 Petru 3:5-13. Făgăduința lui Dumnezeu cu privire la cerurile și pământul nou, se găsește numai în aceste cuvinte ale profetului: "Iată că voi crea ceruri noi și un pământ nou, și cele dintâi nu vor mai fi amintite și nu vor mai veni în minte. Dar voi bucurați-vă și vă veseliți în veci de ceea ce am creat; căci iată că am creat Ierusalimul ca o bucurie și poporul său ca o desfătare". Isaia 65:17, 18.

Cele trei lumi sunt acum în fața noastră în limbajul scriptural. Locuitorii primei lumi au devenit atât de pătați de crimă și violență încât Dumnezeu nu i-a mai putut suporta și, după ce i-a avertizat pe oameni de soarta lor apropiată prin servitorul său Noe, a spălat lumea de poluarea morală prin apele potopului. Și când paharul nelegiuirii locuitorilor lumii care este acum va fi plin, Dumnezeu va curăța a doua lume de păcat și de păcătoși prin foc, așa cum a făcut-o cu prima prin apă.Atunci blestemul va fi înlăturat, pământul va fi reînnoit și Edenul glorios va fi restaurat. Scripturile citate nu vorbesc despre trei sfere, ci despre una singură pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Adam, în trei condiții care acoperă aceste perioade. Prima se întinde de la cădere până la potop, a doua, de la Noe până la venirea lui Hristos, iar a treia este viitorul nemuritor și etern.

Dar susținătorii doctrinei convertirii lumii consideră profeția lui Isaia despre cerurile și pământul nou ca fiind o descriere figurativă a stării de lucruri din timpul mileniului. Profetul fie face o descriere figurativă a unei condiții foarte fericite a lucrurilor în această stare muritoare, fie descrie gloria literală a restituirii după a doua venire și învierea celor drepți.Prietenii mileniului temporal, pentru ca toate părțile teoriei lor figurative să se armonizeze, trebuie să aibă în cerurile și pământul lor figurative noi, case figurative, vii figurative, și trebuie să mănânce roadele figurative ale acestora, și să privească în jurul lor lupi figurativi și lei figurativi, hrănindu-se cu miei figurativi și tauri figurativi, ca să nu mai vorbim de prezența șerpilor figurativi. Dacă se spune că Evanghelia trebuie să-i convertească pe toți acești lupi, lei și șerpi, noi răspundem că, dacă sunt convertiți, nu mai sunt lupi, lei și șerpi, iar pe toată perioada mileniului nu vor mai fi decât miei și porumbei figurativi.

Dar apostolul a identificat atât de clar cele trei lumi, și anume, cea dinaintea potopului, cea de acum și noul pământ care va veni, încât exclude în totalitate viziunea figurativă. Niciun fapt nu poate fi afirmat mai clar decât că lumea care a pierit prin potop este aceeași cu cea care este acum și care este rezervată focului.Acesta va fi schimbat prin foc, iar apoi vor apărea cerurile noi și pământul nou, conform promisiunii lui Dumnezeu. Astfel, apostolul leagă cele trei lumi între ele. Sunt primele două lumi literale? La fel și cea de-a treia. Pământul nou, menționat de Isaia, este figurat? Deci toate cele trei lumi sunt figurative. Dar dacă toate sunt literale, atunci vedem o armonie în Scriptură cu

privire la ele. Dacă ele sunt considerate figurative, atunci ne rămâne această concluzie:

Că în zilele lui Noe, cerurile și pământul, fiind inundate de ape figurate, au pierit la figurat. Dar cerurile figurate și pământul, care sunt acum, sunt rezervate pentru focul figurat, împotriva zilei Judecății figurate și a pierzării oamenilor figurați neevlavioși. Cu toate acestea, noi, potrivit făgăduinței Sale figurative, așteptăm ceruri noi și pământ nou figurative, în care locuiește dreptatea figurativă.

Este adevărat, scriitorii sacri folosesc figuri și parabole. Dar ar trebui să credem că Dumnezeu, în cuvântul Său, înseamnă ceea ce spune, cu excepția cazului în care legătura arată motive întemeiate pentru care este introdusă o figură sau o parabolă. Dacă Dumnezeu nu vrea să spună ceea ce spune în cuvântul Său, cine ne va spune ce vrea să spună? În cazul în care Dumnezeu nu vrea să spună ceea ce spune, Biblia încetează să mai fie o revelație, iar Dumnezeu ar trebui să ne dea o altă carte care să ne învețe ce înseamnă aceasta. Dar Biblia este chiar cartea în care El a vorbit în mod clar copiilor oamenilor.

În această perspectivă a Scripturilor, vedem întinse în fața noastră realitățile vii ale noului pământ în toată măreția și gloria lor, ca atunci când Adam era stăpânul Edenului și stăpânea "peste păsările cerului, peste vite și peste tot pământul". Geneza 1:26. Înainte de fărădelege, totul era puritate și pace, chiar și printre fiarele pe care le crease Dumnezeu.Și cine poate spune că acestea, cu naturi precum cele pe care Creatorul le-a dat prima dată, nu vor fi la locul lor pe pământul restaurat după cădere, la fel ca și pe pământul dinaintea căderii? "Și lupul va locui cu mielul, și leopardul se va culca cu iedul, și vițelul și puiul de leu și vitele îngrășate vor fi împreună, și un copilaș îi va conduce. Vaca și ursul vor paște, puii lor se vor culca împreună, iar leul va mânca paie ca boul." Isaia 11:6, 7.

În timpul restituirii, gloria Domnului va umple pământul, așa cum apele acoperă marea. "Dar cât voi trăi, tot pământul se va umple de slava Domnului." Numeri 14:21.

"Nu vor face rău și nu vor nimici în tot muntele Meu cel sfânt, căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, precum apele acoperă marea." Isaia 11:9. "Căci pământul se va umple de cunoștința slavei Domnului, ca apele care acoperă marea." Habacuc 2:14. "Fericiți cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul." Matei 5:5. Această stare glorioasă, însă, nu este adusă de convertirea tuturor oamenilor.Ea este introdusă prin distrugerea oamenilor păcătoși, readucerea pământului la starea în care a ieșit din mâna Creatorului și darul nemuririi pentru cei blânzi din toate timpurile. "Căci cei ce fac răul vor fi nimiciți, dar cei ce așteaptă pe Domnul vor moșteni pământul. Încă puțină

vreme, și cel rău nu va fi; da, te vei uita cu atenție la locul lui, și nu va fi. Dar cei blânzi vor moșteni pământul; și se vor desfăta în belșugul păcii." Psalmul 37:9-11.

Profeția lui Daniel prezintă cinci regate universale care aveau să se succedă pe pământ. Primele patru regate sunt perisabile. Cel de-al cincilea este nemuritor și va dăinui pentru totdeauna. Primele patru regate sunt reprezentate în al doilea capitol al profeției prin marele chip metalic, ale cărui părți sunt compuse din aur, argint, aramă și fier amestecat cu lut.Acestea reprezintă Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma. Piatra tăiată din munte fără mâini a lovit chipul în picioare, iar fierul, lutul, arama, argintul și aurul s-au sfărâmat în bucăți și vântul le-a dus departe, încât nu s-a mai găsit loc pentru ele. Nici un limbaj nu poate exprima mai complet distrugerea. Și abia după această distrugere totală a tuturor guvernelor pământești se instaurează împărăția nemuritoare, umplând tot pământul cu gloria sa.

Împărăția gloriei este viitoare. În legătură cu înființarea ei va fi a doua venire a lui Hristos în putere și mare slavă, pentru a învia pe cei drepți care au murit și pentru a-i face drepți pe cei vii. Aceștia, cu toții nemuritori, vor fi supușii veșnici ai împărăției slavei. În cea mai solemnă însărcinare a lui Pavel către Timotei, el asociază venirea lui Hristos și judecata finală cu împărăția nemuritoare. "Te însărcinez, așadar, înaintea lui Dumnezeu și a Domnului Isus Hristos, care va judeca pe cei vii și pe cei morți la arătarea și în împărăția Sa. Predică cuvântul". 22 Timotei 4:1, 2. Această împărăție va fi aranjamentul lui Dumnezeu pentru a-i glorifica și răsplăti pe cei drepți nemuritori care sunt salvați din orice națiune, limbă și popor, în timpul veacurilor de probațiune umană.

Ca o dovadă în plus că împărăția slavei este viitoare, citățm faptul că piatra a lovit chipul pe picioarele lui. Nu a lovit chipul pe cap, Babilon; nici pe piept, Media și Persia; nici pe laturi, Grecia; nici pe picioare, Roma păgână. Dar piatra a lovit chipul în picioare. Și nu putea să lovească picioarele înainte ca acestea să existe, iar ele nu au existat decât la câteva sute de ani după prima venire a lui Iisus Hristos. Piatra nu are nimic în comun cu imaginea. Rețineți bine evenimentele menționate aici. Piatra sparge imaginea, iar aceasta devine ca paiele din arie vara, iar vântul o duce departe, astfel încât nu i se mai găsește loc. Toate împărățiile pământești sunt mai întâi sfărâmate și încetează să mai existe; apoi, și nu până atunci, Dumnezeul cerurilor va instaura pe pământ împărăția nemuritoare, care nu va fi distrusă niciodată.

Împărăția harului este planul lui Dumnezeu de a salva oamenii prin har. Ea a fost stabilită încă de când mila și harul au fost oferite omului căzut. Adam, Abel, Noe, Avraam și Moise au fost cu adevărat subiecți ai împărăției harului, așa cum au fost apostolii și martirii lui Isus sau cum sunt acum urmașii lui Hristos. Dacă se spune că împărăția harului a fost instaurată de Domnul nostru Isus Hristos la

prima Sa venire, atunci ne întrebăm: Nu avea Dumnezeu o împărăție a harului înainte de acel moment? Dacă nu, atunci Enoh, Noe, Lot, Avraam, Isaac, Iacov, Moise și profeții au pierit fără speranță; căci, cu siguranță, niciun om nu poate fi mântuit fără har.

În capitolul al șaptelea din Daniel, cele patru regate pieritoare sunt reprezentate de patru fiare. Soarta celui de-al patrulea este exprimată în aceste cuvinte: "Am privit până când fiara a fost ucisă și trupul ei a fost distrus și dat flăcării arzătoare". Dacă cuvintele ucis, distrus și dat flăcării arzătoare nu exprimă o dispariție totală, nu cunoaștem niciun cuvânt care să exprime ideea. Este demn de o atenție deosebită faptul că a patra fiară continuă fără o schimbare de caracter până când este dată flăcării arzătoare. Nu la fel se întâmplă cu celelalte trei fiare care o preced.Spune profetul: "În ceea ce privește celelalte fiare, li s-a luat stăpânirea, dar viața lor a fost prelungită pentru o vreme și un timp." Teritoriul și supușii regatului babilonian existau încă, deși erau supuși perșilor. La fel și a regatului persan în ceea ce privește Grecia, și a Greciei în ceea ce privește Roma. Dar ce succede celui de-al patrulea regat? Este vorba de convertirea lumii și de mileniul temporal? Nu, într-adevăr! Cariera sa se va încheia în lacul de foc și nu va avea nici o existență dincolo de el. Leul s-a contopit cu ursul, ursul cu leopardul, iar leopardul cu cea de-a patra fiară. Dar cea de-a patra fiară își va încheia cariera în lacul de foc, ceea ce va însemna distrugerea sa totală.

Următoarea scenă prezentată profetului reprezintă evenimentele strâns legate de venirea Fiului omului. Primirea de către acesta a stăpânirii pământului este descrisă în aceste cuvinte: "Și I s-a dat stăpânire, glorie și împărăție, pentru ca toate popoarele, națiunile și limbile să-i slujească". Veșnicia împărăției Sale este precizată aici. "Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, care nu va trece, iar împărăția Lui este cea care nu va fi nimicită". Locația împărăției este, de asemenea, exprimată în versetul 27: "Și împărăția și stăpânirea și măreția împărăției sub tot cerul vor fi date poporului sfinților Celui Preaînalt".

Urmărind subiectul răscumpărării prin Hristos, am văzut că sângele Fiului lui Dumnezeu a fost vărsat pentru a curăța păcătosul de vina și de petele fărădelegii; că prin înviere cei drepți vor fi răscumpărați de la moarte; că prin acțiunea focului blestemul va fi îndepărtat de pe pământ; și că în Răscumpărător cei răscumpărați obțin stăpânirea pământului, pe care Adam a pierdut-o.

Dar actul de încoronare, care va plasa lumea noastră, cu moștenitorii ei nemuritori, deasupra rușinii căderii, va fi întemeierea cetății de aur a lui Dumnezeu, cu tronul Tatălui și al Fiului pe ea. În sprijinul acestei propuneri surprinzătoare, facem apel la Biblie. Și unde să căutăm mărturii cu privire la acest act de finalizare a răscumpărării decât în ultima carte și în ultimele capitole ale volumului sacru care se referă la marea schemă a răscumpărării?

"Și am văzut un cer nou și un pământ nou, căci cerul dintâi și pământul dintâi au trecut și marea nu mai era. Și eu, Ioan, am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, care se cobora din cer de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei. Și am auzit un glas mare din cer, care zicea: "Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii și El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui, iar Dumnezeu însuși va fi cu ei și va fi Dumnezeul lor"." Apocalipsa 21:1-3. Dumnezeu poate fi cu oamenii prin intermediul unui înger sau al Fiului Său; dar pentru a elibera subiectul de orice incertitudine, Fiul afirmă că Dumnezeu însuși va locui cu oamenii.

Din nou, spune Ioan: "Și mi-a arătat un râu curat de apă a vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din tronul lui Dumnezeu și al Mielului. În mijlocul străzii lui și de o parte și de alta a râului era pomul vieții, care dădea douăsprezece feluri de roade și își dădea rodul în fiecare lună; iar frunzele pomului erau pentru vindecarea neamurilor. Și nu va mai fi blestem, ci tronul lui Dumnezeu și al Mielului va fi în ea." Apocalipsa 22:1-3.

Dacă râul vieții va curge în mijlocul străzii largi a cetății lui Dumnezeu de pe noul pământ, tronul lui Dumnezeu și cel al Mielului vor fi acolo. Și dacă blestemul menționat aici este cel care s-a abătut asupra lumii noastre ca urmare a păcatului lui Adam, atunci răscumpărarea schimbă blestemul și mucegaiul păcatului, precum și paloarea morții, pentru gloria tronului lui Dumnezeu și al Mielului.

Planul extraordinar al răscumpărării prevede mai mult decât simpla readucere a tuturor lucrurilor la gloria lor inițială. Adam a fost stăpânul creației; dar Fiul divin al lui Dumnezeu, al doilea Adam, va fi stăpânul lumii răscumpărate de păcat și de rezultatele acestuia. Și nu putem concluziona în mod rezonabil că viitoarea condiție nemuritoare a pământului și a celor răscumpărați care îl vor moșteni, o va depăși cu mult pe cea a primei perechi și a pământului care le-a fost dat, așa cum Fiul lui Dumnezeu îl depășește pe inocentul Adam în sfântul Eden?

Răscumpărarea s-a încheiat la învierea lui Hristos? Așa spun prietenii noștri de duminică, care sărbătoresc prima zi a săptămânii pentru a comemora încheierea răscumpărării. Stați, prieteni! Sunteți cu o dispensație înainte de timp. Așteptați până când Răscumpărătorul va face toate lucrurile noi. Când planul răscumpărării va fi încheiat, atunci, dacă este pe placul lui Dumnezeu, vom păstra cu toții duminica.

Când privim lucrarea de răscumpărare, încununată de gloria tronului lui Dumnezeu și al Mielului pe noul pământ, nu ne mai mirăm că oamenii răscumpărați din ceruri așteaptă cu nerăbdare momentul în care vor domni pe pământ ca perioadă a unor bucurii și mai mari."Și au cântat o cântare nouă, zicând: "Tu ești vrednic să iei cartea și să deschizi pecețile ei; căci ai fost

înjunghiat și ne-ai răscumpărat pentru Dumnezeu prin sângele Tău, din orice seminție, limbă, popor și națiune; și ne-ai făcut pentru Dumnezeul nostru împărați și preoți, și vom domni pe pământ"." Apocalipsa 5:9, 10.S-au urcat aceștia în cer la moarte? Sau sunt aceștia sfinții care au ieșit din morminte după învierea lui Hristos și care s-au înălțat la cer cu Hristos de pe Muntele Măslinilor? Sau, sunt aceștia cei care cântă cântecul răscumpărării, toți sfinții care vor domni cu Hristos în cetatea sfântă în timpul celor o mie de ani înainte ca acesta să coboare pe noul pământ la sfârșitul celui de-al șaptelea mileniu? Oricare ar fi părerea despre acești oameni răscumpărați, care cântă cântecul cel nou, textul de aur nu-și pierde nimic din puterea sa de a dovedi că pământul, răscumpărat din blestem, va fi moștenirea sfinților.

Și de ce nu ar trebui ca sfinții fericiți din ceruri sau de pe pământ să aștepte cu nerăbdare finalizarea răscumpărării, când vor domni pe noul pământ, ca pe cea mai înaltă stare de bucurie pe care o pot concepe mințile muritoare sau chiar nemuritoare? Istoria lumii noastre este cu adevărat minunată. Pe această sferă au avut loc evenimente care au uimit universul. Îngerii au dorit să privească planul răscumpărării; dar nu au putut înțelege profunzimea sa uimitoare și dragostea inegalabilă care a determinat executarea sa. Aici Adam a încălcat în mod josnic legea Creatorului său. De mai multe ori, Dumnezeu, din milă, a pedepsit crima și a diminuat-o pentru o vreme pe pământ prin potop și flacără. Aici, patriarhi și profeți și-au făurit caractere sfinte și au fost uciși pentru adevăr.

Aici, printre copiii căzuți ai oamenilor, s-a manifestat misterioasa unire a umanului și a divinului în Răscumpărătorul care a trăit exemplul nostru, a murit ca jertfă, a fost îngropat și a înviat din morți, a luat cu el cheile morții și ale mormântului și s-a înălțat la înălțime pentru a-și pleda sângele în favoarea bieților păcătoși. Aici, mai mult de cincizeci de milioane de sfinți și-au pecetluit mărturia cu sângele lor, că Hristos este calea vie și singurul Mijlocitor între Dumnezeu și păcătos. Tot aici, Dumnezeu Îl va onora pe Fiul Său, care a cumpărat răscumpărarea omului pătat de păcat și a pământului, care geme sub blestem, cu un preț infinit, stabilindu-și tronul pe el. Atunci cei răscumpărați vor pierde rușinea căderii în gloria Răscumpărătorului, iar pământul va uita blestemul în gloria lui Dumnezeu și a Mielului. "Atunci luna va fi încurcată și soarele va fi rușinat, când Domnul oștirilor va împărăți pe muntele Sionului și în Ierusalim și în fața strămoșilor Săi, cu glorie." Isaia 24:23.

UN CUVÂNT CĂTRE “TURMA MICĂ”

[Nota editorului: Aceasta este o reproducere în facsimil a documentului de 24 de pagini din 1847, cu prefața și apendicele adăugate în 1944 de către administratorii publicațiilor Ellen G. White. A se vedea Prefața, unde se menționează că James White, Ellen White și Joseph Bates au scris fiecare porțiuni din această lucrare].

Cuvânt înainte - Pionierii noștri în fața luminii

Lucrătorii adventiști de ziua a șaptea vor saluta apariția acestei reproduceri în facsimil a cărții Un cuvânt către "turma mică". Acest document remarcabil, publicat în timpul perioadei critice de patru ani dintre Marea Dezamăgire din 22 octombrie 1844 și memorabilele conferințe de Sabat din 1848, oferă o perspectivă asupra experienței și gândirii pionierilor noștri în eforturile lor serioase de a-și descoperi poziția și lucrarea și de a stabili ce le rezerva viitorul credincioșilor și al lumii.

Deși această broșură, publicată în mai 1847, conține declarații semnate de trei lucrători timpurii, James White, Ellen G. White și Joseph Bates, este în primul rând o publicație a lui James White dedicată expunerii opiniilor sale despre profeția neîmplinită. La acea vreme nu existau probabil mai mult de o sută de adventiști care țineau Sabatul în Statele Unite. Fiind un tânăr slujitor de douăzeci și cinci de ani, el a lucrat aproape singur la expunerea opiniilor pe care le formulase până atunci. Acest lucru s-a întâmplat cu aproape un an înainte ca prima dintre cele cinci conferințe despre Sabat să se întrunească, moment în care cei pe care astăzi îi venerăm ca fiind înaintașii noștri spirituali s-au întâlnit și, cu mințile și inimile deschise, au cercetat Cuvântul lui Dumnezeu pentru a-i înțelege mai bine adevărurile.

Înțelegând pe deplin cadrul istoric al cărții Un cuvânt pentru "turma mică", cititorul nu va fi deranjat de faptul că, în câteva cazuri, pozițiile expuse de bătrânul White în anumite puncte au fost modificate de el în anii următori, pe măsură ce un studiu comun și mai matur a dezvăluit opinii mai clare. Acest document prezintă în primul rând o imagine a încercării unui lucrător de a-i înveseli și ajuta pe cei din jurul său prin intermediul unei diseminări a luminii care începea să se desfășoare. Pentru cineva familiarizat cu numeroasele voci contemporane care se auzeau susținând puncte de vedere discordante și poziții extreme, claritatea raționamentului și corectitudinea esențială a perspectivei și puritatea învățăturii din aceste articole sunt remarcabile.

De asemenea, de interes în această publicație timpurie sunt cele trei comunicări scrise de doamna E. G. White, care descriu experiențele care stau încă în fața poporului lui Dumnezeu. Două dintre acestea, fiind prezentări ale unor viziuni importante, au fost în mare parte retipărite din nou și din nou în

cărțile lui E. G. White. Faptul că unele cuvinte, fraze și propoziții care au apărut în aceste relatări timpurii au fost omise de doamna White în tipăriturile ulterioare a fost o sursă de îngrijorare pentru unii. Pentru o scurtă relatare a primei tipăriri a acestor viziuni și o discuție despre omisiuni, împreună cu explicația doamnei White, cititorul este îndrumat spre anexă.

Dorința sinceră a editorilor și a administratorilor publicațiilor Ellen G. White este ca această reeditare a cărții "Cuvânt către "turma mică" în această formă, identică cu publicația originală, să ducă la o mai bună înțelegere a experienței fondatorilor mesajului și să satisfacă dorința frecvent exprimată de a avea la îndemână, pentru un studiu atent, viziunile inițiale ale lui E. G. White, așa cum au fost tipărite pentru prima dată, este dorința sinceră a editorilor și a administratorilor publicațiilor Ellen G. White.

Un cuvânt către "turma mică"

Următoarele articole au fost scrise pentru DAY-DAWN, care au fost publicate la Canandaigua, New York, de O. R. L. Crosier. Dar cum acel ziar nu este publicat acum și nu știm dacă va mai fi publicat din nou, unii dintre noi, cei din Maine, au considerat că este mai bine să le oferim în această formă. Doresc să atrag atenția "turmei mici" asupra acelor lucruri care vor avea loc foarte curând pe acest pământ.

După ce Mântuitorul nostru a vorbit despre "strâmtorarea neamurilor, cu perplexitate", a spus: "Și când vor începe să se întâmple aceste lucruri, atunci priviți în sus și ridicați capetele voastre, căci răscumpărarea voastră se apropie". - Luca 21:28.

Nu ne bucurăm să știm că semenii noștri sunt în suferință și flămânzesc din lipsă de hrană; dar, totuși, adevăratul credincios va privi în sus și se va bucura, în vederea răscumpărării, în timp ce acest semn sigur al venirii Fiului Omului începe să se împlinească. Când ne uităm în străinătate la alte națiuni și le vedem că se uită la această țară pentru hrană; și apoi ne uităm la penuria și la creșterea prețului alimentelor în propria noastră națiune, nu putem să nu ne îndoim că "un timp de necaz așa cum nu a mai fost niciodată" se apropie cu repeziciune de națiunile pământului. JAMES WHITE BRUNSWICK, Maine, 30 mai 1847.

Ultimele șapte plăgi

"Și am văzut un alt semn în cer, mare și minunat: șapte îngeri care aveau cele șapte plăgi de pe urmă; căci în ei s-a umplut mânia lui Dumnezeu." - Apocalipsa 15:1.

De mai bine de un an, credința mea a fost că ultimele șapte plăgi erau toate în viitor și că toate urmau să fie vărsate înainte de prima înviere.

Poate că nu este de datoria mea să încerc să evidențiez fiecare plagă în parte, ci doar să prezint câteva dintre motivele pentru care cred că ele urmează să fie revărsate înainte de a doua venire. La lumina lămpii care strălucește puternic, (Biblia) putem vedea distinct evenimentele din experiența noastră trecută; în timp ce evenimentele viitoare nu pot fi văzute în ordinea lor atât de clar.

Dacă este adevărat că plăgile urmează să fie revărsate pe pământ înainte de învierea și schimbarea sfinților, nu a sosit oare momentul să vedem lumina în legătură cu ele, pentru a vedea mai bine și a simți forța cuvintelor lui Hristos? Vegheați, așadar, și rugați-vă mereu, ca să fiți socotiți vrednici să scăpați de toate aceste lucruri care se vor întâmpla și să stați înaintea Fiului omului. Luca 21:36.

Din ultima propoziție din Apocalipsa 15:1, "pentru că în ei s-a umplut mânia lui Dumnezeu", pare clar că toată mânia lui Dumnezeu, care se va revărsa asupra celor răi și vii, este cuprinsă în plăgi. Văpaia mâniei va fi cu siguranță revărsată, în ziua mâniei lui Dumnezeu și a Mielului.

Isus este reprezentat în mod clar în Biblie, în diferitele sale personaje, funcții și lucrări. La răstignire, el a fost mielul blând și înjunghiat. De la înălțare și până la închiderea ușii, în octombrie 1844, Isus a stat cu brațele larg întinse ale iubirii și milei, gata să primească și să pledeze cauza fiecărui păcătos care vroia să vină la Dumnezeu prin el.

În a zecea zi a lunii a șaptea, 1844, a trecut în Sfânta Sfintelor, unde de atunci a fost un milostiv "mare preot peste casa lui Dumnezeu". Dar când lucrarea sa preoțească se va fi terminat acolo, el va renunța la hainele sale preoțești și va îmbrăca hainele sale cele mai împărătești, pentru a-și executa judecata asupra celor răi care trăiesc. Acum, unde să căutăm ziua mâniei, în care se vor vărsa viforul mâniei?Nici la răstignire, nici în timp ce Iisus își îndeplinește Preoția în Sanctuarul Ceresc. Dar, atunci când va renunța la haina preoțească și va îmbrăca "hainele răzbunării" pentru a "răsplăti furia adversarilor Săi, răsplata vrăjmașilor Săi"; atunci ziua mâniei Sale va fi venit pe deplin. Întrucât "mânia lui Dumnezeu" asupra celor răi care sunt în viață este "umplută" în plăgi și întrucât ziua mâniei este viitoare, rezultă că plăgile sunt toate viitoare. Cred că ceea ce urmează este o profeție care se împlinește încă din octombrie 1844.

"Și judecata este întoarsă înapoi, și dreptatea stă departe, căci adevărul a căzut în stradă și echitatea nu poate intra.Da, adevărul se pierde, și cel ce se abate de la rău se face pradă; Domnul a văzut-o și s-a mâniat că nu era nici o judecată.Și a văzut că nu era nimeni și s-a mirat că nu era nici un mijlocitor." Isaia 59:14, 15, 16.

Cred că următoarele două versete, în care se vorbește despre faptul că Domnul nostru a îmbrăcat "hainele răzbunării ca îmbrăcăminte", pentru a "răsplăti cu furie pe potrivnicii Săi", indică mânia lui Dumnezeu în ultimele șapte plăgi. Dumnezeu a arătat această zi a mâniei, în viziune profetică, unora dintre slujitorii Săi prin diferite simboluri. Ezechiel a văzut-o în oamenii cu "arme de măcelărie", care ucideau "cu totul, bătrâni și tineri". - Ezechiel 9:5, 6. Ioan a văzut-o în "cele șapte plăgi din urmă"; în timp ce Ezra a văzut-o în foamete, ciumă și sabie. Biblia conține multe descrieri ale acestei zile de mânie care va veni în curând.

"O mie vor cădea lângă tine și zece mii la dreapta ta, dar nu se vor apropia de tine" - vezi Psalmul 91:5-10.

"Urlați, căci ziua Domnului este aproape; va veni ca o distrugere de la Cel Atotputernic. De aceea vor slăbi toate mâinile, și inima fiecăruia se va topi;" - vezi Isaia 13:6-11.

"Și aceasta va fi plaga cu care Domnul va lovi toate popoarele care au luptat împotriva Ierusalimului (a sfinților): Carnea lor se va mistui în timp ce stau în picioare, ochii lor se vor mistui în găurile lor și limba lor se va mistui în gura lor." - Zaharia 14:12.

"Vai de ziua aceea, căci ziua Domnului este aproape și va veni ca o distrugere de la Cel Atotputernic."

"Sămânța a putrezit sub bulgării lor, grânarele sunt pustii, hambarele sunt dărâmate, căci grâul s-a uscat." - vezi Ioel 1:15-18; Ieremia 30:23, 24; Daniel 12:1; Habacuc 3:12, 13; Țefania 1:17, 18; Ezra al II-lea, 15:10-13. Sunt destul de sigur că Mântuitorul nostru s-a referit la același lucru, atunci când a vorbit despre "strâmtorarea națiunilor, cu perplexitate"; "oamenii murind de frică și în așteptarea celor care vin peste pământul locuit". - Luca 21:26, 27. În versetul 36 suntem îndemnați la veghe și rugăciune constantă, pentru ca "să fim socotiți vrednici să scăpăm de toate aceste lucruri care se vor întâmpla și să stăm în picioare înaintea Fiului omului": la arătarea Lui.

Acest lucru ne asigură că necazul vine înainte de a doua venire; pentru că sfinții trebuie să scape de el înainte de a "sta înaintea Fiului omului". La a doua apariție a Domnului nostru Isus Hristos, cei răi care sunt în viață, care nu vor fi măturați de plăgi, vor fi distruși de "strălucirea venirii Sale". - 2 Tesaloniceni 2:8.

Aceasta este o dovadă clară că plăgile vin înainte și nu după venirea lui Dumnezeu; căci cei răi nu vor suferi din cauza plăgilor, după ce vor fi distruși de slava arzătoare a venirii Lui.

Plăgile din Egipt și eliberarea vechiului Israel din robie sunt o umbră clară a ultimelor șapte plăgi și a eliberării sfinților.

"Îi voi aduce (pe sfinți) cu o mână puternică și cu un braț întins și voi lovi Egiptul cu plăgi ca și mai înainte", etc. - 2 Ezra, 15:11. "Sionul va fi răscumpărat cu judecată", etc. - Isaia 1:27. vezi Ezechiel 20:33-38. Plăgile au fost revărsate asupra Egiptului chiar înainte și la eliberarea lui Israel; așa că ne putem aștepta la ultimele plăgi asupra celor răi, chiar înainte și la eliberarea sfinților.

Putem vedea din Psalmul 91 că mulți dintre cei răi vor fi stârpiți, în timp ce sfinții vor fi pe pământ, în starea lor de muritori; căci ei vor cădea cu miile în jurul lor.

Sfinții sunt îndemnați să nu se teamă de plăgi în acel moment, pentru că Dumnezeu le va da îngerilor Săi sarcina de a-i supraveghea, astfel încât nicio plagă nu se va apropia de locuințele lor; dar un astfel de îndemn ar fi inutil, dacă sfinții sunt nemuritori înainte ca plăgile să fie vărsate.

Bărbații cu armele de măcel în mâini au această poruncă: "nu vă apropiați de nimeni pe care este semnul", ceea ce arată că sfinții marcați sunt în starea lor de moarte, la momentul uciderii.

Dar urmașii umili ai Mielului nu au de ce să se teamă de grozăviile din ziua mâniei sale, căci ei vor fi pecetluiți înainte ca plăgile să fie vărsate.

Omul "îmbrăcat în pânză de in" îi marchează pe sfinți înainte de începerea uciderii.

Cei "patru îngeri" nu trebuie să facă rău "pământului, nici mării, nici copacilor", până când robii lui Dumnezeu nu vor fi pecetluiți în fruntea lor. - Apocalipsa 7:1-3.

Marcarea sau pecetluirea sfinților pare să fie umbrită de marcarea stâlpilor laterali și a stâlpilor de sus ai ușilor caselor întregului Israel, înainte ca Domnul să treacă prin Egipt, pentru a ucide primii născuți ai egiptenilor.

Israel era în siguranță, căci Dumnezeu era protectorul lor în acea noapte primejdioasă. Adevăratul Israel al lui Dumnezeu va fi protejat în siguranță, când Hristos va conduce națiunile cu un "toiag de fier" și le va zdrobi "ca pe un vas de olar"; pentru că El a promis că le va da îngerilor Săi sarcina de a-i supraveghea, pentru a-i păzi în toate căile lor.

Cei care păstrează cuvântul "răbdării" lui Hristos în acest timp de așteptare și încercare, vor fi apoi feriți "de ceasul ispitei (sau al încercării) care va veni peste toată LUMEA, ca să încerce pe cei ce locuiesc pe pământ". - Apocalipsa 3:10.

Cei care își fac toate îndatoririle bine cunoscute față de Dumnezeu și față de copiii săi, care își mărturisesc greșelile în fața lui Dumnezeu și unii față de alții și care sunt vindecați de greșelile lor, se vor odihni în siguranță în brațele sfinților

îngeri, în timp ce mânia arzătoare a lui Dumnezeu se revarsă asupra celor care au respins sfatul și poruncile sale. Dar trebuie să părăsesc acest subiect pentru moment și să închei cu îndemnul profetului:

"Căutați pe Domnul, voi toți cei blânzi de pe pământ, care ați făcut judecata Lui; căutați dreptatea, căutați blândețea; poate că veți fi ascunși în ziua mâniei Domnului." - Țefania 2:3.

Vocea lui Dumnezeu

"Domnul va răcni din Sion și-și va scoate glasul din Ierusalim, și cerurile și pământul se vor cutremura; dar Domnul va fi nădejdea poporului Său și tăria copiilor lui Israel." Ioel 3:16.

Scriitorii și conferențiarii de la a doua venire au confundat, de obicei, vocea lui Dumnezeu, care va zgudui cerurile și pământul, cu "vocea Fiului lui Dumnezeu", care îi va chema pe sfinți. Dar eu cred că vom vedea clar că aici sunt două evenimente distincte. Glasul lui Dumnezeu, care va zgudui cerurile și pământul, vine "din Sion" și este rostit "din Ierusalim"; dar înainte ca glasul lui Isus să-i cheme pe sfinții adormiți, el va părăsi Sanctuarul ceresc și se va "coborî din cer" cu sfinții săi îngeri. Atunci, și nu până atunci, El își va trimite îngerii să "adune aleșii Săi, din cele patru vânturi", în timp ce vocea Sa îi va chema să se întâlnească cu El "în aer". Dacă vocea lui Dumnezeu, care va fi rostită "din Ierusalim", îi va ridica pe sfinți, atunci ei vor fi răpiți pentru a-L întâlni pe Domnul în Ierusalim. Dar cred că vom fi cu toții de acord asupra acestui punct, că Isus va "coborî mai întâi din cer" cu îngerii: apoi va însărcina oștirea cerească, pentru a-i conduce pe sfinți să-L întâlnească "în aer", în timp ce vocea Sa îi va chema. - Matei 24:30, 31 1 Tesaloniceni 4:16, 17. 2 Tesaloniceni 1:7.

La vărsarea celui de-al șaptelea potir, Apocalipsa 16:17, citim: "Și s-a auzit un glas mare din templul cerului, de la tron, care zicea: "S-a făcut". În același timp, are loc un mare cutremur, produs de "glasul de la tron", care zguduie cetățile națiunilor și înlătură insulele și munții. Acest "glas de la tron", care provoacă cutremurele, trebuie să fie același cu glasul rostit "din Ierusalim", care zguduie cerurile și pământul. - Ioel 3:16 și Ieremia 25:30, 31. Pare clar că acest glas care va veni "din templul cerului, de la tron", nu este "glasul Fiului lui Dumnezeu", care îi învie pe sfinți; pentru că dacă glasul care îi învie pe sfinți vine din templul ceresc, "de la tron", atunci Isus rămâne în cer, pe tron, și își cheamă aleșii să se întâlnească cu el în templu, ceea ce nu este în armonie cu învățăturile Sfântului Pavel.

"Căci Domnul Însuși se va pogorî din cer cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu; și cei morți în Hristos vor învia cei dintâi;Atunci noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți împreună cu ei în nori, ca să-L întâmpinăm pe Domnul în văzduh." - 1 Tesaloniceni 4:16, 17. Prin

urmare, cred că suntem în siguranță, crezând că vom auzi glasul lui Dumnezeu, care va zgudui cerurile și pământul, înainte ca Isus să coboare din cer, cu îngerii și trâmbița Sa, pentru a-i trezi și aduna pe cei aleși în aer.

Nu cumva ziua și ora apariției lui Isus vor fi făcute cunoscute prin vocea Dumnezeului Etern?

Faptul că ziua și ora vor fi cunoscute de adevărații copii ai lui Dumnezeu, și nu de alții, reiese clar din faptul că suntem îndemnați să veghem pentru aceasta; și dacă nu veghem, Isus va veni peste noi "ca un hoț" și nu vom "ști la ce oră" va veni peste noi. Astfel, numai cei care veghează cu adevărat și care "se țin tare" vor cunoaște adevărata oră. - Apocalipsa 3:2, 3. Aici voi introduce un citat din "Adevăratul strigăt de la miezul nopții", din 22 august 1844.

"În ceea ce privește timpul acelei veniri (a lui Hristos), el spune, în Marcu 13:32: "Dar despre ziua și ceasul acela nu știe nimeni, nici îngerii care sunt în ceruri, nici Fiul, ci Tatăl". Mulți cred că acest pasaj dovedește că oamenii nu vor cunoaște niciodată timpul. Dar dacă dovedește acest lucru, dovedește, de asemenea, că Fiul lui Dumnezeu însuși nu va cunoaște niciodată timpul; căci pasajul declară exact același lucru cu privire la El, ca și cu privire la îngeri și oameni. Dar poate cineva să creadă că gloriosul nostru Domn, căruia i-a fost dată toată puterea în cer și pe pământ, este și va rămâne ignorant cu privire la timp până în momentul în care va veni să judece lumea?

Dacă nu, atunci cu siguranță acest text nu poate dovedi niciodată că oamenii nu pot fi făcuți să înțeleagă timpul. O veche versiune engleză a pasajului spune: "Dar ziua și ceasul acela nimeni nu le face cunoscute, nici îngerii care sunt în ceruri, nici Fiul, ci Tatăl".

Aceasta este citirea corectă, conform celor mai buni critici ai epocii. Cuvântul cunoaște este folosit aici în același sens ca și de Pavel în 1 Corinteni 2:2. Pavel înțelegea bine multe alte lucruri, în afară de Hristos și de Cel răstignit, dar a hotărât să nu facă cunoscut nimic altceva printre ei. Astfel, în pasajul citat mai întâi, se declară că nimeni altcineva decât Dumnezeu Tatăl, nu face cunoscute ziua și ceasul, adică momentul precis al celei de-a doua veniri a Fiului Său. Iar acest lucru implică în mod necesar faptul că Dumnezeu face cunoscut timpul".

Cred că cele de mai sus reprezintă o viziune corectă și echitabilă a subiectului și că Tatăl va face cunoscut adevăratul moment al venirii, fără intervenția oamenilor, a îngerilor sau a Fiului. Următoarea profeție este în acest sens.

"Fiul omului, ce este acel proverb pe care îl aveți în țara lui Israel, care zice: "Zilele se prelungesc și orice viziune se pierde?Spune-le deci: "Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Voi face să înceteze acest proverb și nu-l vor mai folosi ca

proverb în Israel; ci spune-le: "Zilele sunt aproape și efectul oricărei viziuni.Căci nu va mai fi nici o vedenie deșartă, nici o ghicire înșelătoare în casa lui Israel.Căci Eu sunt Domnul: Voi vorbi, și cuvântul pe care-l voi spune se va împlini; nu se va mai prelungi; căci în zilele tale, casă răzvrătită, voi spune cuvântul și-l voi împlini, zice Domnul Dumnezeu." - Ezechiel 12:22-25.

Povara acestei profeții este timpul, în legătură cu care au existat viziuni adevărate și false. Adevărata viziune (sau lumină) despre timp, a fost scrisă pe tablă sau pe masă. - Habacuc 2:2. Dumnezeu a aprobat proclamația din 1843, și a 10-a zi a lunii a 7-a 1844: prin revărsarea Duhului Sfânt. Începând cu luna a 7-a 1844, "casa rebelă" a lui Israel a îndepărtat "semnele de pământ", a scris și a proclamat viziuni false; dar știm cu toții că aceasta a fost lucrarea omului, și nu a lui Dumnezeu. Aceste divinații măgulitoare au înveselit "casa răzvrătită" a lui Israel într-o oarecare măsură; dar lucrarea nu a avut influența sfântă, sfințitoare, ca atunci când mâna lui Dumnezeu a fost în lucrare la timp.

Proverbul conform căruia "orice viziune se pierde" este sau va fi în curând complet; și Dumnezeu va face ca aceasta și viziunile false să înceteze, vorbind din ceruri și dând poporului Său timpul adevărat. "Căci Eu sunt Domnul: Eu voi VORBI, și cuvântul pe care îl voi spune se va împlini; etc.".

Acum, dacă povara acestei profeții este timpul, cred că toți vor recunoaște că cuvântul pe care Domnul Dumnezeu îl va rosti este adevăratul timp. Viziunile false care au fost scrise și proclamate de "casa rebelă" a lui Israel au eșuat; dar cuvântul care va fi rostit de "Domnul Dumnezeu" va fi timpul adevărat și se va împlini cu siguranță.

Isus ne-a lăsat promisiunea sigură că Tatăl său va face cunoscute ziua și ora venirii sale. "Domnul Dumnezeu" a promis că va vorbi și ne asigură că cuvântul pe care îl va rosti "se va împlini". Cu o astfel de mărturie ca aceasta în fața noastră, din partea Tatălui și a Fiului, la ce altă concluzie putem ajunge, decât că "cuvântul pe care Tatăl îl va rosti, este adevărata oră, iar când va vorbi, vocea Lui îl va face cunoscut sfinților Săi?

Așa cum semnele din soare, lună și stele au fost literale, zdruncinarea puterilor cerurilor, Matei 24:29, trebuie să fie și ea literală.

Acest semn nu se află în trecut și, întrucât este un semn, trebuie să vină înainte de venirea în sine.

Prin urmare, este clar că acest ultim semn va apărea atunci când "Domnul va urla din Sion" și va zgudui cerurile și pământul. Credem că semnele din Apocalipsa 6:12-14 sunt aceleași cu cele din Matei 24:29 și Marcu 13:24, 25. Apoi, zdruncinarea puterilor cerurilor, Matei 24:29, este aceeași cu plecarea cerurilor "ca un sul de pergament, când este înfășurat". Apocalipsa 6:14: căci amândouă urmează căderii stelelor.

Ce este acest cer care va fi zguduit și înfășurat ca un sul? S-ar putea să nu vedem acest eveniment atât de clar acum, așa cum vom vedea în momentul împlinirii sale; dar totuși, este de datoria noastră să primim și să prețuim toată lumina pe care o putem vedea cu privire la acest eveniment sau la orice alt eveniment viitor. Pe măsură ce mergem mai departe spre Cetatea Sfântă, lămpile noastre aprinse descoperă noi obiecte: dar nu putem vedea totul deodată. Dacă respingem puțină lumină, pentru că nu putem vedea totul clar deodată, acest lucru îl va nemulțumi pe conducătorul nostru ceresc; și vom fi lăsați în întuneric. Dar dacă prețuim lumina, de îndată ce Domnul nostru va dori să ne-o deschidă, El va spori lumina; și sufletele noastre se vor desfăta cu adevărurile care se deschid din binecuvântata Biblie.

Cuvântul "cer" este aplicat la cel puțin patru locuri sau lucruri în Scriptură. În primul rând, este aplicat Paradisului, unde Sfântul Pavel a fost luat în viziune, 2 Corinteni 12:2-4. 2. La regiunea soarelui, a lunii și a stelelor, Geneza 1:8-17. 3. La atmosfera care învăluie acest pământ, în care zboară păsările cerului. Apocalipsa 19:17, 18. Și al 4-lea: La biserica lui Dumnezeu de pe pământ. Apocalipsa 14:6, 7. Nu poate fi vorba nici de Paradis, nici de regiunea luminilor cerești, nici de biserica lui Dumnezeu de pe pământ, care să fie zdruncinată și înfășurată ca un sul: prin urmare, trebuie să fie vorba de aerul care înconjoară pământul, în care zboară păsările cerului.

"Și al șaptelea înger și-a vărsat potirul în AER; și s-a auzit un glas mare din templul cerului, de la tron, care zicea: "S-a făcut." Apocalipsa 16:17.

Acum putem vedea că cel de-al șaptelea potir și vocea lui Dumnezeu este cel care va zgudui puterile cerurilor și va provoca marele cutremur sau zguduirea pământului; și că acest eveniment constituie ultimul semn literal, chiar înainte ca semnul Fiului Omului să apară în cer.

Pare clar că toate potirele, glasul lui Dumnezeu de pe tron, glasurile, tunetele și fulgerele, marele cutremur, prăbușirea cetăților neamurilor și îndepărtarea munților și a insulelor, trebuie să aibă loc înainte de venire.

Acest punct de vedere, fără îndoială, va fi imediat respins de mulți care pretind că Îl așteaptă pe Isus în fiecare zi și în fiecare oră; dar cred că va apărea foarte clar, comparând Apocalipsa 16:17-21, cu cap. 6:14-17.

După ce cerurile pleacă "ca un sul de pergament înfășurat", iar "munții și insulele sunt mutate din locurile lor", "împărații pământului și oamenii mari etc." "se ascund în vizuini și în stâncile munților", de slava îngrozitoare a lui Isus care vine, însoțit de "toți sfinții îngeri"; și cer ca stâncile și munții să cadă peste ei și să-i ascundă de strălucirea venirii Sale (care îi va distruge pe toți cei răi și vii la venirea Sa. - 2 Tesaloniceni 2:8.); și copleșiți de angoasă, în vederea soartei lor așteptate, (când Hristos și îngerii se vor apropia de pământ pentru a-i ridica și

aduna pe cei aleși), ei strigă: "Căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine va putea sta în picioare?". - Apocalipsa 6:17.

Vedem aici că cei răi care sunt ascunși, așteaptă încă cu nerăbdare momentul în care numai sfinții vor putea "sta în picioare" înaintea lui Hristos la arătarea Sa. Dacă Hristos ar da buzna în lume atât de brusc și de neașteptat cum învață unii, nimeni nu s-ar mai gândi să se ascundă în peșteri, în vizuini și în stânci, pentru că acestea nu sunt la îndemâna lor. Acest lucru arată că trebuie să aibă loc o întreagă schimbare la suprafața pământului înainte de a doua venire, prin glasul lui Dumnezeu, pentru ca cei răi să aibă șansa de a se ascunde de Mielul așteptat, în peșteri, bârloguri și stânci din munți. Când Tatăl își va rosti glasul "de pe tron", care va provoca "un cutremur mare, cum nu a mai fost de când sunt oamenii pe pământ", atunci toți cei răi, care nu au fost măturați de plăgile anterioare, vor avea ocazia să se ascundă de prezența Mielului. Dar stâncile, peșterile și grotele nu-i vor adăposti de slava arzătoare a acelui grup sfânt, căci toți cei răi care trăiesc vor fi distruși "cu strălucirea acelei veniri". - 2 Tesaloniceni 2:8.

Dumnezeu a promis că va fi "speranța poporului său", în momentul în care vocea Sa va zgudui cerurile și pământul. Copiii Săi nu au de ce să se teamă de grozăviile acelei zile, căci ei vor fi feriți de căderea orașelor, a munților și a caselor. Făgăduința lui Dumnezeu nu poate eșua.

Aceasta va fi o zi fericită pentru sfinți; pentru că ei vor fi atunci "eliberați" de orice dușman exterior și vor fi umpluți de Duhul Sfânt, pentru a-i pregăti să privească la Isus și să stea înaintea lui la arătarea sa. Atunci sfinții vor cunoaște mai bine valoarea reală a speranței binecuvântate; și se vor bucura că au fost considerați vrednici să sufere ocara pentru că s-au agățat strâns de adevăr și au respectat cu strictețe toate "poruncile lui Dumnezeu". Când Dumnezeu i-a vorbit lui Moise la Sinai, "glasul lui a cutremurat atunci pământul"; și suntem învățați de Sfântul Pavel, în Evrei 12:22-27, că El urmează să vorbească încă din "Cetatea Dumnezeului celui viu" și "să cutremure nu numai pământul, ci și cerul".Când Dumnezeu i-a vorbit lui Moise, slava s-a așezat peste el, astfel încât a trebuit să-și acopere fața cu un văl, înainte ca frații săi să poată sta în fața lui și să audă cuvântul Domnului din gura lui. Și nu ne putem aștepta la același efect, din aceeași cauză? Dacă da, atunci când Dumnezeu va vorbi din Cetatea Sfântă întregului său popor, așa cum a făcut-o cu Moise: toți vor avea slava revărsată asupra lor, așa cum Moise a avut-o revărsată asupra lui. Această revărsare a Duhului Sfânt trebuie să aibă loc înainte de cea de-a doua venire, pentru a ne pregăti pentru gloria acelei scene: pentru că în starea noastră actuală, niciunul dintre noi nu ar putea sta o singură clipă în fața strălucirii acelei veniri, care va distruge "omul păcatului". La prezența unui înger la învierea lui Hristos, garda romană a căzut la pământ ca un mort. Prin urmare, este necesar ca sfinții să

participe în mare măsură la slava lui Dumnezeu, pentru a-i pregăti să stea în fața Fiului lui Dumnezeu, când va veni cu toți sfinții îngeri împreună cu el.

Starea noastră actuală de încercare, de așteptare și de veghe este reprezentată de o noapte întunecată, iar gloria care vine înaintea noastră, de dimineață. Dimineața are două părți: mai întâi, zorii zilei și, în al doilea rând, lumina zilei pline, care este completată de răsăritul soarelui. La fel și în dimineața veselă care ne stă înainte; ziua de odihnă va răsări la glasul lui Dumnezeu, când lumina și slava Lui se vor odihni peste noi; apoi vom crește din slavă în slavă, până când Hristos va apărea, pentru a ne îmbrăca cu nemurire și a ne da viața veșnică. O, glorie! Aleluia!!! biata mea inimă se aprinde pentru împărăție, în timp ce mă gândesc la această dulce perspectivă, înaintea credinciosului adevărat. Dacă vom mai "rezista" doar câteva zile, umbrele întunecate ale nopții vor dispărea în fața gloriei scenelor pregătitoare ale venirii Fiului Omului.

Timpul de necaz

"Și în vremea aceea se va ridica Mihail, marele prinț care stă în picioare pentru copiii poporului tău; și va fi un timp de necaz, cum n-a mai fost niciodată de când a existat o națiune până în acel timp; și în vremea aceea poporul tău va fi eliberat, fiecare dintre cei care vor fi găsiți scriși în carte. Și mulți dintre cei ce dorm în țărâna pământului se vor trezi" etc. - Daniel 12:1, 2.

Unii ne învață că ridicarea lui Mihail, timpul de strâmtorare și eliberarea sfinților sunt în viitor și că toate aceste evenimente se vor împlini la a doua apariție a lui Hristos. Alții învață că Mihail s-a ridicat în a 10-a zi a lunii a 7-a, în 1844, și că de atunci trecem prin "timp de necaz, așa cum nu a mai fost niciodată"; și că eliberarea sfinților va avea loc la prima înviere.Dar cum nu pot să armonizez niciuna dintre aceste opinii cu Biblia, doresc cu umilință să le prezint fraților și surorilor mele părerea mea despre aceste evenimente. Este clar pentru mine că aici sunt patru evenimente distincte, toate în viitor. 1. Ridicarea în picioare a lui Mihail. 2. Timpul de necaz. 3. Eliberarea sfinților; și al 4-lea. Învierea celor drepți, la viața veșnică.

Cred pe deplin că Isus s-a ridicat, a închis ușa și a venit la cel îmbătrânit de zile, pentru a-și primi împărăția, în luna a 7-a, 1844. Vezi Luca 13:25; Matei 25:10; Daniel 7:13, 14. Dar ridicarea lui Mihail, Daniel 12:1, pare a fi un alt eveniment, cu un alt scop. Ridicarea lui în 1844 a fost pentru a închide ușa și a veni la Tatăl său, pentru a-și primi împărăția și puterea de a domni; dar ridicarea lui Mihail este pentru a-și manifesta puterea regală, pe care o are deja, în distrugerea celor răi și în eliberarea poporului său. Mihail trebuie să se ridice în picioare în momentul în care ultima putere din cap. 11, își va atinge sfârșitul, și nimeni nu-l va ajuta.Această putere este ultima care a călcat în picioare adevărata biserică a lui Dumnezeu: și cum adevărata biserică este încă călcată în

picioare și alungată de toată creștinătatea, rezultă că ultima putere asupritoare nu a ajuns "la sfârșit" și Mihail nu s-a ridicat în picioare. Această ultimă putere care îi calcă în picioare pe sfinți este adusă în vedere în Apocalipsa 13:11-18. Numărul său este 666. O mare parte din puterea, înșelăciunea, minunile, miracolele și asuprirea sa se vor manifesta, fără îndoială, în timpul ultimei sale lupte, sub "ultimele șapte plăgi", în preajma momentului în care își va atinge sfârșitul. Acest lucru este clar umbrit de magicienii din Egipt, care l-au înșelat pe Faraon și oastea sa, în realizarea majorității minunilor, pe care Moise le-a făcut prin puterea lui Dumnezeu.Asta a fost chiar înainte de eliberarea lui Israel din robia egipteană; și nu ne putem aștepta să vedem o manifestare la fel de mare a puterii diavolului chiar înainte de glorioasa eliberare a sfinților? Dacă Mihail s-a ridicat în picioare în 1844, ce putere a venit "la sfârșitul lui și nimeni nu l-a ajutat", "ÎN ACEL TIMP"? Necazul care urmează să vină în momentul în care Mihail se ridică, nu este încercarea sau necazul sfinților, ci este un necaz al națiunilor de pe pământ, cauzat de "ultimele șapte plăgi". Așadar, când Isus își va fi terminat lucrarea de ispășire, în Sfânta Sfintelor, va renunța la veșmintele preoțești și va îmbrăca hainele și coroana Sa cea mai împărătească, pentru a ieși la drum și a-și manifesta puterea Sa împărătească, pentru a conduce națiunile și a le zdrobi.

Credem că marele nostru Mare Preot este îmbrăcat așa cum era Marele Preot evreu. Vezi Leviticul 16 c. Dar când Mihail se ridică să domnească, REGELE REGILOR ȘI DOMNUL DOMNILOR, el are pe el, mai multe coroane, într-o singură coroană. Apocalipsa 19:16.

Eliberarea sfinților vii este înainte de prima înviere; căci se vorbește despre ea ca despre un eveniment separat.

Dacă eliberarea sfinților vii nu are loc până la prima înviere, de ce se vorbește despre înviere, ca despre un eveniment separat, după eliberare? Pare clar că eliberarea are loc la vocea lui Dumnezeu. Apoi, din acel moment și până la apariția lui Hristos, sfinții vor avea putere asupra națiunilor, care au rămas din plăgile anterioare.

Vremea necazului lui Iacov

Vai, căci ziua aceea este mare, încât niciuna nu este ca ea; este chiar vremea necazului lui Iacov, dar el va fi salvat din ea. Ieremia 30:7.

Comparând Gen. c.32, cu Ieremia 30:7 și cu profeția lui Obadia, putem vedea că Iacov îi reprezintă pe credincioși, iar Esau pe necredincioși. Nu mă îndoiesc, dar aceste două caractere vor fi scoase în evidență și se vor vedea clar în lupta finală cu chipul Fiarei, care este chiar înaintea noastră. A se vedea Apocalipsa 13:11-18. Necazul lui Iacov a fost atunci când mesagerii care se întorceau la el i-au spus: "Am venit la fratele tău Esau și vine și el în

întâmpinarea ta, împreună cu patru sute de oameni cu el. Atunci Iacov s-a temut foarte tare și s-a tulburat". Geneza 32:6, 7.

Adevărații sfinți vor fi aduși într-o situație similară, la momentul împlinirii Apocalipsei 13:11-18.

Nu că sfinții vor fi uciși, pentru că atunci nu ar mai rămâne niciunul până la schimbare; dar pentru a împlini această profeție, trebuie să se dea un decret de ucidere a sfinților, ceea ce va provoca teamă și suferință. Când Iacov a fost tulburat, s-a luptat cu îngerii "până la ivirea zorilor". Geneza 32:24. În ultima luptă de încheiere cu chipul Fiarei, când se va da un decret ca toți cei care nu se vor închina chipului fiarei "să fie uciși", sfinții vor striga zi și noapte și vor fi izbăviți prin glasul lui Dumnezeu. Atunci "casa lui Iacov va fi un foc, casa lui Iosif o flacără, iar casa lui Esau o miriște, se vor aprinde în ele și le vor mistui, și nu va mai rămâne nimic din casa lui Esau, căci Domnul a spus aceasta". Obadia, versetul 18. Nu am reușit să văd nimic în istoria noastră trecută și prezentă, care să răspundă la necazul lui Iacov și la strigătul de zi și de noapte al celor aleși. Luca 17:7. Am fost uimit de unii dintre frații noștri, în timp ce ne-au îndemnat să continuăm lucrarea de a striga zi și noapte pentru eliberare.Nu demult, am fost la o întâlnire în care a prevalat sentimentul că, dacă toți s-ar ocupa de lucrare, s-ar putea ruga ca Hristos să coboare pe pământ în douăzeci și patru de ore. Este clar că, atunci când va veni timpul pentru acest strigăt, cei aleși vor avea spiritul de rugăciune revărsat asupra lor. "Și voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului, duhul harului și al rugăciunii" etc. "Și țara va plânge, fiecare familie în parte; familia casei lui David în parte, și soțiile lor în parte." Vezi Zaharia 12:14; Ezechiel 7:15, 16.

Când Isus își va fi terminat lucrarea în Sanctuarul ceresc și va ieși pe marele nor alb, cu secera sa ascuțită, atunci va fi timpul pentru strigătul de zi și de noapte, care este reprezentat de strigătul îngerului către Isus, pentru a înfige secera sa ascuțită și a secera. - Apocalipsa 14:14, 15.

Dorința și rugăciunea oricărui suflet curat este: "Vie împărăția Ta". Dar jalea specială, timpul de rugăciune al sfinților, în mod evident, trebuie să vină încă.

Gânduri despre Apocalipsa 14

Cel de-al 13-lea capitol al Apocalipsei și primele cinci versete din cel de-al 14-lea reprezintă un lanț de evenimente trecute, prezente și viitoare, până la răscumpărarea completă a celor 144000: apoi, versetul 6 începe un alt lanț de evenimente, care ne poartă de-a lungul istoriei poporului lui Dumnezeu în această stare muritoare. Ioan a avut o vedere a fiarei și a chipului ei, așa cum este consemnat în capitolul 13; și cât de firesc ar fi fost ca el să privească puțin mai departe și să-i vadă pe cei 144000, care au obținut victoria asupra fiarei și asupra chipului ei, stând pe muntele Sion cu Mielul etc., așa cum este

consemnat în capitolul 14:1-5. Așadar, cred că împărțirea ar trebui să se facă între versetele 5, și 6 din capitolul 14; iar versetul 6 începe o serie de evenimente, referitoare la mesajele succesive ale adevărului sfânt al adventului.

Toate categoriile de credincioși care cred în a doua venire sunt de acord că îngerul prezentat în versetele 6 și 7 din acest capitol reprezintă mesajul de venire pentru biserică și lume. Dacă acest lucru este adevărat, atunci toți cei cinci îngeri aduși la vedere în acest capitol reprezintă cinci mesaje distincte, înainte de venire, altfel rămânem fără o regulă de interpretare a acestui capitol.

Lucrarea celui de-al doilea înger a fost de a arăta armatei care se pregătea să vină că Babilonul a căzut. Și cum o mare parte dintre ei nu au aflat acest fapt decât atunci când puterea Strigătului de la miezul nopții i-a trezit, exact la timp pentru ca ei să fugă din biserici, înainte de a se împlini ziua a 10-a, rezultă că cel de-al doilea înger ne-a adus în luna a 7-a, 1844. Mesajul celui de-al treilea înger a fost, și încă mai este, un AVERTISMENT pentru sfinți de a "rezista", de a nu se întoarce și de a "primi" semnele de care a scăpat trupa de fecioare, în timpul celui de-al doilea strigăt al îngerului.

Și nu a fost oare adevăratul mesaj pentru poporul lui Dumnezeu, începând cu luna a 7-a din 1844, tocmai un astfel de avertisment? Cu siguranță că da. Nu pot fi de acord cu cei care fac două mesaje din strigătul: "Babilonul cel mare a căzut" și din glasul: "Ieșiți din el, poporul meu"; pentru că fiecare predică care a fost tipărită sau predicată pe această temă le conținea pe amândouă într-un singur mesaj. Versetul al 12-lea spune: "Aici este răbdarea sfinților: aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu" etc. Unde le-ai văzut tu, Ioan? De ce, "aici", în timpul acestui al treilea înger. Cum timpul de așteptare răbdătoare a fost începând cu luna a 7-a 1844 și cum clasa celor care păzesc sabatul etc. a apărut de atunci: este clar că trăim în timpul mesajului celui de-al treilea înger.

Ultimii doi îngeri sunt mesaje de rugăciune. Le vom înțelege, fără îndoială, mai bine la momentul împlinirii lor.

JAMES WHITE

TOPSHAM, 21 aprilie 1847.

Către fratele ELI CURTIS, New York City.

Dragă frate:- În Day-Dawn, vol.1, nr. 10 și 11, mă invitați cu amabilitate să vă adresez o comunicare.

Singura scuză pe care o am de oferit pentru că nu am scris până acum este că nu am avut o datorie clară de a scrie până acum. Nu mă îndoiesc că mă veți scuza pentru că mă adresez dumneavoastră în mod public, în acest moment. Am

fost foarte interesat de scrierile dvs. din Dawn și Extra; sunt pe deplin de acord cu dvs. în unele puncte, dar în altele avem mari diferențe.

Extrasul tău este acum în fața mea; și cer permisiunea de a-ți spune ție și turmei împrăștiate a lui Dumnezeu, ceea ce am văzut în viziune în legătură cu aceste lucruri despre care ai scris. Sunt întru totul de acord cu tine, că vor fi două învieri literale, la 1000 de ani distanță.

De asemenea, sunt de acord cu dumneavoastră că cerurile noi și pământul nou (Apocalipsa 21:1. Isaia 65:17. 2 Petru 3:13.) nu vor apărea decât după ce morții cei răi vor fi înviați și distruși, la sfârșitul celor 1000 de ani. Am văzut că Satana a fost "eliberat din închisoarea sa", la sfârșitul celor 1000 de ani, chiar în momentul în care morții cei răi au fost înviați; și că Satana i-a înșelat, făcându-i să creadă că pot lua Cetatea Sfântă de la sfinți. Cei răi au mărșăluit cu toții în jurul "taberei sfinților", cu Satana în fruntea lor; și când au fost gata să facă un efort pentru a lua Cetatea, Cel Atotputernic a suflat de pe tronul Său înalt, asupra Cetății, o suflare de foc mistuitor, care s-a pogorât asupra lor și i-a ars, "rădăcină și ramură".

Și am văzut că, așa cum Hristos este vița de vie, iar copiii Săi sunt ramurile, tot așa Satana este "rădăcina", iar copiii Săi sunt "ramurile"; iar la distrugerea finală a "Gog și Magog", întreaga oaste rea va fi arsă, "rădăcină și ramură", și va înceta să mai existe. Atunci vor apărea cerul nou și pământul nou. Atunci sfinții vor "construi case" și vor "planta vii". Am văzut că toți cei drepți și morți au fost înviați prin glasul Fiului lui Dumnezeu, la prima înviere; și toți cei care au fost înviați la a doua înviere, au fost arși și au încetat să mai existe.

Credeți că cei care se închină la picioarele sfântului (Apocalipsa 3:9) vor fi în cele din urmă mântuiți. Aici trebuie să fiu în dezacord cu voi; pentru că Dumnezeu mi-a arătat că această clasă era formată din adventiști declarați, care au căzut și "L-au răstignit din nou pentru ei înșiși pe Fiul lui Dumnezeu și L-au făcut de rușine". Și în "ceasul ispitei", care încă trebuie să vină, pentru a arăta adevăratul caracter al fiecăruia, ei vor ști că sunt pierduți pentru totdeauna; și copleșiți de angoasa spiritului, se vor pleca la picioarele sfântului.

Credeți, de asemenea, că Mihail s-a ridicat în picioare și că timpul de tulburare a început în primăvara anului 1844.

Domnul mi-a arătat în viziune că Isus s-a ridicat, a închis ușa și a intrat în Sfânta Sfintelor, în luna a 7-a a anului 1844; dar ridicarea lui Mihail (Daniel 12:1) pentru a-și elibera poporul este în viitor.

Acest lucru nu va avea loc până când Isus nu-și va încheia slujba preoțească în Sanctuarul ceresc, nu va renunța la veșmintele preoțești și nu va îmbrăca veșmintele cele mai împărătești și coroana, pentru a călări pe carul cu nori, pentru a "zdrobi neamurile cu mânie" și pentru a-și elibera poporul.

Atunci Isus va avea secera ascuțită în mână (Apocalipsa 14:14) și atunci sfinții vor striga zi și noapte către Isus pe nor, pentru a înfige secera ascuțită și a secera.Acesta va fi timpul necazului lui Iacov (Ieremia 30:5-8), din care sfinții vor fi izbăviți prin vocea lui Dumnezeu.

Cred că sanctuarul care va fi curățat la sfârșitul celor 2300 de zile este Templul Noului Ierusalim, al cărui slujitor este Hristos. Domnul mi-a arătat în viziune, cu mai bine de un an în urmă, că fratele Crosier avea adevărata lumină, cu privire la curățirea Sanctuarului etc.; și că a fost voia Lui ca fratele C. să scrie punctul de vedere pe care ni l-a dat în Day-Star, Extra, 7 februarie 1846. Mă simt pe deplin autorizată de Domnul, să recomand acel Extra, fiecărui sfânt.

Mă rog ca aceste rânduri să fie o binecuvântare pentru voi și pentru toți copiii dragi care le vor citi.

E. G. WHITE.

"Și se va întâmpla în zilele din urmă, zice Dumnezeu, că voi turna din Duhul Meu peste toată făptura; și fiii voștri și fiicele voastre vor profeți, tinerii voștri vor avea vedenii și bătrânii voștri vor visa vise: Și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna în zilele acelea din Duhul Meu, și ei vor profeți: Și voi face minuni în ceruri sus și semne pe pământ jos, sânge, foc și aburi de fum. Soarele se va preface în întuneric și luna în sânge, înainte de a veni ziua aceea mare și însemnată a Domnului". Faptele Apostolilor 2:17-20.

"Când a venit ziua Cincizecimii", iar ucenicii erau "toți la un loc", plini de Duhul Sfânt, "Petru, stând în picioare cu cei unsprezece", a citat Scriptura de mai sus din profeția lui Ioel. Scopul său era să arate că lucrarea minunată care s-a săvârșit în ucenici în acel moment, era un subiect de profeție și lucrarea lui Dumnezeu. Ajung la concluzia că nu există nici un credincios al celei de-a Doua Veniri care să susțină că toată profeția lui Ioel, citată de Petru, s-a împlinit în ziua Cincizecimii; pentru că nu există nici cea mai mică dovadă că o parte din ea s-a împlinit atunci, ci doar acea parte care se referea la revărsarea Duhului Sfânt.Nu putem crede că semnele soarelui, ale lunii etc. au fost văzute în acea zi, sau că cineva a avut viziuni sau a visat printre ei la acea oră emoționantă, pentru că nu există nicio dovadă în acest sens. O parte din această profeție s-a împlinit în ziua Cincizecimii; și TOATĂ ea urmează să se împlinească "ÎN ULTIMELE ZILE, ZICE DUMNEZEU". Visele și viziunile se numără printre semnele care preced zilele mari și notabile ale Domnului. Și cum semnele acelei zile s-au împlinit și încă se împlinesc, trebuie să fie clar pentru orice minte lipsită de prejudecăți, că a venit pe deplin timpul când copiii lui Dumnezeu pot aștepta vise și viziuni de la Domnul.

Știu că este o poziție foarte nepopulară pe acest subiect, chiar și printre adventiști; dar eu aleg să cred în cuvântul Domnului în acest punct, mai degrabă

decât în învățăturile oamenilor. Sunt foarte conștientă de prejudecățile din multe minți cu privire la acest subiect; dar, cum ele au fost cauzate în principal de predicarea adventiștilor populari și de lipsa unei viziuni corecte asupra acestui subiect; am sperat cu umilință să le tai, cu "sabia Duhului", cel puțin din unele minți. Vom ține cont de faptul că aceste vise și viziuni, vor fi în "ULTIMELE ZILE".Cum nu pot exista zile mai târzii decât cele din urmă, este cert că ne putem aștepta la astfel de revelații până la apariția lui Hristos pe norii cerului. Știu că este o opinie foarte populară printre adventiști, că nu a mai fost nimic de revelat prin viziuni, după ce Ioan a încheiat revelația în anul 96 d.Hr. Dar dacă această opinie este corectă, atunci ultimele zile s-au încheiat în timp ce Ioan se afla pe insula Patmos.

Biblia este o revelație perfectă și completă. Ea este singura noastră regulă de credință și practică. Dar acesta nu este un motiv pentru care Dumnezeu să nu arate împlinirea trecută, prezentă și viitoare a cuvântului Său, în aceste zile din urmă, prin vise și viziuni, conform mărturiei lui Petru. Viziunile adevărate sunt date pentru a ne conduce la Dumnezeu și la cuvântul Său scris; dar cele care sunt date pentru o nouă regulă de credință și practică, separat de Biblie, nu pot fi de la Dumnezeu și ar trebui să fie respinse.

Următoarea viziune a fost publicată în Day-Star, în urmă cu mai bine de un an. La cererea prietenilor, ea este republicată în această mică lucrare, cu referințe din Scriptură, pentru beneficiul micii turme.

Sper că toți cei care o vor citi vor urma calea înțeleaptă și sigură pe care ne-o indică următoarele pasaje din Scriptură. "Nu disprețuiți profețiile. Verificați toate lucrurile; țineți bine ceea ce este bun." Pavel. "Pentru lege și pentru mărturie, dacă nu vorbesc conform acestui cuvânt, este pentru că nu este lumină în ele." Isaia 8:20.

Către rămășița împrăștiată peste hotare

Întrucât Dumnezeu mi-a arătat în viziune sfânta călătorie a poporului advent spre Cetatea Sfântă și răsplata bogată care va fi dată celor care așteaptă întoarcerea Domnului lor de la nuntă, poate că este de datoria mea să vă dau o scurtă schiță a ceea ce Dumnezeu mi-a revelat. Sfinții dragi au multe încercări prin care trebuie să treacă. Dar necazurile noastre ușoare, care sunt doar pentru o clipă, lucrează pentru noi o greutate de glorie mult mai mare și veșnică - în timp ce noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, pentru că lucrurile care se văd sunt vremelnice, dar lucrurile care nu se văd sunt veșnice.Am încercat să aduc un raport bun și câțiva struguri din Canaanul ceresc, pentru care mulți m-ar ucide cu pietre, așa cum adunarea i-a ucis cu pietre pe Caleb și Iosua pentru raportul lor (Numeri 14:10.) Dar vă declar, frații și surorile mele în Domnul, că este o țară frumoasă și că suntem în stare să ne suim și să o stăpânim.

În timp ce mă rugam la altarul familiei, Duhul Sfânt a căzut peste mine și mi s-a părut că mă ridic din ce în ce mai sus, mult deasupra lumii întunecate. M-am întors să îi caut pe oamenii Adventului din lume, dar nu i-am găsit - când o voce mi-a spus: "Privește din nou, și privește puțin mai sus". La aceasta mi-am ridicat ochii și am văzut o cale dreaptă și îngustă, [Matei 7:14.] aruncată sus, deasupra lumii. Pe această cărare călătoreau oamenii Adventului spre Cetate, care se afla la capătul cel mai îndepărtat al căii. Aveau o lumină strălucitoare așezată în spatele lor la primul capăt al căii, despre care un înger mi-a spus că era Strigătul de la miezul nopții. [Matei 25:6.]Lumina aceasta strălucea pe toată calea și le lumina picioarele ca să nu se împiedice. Și dacă își țineau ochii ațintiți asupra lui Isus, care era chiar în fața lor, conducându-i spre Cetate, erau în siguranță. Dar curând unii au obosit și au spus că Orașul era foarte departe și că se așteptau să fi intrat mai înainte în el. Atunci Isus îi încuraja ridicându-și gloriosul braț drept, iar din brațul Său ieșea o lumină glorioasă care flutura deasupra călătorilor (adventului) , iar ei strigau Aleluia! Alții au negat în mod nechibzuit lumina din spatele lor și au spus că nu era Dumnezeu cel care îi condusese atât de departe.Lumina din spatele lor s-a stins, lăsându-le picioarele în întunericul desăvârșit, iar ei s-au împiedicat, și-au luat ochii de la țintă și L-au pierdut din vedere pe Isus și au căzut de pe cărare, jos, în lumea întunecată și rea de jos. Era la fel de imposibil pentru ei să se urce din nou pe cale și să meargă în Cetate, ca toată lumea rea pe care Dumnezeu o respinsese. Ei au căzut tot drumul pe cărare, unul după altul, până când am auzit glasul lui Dumnezeu ca multe ape, [Ezechiel 43:2. Ioel 3:16. Apocalipsa 16:17.] care ne-a dat ziua și ora venirii lui Isus.[Ezechiel 12:25. Marcu 13:32.] Sfinții vii, 144.000 la număr, au cunoscut și au înțeles vocea, în timp ce cei răi au crezut că este un tunet și un cutremur. [Ioan 12:29.] Când Dumnezeu a rostit timpul, a revărsat peste noi Duhul Sfânt, iar fețele noastre au început să se lumineze și să strălucească de slava lui Dumnezeu, așa cum a făcut Moise când a coborât de pe muntele Sinai. [Isaia 10:27.]

În acest moment, cei 144.000 erau toți sigilați și perfect uniți. Pe frunțile lor era scris: Dumnezeu, Noul Ierusalim și o stea glorioasă care conținea noul nume al lui Isus. [Apocalipsa 3:12.] La starea noastră fericită și sfântă, cei răi se înfuriau și se năpusteau cu violență să pună mâna pe noi pentru a ne băga în închisoare, când noi întindeam mâna în numele Domnului, iar cei răi cădeau neputincioși la pământ. Atunci sinagoga Satanei știa că Dumnezeu ne-a iubit pe noi, care puteam să ne spălăm picioarele unii altora și să salutăm pe sfinții frați cu o sărutare sfântă, și se închinau la picioarele noastre. [Apocalipsa 3:9.]Curând, privirile noastre au fost atrase spre est, căci apăruse un mic nor negru, cam cât o jumătate din dimensiunea unei mâini de om, despre care știam cu toții că este Semnul Fiului Omului. [Matei 24:30.] Cu toții, în tăcere solemnă, am privit norul în timp ce se apropia, din ce în ce mai deschis, din ce în ce mai strălucitor, din ce în ce mai glorios, până când a devenit un mare nor alb. [Apocalipsa 14:14.] Partea de jos părea ca focul, un curcubeu era deasupra lui,

în jurul norului erau zece mii de îngeri care cântau o cântare foarte frumoasă. Și pe el ședea Fiul Omului, [Luca 21:27.] pe capul lui erau cununi, [Apocalipsa 19:12.] părul lui era alb și cârlionțat și îi stătea pe umeri. [Apocalipsa 1:14.Picioarele lui aveau înfățișarea focului, [Apocalipsa 1:15.] în mâna dreaptă avea o seceră ascuțită, [Apocalipsa 14:14.] în stânga o trâmbiță de argint. [1 Tesaloniceni 4:16.] Ochii Lui erau ca o flacără de foc, [Apocalipsa 1:14.] care îi cercetau pe fiii Săi în toate părțile. Atunci toate fețele au adunat paloare, iar cele pe care le respinsese Dumnezeu au adunat negură. Atunci am strigat cu toții: Cine va putea să stea în picioare? Este haina mea fără pată? Atunci îngerii au încetat să mai cânte și a fost o vreme de tăcere îngrozitoare [Apocalipsa 8:1.], când a vorbit Isus. Cei care au mâinile curate și inima curată vor putea sta în picioare, harul Meu vă este de ajuns.La acest lucru, fețele noastre s-au luminat și bucuria a umplut fiecare inimă. Îngerii au dat o notă mai înaltă și au cântat din nou, în timp ce norul se apropia și mai mult de pământ. Atunci a sunat trâmbița de argint a lui Isus, care a coborât pe nor, înfășurat în flăcări de foc [2 Tesaloniceni 1:7, 8] El a privit mormintele sfinților adormiți, apoi și-a ridicat ochii și mâinile spre cer și a strigat: [Ioan 5:25.] Treziți-vă! Treziți-vă! Treziți-vă, voi care dormiți în țărână, și sculați-vă! Atunci s-a produs un cutremur puternic. Mormintele s-au deschis și morții s-au ridicat îmbrăcați cu nemurire.Cei 144.000 au strigat "Aleluia!" când și-au recunoscut prietenii care fuseseră smulși de lângă ei de moarte, iar în aceeași clipă am fost schimbați și am fost răpiți împreună cu ei pentru a-L întâlni pe Domnul în aer. [1 Tesaloniceni 4:17.] Am intrat cu toții împreună în nor și ne-am înălțat timp de șapte zile la marea de sticlă, când Isus a adus coroanele și, cu mâna Sa dreaptă, ni le-a pus pe cap. [2 Esdras 2:43.] El ne-a dat harpe de aur și palme de biruință. [Apocalipsa 15:2. Apocalipsa 7:9.] Aici, pe marea de sticlă, cei 144.000 stăteau într-un pătrat perfect. Unii dintre ei aveau coroane foarte strălucitoare, alții mai puțin strălucitoare. Unele coroane păreau pline de stele, în timp ce altele aveau doar câteva. Toți erau perfect mulțumiți de coroanele lor. Și toți erau îmbrăcați cu o mantie albă și glorioasă, de la umeri până la picioare. [Apocalipsa 7:9.] Îngerii erau peste tot în jurul nostru în timp ce mărșăluiam pe marea de sticlă spre poarta Orașului. Isus și-a ridicat brațul său puternic și glorios, a apucat poarta și a făcut-o să se întoarcă pe balamalele ei de aur și ne-a spus: "V-ați spălat hainele în sângele Meu, ați stat tari pentru adevărul Meu, intrați.[Isaia 26:2.] Am mărșăluit cu toții și am simțit că avem un drept perfect în oraș. Aici am văzut pomul vieții și tronul lui Dumnezeu. Din tron ieșea un râu de apă curată, iar de o parte și de alta a râului era pomul vieții. [Apocalipsa 22:1, 2.] De o parte a râului era un trunchi de copac și un trunchi de cealaltă parte a râului, ambele din aur pur și transparent.

La început am crezut că văd doi copaci. M-am uitat din nou și am văzut că erau uniți în vârf într-un singur copac. Deci era copacul vieții, de o parte și de alta a râului vieții; ramurile sale se aplecau spre locul unde stăteam; iar fructele erau glorioase, care semănau cu aur amestecat cu argint. Ne-am dus cu toții sub

copac și ne-am așezat să privim gloria locului, când frații Fitch și Stockman, care predicau Evanghelia împărăției și pe care Dumnezeu îi pusese în mormânt pentru a-i salva, au venit la noi și ne-au întrebat prin ce trecusem în timp ce ei dormeau. Am încercat să evocăm cele mai mari încercări ale noastre, dar ele păreau atât de mici în comparație cu greutatea mult mai mare și veșnică a gloriei [2 Corinteni 4:17]care ne înconjura, încât nu am putut să le rostim [Isaia 65:17.] și am strigat cu toții Aleluia, cerul este destul de ieftin, și am atins harpele noastre glorioase și am făcut să răsune arcurile cerului.Și în timp ce priveam gloriile locului, ochii noștri au fost atrași în sus de ceva care avea aspectul de argint. L-am rugat pe Isus să mă lase să văd ce se afla acolo. Într-o clipă am zburat în sus și am intrat înăuntru; aici i-am văzut pe bunul și bătrânul părinte Avraam, pe Isaac, pe Iacov, pe Noe, pe Daniel și pe mulți alții ca ei. Și am văzut un voal cu o franjură grea de argint și de aur, ca o margine în partea de jos; era foarte frumos.L-am întrebat pe Isus ce era înăuntrul perdelei. El l-a ridicat cu mâna Sa dreaptă și mi-a spus să iau aminte. Am văzut acolo un chivot glorios, acoperit cu aur pur, cu o margine glorioasă, care semăna cu coroanele lui Isus; pe el erau doi îngeri strălucitori - aripile lor erau întinse deasupra chivotului, în timp ce stăteau la fiecare capăt, cu fețele întoarse unul spre celălalt și privind în jos. [Exodul 25:18, 20. Evrei 9:3-5.] În chivot, sub locul unde erau întinse aripile îngerilor, se afla un vas de aur cu Mană, de o culoare gălbuie; și am văzut un toiag, despre care Isus a spus că era al lui Aaron; l-am văzut înmugurind, înflorind și dând rod. [Numeri 17:8.]Și am văzut două vergi lungi de aur, de care atârnau fire de argint, iar pe fire erau cei mai frumoși struguri; un singur ciorchine era mai mult decât putea duce un om de aici. Și l-am văzut pe Isus urcând și luând din mană, migdale, struguri și rodii, și ducându-le în cetate, și punându-le pe masa de cină. M-am apropiat să văd cât de mult a fost luat, și a rămas la fel de mult; și am strigat Aleluia-Amin. Am coborât cu toții din acest loc până în cetate și, cu Isus în frunte, am coborât cu toții din cetate până pe acest pământ, pe un munte mare și puternic, care nu l-a putut duce pe Isus, s-a despărțit și s-a făcut o câmpie mare.[Zaharia 14:4.] Apoi ne-am uitat în sus și am văzut cetatea cea mare, cu douăsprezece temelii, douăsprezece porți, câte trei de fiecare parte, și câte un înger la fiecare poartă, și toți strigau: "Cetatea, cetatea cea mare, vine, se coboară de la Dumnezeu, din cer" [Apocalipsa 21:10-13.] și a venit și s-a așezat pe locul unde stăteam noi. Apoi am început să ne uităm la lucrurile glorioase din afara orașului. Acolo am văzut case foarte glorioase, care aveau înfățișarea argintului, susținute de patru stâlpi, încrustate cu perle, foarte glorioase de privit, care urmau să fie locuite de sfinți; [Isaia 65:21.] în ele era un raft de aur; am văzut mulți dintre sfinți intrând în case, scoțându-și coroanele strălucitoare și așezându-le pe raft, apoi ieșind pe câmp, lângă case, ca să facă ceva cu pământul; [Isaia 65:21.] nu așa cum trebuie să facem noi aici cu pământul; nu, nu. O lumină glorioasă strălucea în jurul capetelor lor, iar ei strigau neîncetat și aduceau laude lui Dumnezeu.

Și am văzut un alt câmp plin de tot felul de flori și, în timp ce le culegeam, am strigat: "Ei bine, ele nu se vor ofili niciodată". Apoi am văzut un câmp de iarbă înaltă, cel mai glorios de privit; era de un verde viu și avea o reflexie de argint și de aur, în timp ce se unduia cu mândrie spre gloria Regelui Isus. Apoi am intrat într-un câmp plin de tot felul de fiare - leul, mielul, leopardul și lupul, cu totul în uniune perfectă; [Isaia 11:6-9.] am trecut prin mijlocul lor, iar ele ne-au urmat pașnic. Apoi am intrat într-o pădure, nu ca pădurile întunecate pe care le avem aici, nu, nu; ci luminoasă și peste tot glorioasă; crengile copacilor se unduiau încoace și încolo, iar noi toți am strigat: "vom locui în siguranță în pustiu și vom dormi în această pădure". [Ezechiel 34:25.] Am trecut prin pădure, căci ne îndreptam spre Muntele Sion. În timp ce călătoream, am întâlnit o companie care, de asemenea, privea gloriile locului. Am observat culoarea roșie ca o margine pe hainele lor; coroanele lor erau strălucitoare; veșmintele lor erau de un alb pur. În timp ce îi salutam, l-am întrebat pe Isus cine erau? El a spus că erau martiri care fuseseră uciși pentru El. Împreună cu ei era o ceată nenumărată de micuți; și ei aveau o margine roșie pe hainele lor. (Ieremia 31:15-17. Matei 2:18.)Muntele Sion era chiar în fața noastră, iar pe munte era așezat un templu glorios, iar în jurul lui erau alți șapte munți, pe care creșteau trandafiri și crini [2 Esdras 2:19.] și i-am văzut pe cei mici cățărându-se sau, dacă voiau, folosindu-și aripile lor mici și zburând până în vârful munților și culegând florile care nu se stingeau niciodată. Erau tot felul de copaci în jurul templului pentru a înfrumuseța locul; bozul, pinul, bradul, uleiul, mirtul, rodiul și smochinul încovoiat de greutatea smochinelor sale oportune, care făceau ca locul să arate peste tot glorios. [Isaia 60:13. Isaia 41:19.] Și când eram pe cale să intrăm în templul sfânt, Isus și-a ridicat glasul minunat și a spus: doar cei 144.000 intră în acest loc, iar noi am strigat Aleluia.

Ei bine, binecuvântați-L pe Domnul, dragi frați și surori, este o întâlnire în plus pentru cei care au pecetea Dumnezeului celui viu [Apocalipsa 14:3.] Acest templu era susținut de șapte stâlpi, toți din aur transparent, încrustat cu perle foarte glorioase. Lucrurile glorioase pe care le-am văzut acolo, nu vi le pot descrie. O, dacă aș putea vorbi în limba Canaanului, atunci aș putea spune puțin din gloria lumii de sus; dar, dacă sunteți credincioși, în curând veți ști totul despre ea. Am văzut acolo tablele de piatră în care erau gravate cu litere de aur numele celor 144.000; după ce am văzut gloria templului, am ieșit.Apoi Isus ne-a lăsat și s-a dus în cetate; curând, am auzit din nou vocea Lui frumoasă, spunând: "Veniți, poporul Meu, ați ieșit din mare necaz și ați făcut voia Mea; ați suferit pentru Mine; intrați la cină, căci Mă voi încinge și vă voi sluji". [Luca 12:37.] Am strigat Aleluia, slavă, și am intrat în cetate .... Și am văzut o masă de argint curat, avea o lungime de mulți kilometri, dar ochii noștri se puteau întinde peste ea. Și am văzut roadele pomului vieții, mană, migdale, smochine, rodii, struguri și multe alte feluri de fructe.Ne-am așezat cu toții la masă. L-am rugat pe Isus să mă lase să mănânc din fructe. El a spus: "Nu acum". Cei care mănâncă din fructele acestui pământ nu se mai întorc pe pământ. Dar peste

puțin timp, dacă veți fi credincioși, veți mânca și din fructul pomului vieții și veți bea din apa izvorului; și a spus: trebuie să te întorci din nou pe pământ și să povestești altora ceea ce ți-am revelat. Atunci un înger m-a purtat cu blândețe până în această lume întunecată. Uneori mă gândesc că nu mai pot rămâne aici, toate lucrurile de pe pământ par atât de sumbre - mă simt foarte singură aici, căci am văzut un tărâm mai bun. O, dacă aș avea aripi ca un porumbel, atunci aș zbura departe și m-aș odihni.

Topsham, Me. 7 aprilie 1847 Dragă frate Bates,

Sâmbăta trecută ne-am întâlnit cu frații dragi și surorile de aici, care se întâlnesc la fratele Howland.

Am simțit un spirit neobișnuit de rugăciune. Și în timp ce ne rugam, Duhul Sfânt a căzut peste noi. Am fost foarte fericiți. Curând m-am pierdut de lucrurile pământești și am fost învăluită de o viziune a slavei lui Dumnezeu. Am văzut un înger care zbura rapid spre mine. El m-a purtat repede de pe pământ în Cetatea Sfântă. În cetate am văzut un templu, în care am intrat. Am trecut printr-o ușă înainte de a ajunge la prima boltă. Acest văl a fost ridicat și am trecut în Locul Sfânt. Aici am văzut altarul Tămâiei, sfeșnicul cu șapte lămpi și masa pe care se aflau pâinile punerii înainte etc. După ce am văzut slava Sfântului, Isus a ridicat al doilea văl și am trecut în Sfânta Sfintelor. [Evrei 9:1-24.]

În Sfânta Sfintelor am văzut un chivot; deasupra și pe laturile lui era aur curat. La fiecare capăt al chivotului era un heruvim frumos, cu aripile întinse deasupra lui. Fețele lor erau întoarse unul spre celălalt și priveau în jos. [Exodul 25:18-22.] Între îngeri era o cenzură de aur. Deasupra chivotului, unde stăteau îngerii, era o slavă extrem de strălucitoare, care părea ca un tron unde locuia Dumnezeu. [Exodul 25:20-22.] Iisus stătea lângă chivot. Pe măsură ce rugăciunile sfinților ajungeau la Isus, tămâia din cădelniță scotea fum, iar El aducea rugăciunile sfinților cu fumul tămâiei la Tatăl Său.[Apocalipsa 8:3, 4.] În chivot se afla vasul de aur cu mană, toiagul lui Aaron care a înmugurit și tablele de piatră care se împăturiseră ca o carte. [Evrei 9:4.] Isus le-a deschis și am văzut cele zece porunci scrise pe ele cu degetul lui Dumnezeu. [Exodul 31:18.] Pe o masă erau patru, iar pe cealaltă șase. Cele patru de pe prima masă străluceau mai tare decât celelalte șase. Dar cea de-a patra (porunca Sabatului) strălucea mai mult decât toate; căci Sabatul era pus deoparte pentru a fi ținut în cinstea numelui sfânt al lui Dumnezeu. [Isaia 58:13, 14.] Sabatul sfânt arăta glorios - o aureolă de glorie era în jurul lui.Am văzut că Sabatul nu a fost bătut în cuie pe cruce. Dacă a fost, celelalte nouă porunci au fost, iar noi suntem liberi să mergem și să le încălcăm pe toate, precum și pe cea de-a patra. Am văzut că Dumnezeu nu a schimbat Sabatul, pentru că El nu se schimbă niciodată. [Maleahi 3:6.] Dar Papa îl schimbase din ziua a șaptea în prima zi a săptămânii; căci el trebuia să schimbe vremurile și legile. [Daniel 7:25.]

Și am văzut că, dacă Dumnezeu ar fi schimbat Sabatul, din ziua a șaptea în ziua întâi, ar fi schimbat scrisul poruncii Sabatului, scris pe tablele de piatră, care se află acum în chivot, în Locul Preasfânt al Templului din ceruri; [Apocalipsa 11:19.] și ar fi citit astfel: ziua întâi este Sabatul Domnului Dumnezeului tău. Dar am văzut că se citește la fel ca atunci când a fost scris pe tablele de piatră de către degetul lui Dumnezeu și predat lui Moise la Sinai: "Dar ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeului tău". [Exodul 20:10.] Am văzut că Sabatul sfânt este și va fi zidul de despărțire dintre adevăratul Israel al lui Dumnezeu și necredincioși; și că Sabatul este marea problemă care trebuie să unească inimile sfinților dragi ai lui Dumnezeu care așteaptă. Și dacă cineva a crezut și a ținut Sabatul și a primit binecuvântarea care îl însoțește, iar apoi a renunțat la el și a încălcat porunca sfântă, ar fi închis porțile Cetății Sfinte împotriva lor, la fel de sigur cum există un Dumnezeu care domnește în cerurile de sus. Am văzut că Dumnezeu are copii, care nu văd și nu țin Sabatul.Ei nu respinseseră lumina asupra lui. Și la începutul timpului de necaz, am fost umpluți de Duhul Sfânt în timp ce ieșeam [Osea 6:2, 3.] și proclamam Sabatul mai deplin. Acest lucru a înfuriat biserica și pe adventiștii nominali, deoarece ei nu puteau să respingă adevărul despre Sabat. Și în acest moment, aleșii lui Dumnezeu, toți au văzut clar că noi aveam adevărul și au ieșit și au îndurat persecuția împreună cu noi. Și am văzut sabia, foametea, ciuma și o mare confuzie în țară. [Ezechiel 7:10-19. 2 Ezra 15:5-27] Cei răi au crezut că noi am adus judecățile asupra lor. S-au ridicat și s-au sfătuit să scape pământul de noi, crezând că astfel răul va fi oprit. [2 Ezra 16:68-74.]

Am văzut că toți cei care "nu voiau să primească semnul fiarei și al chipului ei pe fruntea sau pe mâna lor" nu puteau cumpăra sau vinde. [Apocalipsa 13:15-17.] Am văzut că numărul (666) al Chipului Fiarei era inventat; [Apocalipsa 13:18.] și că Fiara a fost cea care a schimbat Sabatul, iar Chipului Fiareia urmat după aceea și a ținut Sabatul Papei, și nu al lui Dumnezeu. Și tot ceea ce ni se cerea să facem era să renunțăm la Sabatul lui Dumnezeu și să-l ținem pe cel al Papei, și atunci urma să avem semnul Fiarei și al chipului ei.

În vremea necazului, am fugit cu toții din orașe și sate [Ezechiel 7:15, 16. Luca 17:30-36. Vezi traducerea lui Campbell], dar am fost urmăriți de cei răi, care au intrat cu sabia în casele sfinților. Ei au ridicat sabia ca să ne ucidă, dar ea s-a rupt și a căzut, neputincioasă ca un pai. Atunci am strigat cu toții zi și noapte pentru izbăvire, și strigătul s-a înălțat înaintea lui Dumnezeu. [Luca 18:7, 8.] Soarele a răsărit și luna s-a oprit. [Habacuc 3:11.] Izvoarele au încetat să mai curgă. [2 Ezra 6:24.] Nori negri și grei s-au ridicat și s-au ciocnit unii de alții. [2 Ezra 15:34,35.] Dar a existat un singur loc clar de glorie stabilă, de unde a venit glasul lui Dumnezeu ca o mulțime de ape, care a zguduit cerurile și pământul. [Ioel 3:16. Evrei 12:25-27.] Cerul se deschidea și se închidea și era în agitație. [Apocalipsa 6:14. Matei 24:29.] Munții s-au scuturat ca trestia în vânt și au aruncat stânci zdrențuite de jur împrejur. Marea fierbea ca o oală și arunca

pietre pe uscat. [Habacuc 3:8-10. Isaia 2:19-21.] Și în timp ce Dumnezeu spunea ziua și ora venirii lui Isus [Ezechiel 12:25. Marcu 13:32.] și transmitea legământul veșnic poporului Său [Ezechiel 20:37. Evrei 12:22-25.], El a rostit o frază, apoi a făcut o pauză, în timp ce cuvintele se rostogoleau pe pământ! [Ieremia 25:30, 31.] Israelul lui Dumnezeu stătea cu ochii ațintiți în sus, ascultând cuvintele care ieșeau din gura lui Iehova și care se rostogoleau pe pământ ca niște tunete puternice! A fost îngrozitor de solemn. La sfârșitul fiecărei propoziții, sfinții strigau: Glorie! Aleluia! Chipurile lor erau luminate de slava lui Dumnezeu; și străluceau de slavă așa cum strălucea fața lui Moise când a coborât de pe Sinai. Cei răi nu puteau să se uite la ei, din cauza slavei. [Înțelepciunea lui Solomon 5:1-5.] Și când binecuvântarea nesfârșită a fost pronunțată asupra celor care Îl onoraseră pe Dumnezeu, păstrând sfânt Sabatul Său, s-a auzit un strigăt puternic de biruință asupra Fiarei și asupra Chipului ei.

Apoi a început jubileul, când țara trebuia să se odihnească. L-am văzut pe sclavul pios ridicându-se în triumf și victorie și scuturând lanțurile care îl legau, în timp ce stăpânul său cel rău era în confuzie și nu știa ce să facă, pentru că cel rău nu putea înțelege cuvintele glasului lui Dumnezeu. [Daniel 12:10.] Curând a apărut marele nor alb. [Apocalipsa 14:14.] Arăta mai frumos ca niciodată. Pe el ședea Fiul Omului. [Luca 21:27.] La început nu L-am văzut pe Isus pe nor, dar, pe măsură ce se apropia de pământ, am putut să privim persoana Lui minunată. Acest nor, atunci când a apărut prima dată, era Semnul Fiului Omului în cer. [Matei 24:30.]Vocea Fiului lui Dumnezeu i-a chemat pe sfinții adormiți [Ioan 5:25-28], îmbrăcați cu o nemurire glorioasă. Sfinții vii au fost schimbați într-o clipă și au fost luați cu ei în carul de nori. [1 Tesaloniceni 4:17.] Acesta arăta peste tot glorios în timp ce se rostogolea în sus. De o parte și de alta a carului erau aripi, iar sub el roți.Și în timp ce carul se rostogolea în sus, roțile strigau Sfânt, iar aripile, în timp ce se mișcau, strigau Sfânt, iar suita de îngeri sfinți din jurul norului strigau Sfânt, Sfânt, Sfânt, este Domnul Dumnezeu Atotputernic. Iar sfinții din nor strigau Glorie, Aleluia. Și carul de nori s-a rostogolit în sus spre Cetatea Sfântă. Isus a deschis porțile Orașului de Aur și ne-a condus înăuntru. [Isaia 26:2.] Aici am fost bineveniți, pentru că am păzit "poruncile lui Dumnezeu" și aveam "dreptul la pomul vieții". [Apocalipsa 22:14.]

De la sora ta în binecuvântata speranță, E. G. White.

OBSERVAȚII. - Nu public viziunea de mai sus cu gândul de a adăuga sau diminua din "cuvântul sigur al profeției". Care va rezista la testul oamenilor și la distrugerea lumilor! "Este scris că omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt al lui Dumnezeu". Amin.

Au trecut aproximativ doi ani de când am văzut-o prima dată pe autoare și am auzit-o relatând substanța viziunilor sale, așa cum le-a publicat de atunci în Portland (6 aprilie 1846). Deși nu am putut vedea nimic în ele care să militeze împotriva cuvântului, totuși m-am simțit alarmat și extrem de încercat, și pentru

mult timp nu am vrut să cred că era ceva mai mult decât ceea ce era produs de o stare de slăbire prelungită a corpului ei.

Prin urmare, am căutat ocazii, în prezența altora, când mintea ei părea eliberată de emoții (în afara întâlnirii), să o întreb și să o interoghez pe ea și pe prietenele ei care o însoțeau, în special pe sora ei mai mare, pentru a afla, dacă se poate, adevărul. În timpul numeroaselor vizite pe care le-a făcut la New Bedford și Fairhaven de atunci, în timp ce se afla la întâlnirile noastre, am văzut-o în viziune de mai multe ori, precum și în Topsham, Me. și cei care au fost prezenți în timpul unora dintre aceste scene emoționante știu bine cu ce interes și intensitate am ascultat fiecare cuvânt și am urmărit fiecare mișcare pentru a detecta înșelăciunea sau influența mesmerică.Și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru oportunitatea pe care am avut-o alături de alții de a fi martori la aceste lucruri. Acum pot să vorbesc cu încredere în numele meu. Cred că lucrarea este de la Dumnezeu și este dată pentru a mângâia și întări "poporul Său împrăștiat", "sfâșiat" și "pețit", de la încheierea lucrării noastre pentru lume în octombrie 1844.Starea de distragere a atenției de la acel moment a lăsat extrem de perplex pe oamenii cinstiți și binevoitori ai lui Dumnezeu și a făcut extrem de dificilă pentru cei care nu au fost capabili să explice numeroasele texte contradictorii care le-au fost prezentate. Mărturisesc că am primit lumină și instruire cu privire la multe pasaje pe care înainte nu le puteam distinge clar. Cred că ea este un copil al lui Dumnezeu care se sacrifică pe sine, cinstit și voluntar, și că a fost salvată, dacă a fost salvată, prin întreaga ei ascultare de voința Lui.

La o întâlnire în Fairhaven, pe 6 luna trecută, am văzut-o având o viziune similară, pe care am notat-o apoi. Se poate spune că trimit acest lucru pentru a întări argumentul lucrării mele târzii despre Sabat. O fac în sensul celor afirmate mai sus. În ceea ce privește această lucrare nu am nicio temere. Nu există niciun argument scriptural care să o miște.

Viziunea de mai sus poate fi obținută prin cerere, plătită prin poștă, adresată lui James White, Gorham, Me., sau editorului.

JOSEPH BATES. Fairhaven, Mass.

Unii dintre prietenii noștri au văzut această ultimă viziune și "comentariile" fratelui Bates, publicate pe o foaie mică; dar cum acea foaie nu poate fi distribuită fără o cheltuială considerabilă, am pus viziunea cu referințele din Scriptură și comentariile în această mică lucrare, pentru ca ele să poată fi distribuite pe scară largă printre sfinți.

Cei care au primit foaia mică vor vedea, referindu-se la Exodul 26:35, că există o greșeală în rândurile 10 și 11 din partea de sus a primei coloane. Această greșeală nu se regăsește în exemplarul original aflat acum în posesia

mea, scris de autor. Prin urmare, am corectat această greșeală, pe care am făcut-o copiind în grabă viziunea pentru a o trimite fratelui Bates.

Ar fi, fără îndoială, mulțumitor pentru unii dintre cititorii acestei mici lucrări să cunoască ceva despre experiența și chemarea autorului acestor viziuni. Nu am loc să spun decât foarte puțin acum, dar voi face o expunere a câtorva fapte bine cunoscute de către prietenii din Est. Voi da mai întâi un extras dintr-o scrisoare de la un frate iubit, care a declarat, nu mă îndoiesc, părerile sale sincere în legătură cu viziunile.

"Nu pot să susțin viziunile surorii Ellen ca fiind de inspirație divină, așa cum credeți voi și ea că sunt; totuși, nu suspectez nici cea mai mică urmă de necinste la vreunul dintre voi în această privință. Pot, poate, să vă exprim convingerea mea în această chestiune, fără să vă fac rău - va avea, fără îndoială, ca rezultat fie binele vostru, fie al meu. În același timp, admit posibilitatea de a mă înșela. Cred că ceea ce ea și dumneavoastră considerați ca fiind viziuni de la Domnul, sunt doar reverii religioase, în care imaginația ei se desfășoară fără control pe teme care o interesează cel mai mult. În timp ce este absorbită de aceste reverii, ea se pierde cu totul în jurul ei. Reveriile sunt de două feluri, păcătoase și religioase. A ei este cea din urmă. Cele ale lui Rosseau, "un celebru necredincios francez", erau din primul tip. Infidelitatea era tema lui, iar reveriile lui erau infidelități. Religia este tema ei, iar reveriile ei sunt religioase. În ambele cazuri, sentimentele, în principal, sunt obținute din învățături sau studii anterioare. Nu cred nicidecum că viziunile ei sunt ca unele venite de la diavol."

Oricât de adevărat ar fi acest extras în ceea ce privește reveriile, nu este adevărat în ceea ce privește viziunile: pentru că autoarea nu "obține sentimentele" viziunilor sale "din învățături sau studii anterioare". Când a primit prima ei viziune, în decembrie 1844, ea și toată grupa din Portland, Maine, (unde locuiau atunci părinții ei) renunțaseră la strigătul de la miezul nopții și la ușa închisă, ca fiind în trecut. Atunci, Domnul i-a arătat în viziune eroarea în care ea și grupa din Portland căzuseră. Ea a povestit apoi viziunea ei grupei, iar aproximativ șaizeci de oameni și-au mărturisit eroarea și au recunoscut că experiența lor din luna a șaptea era lucrarea lui Dumnezeu.Este bine cunoscut faptul că mulți așteptau ca Domnul să vină în luna a 7-a, 1845. Că Hristos va veni atunci, noi credeam cu tărie. Cu câteva zile înainte ca timpul să treacă, am fost la Fairhaven și Dartmouth Mass. cu un mesaj despre acest punct din timp. În acest timp, Ellen era cu trupa la Carver, Mass. unde a văzut în viziune că vom fi dezamăgiți și că sfinții trebuie să treacă prin "timpul necazului lui Iacov", care era viitor. Punctul ei de vedere cu privire la necazul lui Iacov era cu totul nou pentru noi, ca și pentru ea însăși. La conferința noastră de la Topsham, Maine, în noiembrie anul trecut, Ellen a avut o viziune despre lucrările îndemânatice ale lui Dumnezeu. Ea a fost călăuzită către planetele Jupiter, Saturn și cred că încă una. După ce a ieșit din viziune, ea a putut face o descriere clară a Lunii lor, etc.

Este bine cunoscut faptul că ea nu știa nimic despre astronomie și nu putea răspunde la nici o întrebare legată de planete, înainte de a avea această viziune.

Templul lui Dumnezeu

"Și templul lui Dumnezeu s-a deschis în cer și s-a văzut în templul Lui chivotul testamentului Său." - Apocalipsa 11:19.

Templul lui Dumnezeu, în care se află chivotul testamentului său, este în ceruri. Sfântul Pavel, în timp ce se afla în viziune, a fost răpit în al treilea cer, sau paradisul care credem că este Noul Ierusalim. Cuvântul "cer" este aplicat și altor locuri în afară de Noul Ierusalim, vezi Geneza 1:8 și 17; Apocalipsa 14:6. Dar cum acestea nu conțin Templul lui Dumnezeu, trebuie să cred că cerul în care se află Templul lui Dumnezeu, este Noul Ierusalim.Vechiul Ierusalim și Templul său erau tipuri ale Noului Ierusalim și ale Templului lui Dumnezeu care se află în el. Chivotul care conținea tablele de piatră, pe care Dumnezeu a scris cele zece porunci cu degetul Său, a fost pus în Sfânta Sfintelor. Când Ioan a avut o vedere a deschiderii Templului Noului Ierusalim, a văzut chivotul în același loc în antitip ca și în tip.

Prin urmare, este clar că Vechiul Ierusalim, Templul său și mobilierul acelui Templu au antiteze distincte în Paradis. Faptul că Paradisul a fost luat de pe pământ după căderea omului este evident, deoarece nu există pe pământ un astfel de loc care să răspundă descrierii pe care Moise o face despre el. - Geneza 3:23, 24. De asemenea, profetul spune: "Iată, va veni vremea când se vor împlini aceste semne pe care ți le-am spus și se va arăta Mireasa, și se va vedea ieșirea ei, care acum este retrasă de pe pământ. – 2 Ezra,7:26.Temeliile, zidurile și porțile Noului Ierusalim au fost cu siguranță formate în Paradis, de când a fost construit Vechiul Ierusalim; dacă nu, atunci Noul este mai vechi decât Vechiul. Avraam, prin credință, a căutat această Cetate "care are temelii"; dar el nu se aștepta să o găsească, până când credincioșii nu au fost înviați. Templul din Vechiul Ierusalim a fost construit intenționat pentru închinarea Vechiului Legământ. Templul sau Sanctuarul din Noul Ierusalim, al cărui slujitor este Hristos, Domnul a aruncat și nu omul, în mod intenționat pentru închinarea în Noul Legământ.Prin urmare, atunci când Hristos își va fi încheiat slujba în Sanctuarul ceresc și își va fi răscumpărat poporul, Templul din Noul Ierusalim nu va mai avea nicio utilitate, așa cum nu a avut Templul din Vechiul Ierusalim, după ce Iisus a bătut în cuie legea ceremonială pe cruce. Ioan a avut o priveliște a Orașului Sfânt atunci când acesta va fi coborât, Apocalipsa 21:10, la sfârșitul celor 1000 de ani, Apocalipsa 20:7-9, și a spus: "Și n-am văzut niciun templu în el, căci Domnul Dumnezeu Atotputernic și Mielul sunt templul lui - Apocalipsa 21:22. El nu ne spune ce se întâmplase cu el; dar faptul că a spus că nu a văzut nici un templu în acel moment indică faptul că văzuse unul acolo înainte. Orașul Sfânt este numit Cortul lui Dumnezeu, Apocalipsa 21:3; Isaia 33:20; dar nu este numit astfel până când nu este situat pe Noul Pământ. Cetatea este numită și

Templul lui Dumnezeu, Apocalipsa 17:15; dar nu înainte ca sfinții să fie înviați și adunați în Cetate, unde vor sluji lui Dumnezeu "zi și noapte". Atunci, doar Cetatea Sfântă va fi Cortul sau Templul lui Dumnezeu.

Judecata

"Când va veni Fiul omului în slava Sa, și toți sfinții îngeri cu El, atunci va ședea pe tronul slavei Sale: Și înaintea Lui se vor aduna toate neamurile; și El le va despărți pe unele de altele, cum își desparte păstorul oile de capre: Și va pune oile la dreapta Lui, iar caprele la stânga. Matei 25:31-33.

Acest pasaj arată în mod evident cele mai importante evenimente din ziua judecății. Acea zi va avea o durată de 1000 de ani. - 2 Petru 3:7.8. Evenimentul care va introduce ziua Judecății va fi venirea Fiului Omului, pentru a-i învia pe sfinții adormiți și pentru a-i schimba pe cei care vor fi în viață în acel moment.

Al doilea eveniment va fi șederea Regelui "pe tronul slavei Sale". Regele nu se va așeza pe tronul gloriei sale până când cei care l-au urmat nu vor fi înviați și nu vor sta împreună cu el pe tronurile Judecății. - Matei 19:28. Ioan a văzut în Viziune, durata de timp în care Hristos și sfinții se vor așeza pe tronurile Judecății și a scris: În această viziune, Ioan a văzut durata de timp în care Hristos și sfinții se vor așeza pe tronurile Judecății: "Și am văzut tronuri, pe care au șezut și li s-a dat judecata; și am văzut sufletele celor care fuseseră decapitați pentru mărturia lui Isus și pentru cuvântul lui Dumnezeu și care nu se închinaseră fiarei, nici chipului ei, nici nu primiseră semnul ei pe frunte sau pe mână; și au trăit și au domnit cu Hristos o MIE DE ANI", Apocalipsa 20:4.Cel de-al treilea eveniment va fi adunarea tuturor națiunilor în fața Regelui, în locurile lor separate. Toate națiunile nu pot fi astfel adunate, până la sfârșitul celor 1000 de ani, când morții cei răi vor fi înviați și adunați în jurul Cetății Sfinte. Sfinții vor fi atunci în Cetate, iar cei răi în afara ei. Toate națiunile vor fi atunci înaintea lui.

Al patrulea eveniment va fi pronunțarea sentinței de către rege. Sentința sa asupra întregii oștiri a lui Gog și Magog va fi: "Depărtați-vă de la Mine, blestematilor, în focul cel veșnic, pregătit pentru diavolul și îngerii lui", Matei 25:41. Dacă aceasta nu este sentința finală a judecății asupra celor răi, cred că nu o vom găsi în Biblie. Prin urmare, cei răi nu sunt condamnați înainte de venirea lui Hristos, ci își vor purta sentința după ce vor fi înviați, la sfârșitul celor 1000 de ani.

Nu este necesar ca sentința finală să fie dată înainte de prima înviere, așa cum au învățat unii; pentru că numele sfinților sunt scrise în ceruri, iar Isus și îngerii vor ști cu siguranță pe cine să învieze și pe cine să adune în Noul Ierusalim. Al cincilea eveniment, va fi executarea judecății finale. Unii au considerat că cei 1 000 de ani vor fi folosiți pentru a executa judecata asupra celor răi, dar acest lucru nu se poate întâmpla, pentru că omul păcatului va fi

distrus odată cu strălucirea celei de-a doua veniri a lui Hristos; prin urmare, cei răi vor rămâne tăcuți în țărână, pe tot parcursul celor 1 000 de ani.Cum poate fi executată judecata asupra celor răi, înainte ca aceștia să fie înviați? Este cu siguranță imposibil. Ioan i-a văzut pe cei răi, toți înviați și adunați în jurul "taberei sfinților", la sfârșitul celor 1000 de ani. De asemenea, el a văzut cum s-a coborât foc "de la Dumnezeu, din cer", care i-a mistuit. Aceasta va fi executarea judecății finale asupra tuturor celor răi.

Dumnezeu și-a executat judecățile asupra celor răi, în zilele lui Lot și Noe și la distrugerea Ierusalimului, și își va executa judecățile asupra celor răi în viață, la turnarea ultimelor șapte plăgi; dar turnarea tuturor acestor judecăți nu poate fi execuția finală a judecății. Aceasta va avea loc la moartea a doua. Atunci Dumnezeu va face toate lucrurile noi. Atunci Împăratul le va spune celor de la dreapta Sa: "Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția pregătită pentru voi de la întemeierea lumii"." - Matei 25:34. Atunci Dumnezeu va avea un Univers clar; pentru că Diavolul și îngerii lui și toți cei răi vor fi arși "din rădăcină și din ramură". JAMES WHITE.

Această broșură poate fi obținută prin cerere, cu plata prin poștă, adresată abonatului. Adresa mea poștală este Gorham, Me.

Anexă

Declarații ale lui Ellen G. White care nu au fost retipărite

Cititorul a observat cătrei comunicări din pana doamnei E.G. White au fost incluse în Cuvânt către "Turma mică".

În primul rând, există scrisoarea care apare la paginile 11 și 12, adresată lui Eli Curtis, ca răspuns la cererea acestuia de a primi comentariile doamnei White cu privire la pozițiile sale profetice prezentate în articolele din Day-Dawn. În această scrisoare, doamna White se referă la opiniile sale cu privire la puncte precum cele două învieri, Cetatea Sfântă, curățirea sanctuarului etc. Această scrisoare publicată nu a fost niciodată retipărită, deoarece prezentarea mai completă a opiniilor ei cu privire la aceste subiecte a înlăturat necesitatea de a o repeta.

A doua comunicare a doamnei White, aflată la paginile 14-18, este o relatare a primei ei viziuni, sub titlul "Către rămășița împrăștiată în străinătate". Aceasta a fost scrisă la 20 decembrie 1845, ca o scrisoare personală către Enoch Jacobs, și a fost publicată pentru prima dată de către destinatar în The Day-Star, 24 ianuarie 1846. Apoi, la 6 aprilie 1846, a fost retipărită sub formă de broadside(orice bucată mare de hârtie imprimată pe o singură față, nepliată) de James White și H. S. Gurney. Declarația, așa cum apare în A Word to the "Little Flock" (Un cuvânt pentru "Little Flock"), cu excepția unor modificări minore de

redactare și a unor referințe scripturale adăugate, este identică cu relatarea completă a viziunii, așa cum a fost tipărită prima dată.

Ar putea fi interesant de observat că doamna White afirmă într-un post-scriptum al scrisorii sale către domnul Jacobs, că această relatare "nu a fost scrisă pentru publicare" și, comentând mai târziu, a scris: "Dacă aș fi crezut măcar o dată că va fi răspândită în fața numeroșilor cititori ai ziarului dumneavoastră, aș fi fost mai atentă". - E. G. Harmon, în The Day-Star, 14 martie 1846.

Cea de-a treia comunicare a lui Ellen G. White, care ocupă paginile 18-20, este o reeditare a unei scrisori adresate lui Joseph Bates, care prezintă o relatare a unei viziuni care i-a fost dată la 7 aprilie 1847, în care doamnei White i s-a arătat locul cel mai sfânt din sanctuarul ceresc, iar apoi a fost purtată în viitor și a văzut scene legate de conflictele și victoria bisericii. Aceasta a fost publicată pentru prima dată sub formă de broadside de către vârstnicul Bates, însoțită de comentariile sale care se găsesc la pagina 21 din Un cuvânt către "turma mică". Referințele din Scriptură au fost, de asemenea, adăugate de James White la această a treia comunicare a lui E. G. White, pe măsură ce a fost tipărită în această broșură.

Prima carte a lui E. G. White

În august 1851, prima ei carte, A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White (O schiță a experienței creștine și a opiniilor lui Ellen G. White), a fost publicată la Saratoga Springs, New York. Printre articolele care alcătuiesc această lucrare de șaizeci și patru de pagini se numără ultimele două la care tocmai am făcut referire, care au apărut în A Word to the "Little Flock" - prima viziune a lui E. G. White și scrisoarea către vârstnicul Bates. Vezi Scrieri timpurii, 13-20; 32-35.

Prezentând prima ei viziune, așa cum este prezentată în această carte, doamna White a declarat: "Aici voi prezenta viziunea care a fost publicată pentru prima dată în 1846. În această viziune am văzut doar foarte puține evenimente din viitor. Viziunile mai recente au fost mai complete. Prin urmare, voi omite o parte din ele și voi evita repetițiile". - O schiță a experienței creștine și a opiniilor lui Ellen G. White, 9.

Astfel, în prima ediție a primei cărți a lui E. G. White, care pretindea a fi doar o "schiță", doamna White și-a informat cititorii că nu includea tot ceea ce apăruse în relatările publicate anterior despre aceste viziuni. O prezentare mai completă a scenelor cu privire la care nu s-a făcut decât o foarte scurtă referire în primele ei viziuni a fost dată în capitolele ulterioare ale cărții și a fost prezentată de ea ca fiind motivul acestor omisiuni. Oferim două ilustrații în acest sens.

Aproape de centrul paginii 16 din Cuvânt către "turma mică" se găsește o afirmație care descrie templul din cer și ceea ce a fost văzut de doamna White în acest templu. Această afirmație este una care a fost omisă atunci când ea a pregătit materialul pentru prima ei carte, deoarece este o repetare fidelă, în multe privințe, a descrierii de la pagina 18, care se găsește acum la paginile 32 și 33 din Scrieri timpurii.

La pagina 19 din Cuvânt către "turma mică" apare un scurt paragraf care tratează "semnul fiarei". Și acest paragraf a fost omis de către doamna White, dar găsim un întreg capitol dedicat acestui subiect în Scrieri timpurii, 64-67.

Referințele din Scriptură care apar în comunicările lui E. G. White din Cuvânt către "Turma mică" au fost inserate de James White. Împreună cu acestea sunt șase referințe la 2 Ezra din Apocrife. James White și-a asumat întreaga responsabilitate pentru inserarea tuturor acestor referințe, așa cum a fost observat prin declarația sa care apare în partea de jos a paginii 13, și ele nu constituie o parte a relatării doamnei White.

Se va observa, de asemenea, că în centrul paginii 19, în legătură cu afirmația referitoare la fiară și la chipul fiarei, numărul "666" se găsește inserat în semne de paranteză, la fel ca și literele care se referă la referințele din Scriptură. Faptul că acest număr apare între paranteze indică în mod clar că nu făcea parte din viziune, ci a fost inserat de Joseph Bates, primul editor, la fel ca și referințele din scripturi de către James White, și reflectă punctul de vedere susținut de acesta la acea vreme.

Pe lângă scurta declarație a doamnei White din 1851, menționată mai sus, cu privire la motivele pentru care au fost făcute omisiuni atunci când a fost publicată prima ei carte, în 1883, ea a scris pe larg despre majoritatea acestor părți omise. Explicația ei este următoarea.

Explicația doamnei White

"Recent mi-a fost atrasă atenția asupra unei broșuri de șaisprezece pagini publicată de----Marlon, Iowa, intitulată Compararea primelor scrieri ale doamnei White cu publicațiile ulterioare. Autorul afirmă că părți din viziunile mele anterioare, așa cum au fost tipărite pentru prima dată, au fost suprimate în lucrarea publicată recent sub titlul Early Writings of Mrs. E. G. White (Primele scrieri ale doamnei E. G. White), și el conjecturează ca motiv pentru această suprimare faptul că aceste pasaje învață doctrine care acum sunt repudiate de noi ca popor.

El ne acuză, de asemenea, de înșelăciune intenționată prin faptul că am prezentat Scrieri timpurii ca fiind o republicare completă a primelor mele opinii, cu modificări doar verbale față de lucrarea originală.

Înainte de a nota separat pasajele despre care se spune că au fost omise, se cuvine să precizez câteva fapte. Când primele mele opinii au fost publicate pentru prima dată sub formă de broșură [A Word to the "Little Flock"], ediția a fost mică și a fost vândută repede. Aceasta a fost urmată în câțiva ani de o carte mai mare, Experiența creștină și opiniile doamnei E. G. White, tipărită în 1851, și care conținea multe informații suplimentare.

În timpul schimbărilor frecvente de locație din istoria anterioară a editurii, și apoi în călătoriile aproape neîncetate pe măsură ce am lucrat din Maine până în Texas, din Michigan până în California - și am traversat câmpiile de nu mai puțin de șaptesprezece ori - am pierdut orice urmă a primelor lucrări publicate. Când s-a hotărât să publicăm Scrieri Timpurii la Oakland, toamna trecută, am fost nevoită să trimitem în Michigan pentru a împrumuta un exemplar din Experiențe și opinii. Și, făcând acest lucru, am presupus că am obținut o copie exactă a primelor viziuni așa cum au fost publicate pentru prima dată. Pe aceasta am retipărit-o, așa cum am precizat în prefața la Scrieri Timpurii, cu modificări doar verbale față de lucrarea originală.

Și aici mă voi opri pentru a declara că oricine dintre oamenii noștri care are în posesie o copie a unora sau a tuturor primelor mele opinii, așa cum au fost publicate înainte de 1851, îmi va face o mare favoare dacă mi le va trimite fără întârziere. Promit să le returnez de îndată ce o copie poate fi produsă.

Departe de a dori să reținceva din ceea ce am publicat vreodată, aș simți o mare satisfacție dacă aș da publicului fiecare rând din scrierile mele care a fost tipărit vreodată..."

Declarații omise

"Primul citat menționat de ----- este dintr-un pamflet de douăzeci și patru de pagini publicat în 1847, intitulat A Word to the 'Little Flock'. Iată rândurile omise dinExperiențe și opinii:

"Era la fel de imposibil pentru ei [cei care au renunțat la credința lor în mișcarea din '44] să se urce din nou pe cale și să meargă în cetate ca toată lumea rea pe care Dumnezeu o respinsese. Ei au căzut pe toată calea, unul după altul.'' [Pagina 14.]

Voi da contextul, pentru ca toată forța expresiilor să fie clar văzută:

"În timp ce mă rugam la altarul familiei, Duhul Sfânt a căzut peste mine și mi s-a părut că mă ridic din ce în ce mai sus, mult deasupra lumii întunecate. M-am întors să îi caut pe oamenii Adventului din lume, dar nu i-am găsit - când o voce mi-a spus: "Privește din nou, și privește puțin mai sus". La aceasta mi-am ridicat ochii și am văzut o cărare dreaptă și îngustă, aruncată sus, deasupra lumii. Pe această cărare, oamenii Adventului călătoreau spre oraș, care se afla la

capătul cel mai îndepărtat al căii. Aveau o lumină strălucitoare instalată în spatele lor, la primul capăt al căii, despre care un înger mi-a spus că era Strigătul de la miezul nopții. Lumina aceasta strălucea pe toată calea și le lumina picioarele ca să nu se împiedice. Și dacă își țineau ochii ațintiți asupra lui Isus, care era chiar în fața lor, conducându-i spre Cetate, erau în siguranță. Dar curând unii au obosit și au spus că Orașul era foarte departe și că se așteptau să fi intrat mai înainte în el.Apoi Isus îi încuraja ridicându-și gloriosul braț drept, iar din brațul Său ieșea o lumină glorioasă care flutura deasupra grupului Advent, iar ei strigau Aleluia. Alții au negat în mod nechibzuit lumina din spatele lor și au spus că nu era Dumnezeu cel care îi condusese atât de departe. Lumina din spatele lor s-a stins lăsându-le picioarele într-un întuneric desăvârșit, iar ei s-au poticnit, și-au luat ochii de la țintă și L-au pierdut din vedere pe Isus și au căzut de pe cărare jos, în lumea întunecată și rea de jos."

Urmează acum pasajul despre care se spune că se află în lucrarea originală, dar care nu se găsește în Experiențe și opinii sau în Scrieri timpurii:

"Era la fel de imposibil pentru ei [cei care au renunțat la credința lor în mișcarea din '44] să se urce din nou pe cale și să meargă în Cetate, ca toată lumea rea pe care Dumnezeu o respinsese. Ei au căzut pe toată calea, unul după altul".

Se pretinde că aceste expresii dovedesc doctrina ușii închise și că acesta este motivul pentru care au fost omise în edițiile ulterioare. Dar, de fapt, ele învață doar ceea ce a fost și este încă susținut de noi ca popor, așa cum voi arăta."

Definirea ușii închise

"Pentru o vreme, după dezamăgirea din 1844, am considerat, în comun cu trupul Adventului, că ușa milei a fost atunci închisă pentru totdeauna pentru lume. Această poziție a fost adoptată înainte de a mi se da prima viziune. Lumina care mi-a fost dată de Dumnezeu a fost cea care a corectat eroarea noastră și ne-a permis să vedem adevărata poziție.

Cred în continuare în teoria ușii închise, dar nu în sensul în care am folosit la început acest termen sau în care este folosit de adversarii mei.

Pe vremea lui Noe exista o ușă închisă. În acel moment a existat o retragere a Duhului lui Dumnezeu de la rasa păcătoasă care a pierit în apele potopului. Dumnezeu Însuși i-a transmis mesajul ușii închise lui Noe:

"Duhul Meu nu se va lupta întotdeauna cu omul, căci și el este carne; totuși zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani."

A existat o ușă închisă în zilele lui Avraam. Mila a încetat să mai pledeze pentru locuitorii Sodomei și toți, în afară de Lot cu soția și cele două fiice ale sale, au fost mistuiți de focul trimis din cer.

A existat o ușă închisă în zilele lui Hristos. Fiul lui Dumnezeu le-a declarat evreilor necredincioși din acea generație: "Casa voastră este lăsată pustie".

Privind în josul timpului, spre ultimele zile, aceeași putere infinită proclamată prin Ioan:

"Iată ce spune Cel sfânt, Cel adevărat, Cel care are cheia lui David, Cel care deschide și nimeni nu închide, și închide și nimeni nu deschide."

Mi s-a arătat în viziune, și încă mai cred, că a existat o ușă închisă în 1844. Toți cei care au văzut lumina mesajelor primului și celui de-al doilea înger și au respins acea lumină au fost lăsați în întuneric. Iar cei care au acceptat-o și au primit Duhul Sfânt care a însoțit proclamarea mesajului din ceruri și care, ulterior, au renunțat la credința lor și au declarat că experiența lor este o amăgire, au respins astfel Duhul lui Dumnezeu, iar acesta nu a mai pledat cu ei.

Cei care nu au văzut lumina, nu au avut vina respingerii ei. Doar clasa celor care au disprețuit lumina din ceruri a fost cea la care Duhul lui Dumnezeu nu a putut ajunge. Iar această clasă includea, așa cum am afirmat, atât pe cei care au refuzat să accepte mesajul atunci când le-a fost prezentat, cât și pe cei care, după ce l-au primit, au renunțat ulterior la credința lor.Aceștia ar putea avea o formă de evlavie și ar putea mărturisi că sunt urmași ai lui Hristos, dar, neavând o legătură vie cu Dumnezeu, vor fi luați în captivitate de amăgirile lui Satana. Aceste două clase sunt aduse în vedere în viziune - cei care declarau că lumina pe care o urmau era o amăgire și cei răi din lume care, după ce au respins lumina, au fost respinși de Dumnezeu. Nu se face nicio referire la cei care nu văzuseră lumina și, prin urmare, nu erau vinovați de respingerea ei.

Pentru a dovedi că am crezut și am învățat doctrina ușilor închise, domnul ---- dă un citat din Review din 11 iunie 1861, semnat de nouă dintre membrii noștri proeminenți. Citatul sună după cum urmează:

"Viziunea noastră asupra lucrării care ne stătea înainte era atunci în mare parte vagă și nedefinită, unii păstrând încă ideea adoptată de corpul credincioșilor Așteptători din 1844, cu William Miller în fruntea lor, că lucrarea noastră pentru "lume" era terminată și că mesajul era limitat la cei din credința originală a Adventului. Această convingere era atât de fermă, încât unuia dintre noi aproape că i-a fost refuzat mesajul, individul care îl prezenta având îndoieli cu privire la posibilitatea mântuirii sale, deoarece nu făcea parte din "mișcarea din '44".

La aceasta trebuie doar să adaug că în aceeași întrunire în care s-a insistat că solia nu putea fi dată acestui frate [J. H. Waggoner], mi s-a dat o mărturie prin viziune pentru a-l încuraja să spere în Dumnezeu și să-și dea inima pe deplin lui Isus, ceea ce el a făcut atunci și acolo."

O ipoteză nerezonabilă

"Într-un alt pasaj din cartea "Cuvânt către "turma mică", vorbesc despre scene de pe pământ și afirm că am văzut acolo oameni sfinți din vechime: "Avraam, Isaac, Iacov, Noe, Daniel și mulți alții ca ei". [Pagina 16] Pentru că vorbesc despre faptul că i-am văzut pe acești oameni, oponenții noștri conchid că atunci credeam în nemurirea sufletului și că, schimbându-mi de atunci părerile în această privință, am găsit necesar să suprim acel pasaj. Ei sunt la fel de aproape de adevăr aici ca și în alte conjecturi.

În anul 1844, am acceptat doctrina pe care o susținem acum, cu privire la nemurirea sufletului, după cum se poate vedea prin referire la Schițe din viața lui Ellen G. White, 170, 171 [ed. 1880. Vezi și ed. 1915, p. 49; Mărturii pentru Biserică 1:39, 40], și nu am susținut niciodată, cu vocea sau cu pixul, o altă doctrină. Dacă am fi suprimat acest pasaj din cauza învățăturii sale despre nemurirea sufletului, am fi găsit necesar să suprimăm și alte pasaje.

În relatarea primei mele viziuni, la pagina 13 din Scrieri timpurii [ed. 1882; ed. actuală, p. 17], vorbesc despre faptul că am văzut frați care doar cu puțin timp înainte adormiseră în Isus, iar la pagina 14 [ed. actuală, p. 18] afirm că mi s-a arătat o mare companie care suferise martiriul pentru credința lor.

Nemurirea sufletului nu este mai mult învățată în pasajul "suprimat" decât în ultimele două pasaje citate.

Adevărul este că, în aceste viziuni, am fost purtată înainte de momentul în care sfinții înviați vor fi adunați în Împărăția lui Dumnezeu. În același mod mi-au fost prezentate Judecata, a doua venire a lui Hristos, stabilirea sfinților pe noul pământ. Crede cineva că aceste scene s-au petrecut încă? Adversarii mei arată spiritul de care sunt animați atunci când mă acuză astfel de înșelăciune pe baza unei simple "presupuneri."

O citare greșită

"În acest citat se regăsesc și cuvintele: "Am văzut două vergi lungi de aur, de care atârnau fire de argint, iar pe aceste fire se aflau strugurii cei mai glorioși."

"Adversarii mei ridiculizează "această expresie slabă și copilăroasă a strugurilor glorioși care cresc pe fire de argint, iar aceste fire sunt atașate la tije de aur."

"Ce motiv l-a împins pe autorul articolului de mai sus să-mi denatureze cuvintele? Nu am afirmat că strugurii creșteau pe fire de argint. Ceea ce am văzut este descris așa cum mi s-a părut mie. Nu trebuie să se presupună că strugurii erau atașați de sârme de argint sau de tije de aur, ci că aceasta a fost aparența prezentată. Expresii similare sunt folosite zilnic de fiecare persoană în conversația obișnuită. Când vorbim de fructe de aur, nu se înțelege că declarăm că fructele sunt compuse din acest metal prețios, ci doar că au aspectul de aur. Aceeași regulă aplicată cuvintelor mele înlătură orice scuză pentru neînțelegere."

Sigiliul lui Dumnezeu

"O altă "suprimare" sună după cum urmează:

"Ei bine, binecuvântați-L pe Domnul, dragi frați și surori, este o întâlnire în plus pentru cei care au pecetea Dumnezeului celui viu. [Pagina 17]"

"Nu există nimic în acest lucru pe care să nu-l mai deținem. Referirea la lucrările noastre publicate va arăta credința noastră că cei neprihăniți și vii vor primi pecetea lui Dumnezeu înainte de încheierea perioadei de probă. De asemenea, că aceștia se vor bucura de onoruri speciale, în împărăția lui Dumnezeu."

Renunțarea la Sabat

"Se spune că următorul pasaj a fost omis din viziunea relatată la paginile 25-28 [pp. 32-35, ed. actuală] din Scrieri timpurii:

"Și dacă cineva ar crede și ar ține Sabatul și ar primi binecuvântarea care îl însoțește, iar apoi ar renunța la el și ar încălca porunca sfântă, ar închide porțile Cetății Sfinte împotriva lor, la fel de sigur ca și cum exista un Dumnezeu care domnește în cerurile de sus." [Pagina 19]

Cei care au văzut în mod clar și au acceptat pe deplin adevărul cu privire la porunca a patra și au primit binecuvântarea care participă la ascultare, dar de atunci au renunțat la credința lor și au îndrăznit să încalce legea lui Dumnezeu, vor găsi, dacă persistă pe această cale a neascultării, porțile cetății lui Dumnezeu închise împotriva lor...

Există alte două pasaje despre care se spune că se regăsesc în prima mea carte, dar care nu sunt prezentate în scrierile mele ulterioare. Cu privire la acestea voi spune doar că, atunci când voi putea obține o carte care să le conțină, astfel încât să fiu asigurată de corectitudinea citatelor și să pot vedea cu ochii mei legătura lor, voi fi pregătită să vorbesc cu înțelegere în privința lor.

De la începutul activității mele, am fost urmărită de ură, de reproșuri și de minciună. Imputații josnice și rapoarte calomnioase au fost adunate cu lăcomie

și difuzate pe scară largă de către rebeli, formaliști și fanatici. Există slujitori ai așa-numitelor biserici ortodoxe care călătoresc din loc în loc pentru a se război împotriva adventiștilor de ziua a șaptea și fac din doamna White manualul lor. Batjocoritorii din zilele din urmă sunt conduși de acei slujitori care pretind că sunt veghetorii lui Dumnezeu.

Lumea necredincioasă, slujitorii bisericilor decăzute și adventiștii de prima zi sunt cu toții uniți în lucrarea de atac la adresa doamnei White. Acest război a fost purtat timp de aproape patruzeci de ani, dar nu m-am simțit liberă nici măcar să remarc discursurile, reproșurile și insinuările lor josnice. Și nici acum nu m-aș abate de la acest obicei, dacă nu ar fi ca unele suflete cinstite să fie induse în eroare de dușmanii adevărului care mă declară cu atâta exaltare o înșelătoare. În speranța de a ajuta mințile celor cinstiți, fac declarațiile pe care le fac." - Ellen G. White MS 4, 1883.

PARABOLA

JAMES WHITE

Matei 25:1-12"Atunci împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, care și-au luat lămpile și au ieșit în întâmpinarea mirelui. Cinci dintre ele erau înțelepte și cinci erau neînțelepte. Cele neînțelepteși-au luat lămpile și nu au luat cu ele untdelemn; dar cele înțelepte au luat untdelemn în vasele lor împreună cu lămpile lor. În timp ce mirele zăbovea, toate au ațipit și au dormit. Și la miezul nopții s-a făcut un strigăt: Iată Mirele vine, ieșiți în întâmpinarea Lui. Atunci toate acele fecioare s-au sculat și și-au împodobit lămpile.Și celeneînțelepte au zis celor înțelepte: "Dați-ne din untdelemnul vostru, pentru că lămpile noastre s-au stins. Dar celeînțelepte au răspuns: "Nu așa, ca nu cumva să nu fie destul pentru noi și pentru voi; ci mergeți mai degrabă la cei care vând și cumpărați pentru voi înșivă. Și pe când se duceau ele să cumpere, a venit mirele și cele pregătite au intrat cu el la nuntă, iar ușa s-a închis. După aceea au venit și celelalte fecioare, zicând: Doamne, Doamne, deschide-ne nouă. Dar el, răspunzând, a zis: "Adevărat vă spun că nu vă cunosc. "

Mulți au dorit să obțină o relatare corectă a unei căsătorii orientale pentru a putea înțelege mai bine această pildă. Dar să se înțeleagă clar că Mântuitorul nostru ne-a oferit aici istoria dorită și mărturisește că împărăția cerurilor va fi asemănată ["comparată", traducerea lui Campbell] cu ea. Dar când va fi asemănată sau comparată împărăția cerurilor cu o căsătorie răsăriteană? Mântuitorul nostru spune: "ATUNCI va fi împărăția" etc., arătând dincolo de orice îndoială că există o perioadă precisă în istoria bisericii în care parabola poate fi aplicată. Dacă parabola se aplică la o perioadă determinată, este de cea mai mare importanță să înțelegem la ce perioadă se aplică, pentru a face o aplicare corectă.

Capitolele douăzeci și patru și douăzeci și cinci din Matei sunt un singur discurs legat între ele. În acest discurs, Domnul nostru a subliniat cele mai importante evenimente de care Biserica creștină trebuia să fie legată, de la prima până la a doua venire. Cum ar fi distrugerea Ierusalimului și persecuția papală de 1260 de ani. Apoi, semnele speciale ale celei de-a doua veniri, întunecarea soarelui și a lunii în 1780 și stelele căzătoare în 1833. În continuare, Domnul nostru indică două clase de învățători. O clasă este reprezentată de "servitorul credincios și înțelept" care a dat casei stăpânului său "hrană la timpul potrivit".Cealaltă clasă de slujitori este reprezentată de "slujitorul cel rău" care spunea "în inima lui: "Domnul meu întârzie să vină", mânca și bea cu cei beți și lovea "pe tovarășii săi de slujbă". Cei care au avut vreo experiență în timpul Adventului știu că au apărut două clase de slujitori, așa cum sunt arătate de Hristos. Slujitorii înțelepți și credincioși, văzând prin perioadele profetice și semnele vremurilor, dar mai ales semnele din soare, lună și stele, că Hristos va veni în curând, au dat avertismentul bisericii și lumii.Acest mesaj de avertizare a

chemat și s-a manifestat în cealaltă clasă de slujitori care mai întâi au spus în inima lor: "Domnul nu vine atât de curând", apoi au început să-i "lovească" pe cei care vesteau venirea Domnului, iar în acest timp s-au unit cu fiecare clasă de oameni răi de pe pământ - mâncând și bând cu bețivii.

Dar nu are oare această parte a discursului Domnului nostru o aplicație și mai apropiată? "Slujitorul rău" își lovește "tovarășii de slujbă". Nu arată acest lucru că ambele clase de slujitori au fost anterior unite în proclamarea venirii Domnului până când au fost dezamăgite? Acest lucru pare necesar pentru ca ei să fie numiți "tovarăși de slujbă".O clasă "ține cu tărie" Adventul, așa cum a fost proclamat în puritatea sa de către toți slujitorii uniți, și încă urmează calea profeției și primește mesajul de avertizare al celui de-al treilea Înger, în timp ce cealaltă clasă se îndoiește, renunță la trecut, cade în spiritul lumii și spune în inima sa: "Domnul meu își întârzie venirea" etc. Astfel se încheie cel de-al douăzeci și patrulea capitol din Matei. Cel de-al douăzeci și cincilea capitol începe astfel: "Atunci împărăția cerurilor va fi asemănată cu zece fecioare" etc. Astfel, suntem coborâți în experiența celor care au fost conectați cu doctrina Adventului și ni se arată unde se aplică parabola. Această concluzie este naturală și irezistibilă.

Dar ce trebuie să înțelegem prin Împărăția cerurilor? - Cu siguranță nu toate părțile componente ale împărăției; pentru că, în acest caz, Regele [Hristos], teritoriul [Noul Pământ] și supușii împărăției [copiii învierii] ar fi reprezentați ca plecând, rămânând, dormind, trezindu-se, aranjând lămpile, etc. Este evident că împărăția cerurilor aici nu poate însemna decât ceea ce poate fi reprezentat prin ieșirea, întârzierea etc., care trebuie să fie poporul lui Dumnezeu interesat și care așteaptă venirea și împărăția lui Hristos."Împărăția cerurilor" trebuie înțeleasă aici, așa cum este folosită în general în Noul Testament. - Atunci înțelegem că ea înseamnă așa cum a fost învățată de fr. Miller și conferențiarii Așteptători, cu aproape nicio excepție, și așa cum a fost publicat în toate ziarele Advente până la Conferința de la Albany din 1845, că istoria sau experiența poporului viu al lui Dumnezeu trebuie asemănată, sau comparată, cu o căsătorie răsăriteană. S-a spus că poporul celei de-a Doua Apariții a împlinit literal Matei 25:1-12.

Nu este așa. Isus ne prezintă istoria unei căsătorii orientale. Dar oamenii de la a doua venire urmau să experimenteze o serie de evenimente care urmau să aibă o aplicație firească la evenimentele căsătoriei orientale repetate de Hristos. După ce se vor propovădui semnele venirii lui Hristos, după ce vor apărea cele două clase de slujitori, "atunci" istoria celei de-a Doua Veniri nu numai că va avea o aplicare firească, ci va fi comparată, de fapt, cu istoria căsătoriei răsăritene din Matei 25.

Pentru ca cele două istorii să poată fi comparate, unele lucruri sunt indispensabile. În primul rând, ambele istorii trebuie să fie complete; toate

evenimentele din ambele trebuie să fie în trecut. Nu este posibilă compararea istoriei trecute cu ceea ce nu a avut loc. În al doilea rând, după ce fiecare eveniment din istoria Adventului a avut loc, răspunzând la fiecare punct din istoria căsătoriei, cu excepția ușii închise și a bătăilor, trebuie să existe timp pentru a compara cele două istorii, de asemenea cei care le vor compara. Noi spunem că aceasta face parte din lucrarea slujitorului credincios și înțelept care dă la timp hrană pentru gospodărie. Cei care au renunțat la mișcarea adventă din trecut, ca fiind lucrarea omului sau a unor spirite necurate, aleg să aplice parabola la viitor, care se va împlini la venirea Domnului. Dar dacă ei ar duce la îndeplinire poziția naturală și adevărată adoptată de fratele Ioan, care a fost și el un om de știință. Miller și întreaga oaste adventă, cu aproape nicio excepție, până în 1845, aceasta i-ar conduce să recunoască lucrarea lui Dumnezeu în trecut, le-ar arăta unde se află în prezent și le-ar da credință vie în venirea grabnică a lui Hristos. Nimeni nu a arătat până acum cum evenimentele, reprezentate prin împodobirea lămpilor, cererea de ulei, mersul la cumpărături și bătaia la ușă a celor neînțelepte, ar putea fi împlinite la și după cea de-a doua venire.Dacă strigătul "Iată că vine mirele" este făcut să se aplice de toate clasele de credincioși dintre Așteptători, atunci de ce să nu se aplice și fiecare parte a parabolei? Ne întrebăm: De ce ar trebui ca strigătul, acest singur punct al parabolei, să fie făcut să acopere toate timpurile până la înviere, iar celelalte părți să nu fie lăsate să aibă vreo aplicație? Consecvența ne este necesară în această privință, ca și în altele. - Unii par să facă totul din strigătul: "Iată că vine mirele", dar nimic din celelalte părți ale parabolei.Dacă ne referim la "Advent Herald", se va vedea că acesta este motto-ul editorului. Dacă el trebuie să dea acest strigăt până la venirea lui Hristos și până la înviere, atunci celelalte puncte din parabola care urmează trebuie să se aplice după a doua venire. Dar nu ezităm să spunem că ele nu se vor aplica atunci. Nimeni nu va încerca să aplice fiecare eveniment acolo.

Sfinții vor fi înviați și cei neprihăniți vor fi schimbați "într-o clipă, într-o clipeală de ochi" și vor fi răpiți de pe pământ. Cei răi, care vor rămâne după plăgi, vor fugi de prezența Mielului. Nimeni nu va cere untdelemn, nimeni nu va bate atunci. Vor striga, "Doamne, Doamne, deschide-ne".Nu, nu. Ei vor fugi de slava arzătoare a Mielului, iar strigătul lor va fi: "Munți și stânci, căzeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui care șade pe tron și de mânia Mielului. Căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui". Apocalipsa 6:15-17.Nimeni nu va spune că există ceva în asta ca și cum ai cere ulei, ai merge să cumperi sau să bați la ușă. Ori de câte ori Biblia se referă la poziția celor pierduți, după ce sunt informați despre starea lor reală, ei sunt reprezentați ca ascunzându-se, fugind etc. de prezența Domnului, în loc să spună: "Doamne, Doamne, deschide-ne". Dar acest lucru va fi observat mai departe. Deoarece suntem convinși că acum ocupăm timpul în care istoria Adventului trebuia să fie "comparată" cu istoria unei căsătorii orientale, le vom compara acum.

"Atunci împărăția cerurilor va fi asemănată cu zece fecioare care și-au luat lămpile și au ieșit în întâmpinarea mirelui."

Cititorul să se ferească de eroarea comună de a confunda Istoria Adventului cu cea a căsătoriei. Păstrați-le pe amândouă distincte, apoi vor putea fi comparate amândouă. Cele zece fecioare aveau lămpi la propriu și, la propriu, "au ieșit". Nu este așa cu adventiștii, totuși ei aveau ceea ce este bine comparat cu o lampă. Spune David: "Cuvântul Tău este o LUMINĂ pentru picioarele mele și o lumină pe calea mea". Psalmul 119:105. Cei care așteptau a doua venire a lui Hristos nu au ieșit literalmente, totuși marea mișcare produsă de proclamarea că Hristos va veni în 1843, poate fi foarte bine comparată cu cele zece fecioare care au ieșit cu lămpile lor.Această mișcare este, de asemenea, simbolizată de îngerul din Apocalipsa 14:6, 7. Dar se spune că această mișcare, reprezentată de ieșirea celor zece fecioare, a început acum două sute de ani. - La aceasta răspundem că Domnul nostru prezintă în Matei 24 și în cap. 25:1-12, o istorie conexă a celor mai importante evenimente, de care Biserica creștină urma să fie legată, până la a doua venire. Prin urmare, semnele speciale ale venirii lui Hristos, în soare, lună și stele, trebuie mai întâi să aibă loc și apoi să fie prezentate lumii, împreună cu alte motive, ca dovezi ale apropierii Adventului, înainte ca mișcarea reprezentată de ieșire să aibă loc.Deoarece prezentarea semnelor, împreună cu alte dovezi, atrage cele două clase de slujitori și produce mișcarea, ieșirea din parabolă trebuie neapărat să se aplice la o perioadă de timp după împlinirea semnelor prezise. Cei care se întorc cu două sute de ani în urmă pentru a începe "strigătul de la miezul nopții", așa cum îl numesc ei, îngerul cu evanghelia veșnică și ieșirea, trebuie să lase deoparte nu numai mișcarea Adventă cu care am fost conectați, ci și semnele din soare, lună și stele...Prin urmare, este evident că parabola se aplică la mișcarea Adventă cu care am fost conectați. Luarea lămpilor și ieșirea din parabolă reprezintă efectul pe care strigătul ceasului judecății l-a avut asupra poporului Advent, care și-a luat bibliile și, cu "speranța binecuvântată" și cu așteptarea plină de bucurie de a-L vedea în curând pe Regele gloriei, a fost îndepărtat de spiritul și interesele acestei lumi.

"Cinci dintre ele erau înțelepte și cinci erau neînțelepte. Cele neînțelepteși-au luat lămpile și nu au luat cu ele untdelemn; dar cele înțelepte au luat untdelemn în vasele lor împreună cu lămpile lor.În timp ce mirele zăbovea, toate au ațipit și au dormit."

Adevărații credincioși și cei din rândurile Adventului care nu au o credință adevărată au fost numiți fecioare înțelepte și fecioare neînțelepte. Acest lucru este incorect. Astfel de termeni sunt limitați la istoria căsătoriei. Dar faptul că în mișcarea Adventă s-au manifestat două clase, al căror caracter și acte se compară bine și pot fi "asemănate" cu caracterul și actele fecioarelor neînțelepte și înțelepte din parabolă, este evident.Cei reprezentați de

celeînțelepte, credeau pe deplin că Hristos va veni, doreau venirea lui. Clasa reprezentată de cele neînțelepte, care nu au luat ulei cu ele, doar credeau că va veni, iar unii dintre ei se temeau că ar putea fi așa, dar totuși iubeau prea mult această lume ca să renunțe la ea, pentru a obține credința adevărată. Întârzierea mirelui se regăsește și în istoria nunții. Acum ne întrebăm: A existat ceva în istoria Adventului care să se poată compara cu această întârziere?

Primul moment publicat pentru a doua venire a fost 1843, ora evreiască. Multe cărți, scrise de frn. Miller, Litch, Fitch, Fitch, Storrs, Hale, Bliss și mulți alții, care prezentau dovezile că Hristos va veni în 1843, au fost împrăștiate în lung și în lat. Și aveam multe motive să presupunem că acești oameni credeau pe deplin ceea ce învățau. Dar oamenii Adventului aveau să se confrunte cu o dezamăgire. Timpul a trecut, iar ei au fost umiliți în fața lumii. Unii au renunțat în mod public la doctrină, dar majoritatea au urmat calea profeției, unde au văzut un timp de așteptare. Această așteptare a fost transmisă în toate ziarele Advente din țară. Vom da aici extrase din "Scutul Adventului", nr. 1, paginile 122-124, publicat în mai 1844. Aceasta a fost o lucrare standard pentru credincioșii Așteptători și prezintă punctul de vedere unanim adoptat cu privire la adevărata lor poziție în acel moment.

"După ce am depășit punctul de încheiere aparentă a perioadelor profetice, suntem plasați într-o poziție în care Dumnezeu a prevăzut faptul că copiii Săi vor fi plasați, la sfârșitul viziunii; și pentru care a luat măsuri, prin profetul Habacuc 2:1-3, când spune: "Voi sta pe turnul meu și voi veghea să văd ce-mi va spune; și ce voi răspunde când voi fi mustrat", sau cum se citește pe margine "certat"."Și Domnul mi-a răspuns și mi-a zis: "Scrie viziunea și fă-o clară pe table, ca să poată alerga cel ce o citește. Căci viziunea este încă pentru un timp hotărât" [cele șapte timpuri], "dar la sfârșitul [perioadelor profetice] va vorbi și nu va minți; chiar dacă va zăbovi" [dincolo de încheierea lor aparentă], "așteptați-o, pentru că va veni cu siguranță" [în plinătatea timpurilor profetice, dincolo de care] "nu va zăbovi".

Faptul că această avertizare se referă la timpul prezent este evident din citarea ei de către Pavel în Evrei 10:36-39. "Căci aveți nevoie de răbdare, pentru ca, după ce veți împlini voia lui Dumnezeu, să primiți făgăduința. Căci încă puțină vreme, și Cel ce va veni va veni, și nu va zăbovi. Acum, cel neprihănit va trăi prin credință; dar dacă cineva se va trage înapoi, sufletul Meu nu va avea plăcere în el. Dar noi nu suntem dintre cei ce se trag înapoi spre pieire, ci dintre cei ce cred pentru mântuirea sufletului".

Credem că ne aflăm în acea perioadă despre care vorbește Mântuitorul nostru, când Mirele întârzie - Matei 25:5, cu care împărăția cerurilor ar trebui să fie comparată atunci când "robul cel rău [după ce a existat un aparent eșec în timp] va zice în inima sa: "Stăpânul meu întârzie să vină și va începe să lovească pe tovarășii săi de slujbă, să mănânce și să bea cu bețivii."

Ceea ce a fost în mod cert adevărat și a fost recunoscut de corpul Advent în 1844, nu a devenit neadevărat prin trecerea a câtorva ani. - Noi alegem să rămânem pe "credința originală". În timp ce mirele din parabolă a zăbovit, toate fecioarele au ațipit și au dormit. Acest lucru reprezintă în mod izbitor starea trupului Advent după ce a trecut primul timp publicat. S-a văzut clar că ne aflam în timpul de așteptare, dar cât de mult va dura nu știa nimeni. În această stare de incertitudine, fără un timp definit, poporul advent ca trup s-a scufundat într-o stare de adormire, reprezentată în mod potrivit prin adormire și somn.

"Și la miezul nopții s-a strigat: "Iată, vine Mirele, ieșiți în întâmpinarea Lui! Atunci toate acele fecioare s-au sculat și și-au aranjat lămpile. Iar cele neînțelepte au zis celor înțelepte: Dați-ne din untdelemnul vostru, căci lămpile noastre s-au stins. Iar cele înțelepte au răspuns: "Nu așa, ca să nu fie destul pentru noi și pentru voi; ci mergeți mai degrabă la cele ce vând și cumpărați pentru voi".

Spune un contestatar: "Nu cred că strigătul de la miezul nopții a fost dat încă." Nici noi nu credem că strigătul de la miezul nopții a fost auzit de noi, sau că va fi vreodată. Strigătul din Matei 25:6, "Iată că vine mirele", se află în istoria unei nunți orientale. Dar faptul că un strigăt a fost dat și pe deplin primit de întregul trup Advent în toamna anului 1844, care se compară bine cu strigătul de la miezul nopții din parabolă, nu ar trebui să fie negat de cei care au avut o experiență în acest sens. A venit la timpul potrivit. Strigătul din parabolă a urmat imediat după întârziere și după adormire și somn. Aceasta a urmat întârzierii noastre, după ce a fost dezamăgită, și a ajuns la urechile noastre în stare latentă. Acest strigăt le-a trezit pe cele zece fecioare și le-a determinat să își aranjeze lămpile. Acesta, însoțit de puterea Duhului, i-a trezit pe cei dintre Așteptători și i-a determinat să cerceteze Biblia ca niciodată înainte și să se consacre pe ei înșiși și bunurile lor lumești în întregime Domnului. Cei care au dat strigătul că Domnul va veni în luna a șaptea, 1844, au văzut clar că perioadele profetice ajungeau până la acel moment, prin urmare, dovezile care fuseseră prezentate din perioadele care dovedeau că Adventul va fi în 1843, dovedeau că va fi în 1844.Am văzut atunci o eroare în acest mod de calcul care a pus capăt celor 2300 de zile în 1843. Nici unul dintre cei care au scris împotriva Adventului nu a văzut-o. Mâna Providenței a acoperit greșeala până când a venit timpul ca ea să fie văzută. Eroarea consta în a lua 457 de ani întregi din cei 2300, ceea ce a dus la 1843, fără a ține cont de fracțiunea din anul 457 î.Hr. care trecuse, când a ieșit porunca, de la care se calculează cele 70 de săptămâni.Cum sunt necesari 457 de ani întregi și 1843 pentru a face 2300, fracțiunea din anul 457 î.Hr. care a trecut când au început cele 70 de săptămâni ar trebui adăugată la 1843, ceea ce duce la încheierea celor 2300 de zile în 1844. Acest aspect este clarificat în următoarea mărturie din "Advent Herald" din 13 noiembrie 1844.

"Mintea noastră a fost îndreptată spre acel moment [1843] din faptul că, datând cele câteva perioade profetice din acei ani în care cei mai buni cronologi atribuie împlinirea acelor evenimente care urmau să le marcheze începutul, toate păreau să se termine în acel an. Totuși, acest lucru era doar aparent. Noi datam cele "șapte vremuri", sau 2520 de ani, de la captivitatea lui Manase, care este, cu mare unanimitate, plasată de cronologi în anul 677 î.Hr. Această dată este singura de la care am socotit vreodată, pentru începutul acestei perioade; și scăzând B. C. 677 din 2520 de ani, a rămas anul 1843 d. Hr. Noi, însă, nu am observat că, întrucât ar fi nevoie de 677 de ani întregi î.Hr. și de 1843 de ani întregi d.Hr. pentru a completa 2520 de ani, aceasta ne-ar obliga, de asemenea, să prelungim această perioadă până în anul 1844 d.Hr., așa cum ar fi putut începe după începutul anului 677 î.Hr. Același lucru a fost valabil și pentru celelalte perioade.Marele jubileu de 2450 de ani, care începe cu captivitatea lui Ioiachim în anul 607 î.Hr. și cele 2300 de zile, care încep cu cele 70 de săptămâni î.Hr. 457, ar necesita 1843 de ani întregi după Hristos, la care s-ar adăuga tot atâția ani întregi înainte de Hristos, ca fiind anii în care am început întotdeauna fiecare perioadă, pentru a completa numărul de ani din fiecare; și cum, scăzând din fiecare perioadă data B.C. a începutului său, ar rămâne A.D. 1843, nu s-a făcut nici o referire la fracțiunea de an care, în fiecare caz, a trecut de la începutul său și care ar necesita ca fiecare perioadă să se extindă atât de mult dincolo de expirarea lui A.D. 1843, cât au început după începutul anului B.C. din care sunt datate.

În timp ce această discrepanță nu a fost observată în mod special de către noi, nu a fost observată nici de către vreunul dintre oponenții noștri. Printre toate argumentele care au fost aduse împotriva poziției noastre, nu s-a făcut nicio aluzie la acest punct."

Aplicarea corectă a lui Habacuc 2:2, 3 a fost văzută în mod clar de cei care au transmis mesajul lunii a șaptea. Corpul Advent a susținut atunci că publicarea a ceea ce se numește vechea hartă a fost o împlinire a cuvintelor profeților: "Scrieți viziunea și faceți-o clară pe table". - Referirea la diferitele documente Advente publicate în 1844, va rezolva acest punct. - Întrucât timpul este legat de viziunile lui Daniel și Ioan, concluzia pare firească că profețiile lor erau subiectul care urma să fie "lămurit pe table", ceea ce urma să se întâmple pentru "un timp hotărât".

"Chiar dacă va întârzia, așteptați-o, pentru că va veni cu siguranță, nu va întârzia." Iată o contradicție aparentă, care nu poate fi explicată decât prin fapte din experiența noastră de Așteptători. Perioada 1843 a fost înscrisă pe hartă, ca fiind momentul aparent al încheierii celor 2300 de zile; dar aceasta, după cum s-a văzut clar în 1844, nu a fost data reală a încheierii lor. Prin urmare, viziunea nu a întârziat cu adevărat, ci a părut să întârzie. "Chiar dacă va întârzia [dincolo de perioada de așteptare], așteptați-o", pentru că la momentul real al încheierii

celor 2300 de zile, 1844, viziunea "va vorbi și nu va minți". Se spune că mesajul din luna a 7-a, 1844, a fost o "minciună", deoarece Hristos nu a venit atunci. Este adevărat, viziunea celor 2300 de zile nu a învățat că Hristos va veni atunci, sau că venirea Sa va fi la sfârșitul zilelor; dar avem cele mai bune dovezi că zilele, atunci s-au încheiat, așa cum a fost învățat că se vor încheia, de către cei care au dat mesajul din luna a șaptea.Tipologiile din Legea lui Moise nu ne-au învățat că Marele nostru Mare Preot va veni din ceruri în a zecea zi a lunii a șaptea, 1844, dar, în legătură cu cele 2300 de zile, ele dovedesc în mod clar că Hristos a început atunci lucrarea de curățare a Sanctuarului ceresc, descrisă în lege prin ispășirea din ziua a zecea. O astfel de schimbare în poziția Marelui nostru Mare Preot, reprezentată de venirea mirelui din parabolă, a fost anunțată foarte corect de cei care au transmis mesajul lunii a șaptea.Nici parabola nu ne învață că Domnul va veni în momentul în care în istoria noastră se va aplica strigătul de la miezul nopții. Vedem acum puncte din parabolă care se aplică mai târziu în experiența noastră, dar înainte de a doua venire, cum ar fi ciocănitul. Când am transmis mesajul din luna a șaptea, scenele de încercare viitoare de atunci ne-au fost sigilate și, pentru viețile noastre, nu am putut vedea nicio Profeție care să se împlinească înainte de Advent.

Poporul Advent a căutat în mod scriptural și a pledat cu tărie pentru "pâinea" vieții în 1843, și ne este greu să credem că Tatăl nostru ceresc ne-a dat o "piatră" sau că ne-a dat un "scorpion" în 1844. Și nu reușim să înțelegem cum a fost posibil ca trupul Adventului să urmeze calea profeției, fără să experimenteze o astfel de mișcare precum cea din toamna anului 1844. Viziunea care părea să întârzie a vorbit atunci. Lăsați-i pe alții să o numească "minciună". Dar noi credem pe deplin că atunci a fost experimentată împlinirea cuvintelor profetului "la sfârșitul [celor 2300 de zile] va vorbi și NU va MINȚI".Este adevărat că am fost dezamăgiți în ceea ce privește evenimentul care urma să aibă loc, dar aceasta nu este o dovadă că mișcarea nu a fost în ordinea Domnului și o împlinire a profeției. Cei care "și-au aruncat hainele pe drum" și au strigat "Osana Fiului lui David", în timp ce Isus a intrat călare în Ierusalim, au confundat în întregime scopul primei veniri, însă acea manifestare a fost tot ce era necesar pentru a împlini Zaharia 9:9. Fariseii au spus: "Învățătorule, mustră-ți ucenicii!" Isus le-a răspuns: "Vă spun că, dacă aceștia ar tăcea, pietrele ar striga imediat".Dacă o astfel de expoziție ar avea loc în zilele noastre, o mie de voci s-ar ridica și ar spune că este vorba de "mesmerism". "Greșeala" noastră, așa cum se numește, în luna a șaptea, a fost de aceeași natură cu cea a ucenicilor. Aceștia au avut ocazia să afle obiectul primei veniri. Adventiștii au șansa de a afla evenimentele care, în ordine, precedă a doua venire. Fără îndoială, dar mulți dintre cei care s-au alăturat strigătului general de "Osana Fiului lui David", s-au rușinat apoi de aceasta și poate că și-au făcut "mărturisirea" în fața fariseilor. Adventiștii nu ar trebui să se rușineze de însăși experiența care i-a chemat din lume și din biserici și care i-a făcut adventiști.

Consecvența le cere să își recunoască experiența, sau să renunțe la numele de adventiști.

Isus nu a mustrat mulțimea care striga. El a arătat necesitatea ca ei să dea frâu liber bucuriei lor, însă nu trebuiau să-și realizeze așteptările. El nu ne-a mustrat pentru că am dat strigătul lunii a șaptea. El ne-a binecuvântat din belșug proclamând-o, deși aveam să fim dezamăgiți. Vom da aici extrase din "Advent Herald" din 13 noiembrie 1844, J. V. Himes, S. Bliss și A. Hale, editori, care oferă o perspectivă corectă asupra mișcării lunii a șaptea.

“Alarma a fost dată peste tot; strigătul a fost dat peste tot. Și din nou putem vedea că Dumnezeu era cu noi. A fost o lucrare de purificare a sufletului; și copiii lui Dumnezeu s-au închinat în prezența Lui și au primit binecuvântări pentru sufletele lor, fără precedent în istoria cauzei Adventului. Și totuși suntem dezamăgiți - ziua a trecut și noi am fost încă aici."

"Și o considerăm ca pe o altă și mai CUTREMURĂTOARE încercare decât prima proclamație a vremii. Ea a cercetat Ierusalimul ca pe niște lumânări; și a curățat cerul vechi. A pus la încercare inimile tuturor celor care au auzit-o și a trezit dragostea pentru apariția Domnului; sau a stârnit o ură, mai mult sau mai puțin perceptibilă, dar cunoscută de Dumnezeu, față de venirea Sa.A trasat o linie de demarcație și a trezit sensibilitățile, astfel încât cei care își vor examina inimile să știe de care parte ar fi fost găsiți dacă ar fi venit Domnul - dacă ar fi exclamat: "Iată, acesta este Dumnezeul nostru, L-am așteptat și El ne va salva"; sau dacă ar fi chemat stâncile și munții să cadă peste ei pentru a-i ascunde de fața Celui care stă pe tron și de mânia Mielului.Dumnezeu, după cum credem, și-a testat astfel poporul, le-a încercat credința, i-a pus la încercare și a văzut dacă, în ceasul încercării, se vor retrage din poziția în care El ar putea considera potrivit să îi plaseze; și dacă vor renunța la această lume și se vor baza cu încredere implicită în cuvântul lui Dumnezeu.Și noi credem că am făcut voia lui Dumnezeu dând astfel semnalul de alarmă, așa cum credem că a făcut-o Iona când a intrat în Ninive, la o zi de mers, și a strigat: "Încă patruzeci de zile și Ninive va fi răsturnată". Ninive nu a fost atunci răsturnată; nici Domnul nu a făcut încă eliberare pe pământ, nici locuitorii lumii nu au căzut. A fost Iona un profet fals când a propovăduit timpul distrugerii Ninivei? Nu; el a predicat doar ceea ce Dumnezeu i-a cerut."

"Predicarea lui Iona a servit ca un test pentru locuitorii din Ninive și a îndeplinit scopurile lui Dumnezeu, la fel de mult cum ar fi făcut-o dacă orașul ar fi pierit. Credem că ACEASTĂ ULTIMA CRIZĂ A FOST UN TEST; și că, cu viziunea noastră asupra datoriei, am fi păcătuit la fel de mult împotriva lui Dumnezeu, dacă ne-am fi abținut de la a da acest mesaj precum a făcut-o Iona când 's-a ridicat ca să fugă la Tarsis din fața Domnului;'că am fi păcătuit la fel de mult, dacă am fi refuzat să îi dăm atenție, ca și ninivitenii, refuzând să se pocăiască la predicarea lui; și că toți cei care sunt supărați că am predicat un timp care nu s-a

împlinit, sunt la fel de vinovați ca și Iona, când s-a mâniat și s-a rugat Domnului să îi ia viața, pentru că Dumnezeu a cruțat acea mare cetate; și se pot întreba cum l-a întrebat Dumnezeu pe Iona: "E bine să te mânii?". Avem astfel un caz consemnat în care Dumnezeu a justificat propovăduirea timpului, deși evenimentul nu s-a produs așa cum a fost prezis".

"Avem, de asemenea, în cazul lui Avraam, când nu și-a reținut singurul fiu, un exemplu în care Dumnezeu a vrut să încerce credința robului său. Când i s-a poruncit să-l ducă pe Muntele Moria și să-l aducă pe Isaac ca ardere de tot, era de datoria lui să se supună lui Dumnezeu, să acționeze în conformitate cu credința sa. Dacă Avram s-ar fi oprit să se întrebe dacă nu cumva, până la urmă, s-ar fi înșelat, ar fi păcătuit; dar, crezând în Dumnezeu și socotind că El era în stare să-l învie chiar și din morți, el și-a pus singurul fiu pe altar și a întins cuțitul din mână ca să-l omoare.Dumnezeu, după ce l-a pus astfel la încercare și i-a dovedit credința, l-a cruțat de jertfă; "căci", a spus Dumnezeu, "acum știu că te temi de Dumnezeu, căci nu mi-ai ascuns pe fiul tău, singurul tău fiu". Nimeni nu va spune că Avraam s-a înșelat crezând că trebuia să-și omoare fiul; dar Dumnezeu a ales tocmai acest mod de a-i testa credința. Tot așa credem că Dumnezeu a îngăduit propovăduirea din acest ultim timp cu același scop în ceea ce-i privește pe copiii Săi de acum, pentru a le testa credința."

În "Herald" din 30 octombrie se spune: "La început, timpul hotărât a fost în general combătut; dar se pare că a existat o putere irezistibilă care a însoțit proclamarea sa, care i-a prosternat pe toți în fața ei. Ea a măturat pământul cu viteza unei tornade și a ajuns la inimile din locuri diferite și îndepărtate aproape simultan și într-un mod care poate fi explicat doar prin presupunerea că DUMNEZEU ERA ÎN EA.Ea a produs pretutindeni cea mai adâncă cercetare a inimii și umilință a sufletului înaintea Dumnezeului din înaltul cerului. A provocat o îndepărtare a afecțiunilor de la lucrurile acestei lumi - o vindecare a controverselor și animozităților - o mărturisire a greșelilor - o cădere în fața lui Dumnezeu și o pocăință, cu inima zdrobită, către El pentru iertare și acceptare. Aceasta a provocat o umilință de sine și o prosternare a sufletului, așa cum nu am mai văzut niciodată.

Conferențiarii din rândul adventiștilor au fost ultimii care au îmbrățișat viziunile timpului, iar cei mai proeminenți dintre ei au fost cei care au aderat la ele mai târziu. Se părea că nu era lucrarea oamenilor, ci că era adusă împotriva voinței oamenilor. Cele câteva ziare adventiste au intrat în vederile lor abia la o oră târzie; și acest ziar a fost ultimul care și-a ridicat vocea în răspândirea strigătului. Pentru o lungă perioadă de timp am fost hotărâți să nu luăm parte la această mișcare, nici în opoziție, nici în susținerea ei. Ulterior, ne-am străduit să subliniem ceea ce am considerat a fi câteva inexactități în argumentele folosite, dar care nu au afectat în mod semnificativ rezultatul.Abia la aproximativ două săptămâni de la începutul celei de-a șaptea luni, am fost impresionați în mod

deosebit de progresul mișcării - când am avut o astfel de viziune asupra ei, încât să ne opunem sau chiar să rămânem tăcuți mai mult timp, ni s-a părut că ne opunem lucrării Duhului Sfânt și, intrând în lucrare cu tot sufletul nostru, nu am putut decât să exclamăm: "Ce am fost noi, ca să ne împotrivim lui Dumnezeu?".Ni s-a părut că a fost atât de independentă de acțiunea umană, încât nu am putut decât să o privim ca pe o împlinire a "strigătului de la miezul nopții", după ce mirele a zăbovit și fecioarele auațipit și au adormit, când toate trebuiau să se ridice și să-și aranjeze lămpile. Și această ultimă lucrare se pare că a fost făcută; pentru că nu a mai existat niciodată o perioadă în care formațiunile respective de Așteptători să fi fost într-o stare atât de bună de pregătire pentru venirea Domnului."

"Având în vedere toate circumstanțele care au însoțit această mișcare, efectul binecuvântat pe care l-a produs asupra minții copiilor lui Dumnezeu, precum și ura și răutatea pe care le-au manifestat dușmanii săi, trebuie să o considerăm în continuare ca fiind adevăratul strigăt de la miezul nopții. Și dacă mai avem câteva zile în care să ne încercăm credința, este încă în conformitate cu parabola celor zece fecioare; pentru că atunci când toate se vor fi trezit și își vor fi aranjat lămpile, va mai fi un timp în care lămpile fecioarelor nebune se vor stinge.Acest lucru nu se putea întâmpla fără o trecere prin ziua a zecea; căci până atunci lămpile lor ar fi ars. Prin urmare, trebuia să treacă acea zi, pentru ca cele neînțelepte să renunțe la credința lor, așa cum trebuia să treacă și anul 1843, pentru timpul de așteptare."

Spune "Vocea Adevărului" din 7 noiembrie 1844: "Recunoaștem cu bucurie că ne-am înșelat în ceea ce privește natura evenimentului pe care îl așteptam să aibă loc în a zecea zi a lunii a șaptea; dar nu putem admite încă că Marele nostru Mare Preot nu a împlinit în acea zi TOT CEEA CE TIPUL NE-AR ÎNDREPTĂȚI SĂ AȘTEPTĂM. NOI CREDEM ACUM CĂ A FĂCUT-O."

"Credem că parabola celor zece fecioare ne spune clar unde ne aflăm. Vestirea din a zecea zi a lunii a șaptea, credem că a fost strigătul de la miezul nopții, când toate fecioarele, nu o parte, s-au ridicat și și-au aranjat lămpile. Această lucrare a continuat până când a trecut ziua a zecea".

Mărturii de acest fel pot fi date pe larg din pixurile lui Miller, Marsh, Cook, Brown, Mansfield, Fassett, Needham, Porter, Shipman și alții; dar ceea ce am dat noi arată credința trupului Advent în plânsul din luna a șaptea, la scurt timp după ce a trecut timpul. Noi nu ne bazăm, în niciun caz, credința noastră pe mărturia lor; o dăm doar pentru a arăta că poziția noastră actuală în legătură cu strigătul din parabolă, este aceeași cu cea pe care a avut-o întregul corp al fraților Așteptători atunci când Dumnezeu era cu ei, când erau uniți și manifestau spiritul Evangheliei.

Se spune în "Herald" din 6 noiembrie 1844: - "Să ne îngrijim cu toții ca lecția pe care am primit-o să nu se piardă pentru noi. Să ținem cu tărie ceea ce am obținut. Să nu lăsăm pe nimeni să se întoarcă înapoi, nici să privească înapoi. - Amintiți-vă de soția lui Lot. Rămâneți umiliți în valea umilinței, la picioarele crucii. Nimeni să nu se retragă spre pierzanie. Acum este momentul de încercare. Perseverați încă puțin și totul va fi câștigat. Întoarceți-vă acum și totul este pierdut."

Un sfat atât de excelent ca cel de mai sus a înveselit spiritele îngenuncheate ale sfinților dezamăgiți, dar care așteptau și care își consacraseră totul pentru împărăție. Dacă "Herald" ar fi continuat să-i îndemne pe frați să țină cu tărie și să nu piardă lecția primită în strigătul din luna a șaptea, mii de oameni, fără îndoială, ar fi fost feriți de spiritul lumii și ar avea acum credință vie în venirea lui Hristos, care și-au pierdut speranța.Dar când "Herald" și "Vocea Adevărului" și-au schimbat poziția, au renunțat la lucrarea trecută a lui Dumnezeu, iar mulți dintre conducători au declarat că mișcarea lunii a șaptea era rezultatul "mesmerismului", trupul Adventului a fost zdruncinat aproape în bucăți. S-a spus la Conferința de la Albany din 1845: "Mișcarea lunii a șaptea a produs un mesmerism de șapte picioare adâncime!".

"În timp ce ele se duceau să cumpere, a venit mirele și cele care erau pregătite au intrat cu el la nuntă, iar ușa s-a închis."

Cele neînțelepte care au cerut untdelemn, atunci când s-a dat strigătul de la miezul nopții din parabolă, credem că reprezintă cererile de lumină făcute de cei care erau fără inimă și care au fost mișcați de frică doar la proclamarea mesajului lunii a șaptea. Dar cele cinci fecioare înțelepte, în istoria nunții, nu au avut nici una de prisos. Ele le-au îndemnat pe cele neînțelepte să meargă și să cumpere. Acest lucru ilustrează în mod izbitor poziția noastră și natura mesajului pe care îl transmitem la strigare. Venise atunci momentul în care unul nu mai putea depinde de altul. Fiecare dintre cei care auzeau strigătul trebuia să aibă o experiență vie, proprie. "Du-te la Dumnezeu pentru tine însuți pentru lumină" era un răspuns obișnuit pentru cei care o cereau.

"Și în timp ce ele se duceau să cumpere, a venit mirele", etc. Aici se poate pune întrebarea dacă noi credem că Mirele a venit în 1844. La aceasta răspundem: Nu, nu credem. Venirea mirelui a avut loc în istoria nunții răsăritene, care trebuie să fie ținută distinctă de istoria Adventului. Dar că a avut loc un eveniment legat de istoria Adventului, care poate fi "asemănat" cu venirea mirelui din parabolă, vom arăta că a avut loc.

Cele 2300 de zile au fost pilonul principal al teoriei Adventului. La sfârșitul lor, Sanctuarul urma să fie curățat. S-a dedus că curățirea Sanctuarului era arderea lumii la a doua venire a lui Hristos. Și am înțeles Daniel 8:14, ca și cum ar fi citit până la 2300 de zile, apoi va veni Hristos, iar la venirea Lui, Sanctuarul

pământului, va fi renovat și făcut nou.Faptul că cele 2300 de zile au început în anul 457 î.Hr. a fost clarificat în 1843, 1844, iar de atunci a fost stabilit în "Herald" din 1850 și 1851, dincolo de orice îndoială. S-a arătat că Hristos a fost răstignit în anul 31 d. Hr. în mijlocul [centrul] celei de-a 70-a săptămâni, prin urmare cele 70 de săptămâni s-au încheiat în toamna anului 34 d. Hr. iar cele 2300 de zile s-au încheiat, în consecință, în toamna anului 1844. Vezi nr. 2 din "Review and Herald".

Dar Hristos nu a venit la sfârșitul zilelor, iar pământul rămâne neschimbat. Prin urmare, vom face bine să cercetăm mai atent și să vedem dacă pământul sau țara Canaanului este Sanctuarul. Doar trei texte [Exodul 15:17; Psalmul 78:54; Isaia 63:18] au fost citate pentru a dovedi că pământul, sau pământul Canaanului este Sanctuarul, iar atunci când sunt comparate cu legătura lor, ele infirmă cu adevărat punctul pe care se spune că îl dovedesc. Vezi nr. 4 din "Review and Herald". - De asemenea, articolele despre Sanctuar ale lui O. R. L. Crosier, în broșura "Advent Review", paginile 37-48, și nr. 10 din "Review and Herald".

Pe măsură ce cele 2300 de zile ajung până la dispensația evanghelică, ar trebui să căutăm în Noul Testament semnificația sanctuarului care va fi curățat la sfârșitul lor. Pavel a scris un comentariu asupra legii tipice și ne-a arătat în mod clar adevăratul Sanctuar din ceruri care a luat locul celui pământesc, singurul lucru care poate fi numit în mod corespunzător Sanctuarul lui Dumnezeu în dispensația evanghelică. Vom cita aici din epistola sa către Evrei.

"Atunci, într-adevăr, primul legământ avea și rânduieli de serviciu divin și un sanctuar lumesc. Căci a fost făcut un cort; cel dintâi care se numește sfânta, în care erau sfeșnicul, masa și pâinile de arătat, iar după perdeaua a doua, cortul care se numește cel mai sfânt dintre toate; care avea cădelnița de aur și chivotul legământului acoperit de jur împrejur cu aur, în care era vasul de aur care avea mană, toiagul lui Aaron care înmugurise și tablele legământului. Iar deasupra, heruvimii slavei care umbreau scaunul milei, despre care nu putem vorbi acum în mod special. Acum, când aceste lucruri au fost astfel rânduite, preoții intrau mereu în primul cort, îndeplinind slujba lui Dumnezeu. În cel de-al doilea, marele preot mergea singur o dată pe an." - Cap. 9:1-7.

"Iată care este suma lucrurilor despre care am vorbit: Avem un astfel de Mare Preot, care este așezat la dreapta tronului Maiestății în ceruri; un slujitor al sanctuarului și al adevăratului cort, pe care l-a ridicat Domnul și nu un om. ..... Căci, dacă ar fi pe pământ, nu ar trebui să fie preot.[Aici este o dovadă pozitivă că preoția lui Hristos nu a fost împlinită pe pământ în momentul primei veniri, ci că ea urma să se împlinească în ceruri, după înălțarea Sa,] întrucât există preoți care oferă daruri conform legii. Care slujesc după exemplul și umbra LUCRURILE CEREȘTI, așa cum Moise a fost sfătuit de Dumnezeu când era

pe cale să facă tabernacolul; căci vezi (spune el) să faci toate lucrurile după modelul care ți-a fost arătat pe munte". - Capitolul 8:1-5.

"Modelul" care i-a fost arătat lui Moise pe Munte era "Adevăratul Cort" sau Sanctuarul din ceruri, al cărui ministru sau preot urma să fie Hristos în dispensația evanghelică. A ascultat Moise de Dumnezeu și a urmat "modelul"? Dacă a făcut-o, atunci avem dovezi copleșitoare că tipul este un ghid perfect pentru substanță, pentru lucrurile cerești în sine. Aceasta ne va conduce la o viziune corectă a preoției lui Hristos în Sanctuarul ceresc.

Locul pentru "sfeșnic" în Sanctuarul tipic era Locul Sfânt. A se vedea Evrei 9:2. Ioan a avut o vedere a lui Hristos în anul 96 d.Hr., un Preot în Locul Sfânt al Sanctuarului ceresc. El spune:

"Și m-am întors să văd vocea care vorbea cu mine. Și, întorcându-mă, am văzut șapte sfeșnice de aur; ["Să-i faci cele șapte lămpi și să le aprinzi, etc." - Exodul 25:37;]. Și în mijlocul celor șapte sfeșnice, unul asemenea Fiului Omului, îmbrăcat cu o haină până la picioare". - Apocalipsa 1:12, 13.

Singurul loc pentru Chivotul legământului în Sanctuarul tipic era în Locul Preasfânt,în interiorul celui de-al doilea văl (perdea). Acest loc foarte sacru este numit "cortul mărturiei". Locul Preasfânt al Sanctuarului ceresc urma să fie deschis sub sunetul celui de-al șaptelea înger, chiar înainte de a doua venire, iar Chivotul legământului urma să fie văzut atunci de biserică. Capitolul al unsprezecelea din Apocalipsa prezintă evenimentele de sub sunetul celui de-al șaptelea înger. Unul dintre ele este următorul:

"Și templul lui Dumnezeu s-a deschis în ceruri și s-a văzut în templul Lui chivotul testamentului Său." - Apocalipsa 9:19.

"Și după aceea m-am uitat și iată că templul cortului mărturiei din ceruri s-a deschis." - Apocalipsa 15:5.

Avem astfel o dovadă suficientă că Sfânta Sfintelor, mobilierul și vasele sfinte ale Sanctuarului ceresc există, la fel de bine ca și cele ale Sanctuarului pământesc. Când Moise a primit instrucțiuni cum să facă chiar și cleștele și tabachera de aur, Domnul i-a spus: "Și caută să le faci după modelul lor, care ți-a fost arătat pe munte". Exodul 25:38-40.

Sanctuarul pământesc a fost curățat în a zecea zi a lunii a șaptea, la sfârșitul a 364 de zile. Această curățare nu se făcea pentru că Sanctuarul în sine era necurat, ci "din cauza necurăției copiilor lui Israel și din cauza fărădelegilor lor în toate păcatele lor". Leviticul 16:16. Sanctuarul ceresc, din același motiv, urma să fie curățat la sfârșitul celor 2300 de zile. Spune Pavel,"Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, printr-un cort mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini." "Prin urmare, era necesar ca modelele lucrurilor din

ceruri să fie purificate cu acestea; dar lucrurile cerești în sine cu sacrificii mai bune decât acestea". - Evrei 9:11, 23.

În legea tipică existau două ispășiri. Una era pentru iertarea păcatelor, în timp ce preoții intrau doar în Sfânta; și pentru a o face, ei puteau intra în acea încăpere "întotdeauna" sau zilnic. Cealaltă era ispășirea anuală pentru curățirea Sanctuarului, în timp ce doar marele preot intra în "Sfânta Sfintelor". Aceasta avea loc în a zecea zi a lunii a șaptea. În acea zi a avut loc o schimbare în slujbele din Sanctuar. "Cortul mărturiei" al Sanctuarului pământesc, care fusese închis timp de 364 de zile, a fost deschis în acea zi. În timp ce vorbește despre preoții care oficiau în Sanctuarul lumesc, apostolul spune:"Care servesc ca EXEMPLU și UMBRĂ a lucrurilor cerești, așa cum Moise a fost sfătuit de Dumnezeu când era pe cale să facă cortul, căci: "Vezi (a spus el) să faci toate lucrurile după modelul care ți-a fost arătat pe munte"." - Evrei 8:5.

Aici trebuie să se înțeleagă clar că serviciile legate de cele două ispășiri ale legii erau un "exemplu și o umbră a lucrurilor cerești", adică lucrurile cerești, sau preoția lui Isus Hristos, substanța sau trupul, își arunca umbra înapoi în epoca iudaică. Și pentru a fi și mai sigur că slujbele Sanctuarului pământesc, "umbra", erau încadrate în slujbele viitoare de atunci ale Sanctuarului ceresc, "lucrurile bune care vor veni", apostolul adaugă că, atunci când Moise era pe cale să facă tabernacolul, i s-a poruncit să "facă TOATE LUCRURILE după modelul care i-a fost arătat" "pe munte". Spune Pavel: "Legea având o umbră a lucrurilor bune care vor veni, și nu imaginea însăși a lucrurilor".Nu era posibil ca slujbele din Sanctuarul pământesc să fie "imaginea însăși" a celor din cel ceresc, ci la fel de aproape precum o umbră corespunde substanței. Există această diferență. Preoții au oficiat slujba zilnică în Sfânta, timp de 364 de zile, apoi a avut loc o schimbare în slujbele din Sanctuarul lumesc. Marele preot a intrat în Sfânta Sfintelor, în a zecea zi a lunii a șaptea, și în acea zi a făcut ispășirea pentru curățirea Sanctuarului. Această schimbare era anuală. Dar o astfel de schimbare nu avea să aibă loc în slujba Sanctuarului ceresc până la sfârșitul celor 2300 de zile profetice. "Până la 2300 de zile, atunci Sanctuarul va fi curățat", i-a spus îngerul lui Daniel. În lege, uciderea animalelor se repeta zilnic și anual, dar Hristos a fost ucis o singură dată. Ispășirea zilnică a fost continuată doar 364 de zile înainte ca serviciile Sanctuarului pământesc să se schimbe și să fie introdusă ispășirea în a zecea zi pentru curățirea Sanctuarului. Dar în preoția lui Isus Hristos, mijlocirile Sale continue în Locul Sfânt al Sanctuarului ceresc, aveau să continue mai mult de 1800 de ani, până la sfârșitul celor 2300 de zile, [ani,] care a fost toamna anului 1844, când avea să aibă loc o schimbare în medierea Sa.El nu mai putea fi un "slujitor" în Locul Sfânt pentru toată lumea, așa cum fusese timp de peste 1800 de ani, deoarece venise timpul ca Sanctuarul ceresc să fie curățat. Prin urmare, Isus, în a zecea zi a lunii a șaptea 1844, la sfârșitul celor 2300 de zile, după ce și-a încheiat medierea pentru toată lumea, trebuia să treacă în Locul Preasfânt, în interiorul celui de-al doilea văl, sau în acea încăpere

a "Templului lui Dumnezeu din ceruri" numit "Cortul mărturiei". "Mărturia" înseamnă aici cele zece porunci, care în Sanctuarul tipic erau plasate în "Sfânta Sfintelor".Această schimbare în poziția Marelui nostru Mare Preot este ilustrată și poate fi "comparată" cu venirea mirelui din parabola celor zece fecioare. Preoția lui Hristos este "neschimbabilă" în această privință, nu trece de la El la altul, așa cum a făcut-o preoția levitică; dar faptul că urma să aibă loc o schimbare în poziția și slujirea Sa, la sfârșitul celor 2300 de zile, este clar.

Se spune că părerea că adventiștii au împlinit parabola din Matei 25:1-12 duce la spiritism. Acest lucru poate fi adevărat; dar, rețineți, nu aceasta este poziția noastră. Venirea mirelui se află în istoria căsătoriei. Poziția noastră este că a avut loc o schimbare în poziția și lucrarea Marelui nostru Preot literal în Sanctuarul literal din ceruri, care trebuie comparată cu venirea mirelui în cadrul nunții. Acest punct de vedere este o protecție perfectă împotriva spiritismului. Nu numai că noi credem într-un Isus literal, care este un "Ministru al Sanctuarului", dar credem și că Sanctuarul este literal.- Mai mult, când Ioan spune că a văzut "pe cineva ca Fiul omului" "în mijlocul celor șapte sfeșnice", adică în Locul Sfânt, nu știm cum să facem din sfeșnicul spiritual și din Fiul omului unul literal. Prin urmare, credem că ambele sunt literale și că Ioan L-a văzut pe Iisus în timp ce era "slujitor" în Locul Sfânt. Ioan a avut, de asemenea, o vedere a unei alte părți a Sanctuarului, vedere care se aplică la momentul sunetelor îngerului al șaptelea. El spune: "Templul lui Dumnezeu a fost deschis în cer și s-a văzut în templul Lui ARCUL TESTAMENTULUI LUI". Apocalipsa 11:19. De asemenea, "Cortul mărturiei a fost deschis în cer". Cap. 15:5. Fiind vorba de un eveniment care va avea loc sub sunetul celui de-al șaptelea înger, nu se putea împlini decât la sfârșitul celor 2300 de zile. Locul Preasfânt, care conținea Chivotul celor zece porunci, a fost apoi deschis pentru ca Marele nostru Mare Preot să intre și să facă ispășire pentru curățirea Sanctuarului. Dacă ne luăm libertatea de a spune că nu există un Chivot literal, care să conțină cele zece porunci în ceruri, putem merge doar un pas mai departe și să negăm Orașul literal și pe Fiul lui Dumnezeu literal. Cu siguranță, adventiștii nu ar trebui să aleagă punctul de vedere spiritual, în locul celui pe care l-am prezentat. Noi nu vedem nicio cale de mijloc care să fie adoptată.

"Și cei care erau pregătiți, au intrat cu el la nuntă." - Deseori se pune întrebarea: Cum au intrat credincioșii adevărați cu Hristos la nuntă în 1844? La aceasta răspundem că intrarea și ușa închisă se află în istoria nunții. Cele zece fecioare au avut lămpi literale, au ieșit literalmente, iar "înțeleptele" a intrat cu mirele, și o ușă literală a fost închisă. Nu este așa în istoria Adventului. Prin urmare, cei care susțin că intrarea trebuie să fie împlinită literal prin intrarea sfinților în Noul Ierusalim, sau în alt loc, ar trebui să facă ca și lămpile, mersul înainte și bătaia să fie literale.În luna a șaptea, în 1844, am fost chemați să ieșim din lume. În cea de-a zecea, simpatia noastră a fost în întregime cu Isus cel așteptat. Înainte de aceasta, avertizam lumea cu lacrimi să fie pregătită pentru

venirea Domnului: dar în acea zi, sau în jurul acelei zile, munca noastră pentru necredincioși s-a rostogolit de la noi, iar o mână nevăzută ne-a tras departe de lume și ne-a închis în dulcea comuniune cu Isus. Mărturiile emoționante ale unor frați de frunte, publicate după ziuaa zecea, și experiența întregului corp al fraților din mișcarea Adventă stabilesc acest lucru.Biserica lui Hristos, din ziua Cincizecimii, nu a experimentat o schimbare atât de bruscă și de mare în muncă și sentimente, cum au experimentat adventiștii în 1844. Cu câteva zile înainte de ziua a zecea a lunii a șaptea, mii de oameni alergau încoace și încolo, dând strigătul, iar hârtiile care conțineau mesajul erau împrăștiate peste tot, ca frunzele toamnei. Dar, în jurul datei de zece, fiecare ziar adventist a fost oprit, iar frații călători s-au întors la casele lor, simțind că au dat ultimul lor mesaj lumii. Starea de spirit din întregul corp al fraților Adventi nu poate fi explicată altfel decât prin faptul că atunci a avut loc o schimbare în poziția "viței de vie" [Isus], iar "ramurile" vii au simțit-o. Și când a încetat să pledeze pentru lume și s-a mutat în interiorul celui de-al doilea văl, ramurile vii au fost chemate departe de lume, iar simpatia lor a fost cu Isus și între ele.

Acest lucru se compară bine cu fecioarele înțelepte din parabolă care merg la nuntă. Am putea remarca aici și faptul că, în ziua ispășirii pentru curățarea sanctuarului pământesc, marele preot a dus în Sfânta Sfintelor, pe platoșa de judecată, numele tuturor celor din Israel care puteau beneficia de ispășirea din ziua a zecea. Astfel, Marele nostru Preot a purtat înăuntru, în a zecea zi a lunii a șaptea, 1844, pe toți cei care nu respinseseră lumina și adevărul suficient pentru a fi tăiați din Israel. În acest fel, ramurile au fost purtate împreună cu Vița de vie.

"Și ușa a fost închisă." Și aceasta a fost o ușă literală în cadrul nunții și a fost menită să ilustreze un eveniment important legat de istoria Adventului, la care ne-am referit deja în comentariile noastre despre venirea mirelui și intrarea cu el la nuntă. Hristos, "Ministrul Sanctuarului și al Adevăratului Tabernacol", urma să oficieze slujba zilnică antitipică, până la sfârșitul celor 2300 de zile. Apoi, această lucrare pentru lume urma să înceteze pentru totdeauna; iar El urma să treacă în interiorul celui de-al doilea văl și să intre în lucrarea de curățire a Sanctuarului. Acest subiect este clarificat foarte bine de următoarele, adresate bisericii iubirii frățești.

"Și îngerului bisericii din Filadelfia scrie-i: "Iată ce spune cel sfânt, cel adevărat, cel care are cheia lui David, cel care DESCHIDE și nimeni nu ÎNCHIDE, și ÎNCHIDE și nimeni nu DESCHIDE: "Cunosc faptele tale; iată, ți-am pus înaintea ta o ușă deschisă și nimeni nu o poate închide, pentru că ai puțină tărie și ai păzit cuvântul meu și nu te-ai lepădat de numele meu."

Acest limbaj este adresat unei singure biserici dintre cele șapte. Adventiștii au fost de acord să le aplice la șapte perioade sau stări ale bisericii. Acest limbaj nu se aplică nici la Sardes, [biserica nominală], nici la biserica Laodiceană; ci la Filadelfia, biserica Iubirii Frățești, care a ieșit din diferitele corpuri sectare și care

s-a unit în credința adventistă în 1844. Toate dogmele confesionale au fost lăsate deoparte și, deși frații Advenți au ieșit din diferite secte, totuși toți erau perfect uniți pe marele subiect al venirii lui Hristos. Pentru această biserică, o ușă este deschisă, în timp ce alta este închisă. "Iată, am pus înaintea ta o ușă deschisă." Această ușă o deschide Hristos, în timp ce închide o alta. Întrucât biserica din Filadelfia nu se aplică la nicio altă perioadă decât la momentul încheierii celor 2300 de zile, când Hristos și-a încheiat lucrarea pentru lume în Sfânta și a deschis ușa "Sfintei Sfintelor", concluzia pare irezistibilă că ușa deschisă și cea închisă din Apocalipsa 3:7, 8 se referă la schimbarea poziției și lucrării Marelui nostru Mare Preot în Sanctuarul ceresc. Apoi a închis lucrarea sau "ușa" slujbei zilnice în Sfânta și a deschis ușa Preasfintei. "Cortul mărturiei" a fost apoi deschis; dar înainte ca acest lucru să se poată face, "ușa" sau lucrarea medierii continue a lui Hristos în Sfânta trebuia să fie închisă. Acest lucru poate fi foarte bine "asemănat" cu ușa închisă din parabolă.

Ideea că ușa milei lui Dumnezeu este închisă, sau că a fost vreodată închisă pentru cei care nu resping ofertele de milă, nu se găsește în Biblie. În Scriptură nu este menționată nicio astfel de ușă. Dar faptul că a existat vreodată un punct, dincolo de care oamenii pot merge, în care, conform planului de mântuire, mijlocirea lui Hristos nu le-ar putea fi de folos, este evident. Biserica iudaică, după ce L-a respins și L-a condamnat pe Hristos, nu a putut beneficia de medierea Sa în Sfânta. Biserica neamurilor nominală, ca trup, după ce a respins a doua venire, nu poate fi avantajată de mijlocirile sale în Sfânta.

Spune contestatarul: "Eu cred că Isus este încă pe scaunul milei." La aceasta răspundem că Isus nu a fost niciodată pe scaunul milei și nu va fi niciodată. Locul pentru scaunul milei este deasupra chivotului care conține cele zece porunci, în Locul Preasfânt. Isus nu a intrat în acea încăpere până la sfârșitul celor 2300 de zile, cu atât mai mult, nu și-a luat poziția pe scaunul milei. Acesta este un pas mai departe decât putem merge noi. Credem, totuși, că Isus a intrat în "cortul mărturiei" la sfârșitul celor 2300 de zile, iar acum se află în fața capacului milei, pledând pentru sângele Său în fața Tatălui, în numele nostru. Acolo el stă ca un mijlocitor între Tatăl și membrii împrăștiați ai trupului său, gata să reverse mântuire și milă asupra celor care se pocăiesc cu zel de căderile lor, se întorc la Dumnezeu cu toată inima și primesc adevărul prezent. O, fie ca Dumnezeu să-i trezească pe laodiceeni și să-i conducă prin puterea Duhului și a adevărului Său spre ușa deschisă, care ni-L prezintă pe Isus în Sfânta Sfintelor, stând alături de Chivotul celor zece porunci. Amin.

"După aceea au venit și celelalte fecioare, zicând: Doamne, Doamne, deschide-ne nouă. Dar El, răspunzând, a zis: "Adevărat vă spun că nu vă cunosc pe voi."

Fecioarele înțelepte, în istoria nunții, au intrat înăuntru, iar o ușă a fost închisă la propriu, iar cele neînțelepte au venit la acea ușă închisă, așteptând să

intre. Mântuitorul nostru ne-a arătat aplicarea acestei părți a parabolei în următorul text.

"După ce se va scula Stăpânul casei și va închide ușa, și voi veți începe să stați afară și să bateți la ușă, zicând: Doamne, Doamne, deschide-ne; și el vă va răspunde și vă va spune: Nu vă știu de unde sunteți." - Luca 13:25.

În parabolă, cele neînțelepte au bătut la o ușă la propriu. Hristos ne-a arătat că strigătul "Doamne, Doamne", după ce Stăpânul casei [Isus] s-a ridicat [de la mijlocirea sa pentru lume în Sfânta], este evenimentul legat de istoria Adventului, care poate fi "asemănat" cu acesta. Este evident că cele cinci neînțelepte, în parabolă, se așteptau pe deplin să intre. Dacă nu, au fost într-adevăr neînțelepte să vină și să ceară să intre când știau că nu pot intra. Cei care spun "Doamne, Doamne" și caută prezența și favoarea lui Dumnezeu, după ce Isus se ridică de la medierea Sa în Locul Sfânt, lucrează sub o înșelăciune similară. - Acest lucru ne conduce la o scurtă examinare a naturii bătăii. - A spus Isus, "Cereți și vi se va da, căutați și veți găsi, BATEȚI și vi se va deschide." - Matei 7:7.

Cuvântul bate, în acest text, reprezintă strigăte și rugăminți serioase și urgente pentru prezența și favoarea lui Dumnezeu, așa cum au fost întotdeauna necesare în convertirea oamenilor de la păcat la sfințenie. Este evident că ciocănitul, după ce Isus s-a ridicat de la mijlocirea Sa în Sfânta, este de aceeași natură. Dar cei care astfel "bat" și spun: "Doamne, Doamne" și caută favoarea lui Dumnezeu, se află în mod evident sub o înșelăciune similară cu cea a celor cinci neînțelepte, care așteptau să fie admise după ce ușa a fost închisă, pentru a nu fi deschisă.Dacă această poziție este corectă, atunci ciocănitul va semăna foarte mult cu lucrarea lui Dumnezeu din trecut; prin urmare, ne putem aștepta să vedem ceea ce bisericile și adventiștii care s-au întors cu ele, numesc reforme. Acest lucru este învățat în mod izbitor în următoarea mărturie a profetului.

"Se vor duce cu turmele și cu cirezile lor să caute pe Domnul; [un mijlocitor pentru toată lumea, în Sfânta;] dar nu-L vor găsi; El s-a retras [în Sfânta Sfintelor] de la ei. - Ei s-au purtat cu perfidie împotriva Domnului, căci au născut COPII STRĂINI; [aparent convertiți;] acum luna nouă îi va înghiți cu moștenirile lor". - Osea 5:6, 7.

Cei care refuză să meargă pe urmele profeției, pentru a afla poziția și lucrarea actuală a Marelui nostru Mare Preot, vor "bate", sau Îl vor căuta pe Domnul ca Ministru în Sfânta, acolo unde El nu este. Prin urmare, ei nu-L vor găsi, iar mijlocirile sale prezente în Locul Preasfânt nu le vor fi de folos, așa cum nici sângele de animale și serviciile preoților din Sanctuarul lumesc nu au fost de folos națiunii evreiești, după ce Hristos s-a înălțat la ceruri, un Ministru al "Adevăratului Cort" din ceruri. Dacă evreii l-ar fi crezut pe Ioan și pe Hristos și ar

fi urmat apoi calea profeției până în ziua Cincizecimii, ei ar fi primit Duhul Sfânt, care a fost revărsat atunci, ceea ce însemna că atunci s-a deschis calea Sanctuarului ceresc.

Dar se poate spune că cei reprezentați de fecioarele neînțelepte nu vor bate la ușă până la venirea lui Hristos, sau nu, până când nu vor ști că ușa este închisă împotriva lor. La aceasta răspundem că, așa cum cele neînțelepte din parabolă așteptau să fie admise, tot așa vor face și cele care vor bate la ușă după ce Stăpânul casei s-a ridicat. Acest lucru pare foarte necesar ca unul să fie "comparat" cu celălalt. De asemenea, Biblia ne învață că oamenii nu vor spune: "Doamne, Doamne, deschide-ne!", atunci când vine Hristos sau când știu că ușa este închisă. Singura lor dorință și singurul lor scop va fi atunci să fugă și să se ascundă de prezența Lui. Cei care bat la ușă spun: "Doamne, Doamne, deschide-ne!". Ei doresc prezența Lui. Dar când li se va aduce la cunoștință adevărata lor stare, strigătul lor va fi: "Munții și stâncile să cadă peste noi și să ne ascundă de fața Celui care șade pe tron și de mânia Mielului". Cei care pot face ca cuvintele "ascunde-ne de" etc. să însemne "deschide-ne", probabil că vor continua să aplice bătaia la viitor, după ce oamenii vor ști că sunt pierduți.- Dar Scriptura și rațiunea ne învață că ciocănitul ar trebui să se aplice la perioada de timp care începe la sfârșitul celor 2300 de zile, în 1844, și se încheie în ziua cea mare a mâniei, în momentul în care oamenii vor fi făcuți să știe că ușa este închisă.

Am parcurs acum istoria căsătoriei și am văzut că aceasta se aseamănă bine cu istoria Adventului. Și că toate evenimentele din istoria Adventului, care trebuiau să fie "asemănate" cu evenimentele corespunzătoare ale nunții, sunt în trecut, cu excepția bătăii, care se aplică nu numai la trecut și la prezent, ci mai ales la ultimul ceas de înșelăciune și triumf al lui Satana, care este chiar înaintea noastră.Prin urmare, noi spunem că a sosit timpul pentru împlinirea cuvintelor Mântuitorului nostru: "Atunci împărăția cerurilor va fi asemănată cu zece fecioare care și-au luat lămpile și au ieșit în întâmpinarea mirelui" etc. Acum ele pot fi comparate, căci evenimentele din ambele sunt istorie. - Fie ca slujitorii Domnului să fie înzestrați cu blândețe și înțelepciune cerească, astfel încât să le compare pe cele două în așa fel încât turma împrăștiată să vadă poziția lor actuală și să fie gata să îl aclame cu bucurie pe Regele slavei, "când se va întoarce de la nuntă".

Dar se poate afirma că biserica este mireasa lui Hristos și că nunta nu poate avea loc până când Hristos nu vine pe pământ pentru a-și lua poporul la El. Nu avem spațiu pentru a aborda subiectul miresei în acest moment, așa cum am fi bucuroși să o facem și să răspundem la fiecare obiecție, dar vom prezenta foarte puține idei. Îngerul i-a spus lui Ioan: "Vino încoace, îți voi arăta mireasa, soția Mielului".Ei bine, acesta este exact lucrul pe care dorim să-l înțelegem. Îngerul a promis că îi va arăta lui Ioan mireasa, iar dacă i-a arătat biserica, atunci este stabilit pentru totdeauna că biserica este mireasa lui Hristos. O mărturie pozitivă valorează mai mult în acest punct, sau în oricare altul, decât o sută de deducții.

Dar ce i-a arătat îngerul lui Ioan în împlinirea promisiunii sale că îi va arăta mireasa? Lăsați-l pe Ioan să răspundă.

"Și m-a dus, în Duh, pe un munte mare și înalt și mi-a arătat Cetatea cea Mare, Ierusalimul cel Sfânt, care se coboară din cer de la Dumnezeu." Apocalipsa 21:9, 10.

Atunci, în loc ca mireasa să fie biserica, este "Cetatea cea mare, Ierusalimul cel Sfânt". Dar, spune un contestatar: "Va fi nevoie de foarte mult pentru a mă face să cred că o cetate, făcută din diferite tipuri de piatră, este mireasa lui Hristos. Permite-mi să spun, fratele meu, că obiecția ta este împotriva mărturiei clare a Bibliei. Dacă te opui la aceasta, nu putem spune nimic care să te ajute. Împăcați-vă cu cuvântul lui Dumnezeu.Dar, cu adevărat, nu este la fel de ușor să dăm crezare mărturiei ucenicului iubit, atunci când el mărturisește că Sfântul Ierusalim este mireasa lui Hristos, ca și mărturiei lui Pavel că Noul Ierusalim este mama bisericii? Spune Pavel; "Dar Ierusalimul care este sus este liber, care este mama noastră a tuturor". Galateni 4:26. Se poate spune, de asemenea, că este greu de crezut că un oraș literal de pietre este mama bisericii. Dar adventiștii nu ar trebui să fie "lenți la inimă" pentru a crede mărturiile Bibliei.

Principiul Scripturii adus pentru a dovedi că biserica este mireasa lui Hristos se găsește în Efeseni 5:22-33. Dar ar trebui mai întâi să se remarce în mod special faptul că subiectul lui Pavel este datoria soțului și a soției. Unirea care ar trebui să existe între ei este ilustrată în mod izbitor de uniunea care există între Hristos și biserică. Dar apostolul nu dă de înțeles că biserica este mireasa lui Hristos. Cei care folosesc acest text pentru a dovedi că biserica este mireasa, deduc că așa este, doar pentru că Pavel a ales uniunea dintre Hristos și biserică pentru a arăta datoria bărbatului și a soției. Cei care au avut multe de spus cu privire la insuficiența raționamentului inferențial nu ar trebui să-și întemeieze credința lor referitoare la mireasă, pe o deducție atât de slabă, care contrazice mărturia clară a lui Ioan. Apocalipsa 21:9, 10.

Hristos este "Tatăl veșnic" al poporului Său, [Isaia 9:6], Noul Ierusalim este mama [Galateni 4:26], iar membrii bisericii lui Hristos sunt copiii. În curând, întreaga familie din cer și de pe pământ va fi adunată. Părerea că biserica este mireasa lui Hristos, nu numai că unește prin căsătorie, tatăl cu copiii, dar și mirele cu oaspeții.Ar trebui să se înțeleagă aici că fecioarele din parabolă nu erau mireasa. Ele reprezintă biserica, în timp ce mireasa reprezintă Noul Ierusalim, soția Mielului. Acest fapt fiind înțeles, putem vedea acum că nunta Mielului are loc în cer, unde se află mireasa, înainte ca el să vină să cheme pe sfinții adormiți și să îi schimbe pe cei neprihăniți care sunt în viață. Căci atunci când vine, nu vine la nuntă, ci se întoarce de la nuntă. Spune Isus:"Să vă încingeți coapsele, să vă aprindeți luminile și să vă asemănați cu oamenii care așteaptă pe Domnul lor, când se va ÎNTOARCE DE LA NUNTĂ." Luca 12:35, 36.

Căsătoria fiului împăratului [Matei 22:1-14] a fost concepută pentru a ilustra același lucru ca și parabola celor zece fecioare, deși aplicarea ei poate cuprinde mai multe. A existat o perioadă în timpul nunții fiului de rege, când regele a intrat pentru a-i examina pe oaspeți. A găsit pe unul lipsit de haina de nuntă, care era legat de mâini și de picioare și aruncat afară. Acum, aceasta este o porțiune importantă a parabolei și are o aplicație directă, la fel ca și celelalte părți ale ei. Dar este cu totul imposibil să se facă vreo aplicare a acesteia la punctul de vedere al nunții, conform căruia biserica este mireasa și că nunta are loc la, sau după a doua venire. Pentru că nu se poate presupune că Hristos, la a doua Sa venire, ar lua pe cineva la Sine, în aer sau în Cetate, care nu ar fi pregătit, și care, la examinare, ar fi găsit lipsit de ceea ce poate fi reprezentat de o haină de nuntă, și ar trebui să fie aruncat din nou pe pământ! Dar aplicați nunta acolo unde trebuie aplicată, la scenele pregătitoare ale venirii Fiului Omului, și totul este clar înțeles.

Întrucât ne aflăm acum în timpul nunții, ne putem aștepta să fie dat un mesaj care îi va testa și îi va încerca pe cei care au fost chemați din lume și din biserici, prin acele mesaje care i-au adus în timpul nunții din 1844. Lucrarea acestui mesaj se va compara cu examinarea invitaților la nuntă. Și noi credem că mesajul celui de-al treilea înger este tocmai un astfel de test, prin care sunt examinați acum invitații. Dacă nu ar fi existat pericolul ca unii să-și piardă hainele în această perioadă de încercare, în care sfinții trebuiau să aștepte întoarcerea Domnului de la nuntă, atunci nu ar fi fost nevoie de această avertizare."Ferice de cel ce veghează și își păstrează hainele, ca nu cumva să umble gol și să i se vadă rușinea." Apocalipsa 16:15. Cei care s-au tras "înapoi", ne temem că "spre pierzanie", au fost numiți în mod impropriu fecioare neînțelepte. Pare evident că aceia care au crezut cu adevărat în venirea Domnului în 1844 și au acționat conform credinței lor sunt reprezentați de fecioarele înțelepte. Aceștia aveau numele lor purtate cu Hristos la căsătorie. Dar starea celor care s-au întors la pierzanie este reprezentată de omul lipsit de haina de nuntă. Trebuie să părăsim acum acest subiect interesant pentru moment, iar Dumnezeu să adauge binecuvântarea Sa.

Am redactat în grabă acest subiect și, fără îndoială, cititorii noștri vor descoperi multe defecte, însă vom fi bucuroși să răspundem la toate obiecțiile și întrebările rezonabile legate de el.

JAMES WHITE

SABATUL BIBLIC

Următoarele articole și extrase sunt o selecție atentă din publicațiile baptiștilor de ziua a șaptea. Trimitem această lucrare aleasă cu speranța că cei care "se bucură de Legea lui Dumnezeu" vor fi foarte instruiți și binecuvântați citind argumentele clare, cuprinzătoare și irefutabile pe care le conține. Deși Sabatul este unul dintre cele mai simple adevăruri ale Bibliei, totuși suntem recunoscători pentru mângâierea și puterea pe care le-am primit din publicațiile "American Sabbath Tract Society", în special din "Istoria Sabatului".

Avem încredere că această lucrare va fi un mijloc, cu binecuvântarea lui Dumnezeu, de a-i determina pe mulți să respecte TOATE poruncile lui Dumnezeu și să nu o mai încalce pe cea de-a patra prin călcarea în picioare a Sabatului biblic.

JAMES WHITE.

Paris, Maine, ianuarie 1851.

CUPRINSUL LUCRĂRII

Când a fost instituit Sabatul?

Unii au susținut că Sabatul nu a fost instituit până când legea nu i-a fost dată lui Moise pe Muntele Sinai. Dar există dificultăți serioase în calea acestei credințe. În al doilea capitol al Genezei, după ce a făcut o relatare a creației, istoricul sacru spune: "În ziua a șaptea, Dumnezeu a terminat lucrarea pe care o făcuse; și în ziua a șaptea s-a odihnit de toată lucrarea pe care o făcuse. Și Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ea s-a odihnit de toată lucrarea sa pe care a creat-o și a făcut-o." Acum, dacă orice parte a acestei povestiri trebuie interpretată literal, trebuie să fie interpretată în întregime; și dacă nu putem îndrăzni să negăm sau să explicăm relatarea pe care Moise a făcut-o despre creație, atunci nu putem nega sau explica această declarație fără echivoc cu privire la instituția originală a Sabatului în Paradis. Binecuvântarea și sfințirea zilei a șaptea este menționată în legătură cu prima zi din ziua a șaptea în ordinea timpului și este menționată în așa fel încât să impresioneze în modul cel mai puternic cititorul că Sabatul a fost instituit atunci.Odihna lui Dumnezeu în această zi este dată ca motiv pentru sfințirea ei; și nu se poate presupune că acest motiv a existat cu două mii cinci sute de ani înainte de instituirea ei. Prin urmare, concluzionăm că Sabatul a fost impus imediat după încheierea lucrării de creație.

Această opinie este coroborată de unele fapte consemnate în Scriptură. Există mențiuni frecvente și timpurii despre calcularea ciclurilor de câte șapte. Noe a respectat o perioadă de șapte zile când a trimis corbul și porumbelul din arcă; termenul de săptămână este folosit în contractul dintre Iacov și Laban;

Iosif a jelit șapte zile pentru tatăl său; iar Iov și prietenii săi au respectat termenul de șapte zile.

Nici în volumul sacru sau doar la evrei nu se găsesc astfel de fapte. Aproape toate națiunile din antichitate cunoșteau diviziunea săptămânală a timpului. Asirienii, egiptenii, indienii, arabii și, într-un cuvânt, toate națiunile din Orient, au folosit în toate timpurile o săptămână de șapte zile. Și aflăm că aceste națiuni nu numai că împărțeau astfel timpul, dar și că priveau ca sfântă chiar ziua care fusese sfințită ca Sabat, deși abandonaseră adevărata închinare a lui Dumnezeu. Homer, Hesiod și Callimachus spun: "Ziua a șaptea este sfântă".Teofil al Antiohiei spune, referitor la ziua a șaptea: "Ziua pe care o sărbătoresc toți oamenii". Josephus afirmă că "nu se găsește nicio cetate de greci sau de barbari care să nu recunoască a șaptea zi de odihnă de la muncă". Iar Filon spune că "Sabatul era o sărbătoare care nu era specifică unui popor sau unei țări, ci atât de comună întregii omeniri, încât putea fi numită o sărbătoare publică și generală a nașterii lumii".Acești autori, care au trăit în epoci diferite și erau de națiuni diferite, nu se poate presupune că au scris astfel pentru a le face pe plac evreilor, care erau în general disprețuiți și persecutați; și această venerație universală pentru ziua a șaptea nu poate fi explicată prin nicio altă presupunere decât aceea că Sabatul a fost instituit la sfârșitul creației și transmis prin tradiție tuturor urmașilor lui Adam.

Dacă este nevoie de o dovadă suplimentară a acestei instituții timpurii a Sabatului, aceasta poate fi extrasă din modul în care a fost reînviat în pustie. Înainte ca copiii lui Israel să ajungă pe muntele Sinai, îi găsim luând în mod voluntar măsuri pentru Sabat, adunând în ziua a șasea o porție dublă de mană. "Și toți conducătorii au venit și i-au spus lui Moise. Iar el le-a spus: "Iată ce a spus Domnul: mâine este odihna Sabatului sfânt pentru Domnul." "Și s-a întâmplat că, în ziua a șaptea, au ieșit unii din popor să adune, dar nu au găsit nimic.Și Domnul i-a zis lui Moise: "Până când veți refuza să păziți poruncile și legile Mele? Vedeți, pentru că Domnul v-a dat Sabatul, de aceea vă dă, în ziua a șasea, pâinea pentru două zile". Reproșul: "Până când veți refuza să păziți poruncile și legile Mele?" implică desemnarea anterioară a Sabatului; iar afirmația pozitivă: "Domnul v-a dat Sabatul" ar trebui să rezolve problema în orice minte dispusă să înțeleagă istoricul sacru.

Ce zi a săptămânii desemnează Scriptura drept Sabat?

La această întrebare, s-ar putea presupune că orice persoană care are o oarecare familiaritate cu acest subiect ar răspunde cu ușurință - A șaptea. Cu toate acestea, suntem conștienți de faptul că se fac eforturi pentru a face din acest punct un aspect dificil de determinat. Prin urmare, vom face câteva observații în acest sens.

Este consemnat în mod clar că Creatorul, după ce a muncit primele șase zile, în care a terminat lucrarea de creație, s-a odihnit în ziua următoare, care a fost a șaptea în ordinea creației. Prin urmare, Dumnezeu a sfințit și binecuvântat această zi anume. "Și Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea". Atunci când legea a fost dată pe muntele Sinai, a fost poruncită respectarea zilei a șaptea; iar modul în care este exprimată porunca a patra arată, fără îndoială, că o zi anume și precisă era cunoscută de Israel sub acest nume. În consecință, ei nu aveau nevoie de nicio instrucțiune cu privire la care zi era destinată. Acest lucru se poate observa în Exodul 16:22, unde zilele a șasea și a șaptea ale săptămânii sunt menționate prin numele lor ordinal, ca un subiect pe care poporul îl cunoștea bine. Și în acest loc, ziua a șaptea este declarată a fi Sabatul. Nu poate exista nicio îndoială rezonabilă decât că ziua care, în timpul lui Moise, era cunoscută ca ziua a șaptea, era aceeași, în succesiunea ei săptămânală, cu cea care este numită ziua a șaptea în Geneza 2:3.Dacă ziua a șaptea menționată în porunca a patra nu a fost aceeași zi a săptămânii menționată în Geneza 2:3, așa cum cred unii, trebuie să fie perfect inexplicabil faptul că în istoria acelor evenimente nu se dă nici un indiciu că în porunca a patra se avea în vedere o altă zi a șaptea decât cea menționată în instituirea Sabatului, mai ales că ambele sunt înregistrate cu aceeași denumire într-o serie directă de evenimente. Dar ceea ce înlătură orice obscuritate din acest subiect este faptul că Dumnezeu a declarat în mod pozitiv că ziua pe care a poruncit să fie respectată în Exodul 20 este aceeași în care s-a odihnit la sfârșitul creației."Adu-ți aminte de ziua de Sabat, ca să o sfințești." "Ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeului tău." "Căci în șase zile a făcut Domnul cerul și pământul, marea și tot ce este în ele, și s-a odihnit în ziua a șaptea; de aceea Domnul a binecuvântat ziua de odihnă și a sfințit-o." Acest limbaj este hotărât; și, în timp ce ne asigură că ziua pe care se poruncește aici să fie respectată este aceeași, în revenirea ei săptămânală, cu ziua în care Dumnezeu s-a odihnit, ne asigură împotriva oricărei dereglări a săptămânii sau a pierderii de timp care ar fi putut fi produsă în scurgerea îndelungată a timpului de la creație, prin apostazia generală de la adevărata închinare a lui Dumnezeu. Dacă adevăratul Sabat fusese pierdut, el a fost cu siguranță restaurat, iar ziua cunoscută atunci ca ziua a șaptea a primit sancțiunea divină. Aceeași observație este aplicabilă subiectului în timpul istoriei ulterioare a națiunii evreiești. Dacă Sabatul săptămânal ar fi căzut într-o neglijare totală, iar ziua în care se repeta în mod regulat ar fi fost uitată, Domnul nostru Isus Hristos, dând exemplul său divin în favoarea zilei cunoscute de națiunea evreiască ca fiind ziua a șaptea propriu-zisă din decalog, a rezolvat problema în mod concludent, până în acel moment: astfel încât ziua cunoscută în Noul Testament ca Sabat, a fost ziua a șaptea în succesiune regulată de la crearea lumii.O uniformitate perfectă între toate națiunile din lumea cunoscută, în ceea ce privește zilele săptămânii, atât înainte, cât și după venirea lui Hristos, este o mărturie în plus că nu a avut loc niciodată o alterare a zilelor săptămânii. Într-adevăr, nu se va pretinde că socoteala timpului a fost pierdută de la

introducerea creștinismului.Din acea perioadă, evreii, ca popor, au păstrat o uniformitate perfectă în respectarea Sabatului antic, deși împrăștiați în toate națiunile de pe glob; iar biserica creștină, în toate diviziunile sale, a fost cunoscută ca observând fie ziua a șaptea, fie prima zi a săptămânii; și pentru o perioadă de timp considerabilă, ambele zile. Astfel că suntem la fel de siguri că ziua cunoscută acum ca a șaptea zi a săptămânii este aceeași cu cea impusă în porunca a patra, ca și de orice alt fapt, pentru a cărui cunoaștere depindem de mărturia omenirii.

În acest sens, am dori să remarcăm că legea sabatică nu stabilește o zi a șaptea, ci ziua a șaptea. Nu este decât un subterfugiu șubred pentru a pretinde că porunca a patra poruncește doar o a șaptea parte a timpului nostru să fie păstrată sfântă. Poporul lui Israel nu a înțeles niciodată astfel legea Sabatului; iar comportamentul lor uniform de atunci arată că au înțeles că aceasta înseamnă ultima zi a săptămânii, și numai aceea. Se va admite că, dacă evreii, în zilele lui Moise, ar fi profanat odihna zilei a șaptea, sub pretextul că s-au odihnit într-una din cele șase zile precedente, ar fi plătit scump pentru prezumția lor. Dacă, deci, sensul lor al acestui precept a fost corect, nicio persoană, în orice epocă, nu are dreptul să-l înțeleagă într-un sens diferit, deoarece o lege nu poate avea un sens contrar sau dublu. Atâta timp cât termenii acestui precept rămân aceiași, sensul său trebuie să rămână același. Este adevărat că legea care impune respectarea ultimei zile din fiecare săptămână, impune, ca o consecință, a șaptea parte din timpul nostru; dar tot a șaptea zi în ordinea ei este cea pe care o cere, și nu doar o a șaptea parte.Și ar trebui să ne amintim că Hristos a spus că "nici o iotă sau o părticică nu va scăpa din Lege" și că cea mai cumplită pedeapsă este aplicată celui care îndrăznește să explice semnificația ei corectă. Este evident, de asemenea, că dacă o zi a șaptea, sau orice zi după șase de muncă, este tot ceea ce este cerut de legea Sabatului, a șaptea sau ultima trebuie să fie în continuare acea zi, din faptul că schimbarea ei fără autoritate divină ar însemna să schimbe durata săptămânii și să încalce ordinea stabilită de Dumnezeu. Și cum în primul caz ar fi păcat, timpul nu ar schimba niciodată caracterul acestui act. O greșeală nu va deveni niciodată un drept prin persistența noastră în ea. Așa cum nu ar putea fi schimbat fără păcat, tot așa păcatul trebuie să rămână mereu până când se pocăiește și se retrage. De asemenea, ar trebui să ne amintim că, prin admiterea faptului că este necesară doar a șaptea zi sau doar a șaptea parte din timpul nostru, orice argument pentru o schimbare este în mod efectiv redus la tăcere; deoarece dacă a existat vreun motiv întemeiat pentru o zi mai mult decât alta, trebuie să se renunțe la simpla a șaptea parte.

A fost schimbat Sabatul din ziua a șaptea în prima zi a săptămânii?

Această întrebare implică aspecte de o asemenea importanță încât nu ar trebui să se răspundă la ea fără o examinare sinceră și amănunțită. Dacă Sabatul

a fost transferat din ziua a șaptea în prima zi a săptămânii, trebuie să fie o mare impietate să neglijezi această zi sau să folosești orice parte a ei în scopuri seculare. Dacă, pe de altă parte, legea care cere sfințirea zilei a șaptea a săptămânii rămâne în vigoare, atunci neglijarea acestei zile este un act de aceeași impietate și îl expune pe vinovat la cele mai cumplite consecințe.Scripturile ar trebui să conțină o relatare a acestui lucru, dacă Sabatul a fost schimbat prin autoritate divină. Și cum preceptul care cere respectarea zilei a șaptea este clar și pozitiv, nimic mai puțin decât acest lucru nu ar trebui să satisfacă un cercetător în ceea ce privește pretențiile primei zile.

Metoda folosită în mod obișnuit de susținătorii schimbării Sabatului este aceea de a-i convinge pe cititorii lor: 1. Că profeții evrei au prezis o astfel de schimbare; 2. Că era necesară schimbarea pentru a comemora încheierea lucrării de răscumpărare, care a fost terminată prin învierea lui Hristos; ... 4. Că în această zi a săptămânii, Hristos s-a întâlnit frecvent cu ucenicii Săi după învierea Sa; 5. Că din acel moment apostolii și creștinii primari au respectat în mod religios prima zi în amintirea acestui eveniment și ca un substitut pentru Sabat; 6. Că ziua Cincizecimii, când Duhul Sfânt s-a coborât, a fost prima zi a săptămânii; 7. Că prin "ziua Domnului" (Apocalipsa 1:10), se înțelegea prima zi a săptămânii.

Deoarece acestea sunt principalele argumente aduse în sprijinul schimbării, ele ar trebui să fie luate în considerare în mod corect și comparate cu Cuvântul lui Dumnezeu. "La lege și la mărturie; dacă nu vorbesc conform acestui cuvânt, este pentru că nu este lumină în ei". Să le examinăm separat.

1. Au prezis profeții o schimbare a Sabatului? - Primul și principalul text citat ca dovadă în acest sens este Psalmul 118:24 "Piatra pe care au refuzat-o zidarii a devenit piatra din capul unghiului. Aceasta este lucrarea Domnului; este minunată în ochii noștri. Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul; ne vom bucura și ne vom veseli în ea." Pentru a putea folosi acest text, trebuie să presupunem principalele puncte ale argumentului.În primul rând, se presupune că transformarea lui Hristos în capul unghiului se referă la ziua învierii sale; deși nu există nicio dovadă concludentă că se referă la aceasta mai degrabă decât la ziua nașterii sale, sau a intrării sale în slujba publică, sau a înălțării sale finale la cer. Apoi, se presupune că ziua despre care se vorbește este o zi naturală de douăzeci și patru de ore; în timp ce acest cuvânt este adesea folosit pentru a desemna o perioadă de timp nedeterminată - în special epoca evanghelică (Ioan 8:56) - și este foarte probabil să fie folosit astfel aici. Din nou, se presupune că ziua menționată este prima zi a săptămânii, în timp ce nu există nimic care să o desemneze pe aceasta mai degrabă decât oricare alta, ceea ce permite să se facă referire la o zi naturală. Bineînțeles că nu ar trebui să se acorde încredere concluziilor trase din astfel de premise.

Uneori se face referire la Isaia 11:10. "În ziua aceea, rădăcina lui Isai va sta ca steag al popoarelor; națiunile o vor căuta și locul său de odihnă va fi glorios." Această "odihnă" se referă la Sabat, iar expresia "în ziua aceea" se presupune că arată faptul că urma să fie schimbată de Hristos. Dar oricine citește următoarele versete va vedea că odihna despre care se vorbește aici nu este Sabatul, ci acel timp când Domnul va fi "ridicat un steag pentru națiuni, va fi adunat pe cei izgoniți din Israel și va fi adunat pe cei împrăștiați din Iuda din cele patru colțuri ale pământului". O astfel de odihnă poate fi numită foarte bine "glorioasă".

Totuși, există o aluzie profetică pe care unii, nu fără motiv, au menționat-o cu privire la schimbarea Sabatului. Aceasta se găsește în Daniel 7:25, unde, descriindu-l pe antihristul papal, profetul spune: "el va obosi pe sfinții Celui Preaînalt și se va gândi să schimbe vremurile și legile; și vor fi dați în mâna lui, până la o vreme și vremuri și până la împărțirea timpului". "Vremurile și legile" la care se face referire aici nu pot fi cele ale ritualului mozaic, deoarece acestea au fost abolite la moartea lui Hristos și nu putea fi un păcat suprimarea lor.Dar dacă admitem că decalogul, cu legile sale și timpul de odihnă, trebuia să continue prin autoritate divină, suntem obligați să considerăm că aceasta este o aluzie la Sabat și la codul moral cu care este legat. Iar istoria schimbării Sabatului, împreună cu idolatrii și păcatele bisericii papale, arată cât de literal s-a împlinit această profeție.

2. Este necesar să schimbăm Sabatul pentru a comemora încheierea lucrării de răscumpărare? Se spune că lucrarea de răscumpărare este mai mare decât cea de creație; de aici și necesitatea schimbării zilei de Sabat. Ca răspuns la această afirmație, remarcăm că Scripturile sunt complet tăcute în ceea ce privește măreția comparativă a acestor două lucrări; și, în timp ce nu ne oferă nicio informație în acest sens, nu suntem îndreptățiți să facem din propriile noastre presupuneri temeiul practicii, neglijând o poruncă pozitivă. Dar presupunând că lucrarea răscumpărării este mai mare decât cea a creației, este necesar să o sărbătorim într-o zi diferită? Ambele lucrări au fost concepute de aceeași minte și executate de aceeași mână. Și din moment ce Dumnezeu a considerat potrivit să facă din ziua a șaptea un moment pentru a comemora finalizarea operei sale creatoare, de ce să nu adune laolaltă toate lucrările sale milostive pentru noi și să le sărbătorească într-o singură zi? Prin urmare, măreția răscumpărării, în loc să fie un motiv pentru o schimbare, este un motiv pentru care Sabatul, așa cum a fost dat inițial, ar trebui să ne fie de două ori mai drag.

Din nou, presupunând că este necesară o schimbare a zilei pentru a sărbători încheierea lucrării de răscumpărare, ce zi ar trebui aleasă ca fiind cea mai potrivită? Să fie ziua răstignirii, a învierii sau a înălțării? Dacă ar trebui ales momentul celei mai mari manifestări de iubire a lui Hristos față de omenire și al celei mai mari munci a Sa pentru ei, atunci ar trebui să sărbătorim ziua răstignirii

Sale. Aceasta este ziua în care, (dacă este vorba de o zi anume), se poate spune în mod corect că lucrarea de răscumpărare a fost încheiată, conform mărturiei Mântuitorului însuși, care a spus pe cruce: "S-a sfârșit". Aceasta este ziua și evenimentul în care apostolul Pavel s-a glorificat în mod deosebit; și la patima lui Hristos a îndreptat în mod constant mințile fraților săi ca temei de speranță și sursă de încurajare. Dar dacă vrem ca ziua celei mai înalte înălțări a lui Hristos să fie ziua în care să sărbătorim încheierea lucrării Sale, atunci cu siguranță trebuie să ne fixăm pe ziua înălțării Sale, mai degrabă decât pe cea a învierii Sale. Scripturile spun că a fost "atunci când S-a înălțat la ceruri" când "a dus captivi în captivitate și a dat daruri oamenilor".Atunci i-a fost dată "toată puterea" "în cer și pe pământ". Apoi a fost că Dumnezeu "L-a înălțat foarte mult și I-a dat un nume care este mai presus de orice nume, pentru ca la numele lui Isus să se plece orice genunchi". Așadar, dacă ar trebui aleasă o zi ca Sabat săptămânal, care să fie "ziua răscumpărării în mod valabil", pare cel mai potrivit să fie aleasă ziua morții lui Hristos, care a fost sfârșitul ispitei și al conflictului Său cu puterile întunericului și cea mai severă încercare a ascultării Sale; sau ziua înălțării Sale finale.Aceste lucruri nu sunt spuse pentru a dovedi că aceste zile sunt mai presus de altele, deoarece numai o instituție divină va cântări pentru noi; ci pentru a arăta absurditatea în care sunt conduși cei care pretind că onorează învierea, neglijând în același timp legea lui Dumnezeu.

Este evident din astfel de considerații ca acestea, că argumentul pentru o schimbare a Sabatului din necesitatea de a comemora lucrarea de răscumpărare, nu este susținut de rațiune sau de Scriptură. Se bazează doar pe autoritatea omului și recunoaște un principiu care ar justifica toate inovațiile și extravagențele papei.

4. Întâlnirea lui Hristos cu ucenicii după înviere. Este obișnuit ca susținătorii schimbării Sabatului să pună mare accent pe întâlnirea lui Hristos cu ucenicii Săi, după înviere, în prima zi a săptămânii. Vom examina aceste diferite apariții și vom vedea dacă ele oferă vreo dovadă a schimbării pe care sunt aduse să o arate.

În ziua în care a fost văzut pentru prima dată după înviere, Hristos s-a arătat de trei ori unor persoane diferite și în locuri diferite. Prima apariție i-a fost făcută Mariei, în timp ce aceasta era singură la mormânt, Ioan 20:16. Cu toate acestea, nu există nimic în circumstanțele legate de această întâlnire care să indice că momentul în care a avut loc ar trebui să aibă cel mai mic caracter sacru.

A doua apariție a fost pentru doi dintre ucenicii Săi în timp ce se îndreptau spre Emaus, Luca 24:13-35. El i-a însoțit până în acel loc și atât el cât și ei s-au întors în aceeași zi la Ierusalim, parcurgând o distanță de aproximativ cincisprezece mile. Nu există niciun indiciu că această călătorie a fost întreprinsă în scopuri religioase; și cum Domnul nostru nu i-a mustrat pe ucenici și nici nu

le-a dat instrucțiuni să procedeze altfel în viitor, este rezonabil să presupunem că a aprobat călătoria lor în acea zi. Bineînțeles, atunci această circumstanță, în loc să indice o considerație pentru prima zi, ne dă exemplul lui Hristos și al apostolilor de a călători în această zi.Cea de-a treia apariție a Sa a avut loc în seara aceleiași zile, când ucenicii erau împreună, probabil în casa lor, căci îi găsim pe cei unsprezece, nu mult timp după aceasta, ocupând o cameră în Ierusalim. (Comparați Ioan 20:10 cu Faptele Apostolilor 1:13.) Nu există nici cea mai mică aluzie aici că ucenicii au fost în timpul zilei sau erau acum împreună pentru închinare. Dimpotrivă, absența lui Toma oferă o dovadă prezumtivă că aceasta nu era o întâlnire general agreată.Iar faptul că cei mai mulți dintre ei nu erau mulțumiți de faptul că Isus a înviat, arată că nu este corect ca această întâlnire să fie prezentată ca o dovadă a respectului față de această zi din cauza învierii. Era important ca cele mai timpurii informații despre înviere să fie oferite pentru consolarea ucenicilor deznădăjduiți și ca mărturie a adevărului prezicerii Mântuitorului, că va învia după trei zile; și nu există nimic în aceste câteva apariții care să pară a fi avut alt scop.

Următoarea și singura altă întâlnire a lui Hristos cu ucenicii Săi, despre care se consideră că a avut loc în prima zi a săptămânii, este menționată în Ioan 20:26 - "După opt zile, ucenicii Săi erau din nou înăuntru și Toma era cu ei". Acum, dacă această întrevedere ar fi avut loc în următoarea primă zi, nu ar fi putut oferi nici o putere pentru pretenția sa de a fi privită din punct de vedere religios, deoarece nu este remarcată ca fiind o întâlnire destinată închinării. Marcu, (cap. 16:14), notând o apariție a lui Hristos, spune: "S-a arătat celor unsprezece pe când erau la masă", adică mâncând o masă obișnuită.Nu există nimic care să confere reuniunii un caracter religios sau care să indice respectul față de această zi. Dar nu este deloc sigur că expresia "după opt zile" înseamnă doar o săptămână: Cine poate spune că nu a fost în a noua zi după prima sa apariție?

Sunt consemnate și alte apariții ale Mântuitorului, despre care nimeni nu va susține că au avut loc în prima zi. El s-a arătat ucenicilor pe când aceștia pescuiau pe marea Tiberiadei (Ioan 21:13) și a fost văzut de ei cu patruzeci de zile înainte de înălțarea Sa,(Faptele Apostolilor 1:3.) Acum, dacă apariția lui Hristos în prima zi dovedește că aceasta era Sabatul, atunci aparițiile sale în alte zile dovedesc că erau Sabate, deoarece s-au desfășurat întâlniri la fel de importante și s-a făcut la fel de multă mențiune despre Sabat într-un caz ca și în celelalte. Și dacă acest lucru este admis, atunci avem exemplul lui Hristos și al apostolilor pentru călătorii, pescuit sau orice altă activitate în Sabat. La astfel de rezultate ne-ar conduce consecvența în aplicarea principiului că exemplul, fără precept, trebuie să reglementeze practica noastră. Dar pretențiile zilei a șaptea nu se bazează pe o astfel de autoritate. Dumnezeu a poruncit-o, iar apoi a adăugat la preceptul său propriul exemplu de odihnă în această zi. Prin urmare,

nici un argument extras din exemplul fără precept nu poate să cântărească în mod justificat împotriva ei.

5. Privirea apostolilor pentru prima zi. Un alt argument în favoarea schimbării Sabatului este presupusa practică apostolică de a se întâlni în prima zi a săptămânii pentru închinare publică și frângerea pâinii. Adesea se afirmă cu încredere că ținerea primei zile în loc de a șaptea este sancționată de uzul apostolic. Dovada acestei poziții se bazează în principal pe două pasaje. Să le examinăm.

Prima este Fapte 20:7. "În prima zi a săptămânii, când ucenicii s-au adunat să frângă pâinea, Pavel le-a ținut o predică, gata să plece a doua zi, și și-a continuat discursul până la miezul nopții." Dar există oare ceva în această tranzacție sau în circumstanțele care o însoțesc, care să dovedească în mod clar și incontestabil un exemplu apostolic în favoarea unui nou Sabat sau a păstrării primei zile a săptămânii, în orice fel, ca un substitut al instituției anterioare? Cu siguranță că nu există. Pasajul nu dovedește nici măcar că practica de a se întâlni pentru închinare în prima zi a săptămânii era atunci comună și generală. Dar dacă ar fi așa, nu ar determina schimbarea susținută. Nu se spune nimic în narațiune care să caracterizeze ziua acestei întâlniri ca fiind un Sabat. Adunarea pentru închinarea publică este potrivită în orice zi a săptămânii, la fel ca și frângerea pâinii. Cina a fost administrată pentru prima dată într-una din cele șase zile lucrătoare; și nu există nimic în Scriptură care să restricționeze administrarea ei ulterioară la o anumită zi - nici măcar la Sabatul autorizat. În plus, în acest caz, frângerea pâinii a fost amânată până după miezul nopții.Bineînțeles că, în conformitate cu calculul evreiesc al timpului, s-a participat efectiv în a doua zi; și acesta trebuie să fi fost cazul, de asemenea, în conformitate cu obiceiul predominant printre observatorii primei zile, care începeau ziua la miezul nopții. Se pare, prin urmare, că apostolul și frații săi nu au fost foarte preciși în ceea ce privește faptul că aceasta se făcea în prima zi. Dacă analizăm la maximum acest pasaj, nu există o desemnare divină a primei zile ca Sabat creștin și, prin urmare, lipsește cu desăvârșire dovada necesară a unei schimbări a legii sabatice.Cu siguranță, dacă ar fi existat o astfel de schimbare și dacă aceasta, împreună cu încă un caz de întâlnire în prima zi a săptămânii, ar fi trebuit să conțină dovada pentru toate generațiile următoare, ar fi trebuit să fim informați despre acest fapt. S-ar fi spus ceva pentru a determina că prima zi a săptămânii era considerată ca fiind Sabat și că ea a luat locul celei de-a șaptea. Dar nu există nimic despre aceasta. Înregistrarea este perfect tăcută în ceea ce privește oricare dintre aceste puncte. În plus, este evident că Sabatul original a continuat să fie respectat în întreaga perioadă a istoriei Noului Testament.Este un fapt atât de evident, încât nimeni care examinează sincer acest subiect nu-l va nega. Acest lucru arată că opinia unui nou Sabat - observat, așa cum trebuie să fi fost, în legătură cu Sabatul poruncii a patra, și fără ca vreun cuvânt să fi fost spus pe această temă, sau fără ca cea mai

mică obiecție, agitație, întrebare sau emoție să fi fost ridicată - este perfect absurdă. Acesta este rezultatul acestui raționament pornind de la un presupus exemplu apostolic, dând pasajului cea mai largă sferă de aplicare posibilă, ca implicând o practică obișnuită de a se întâlni pentru închinare publică în prima zi a săptămânii. Dar, în realitate, nu există nimic în acest text care să dovedească sau să sugereze că o astfel de practică era obișnuită în acea perioadă. Din câte se pare, ar fi putut fi o întâlnire ocazională, stabilită doar ca urmare a faptului că Pavel urma să plece a doua zi. Prin urmare, a adopta o practică atât de importantă ca cea în cauză, pe baza unei mărturii atât de vagi, nesigure și inadecvate - mai ales când, pentru aceasta, trebuie să ne debarasăm de o poruncă clară și pozitivă a lui Dumnezeu cu privire la respectarea zilei a șaptea și de un obicei la fel de vechi ca și finalizarea creației - este extrem de nerezonabil.

Un alt pasaj citat ca dovadă a unui exemplu apostolic de păstrare a primei zile a săptămânii și, în consecință, în sprijinul opiniei că Sabatul a fost schimbat, este 1 Corinteni 16:2. "În prima zi a săptămânii, fiecare dintre voi să pună deoparte, după cum i-a învrednicit Dumnezeu, ca să nu fie adunări când voi veni eu." Acest pasaj, la fel ca și celelalte, nu implică faptul că prima zi era atunci considerată în mod obișnuit și general ca o zi de închinare publică. Într-adevăr, nu implică neapărat o adunare publică de orice fel. Îndemnul ca "fiecare să pună deoparte", în folosul sfinților săraci din Ierusalim, "în prima zi a săptămânii", nu înseamnă în mod necesar mai mult decât o programare a acestei zile pentru a-și strânge acasă darurile, pentru a fi siguri că vor fi gata când va veni apostolul. Dar dacă se înțelege că implică ceva mai mult, este pur și simplu că ei ar trebui să-și adune donațiile în mod public în prima zi a săptămânii, astfel încât să fie pregătiți în modul cel mai complet pentru vizita apostolului.Prin urmare, conform acestei viziuni a cazului, nu dovedește mai mult decât o întâlnire ocazională în această zi, în scopul unei contribuții publice pentru un obiectiv important de binefacere. Dar chiar dacă ar putea fi interpretat astfel încât să implice în mod clar că era atunci o practică comună și generală să se întâlnească pentru închinare și instruire publică în această zi, nu ne-ar fi indicat astfel ca fiind Sabatul creștin și un substitut pentru ziua a șaptea, având în vedere că nu conține nicio informație în acest sens și că nu apare niciun mandat divin în nicio parte a înregistrărilor Noului Testament pentru presupusa schimbare.Întâlnirile pentru închinarea publică, strângerea de colecte și chiar frângerea pâinii nu constituie un Sabat. Sabatul înseamnă a ne odihni de propriile noastre munci seculare și a păstra un timp pentru Dumnezeu. Prin urmare, aceste dovezi pentru o schimbare a Sabatului, care sunt fără îndoială cele mai bune care pot fi produse, sunt complet deficitare, iar argumentul din ele, așa cum este prezentat în general, este înșelător și nedemn de încredere.

6. Coborârea Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii. - S-au spus multe despre coborârea Duhului Sfânt, în ziua Cincizecimii. Se afirmă că aceasta a fost prima zi a săptămânii și că această circumstanță a fost un indiciu că Dumnezeu a

intenționat să acorde o onoare specială acestei zile în revenirea sa săptămânală. Această opinie, însă, este susținută doar de presupuneri. Ziua în care a avut loc acest eveniment remarcabil este cunoscută doar ca fiind ziua Cincizecimii, o sărbătoare anuală a evreilor, la cincizeci de zile de la sărbătoarea Paștelui, care se ținea în a paisprezecea zi a lunii întâi.Prin urmare, ar putea avea loc în prima zi sau în orice altă zi a săptămânii. În acest an, a venit probabil în a cincea sau a șaptea zi. Dar falsitatea argumentului la care ne opunem aici este evidentă din faptul că se bazează pe presupunerea că ei au început să numere cele cincizeci de zile de a doua zi după Sabatul săptămânal, în timp ce ei numărau de la Sabatul anual de Paște.Vezi Leviticul 23. Coborârea Duhului Sfânt în acest moment nu putea fi considerată ca făcând celebră o altă zi decât sărbătoarea iudaică a Cincizecimii. Dar nu avem nicio dovadă că Dumnezeu a intenționat prin acest eveniment să acorde o onoare specială vreunei zile. A fost împlinirea unei promisiuni importante, aceea că ucenicii vor fi botezați cu Duhul Sfânt.

7. "Ziua Domnului". - Un argument în favoarea schimbării Sabatului se bazează pe presupusa aplicare a titlului de "ziua Domnului", la prima zi a săptămânii. Singurul pasaj la care se face referire în scopul susținerii acestuia este Apocalipsa 1:10. "Am fost în duh în ziua Domnului". Dar faptul că ziua numită aici ziua Domnului este prima zi a săptămânii, este doar presupus și, prin urmare, nu trebuie considerat ca fiind dovedit. De fapt, nu este probabil ca aceasta să fie ziua la care se face referire. Dacă aceste cuvinte sunt înțelese ca referindu-se la o zi naturală, este mai probabil să fie ziua a șaptea, pe care Dumnezeu a binecuvântat-o și a sfințit-o pentru slujba Sa specială, decât prima zi. Ziua a șaptea este numită de El "ziua mea sfântă" și "ziua sfântă a Domnului" - expresii foarte asemănătoare cu cea din acest pasaj. Acesta a fost, de asemenea, Sabatul care a fost făcut pentru om și despre care Hristos spune că este Domn (“chiar si a sabatului”). Și, din moment ce a fost respectat până la încheierea istoriei Noului Testament, ar fi perfect firesc ca Ioan să vorbească despre el ca despre "ziua Domnului". Mai mult, nu există nicio dovadă că prima zi a săptămânii a fost denumită ziua Domnului, într-o perioadă atât de timpurie. Doar un singur scriitor menționează expresia până spre sfârșitul secolului al doilea; iar presupusul autor al acestui pasaj, atunci când vorbește, în Evanghelia sa (care a fost scrisă cu câțiva ani mai târziu decât Apocalipsa), despre învierea lui Hristos și despre prima zi a săptămânii, nu dă niciodată de înțeles că ziua ar trebui să poarte un alt nume.Învățatul Morer, deși este un avocat al primei zile, menționând diferitele zile la care se poate aplica această frază, recunoaște întreaga incertitudine cu privire la ziua care este vizată și spune: "Este foarte probabil că folosirea mai solemnă și publică a cuvintelor nu a fost observată până în timpul lui Silvestru al II-lea, când, prin porunca lui Constantin, a devenit o poruncă". Este evident, prin urmare, că acest pasaj nu poate fi folosit în mod justificat ca dovadă că Sabatul a fost transferat în prima zi a săptămânii.

Am examinat acum textele invocate în mod obișnuit pentru a dovedi o schimbare a Sabatului original și le-am găsit complet insuficiente și înșelătoare. Prin urmare, afirmațiile privind Sabatul din porunca a patra, fără modificări, sunt pe deplin susținute. Susținătorii primei zile sunt conștienți de faptul că, dacă nu se poate dovedi o abrogare sau o schimbare a legii originale a Sabatului, ziua a șaptea este în continuare adevăratul Sabat. Dr. Dwight, de exemplu, face următoarea recunoaștere: "Dacă nu putem găsi în Scripturi dovezi clare și ample ale abrogării zilei originale sau ale înlocuirii uneia noi, ziua a șaptea rămâne, fără îndoială, în deplină vigoare și obligație, și trebuie să fie sărbătorită acum de toată rasa lui Adam." [Din Sab. Vindicator].

Sabatul: Autoritatea pentru schimbarea zilei

Fiind clar din Scripturi că ziua a șaptea a fost instituită de autoritatea divină ca Sabat săptămânal și a fost respectată în mod religios în timpul Vechiului Testament, cei care acum renunță la respectarea ei și respectă prima zi a săptămânii, susțin că Sabatul a fost fie abrogat și o nouă instituție a fost introdusă în locul lui, fie că timpul de respectare a lui a fost schimbat din ziua a șaptea în prima zi a săptămânii, în comemorarea învierii Domnului nostru Isus Hristos.Prin urmare, pentru a fi consecvenți cu ei înșiși, ei sunt obligați să manifeste una sau alta dintre aceste poziții. Sarcina probei le revine în mod evident. Pentru că, dacă nu se poate demonstra că porunca a patra, care cere sfințirea zilei a șaptea, a fost abolită sau modificată prin înlocuirea primei zile a săptămânii cu ziua a șaptea, este clar că porunca inițială rămâne obligatorie și este acum obligatorie pentru întreaga familie umană. Iar pentru a susține oricare dintre aceste puncte, dovada trebuie să fie clară și decisivă. Nu va fi de ajuns să ne bazăm pe deducții îndoielnice. Avem un drept incontestabil de a cere acel mandat divin, în oricare dintre cazuri, care a aparținut instituției așa cum a fost ea dată inițial.

Prin urmare, vom examina mai întâi dovezile aduse în favoarea abrogării Sabatului săptămânal anterior și a introducerii unei noi instituții.

Pentru a susține această poziție, unii susțin că Decalogul însuși, în care este conținută legea Sabatului, a fost abrogat; și că, sub noua dispensație, nici o parte din el nu este obligatorie, cu excepția a ceea ce este nou poruncit sau recunoscut în mod expres, fie de Hristos, fie de apostolii săi.

Obligația perpetuă a Decalogului implică, bineînțeles, obligația perpetuă a Sabatului, așa cum este prevăzut în porunca a patra. Dar dacă aceasta a fost abrogată, Sabatul pe care îl impunea a fost de asemenea abrogat; și, în consecință, încetează să mai fie obligatoriu, dacă nu este reînnoit în cadrul noii economii. Care este, atunci, dovada pe care se bazează aici? Unul dintre pasajele principale în care se presupune că este conținută această dovadă este 2 Corinteni 3:7, 8, 13. "Dar dacă slujba morții, scrisă și gravată pe pietre, a fost

glorioasă, astfel încât copiii lui Israel nu puteau să privească cu stăruință fața lui Moise pentru slava feței lui, slavă care avea să dispară, cum nu va fi mai degrabă glorioasă slujba Duhului?...Și nu ca Moise, care și-a pus un văl pe față, pentru ca fiii lui Israel să nu poată privi cu stăruință la sfârșitul a ceea ce este desființat". Se susține din acest pasaj că clauzele "a cărei slavă urma să fie desființată" și "până la sfârșitul a ceea ce este desființat" se referă la întreaga lege, atât morală, cât și rituală, deoarece se menționează "ceea ce era scris și gravat în pietre", ceea ce reprezintă o aluzie evidentă la Decalog. Dar, la o examinare atentă, se va descoperi că "ceea ce urma să fie înlăturat" nu era Decalogul în sine, ci "slujirea lui", care a fost desemnată atunci - același lucru fiind ilustrat în mod emblematic de gloria chipului lui Moise, care era doar temporară. Această clauză se referă în mod expres la gloria înfățișării sale, și nu la gloria legii în sine. De asemenea, clauza "ceea ce a fost abolit" nu se referă la Decalog, ci la slujba lui Moise, inclusiv la drepturile și obiceiurile anexate, la preoție și la sacrificiile sale, care erau utile doar pentru moment.Nu se poate presupune că Decalogul a fost abolit, fără a contrazice în mod expres mărturia lui Hristos, Matei 5:17-19, precum și multe alte reprezentări ale Scripturii. Abolirea despre care se vorbește, prin urmare, în mod evident, nu a respectat altceva decât ceea ce apostolul numește în alt loc "legea poruncilor cuprinse în rânduieli", incluzând întreaga slujire a lui Moise. Există fără îndoială o referire în acest capitol la Decalog, dar nu ca fiind abolită. A fost doar slujirea acestuia, sau modul instituit atunci de a-l învăța, ilustra și aplica, care a fost abolit, urmând să fie înlocuit de o nouă slujire a aceleiași legi prin Duhul Sfânt.Căci este scris: "Voi pune legea Mea" - (chiar legea celor zece porunci) - "în lăuntrul lor și o voi scrie în inimile lor". Din nou: "Noi nu suntem fără lege față de Dumnezeu, ci sub legea lui Hristos". La ce lege, în afară de Decalog, se face referire aici? Evident, niciuna. Căci cu siguranță nu suntem sub ritualul mozaic. Din nou: "Facem noi legea nulă prin credință? ... Ba da, noi stabilim legea". Aceeași, fără îndoială, care era conținută în Decalog. De aceea, apostolul Iacov spune: "Dacă împliniți legea împărătească, conform Scripturii: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți, bine faceți." Aici, titlul "legea regală" este dată Decalogului, ca o eminență, iar obligația sa permanentă este recunoscută în mod evident; deoarece preceptul la care se face aluzie este un rezumat al ultimelor șase porunci din acest cod, iar aluzia este făcută astfel încât să implice obligația continuă a primelor patru, care se rezumă la dragostea supremă față de Dumnezeu. Din nou, apostolul Ioan mărturisește: "Prin aceasta știm că îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui".Și iarăși: "Fericiți sunt cei ce împlinesc poruncile Lui, ca să aibă dreptul la pomul vieții și să intre pe porțile cetății". În ambele pasaje se face referire în mod evident la preceptele Decalogului, ca regulă esențială și permanentă de ascultare pentru creștini. Prin urmare, desființarea sau abolirea despre care se vorbește în pasajul de mai sus nu se poate referi la Decalog sau la legea morală în sine, ci la dispensația sau ritualul mozaic.

O altă dovadă invocată pentru abrogarea Decalogului și, în consecință, a Sabatului, este Coloseni 2:14-17. "Ștergând scrisul de mână al rânduielilor care era împotriva noastră, care ne era potrivnic, și l-a scos din calea noastră, bătându-l în cuie pe cruce; și, după ce a stricat principatele și puterile, le-a dat în vileag, triumfând asupra lor în ea. Așadar, nimeni să nu vă judece în privința mâncării sau a băuturii, sau în privința unei zile sfinte, sau a lunii noi, sau a zilelor de odihnă, care sunt o umbră a lucrurilor viitoare; dar trupul este al lui Hristos."

Prin "scrierea de mână a rânduielilor" se înțelege în mod evident legea ceremonială - nu Decalogul sau legea morală. Aceasta nu este niciodată caracterizată ca fiind "scrierea de mână a rânduielilor". Prin urmare, "ștergerea", "înlăturarea" și "bătutul în cuie pe cruce" despre care se vorbește nu se referă la această lege, ci la ritualul mozaic. Acesta se distinge în mod deosebit de Decalog și este descris în mod adecvat ca fiind "legea poruncilor cuprinse în rânduieli". Aceasta, și numai aceasta, a fost "ștearsă" și "bătută în cuie pe cruce".Prin urmare, deoarece mențiunea făcută de apostol se referă în mod expres la această lege, rezultă, printr-o deducție corectă, că "zilele de odihnă" la care se face aluzie sau, în mod strict, "sabatele", sunt cele care erau cuprinse în această lege sau printre aceste "rânduieli" și nu includ Sabatul din porunca a patra. În afară de Sabatul săptămânal, existau diferite alte sabate stabilite, care aparțineau acestui ritual, și nu Decalogului. În consecință, acestea au fost incluse în mod expres în "scrisul de mână al rânduielilor" și, ca și celelalte, erau "o umbră a lucrurilor viitoare" și au încetat să mai fie obligatorii la moartea lui Hristos. Evident, nu există nicio autoritate în acest pasaj pentru a include alte sabate decât cele care aparțineau în mod corespunzător ritualului mozaic.Acest punct de vedere este coroborat de o interpretare mai literală a versetului 17, și anume: "Nimeni să nu vă judece, așadar, în ceea ce privește mâncarea sau băutura, sau în ceea ce privește o parte sau o împărțire a unei sărbători, sau a unei luni noi, sau a sabatelor." Sabatele la care se face aluzie sunt, evident, cele care se regăsesc în același loc cu mâncărurile și băuturile, sărbătorile și lunile noi și care aveau același caracter general. Sabatul săptămânal, prin urmare, nu este deloc afectat de abrogarea lor, ci rămâne în deplină vigoare, ca orice alt precept al Decalogului.

Aceeași distincție cu privire la legea care a fost abolită o găsim în Efeseni 2:14, 15. "Căci El este pacea noastră, care a făcut pe amândoi una și a dărâmat zidul de despărțire dintre noi, desființând în trupul Său vrăjmășia, adică legea poruncilor cuprinse în rânduieli, ca să facă în El însuși, din doi, un singur om nou, făcând astfel pace." Aici, zidul de mijloc al despărțirii dintre iudei și neamuri, numit "vrăjmășia", este definit în mod expres, ca mai înainte, ca fiind "legea poruncilor cuprinse în rânduieli".Prin urmare, aceasta și numai aceasta a fost abolită, lăsând Decalogul, sau legea morală, în caracterul și obligația sa originală. Acesta este limbajul întregii Biblii. Nu există nicio dovadă în niciunul

dintre aceste pasaje că legea celor zece porunci a fost abolită sau că Sabatul impus prin ea a fost eliminat.

Nici în Romani 14:5, 6 nu există o astfel de dovadă. "Un om prețuiește o zi mai mult decât alta; altul prețuiește toate zilele la fel. Fiecare să fie pe deplin încredințat în mintea sa. Cine ține seama de zi, o ține pentru Domnul; iar cine nu ține seama de zi, nu o ține pentru Domnul. Cel ce mănâncă, mănâncă pentru Domnul, căci mulțumește lui Dumnezeu; iar cel ce nu mănâncă, pentru Domnul nu mănâncă și mulțumește lui Dumnezeu." Acest pasaj este frecvent invocat ca dovadă că obligația de a ține Sabatul antic a încetat și că, sub dispensația Evangheliei, nu există o distincție autorizată de Dumnezeu între zilele săptămânii; că nu există nimeni constituit sfânt în mod deosebit față de ceilalți și, în consecință, fiecare este lăsat la libertatea sa de a ține sau nu Sabatul. Se va înțelege cu ușurință că, dacă acest argument are vreo greutate în ceea ce privește ziua a șaptea ca Sabat, el operează la fel de bine împotriva obligației de a ține prima zi, fie ca înlocuitor al celei de-a șaptea, fie ca memorial al învierii, deoarece plasează toate distincțiile în ceea ce privește zilele pe același teren cu riturile învechite, mărturisite ca fiind învechite, ale ritualului mozaic. Conform acestei viziuni a pasajului, în cadrul dispensației evanghelice nu avem niciun Sabat - nici măcar un memorial autorizat al învierii. Cel care pretinde cea mai mică autoritate pentru observarea primei zile a săptămânii în orice scop, ia o cale care răstoarnă complet argumentul bazat pe acest pasaj. Dar, în realitate, acest text nu are nimic mai mult de-a face cu subiectul care ne stă în față, decât oricare dintre cele care au fost examinate. El respectă doar distincțiile care existau în trecut în ceea ce privește cele șase zile lucrătoare ale săptămânii - unele dintre ele fiind desemnate în ritualul mozaic ca sabate, altele ca zile de ispășire și purificare, iar altele ca sărbători.Unii dintre primii creștini considerau că aceste distincții sunt încă obligatorii, la fel ca și distincțiile referitoare la mâncăruri și băuturi; alții credeau că nu sunt obligatorii. De aici și îndemnul care este alăturat la toleranță reciprocă. Faptul că distincțiile la care se face referire în ceea ce privește zilele, erau cele notate în ritualul mozaic și nu o includeau pe cea cuprinsă în porunca a patra, este evident din întreaga sferă a capitolului.Se face referire în mod special la faptul că unul dintre ei mănâncă în mod liber toate lucrurile, în timp ce altul ar mânca doar ierburi; și, în consecință, se stabilește următoarea regulă, care trebuie respectată: "Cel care mănâncă, să nu disprețuiască pe cel care nu mănâncă; și cel care nu mănâncă, să nu judece pe cel care mănâncă, pentru că Dumnezeu l-a primit". Acest citat arată în mod clar că apostolul se referea la distincții rituale și nu la acea distincție a zilelor care era constituită de vechea lege a Sabatului.

Din nou, abrogarea Decalogului se presupune a fi învățată în Romani 7:4, 5, 6. "De aceea, frații mei, și voi ați devenit morți față de Lege prin trupul lui Hristos, ca să vă căsătoriți cu un altul, cu Cel care a înviat din morți, ca să aducem roade pentru Dumnezeu. Căci, când eram în trup, mișcările păcatului,

care erau prin lege, lucrau în mădularele noastre, ca să aducă roade spre moarte. Dar acum am fost izbăviți de lege, fiind morți, în care eram ținuți; ca să slujim în duhul cel nou, și nu în vechimea literei."Dar dacă termenul de lege include aici atât legea morală, cât și cea ceremonială, este evident că nu se spune faptul că credincioșii sunt eliberați de ea, privită altfel ca un legământ al faptelor. Cu siguranță că nu sunt eliberați de ea ca regulă de ascultare. A presupune acest lucru este în contradicție cu predica lui Hristos de pe munte, la care s-a făcut aluzie mai înainte, și cu multe alte dovezi decisive ale obligației perpetue a Decalogului. Probabil că Apostolul s-a referit în mod special la eliberarea credincioșilor de blestemul legii morale. Acest lucru este dedus în mod rezonabil din clauza: "fiind morți față de ceea ce ne ținea".Dacă se dorește ceva mai mult în legătură cu această lege, trebuie să fie caracterul ei original, atunci când a fost dată lui Adam ca legământ al faptelor sau al vieții. Căci cu siguranță nu suntem și nu putem fi eliberați de ea ca regulă de ascultare, atâta timp cât Dumnezeu este ceea ce este, iar noi suntem ceea ce suntem. Văzând că atâta timp cât există relația constituită de caracterul său de Conducător Suprem și de al nostru ca subiecți morali, vom fi obligați să-L iubim în mod suprem și pe aproapele nostru ca pe noi înșine, ceea ce reprezintă împlinirea acestei legi. Și să presupunem că această lege, ca regulă de ascultare, a fost de fapt anulată și că numai acele precepte care sunt acum considerate obligatorii, care sunt promulgate sau publicate din nou sub Evanghelie, înseamnă să presupunem că Dumnezeu, la un moment dat, a anulat regula care cere iubirea supremă față de El și față de aproapele nostru ca pe noi înșine, ceea ce este în mod evident inconsecvent și contrar atât curentului Scripturii, cât și naturii lucrurilor. Ar însemna să susținem că se schimbă ceea ce este în mod evident neschimbabil. Ar însemna că, pentru moment, obligația recunoscută de lege nu a existat; că legătura prin care Dumnezeu și ființele morale sunt unite a fost ruptă, nu prin rebeliunea supușilor săi, ci prin propriul său act de abrogare. Se poate admite acest lucru?

Dar dacă ar fi admisibilă și dacă nici o parte a acestei legi nu este obligatorie pentru creștini, în afară de ceea ce este nou promulgat sau recunoscut în mod special în cadrul dispensației evanghelice, Sabatul din porunca a patra nu ar putea fi pus deoparte în acest fel, deoarece obligația sa continuă este învățată în mod clar în Noul Testament. Este cu totul o greșeală faptul că nu avem o recunoaștere expresă a acestui precept sub dispensația creștină. El este recunoscut în mod clar de Mântuitorul în Matei 5:17-19, unde spune că El "nu a venit să nimicească Legea, ci să o împlinească"; că "nici o iotă sau o părticică nu va trece din Lege, până nu se vor împlini toate"; și că "oricine va călca una dintre aceste porunci mai mici și va învăța pe oameni astfel, va fi numit cel mai mic în Împărăția cerurilor; dar oricine le va face și le va învăța, va fi numit mare în Împărăția cerurilor".Dacă orice poruncă din această lege este obligatorie, cea de-a patra este obligatorie, chiar dacă ar trebui să fie numită cea mai mică. Ea este recunoscută și în următoarea declarație a lui Hristos, Marcu 2:27 - "Sabatul

a fost făcut pentru om, și nu omul pentru Sabat". Cuvântul "om" este folosit aici, în mod evident, pentru întreaga rasă - nu pentru o parte - nu pentru evrei în distincție față de neamuri - nu pentru cei care au trăit sub dispensația Vechiului Testament, sau până la momentul morții lui Hristos; ci pentru om în existența sa prelungită în toate perioadele de timp viitoare, adică pentru omenire în general. Acesta este înțelesul clar al declarației. Și dacă redăm originalul cu articolul, este și mai evident că este inclusă întreaga rasă. "Sabatul a fost făcut pentru om", adică pentru Adam, părintele originar al omului, incluzând, desigur, și posteritatea sa. Dar, conform ambelor interpretări, întreaga rasă umană este în mod evident inclusă în acest termen. Așadar, Sabatul a fost făcut cu adevărat atât pentru neamuri, cât și pentru evrei; și pentru cei care vor trăi după răstignire, cât și pentru cei care au trăit înainte; ceea ce reprezintă o recunoaștere explicită a obligației sale perpetue.

Aceeași recunoaștere reiese și din faptul că a continuat să fie respectată sub slujba apostolilor și că nu a existat nici cea mai mică aluzie sau agitație cu privire la abrogarea ei sau la înlocuirea ei cu o altă zi. Sabatul săptămânal este menționat în mod frecvent în documentele apostolice, ca parte a îndatoririlor practice, și era, fără îndoială, ziua a șaptea.Astfel, avem obligația continuă a Sabatului sancționată de exemplul apostolic. Prin urmare, dacă o nouă ediție sau o recunoaștere expresă a Sabatului din porunca a patra este considerată necesară pentru a lega conștiințele oamenilor sub noua dispensație, considerațiile de mai sus vor arăta că avem o astfel de ediție sau recunoaștere, la fel de adevărat ca și celelalte precepte ale Decalogului. Astfel că nu se câștigă nimic în ceea ce privește lăsarea deoparte a zilei a șaptea a săptămânii, prin încercarea de a arăta abrogarea Decalogului.Dacă acele precepte ale acelei legi care cer să nu avem alți dumnezei înaintea Domnului - să nu ucidem, să nu comitem adulter și să nu furăm - sunt nou impuse sau recunoscute în mod expres în cadrul dispensației actuale și, prin urmare, sunt universal obligatorii; același lucru este valabil și pentru porunca a patra, care cere respectarea zilei a șaptea.

Din nou, se încearcă să se dovedească abrogarea Sabatului original, arătând că întregul Decalog era specific națiunii evreiești, constituind un legământ național, care, la venirea lui Hristos, a fost anulat și a fost introdus un nou legământ. Dar admițând că le-a fost livrat imediat lor, sub forma unui legământ național, acest lucru nu implică câtuși de puțin faptul că nu era la fel de obligatoriu, ca regulă de ascultare, pentru alte părți ale familiei umane.Am putea la fel de bine să susținem că Noul Testament a aparținut doar creștinilor primari, deoarece le-a fost transmis direct lor și a constituit regula de conduită și baza speranțelor lor. Da, am putea la fel de bine să presupunem că nicio națiune, cu excepția evreilor, nu era obligată să nu aibă alți dumnezei înaintea Domnului, să nu ucidă, să nu comită adulter, să nu fure, să nu depună mărturie mincinoasă, ca și să presupunem că Decalogul a avut un caracter pur național și

că a fost obligatoriu doar pentru acest popor pe durata menținerii sale ca biserică națională. Și, așa cum Decalogul nu era doar național în ansamblul său, nici porunca a patra nu era națională. Ea aparținea, în egală măsură cu celelalte nouă, întregii familii umane, în măsura în care motivele esențiale ale tuturor și ale oricăreia dintre porunci erau de obligație universală.

Din nou, faptul că Sabatul original era specific evreilor și, prin urmare, abrogat prin introducerea noii dispensații, este argumentat prin faptul că a fost în mod special solicitat de ei prin considerarea eliberării lor din Egipt. Dar acest argument nu are nicio forță, deoarece același motiv este invocat în prefața întregului Decalog.

În același scop, de asemenea, un argument se bazează pe faptul că porunca a patra a fost aplicată cu o pedeapsă mortală. Dar și acest argument eșuează, pentru că o pedeapsă similară era anexată la încălcarea celorlalte precepte ale acestei legi. Adevărul este că aceste pedepse nu aparțineau Decalogului însuși, așa cum a fost promulgat la început, așa cum nu aparțin nici acum, sub dispensația mai blândă a Evangheliei. Ele au fost adăugate în ritualul mozaic și au constituit o parte a aranjamentelor politice pentru moment. Prin urmare, abrogarea lor nu afectează legea originală. Chiar dacă acum nu mai există nicio putere civilă dată bisericii pentru a impune ascultarea acestui precept prin pedepse temporale, ca în trecut, sacralitatea și obligația instituției nu sunt deloc afectate prin aceasta. Păcatul neascultării va fi pedepsit la vremea lui de către Dumnezeu.

Din nou, unii au dedus abrogarea Sabatului anterior, sau cel puțin schimbarea acestuia, din justificarea Domnului nostru pentru fapta ucenicilor de a smulge spicele de porumb și de a le freca în mâinile lor, în timp ce treceau prin lanurile de porumb în ziua de Sabat, și din afirmația Sa că "Fiul Omului este Domnul și al Sabatului", Marcu 2:23-28. Dar, în mod evident, nu există nimic în această narațiune sau în această declarație care să justifice o astfel de deducție. Trebuie să recunoaștem cu toții că porunca a patra a fost obligatorie, așa cum a fost dată inițial, până la moartea lui Hristos, dacă nu mai departe; și, prin urmare, Hristos, care "a fost făcut sub lege", a fost obligat să se supună acesteia în strictețea ei inițială.Admițând că el avea dreptul, într-un anumit caz, să întrerupă obligația sa, nu este consecvent să susținem că a făcut-o, deoarece a venit pentru a se supune perfect și universal. De aceea, el a afirmat că nici o iotă sau o părticică nu trebuie să dispară din lege "până când nu se vor împlini toate". Întreaga sa viață a fost un comentariu perfect al cerințelor legii. Dacă ar fi eșuat în cea mai mică particularitate, ar fi fost inadecvat pentru marile scopuri ale mântuirii noastre.Este evident, prin urmare, că tranzacția la care se face referire nu a fost, în aceste circumstanțe, o încălcare a poruncii a patra, ci în perfectă conformitate cu prescripțiile acesteia - munca implicată de actul discipolilor fiind o chestiune de necesitate urgentă. "Este legal", a spus el, "să

faci bine în ziua de Sabat". Nici declarația că "Fiul Omului este Domn și al zilei de Sabat" nu implică faptul că El a abrogat-o sau a schimbat-o, ci mai degrabă că era obligat și angajat să o protejeze ca instituție divină și să impună o ascultare luminată și strictă față de cerințele ei.

Cele de mai sus fiind principalele dovezi aduse pentru abrogarea Decalogului și a Sabatului original, este evident că acest punct de vedere asupra subiectului nu poate fi susținut. Ea nu este sancționată de nicio dovadă scripturală clară. Prin urmare, este evident și absurd să se bazeze o chestiune atât de importantă pe o bază atât de subțire. Este ca și cum ai pune mâini violente pe un cod de precepte morale și imuabile, date de Dumnezeu și promulgate sub semne deosebite și teribile de puritate și măreție, pentru a justifica o practică care a fost introdusă cu mult timp după începutul erei creștine. [Din tratatul despre Sabat Nr. 3.]

Ce zi a săptămânii era respectată de apostoli și de creștinii primari?

Practica apostolilor și a primilor creștini este recunoscută pe bună dreptate ca având o influență în determinarea modului în care trebuie să înțelegem și să ne îndeplinim îndatoririle religioase. Din acest motiv, se fac cele mai mari eforturi pentru a arăta că ei considerau prima zi a săptămânii ca fiind Sabatul. Dar Scripturile nu oferă nicio dovadă în acest sens. Dimpotrivă, există cea mai deplină dovadă că ei respectau cu religiozitate ziua a șaptea - singura zi care este numită Sabat în Noul Testament. Ca o confirmare a acestei afirmații, observăm distincția care se face în mod constant în scrierile apostolilor între Sabat și prima zi a săptămânii.Ziua a șaptea este numită în mod uniform Sabat, iar prima zi este menționată doar ca atare. Dacă scriitorii Noului Testament ar fi adoptat o altă zi pentru Sabat decât cea numită în mod obișnuit cu acest nume, modul lor de a vorbi despre aceste zile este atât misterios și înșelător, deoarece este direct calculat pentru a ne induce în eroare cu privire la o datorie religioasă. Nici o persoană care consideră prima zi ca fiind Sabatul creștin, nu va aplica acest nume zilei a șaptea; nici cineva care respectă ziua a șaptea nu va stiliza prima zi a săptămânii ca fiind Sabatul. Motivul este evident. Un astfel de curs ar fi contrar înțelegerii sale despre adevăr și i-ar face pe alții să înțeleagă greșit sentimentele sale. Din acest motiv, apostolii nu ar face-o.

Pe lângă acest obicei de a numi ziua a șaptea Sabat, aflăm că era obiceiul primilor creștini de a se aduna pentru închinarea divină în ziua de Sabat. Felul în care erau respectate Sabatul și prima zi de după răstignirea Domnului nostru dovedește îndeajuns de mult care erau sentimentele și practicile ucenicilor din acea vreme. Se spune despre ei că "s-au odihnit în ziua de Sabat, conform poruncii", iar în prima zi "au călătorit și s-au dus în țară".În capitolul 13 din Faptele Apostolilor ni se spune că Pavel și compania sa au mers la un loc de închinare din Antiohia în ziua de Sabat; și avem o schiță a predicii ținute de Pavel cu acea ocazie. La cererea ascultătorilor săi care erau dintre neamuri, el a

predicat și în celălalt Sabat, când aproape tot orașul a venit să-l asculte. În Filipi, Pavel și compania sa, în ziua de Sabat, s-au dus pe malul râului, unde se obișnuia să se roage. În acest timp, Lidia s-a convertit și a fost botezată.În capitolul 18 din Faptele Apostolilor, se spune despre Pavel, care era asociat cu anumiți ucenici din Corint, că "în fiecare Sabat, în sinagogi, vorbea și convingea pe iudei și pe greci"; și această practică a continuat în orașul lor un an și jumătate. La Efes, Pavel a intrat în sinagogă și a discutat cu iudeii, ceea ce se admite că a fost, de asemenea, în ziua de Sabat. În Tesalonic, era o sinagogă a iudeilor, iar Pavel, așa cum era felul lui de a fi, a intrat la ei și, în trei zile de Sabat, a discutat cu ei din Scripturi; Fapte 17:2. - Aceste citate sunt suficiente pentru a arăta că apostolii și creștinii primari respectau Sabatul antic. În Fapte 28:17, Pavel, ca răspuns la relatările calomnioase ale dușmanilor săi, declară că nu a comis nimic împotriva obiceiurilor părinților. Or, era oare obiceiul părinților să țină ziua a șaptea ca Sabat? Și era contrar obiceiului lor să țină ziua întâi? Dacă da, atunci Pavel a ținut ziua a șaptea a săptămânii, și nu prima, ca Sabat. În acest lucru a existat un acord perfect între toți creștinii din bisericile apostolice.Iudeii, care erau întotdeauna gata să-i acuze și să-i facă josnici în ochii națiunii lor, nu i-au acuzat niciodată de încălcarea Sabatului săptămânal, care pentru ei era o crimă demnă de moarte. Aceste fapte sunt suficiente pentru a dovedi că apostolii și creștinii asociați cu ei respectau cu religiozitate Sabatul poruncii a patra.

Care a fost practica creștinilor după apostoli?

Pentru un creștin consecvent, mărturia și practica a ceea ce reprezintă Părinții creștini, nu au suficientă autoritate pentru a-l îndruma nici în devoțiune, nici în datorie, atunci când mărturia lor nu este susținută de Scripturi. Cu toate acestea, a fost în general susținut de către susținătorii primei zile a săptămânii că mărturia unită a primilor scriitori creștini dovedește că ei au observat această zi ca Sabat creștin, excluzând ziua a șaptea. Acest lucru este mai frecvent admis, deoarece atât de puțini sunt cei care dispun de mijloacele necesare pentru a cerceta singuri subiectul, cât și din cauza încrederii în integritatea celor care l-au asortat. Dar, pentru onoarea creștinătății, este de sperat că această declarație este făcută mai mult din lipsă de informare și considerație decât dintr-o cunoaștere și amintire temeinică a ceea ce au scris Părinții despre acest subiect. Pentru a ajuta cititorul să-și formeze sau să-și corecteze opinia asupra acestui subiect în acord cu faptele, vom nota pe scurt motivele pe care susținătorii primei zile au greșit, afirmând că acei primii creștini au ținut această zi ca Sabat. Pe măsură ce evlavia vitală a scăzut în biserică, după zilele apostolilor, ceremoniile exterioare și observanțele nescripturale au fost făcute pentru a-i lua locul; și sub pretextul de a face onoare lui Hristos, Fecioarei Maria, apostolilor și martirilor, o multitudine de zile au fost în cele din urmă introduse în atenția religioasă și îndemnate asupra creștinilor de către învățătorii lor. Printre altele se numărau Miercurea Cenușii, Joia Sfântă, Vinerea Mare, etc. Prima zi a săptămânii, sau duminica, în care se presupunea că Hristos a înviat din morți, a

fost considerată o sărbătoare în onoarea învierii, și se pare că doar ca atare a fost folosită pentru o lungă perioadă de timp; și se pare că nu a fost inițial menită să înlocuiască respectul religios pe care creștinii îl acordau în mod universal Sabatului săptămânal.În acord cu acest punct de vedere al subiectului, învățatul Morer, deși este un susținător al primei zile, afirmă că pe vremea Sfântului Ieronim, care s-a născut în anul 544 d.Hr., creștinii, după cultul divin din ziua Domnului, își urmau ocupația zilnică; iar Sfântul Ieronim o reprezintă pe Paula, o doamnă evlavioasă, împreună cu fecioarele și văduvele care o însoțeau, după ce se întorceau acasă de la închinare în ziua Domnului, și cum se așezau la treburile lor zilnice, care constau în confecționarea de haine pentru ei și pentru alții.Hrisostom, Grigore, Augustin și Ieronim, nu numai că au fost de acord, dar au recomandat și poruncit această muncă în ziua Domnului, din considerentul că doar o mică parte a zilei era ocupată cu închinarea divină. Următoarele autorități vor aduce mai multă lumină asupra acestui subiect.

Atanasie, 340 d.Hr., spune: "Noi ne adunăm sâmbăta, nu pentru că am fi infectați de iudaism, ci doar pentru a ne închina lui Hristos, Domnul Sabatului.

Socrate, un istoric ecleziastic, în anul 412 d.Hr., spune: "În ceea ce privește împărtășania, există diverse observații și obiceiuri, deoarece aproape toate bisericile din întreaga lume celebrează și primesc sfintele taine în fiecare sâmbătă; totuși, egiptenii de lângă Alexandria, împreună cu locuitorii din Teba, conform unei tradiții, celebrează împărtășania duminica." "Când a venit vorba de întâlnirea festivă de-a lungul fiecărei săptămâni, mă refer la sâmbăta și duminica în care creștinii obișnuiesc să se întâlnească solemn în biserică" etc.

Eusebiu, 325 d.Hr., citat de Dr. Chambers, afirmă că în vremea sa "Sabatul era respectat nu mai puțin decât duminica".

Grigore expune astfel - "Cu ce ochi puteți privi ziua Domnului, când disprețuiți Sabatul? Nu vă dați seama că ele sunt surori și că, disprețuind-o pe una, o jigniți pe cealaltă?".

Sozomen spune - "Cele mai multe dintre biserici respectau cu atenție Sabatul".

Grotius, a cărui învățătură și candoare îl califică în mod eminent pentru a fi martor în acest caz, observă: "Creștinii țineau Sabatul sfânt și își țineau adunările în acea zi, în care li se citea legea, obicei care a rămas până în timpul consiliului din Laodiceea, în jurul anului 355 d.Hr., care a considerat atunci că se cuvine ca Evanghelia să fie citită și în acea zi. Aceste lucruri luate în considerare, îi infirmă pe cei care pretind că prima zi a săptămânii, sau ziua Domnului, este înlocuită în locul Sabatului."

M. de la Roque, un protestant francez - "Este evident că, înainte de a fi introdusă vreo schimbare, biserica a respectat religios Sabatul timp de multe veacuri; în consecință, noi suntem obligați să îl respectăm."

Autorii menționați aici sunt citați de adversarii noștri ori de câte ori au ocazia să depună mărturie, și nu am auzit niciodată ca veridicitatea lor să fie pusă la îndoială. Din declarațiile lor este foarte evident că introducerea primei zile a săptămânii în atenția religioasă a fost efectul superstiției; că la început a fost respectată doar parțial, și asta doar de puțini, ca sărbătoare; apoi de mai mulți; și în cele din urmă de cea mai mare parte a creștinilor declaranți, care încă respectau ziua a șaptea ca Sabat. Prin concilii ecleziastice și decrete imperiale, au înlocuit în cele din urmă Sabatul ca zi sfântă națională și bisericească în majoritatea țărilor creștine. - Sab. Vindicator.

-------- Cititorul va observa că unele dintre faptele istorice prezentate pe această pagină și pe cea precedentă se repetă în următoarele patru pagini. Selectând această materie de la diferiți autori, ne-a fost greu să evităm unele repetiții. W.

Istoria Sabatului. Sabatul de pe vremea lui Constantin până la Reformă

Vedem aici cum a stat problema până la începutul carierei lui Constantin. Sabatul era în general respectat, în timp ce ziua Domnului era privită ca o sărbătoare care nu avea o importanță sau o autoritate mai mare decât Vinerea Mare sau Joia Sfântă. Nici un text din Scriptură, nici un edict al împăratului, nici un decret al consiliului, nu a putut fi produs în favoarea ei. Dar din acest moment pot fi găsiți împărați și concilii care se combină pentru a da importanță zilei Domnului și pentru a se opune Sabatului.

O schimbare importantă s-a produs, fără îndoială, în ceea ce privește respectul acordat primei zile, la scurt timp după venirea lui Constantin, primul împărat creștin, în prima parte a secolului al IV-lea. Când a devenit stăpân al Romei, s-a dedat curând la îndrumarea clerului creștin. "A construit locuri de cult public. A încurajat întrunirea sinoadelor și a episcopilor - i-a onorat cu prezența sa și s-a ocupat în permanență de mărirea bisericii. A fost scrupulos de atent la riturile și ceremoniile religioase care îi erau prescrise de către cler. El postea, respecta sărbătorile de comemorare a martirilor și priveghea cu evlavie toată noaptea la privegherile sfinților"[1] și a arătat o mare preocupare pentru uniformitatea doctrinelor și a practicilor religioase în biserică. Prin urmare, el a fost exact potrivit dorințelor episcopului și clerului roman, stabilind, prin autoritatea sa imperială, ceea ce ei nu aveau prin Scriptură să susțină și ceea ce influența lor nu reușise să realizeze până atunci, și anume o uniformitate în celebrarea Paștelui și a primei zile. În anul 321, Constantin a publicat pentru prima dată edictele sale prin care le impunea supușilor săi aceste sărbători superstițioase pe care fusese învățat să le îndeplinească.

Eusebiu spune:[2] "El a stabilit ca timp potrivit pentru rugăciuni ziua dominicală, care atunci era o zi specială, iar acum este, fără îndoială, cea dintâi. Garda sa de corp a respectat această zi și a oferit în ea rugăciuni scrise de împărat.Fericitul prinț s-a străduit să-i convingă pe toți să facă acest lucru și, treptat, să-i conducă pe toți la închinarea lui Dumnezeu; de aceea a hotărât ca cei care se supuneau puterii romane să se abțină de la orice lucrare în zilele numite după Mântuitorul, să venereze și ziua dinaintea Sabatului, în amintirea, după cum mi se pare, a evenimentelor petrecute în acele zile pentru Mântuitorul nostru comun".

El spune din nou: "Un edict, de asemenea, prin voința și plăcerea împăratului, a fost transmis prefecților provinciilor, ca de acum înainte să venereze ziua dominicală; să cinstească zilele consacrate martirilor și să celebreze solemnitățile sărbătorilor în biserici, toate acestea fiind făcute conform voinței împăratului". Și, așa cum este citat de Lucius, el spune că și-a sfătuit supușii, de asemenea, ca acele zile care erau sabate să fie onorate sau închinate.

Sozomen spune:[3] "El (Constantin) a făcut, de asemenea, o lege ca în ziua dominicală, pe care evreii o numesc prima zi a săptămânii, grecii ziua Soarelui, și, de asemenea, în ziua lui Venus, (adică vineri), să nu se dea judecăți sau să se facă alte afaceri, ci ca toți să se închine lui Dumnezeu cu rugăciuni și implorări și să venereze ziua dominicală, deoarece în ea Hristos a înviat din morți; dar ziua lui Venus, ca zi în care a fost fixat pe cruce".

Dr. Chambers spune:[4] "Constantin cel Mare a fost cel care a făcut prima lege pentru respectarea duminicii și care, potrivit lui Eusebiu, a stabilit ca aceasta să fie sărbătorită în mod regulat în tot Imperiul Roman. Înainte de el, și chiar și în timpul lui, se respecta Sabatul evreiesc, precum și duminica; atât pentru a satisface legea lui Moise, cât și pentru a-i imita pe apostoli, care obișnuiau să se întâlnească împreună în prima zi."El adaugă: "Într-adevăr, unii sunt de părere că ziua Domnului menționată în Apocalipsă este duminica noastră, care trebuia să fi fost instituită atât de devreme." "Prin legile lui Constantin, făcute în 321, s-a decretat ca pentru viitor duminica să fie ținută ca zi de odihnă în toate orașele și comunele; dar el a permis ca oamenii de la țară să își urmeze munca. În 538, Consiliul din Orleans a interzis această muncă la țară."

Pentru a da mai multă solemnitate primei zile a săptămânii, Silvestru, care era episcop al Romei pe când Constantin era împărat, a schimbat numele duminicii, dându-i titlul mai impunător de Ziua Domnului.[5]

Nu este îndoielnic faptul că legile lui Constantin au făcut ca prima zi să fie mai vizibilă în tot imperiul, deoarece toate afacerile publice erau interzise în această zi. Ele i-au schimbat caracterul de zi specială, în care, ca sărbătoare

săptămânală, se desfășurau tot felul de afaceri și munci în oraș și la țară, pentru a fi, așa cum spune Eusebiu, chiar prima. Această favoare imperială pentru prima zi a fost opresivă pentru toți cei care priveau Sabatul în mod conștiincios din respect pentru porunca a patra, în ascultarea căreia ziua a șaptea fusese întotdeauna respectată; și dacă ar fi produs o renunțare generală la observarea lui, nu ar fi fost foarte surprinzător, având în vedere influența exemplului curții și ignoranța și întunericul general al epocii. Cu toate acestea, nu pare să fi fost așa.Sabatul era încă respectat pe scară largă; și pentru a contracara acest lucru, Conciliul de la Laodiceea, în jurul anului 350 d.Hr., a adoptat un decret care spunea: "Nu se cuvine ca creștinii să se iudaizeze și să înceteze să mai lucreze în Sabat, ci trebuie să lucreze în această zi și să acorde o onoare deosebită zilei Domnului, ca și creștini. Dacă cineva va fi găsit iudaizând, să fie anatemizat".

Cu toate acestea, acest lucru nu a produs nicio schimbare materială, deoarece Socrate, un scriitor din secolul al V-lea, care a locuit la Constantinopol, face următoarele remarci despre celebrarea Sabatului, în timpul în care a scris, în anul 440 d.Hr. El spune: "Există diferite obiceiuri în ceea ce privește adunarea; căci, deși toate bisericile din întreaga lume celebrează misterele sacre în ziua de Sabat, totuși alexandrinii și romanii, dintr-o tradiție străveche, refuză să facă acest lucru; dar egiptenii care se află în vecinătatea Alexandriei și cei care locuiesc în Teba, într-adevăr, au adunări în ziua de Sabat, dar nu participă la mistere, așa cum este obiceiul creștinilor.În Cezareea, Capadocia și în Cipru, în Sabat și în ziua dominicală, la amurg, cu lămpi aprinse, prezbiterii și episcopii interpretează Scripturile. La Roma se postește în fiecare Sabat".[6]

Această relatare a modului de celebrare a Sabatului în secolul al V-lea este confirmată de Sozomen.[7] El spune: "La Constantinopol, și aproape printre toți, creștinii se adună în Sabat și, de asemenea, în prima zi a săptămânii, cu excepția Romei și a Alexandriei; că adunările ecleziastice de la Roma nu erau în Sabat, ca în aproape toate celelalte biserici din restul lumii; și că în multe orașe și sate din Egipt, ei obișnuiau să se adune în seara Sabatului, zi în care existau adunări publice".

În ceea ce privește postul din Sabat la Roma, la care se face referire aici, trebuie spus că, din cele mai vechi timpuri și până în secolul al patrulea, practica a fost aceea de a respecta Sabatul ca pe o sărbătoare. Dar Biserica Romei, în opoziția sa față de evrei, a făcut din aceasta o zi de post, pentru ca separarea să fie marcată și puternică. În bisericile răsăritene nu se postea niciodată în ziua de Sabat, cu excepția unui singur Sabat din an, care era în ziua dinaintea Paștelui. Dar în bisericile occidentale sărbătoreau un post în fiecare săptămână. Cu referire la acest lucru, Ambrozie a spus: "Când vin la Roma, postesc în Sabat; când sunt aici, nu postesc". Augustin a mai spus în legătură cu acest lucru: "Dacă ei spun că este păcat să postești în Sabat, atunci ar condamna Biserica Romană și multe locuri apropiate și îndepărtate de ea. Iar dacă ar crede că este păcat să

nu se postească în Sabat, atunci ar condamna multe biserici orientale și o mare parte a lumii". Acest post de Sabat a fost combătut de biserica răsăriteană; și în cel de-al șaselea Consiliu general ținut la Constantinopol, s-a poruncit ca Sabatul și ziua dominicală să fie ținute ca sărbători și nimeni să nu postească sau să jelească în ele. Practica postului, prin urmare, a fost în principal în bisericile vestice, în jurul Romei.

Poate că este dificil de determinat cu exactitate importanța relativă acordată zilei a șaptea și primei zile a săptămânii, în această perioadă. Cu toate acestea, putem găsi suficiente elemente care să ne asigure că Sabatul era respectat și că nimeni nu considera că duminica i-a luat locul. Acest lucru este demonstrat de prevederea Conciliului de la Laodiceea, 365 d.Hr., ca Evangheliile să fie citite în acea zi. Acest lucru este demonstrat de acțiunea unui Consiliu din 517, (menționat de Robinson în Istoria Botezului,) care a reglementat și a impus respectarea Sabatului. Acest lucru este arătat de expostul lui Grigore de Nyssa: "Cum puteți privi la ziua Domnului, dacă neglijați Sabatul? Nu știți că sunt surori și că, disprețuind-o pe una, o jigniți pe cealaltă?". Și ca surori le găsim mână în mână în Canoanele Ecleziastice. Sancțiuni au fost aplicate de către conciliile atât din Laodiceea, cât și din Trull, clericilor care nu respectau ambele zile ca sărbători.

Cum era respectată prima zi a săptămânii, sau ziua Domnului, la începutul secolului al V-lea, putem afla din cuvintele Sfântului Ieronim. Într-o oratorie funerară pentru doamna Paula, el spune: "Ea, împreună cu toate fecioarele și văduvele care locuiau la Betleem într-o claustră cu ea, în ziua Domnului, se îndreptau cum se cuvine spre biserica sau casa lui Dumnezeu, care era aproape de chilia ei; și după ce se întorcea de acolo la locuința ei, ea însăși și toată compania ei se apucau de lucru și fiecare își îndeplinea sarcina, care era confecționarea de haine și veșminte pentru ei și pentru alții, așa cum era rânduit".

Sfântul Hrisostom, patriarhul Constantinopolului, "a recomandat auditoriului său, după ce a imprimat asupra lor și a familiilor lor ceea ce au auzit în ziua Domnului, să se întoarcă la treburile lor zilnice".[8]

Dr. Francis White, Lordul Episcop de Ely, vorbind despre această chestiune, spune: "Biserica Catolică, timp de mai bine de șase sute de ani după Hristos, a permis munca și a dat voie multor oameni creștini să lucreze în Ziua Domnului la orele la care nu li se poruncea să fie prezenți la serviciul public prin preceptele bisericii."

În secolul al VI-lea s-au făcut eforturi pentru a preveni această muncă. Următoarea promulgare a unui sinod ținut la porunca regelui Gunthram, din Burgundia, va arăta starea lucrurilor și mijloacele folosite pentru a le îmbunătăți: "Vedem că poporul creștin, într-un mod neînțelept, livrează spre

dispreț ziua Dominicală și, ca și în alte zile, se dedau la o muncă continuă". De aceea au hotărât să-i învețe pe cei supuși lor să țină ziua dominicală, care, dacă nu era respectată de avocat, acesta își pierdea iremediabil cauza, dar dacă un conațional sau un slujitor nu o respecta, trebuia să fie bătut cu lovituri mai puternice de topor.[9]Conciliul de la Orleans, ținut în 538, a interzis munca la țară duminica, lucru pe care Constantin, prin legile sale, îl permitea. Acest conciliu a mai declarat, de asemenea, că "a considera ilegal să călătorești cu cai, vite și trăsuri, să pregătești mâncarea sau să faci orice este necesar pentru curățenia și decența caselor sau a persoanelor, miroase mai mult a iudaism decât a creștinism.[10] Într-un alt conciliu ținut la Narbonne, în Franța, în secolul al VII-lea, au interzis de asemenea această muncă la țară.[11]

La începutul secolului al VII-lea, în timpul Papei Grigore I, subiectul Sabatului a atras o atenție considerabilă. Exista o clasă de persoane care declarau "că nu era legal să se facă niciun fel de muncă în ziua de sâmbătă, sau Sabatul vechi; o alta că nimeni nu trebuia să se îmbăieze în ziua Domnului, sau Sabatul lor nou".[12] Împotriva ambelor doctrine, papa Grigore a scris o scrisoare către cetățenii romani. Baronius, în Conciliile sale, spune: "În acest an (603), la Roma, Sfântul Grigorie, Papa, a corectat acea eroare pe care unii o predicau, prin superstiția iudaică sau obiceiul grecesc, că era o datorie să ne închinăm în Sabat, la fel ca și în zilele dominante; și el îi numește pe astfel de predicatori predicatori ai lui Antihrist". Aproape aceeași doctrină a fost predicată din nou pe vremea lui Grigore al VII-lea, în anul 1074 d.Hr., la aproximativ cinci sute de ani după ceea ce vorbim acum. Acest lucru este suficient pentru a arăta că Sabatul a fost ținut până în acele vremuri de declin care au introdus atâtea erori în credință și practică. Într-adevăr, este suficient pentru a arăta, că oriunde subiectul a fost în discuție, Sabatul și-a găsit susținătorii săi atât în teorie cât și în practică.

Potrivit lui Lucius, Papa Urban al II-lea, în secolul al XI-lea, a dedicat Sabatul Fecioarei Maria, cu o slujbă.[13] Binius spune: "Papa Inocențiu I., a instituit un post în ziua de Sabat, ceea ce pare a fi prima constituire a acestui post; dar dedicarea Sabatului Fecioarei Maria a fost făcută de Urban al II-lea în a doua parte a secolului al XI-lea".[14]Cam în această perioadă îl găsim pe Hesychius* (*Publicația originală avea ortografia "Esychius", dar Peter Heylyn o scrie "Hesychus".) învățând doctrina conform căreia preceptul privind respectarea Sabatului nu este una dintre porunci, deoarece nu trebuie respectat în orice moment conform literei; iar Toma din Aquio, un alt ecleziast roman, spune că "pare a fi incomod ca preceptul privind respectarea Sabatului să fie pus printre preceptele Decalogului, dacă nu aparține deloc acestuia; că preceptul "Să nu faci chip cioplit" și preceptul privind respectarea Sabatului sunt ceremoniale. "

Respectarea primei zile nu a fost atât de timpurie în Anglia și în Scoția ca în majoritatea celorlalte părți ale Imperiului Roman. Potrivit lui Heylyn, au existat

societăți creștine înființate în Scoția încă din anul 435 d.Hr. și se presupune că Evanghelia a fost predicată în Anglia în primul secol de către Sfântul Pavel. Timp de multe veacuri după ce creștinismul a fost primit în aceste regate, ei nu au acordat niciun respect primei zile. Binius, un scriitor catolic, în cel de-al doilea volum al lucrărilor sale, oferă o relatare despre introducerea zilei Dominicale [duminică] în Scoția, încă din anul 1203 d.Hr."În acest an", spune el, "s-a ținut un consiliu în Scoția cu privire la introducerea zilei Domnului, consiliu care a avut loc în 1203, pe vremea papei Inocențiu al III-lea" și citează ca autoritate pe Roger Hoveden, Matth. Paris și Lucius' Eccl. Hist. El spune: "Prin acest conciliu s-a decretat că ar trebui să fie timp sfânt de la ora doisprezece a zilei de sâmbătă la prânz până luni".

Boethius (de Scotis, p. 344) spune: "În anul 1203 d.Hr., William, rege al Scoției, a convocat un consiliu al principalilor din regatul său, prin care s-a decretat că sâmbăta, de la ora douăsprezece la prânz, ar trebui să fie sfântă; că ei nu ar trebui să facă nici o lucrare profană, iar acest lucru ar trebui să-l respecte până luni."

Binius spune că în anul 1201 d.Hr., Eustachius, starețul de Flay, a venit în Anglia și a predicat din oraș în oraș și din loc în loc. El a interzis folosirea piețelor în zilele Dominicale; căci spunea că această poruncă subscrisă cu privire la respectarea zilei Dominicale, venea din cer. Istoria acestei epistole singulare, intitulată O poruncă sfântă a zilei Dominicale, piosul abate a declarat că este aceasta: "A venit din cer la Ierusalim și a fost găsită pe mormântul Sfântului Simon din Golgota.Și Domnul a poruncit această epistolă, pe care timp de trei zile și trei nopți oamenii au privit-o și, căzând la pământ, s-au rugat pentru mila lui Dumnezeu. Iar după al treilea ceas, patriarhul s-a ridicat în picioare, iar arhiepiscopul Akarias și-a întins mitra și au luat sfânta epistolă a lui Dumnezeu și au găsit-o scrisă astfel".

[Vom da câteva extrase din această epistolă, în parte ca o chestiune de curiozitate, și în parte pentru a arăta credulitatea strămoșilor noștri, și prin ce mijloace au fost amăgiți în ceea ce era pentru ei o nouă observație religioasă.]

"Eu, Domnul, care v-am poruncit să prăznuiți ziua Dominicală și nu ați păzit-o și nu v-ați pocăit de păcatele voastre, așa cum am spus prin Evanghelia mea, cerul și pământul vor trece, dar cuvântul meu nu va trece; Am făcut să vi se propovăduiască pocăința pentru viață și nu ați crezut; am trimis împotriva voastră păgâni, care v-au vărsat sângele, dar nu ați crezut; și pentru că nu ați ținut ziua Dominicală, pentru câteva zile ați avut foamete; dar curând v-am dat belșug, iar după aceea v-a fost mai rău:Vreau din nou, ca nimeni, de la ora nouă a Sabatului până la răsăritul soarelui luni, să nu lucreze nimic, decât ceea ce este bun, iar dacă cineva o face, să se îndrepte prin pocăință; și dacă nu vă supuneți acestei porunci, Amin, vă spun și vă jur pe scaunul meu, pe tronul meu și pe heruvimi, care îmi păzesc sfântul meu scaun, pentru că nu voi schimba nimic

printr-o altă epistolă; ci voi deschide cerurile și, în loc de ploaie, voi face să plouă peste voi pietre și bușteni de lemn și apă fierbinte noaptea, și nimeni nu va putea împiedica, decât ca să nimicesc pe toți cei răi. Aceasta vă spun vouă, că veți muri de moarte, din pricina zilei sfinte domnești și a altor sărbători ale sfinților mei, pe care nu le-ați păzit.Vă voi trimite fiare cu cap de leu, păr de femeie și coadă de cămilă, și vor fi atât de înfometate încât vă vor devora carnea, iar voi veți dori să fugiți la mormintele morților și să vă ascundeți de frica fiarelor; și voi lua lumina soarelui de la ochii voștri și voi trimite peste voi întunericul, ca fără să vedeți, să vă omorâți unii pe alții; îmi voi lua fața de la voi și nu vă voi arăta milă, căci voi arde trupurile și inimile tuturor celor care nu păzesc ziua sfântă dominicală.Ascultați glasul meu, ca nu cumva să pieriți în țară din cauza zilei sfinte dominicale. Acum să știți că sunteți în siguranță prin rugăciunile preasfintei mele mame Maria și ale sfinților mei îngeri care zilnic se roagă pentru voi. Eu v-am dat legea de pe muntele Sinai, pe care voi nu ați păzit-o. Pentru voi M-am născut în lume și sărbătorile Mele nu le-ați cunoscut; ziua Dominicală a Învierii Mele nu ați păzit-o. Vă jur pe dreapta Mea că, dacă nu veți păzi ziua Dominicală și sărbătorile sfinților Mei, voi trimite păgâni să vă ucidă".

Înzestrat cu această nouă poruncă din cer, "Eustachius a predicat în diferite părți ale Angliei împotriva încălcării zilei Dominicale și a altor sărbători; și a dat oamenilor iertarea cu condiția ca ei să respecte de acum înainte ziua Dominicală și sărbătorile sfinților." Timpul desemnat ca fiind sfânt, era de la ora nouă din Sabat până luni dimineața la răsăritul soarelui. Iar poporul a jurat lui Dumnezeu că, de acum înainte, nu va cumpăra și nu va vinde nimic altceva decât mâncare în ziua de duminică.

"Atunci", spune Binius, "dușmanul omului, invidiind îndemnurile acestui om sfânt, a pus în inima regelui și a nobilimii Angliei, să poruncească ca toți cei care ar trebui să păstreze tradițiile menționate mai sus, și mai ales toți cei care au aruncat în jos piețele pentru lucrurile vandabile în ziua Dominicală, să fie aduși la curtea regelui pentru a face satisfacție cu privire la respectarea zilei Dominicale." Binius relatează multe lucruri miraculoase care au avut loc în Sabat pentru cei care lucrau după ora nouă - adică după ora trei după-amiaza din ziua a șaptea, sau sâmbătă.El spune că, într-un anumit Sabat, după ora nouă, un tâmplar, pentru că făcea un ac de lemn, a fost lovit de paralizie; și o femeie, pentru că tricota în Sabat, după ora nouă, a fost de asemenea lovită de paralizie. Un om a copt pâine și, când a rupt-o ca să o mănânce, a ieșit sânge. Un altul care măcina grâu, sângele a ieșit într-un șuvoi mare în loc de făină, în timp ce roata morii sale stătea nemișcată împotriva unui impuls vehement al apei.Cuptoarele încălzite refuzau să coacă pâinea, dacă erau încălzite după ora nouă a Sabatului; iar aluatul lăsat necopt, din respect pentru noua doctrină a lui Eustachius, era găsit luni dimineața bine copt fără ajutorul focului. Aceste fabule au fost propagate cu sârguință în tot regatul; "totuși, poporul", spune Binius, "temându-se de puterea regală și umană, mai mult decât de cea divină, s-a

întors ca un câine la propria-i vomă, pentru a ține piețe de lucruri vandabile în ziua Dominicală".

Domnul Bampfield spune:[15] "Regele și prinții Angliei, în 1203, nu au fost de acord să schimbe Sabatul și să țină prima zi, prin această autoritate. Acest lucru se întâmpla pe vremea regelui Ioan, împotriva căruia clerul papistaș avea o mare ciudă pentru că nu-și cinstea prelația și călugării, de către unul dintre ei fiind în cele din urmă otrăvit."

Binius (Concilii, Cent. 18) afirmă că regele Ioan al Angliei, în 1208, în al zecelea an al domniei sale, pentru că nu s-a supus impunerilor papistașe asupra prerogativelor sale, a fost excomunicat de către papă, iar regatul său a fost interzis, ceea ce a provocat atât de multe probleme în țară și în străinătate, încât l-a forțat în cele din urmă să își depună coroana la picioarele lui Mandulphus, agentul papei. După ce a fost astfel umilit de acea excomunicare și interdicție, regele, în al cincisprezecelea an al domniei sale, prin mandat, a mutat piața din orașul Exon de duminică, în care se ținea, la luni.[16]Piața din Launceston a fost mutată din prima în a cincea zi a săptămânii. În al doilea și al treilea an al lui Henric al III-lea, multe alte piețe au fost mutate din prima zi a săptămânii în alte zile ale săptămânii, lucru pe care regele Ioan nu l-a permis.[17] El a emis, de asemenea, o ordonanță care permitea mutarea piețelor din prima zi în alte zile fără o licență specială."

Parlamentul Angliei s-a întrunit duminica până în timpul lui Richard al II-lea, care l-a amânat din acea zi în ziua următoare.

În anul 1203 d.Hr., "În Scoția a avut loc un consiliu pentru inaugurarea regelui și [cu privire la] sărbătoarea Sabatului; a venit și un legatar din partea papei, cu o sabie și o pălărie purpurie, indulgențe și privilegii pentru tânărul rege. Tot acolo s-a mai decretat ca sâmbăta, de la ora 12 la prânz, să fie sfântă". Magdeburghezii spun că acest Consiliu a fost în legătură cu observarea zilei Dominicale nou introduse, și că ei au ordonat ca aceasta să fie sfântă din ceasul al doisprezecelea al sâmbetei până luni.[18]

Binius spune: "Un sinod a fost ținut la Oxford, în anul 1223 d.Hr., de către Ștefan, Arhiepiscopul de Canterbury, unde au hotărât ca ziua Dominicală să fie ținută cu toată venerația și să se țină un post în Sabat.[19]

Prima lege din Anglia privind respectarea duminicii a fost adoptată în timpul lui Eduard al VI-lea, în jurul anului 1470. "Parlamentul a adoptat atunci un act, prin care duminica și multe zile sfinte, sărbătorile tuturor sfinților, ale sfinților inocenți, au fost stabilite ca sărbători prin lege. Aceasta prevedea, de asemenea, că ar trebui să fie legal pentru agricultori, muncitori, pescari și pentru toți ceilalți care se află la recoltă sau în orice altă perioadă a anului, atunci când necesitatea

o cere, să muncească, să călărească, să pescuiască sau să facă orice alt fel de muncă, în mod liber și după bunul lor plac, în oricare dintre zilele menționate."[20]

Prin astfel de mijloace ca acestea, respectarea primei zile a fost treptat, dar cu forța, impusă oamenilor, oriunde se supuneau papei ca șef al bisericii, și în Anglia și Scoția, până în secolul al XIII-lea, iar Sabatul a fost la fel de treptat adus în dispreț și în desuetudine.

Procesul prin care a fost efectuată această schimbare pare să fie următorul: Mai întâi obținând o celebrare anuală a primei zile la sfârșitul Paștelui, în onoarea învierii; apoi o observare parțială a zilei săptămânale, aceasta fiind atunci în general observată astfel printre păgâni; apoi obținând pentru ea sprijinul legilor civile, al canoanelor ecleziastice și al pedepselor, și dându-i titlul de Ziua Domnului; apoi cerând consacrarea întregii zile.Pentru a diminua și, în cele din urmă, a eradica orice respect pentru Sabat, acesta a fost transformat mai întâi într-un post, apoi a fost dedicat Fecioarei Maria, odihna a fost stigmatizată ca iudaism și erezie, iar predicarea lui a fost numită Antihrist; și, în cele din urmă, a fost declarată a patra poruncă ceremonială și a fost scoasă din Decalog. Și astfel, în ceea ce privește biserica romană, punctul a fost câștigat, și astfel probabil că ea și-a îndeplinit partea ei în împlinirea profeției din Daniel 7:25: "El se va gândi să schimbe TIMPURILE și LEGILE; și ele vor fi date în mâna lui până la o vreme și vremuri și până la împărțirea timpului".

Cauza Sabatului trebuie să fi fost, de asemenea, serios afectată de creșterea imperiului otoman în secolul al șaptelea și de succesul mahomedanilor în cucerirea diviziunii orientale a bisericii. Mahomed, așa cum a mărturisit, și-a format planul de a stabili o nouă religie; sau, după cum s-a exprimat el, de a replanta singura religie adevărată și străveche profesată de Adam, Noe, Avraam, Moise, Isus și profeții; prin distrugerea idolatriei și eliminarea corupțiilor pe care evreii și creștinii de mai târziu le-au introdus, după cum a presupus el.El se opunea în egală măsură atât evreilor, cât și creștinilor. Pentru a-i deosebi mai mult pe discipolii săi de amândoi, el a ales ca zi de sărbătoare săptămânală ziua a șasea, sau vineri. Și astfel, după cum remarca un scriitor din secolul al XVII-lea, "ei și romanii au răstignit Sabatul, așa cum evreii și romanii l-au răstignit pe Domnul Sabatului, între doi hoți, în a șasea și prima zi a săptămânii".

Am urmărit astfel istoria Sabatului în biserica romană până în secolul al XIII-lea; și vedem că, în toată această perioadă, ziua a șaptea a păstrat pretutindeni cel puțin onoarea nominală de a fi numită Sabat, și că nicio altă zi nu a purtat vreodată acest titlu; și că abia după scrisoarea remarcabilă găsită la Sf. Simon, nimeni nu a afirmat că observarea primei zile, ziua Domnului sau duminica, a fost impusă de autoritatea lui Isus sau a apostolilor săi, și nici un exemplu al lor nu a pledat în favoarea ei. Nici măcar atunci nu s-a pretins că Scripturile sugerează observarea ei.

Există unele urme ale Sabatului printre creștinii care s-au separat de comuniunea catolică sau care nu au fost niciodată îmbrățișați de aceasta. Printre aceștia se numără biserica greacă, care s-a separat de ei pe la mijlocul secolului al XI-lea și care avea o întindere mai mare a imperiului decât au papistașii acum. Conform Enquiries lui Brerewood, p. 128, această biserică solemnizează sărbătorile de sâmbătă și interzice ca fiind ilegal să se postească în orice sâmbătă, cu excepția Postului Mare; păstrând obiceiul urmat înainte de separarea lor.Același autor afirmă că creștinii sirieni, care compuneau un corp numeros în Orient, celebrau cultul divin în mod solemn atât în Sabat, cât și în prima zi, continuând obiceiul bisericii romane în momentul în care s-au separat de această comunitate. Călătoriile lui Sandy, p. 173, vorbesc despre un imperiu creștin din Etiopia care sărbătorește atât sâmbăta, cât și duminica, "că ei au diverse erori și multe adevăruri vechi". Creștinii abisinieni sunt un alt corp numeros, a căror reședință principală este în imperiul Abisiniei, în Etiopia centrală.Ei sunt prezentați ca fiind asemănători în unele privințe cu papistașii. Purchase vorbește despre ei ca fiind "supuși lui Petru și Pavel, și mai ales lui Hristos, ca și cum ar respecta Sabatul de sâmbătă".[21] Ei sunt, de asemenea, menționați de Brerewood. Mosheim menționează o sectă de creștini în secolul al XII-lea în Lombardia, numită Pasaginians, acuzați de circumcizia adepților lor și de ținerea Sabatului evreiesc. Domnul Benedict consideră că relatarea despre practicarea dreptului sângeros este o calomnie imputată asupra lor din cauza faptului că țineau Sabatul evreiesc.[22] Binius spune că în 1555 existau la Roma creștini care țineau Sabatul, și de aceea se numeau Sabbatarii, și sunt reprezentați ca fiind diferiți în alte privințe de romaniști. aceasta. El spune: "Doctrinele lor sunt, din câte știe autorul, doctrinele Bibliei. În afară de aceasta, ei susțin observarea solemnă a închinării creștine în tot imperiul nostru în ziua a șaptea".[23] Dacă autorul a folosit expresia în sensul ei obișnuit și în sensul Scripturii, el a adăugat un corp numeros de creștini la cei care au păstrat Sabatul antic.

Probabil că nu a existat o clasă de creștini de pe vremea apostolilor, care ar putea pretinde pe bună dreptate că sunt apostolici mai mult decât valdenzii, care au fost în trecut un popor numeros care trăia în văile din Piemont, unde s-au retras, spune domnul Burnside, la promulgarea legilor lui Constantin pentru respectarea primei zile, în secolul al patrulea; unde au rămas, conform lui Scaliger și Brerewood, în timpul lui Elisabeta a Angliei, adică în a doua parte a secolului al XVI-lea. Ei au aderat ferm la credința apostolică și au suferit persecuții severe din partea catolicilor, care erau dușmanii lor cei mai înverșunați.Domnul Robinson, în Istoria Botezului, spune că "erau numiți Sabbati și Sabbatati; numiți astfel de la cuvântul ebraic Sabat, pentru că țineau sâmbăta ca zi a Domnului". Ei erau numiți și Insabbatati, pentru că respingeau toate festivalurile, sau Sabatele, în sensul latin scăzut al cuvântului. Relatarea pe care papistașii au dat-o despre sentimentele lor în 1250, este pe scurt aceasta: Că ei s-au declarat pe ei înșiși succesori apostolici și că au autoritate apostolică;

că ei au considerat că biserica Romei este "curva Babilonului"; că niciuna dintre rânduielile bisericii care au fost introduse de la înălțarea lui Hristos nu ar trebui să fie respectate; că botezul nu este un avantaj pentru copii, pentru că ei nu pot crede de fapt.Ei resping sacramentul confirmării, dar în loc de acesta, învățătorii lor își pun mâinile pe discipolii lor. Domnul Jones spune că, deoarece ei nu au vrut să respecte zilele sfinților, s-a presupus în mod fals că ei neglijează și Sabatul. Un alt dușman al lor, un inchizitor al Romei, i-a acuzat că disprețuiesc toate sărbătorile lui Hristos și ale sfinților săi. Un altul, un comisar al lui Charles 7. al Franței, i-a raportat: "că nu a găsit printre ei niciuna dintre ceremoniile, imaginile sau semnele bisericii romane, cu atât mai puțin crimele de care erau acuzați; dimpotrivă, ei țineau ziua de Sabat, observau rânduiala botezului, conform bisericii primare, și își instruiau copiii în articolele credinței creștine și în poruncile lui Dumnezeu.Valdenzii, că au respins toate tradițiile și rânduielile bisericii Romei ca fiind superstițioase și neprofitabile, și că au luat în derâdere întregul corp al clerului și al prelaților; din care cauză, după ce au fost expulzați din țara lor, s-au împrăștiat în diferite locuri, și anume: Piemont, Calabria, Dauphiny, Provence, Languedoc, Boemia, Anglia și în alte părți."[24]

Sabatul de la Reformă încoace.

Odată cu începerea Reformei s-a trezit un nou spirit de cercetare religioasă. Aproape fiecare element al practicii creștine a fost luat în considerare și nu a fost respins până când nu a fost aprobat sau respins. Printre subiectele de discuție găsim Sabatul introdus de timpuriu și examinat în amănunt. Existau trei puncte de vedere principale susținute atunci de diferite clase de reformatori, care merită o atenție deosebită.

1. A existat o clasă de reformatori care, insistând doar asupra suficienței credinței și a libertății Evangheliei, tremurau la gândul de a impune reguli oamenilor și păreau să se teamă de termenul de lege. Aceștia au declarat că legea Sabatului a fost abolită; că duminica nu era un Sabat, ci doar o sărbătoare a bisericii, care fusese stabilită și care putea fi modificată după bunul ei plac. Pentru a nu fi considerați în eroare aici, precum și pentru a oferi o înțelegere mai deplină a opiniilor din acea vreme, vom prezenta afirmațiile unora dintre acești oameni.

Catehismul episcopului Cranmer, 1548 d.Hr., spune: - "Evreilor li s-a poruncit în Vechiul Testament să țină ziua de Sabat și o respectau în fiecare a șaptea zi, numită Sabat sau Sâmbăta; dar noi, creștinii, nu suntem legați de astfel de porunci din legea lui Moise și, prin urmare, acum nu mai ținem Sabatul sau Sâmbăta, așa cum o făceau evreii, ci respectăm Duminica și alte câteva zile, așa cum magistrații consideră că este potrivit."

William Tindal spune, în răspunsul său la More, cap. 25: "Noi suntem stăpâni peste Sabat și putem să-l schimbăm în luni sau în orice altă zi, după cum

credem că este nevoie. Sau putem face din fiecare a zecea zi o zi sfântă, numai dacă vedem un motiv pentru care; putem face două în fiecare săptămână, dacă ar fi oportun, și una singură nu este suficientă pentru a învăța poporul. Și nici nu a fost vreun motiv să o schimbăm din sâmbătă decât pentru a pune diferență între noi și iudei, și ca nu cumva să devenim robi ai zilei după superstiția lor".

Bullinger, cu privire la Apocalipsa 1:10, spune: - "Bisericile creștine au întreținut ziua Domnului nu în baza vreunei porunci de la Dumnezeu, ci conform alegerii lor libere."

Melancthon spune: "Ziua Domnului, din vremea apostolilor, a fost o zi solemnă: cu toate acestea, nu găsim aceasta poruncită de nici o lege apostolică; dar de aici se deduce că observarea ei era liberă, deoarece Epifanie și Sfântul Augustin mărturisesc că în a patra și a șasea zi a săptămânii se țineau adunări bisericești, la fel ca în ziua Domnului."

Mărturisirea Augustiniană, redactată de Melancthon și aprobată de Luther, spune: - "Învățăm că nu trebuie condamnate tradițiile care au un scop religios, ... și anume, tradițiile referitoare la zilele sfinte, ziua Domnului, sărbătoarea Nașterii, Paștele, etc.".

Aceste pasaje elimină în mod clar Sabatul și plasează observarea Zilei Domnului pe baza autorității umane. În cărțile unor autori timpurii care au adoptat aceste opinii, se pot găsi referiri frecvente la o dificultate care i-a împins să nege perpetuitatea Sabatului. Episcopul White, în 1635, spune: - "Dacă porunca a patra, cu privire la păzirea zilei a șaptea, este morală și perpetuă, atunci nu este astfel în ceea ce privește prima și a opta zi; pentru că acest precept cere respectarea acelei singure zile pe care o specifică în acea poruncă."Vorbind despre ziua Domnului, el spune: - "Fiecare zi a săptămânii și a anului este a Domnului; iar duminica nu este mai mult a Domnului, prin legea poruncii a patra, decât vinerea; căci ziua Domnului din porunca a patra este sâmbăta".

În fiecare dintre aceste citate, se pare că s-a considerat că este inconsecvent să se permită perpetuarea Sabatului, fără a ține ziua a șaptea. Dar să ne întoarcem la această zi străveche și să o ținem în compania evreilor, părea o schimbare prea mare. Prin urmare, abrogarea instituției a fost afirmată ca fiind cea mai ușoară cale de a scăpa de dilemă. John Milton, vorbind despre această dificultate, spune: - "Dacă noi, în cadrul Evangheliei, trebuie să reglementăm timpul închinării noastre publice prin prescripțiile Decalogului, cu siguranță va fi mult mai sigur să respectăm ziua a șaptea, conform poruncii exprese a lui Dumnezeu, decât să adoptăm prima zi, pe baza autorității unei simple presupuneri umane."

O altă influență care a dus la respingerea Sabatului de către acești oameni a fost viziunea pe care o avea Biserica Romană. Când liderii Reformei s-au separat de acea biserică, s-a afirmat că toate zilele de sărbătoare ale ei, inclusiv duminica, erau mai sfinte decât alte zile, nu numai în legătură cu folosirea care se făcea de ele, ci și cu o sfințenie naturală și inerentă cu care ei credeau că sunt investite. În plus, multe și dureroase restricții fuseseră impuse asupra conștiințelor poporului lui Dumnezeu, până când acestea au fost zile de pedeapsă mai degrabă decât de plăcere și profit sfânt. Văzând zilele pervertite de la adevăratul lor scop și transformate în mijloace de întărire a puterii papale, nu este de mirare că au fost aruncate împreună. Nerăbdători să scape de o eroare, ei au îmbrățișat o alta la fel de periculoasă.

2. Dar o altă clasă de reformatori (probabil oarecum speriați de consecințele acelor noțiuni laxe la care tocmai ne-am referit), considerând că Sabatul a fost dat în Paradis, repetat la Sinai și plasat printre preceptele Decalogului, au declarat că trebuie să fie moral în natura sa și să fie perpetuu obligatoriu. Dar, după ce a permis perpetuitatea sa și după ce și-a sprijinit pretențiile pe porunca a patra, modul de a explica și de a impune schimbarea zilei a prezentat un obstacol în calea răspândirii acestei opinii.Cum a fost înlăturat acest lucru, să lăsăm propriile lor cuvinte să răspundă. Dr. Bound, în 1595, spune: "A patra poruncă este pur și simplu și perpetuu morală, și nu ceremonială în întregime sau în parte". Richard Byfield, în 1630, spune: "A patra poruncă face parte din legea naturii, și astfel face parte din imaginea lui Dumnezeu, și nu este mai capabilă de o ceremonie pentru a fi în ea decât este Dumnezeu." După aceea, el spune: "Instituirea zilei Domnului este în mod clar în lucrarea învierii lui Hristos; așa cum instituția zilei a șaptea a fost în lucrarea de terminare a creației"."Învierea aplică și determină Sabatul din porunca a patra la ziua Domnului." Acesta a fost cursul raționamentului adoptat de această clasă de persoane. După ce au stabilit moralitatea și perpetuitatea Sabatului prin intermediul Scripturii și au adus sancțiunile Cuvântului lui Dumnezeu pentru a le susține, ei aplică toate acestea în sprijinul unei instituții a cărei existență și timp de păstrare este dedusă din învierea lui Hristos. Este ușor de văzut care trebuie să fi fost consecința.

3. O a treia clasă poate fi găsită printre contestatarii cu privire la Sabat, care se străduiau, prin aderarea strictă la Scripturi, să scape de dificultățile și inconsecvențele în care fuseseră conduși alții. Ei susțineau instituirea timpurie a Sabatului, moralitatea și perpetuitatea lui, așa cum se deduce din faptul că a fost plasat în Decalog, și pentru ziua a șaptea a săptămânii, ca parte esențială și necesară a poruncii. Theophilus Brabourne, în 1628, spune: - "1. A patra poruncă din Decalog este un precept divin, pur și simplu și în întregime moral, care nu conține nimic ceremonial legal, în întregime sau în parte, și de aceea respectarea săptămânală a acesteia ar trebui să fie perpetuă și să continue în deplină forță și virtute până la sfârșitul lumii.2. Sâmbăta, sau a șaptea zi a

săptămânii, ar trebui să fie o zi sfântăși veșnică în Biserica creștină, iar respectarea religioasă a acestei zile îi obligă pe creștinii de sub Evanghelie, așa cum îi obliga pe evrei înainte de venirea lui Hristos. 3. Duminica, sau ziua Domnului, este o zi obișnuită de lucru; și este o superstiție și o închinare la voință să faci din ea Sabatul poruncii a patra". Aceste opinii au fost justificate de Brabourne, în două volume, care au apărut, unul în 1628, iar celălalt în 1632.Acestea nu au primit niciodată un răspuns satisfăcător pentru multe minți sincere. Este adevărat, s-a încercat un răspuns. Dar acest răspuns, lucrând, așa cum a făcut-o, în principal pentru a dovedi că o astfel de doctrină "este contrară sentinței publice a Bisericii Angliei și sentinței divinilor care au trăit la începutul Reformei", nu a putut satisface pe cineva care credea că Scripturile sunt o regulă suficientă de credință și practică. Acestor volume li se pot adăuga altele, care au apărut la scurt timp după aceea și ale căror rezultate au fost atestate de martori vii din acea zi până în prezent. În timp ce discuția la care tocmai ne-am referit era încă în desfășurare, regele Iacob, în 1618, a publicat Cartea sa de sporturi pentru duminică, în care se arată că "prin precizia unor magistrați și miniștri din mai multe locuri din acest regat, de a împiedica oamenii să se recreeze duminica; papistașii din acest regat fiind astfel convinși că nici o veselie sau recreere cinstită nu era tolerabilă în religia noastră", de aceea, a plăcut maiestății sale să facă declarația sa, "că pentru recreerea legală a bunului său popor, plăcerea sa a fost ca, după terminarea serviciului divin, ei să nu fie deranjați, lăsați sau descurajați de la orice recreere legală, cum ar fi dansul, fie bărbați sau femei, tirul cu arcul pentru bărbați, sărituri sau orice alte astfel de recreații inofensive"; nici de la a avea jocuri de mai, de la Whitsun-Ales, sau dansuri de Morrice, și de la a ridica stâlpii de mai, sau alte sporturi folosite împreună cu acestea; astfel încât acestea să aibă loc la timpul potrivit și convenabil, fără a împiedica sau lăsa serviciul divin. "Aceasta a fost concepută în parte, probabil, pentru a contracara ceea ce se numea atunci noțiunea puritană și poate fi considerată ca exprimând opinia Bisericii engleze din acea vreme cu privire la caracterul sacru al zilei. Aceasta a fost republicată în 1636, de către Charles, cu cât de mult efect real asupra practicilor oamenilor nu este ușor de determinat.Aceasta a fost republicată în 1636, de către Charles, cu cât de mult efect real asupra practicilor oamenilor nu este ușor de determinat.

Este evident că o reacție în favoarea instituției începuse deja; și seriozitatea puritanismului pe această temă, împreună cu influența sabatarianismului, a afectat aproape întregul corp al Bisericii engleze. Puritanismul și sabatarianismul au meritul de a fi păstrat în această țară o considerație pentru ziua de odihnă, care îi ridică infinit deasupra multor alte țări protestante. Dacă ar fi luat terenul Scripturii, rezultatul cu greu poate fi prezis.

Prin ceea ce s-a spus aici cu privire la observarea Sabatului, după Reformă, nu trebuie să se presupună că nu mai există urme de la era creștină până în acel moment. Se crede că au existat creștini în fiecare epocă care au ținut sfântă ziua

a șaptea. În timpul primelor trei secole ale Bisericii creștine, Sabatul pare să fi fost ținut aproape în mod universal. A fost ținut în general în Biserica Răsăriteană timp de șase sute de ani. Și de atunci și până în prezent, se pot găsi urme frecvente ale celor care au ținut Sabatul, fie în istoria indivizilor, fie în actele Consiliilor împotriva celor care îl țineau. Aceste mențiuni se întind până în timpul Reformei; și sunt la fel de frecvente ca și referirile la prima zi a săptămânii sub titlul de ziua Domnului.

Când intrăm în această perioadă a reformei, aflăm că sabatiștii apar în Germania la sfârșitul secolului al XV-lea sau la începutul secolului al XVI-lea, conform "Imaginea tuturor religiilor" a lui Ross. Prin aceasta trebuie să înțelegem că slujitorii lor erau de așa natură încât să ducă la organizare și să atragă atenția. Un număr dintre aceștia au format o biserică și au emigrat în America la începutul colonizării țării.Existau păstrători de Sabat în Transilvania, printre care se număra Francisc Darinis, capelanul de la curtea lui Sigismund, prințul acestui regat, și mai târziu superintendent al tuturor țărilor transilvănene. În Franța, de asemenea, au existat creștini din această clasă, printre care se număra M. de la Roque, care a scris în apărarea Sabatului, împotriva lui Bossuet, episcopul catolic de Meaux. Dar este dificil de determinat în ce măsură această zi era respectată în aceste țări.

În Anglia găsim foarte devreme păzitori ai Sabatului. Dr. Chambers spune: "Ei au apărut în Anglia în secolul al XVI-lea", de unde înțelegem că atunci au devenit o confesiune distinctă în acel regat. Ei au crescut considerabil în secolul al XVII-lea; și aflăm că spre sfârșitul acelui secol existau unsprezece biserici înfloritoare în diferite părți ale țării. Printre cei care au susținut acest punct de vedere se numără câteva nume de distincție. Theophilus Brabourne a fost chemat în fața Curții Înaltei Comisii, în 1632, pentru că a scris și publicat cărți care susțineau revendicările zilei a șaptea. Un anume Traske a fost examinat cam în același timp în Camera Starr, unde se pare că a avut loc o lungă discuție pe această temă. La aproape treizeci de ani după aceasta, John James, predicator al unei congregații care ținea Sabatul în estul Londrei, a fost executat într-un mod barbar, în urma unor acuzații diverse, printre care și aceea că ținea Sabatul. Tot douăzeci de ani mai târziu, Francis Bampfield a murit la Newgate, un martir al nonconformismului - în special ca unul care nu se putea conforma în ceea ce privește Sabatul. Nu este nevoie să menționăm și alte nume, sau să vorbim în mod special despre Edward, Joseph, Dr. Joseph și Dr. Samuel Stennett, John Maulden, Robert Cornthwaite și alții, care au scris și au suferit ca dovadă a atașamentului lor față de acest adevăr.

Dar Sabatul a întâmpinat o mare opoziție în Anglia, fiind atacat atât de la amvon, cât și din presă, de către cei care erau atașați de biserica stabilită. Mulți oameni de învățătură și talent s-au angajat în discuții de ambele părți ale problemei. Este evident că cei care se opuneau reformei s-au simțit incapabili să

se apere împotriva forței talentului și a Scripturii aduse împotriva lor.Prin urmare, ca și în cazuri similare, au excitat puterile civile pentru a controla progresul disidenților prin adoptarea faimoasei Legi privind convenția. Prin această lege, adoptată în 1664, s-a prevăzut că dacă o persoană de peste șaisprezece ani era prezentă la orice întâlnire de cult diferită de Biserica Angliei, unde erau cinci persoane în plus față de cei din gospodărie, pentru prima infracțiune trebuia să fie închisă trei luni sau să plătească cinci lire sterline; pentru a doua, pedeapsa era dublată, iar pentru a treia trebuia să fie exilată în America sau să plătească o sută de lire sterline. Această lege a fost reînnoită în 1669, care, în plus față de sancțiunile anterioare, făcea ca persoana care predica să fie pasibilă de plata unei amenzi de douăzeci de lire sterline; și aceeași sancțiune a fost impusă oricărei persoane care permitea ca o reuniune să se desfășoare în casa sa. Judecătorii de pace au fost împuterniciți să intre în astfel de case și să prindă astfel de persoane; și au fost amendați cu o sută de lire dacă neglijau să facă acest lucru. Aceste acte erau extrem de hărțuitoare pentru cei care respectau Sabatul. Mulți dintre distinșii lor slujitori au fost luați de la turmele lor și închiși în închisoare, iar unii dintre ei s-au scufundat sub suferințele lor. Aceste persecuții nu numai că îi împiedicau pe cei care țineau Sabatul să se adune, dar îi descurajau pe unii care îmbrățișau opiniile lor să se unească cu ei și îi descurajau pe alții să cerceteze subiectul. În prezent, Sabatul nu mai este atât de mult respectat în Anglia ca în trecut. Dar amploarea păstrării Sabatului nu poate fi determinată de numărul și amploarea bisericilor, nici acolo, nici în alte țări. Căci multe persoane trăiesc în observarea zilei a șaptea și rămân membri ai bisericilor care se adună în prima zi; și un număr și mai mare recunosc corectitudinea ei, care se conformează obiceiului mai popular de a ține prima zi.

Nu putem spune cu certitudine în ce moment Sabatul a devenit subiect de atenție pe această parte a Atlanticului. Intoleranța primilor coloniști din Noua Anglie era defavorabilă Sabatului. Sărmanul creștin care ar fi putut fi alungat în această țară pentru respectarea lui nu a putut găsi niciun refugiu printre Părinții Pelerini. Legile din Rhode Island erau mai tolerante, iar observatorii Sabatului și-au făcut apariția pentru prima dată în Newport, în acel stat, în 1671. Cauza Sabatului a căpătat treptat putere în această țară începând cu acea perioadă; dar a găsit multe lucruri care să se opună progresului său, chiar și în Rhode Island. Era în opoziție cu practica generală a creștinilor, motiv pentru care a fost pusă în umbră, iar cei care au ținut Sabatul au fost acuzați de iudaizare și au fost clasificați cu evreii. În afară de aceasta, ei au fost supuși unor mari inconveniente în ocupațiile lor, mai ales în orașe și în localități. În Connecticut, legile au fost intolerante și opresive pentru cauza Sabatului.

Nu se pare că în această țară a existat vreodată o emoție generală pe această temă. Prietenii duminicii au evitat pe cât posibil disensiunile sale; astfel încât cei care au respectat Sabatul nu au avut decât o mică încurajare, așa cum

au presupus, pentru a încerca să-și extindă sentimentele. Dar propagarea opiniilor lor nu a depins exclusiv de eforturile lor.Versiunea comună a Bibliei în limba engleză a fost considerată în multe cazuri un mijloc suficient pentru a converti oamenii la Sabat. Biserici care respectă și se adună în Sabat au fost fondate în Rhode Island, Connecticut, New York, New Jersey, Pennsylvania, Virginia, Carolina de Sud, Georgia și în majoritatea statelor noi, cuprinzând, după cum se presupune, o populație de patruzeci sau cincizeci de mii de oameni. - Tractul de Sabat nr. 4.

Adevărata problemă

Una dintre cele mai mari dificultăți pe care noi, cei care respectăm ziua a șaptea, le-am întâmpinat vreodată în controversa despre Sabat, este de a-i face pe oponenții noștri să înțeleagă care este adevărata problemă. Atât de mult timp gândurile, sentimentele și obiceiurile lor, au fost modelate sub o anumită viziune asupra subiectului, încât pare aproape un miracol dacă se găsește cineva care să poată face abstracție de toate chestiunile străine și să privească punctul precis în dezbatere suficient de mult timp pentru a ajunge la o concluzie certă și inteligentă despre acesta. Dar este evident că, dacă se permite unui adversar să ridice probleme false sau să se lanseze continuu în discuții despre un punct care nu afectează problema finală, putem prelungi controversa la infinit.

Să ne străduim atunci să stabilim clar care este și care nu este problema dintre noi și observatorii primei zile a săptămânii.

1. Problema nu este dacă prima zi a săptămânii a fost respectată de creștini într-o perioadă foarte timpurie. Recunoaștem că așa a fost. Admitem că observarea ei poate fi urmărită până foarte aproape de granițele epocii apostolice. Ce poate cere mai mult un oponent generos și conștiincios, care disprețuiește orice alt ajutor decât cel pe care îl va oferi adevărul? El știe în sufletul său că aceasta este cea mai mare realizare care poate fi obținută din oricare dintre istoriile sale. Lasă-l să-și răscolească volumele vechi și mucegăite până în trecut, până când își închipuie că aproape poate vorbi cu "ucenicul iubit" față în față, și ce ar mai putea găsi? Cu adevărat, nimic.

Dar, după ce ați obținut această recunoaștere din partea noastră, atunci avem o altă întrebare de pus. Cum - nu ocoliți întrebarea - CUM a fost respectată această zi de către primii creștini? Admitem că a fost respectată; dar nu aceasta este problema. Problema respectă modul de observare a acesteia. Dumneavoastră, dacă sunteți consecvenți, veți spune că primii creștini o respectau nu numai prin închinare publică, ci și prin abținerea de la muncă. Noi, pe de altă parte, negăm că ei s-au abținut de la muncă. Recunoaștem că au ținut cultul public; dar - o repetăm - negăm că s-au abținut de la muncă.Noi negăm că ei îl considerau ca fiind un Sabat, "odihnindu-se conform poruncii". Acum, cu problema astfel expusă în mod corect, punem vâsla de muncă în mâinile

dumneavoastră și vă provocăm să vă dovediți poziția. Aduceți dovada, dacă puteți, că primii creștini considerau prima zi a săptămânii ca fiind altceva decât o sărbătoare religioasă; între aceasta și Sabat există o diferență foarte importantă, aceasta din urmă cerând abstinență de la muncă, prima cerând doar o închinare publică în onoarea evenimentului comemorat și permițând ca restul zilei să fie petrecut în muncă sau distracție.

2. După ce s-a stabilit că într-o perioadă foarte timpurie a bisericii, prima zi a fost observată ca sărbătoare; când oponenții noștri s-au obosit destul de mult până la "oboseala cărnii", în "studiul lor intens" al vechilor părinți, pentru a găsi dovezi în acest sens, deși noi nu am pus niciodată la îndoială acest lucru; - atunci problema este dacă această sărbătoare a fost rânduită de Hristos? - dacă Noul Testament oferă un exemplu inspirat de o astfel de sărbătoare? Oponenții noștri afirmă: noi negăm. Noi susținem că în fiecare pasaj din Noul Testament, unde este menționată prima zi a săptămânii, contextul oferă un motiv suficient pentru care este menționată, fără a fi nevoie să presupunem că a fost un sezon de festival.Nu se poate face nici o excepție la acest lucru, decât în ceea ce privește 1 Corinteni 16:2. Motivul pentru care apostolul specifică în acest loc prima zi, mai degrabă decât oricare altă zi a săptămânii, nu reiese atât de clar din context, ci din frazeologia deosebită folosită: "fiecare dintre voi să pună deoparte". [el însuși,] este împotriva ideii de orice adunare publică: și dacă nu există adunare publică, bineînțeles că nu există nici un timp de sărbătoare. Deoarece fiecare aluzie la prima zi a săptămânii este suficient explicată prin alte circumstanțe observate în context, dovada inferențială a caracterului său festiv este astfel distrusă. În ceea ce privește dovada clară și pozitivă a acestuia, cum ar fi un precept sau o poruncă expresă, nicio persoană cu modestie nu o pretinde. Cu atât mai puțin există vreo dovadă a caracterului său sabatic.

3. Un alt punct în care ne confruntăm în mod necesar cu un număr mare de creștini este dacă instituția Sabatului poate fi separată de ziua specială care trebuie respectată. Ei afirmă; noi negăm. Noi susținem că binecuvântarea și sfințirea de către Dumnezeu a unei zile particulare este chiar lucrul în care constă instituția. Pentru a clarifica și mai mult această chestiune clară, vă invităm să acordați o atenție deosebită formulării poruncii a patra; pornind însă de la premisa că cuvântul Sabat nu este tradus dintr-un cuvânt ebraic, ci este cuvântul ebraic însuși anglicizat, așa cum botezul este un cuvânt grecesc anglicizat.Traducerea corectă a cuvântului este "odihnă". Acum, să înlocuim cuvântul odihnă cu Sabat și cât de clar devine -"Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca să o sfințești." [Cu siguranță că este vorba de o zi anume, căci este vorba de ziua de odihnă, nu de o zi de odihnă]. Șase zile vei munci și vei face toată lucrarea ta; dar ziua a șaptea este ziua de odihnă a Domnului Dumnezeului tău. [Este undeva înregistrat istoric ca un fapt că Dumnezeu s-a odihnit în ziua a șaptea?

Așa este. Geneza 2:2. 'În ziua a șaptea, Dumnezeu s-a odihnit de toată lucrarea pe care o făcuse'. Cine nu vede că acea zi în care Dumnezeu s-a odihnit a fost ultima din cele șapte care au constituit prima săptămână a timpului]? În ea - [în CE? de ce, în ziua a șaptea, ultima zi a săptămânii; căci pronumele *it* (ea) nu poate avea alt antecedent] - să nu faci nicio lucrare, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici servitoarea ta, nici vitele tale, nici străinul care este în porțile tale.[DE CE nu trebuie să se lucreze în acea zi anume, a șaptea sau ultima zi a săptămânii? Motivul urmează.] Pentru că în șase zile Domnul a făcut cerul și pământul, marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea s-a ODIHNIT [după cum o dovedește relatarea din Geneza 2:2. Vezi și Evrei 4:4.] De aceea Domnul a binecuvântat ziua de odihnă și a sfințit-o."

Concluzia este irezistibilă, că ziua de odihnă despre care se vorbește este ziua în care Dumnezeu s-a odihnit de la lucrarea Sa, care, așa cum am arătat mai înainte, a fost ultima zi a săptămânii. Tocmai acea zi, și nu alta, a fost binecuvântată și sfințită de Dumnezeu. Singurul motiv invocat pentru care a sfințit-o este "pentru că în ea s-a odihnit de toată lucrarea Sa pe care Dumnezeu a creat-o și a făcut-o". Geneza 2:3. Ziua de odihnă pe care trebuie să o respectăm este deci "odihna Domnului Dumnezeului tău", ceea ce nu înseamnă odihna pe care Domnul Dumnezeul tău a rânduit-o, deși este adevărat că a rânduit-o. Nu înseamnă nici o odihnă care devine a Domnului prin faptul că noi i-o însușim, ci "odihna Domnului Dumnezeului tău" înseamnă odihna pe care Domnul Dumnezeului tău o respectă.

Din toate acestea credem că trebuie să fie evident că oricine respectă o altă zi de odihnă decât a șaptea zi a săptămânii nu respectă odihna - Sabatul - "Domnului Dumnezeului tău". Este adevărat că o poate atribui Domnului Dumnezeul său și, în acest sens, o poate numi a Domnului; poate presupune, în mod ignorant, că Hristos în Evanghelie a stabilit-o și, de asemenea, în acest sens, o poate numi a Domnului; dar nu poate fi în niciun caz numită "odihna Domnului Dumnezeului tău" în sensul acestei expresii din porunca a patra. De aceea, irezistibilă este convingerea noastră că el nu se supune poruncii. O, frate creștin, de ce vei persista în a susține că ținerea duminicii este un act de ascultare față de legea Sabatului?" - Sabbath Tract No. 8.

Un avertisment creștin

PENTRU VECHII ȘI NOII SABATARIENI. DE EDWARD FISHER, ESQ.

Următorul articol este preluat din ediția a cincea a lucrării cu titlul de mai sus, tipărită la Londra, 1653. Cartea a fost scrisă în apărarea "doctrinei ortodoxe a Bisericii Angliei", cu privire la sărbători, împotriva "noutăților sabatariene", cum erau numite, ale puritanilor. În timp ce demolează pretențiile ridicate în numele duminicii sau a Zilei Domnului, ea stabilește pe deplin pretențiile Sabatului sau a Zilei a Șaptea.Și este demn de remarcat aici faptul că nu este

posibil să respingem niciuna dintre opiniile eronate cu privire la Sabat și la Ziua Domnului, fără a lua poziții care să conducă în mod necesar la respectarea Zilei a Șaptea. Cât de ușor ar fi să fixăm pretențiile instituției sabatice asupra conștiințelor oamenilor, dacă ne-am mulțumi să luăm porunca a patra așa cum scrie și să o impunem prin "Așa vorbește Domnul".

"A treia opinie este cea a noilor sabatarieni, care visează la o cale de mijloc între evreu și creștin; și aceasta o prezintă de obicei în două propuneri. Prima este că Ziua Domnului, sau prima zi a săptămânii, adică duminica, poate fi numită Sabat; următoarea este că respectarea Zilei Domnului este o datorie morală, impusă de Dumnezeu însuși și declarată atât prin doctrina cât și prin practica lui Hristos și a apostolilor săi. Prima apariție a acestui tip de învățători a fost în anul Domnului nostru 1595, aproape de sfârșitul domniei reginei Elisabeta: și pentru că ei nu sunt capabili nici să prezinte Scriptura direct, neavând niciun argument solid pentru ceea ce spun, ei se străduiesc să își susțină concepțiile prin falsuri, falsități și rătăciri ale cuvântului sfânt al lui Dumnezeu, așa cum, la scanare, dovezile lor vor fi evidente pentru cea mai neînsemnată capacitate.

Pentru prima lor propunere, ei invocă două motive pentru care Ziua Domnului poate fi numită Sabat. Unul este pentru că Sabatul înseamnă odihnă; și, prin urmare, Ziua Domnului fiind o odihnă, poate fi numită Sabat.Dar la aceasta răspundem că este fals faptul că Sabatul înseamnă odihnă; căci atunci când, prin obiceiul de vorbire, un nume comun este limitat la un anumit loc, lucru sau persoană, el devine un nume propriu și, pierzându-și astfel comunitatea, semnifică doar acel anumit lucru, căruia i se aplică prin obiceiul de vorbire; ca de exemplu, Templul este un nume comun, care semnifică Biserica; totuși, în Londra, unde, prin obiceiul de vorbire, acest nume, Templul, este restrâns la un han al Curții, este fals și absurd să spui că ai fost la Templu și să te referi la Biserica Sf. Giles.În același mod, Sabatul este un nume comun, însemnând odihnă; totuși, în Biserica creștină, unde, prin obiceiul vorbirii, conform frazei sfinte a lui Dumnezeu din Vechiul și Noul Testament, acest nume, Sabatul, este limitat la sărbătoarea săptămânală iudaică, este fals și absurd să vorbești despre Sabat și să te referi la Ziua Domnului. Celălalt motiv pentru care Ziua Domnului poate fi numită Sabat, este acela că Ziua Domnului a succedat în locul Sabatului. Dar dacă acest argument este bun, atunci botezul poate fi numit circumcizie, Cina Domnului Paștele, iar regele Iacob regina Elisabeta.

În ceea ce privește cea de-a doua propoziție, în care ei afirmă moralitatea și instituția divină a Zilei Domnului, vom observa aici doar trei dintre motivele lor. Primul este că, deoarece Adam, conform poruncii lui Dumnezeu, a ținut Sabatul în starea de nevinovăție... Dar ce înseamnă sfințirea Sabatului despre care vorbește Moise în al doilea capitol din Geneza, pentru respectarea de către noi a Zilei Domnului? Aceea a fost rânduită pentru a fi ținută în a șaptea și ultima zi

a săptămânii; aceasta este ținută în prima zi a săptămânii: aceea a fost ziua în care Dumnezeu s-a odihnit de la lucrarea Sa de creație; aceasta este ziua în care Dumnezeu a început să creeze cerurile și pământul: aceea a fost sâmbăta noastră; aceasta este duminica noastră. A doua lor dovadă a moralității Zilei Domnului este din porunca a patra, unde ei caută să corupă textul și ne conving că pentru ziua a șaptea trebuie să citim o zi a șaptea; ca și cum Dumnezeu nu ar fi pus deoparte o anumită zi a săptămânii, dar a lăsat la latitudinea omului să păstreze una dintre cele șapte pe care le dorește.La care noi răspundem că această concepție nu numai că este împotriva literei tuturor traducerilor noastre, ci chiar împotriva sensului poruncii; căci cuvintele sunt exprese că Dumnezeu a binecuvântat și a sfințit ziua de Sabat; acea zi de Sabat a fost ziua a șaptea; acea zi a șaptea a fost ziua în care Dumnezeu s-a odihnit din lucrarea de șase zile a creației Sale.Nu, dacă ar fi adevărat (așa cum ar vrea acești oameni) că acest precept special ne obligă cu exactitate, și că nici o zi anume din cele șapte nu a fost stabilită de Dumnezeu pentru a fi păstrată sfântă, atunci putem pune deoparte ziua de luni, sau marți, sau orice altă zi pentru slujirea lui Dumnezeu, la fel ca și duminica; și astfel, după propriul lor argument, Ziua Domnului nu este mai morală decât orice altă zi a săptămânii. A treia lor dovadă este din titlul sau numele, Ziua Domnului, care (spun ei) nu poate fi din alt motiv, decât pentru că este din instituția Domnului. Noi răspundem că acest lucru este fals; pentru că Ziua Domnului nu a fost numită astfel pentru că a fost instituită de Domnul, ci pentru că a fost dedicată Domnului; așa cum spunem în mod obișnuit, Biserica Sfintei Maria, sau Biserica Sfântului Petru; pe care nimeni nu și-a imaginat vreodată că au fost construite sau fondate de Sfânta Maria sau Sfântul Petru."

Aproape de finalul cărții sale, după ce a examinat fiecare dintre pozițiile la care s-a făcut referire aici, el ajunge direct la proiectul său și spune:-"În zadar, prin urmare, este și foarte absurd ca voi, adversarii noștri, să ne acuzați că am păcălit și amăgit poporul. Propria voastră practică, propriile voastre doctrine, vor depune mărturie între noi.

Voi, care spuneți, pe de o parte, că Dumnezeu nu a rânduit ca ziua a șaptea, ziua în care s-a odihnit, să fie sfințită, ci o zi a șaptea, și astfel o zi din șapte să fie respectată, indiferent care dintre ele; și, pe de altă parte, că, prin această poruncă, Dumnezeu ne poruncește să sfințim prima zi a săptămânii, în care a început lucrarea Sa de creație - nu cumva înșelați și induceți poporul în eroare?

Voi care (uitând propria voastră doctrină a poruncii a patra) învățați că ținerea sfântă a primei zile a săptămânii, sau Ziua Domnului, a fost rânduită și practicată de Hristos și de apostolii Săi, și totuși nu puteți da nici măcar un exemplu pentru aceasta, cu atât mai puțin un precept - nu-i amăgiți și nu-i înșelați pe oameni?

Voi, cei care deduceți că, deoarece Sfântul Pavel și ucenicii din Troa au petrecut toată noaptea primei zile a săptămânii în rugăciune, predică și conferință cerească, în privința faptului că trebuia să-i părăsească și să plece a doua zi, de aceea, Sf. Pavel și ucenicii din Troa s-au întâlnit în acea noapte pentru a sfinți ziua trecută; prin urmare, ucenicii din Troa s-au întâlnit în fiecare primă zi a săptămânii, pentru a sfinți acea zi; prin urmare, Biserica din Filipi, Biserica din Cilicia și toate Bisericile creștine au sfințit atunci prima zi a săptămânii; prin urmare, toți apostolii au sfințit în mod constant acea zi; prin urmare, Hristos și apostolii Săi au stabilit ca prima zi a săptămânii să fie sărbătorită pentru totdeauna, în locul Sabatului - Nu este aceasta o logică jalnică? Nu-i așa că îi păcăliți și îi induceți în eroare pe oameni?

Voi, care povestiți despre un Sabat vechi și un Sabat nou, despre un Sabat evreiesc și un Sabat creștin, despre un Sabat al zilei a șaptea și un Sabat al primei zile a săptămânii; pentru ca astfel să puteți fixa cu viclenie numele de Sabat pe Ziua Domnului, și apoi să-i convingeți pe cei simpli și ignoranți că toate acele texte din Scriptură în care se menționează ziua de Sabat, se referă la Ziua Domnului; când, de fapt, a numi Ziua Domnului Sabat, este la fel de lipsit de sens ca și cum ai numi duminica sâmbătă, sau prima zi ultima zi a săptămânii; când în tot Vechiul și Noul Testament nu avem nici cea mai mică aluzie la vreun alt Sabat săptămânal, în afară de vechea zi de odihnă evreiască, a șaptea; când voi înșivă mărturisiți că numele de Ziua Domnului este mai propriu și mai special și mai puțin evident pentru excepții decât numele de Sabat; și că numele de Sabat este inferior în demnitate atât Zilei Domnului cât și duminicii - nu-i păcăliți și nu-i induceți pe oameni în eroare?

Voi, care condamnați sărbătoarea anuală a zilei de naștere a lui Hristos ca fiind păgână, dar recunoașteți că această sărbătoare este o constituție a Bisericii primare antice - nu-i păcăliți și nu-i înșelați pe oameni?

Luați aminte; acestea nu sunt lucruri mărunte; gândiți-vă bine la voi înșivă ce înseamnă să fiți vinovați în fața lui Dumnezeu de a-L minți pe Hristos și pe apostolii Săi și de a răstălmăci cu bună știință Sfintele Scripturi. Lăsați-vă sfătuiți; luați-vă timp cât încă mai este să vă pocăiți de acele calomnii notorii cu care ați asuprit căile străvechi aprobate ale închinării lui Dumnezeu; și lăsați ca sinceritatea pocăinței voastre să apară prin abandonarea rapidă a practicilor și principiilor voastre necreștine; ca nu cumva judecata grea a seducătorilor, pentru a se înrăutăți din ce în ce mai mult, să cadă asupra voastră, iar Dumnezeu să vă predea în cele din urmă unor amăgiri atât de puternice încât să credeți în propriile voastre minciuni." - Sabbath Tract nr. 5.

Folosirea greșită a termenului "Sabat".

Este destul de frecvent, în zilele noastre, să auzim termenul de Sabat folosit pentru a desemna prima zi a săptămânii sau duminica. Dar o astfel de utilizare a

termenului nu numai că nu este scripturală, dar este calculată pentru a induce oamenii în eroare. În întreaga Biblie, există doar o singură zi sacră de apariție săptămânală numită Sabat, și aceasta este a șaptea sau ultima zi a săptămânii. Prin urmare, atunci când oamenii vorbesc despre un Sabat creștin și un Sabat evreiesc - un Sabat al primei zile și un Sabat al celei de-a șaptea zile - pentru a putea fixa în mod viclean termenul de Sabat pe prima zi, iar apoi să convingă oamenii că toate acele texte din Scriptură care vorbesc despre ziua de Sabat se referă la prima zi, ei urmează o cale neautorizată și merită să fie aspru mustrați.Cu toate acestea, există circumstanțe pe care multe persoane par să le considere ca justificând practica obișnuită de a numi prima zi cu numele de Sabat. Să examinăm câteva dintre ele.

1. Se spune că termenul "Sabat" înseamnă odihnă; prin urmare, prima zi, fiind în mod obișnuit observată ca zi de odihnă, poate fi numită în mod corespunzător Sabat. În replică, se poate spune că, atunci când, prin obicei și consimțământ comun, orice termen este folosit pentru a exprima un anumit loc sau lucru, el devine un nume propriu pentru acel lucru și semnifică doar acel lucru la care este aplicat. De exemplu, un tabernacol înseamnă un loc de închinare. Cu toate acestea, în New York, unde acest nume este folosit pentru a exprima un loc de închinare particular și bine cunoscut, ar fi absurd și fals să spui că ai fost la Tabernacol și să te referi la Biserica lui Mesia.La fel și cu termenul de Sabat; deși cuvântul înseamnă strict odihnă, totuși, după ce Scripturile din Vechiul și Noul Testament au folosit acest termen pentru a exprima o anumită odihnă, care a avut loc în ziua a șaptea, ar fi o prostie și o înșelăciune să vorbim despre Sabat și să ne referim la prima zi a săptămânii. Se poate spune mai departe că, dacă acest argument este bun pentru a numi prima zi Sabat și dacă faptul că este o zi de odihnă o face Sabat, atunci mahomedanii pot numi în mod corect ziua a șasea Sabat, iar faptul că ei se odihnesc în acea zi o face Sabat. Da, și acei indieni mexicani, pe care Cortes i-a găsit respectând ziua a patra, pot numi în mod corect această zi Sabat, și în mod direct este făcută astfel. Chiar și acei oameni din Guineea, pe care Purchase îi descrie ca având o zi de odihnă, dar pe care, spune el, "nu o respectă nici duminica noastră, nici ziua de odihnă a evreilor, ci o țin marțea, a doua zi lucrătoare a săptămânii", pot numi în mod corect acea zi Sabat, și imediat devine astfel. Sunt oare observatorii primei zile gata să se bazeze pe un astfel de motiv pentru a numi acea zi Sabat, sau să continue să o numească Sabat atunci când nu există un motiv mai bun? Sperăm că nu. Și ne simțim obligați, ca cei care respectă Biblia și care nu îndrăznesc să îl acuze pe autorul acestei cărți de nebunie în a numi ziua a șaptea doar Sabat, să protestăm împotriva unui astfel de abuz de limbaj al Scripturii.

2. Cel de-al doilea motiv invocat frecvent este că prima zi intră în locul zilei a șaptea și, prin urmare, poate fi numită în mod corespunzător Sabat. În afară de faptul că Scripturile nu spun niciun cuvânt despre o înlocuire a unei zile cu cealaltă, se poate

spune în replică că, dacă argumentul este bun, atunci Cina Domnului poate fi numită Paștele, iar regele Solomon poate fi numit regele David.

3. Un al treilea motiv invocat pentru a numi prima zi ca fiind Sabatul, este acela că, de mult timp, creștinii au avut obiceiul de a o numi astfel. Răspunzând la această afirmație, poate că merită să ne întrebăm care a fost practica creștinilor în această privință. Puțini vor nega faptul că, ori de câte ori, în Noul Testament, cuvântul Sabat se referă la o zi religioasă săptămânală, aceasta este ziua a șaptea. Atunci când se vorbește despre prima zi a săptămânii, este sub titlul său corespunzător. Așadar, pentru aproape tot primul secol, avem mărturia Scripturii că numele de Sabat aparținea exclusiv zilei a șaptea. Pe parcursul celor patru sute de ani care au urmat, au existat un număr mare de oameni, atât în biserica răsăriteană, în jurul Constantinopolului, cât și în cea apuseană, în jurul Romei, care au ținut Sabatul. Și când consiliile ecleziastice, în secolele al patrulea și al cincilea, au început să promulge legi împotriva lor, au condamnat cu totul ținerea Sabatului. De aici reiese că ideea de a numi prima zi Sabat nu le intrase atunci în minte. La ce zi se referea atunci când termenul de Sabat a fost folosit pentru cinci sute de ani mai târziu încă, învățatul Dr. Peter Heylyn ne-a spus cu următoarele cuvinte: "Oriunde, de o mie de ani încoace, întâlnim Sabbatum, la orice scriitor, indiferent de nume, trebuie să înțelegem că nu se referă decât la ziua de sâmbătă." Într-adevăr, dacă cercetăm toate cărțile care au fost scrise pe această temă și pe altele asemănătoare până în timpul Reformei, nu vom găsi că prima zi a fost în mare măsură considerată ca fiind Sabat sau numită cu acest nume.Dr. Richard Whately, Arhiepiscop de Dublin, într-o lucrare recentă despre subiectul Sabatului, spune: "de fapt, noțiunea împotriva căreia mă opun, [și anume, că a patra poruncă îi obligă pe creștini să sfințească prima zi a săptămânii și că aceasta poate fi numită în mod corespunzător Sabat], se pare, din câte îmi amintesc, că a luat naștere la puritani, nu cu mai mult de 200 de ani în urmă, și că a fost pentru o perioadă considerabilă de timp limitată la ei, deși a fost adoptată ulterior de unii membri ai bisericii noastre".

Prin urmare, este atât de departe de a fi adevărat că prima zi a fost numită în mod universal Sabat printre creștini, încât chiar și acum, de către cele mai bune autorități în astfel de subiecte, nu este numită deloc Sabat. Înregistrările din Anglia până în prezent numesc invariabil ziua a șaptea Sabat. În jurnalele Camerei Lorzilor, tot ceea ce este înscris ca fiind făcut în ziua a șaptea, sau sâmbătă, este sub data Die Sabbati, în ziua de Sabat. Același lucru este valabil și pentru Camera Comunelor.Regulile și registrele King's Bench, precum și registrele latine de la Court of Exchequery și Chancery, numesc ziua a șaptea Sabat. Aceste lucruri pot fi cunoscute de oricine care se va strădui să le examineze; și ele arată cât de neîntemeiată și eronată este presupunerea la care răspundem. Într-adevăr, în multe limbi, ziua a șaptea este numită cu un nume care indică caracterul ei sabatic. În olandeză joasă este numită rust-dagh, ziua

de odihnă. În limba engleză,Franceză, italiană, spaniolă, portugheză, latină, greacă și ebraică, are numele său corect, Sabat, ziua de odihnă.

Să analizăm acum câteva dintre consecințele numirii primei zile cu numele de Sabat. Aceasta a dat ocazia papistașilor să-i acuze pe protestanți că neglijează Scripturile pentru a urma tradițiile lor. Papistașii pretind că schimbarea Sabatului este opera propriei lor biserici și că Scripturile nu garantează nicăieri păstrarea primei zile, cu atât mai puțin numirea ei cu numele de Sabat.Cine va nega această ultimă poziție? Din nou, aceasta i-a determinat pe unii oameni serioși și pioși să acuze învățătorii de religie că "păcălesc și induc în eroare poporul". Dovada acestui lucru poate fi găsită în orice măsură în cărțile scrise pe această temă în secolul al XVII-lea. Acuzația este făcută acolo în mod clar și frecvent, de a folosi în mod intenționat argumente înșelătoare.

Nu ne vom angaja să spunem că cei care obișnuiesc să vorbească într-un mod atât de înșelător, au intenția de a face acest lucru. Dar vom spune că acesta ar fi efectul natural al limbajului lor. Aceasta ar lăsa în mintea multora impresia că nu numai că erau obligați să acorde un respect deosebit primei zile a săptămânii, ci și că porunca a patra le cerea un astfel de respect.Dacă un profesor de religie face cu bună știință această impresie, se face vinovat de încurajarea directă a erorii. Ba chiar mai mult; dacă ar numi prima zi Sabatul și ar face referire la porunca a patra ca fiind cea care inculcă datoria de a respecta această zi; sau dacă, fără a face referire directă la această lege, s-ar exprima în așa fel încât să-i lase pe ascultătorii săi să presupună că aceasta cere respectarea primei zile, el ar fi lipsit de fidelitate față de adevăr și ar fi expus denunțării celor care adaugă sau iau din el.

Fără îndoială, mulți vor crede că, într-o vreme în care tendința dominantă este de a ignora toate anotimpurile sacre, ar fi mai bine să nu spunem aceste lucruri, ci să lăsăm oamenilor impresia că Legea lui Dumnezeu cere respectarea primei zile a săptămânii și că sancționează numirea acestei zile drept Sabat. Dar această desconsiderare predominantă a zilei de odihnă, este un motiv important pentru a îndemna la o examinare a temeiului pe care se sprijină Sabatul. Prudența obișnuită, ca să nu mai vorbim de sinceritatea creștină, ne-ar cere, în astfel de circumstanțe, să așezăm datoria pe adevăratul ei fundament. Dacă nu va sta acolo, nu va sta nicăieri. Sabat Tract nr. 12.

A patra poruncă

EXPUNEREA FALSĂ ȘI CONSECINȚELE ACESTEIA.

PORUNCA a patra a fost expusă în mod diferit de către prietenii săi declarați. Dintre aceste expuneri, niciuna nu a fost mai dăunătoare decât cea care o prezintă ca cerând respectarea nu a Sabatului și a zilei a șaptea, ci a unui Sabat și a unei zile a șaptea - nu a unui timp sigur și bine cunoscut, ci a unui timp

incert și variabil. Cu toate acestea, aceasta este expunerea care este dată atât de comentatori, cât și de scriitori pe tema Sabatului.Se va constata, totuși, că acest punct de vedere este prezentat în general pentru a pregăti calea pentru a introduce prima zi a săptămânii, sub numele prefăcut de Ziua Domnului, în locul Sabatului. Astfel, unii sunt făcuți să creadă că numele de Sabat poate fi aplicat la fel de bine primei zile a săptămânii ca și celei de-a șaptea. Dar la o astfel de expunere există câteva obiecții serioase: -

1. Este o pervertire a textului original însuși. În toate locurile în care se vorbește despre Sabatul săptămânal și ziua a șaptea, articolul ebraic este folosit în mod uniform. Acest articol este adesea folosit ca și demonstrativul nostru acesta - dar mai frecvent ca și articolul nostru definit the (la) - niciodată ca și articolul nostru indefinit a sau an (un); iar Gesenius, ca răspuns la întrebarea dacă poate fi folosit la nesfârșit, spune: "Nu se poate spune în mod corect că articolul definit stă la nesfârșit". La această opinie sunt de acord toți traducătorii noștri, atât cei vechi, cât și cei moderni, care au redat termenii, atât în porunca a patra, cât și în toate celelalte locuri din Scriptură, prin Sabat și ziua a șaptea.

2. Aceasta face ca porunca a patra să fie nedeterminată și absurdă. Dacă această poruncă cere doar respectarea unui Sabat sau a unei zile de odihnă, și asta într-o zi a șaptea, atunci un om ar putea respecta ziua a șaptea, altul ziua a treia, iar altul ziua a cincea, și totuși toți se supun poruncii. Câtă confuzie ar rezulta astfel din ducerea acestei expuneri până la rezultatele sale legitime! Dar porunca lui Dumnezeu nu este da și nu după acest mod. Ea spune: "ziua a șaptea este ziua de odihnă a Domnului Dumnezeului tău". Acel om nu va fi considerat nevinovat care o interpretează și o prezintă greșit, oricât de pios ar fi scopul pentru care o face.

3. Este contrară învățăturilor acelorași oameni care fac această expunere, deoarece ei afirmă că porunca a patra cerea păstrarea zilei a șaptea până la venirea lui Hristos. Or, dacă evreii dinaintea lui Hristos erau obligați să țină o zi anume și precisă, și anume ziua a șaptea, atunci porunca cerea o zi anume și precisă, și anume ziua a șaptea.

Din aceste considerente este evident că cei care prezintă porunca a patra ca cerând respectarea doar a unui Sabat, și anume a unei zile din cele șapte pe termen nedefinit, sunt vinovați de o expunere falsă a poruncii și de o manipulare înșelătoare a Cuvântului lui Dumnezeu. Ei fac ca un pasaj clar al Scripturii să însemne un lucru pentru câteva mii de ani, iar apoi, tot mai târziu, să însemne altceva. Astfel, ei anulează porunca lui Dumnezeu, pentru ca ei să-și păstreze propriile tradiții.

Să trecem acum la examinarea unora dintre consecințele acestui tip de expunere. Dintre acestea vom menționa doar trei.

1. Ea răstoarnă orice certitudine în explicarea Scripturilor. Dacă un om care traduce dintr-un autor latin sau grecesc ar perverti sensul autorului său în acest fel, folosind cuvintele într-un sens diferit de cel în care au fost intenționate, el ar fi alungat și disprețuit. Dar totuși, când un predicator reprezintă termenul de Sabat ca însemnând pur și simplu o odihnă, pentru ca astfel să poată numi prima zi a săptămânii o odihnă și, prin urmare, Sabatul, el se poartă mai rău cu Scripturile decât o face traducătorul tocmai menționat cu autorul său profanator.Totuși, în loc să fie alungate și disprețuite, speculațiile sale sunt lăsate să ajungă la adevăr. Astfel, necredincioșii sunt încurajați în necredința lor; și li se dă ocazia să spună că Biblia este interpretată de prietenii ei pentru a însemna exact ceea ce le place lor să aibă. Este periculos ca oamenii să-și folosească astfel inteligența pentru a orbi ochii semenilor lor.

2. Ea desființează Sabatul Domnului și face ca porunca a patra să fie un simplu cifru. În primul rând, ea desființează Sabatul Domnului, deoarece învață că respectarea zilei a șaptea, în care Dumnezeu s-a odihnit și pe care a introdus-o în poruncă ca fiind una cu Sabatul, nu este deloc obligatorie, ci ziua poate fi petrecută în orice fel de muncă. Nu este aceasta o abolire a Sabatului Domnului? În al doilea rând, aceasta face din porunca a patra o cifră, deoarece elimină timpul, care este ziua a șaptea, și evenimentul comemorat, care este odihna lui Dumnezeu din lucrarea sa creatoare.Acum citiți porunca, așa cum ar vrea să o citească acești expozanți, lipsită de timpul și de evenimentul comemorat. Ea poruncește atunci doar o odihnă, fără niciun precept sau exemplu cu privire la durata sau frecvența acesteia. Prin urmare, o persoană poate să se odihnească o oră în fiecare zi; alta o zi într-o lună; iar o a treia o lună într-un an; și fiecare poate numi această ținere Sabatul. Nu face aceasta din porunca a patra o simplă cifră.

3. Abuzează de Cuvântul lui Dumnezeu și induce în eroare poporul Său. Abuzează de Cuvântul Său prin reprezentarea faptului că Cuvântul învață ceea ce nu învață și că nu reușește să învețe ceea ce încearcă să învețe. Își induce în eroare poporul, pe de o parte, insistând asupra poruncii a patra pentru a susține prima zi a săptămânii, despre care nu spune nimic, punând astfel un jug asupra poporului, cerându-i să respecte o zi, în legătură cu care în cele din urmă vor fi întrebați: Cine a cerut acest lucru din partea voastră? Pe de altă parte, îi induce în eroare pe oameni, încurajându-i să neglijeze o zi pe care Dumnezeu a sfințit-o și le-a poruncit să o țină sfântă. [Sabbath Tract No. 9].

Legea regală invocată

CÂTEVA MOTIVE SUCCINTE, CARE SERVESC PENTRU A DOVEDI CĂ CELE ZECE PORUNCI SUNT ÎNCĂ ÎN VIGOARE ȘI VOR RĂMÂNE AȘA PÂNĂ CÂND CERUL ȘI PĂMÂNTUL VOR DISPĂREA.

DE EDWARD STENNET

[Tipărit în 1658.]

1. Chestiunea celor zece porunci a fost scrisă în inima lui Adam înainte de căderea sa, după cum reiese din Geneza 1:27. Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, după chipul lui Dumnezeu l-a creat; de asemenea, în Eclesiastul 7:29, Dumnezeu a făcut pe om drept, dar ei au căutat multe invenții. Iar Apostolul afirmă clar că neamurile care nu aveau Legea (în litera ei), făceau prin natură lucrurile cuprinse în Lege, ceea ce arată lucrarea Legii scrisă în inimile lor. Romani 2:14, 15.Acum, dacă neamurile aveau cuvântul legii scris în inimile lor în starea lor păcătoasă, fără îndoială că îl aveau mai desăvârșit în starea lor de nevinovăție, așa cum a fost considerată în Adam; pentru că litera legii a fost adăugată, din cauza fărădelegii. Galateni 2:19. Acum, dacă a existat fărădelege înainte ca litera legii să fie adăugată, aceasta implică faptul că a existat o lege înainte de atunci; prin faptul că se spune că litera legii a fost adăugată, aceasta implică faptul că materia ei era în ființă înainte, dar mult uzată de păcat; și acesta este unul dintre motivele pentru care Domnului i-a plăcut să adauge litera.

Să ne gândim cum poate fi acceptat de Scriptură sau de rațiunea corectă faptul că Isus Hristos ar trebui să abroge această lege. A șters Hristos această lege din inimile tuturor oamenilor prin moartea Sa? Atunci toți oamenii nu mai au legea naturii care să-i călăuzească; pentru că nu putem fi atât de grosolani încât să ne imaginăm că legea este pusă în inimile lor pe o nouă socoteală, pentru că aceasta ar fi trebuit să-i aducă pe toți oamenii sub noul legământ.

2. Dumnezeu a vorbit poporului toate aceste porunci, iar poporul a auzit glasul Lui (Deuteronom 5:22-24), cu mare măreție și slavă, și nu a mai adăugat nimic; le-a scris pe două table de piatră și le-a dat lui Moise - toate acestea susțin perenitatea lor; ele sunt rostite de Dumnezeu, sunt scrise de El pe table de piatră; așa că nu a fost niciodată vreo ceremonie. Iov a dorit ca cuvintele lui să fie gravate cu un stilou de fier și plumb într-o stâncă de piatră pentru totdeauna. Iov 19:24.

3. După aceea, primele table au fost rupte, ceea ce presupun că a însemnat ruperea de către israeliți a primului legământ; căci Moise le-a rupt pentru că ei făcuseră un vițel de aur și astfel rupseseră legământul. După care lui Moise i s-a poruncit atunci să cioplească două table asemănătoare cu primele, iar Dumnezeu a scris din nou aceleași cuvinte pe ele (Deuteronom 10:1-4), și numai ele, din toate legile, au fost puse în chivot, iar când chivotul a fost așezat la locul său potrivit, între heruvimi, în el nu se aflau decât cele două table. 1 Împărați

8:9..... Vezi Ieremia 31:33, unde Dumnezeu promite să pună legea Sa în lăuntrul lor și să o scrie în inimile lor. Ce lege este aceasta care trebuie să fie pusă în inimă, când legea jertfei este abolită? Comparați Evrei 10:6-9, cu Psalmul 60:6-8. Faptul că aceasta este legea despre care se vorbește aici este evident dacă luăm în considerare cât de potrivită și adecvată este pentru inima unui credincios. Pavel o numește legea minții sale în Romani 7:23, iar în versetul 22 el mărturisește că se bucură de legea lui Dumnezeu după omul lăuntric; și Dumnezeu spune că va pune legea în inima lui și o va scrie acolo; ambele expresii susțin că este aceeași lege care a fost scrisă de Dumnezeu și pusă în chivot.Inima omului este masa, iar Dumnezeu însuși este scriitorul; ceea ce este scris este legea. Ascultați ce zice Înțelepciunea la aceasta: Fiule, păzește cuvintele mele și strânge în tine poruncile mele; păzește poruncile mele și vei trăi, și legea mea ca lumina ochiului tău; leagă-le pe degetele tale, scrie-le pe masa inimii tale. Proverbe 7:1-3. Or, ce legi sunt acestea, dacă nu legile de pe masă? Iar fiul Înțelepciunii trebuie să le aibă scrise pe tablele cărnoase ale inimii sale.

4. Când Dumnezeu promite că va înălța pe întâiul său născut mai presus de împărații pământului, că legământul Său va rămâne neclintit cu el, că sămânța lui va dăinui în veci și că tronul lui va fi ca zilele cerului (Psalmul 89:28, 29), totuși spune: "Dacă copiii lui vor părăsi legea Mea și nu vor umbla în judecățile Mele, dacă vor călca legile Mele și nu vor păzi poruncile Mele, atunci voi pedepsi cu toiagul fărădelegea lor și cu bătaia nelegiuirea lor. Cu toate acestea, nu voi îndepărta cu desăvârșire bunătatea Mea, și nu voi lăsa să se strice credincioșia Mea. Versetele 30-32.Rețineți, acest legământ a fost încheiat cu Hristos (deși cu David în tip) în numele întregii semințiii; și pedepsele trebuie să fie partea seminței dacă ei încalcă legea lui Dumnezeu, deși legământul Său rămâne ferm. Acum, așa cum acest legământ ajunge la toată sămânța, la fel se întâmplă și cu legea și pedepsele pentru încălcarea lui; și dacă este așa, atunci ce lege este aceea care ajunge la toată sămânța, dacă nu legea celor zece porunci, cu acele legi care sunt cuprinse în ele.

5. Aceste porunci sunt eminamente distinse și deosebite de toate legile ceremoniale, atât pentru a arăta eminența, cât și perenitatea lor; se spune despre ele că sunt lucrarea lui Dumnezeu, în Exodul 32:16, iar Psalmistul spune: "Lucrările mâinilor Lui sunt veridicitate și judecată". Și aceste lucrări sunt numite, toate poruncile Lui, Psalm 111:7, și sunt zece. Deuteronomul 4:13.

Ele sunt deosebite de rânduielile ceremoniale și sunt numite toate poruncile, pentru a arăta numărul lor, așa cum s-a spus mai înainte, și eminența lor; și de aceea sunt numite atât de des în Scriptură, poruncile lui Dumnezeu, distincte de celelalte legi, care erau umbrite în timpul legii umbrelor (așa cum arată aceste locuri din Scriptură, pe lângă multe altele, și anume, Deuteronom 5:31; 6:11; 7:11; 8:11; 11:1; 30:16; 1 Regi 2:3; 8:58; 2 Cronici 19:10; Neemia 1:7.

și 10:29, etc.) și distincte de mărturia lui Isus în vremurile clare ale Evangheliei.În Apocalipsa 12:17, observați că războiul balaurului este cu rămășița seminței femeii care a păzit poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus. Și iarăși, aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus. Apocalipsa 14:12. Și când omul a vrut să știe ce trebuie să facă pentru a se mântui, Hristos i-a spus că el cunoaște poruncile. Un nor de martori ar fi venit, dacă era nevoie, pentru confirmarea lor. Dar observați mai departe ce spune Scriptura despre durata lor.Psalmistul spune: "Toate poruncile Lui sunt sigure, sunt statornice în vecii vecilor și se împlinesc în adevăr și în dreptate". Psalmul 111:7, 8. Rețineți: toate poruncile Lui, care sunt lucrările mâinilor Sale, așa cum s-a spus mai sus, rămân neclintite în veac de veac; adică nu numai în timpul slujbei literei, care într-un fel era veșnică, ci în veac de veac, adică sub ambele slujbe, cea a literei și cea a duhului, atât în timpul Vechiului Testament, cât și în cel Nou. Căutați și vedeți dacă puteți găsi vreun cuvânt care să vorbească despre vreun lucru despre care se spune că va rămâne sau va sta în veac și pentru totdeauna, care să fie mai scurt decât timpul menționat mai sus. Și când Dumnezeu Își ascunde fața de casa lui Iacov, atunci este timpul în care mărturia este legată și legea este pecetluită printre ucenici, (Isaia 8:16, 17), care se referă în mod clar la timpul în care evreii au respins Evanghelia, iar ucenicilor li se poruncește să se folosească de lege, precum și de mărturie, pentru a încerca doctrinele altora, prin Isaia 8:20. Toate acestea arată perpetuitatea acestei legi a lui Dumnezeu, care va apărea mai departe dacă vom lua în considerare Deuteronomul 7:9. Domnul nostru spune în Matei 5:17, 18: "Nu vă gândiți că am venit să stric Legea sau profeții; n-am venit să stric, ci să împlinesc. Dar întrebarea va fi: ce lege este aceasta? Mie mi se pare că este legea celor zece porunci; din aceste motive:

1. Pentru că aceasta vine ca motiv pentru a-i determina pe ucenicii săi să lase lumina lor să strălucească în lume, pentru ca oamenii să le vadă faptele bune și să slăvească pe Tatăl lor care este în ceruri. Matei 5:16. Prin urmare, trebuie să fie o astfel de lege încât, prin punerea ei în practică, să prezinte faptele bune în fața publicului.

2. Este o astfel de lege pe care Hristos mărturisește că nu a venit să o distrugă; dar legea ceremonială a distrus-o tocmai în acest sens, astfel încât nimeni nu trebuie să o practice; a șters scrisul de mână al rânduielilor care era împotriva noastră și care ne era potrivnic și l-a scos din cale, bătându-l în cuie pe cruce.

3. Distrugerea legii este pusă aici în opoziție directă cu împlinirea ei; a distruge înseamnă a scoate din cale sau a șterge ca înainte; dar a împlini legea înseamnă a face ceea ce este cuprins în lege; de aceea Hristos i-a spus lui Ioan, când a mers să fie botezat: "Ni se cuvine să împlinim toată dreptatea" (adică să o împlinim.) Matei 3:15. Iar Apostolul spune că dragostea este împlinirea legii. Care lege? De ce aceasta: Să nu comiți adulter, Să nu ucizi, Să nu furi

etc.Dragostea nu face rău aproapelui său; de aceea dragostea este împlinirea legii. Romani 13:8-10. Astfel că a împlini legea celor zece porunci nu înseamnă a le șterge sau a le anula; aceasta ar însemna să le distrugă, ceea ce Hristos nu a venit să facă, ci, dimpotrivă, să facă lucrurile cuprinse în ele, ceea ce a făcut întocmai în viața Sa, și astfel a fost jertfit ca Miel fără pată.

4. Aceasta este o astfel de lege care trebuie să rămână în vigoare, fiecare lucru din ea, până când cerul și pământul vor trece. Matei 5:19. Dar cerul și pământul nu au trecut încă; de aceea această lege rămâne în picioare. Dar pentru că în text se spune: "Până când toate se vor împlini", de aceea unii afirmă că toate s-au împlinit la moartea lui Hristos, iar această împlinire a ei susține abrogarea ei.

Dar au dispărut atunci cerul și pământul? sau Hristos, prin faptul că a luat asupra Sa toată vina care ni se cuvenea și prin împlinirea ei perfectă în umblarea Sa, ne-a luat de la ascultarea noastră? Dumnezeu să ne ferească. Pentru că Hristos a împlinit neprihănirea legii, nu trebuie să o împlinim și noi? Apostolul spune că pentru acest scop a murit Hristos. Căci ceea ce nu putea face Legea, fiindcă era slabă prin carne, Dumnezeu, trimițând pe Fiul Său în chip de carne păcătoasă, și pentru păcat, a condamnat păcatul în carne, pentru ca dreptatea Legii să se împlinească în noi, care nu umblăm după carne, ci după Duhul. Romani 8:3, 4. Dar ce este împlinirea neprihănirii Legii, dacă nu facerea lucrurilor drepte cuprinse în Lege? Și, în acest sens, fiecare credincios adevărat împlinește legea, deși desăvârșirea lui este în Hristos; căci dragostea este împlinirea legii (Romani 13:10), astfel încât puterea de poruncă a legii are o măsură atât de justă, încât fiecare care iubește își face partea sa în vederea împlinirii ei.

5. Se pare că este vorba de cele zece porunci, prin folosirea pe care o face Hristos din ceea ce afirmase mai înainte: "De aceea, oricine va călca una dintre aceste porunci mai mici și va învăța pe oameni astfel, va fi numit cel mai mic în împărăția cerurilor". Matei 5:19. Adică, întrucât legea trebuie să rămână în picioare până când cerul și pământul vor trece, iar Eu nu am venit să o distrug, de aceea feriți-vă să o încălcați, pentru că oricine dintre voi va încălca vreo parte din ea și va învăța pe oameni astfel, va fi numit cel mai mic în împărăția cerurilor; "dar oricine le va face și le va învăța, acela va fi numit mare în împărăția cerurilor".Pentru a preveni o greșeală mai departe, el repetă legea în multe amănunte și dă sensul, arătând cu cât dreptatea lor ar trebui să depășească dreptatea cărturarilor și a fariseilor. Din toate acestea reiese în mod clar că această lege, pe care Hristos nu a venit să o distrugă, este legea celor zece porunci sau legile care erau cuprinse în ele.

6. Apostolul confirmă și întărește această lege după moartea lui Hristos, așa cum reiese în mod clar din capitolul al treilea din Romani, al cărui scop este de a-i pune pe iudei și pe neamuri într-o stare asemănătoare prin natura lor - toți

călcători ai legii lui Dumnezeu, devenind astfel vinovați înaintea lui (versetul 19) și că, prin urmare, nicio făptură nu poate fi justificată prin faptele legii, legea având un alt scop - de a convinge de păcat (versetul 20) sau de a aduce păcatul la cunoștința lor. El dovedește că iudeii și neamurile, circumcișii și necircumcișii, sunt justificați prin și prin credință, și nu prin legea faptelor. Versetele 27-30. Dar ca nu cumva neamurile să creadă că, deoarece nu puteau fi îndreptățite prin faptele legii, ar putea privi legea ca pe un lucru desființat sau anulat, el pune această întrebare neamurilor netăiate împrejur: "Oare noi anulăm legea prin credință? Doamne ferește; da, noi stabilim legea". El rezolvă această întrebare, dacă legea este sau nu în vigoare pentru neamurile credincioase, cu un "Doamne ferește"; ceea ce arată măreția zelului său împotriva unei astfel de convingeri, fiind același răspuns pe care îl dă la o altă întrebare grosolană, dacă ar trebui să continuăm în păcat pentru ca harul să abunde; și, ca și cum nu ar fi fost de ajuns, el adaugă la aceasta: "Da, noi stabilim legea".

7. Același apostol dovedește că legea era în vigoare în momentul convertirii sale. El spune că nu cunoscuse păcatul decât prin lege; nu cunoscuse pofta decât dacă legea ar fi spus: "Să nu poftești". Romani 7:7. El a trăit o dată fără lege, dar când a venit porunca, păcatul a reînviat și el a murit (versetul 9), adică nu fără litera ei, pentru că el a avut și s-a conformat în mare măsură, dar fără convingeri puternice pentru păcat prin lege; și în acest sens, atunci a venit porunca, păcatul a reînviat și el a murit, pentru că înainte era viu în propria lui înțelegere."Căci fără Lege păcatul era mort" (versetul 8), iar prin Lege este cunoașterea păcatului; și păcatul, luând prilej de poruncă, l-a înșelat și l-a ucis. "De aceea legea este sfântă și porunca este sfântă, dreaptă și bună" (versetele 11, 12), nu că legea sfântă și dreaptă a fost făcută moarte pentru el - Doamne ferește -, ci păcatul, ca să pară păcat, prin această lege bună a făcut moartea în el, pentru ca prin poruncă păcatul să pară mai mult decât păcătos. Versetul 13.Și dacă este așa, atunci legea aceasta nu a murit odată cu trupul lui Hristos, deși noi suntem morți față de lege prin trupul lui Hristos, ca să slujim în duhul cel nou, și nu în vechimea literei, și să ne căsătorim cu altul, cu Cel înviat din morți; noi fiind morți față de duhul de robie în care eram ținuți, pentru ca să nu mai punem ascultarea noastră față de lege în locul lui Hristos, care este capul și soțul nostru; Hristos, prin sângele Său, ne-a cumpărat de la acea putere pe care legea o avea asupra noastră din cauza păcatului.Astfel că slujirea noastră nu este pentru a satisface legea, așa cum o femeie slujește pentru a fi pe placul soțului ei de care este legată; dar nu suntem morți pentru a sluji în noutate duhovnicească, în ascultare de Hristos ca soț al nostru. Romani 7:4. În acest sens, apostolul se bucură de legea lui Dumnezeu după omul lăuntric (versetul 22), deși cealaltă lege din membrele sale se opunea cu desăvârșire acesteia. Versetul 23. Luați bine aminte la acest capitol și va apărea atât de clar, încât cel care aleargă să poată citi, că Apostolul nu intenționează nici să ne scoată din ascultarea noastră față de lege, nici să abroge legea, ci dimpotrivă.

8. Același apostol insistă asupra legii, în litera ei, la Efeseni. El spune, în capitolul 6:1-3: "Copii, ascultați de părinții voștri, căci aceasta este drept; cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, care este cea dintâi poruncă cu făgăduință". El dovedește că îndemnul său este corect din poruncă și ia aminte la ordinea poruncilor; este prima poruncă din cea de-a doua tablă și are o promisiune anexată la ea.El vorbește la timpul prezent; nu spune că a fost prima poruncă, dar este prima cu o promisiune: "ca zilele tale să fie lungi pe pământ". El îi îndeamnă la promisiune pentru a-i încuraja; și pentru a preveni greșelile, el arată întinderea ei, că nu se referea doar la evrei, că vor trăi mult timp în țara Canaanului, ci și la neamuri; de aceea interpretarea spune: "pentru ca zilele tale să fie lungi pe pământ".

9. Iacov confirmă pe deplin ceea ce spun eu. El îi convinge de păcat prin această lege, în a avea credința în Isus Hristos cu privire la persoane, așa cum reiese din capitolul 2:10, 11. "Căci oricine va păzi toată legea și totuși va greși într-un singur punct, este vinovat de toate". El arată la ce lege se referă și cum se face că cel care încalcă legea într-un singur punct este vinovat de toate; pentru că: "Cel care spune: "Să nu comiți adulter", spune și: "Să nu ucizi"; acum, dacă nu comiți adulter, dar dacă ucizi, ai devenit un călcător al legii".Ioan spune: "Oricine comite păcat încalcă legea, căci păcatul este călcarea legii" (1 Ioan 3:3, 4), iar în versetul următor explică la ce lege se referă și spune că Hristos s-a manifestat pentru a înlătura această călcare a legii. Or, dacă această lege a lui Dumnezeu a fost înlăturată prin moartea lui Hristos, păcatul nu putea fi o călcare a ei atât de mult timp după aceea; și nimeni nu putea fi convins de păcat prin ea, pentru că nu era. Dar apostolul spune: "Oricine comite păcat încalcă legea"; ceea ce arată că ea era în vigoare atunci și nu numai atât, ci că, de asemenea, trebuia să rămână așa.

10. Să ne gândim dacă această opinie că legea a fost desființată nu intră în conflict cu răscumpărarea însăși. Apostolul afirmă că toți oamenii au fost sub lege și, prin încălcarea ei, au ajuns sub blestem. Galateni 3:10. Și Hristos a fost făcut blestem, pentru a răscumpăra pe poporul Său de sub blestemul legii, pentru ca binecuvântarea lui Avraam să vină peste neamuri prin credință. Versetele 13, 14.Acum, dacă nu eram sub puterea poruncii, nu puteam fi sub blestem (căci aceasta urmează neascultării), și dacă este așa, atunci Hristos nu a fost făcut blestem pentru noi; nici binecuvântarea lui Avraam nu poate veni asupra neamurilor din acest motiv, dacă doar evreii erau sub lege și sub blestemul ei. Faptul că Hristos a murit pentru a-i răscumpăra din blestem nu putea aduce binecuvântarea lui Avraam asupra neamurilor. Și iarăși apostolul spune: "că Hristos a fost sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca noi să primim adopția de fii".Galateni 4:4, 5. Acum, dacă nu am fi fost sub lege, nu am fi putut fi răscumpărați prin faptul că Hristos a fost sub lege și nici nu am fi putut primi prin aceasta adopția de fii; dar este evident că fiecare se află sub puterea de poruncă a legii și, prin natura sa, sub blestem; iar Hristos

a răscumpărat poporul Său doar din blestem, dar nu a fost răscumpărat din ascultarea față de legea lui Dumnezeu. Nu găsesc nici o Scriptură care să spună acest lucru, ci dimpotrivă.

11. Dumnezeu se plânge de orbirea slujitorilor Săi și de surzenia mesagerilor pe care i-a trimis (Isaia 42:19, 20), iar orbirea și surzenia lor apare în aceasta, că nu au auzit și nu au înțeles planul lui Dumnezeu în darul Fiului Său, care nu era de a distruge legea sau de a o desconsidera, ci de a o mări și de a o face onorabilă. Versetul 21. Înainte era în table de piatră, dar acum în tablele cărnoase ale inimii; slujba era făcută atunci dintr-un spirit de robie, dar acum dintr-un spirit de adopție. Și în acest sens, eu concep că Legea este mărită și făcută onorabilă, și din acest motiv Dumnezeu este binevoitor pentru dreptatea Sa, adică, concep eu, pentru Fiul Său.

NOTE

1. Jones'Ch.Hist.p.164, Ed.Americană, 1824.
2. Viața lui Constantin, B.4,cap.18.ed.Basel.
3. Eccl.Hist. B.1, cap.8.
4. Enciclopedie. Art. sund.Lond.1791.
5. Lucius'Eccl. hist. Cent. 4, p, 740. Bamp. Enq. p. 98.
6. Socrate Eccl. B. 5. cap. 21. Ed. din Basle.
7. Eccl. Hist. B. 7, ch. 9.
8. Burnside în Sabat, p. 16.
9. Lucius'Eccl. Hist. p. 323.
10. Chambers' Cyciop. Artă. Duminică
11. Lucius'Eccl. Hist. p. 103
12. Dr. Peter Heylyn's Hist. Sab. Partea 2, p. 135.
13. Bampfield's Enq. p. 101.
14. Eccl. Hist. p. 29.
15. Enq. P. 111.
16. Prinn's Hist. Pope's Usurpa. partea 3, p. 17.
17. Bamp. Enq. p. 116.
18. Ibid.
19. Binius, p. 385.
20. Bamp, p. 118.
21. Pelerinul de la Purchase, partea 2, p. 1176.
22. Hist. Bap. v. 2, p. 44.
23. Cercetări, p. 160.
24. Jones" Istoria Bisericii, p. 844.

HRISTOS ÎN VECHIUL TESTAMENT ȘI SABATUL ÎN NOUL TESTAMENT

De Bătrânul James White

"Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii." - Apocalipsa 13:8.

"Avraam s-a bucurat să vadă ziua Mea, a văzut-o și s-a bucurat." - Ioan 8:56.

"Nu este sub cer nici un alt nume, dat între oameni, în care să fim mântuiți." - Fapte." Fapte 4:12.

"Fiul Omului este Domn și al Sabatului." - Marcu 2:28.

CUPRINS

Hristos și Sabatul

HRISTOS ÎN VECHIUL TESTAMENT

Când totul a fost pierdut în Adam, planul de răscumpărare prin Isus Hristos a fost imediat instituit; de aceea El este reprezentat ca fiind "Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii". Apocalipsa 13:8. În veacul patriarhal și evreiesc, Hristos a fost înjunghiat în chip figurat. În epoca creștină, El este omorât în fapt. Scripturile nu dezvăluie decât un singur plan prin care oamenii căzuți pot fi salvați. Este adevărat că, în dezvoltarea planului harului prin Hristos, a existat în fiecare dispensație o creștere a luminii. Dar în toată Biblia nu există nicio aluzie la trei planuri, unul pentru epoca patriarhală, unul pentru epoca iudaică și unul pentru epoca creștină.

Isus Hristos este Răscumpărătorul păcătoșilor în toate epocile de probațiune umană. "În nimeni altul nu este mântuire; căci nu este sub cer un alt nume, dat între oameni, în care să fim mântuiți." Faptele Apostolilor 4:12. Noi protestăm, în numele rațiunii și al revelației, împotriva ereziei vagi că legea Tatălui și Evanghelia Fiului sunt opuse una alteia, una fiind menită să ia locul celeilalte; ca și cum oamenii din dispensațiile anterioare ar fi fost mântuiți prin lege fără Evanghelie, iar cei din dispensația actuală sunt mântuiți prin Evanghelie în timp ce ignoră legea morală.Omul păcătos din vremurile trecute nu a avut posibilitatea de a-și asigura, doar prin legea divină, o aptitudine pentru moștenirea sfinților în lumină. Nu există în lege capacitatea de a-l răscumpăra pe cel care a încălcat legea. Legea, umană sau divină, nu are competența de a ierta pe cel care încalcă legea. Legea morală este o regulă de acțiune corectă, care îl condamnă pe cel care a încălcat-o și îl reține ca atare până când va suferi pedeapsa. Legea divină nu poate face mai mult pentru

păcătos. Numai Evanghelia este cea care oferă iertare și mântuire. Și fără evanghelia Fiului lui Dumnezeu niciunul dintre oamenii din epoca patriarhală și evreiască nu ar fi putut fi salvat.

Evanghelia este mesajul plin de bucurie al răscumpărării prin Isus Hristos. Ne întrebăm: Cât de devreme în istoria tristă a rasei căzute a fost proclamată Evanghelia? A fost ea dată pentru prima dată în zilele lui Hristos, ale lui Moise, ale lui Avraam sau ale lui Adam? Urmărim clar credința și speranța Evangheliei Fiului lui Dumnezeu în acea denunțare timpurie a mâniei asupra lui Satana, că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui. Geneza 3:15. În acest decret împotriva autorului păcatului și al morții, auzim evanghelia Răscumpărătorului la fel de adevărat ca în cântecul îngerilor de pe câmpiile Betleemului, adresat păstorilor în timp ce-și păzeau turmele noaptea. Luca 2:8-14.

Iar când primii fii ai lui Adam au adus Domnului jertfele lor, Cain, din necredință, a adus din cele dintâi roade ale pământului. Dar Abel, în credința marii Jertfe pentru păcat care urma să se manifeste într-un viitor îndepărtat, a adus din cele dintâi odrasle ale turmei sale. Prin acel miel, Abel a văzut Mielul lui Dumnezeu, Răscumpărătorul lumii, și și-a pus speranța în El. În sângele acelui întâi pui, Abel a văzut sângele lui Isus Hristos, la fel de adevărat cum noi Îl vedem pe Mântuitorul muribund în pâinea frântă și în rodul viței de vie de la Cina Domnului. În aceste embleme îl vedem pe Hristos vărsându-și sângele pentru păcatele noastre pe cruce. Abel a văzut același lucru în întâiul pui sângerând și muribund pe care l-a oferit.

"Și Domnul a avut respect față de Abel și față de jertfa lui, dar față de Cain și față de jertfa lui nu a avut respect." Geneza 4:4, 5. Narațiunea sacră afirmă că, în timp ce actul de credință al lui Abel în Răscumpărătorul care urma să vină i-a pecetluit caracterul neprihănit, l-a costat viața și l-a așezat în fruntea sfinților martiri ai lui Isus, infidelitatea lui Cain a fost considerată păcătoasă și a fost piatra de temelie spre marea crimă a uciderii fratelui său, care i-a pecetluit caracterul de vagabond pe pământ.

Capitolul al unsprezecelea din Evrei îl plasează pe Abel în fruntea vrednicilor credincioși. Pavel vorbește despre actul său de credință neprihănită de a oferi Domnului în jertfă tipul Răscumpărătorului care va veni în aceste cuvinte emfatice: "Prin credință, Abel a adus lui Dumnezeu o jertfă mai presus de Cain, prin care a obținut mărturia că era neprihănit, Dumnezeu mărturisind despre darurile lui; și prin aceasta, fiind mort, încă vorbește".Abel s-a agățat de speranța care îi era pusă înainte de Răscumpărătorul care urma să vină și, în tip, l-a îmbrățișat pe Hristos. Și, în timp ce el a pus pecetea credinței sale, prezentând înaintea Domnului cea mai potrivită emblemă a Mielului lui Dumnezeu muribund care ridică păcatul lumii, cerul înalt a dat mărturia semnală că el era neprihănit. Și timp de aproape șase mii de ani, acest eminent predicator al Evangheliei, deși mort, a vorbit despre credința sa în Hristos.

Preaiubitul Ioan, comparând necredința și spiritul criminal al lui Cain cu credința încrezătoare, dragostea curată și ascultarea celor care respectă poruncile lui Dumnezeu și se țin de credința lui Isus Hristos, spune: "Nu ca șiCain, care era de partea celui rău și a ucis pe fratele său.Și de ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său drepte". Abel și-a format un caracter neprihănit, nu numai prin faptul că a pus mâna pe Răscumpărătorul care urma să vină, prin credință, prin figura primului pui din turma sa, ci și prin desăvârșirea acelei credințe spuse în actul de a prezenta jertfa înaintea Domnului Dumnezeului său.

Trecem prin istoricul sacru al rasei căzute până la Avraam și acolo găsim vestea fericită a răscumpărării prin Isus Hristos, care urmează să se extindă asupra națiunilor pământului, vestită patriarhului încrezător și ascultător. Pavel vorbește despre aceasta astfel: "Și Scriptura, prevăzând că Dumnezeu va îndreptăți pe păgâni prin credință, a propovăduit mai dinainte Evanghelia lui Avraam, zicând: "În tine vor fi binecuvântate toate neamurile". Galateni 3:8. Apostolul citează aici din Geneza 12:3. Vezi versetul 7, cap. 13:14, 15; 17:7, 8; 26:3; 28:13, unde această promisiune este extinsă la sământa lui Avraam.

Evanghelia Fiului lui Dumnezeu a fost vestită lui Avraam prin această promisiune, în sensul că este într-adevăr o promisiune a lui Hristos, așa cum susține apostolul în Galateni 3:16: "Făgăduințele au fost făcute lui Avraam și seminței lui. El nu spune: "Și semințelor, ca la mulți, ci ca la unul singur, și seminței tale, care este Hristos". Făgăduința făcută lui Avraam, că în el vor fi binecuvântate toate familiile pământului, Îl cuprinde pe Isus Hristos ca singura speranță de mântuire pentru oamenii din toate națiunile, așa cum afirmă apostolul în versetul 14:"Pentru ca binecuvântările lui Avraam să vină peste neamuri prin Isus Hristos." Credința lui Avraam îl îmbrățișează pe Hristos ca obiect glorios. Acest lucru se vede în răspunsul lui Hristos către iudei, care se lăudau cu Avraam ca tată al lor. "Tatăl vostru Avraam s-a bucurat să vadă ziua mea; a văzut-o și s-a bucurat". Ioan 8:56.

Evanghelia a fost propovăduită copiilor lui Israel în zilele lui Moise. În epistola sa către Evrei, Pavel afirmă: "Evanghelia a fost propovăduită atât nouă, cât și lor; dar cuvântul propovăduit nu le-a fost de folos, nefiind amestecat cu credința în cei care l-au auzit". Evrei 4:2. Faptul că evanghelia a fost predicată părinților lor într-o dispensație anterioară, apostolul îl tratează ca pe un fapt bine cunoscut și afirmă că a fost predicată atât în zilele sale, cât și atunci, făcând să apară faptul că evanghelia Fiului lui Dumnezeu era la fel de comună atât în epoca iudaică, cât și în cea creștină.El mărturisește, de asemenea, despre evreii din pustie, că "toți au fost botezați pentru Moise în nor și în mare, și toți au mâncat aceeași mâncare spirituală și au băut aceeași băutură spirituală, pentru că au băut din acea Stâncă spirituală care i-a urmat, iar acea Stâncă era Hristos". 1 Corinteni 10:2-4.

Moise și evreii credincioși au avut credința și speranța Evangheliei. Prin sângele jertfelor de sacrificiu, ei L-au văzut pe Hristos și, prin credință, L-au îmbrățișat. Speranțele lor pentru viața viitoare nu erau în lege, ci în Hristos. Sistemul tipic nu era decât umbra lucrurilor bune care urmau să vină, al căror centru este Hristos, ca jertfă și mijlocitor. Aceste lucruri bune sunt trupul care își aruncă umbra înapoi în epoca iudaică. Jertfele sângerânde din veacurile anterioare nu erau decât o umbră, în timp ce Hristos sângerând pe cruce era marea realitate. Sângele de animale oferit de iudei, în mod înțelegător și cu credință, arăta la fel de clar spre sângele lui Hristos, precum cina Domnului și botezul arată spre suferințele, moartea și învierea Sa.

Hristos a fost cu Moise și cu copiii lui Israel în pustie. Îngerul care mergea înaintea lor, Exodul 23:20, 21, 23;14:19;32:34;33:2, 14; Numeri 20:16; Iosua 5:13, 14; Fapte 7:37, 38, era Domnul Isus Hristos. În consemnare se spune că Iosua se afla lângă Ierihon și că "și-a ridicat ochii și a privit și, iată, stătea un om în fața lui, cu sabia scoasă în mână. Iosua s-a dus la el și i-a zis: "Ești tu pentru noi sau pentru potrivnicii noștri? Iar el a răspuns: "Nu, ci ca căpetenie a oștirii Domnului am venit acum"." Iosua 5:13, 14.

Nu trebuie să înțelegem prin această declarație a îngerului că el a venit să-l înlocuiască pe Iosua la comanda armatelor lui Israel. Iosua era încă comandant, după cum se vede din Cap. 6:2: "Și Domnul i-a spus lui Iosua: "Iată, am dat în mâna ta Ierihonul și pe regele lui și pe vitejii lui". Dar îngerul venise în ajutorul lui Iosua, în calitate de căpitan al oștirii cerești de îngeri loiali.

Căpetenia oștirii Domnului este capul îngerilor, sau Arhanghelul din Iuda 9 și Domnul însuși din 1 Tesaloniceni 5:16. Și, în timp ce lui Iosua i-a fost rânduit să conducă armatele lui Israel în jurul Ierihonului, o parte dintre preoți purtând chivotul lui Dumnezeu care conținea cele zece porunci și șapte preoți purtând șapte trâmbițe din coarne de berbec înaintea chivotului lui Dumnezeu, Fiul lui Dumnezeu trebuia să conducă oștile invizibile.

Așa cum arhiepiscopul este conducătorul episcopilor, arhanghelul înseamnă conducătorul îngerilor. Hristos se află în fruntea tuturor sfinților îngeri și, astfel, este căpetenia oștirii Domnului. Apocalipsa, referindu-se la momentul în care a fost introdus pentru prima dată păcatul, spune: "Și a fost război în ceruri. Mihail și îngerii săi se luptau împotriva balaurului". Cap. 12:7. Iar ca și căpitan al oștirii Domnului, Fiul lui Dumnezeu este reprezentat în cap. 19:11-16, ca și cum ar fi ieșit din cerurile care se deschid, călare pe un cal alb, iar armatele cerului Îl urmau.

Iosua nu avea berbeci cu care să dărâme zidurile Ierihonului. La porunca lui, oamenii înarmați au trecut în fața preoților care sunau din trâmbițe și a celor care purtau chivotul lui Dumnezeu. Și răsplata a venit după chivot. În această simplă demonstrație nu a existat nicio manifestare de forță fizică. Lucrarea de

dărâmare a zidurilor masive ale Ierihonului a fost lăsată pe seama mâinilor invizibile ale oștilor cerești conduse de Fiul lui Dumnezeu.

Ziua a fost câștigată. "Și poporul a strigat când preoții au sunat din trâmbițe. Când poporul a auzit sunetul trâmbiței și poporul a strigat cu mare glas, zidul s-a prăbușit de tot, așa că poporul a urcat în cetate, fiecare drept în fața lui, și au luat cetatea." Iosua 6:20. Și este un fapt extrem de interesant pentru cei care păstrează "poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus", conform celui de-al treilea mesaj, Apocalipsa 14:12, că printre agențiile unite folosite pentru a obține acea mare victorie, departe, în zilele lui Iosua, se aflau în mod proeminent cele zece porunci din chivot și conducerea Fiului lui Dumnezeu.

Și nu despre un înger obișnuit se vorbește în Exodul 23:20, 21: "Iată, trimit un înger înaintea ta, ca să te păzească pe cale și să te ducă în locul pe care l-am pregătit. Ferește-te de el și ascultă-i glasul, nu-l provoca, căci nu-ți va ierta fărădelegile tale, căci Numele Meu este în el". Un astfel de limbaj nu poate fi aplicat decât Fiului lui Dumnezeu.

Hristos este îngerul care a fost cu Moise pe Muntele Sinai. În acea ultimă cuvântare a sfântului martir Ștefan, el aduce această mărturie importantă. Cuvintele între paranteze exprimă convingerile noastre în legătură cu persoanele la care se referă Fapte 7:38: "Acesta (Moise) este cel care a fost în biserică în pustie cu îngerul (Hristos) care i-a vorbit (lui Moise) pe muntele Sinai și cu părinții noștri, care au primit oracolele vii pentru a ni le da nouă". Concluzia pare irezistibilă că Fiul lui Dumnezeu a rostit cele zece porunci de pe Sinai.

Lucrarea de emancipare, de instruire și de conducere a evreilor a fost încredințată Unuia care este numit înger. Exodul 13:21; 14:19, 24; 23:20-23; 32:34; Numeri 20:16; Isaia 63:9. Iar pe acest înger Pavel îl numește "acea Stâncă spirituală care îi urma" și afirmă: "Acea Stâncă era Hristos". 1 Corinteni 10:4.

Tatăl etern nu este niciodată numit înger în Scriptură, în timp ce ceea ce au făcut îngerii este frecvent atribuit Domnului, deoarece ei sunt mesagerii și agenții Săi pentru a îndeplini lucrarea Sa. Se spune despre Cel care a mers înaintea evreilor pentru a-i elibera: "Numele Meu este în el". În toate evenimentele extraordinare ale acelei eliberări, gândul lui Iehova a fost reprezentat în Isus.

Sistemul tipic i-a fost dat lui Moise de către Fiul lui Dumnezeu pe Muntele Sinai. Isus Hristos, slujitorul "tabernacolului adevărat", i-a arătat lui Moise modele ale acestuia și ale vaselor sanctuarului ceresc, pentru ca el să știe cum să formeze cel tipic. Și cum Moise este instruit în legătură cu cortul, chiar și cu diferitele părți ale sfeșnicului de aur, Exodul 25:31-40, cu scândurile și barele, cap. 26:15-30, și cu altarul cu drugii, tigăile, lopețile și alte detalii, cap. 27:1-8, el

este însărcinat, așa cum citează Pavel, Evrei 8:5: "Vezi să faci toate lucrurile după modelul care ți s-a arătat pe munte".

Biserica tuturor veacurilor este biserica lui Isus Hristos. El este singurul Răscumpărător al lumii. Cei care se închid în Noul Testament și consideră că temelia bisericii a fost pusă la înviere sau la Cincizecime, construiesc o structură prea îngustă. Apostolul enunță temelia adevăratei biserici în aceste cuvinte: "Acum, așadar, nu mai sunteți străini și locuitori temporari, ci concetățeni ai sfinților și ai casei lui Dumnezeu, și sunteți zidiți pe temelia apostolilor și a proorocilor, piatra unghiulară principală fiind Isus Hristos însuși". Efeseni 2:19, 20.

Când îngerul i-a spus lui Ioan în Patmos: "Mărturia lui Isus este duhul profeției", el a vrut să spună mai mult decât presupun în general expozanții. Cuvintele sale se întorc cu mult în urmă, până în zilele lui Adam cel căzut, când a fost instituit planul de răscumpărare, și cuprind întregul cuvânt profetic din ambele Testamente.

Cândva, omul a umblat cu Dumnezeu în Eden. A privit cu fața deschisă slava Domnului și a vorbit cu Dumnezeu, cu Hristos și cu îngerii în Paradis, fără ca între ei să existe un văl de umbră. Omul a căzut din rectitudinea și inocența sa morală și a fost alungat din grădină, din pomul vieții și din prezența vizibilă a Domnului și a sfinților săi îngeri.

Când totul a fost pierdut în Adam, iar umbrele nopții au întunecat cerurile morale, curând a apărut steaua speranței în Hristos și, odată cu ea, a fost stabilit un mijloc de comunicare între Dumnezeu și om. În starea sa decăzută, omul nu putea să converseze față în față cu Dumnezeu, cu Hristos și cu îngerii, ca atunci când se afla în puritatea Edenului. Dar prin intermediul slujbei sfinților îngeri, marele Dumnezeu putea să-i vorbească în vise și viziuni. "Dacă este un profet printre voi, Eu, Domnul, Mă voi face cunoscut lui în vedenie și-i voi vorbi în vis". Numeri 12:6.

Manifestarea spiritului profeției a fost concepută pentru toate dispensațiile. Registrul sacru nu o limitează nicăieri la o anumită perioadă de timp, de la cădere până la restituirea finală. Biblia recunoaște manifestarea sa deopotrivă în epoca patriarhală, în epoca iudaică și în epoca creștină. Prin acest mijloc, Dumnezeu a comunicat cu oamenii sfinți din vechime.

Când păcatul l-a despărțit pe om de Dumnezeu, planul răscumpărării a făcut din Hristos legătura dintre Dumnezeul ofensat și păcătosul ofensator. Atunci, marele Dumnezeu a putut comunica direct cu păcătoșii. Hristos a fost un mijlocitor între Dumnezeu și om în toate epocile de probațiune umană. Ordinea comunicării de la Dumnezeu către om, așa cum este prezentată în prefața Apocalipsei, a fost, fără îndoială, aceeași în epocile patriarhală, iudaică și

creștină: "Revelația lui Isus Hristos, pe care Dumnezeu i-a dat-o, ca să arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând; și a trimis-o și a dat-o prin îngerul Său robului Său Ioan". Apocalipsa 1:1.

Hristos și îngerii săi sunt legătura dintre Dumnezeu și omul căzut. Iată ordinea prin care adevărul profetic este comunicat de la tronul Cerului către copiii oamenilor. Dumnezeu îl dă lui Hristos. Hristos îl dăruiește îngerului său. Îngerul îl arată profetului ales al lui Dumnezeu. Iar profetul îl dezvăluie poporului.

Planul de mântuire prin care omul este împăcat cu Dumnezeu și Dumnezeu cu omul a fost conceput atât de Tatăl, cât și de Fiul. Iar în realizarea lui, sfatul păcii este între amândoi. Zaharia 6:13. Dar Fiului i-a fost dat să reveleze acest plan, în diferitele etape ale dezvoltării sale, rasei căzute în diferitele epoci.

Toate lucrurile referitoare la marea schemă a răscumpărării, fie în figurile din dispensațiile anterioare, fie în faptele din prezent, au fost dezvăluite rasei căzute de către adorabilul nostru Răscumpărător. Prin urmare, El nu este mai mult autorul sistemului creștin decât al celui iudaic. Iar cei care îl opun pe Moise lui Hristos și sistemul iudaic sistemului creștin îl pun practic pe Hristos împotriva lui Hristos.

Duhul lui Hristos i-a inspirat pe profeții din dispensațiile anterioare. A mărturisit prin ei despre suferințele Sale la prima Sa venire și despre gloria care va urma la a doua Sa venire. Apostolul, vorbind despre marea mântuire care a venit în Biserică prin Isus Hristos, spune că profeții "au întrebat și au cercetat cu sârguință, care au profețit despre harul care avea să vină la voi; cercetând ce sau ce fel de timp însemna Duhul lui Hristos care era în ei, atunci când mărturisea dinainte suferințele lui Hristos și gloria care avea să urmeze". 1 Petru 1:10, 11.

În aceasta se vede armonia celor două Testamente, că Duhul lui Isus i-a inspirat pe scriitorii ambelor. Și în timp ce evreul orb se închide în Vechiul Testament, iar creștinul la fel de orb se închide practic în Noul Testament, noi îi mulțumim lui Dumnezeu pentru o Biblie întreagă. În scrierile celor două Testamente vedem întregul plan de mântuire în toate etapele dezvoltării sale, în diferitele dispensații, iar Duhul lui Hristos inspirând întregul divin.

Duhul lui Hristos a fost în Enoh, al șaptelea din Adam, mărturisind prin el: "Iată, Domnul vine cu zecile de mii de sfinți ai Săi, pentru a face judecată asupra tuturor și pentru a-i convinge pe toți cei nelegiuiți dintre ei de toate faptele lor nelegiuite pe care le-au săvârșit în mod nelegiuit și de toate discursurile lor grele pe care păcătoșii nelegiuiți le-au rostit împotriva Lui". Iuda 14, 15. Și atât de extinsă era gama viziunii sale profetice și atât de minuțioasă, încât putea să

privească peste veacuri lungi și să descrie venirea Domnului și executarea Judecății de apoi asupra celor nelegiuiți.

Spiritul lui Hristos a fost în Abel, mărturisind despre suferințele lui Hristos prin sângele celui dintâi copil al turmei sale. Și Duhul lui Hristos a fost în Moise, mărturisind despre suferințele lui Hristos prin sângele acelor animale care era tipic pentru sângele Fiului lui Dumnezeu.

Duhul lui Hristos era în Daniel, mărturisind în profeția sa despre suferințele lui Hristos în mijlocul celei de-a șaptesprezecea săptămâni profetice: "Și după șaizeci și două de săptămâni, Mesia va fi stârpit". "Și în mijlocul săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare". Cap. 9:26, 27. Duhul lui Hristos în profet a mărturisit, de asemenea, despre slava care va urma, prin aceste cuvinte: "Am avut vedenii în timpul nopții și iată că unul ca Fiul Omului a venit cu norii cerului și a venit la Cel Bătrân de zile și l-au adus înaintea Lui. Și i s-a dat stăpânire, slavă și împărăție". Cap. 7:13, 14.

Binecuvântatul Hristos al Noului Testament a avut supravegherea de a-i da această profeție importantă lui Daniel. Ca dovadă a acestei afirmații, citățm mai întâi declarațiile îngerului care i-a apărut lui Daniel în viziunea sa din capitolul al zecelea: "Nu este nimeni care să țină cu mine în aceste lucruri decât Mihail, prințul tău". Versetul 21. Au existat doar trei persoane legate de rostirea profeției: Daniel, Mihail și o altă persoană, despre care Cap. 8:16 arată că este Gabriel."Și am auzit un glas de om între malurile Ulaiului, care striga și spunea: "Gabriel, fă-l pe omul acesta să înțeleagă viziunea".Această poruncă dată lui Gabriel de a-l instrui mai departe pe profet a venit de la Mihail, deoarece nimeni altcineva nu ținea cu el în lucrurile profeției. Așadar, Mihail, sau Fiul lui Dumnezeu, după ce a primit lucrurile mari ale profeției de la Tatăl, le arată îngerului Gabriel, cu porunca ca acesta să le dezvăluie profetului Daniel.

Există o asemănare izbitoare între modul în care profeția din această carte a fost dată în dispensația iudaică și modul în care ultima carte a Noului Testament a fost dată în dispensația creștină. Ambele au venit de la Tatăl către Fiul și ambele au fost arătate îngerilor de către Fiul, pentru a fi revelate de aceștia lui Daniel și lui Ioan, spre folosul slujitorilor lui Dumnezeu. Scopul uneia a fost să arate "ce va fi în zilele de pe urmă", Daniel 2:28, iar scopul celeilalte este de a arăta "lucrurile care trebuie să se întâmple în curând". Apocalipsa 1:1.

Duhul lui Hristos era în Isaia, mărturisind despre suferințele lui Hristos în aceste cuvinte: "El este disprețuit și respins de oameni, un om al durerii și al suferinței". "El a fost rănit pentru fărădelegile noastre, a fost zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedeapsa păcii noastre a fost asupra Lui; și cu rănile Lui am fost vindecați". Cap. 53:3, 5. Duhul lui Hristos în Isaia mărturisește, de asemenea, despre gloria Sa: "Nu se va sfârși nimic din creșterea guvernării și a

păcii Lui, pe tronul lui David și pe împărăția Lui, pentru a o rândui și a o întemeia cu judecată și cu dreptate de acum înainte, în veci de veci." Cap. 9:7.

Am putea continua aceste citate aproape în orice fel. Cu toate acestea, întregul teren este acoperit pe scurt de aceste cuvinte remarcabile ale Mântuitorului: "Trebuie să se împlinească toate lucrurile care au fost scrise în legea lui Moise, în profeți și în psalmi, cu privire la Mine." Luca 24:44.

Moise a fost un profet. Duhul lui Hristos era în acest conducător al triburilor lui Israel și a depus mărturie, așa cum a fost citat de Petru: "Domnul Dumnezeul vostru vă va ridica dintre frații voștri un prooroc ca mine". Faptele Apostolilor 3:22; Deuteronom 18:18. Expresia "ca mine", în pasajul de mai sus, face referire la Hristos și Moise ca profeți sau învățători. În multe privințe, Moise și Hristos erau diferiți; dar ca profeți erau asemănători. Principiile pe care le-au declarat poporului veneau de la Cel care a spus "Eu nu mă schimb".Dumnezeu a vorbit prin amândoi.Nici Moise și nici Hristos nu au fost făuritori de legi. Hristos neagă că ar fi avut vreo legătură cu legislația. "Doctrina mea nu este a mea, ci a celui care m-a trimis". Ioan 7:16. "Nu fac nimic de la mine însumi, ci așa cum M-a învățat Tatăl Meu, Eu spun aceste lucruri." Cap. 8:28. "Cuvântul pe care-l auziți nu este al meu, ci al Tatălui care m-a trimis." Cap. 14:24. Și vorbind despre Fiul, Tatăl spune: "El le va spune tot ce-i voi porunci". Deuteronom 18:18.

În eforturile lor de a prezenta oamenilor un contrast cât mai mare între dispensațiile iudaică și creștină, anumiți învățători religioși vor să facă să pară că doctrinele și principiile învățate de Hristos sunt diferite de cele învățate de Moise. Dar orice fel de raționamente pornind de la premise false sau afirmații nejustificate din partea lor nu pot schimba cuvântul asemănător din pasajele de mai sus în diferit. Cuvântul rămâne acolo, sfidând eforturile celor care ar vrea să mențină un contrast larg între cele două mari slujbe ale lui Dumnezeu, de adevăr și dragoste, care acoperă perioadele epocii iudaice și creștine.

În dezvoltarea planului de răscumpărare prin Isus Hristos în toate timpurile, de la momentul în care speranța a răsărit pentru prima dată asupra lui Adam căzut, până la răstignirea, învierea și înălțarea lui Hristos și gloria Cincizecimii, au existat grade de lumină și glorie. De aici și comparația între dispensații. Marele plan este unul singur, desfășurându-se cu grade de lumină și glorie sporite în epocile succesive. Comparația făcută de Pavel între cele două slujbe este demnă de un studiu special. Observați bine claritatea și puterea expresiilor sale, pe care le dăm aici alăturate nu pentru contrast, ci pentru comparație.

Ministrația evreiască/Ministrarea creștină

Dar dacă slujba morții, scrisă și gravată în pietre, a fost glorioasă,/ cum nu va fi mai glorioasă slujba Duhului. Versetele 7, 8.

Căci dacă slujba de condamnare este glorioasă,/ cu atât mai mult slujba de neprihănire depășește în glorie pe cea a neprihănirii. Versetul 9

Căci chiar și ceea ce a fost făcut glorios nu avea nicio glorie în această privință,/ din cauza gloriei care întrece. Versetul 10.

Căci dacă ceea ce a fost desființat era glorios,/ cu atât mai mult ceea ce rămâne este glorios. Versetul 11.

Sistemul tipic nu a apărut odată cu Moise. A venit din Ceruri. A luat naștere cu Dumnezeul iubirii și cu Hristosul milostiv al Noului Testament. Primul legământ, de la sine, la vremea sa, a fost glorios cu binecuvântări pentru cei ascultători. Este o punere sub semnul întrebării a caracterului lui Dumnezeu, ca ființă neschimbătoare de dragoste și înțelepciune, să spui că orice parte a planului Său de răscumpărare a oamenilor căzuți este defectuoasă și rea, fie că este în figura primului legământ, fie că este de fapt în cel de-al doilea.

Forța fără rezerve a expresiei Scripturii în câteva cazuri, atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, pare, la prima citire, să nu fie de acord cu poziția adoptată aici. Dar aceste texte trebuie privite într-un sens comparativ, în armonie cu sfera generală a mărturiei Scripturii, cu caracterul lui Dumnezeu și cu comparația specială a apostolului care declară glorioasă slujirea epocii iudaice, în timp ce cea a epocii creștine este pur și simplu mai glorioasă decât cea care a precedat-o.

Și de ce ar trebui ca cele două slujbe să fie ținute în contrast? Amândouă au venit de la aceeași sursă divină, în numele aceleiași rase de păcătoși, pentru a desăvârși acea sfințenie de caracter în toți cei salvați din toate timpurile, necesară pentru același Cer sfânt. De aceea, Ioan, în viziunea profetică, privind înainte, i-a văzut pe toți adunați pe țărmurile nemuritoare, din vremea sfântului martir Abel până la ultimul păcătos răscumpărat, aproape de sfârșitul erei creștine, "o mulțime mare, pe care nimeni nu o putea număra, de toate națiunile, neamurile, popoarele și limbile". I-a auzit pe toți unindu-se în aceeași aclamație: "Mântuirea Dumnezeului nostru care șade pe tron și a Mielului". Apocalipsa 7:9, 10.

De ce ar trebui să existe un mare contrast între slujbele sub care familia unitară a lumii nemuritoare își găsește răscumpărarea veșnică? De ce? Dumnezeu este unicul tată al tuturor fiilor și fiicelor adoptate de har din toate timpurile, iar Hristos este singurul lor Salvator și Răscumpărător. Îngerii care excelează în putere sunt gardienii sfinți ai ascultătorilor și credincioșilor din toate timpurile, iar Duhul Sfânt este sfințitorul lor. Morții evlavioși din toate veacurile dorm în unicul Isus; 1 Corinteni 15:17, 18; iar glasul său îi va trezi pe toți la venirea sa. Ioan 5:28, 29. Toți vor fi răpiți împreună pentru a-L întâlni pe Domnul în aer, iar pe marea de sticlă toți vor primi coroana gloriei și palma

biruinței din mâna lui Isus. Atunci de ce ar trebui să existe un contrast larg între guvernarea morală a lui Dumnezeu asupra oamenilor căzuți în epoca iudaică și cea creștină?

SABATUL ÎN NOUL TESTAMENT

Noi afirmăm că singurul Sabat săptămânal din Vechiul și Noul Testament este ziua a șaptea. Termenii "Sabat evreiesc" și "Sabat creștin" nu sunt termeni biblici. Termenul folosit de Autorul codului moral este "Sabatul Domnului Dumnezeului tău". Exodul 20:10. Evreii aveau sabate anuale care sunt numite "Sabatul tău" și "Sabatele ei"; dar Sabatul săptămânal din Biblie este numit, cu titlu de eminență, Sabatul, atât în Vechiul cât și în Noul Testament.

Biblia nu recunoaște două Sabate săptămânale, unul în Vechiul Testament, care să fie respectat în a șaptea zi a săptămânii, și unul în Noul Testament, care să fie respectat în prima zi a săptămânii următoare. Există doar un singur Sabat săptămânal predat în toată Biblia. Sabatul din Vechiul Testament este Sabatul din Noul Testament. În ziua a șaptea a primei săptămâni a timpului, Dumnezeu s-a odihnit de la lucrarea de creație. Acest lucru nu l-a făcut în nicio altă zi din acea săptămână. El a sfințit chiar ziua odihnei sale. Adică, a pus-o deoparte pentru o întrebuințare sfântă. Acest lucru nu l-a făcut cu privire la nicio altă zi a săptămânii. El și-a pus binecuvântarea asupra zilei a șaptea, ziua odihnei Sale. Acest lucru nu l-a făcut față de nicio altă zi a săptămânii. Dumnezeu a poruncit respectarea sfântă a zilei odihnei Sale. El nu a poruncit respectarea sacră a primei zile sau a oricărei altei zile din cele șase zile seculare ale săptămânii.

După cum se arată în titlul acestui material, vă invităm să acordați atenție Sabatului, așa cum este predat în Noul Testament. În timp ce se admite în mod liber că Sabatul zilei a șaptea este predat în Vechiul Testament, în lumea creștină există impresia generală că respectarea unei alte zile este predată în Noul Testament. În speranța de a înlătura această impresie falsă din mintea cititorilor sinceri, ajungem direct la Noul Testament și riscăm să discutăm acest subiect în acest moment pe baza mărturiei scriitorilor creștini inspirați.

Și, mai întâi, ne întrebăm: Când a fost scris Noul Testament? Răspuns: În epoca creștină. Se spune că Matei și-a scris Evanghelia la șase ani după învierea lui Hristos. Celelalte cărți ale Noului Testament au fost scrise mai târziu și la date diferite, pe parcursul unei perioade de șaizeci și cinci de ani, după înființarea bisericii creștine. Din nou ne întrebăm: Cine a scris Noul Testament? Răspuns: Oameni creștini, care fuseseră convertiți de la iudaism. Și în folosul cui a fost scris Noul Testament? Răspuns: Oamenilor din epoca creștină. Cum a fost scris Noul Testament? Raspuns: Prin inspirație de la Dumnezeu. Atunci, dacă Noul Testament a fost scris în epoca creștină și nu în epoca iudaică; de către oameni

creștini și nu de către oameni evrei; în beneficiul oamenilor din epoca creștină și nu al oamenilor din epoca iudaică; și prin inspirația lui Dumnezeu; rezultă că termenii folosiți în Noul Testament sunt termenii inspirați pentru biserica creștină. Acum există două zile numite în Noul Testament, care stau una lângă alta, fiecare dintre ele fiind revendicată de diferite corpuri de creștini ca fiind Sabatul bisericii creștine.Acestea sunt ultima și prima zi a săptămânii. Baptiștii de ziua a șaptea și adventiștii de ziua a șaptea respectă ziua a șaptea a săptămânii ca fiind Sabatul Domnului, în timp ce lumea creștină consideră, în general, că prima zi a săptămânii este Sabatul creștinilor. Dar cum se prezintă această chestiune a acestor două zile în Noul Testament?

Prima zi a săptămânii este menționată în Noul Testament doar de opt ori și nu se vorbește nici măcar o singură dată despre Sabat, zi de odihnă sau zi sacră. Este numită pur și simplu prima zi a săptămânii. Pe de altă parte, în Noul Testament, inspirația dă zilei a șaptea a săptămânii titlul sacru de Sabat de cincizeci și nouă de ori. Vom da aici cele opt texte care menționează prima zi a săptămânii și vom vedea dacă ele dovedesc ceea ce se spune că dovedesc.

Primul text: Matei 28:1 "La sfârșitul Sabatului, pe când începea să se lumineze spre prima zi a săptămânii, au venit Maria Magdalena și cealaltă Maria să vadă mormântul." Aici sunt menționate două zile. Una se numește Sabat, iar cealaltă, ziua următoare, se numește prima zi a săptămânii. Care dintre cele două zile este Sabatul pentru creștini? Este cea care este numită pur și simplu prima zi a săptămânii și care nu este niciodată numită Sabat și nici nu este menționată ca zi de odihnă în Noul Testament? Sau este ziua pe care scriitorii creștini inspirați, în epoca creștină, scriind în beneficiul oamenilor din epoca creștină, o numesc Sabat?

Al doilea text - Marcu 16:2. "Și foarte dis-de-dimineață, în prima zi a săptămânii, au venit la mormânt, la răsăritul soarelui." Oferim acest pasaj și următoarele trei, deoarece dăm fiecare text din Noul Testament care menționează prima zi a săptămânii. Ele arată doar că prima zi a săptămânii este numită pur și simplu prima zi a săptămânii.

Al treilea text - versetul 9. "Când Isus s-a sculat dis-de-dimineață, în prima zi a săptămânii, S-a arătat mai întâi Mariei Magdalena, din care scosese șapte draci."

Al patrulea text-Luca 24:1. "În prima zi a săptămânii, foarte dis-de-dimineață, au venit la mormânt, aducând miresmele pe care le pregătiseră și pe alții cu ei."

Al cincilea text - Ioan 20:1. "În prima zi a săptămânii, Maria Magdalena a venit dis-de-dimineață, când era încă întuneric, la mormânt și a văzut piatra luată de pe mormânt."

Al șaselea text - versetul 19. "În aceeași zi, seara, fiind prima zi a săptămânii, pe când ușile erau închise unde erau adunați ucenicii de frica iudeilor, a venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: "Pace vouă!". Din acest text se afirmă că ucenicii s-au întâlnit în ziua învierii Domnului nostru pentru a comemora acest eveniment și că Isus a sancționat această întâlnire, unindu-se cu ei. La această afirmație răspundem: - Ucenicii de atunci nu credeau că Domnul lor a fost înviat din morți. Marcu 16:9-14 dovedește acest lucru. Acolo se afirmă că El i s-a arătat mai întâi Mariei, care "s-a dus și le-a spus celor care fuseseră cu El, în timp ce ei jeleau și plângeau. Iar ei, după ce au auzit că era viu și că fusese văzut de ea, nu au crezut". Versetul 11. Ei nu au crezut-o pe Maria.

"După aceea, El s-a arătat sub o altă înfățișare la doi dintre ei, pe când mergeau pe jos, și au plecat în țară. Și s-au dus și au povestit aceasta celor rămași; nici ei nu i-au crezut." Versetele 12, 13. Nu au vrut să-i creadă pe cei doi ucenici cărora Isus se făcuse cunoscut în acea zi la Emaus. Citește Luca 24:13-36.

"După aceea s-a arătat celor unsprezece, pe când ședeau la masă, și i-a mustrat pentru necredința și împietrirea inimii lor, pentru că nu crezuseră pe cei care îl văzuseră după ce a înviat." Versetul 14. Isus i-a mustrat pe ucenici pentru necredința lor în ceea ce privește învierea Sa. Și nu este remarcabil faptul că și-a găsit ucenicii împreună în acea seară, în măsura în care aveau o locuință comună. Faptele Apostolilor 1:13. "Și, când au intrat, s-au suit într-o cameră de sus, unde stăteau Petru, Iacov, Ioan, Andrei, Filip și Toma, Bartolomeu și Matei, Iacov, fiul lui Alfeu, Simon Zelotul și Iuda, fratele lui Iacov." Vezi și Marcu 3:19. Și Domnul nostru li s-a arătat "pe când ședeau la masă".

Prin urmare, faptele simple ale cazului sunt că Isus le-a apărut ucenicilor săi acasă la ei, în timp ce se bucurau de o masă comună, și că ei nu au crezut, cu excepția a doi dintre ei, că a înviat din morți. Dar învățații (miniștrii) afirmă cu gravitate că ei erau adunați pentru un cult religios, comemorând învierea Domnului lor! Fie că afirmațiile de acest fel sunt făcute în necunoștință de cauză, fie că sunt făcute pentru a înșela oamenii, este timpul ca cei care le fac să fie mustrați, iar oamenii să citească singuri faptele din caz din Noul Testament.

Se afirmă, de asemenea, că Hristos s-a arătat adesea ucenicilor săi în prima zi a săptămânii. Dar un singur text (Ioan 20:26) este citat pentru a dovedi această afirmație, iar acesta nu dovedește nimic în acest sens. "După opt zile, ucenicii Săi erau din nou înăuntru și Toma cu ei; atunci Isus a venit, ușile fiind închise, a stat în mijlocul lor și a zis: "Pace vouă!". Textul spune că ucenicii erau înăuntru, ceea ce nu înseamnă că ieșiseră la întâlnire. Ei erau acasă. Din nou, după opt zile nu înseamnă șapte, ci ne poartă dincolo de duminica următoare, cel puțin până luni seara.Dar aici ne confruntăm cu afirmația că expresia "după opt zile" este nedefinită și, prin urmare, nu dovedește că Hristos S-a arătat ucenicilor Săi luni seara. Dar dacă este nedeterminată, cine știe că înseamnă doar o săptămână? În numele bunului simț, protestăm împotriva faptului de a

face fraza nedeterminată pentru a elimina circumstanța de luni, iar apoi de a o face definită pentru a o stabili duminică. Expresia ori este definită, ori nu este; dacă nu este definită, atunci nimeni nu poate spune ziua în care Isus s-a întâlnit a doua oară cu ucenicii săi. Dacă este definitivă, atunci a doua oară când Isus s-a arătat ucenicilor săi a fost chiar luni seara.

Al șaptelea text - Faptele Apostolilor 20:7. "În prima zi a săptămânii, când ucenicii s-au adunat să frângă pâinea, Pavel le-a ținut o predică, gata să plece a doua zi, și și-a continuat discursul până la miezul nopții."

Se afirmă că, după înălțarea Domnului lor, ucenicii s-au adunat în prima zi a săptămânii pentru a comemora învierea sa prin frângerea pâinii. Noi răspundem că împărtășania nu comemorează învierea, ci răstignirea Domnului nostru. 1 Corinteni 11:26. Și cum a fost celebrată la Troa într-o zi diferită de cea în care a fost instituită pentru prima dată de Domnul nostru, concluzionăm că nu a fost concepută pentru a fi celebrată într-o zi anume a fiecărei săptămâni. Întâlnirea de la Troa pare să fi fost o întâlnire ocazională pentru a frânge pâinea, deoarece Pavel urma să plece a doua zi.

Din împrejurarea că erau "multe lumini în camera de sus", unde ucenicii erau adunați pentru a frânge pâinea, putem concluziona că era o întâlnire de seară. Pavel a predicat toată noaptea, iar în zorii zilei a pornit pe jos spre Assos, iar acolo s-a alăturat fraților săi într-o corabie și a ajuns la Mitilene.

Acum vine întrebarea: În ce zi a săptămânii a ținut acea întâlnire toată noaptea? Răspundeți: "În prima zi a săptămânii." Cum fiecare zi începe la apusul soarelui, conform împărțirii timpului de către Dumnezeu (Geneza 1), acea întâlnire de la Troa a avut loc în ceea ce se numește sâmbătă seara, iar Pavel și frații săi au pornit în lunga lor călătorie spre Ierusalim în dimineața primei zile a săptămânii. Iată exemplul apostolic pentru munca în prima zi a săptămânii.

Dacă se spune că întâlnirea de la Troa a avut loc duminică seara și că ucenicii au pornit în călătorie luni dimineața, noi răspundem că în acest caz întâlnirea a avut loc în a doua zi a săptămânii; iar cei care invocă exemplul apostolic din Fapte 20:7 pentru această poziție ar trebui să țină ziua de luni ca Sabat creștin.

Dar, lăsând la o parte întrebarea cu privire la seara în care a avut loc această întâlnire, există un fapt important care pune subiectul dincolo de orice controversă. Prima parte a fiecăreia dintre cele șapte zile ale săptămânii este noaptea, iar ultima parte este ziua. Ucenicii au ținut o întâlnire în prima parte a zilei la Troa și au călătorit în ultima parte a aceleiași zile. Așadar, dacă această zi a primit amprenta sacralității prin această întâlnire a apostolilor în prima parte a ei, călătoria lor în ultima parte a zilei a îndepărtat amprenta sacralității ei.

Al optulea text-1 Corinteni 16:2. "În prima zi a săptămânii, fiecare dintre voi să pună deoparte câte ceva acasă, după cum l-a învrednicit Dumnezeu, ca să nu fie adunări când voi veni eu." Se deduce din acest text că Pavel poruncește o colectă publică; prin urmare, biserica din Corint se întâlnea pentru închinare în fiecare primă zi a săptămânii; prin urmare, aceasta este Sabatul creștin. Dar este un fapt important faptul că apostolul poruncește exact contrariul unei colecte publice. El spune: "Fiecare dintre voi să pună deoparte câte ceva acasă". Aceasta este o lucrare individuală de care fiecare trebuie să se ocupe acasă.

Justin Edwards, în notele sale la Noul Testament, comentează acest text astfel: "Să se așeze lângă el în depozit; acasă. Ca să nu fie adunări; pentru ca darurile lor să fie pregătite atunci când apostolul va veni."

Prof. J.W. Morton, ultimul misionar la Hayti, în lucrarea sa Vindicarea Adevăratului Sabat, spune: "Întreaga chestiune se întoarce asupra sensului expresiei "de către el"; și mă mir foarte mult cum vă puteți imagina că înseamnă "în cutia de colectare a adunării". Greenfield, în Lexiconul său, traduce termenul grecesc, 'de către sine, adică acasă'. Două versiuni latine, Vulgata și cea a lui Castellio, îl redau: 'apud se', cu sine însuși, acasă. Trei traduceri franceze, cele ale lui Martin, Osterwald și De Sacy, "chez soi", în propria casă, la el acasă. Germana lui Luther, "bei sich selbst," de unul singur, acasă.Olandezii, "by hemselven", la fel ca în germană. Italianul lui Diodati, "appresso di se", în prezența lui, acasă. Spaniolul lui Felipe Scio 'en su casa', 'în propria casă'. Portugheza lui Ferreira, "para isso", cu el însuși. Suedeza, 'naer sig sielf', lângă el însuși. Nu știu cât de mult ar putea fi umflată această listă de autorități, pentru că nu am examinat nicio traducere care să difere de cele citate mai sus."

Există un alt text care este atât de des invocat în favoarea primei zile a săptămânii ca fiind Sabatul, încât poate fi observat aici în mod corespunzător. Apocalipsa 1:10: "Am fost în Duhul în ziua Domnului".

Se susține că acesta era titlul bine cunoscut al primei zile a săptămânii când Ioan a scris. Cum se face atunci că același scriitor, în evanghelia sa, care a fost scrisă doi ani mai târziu (vezi Dicționar Biblic, Barnes' Notes, etc., Hist. Sab. p. 189), numește prima zi pur și simplu "prima zi a săptămânii", fără niciun fel de titlu? Ioan 20:1, 19. Atât de departe de a fi adevărat că duminica era numită atunci ziua Domnului, istoria arată în mod concludent că nu se poate găsi niciun exemplu autorizat de aplicare a acestui termen la prima zi până în timpul lui Tertulian, în anul 200 d.Hr.

Atunci, la ce zi se referă Ioan prin termenul "ziua Domnului"? Este evident că se referă la o zi a săptămânii; pentru că ar fi absurd să se refere expresia la dispensația evanghelică și fals să se refere la ziua viitoare a judecății. Și în măsura în care ziua săptămânii nu este specificată în text, trebuie să ne uităm la alte scrieri pentru a determina la ce zi se referă.

Noi considerăm ca fiind o propoziție evidentă că acea zi trebuie să fie ziua Domnului, pe care El a revendicat-o ca fiind a Lui. El nu a revendicat niciodată prima zi în nici un fel, nici prin cuvânt, nici prin faptă. El nu s-a odihnit niciodată în acea zi, nu a binecuvântat-o niciodată, nu a pus-o deoparte, nu i-a atașat niciodată vreun titlu de sacralitate și nu a dat nicio poruncă pentru respectarea ei.

Dar toate aceste lucruri le-a făcut în legătură cu ziua a șaptea. El s-a odihnit în ea și a sfințit-o, sau a pus-o deoparte pentru o utilizare sfântă, la creație. Geneza 2:2. În porunca a patra, el o numește: "Sabatul Domnului Dumnezeului tău". Exodul 20:8-11. În Isaia, îl numește cu emfază "ziua Mea sfântă". Isaia 58:13. Și, în sfârșit, Hristos însuși declară: "Fiul omului este și Domnul Sabatului". Marcu 2:27. Prin urmare, indiferent dacă este vorba de titlul Tatălui sau al Fiului, acesta se referă în egală măsură la ziua a șaptea și la nici o altă zi.

Dacă oriunde în Noul Testament s-ar putea găsi o înregistrare care să afirme că Fiul omului este Domnul primei zile a săptămânii, acest fapt ar fi considerat ca fiind concludent în favoarea acelei zile; și orice om care ar pune la îndoială acest lucru ar fi înjurat pentru încăpățânarea sa. De ce atunci să nu acordăm aceeași greutate faptului că o astfel de consemnare este găsită pentru ziua a șaptea a săptămânii, Sabatul Domnului?

Am observat în paginile de mai sus cele opt texte care menționează prima zi a săptămânii în Noul Testament și nu am găsit nicio poruncă de respectare a acestei zile, nicio aluzie la o schimbare a zilei de Sabat și niciun motiv de deducere a faptului că această zi ar avea un caracter mai sacru decât cele cinci zile care o urmează.

În schimb, descoperim că Sabatul este menționat de cincizeci și nouă de ori în Noul Testament și, în fiecare caz, se face referire la ultima zi a săptămânii, în care Creatorul s-a odihnit de la lucrarea Sa, ziua pe care a pus-o deoparte ca fiind a Sa, ziua în care și-a pus binecuvântarea. Facem aici trimitere la textele din Noul Testament care numesc ziua a șaptea a săptămânii Sabatul.Matei 12:1, 2, 5 (de două ori),8,10,11,12; 24:20; 28:1;Marcu 1:21; 2:23, 24, 27 (de două ori), 28; 3:2, 4; 6:2; 15:42; 16:1;Luca 4:16, 31; 6:1, 2, 5, 6, 7, 9; 13: 10, 14 (de două ori), 15, 16; 14: 1, 3, 5; 23: 54, 56; Ioan 5: 9, 10, 16, 18; 7: 22, 23 (de două ori); 9: 14, 16; 19: 31 (de două ori) Faptele Apostolilor 1: 12; 13: 14, 27, 42, 44; 5: 21; 16: 13; 17: 2; 18: 4.

Nu ne propunem să notăm toate aceste texte în acest moment, deoarece multe dintre ele nu conțin nicio altă dovadă în acest sens decât aceea că Sabatul este numele inspirat al celei de-a șaptea zile a săptămânii în dispensația creștină. Și am putea adăuga aici că, dacă expresia "Sabatul creștin" este admisibilă, a șaptea zi a săptămânii este Sabatul creștin. Vom remarca câteva dintre textele de mai sus.

Matei 24:20. "Și rugați-vă ca fuga voastră să nu fie nici în timpul iernii, nici în ziua de Sabat." Se crede în general că acest text se referă la fuga creștinilor din orașul Ierusalim în momentul distrugerii acestuia. Atunci, Domnul nostru a recunoscut existența Sabatului, în anul 70 d.Hr., la fel de veridic ca și anotimpurile anului. Textul arată, de asemenea, că Domnul nostru a considerat Sabatul ca fiind o zi precisă a săptămânii. Unii învață că Sabatul nu este o zi precisă a săptămânii, ci doar "o a șaptea parte a timpului" sau "o zi din șapte și nicio zi în particular".Dacă aceasta este o definiție corectă a Sabatului, putem folosi explicația pentru cuvântul din textul definit. Acest lucru l-ar face pe Domnul nostru să spună: "Dar rugați-vă ca fuga voastră să nu fie în timpul iernii, nici în a șaptea parte a timpului!". Dacă o astfel de rugăciune ar fi fost ascultată pentru ca bieții creștini să nu plece într-o zi din șapte, am vrea să știm când ar fi putut să-și facă fuga.

Marcu 2:27, 28. "Și le-a zis: Sabatul a fost făcut pentru om, și nu omul pentru Sabat; de aceea și Fiul omului este Domnul Sabatului." Evreii au presupus că Sabatul a fost făcut de evrei numai pentru ei. Aveau instituția îngropată cu tradițiile lor, astfel încât, în bigotismul lor, au îndrăznit chiar să-L acuze pe Domnul Sabatului și pe urmașii Lui că l-au profanat. Isus i-a mustrat. "Sabatul", a spus el, "a fost făcut pentru om" - pentru întreaga rasă. Mulți au viziunea limitată a Sabatului pe care o aveau evreii și strigă: "Este evreiesc"; dar cei care țin Sabatul creștin sunt fericiți să știe că Isus este Domnul Sabatului din porunca a patra, pe care ei îl respectă și îl învață.

Luca 23:56. "Și, întorcându-se, au pregătit miresme și unguente și s-au odihnit în ziua de Sabat, după poruncă." Se vorbește aici despre prietenii intimi ai lui Hristos, care L-au urmat pe Domnul lor la mormânt. Probabil că era aproape de sfârșitul zilei a șasea când Isus a murit pe cruce. El a fost dat jos și dus la mormânt. Mariile s-au întors și au pregătit miresmele. A venit Sabatul, când soarele a apus. S-au odihnit. Cum? "Conform poruncii." Sabatul și porunca care îl păzea au trăit după moartea lui Hristos, iar Luca, scriind, după cum se presupune, la douăzeci și opt de ani după răstignire, consemnează respectarea Sabatului conform poruncii de către creștini după moartea lui Hristos, ca un fapt important pentru biserica creștină.

Ajungem acum la cartea Faptele Apostolilor. Cei care vor să urmeze exemplul apostolic vor ajunge cu noi la această carte cu un interes deosebit. Dar mai întâi am vrea să remarcăm că exemplul apostolic, atunci când este în armonie cu preceptul divin, este îmbrăcat cu autoritate. Fără precept, el nu are o forță reală. Pavel și Barnaba au avut o dispută ascuțită (Faptele Apostolilor 15:29), și totuși nimeni nu se simte obligat să le urmeze exemplul în această privință.Acum, dacă s-ar putea demonstra că ucenicii se adunau adesea în timpul zilei din prima zi a săptămânii, acest lucru nu ar dovedi o schimbare a Sabatului. Dar numai un singur text (Fapte 20:7) este invocat din cartea Faptele

Apostolilor pentru respectarea primei zile, iar noi am arătat din faptele prezentate în acest capitol că ucenicii erau în adunare în prima parte a acelei zile - sâmbătă seara - și călătoreau în ultima parte - duminică. Vom arăta acum că exemplul apostolic este de partea Sabatului.

Faptele Apostolilor 13:42. "După ce iudeii au ieșit din sinagogă, neamurile au cerut ca aceste cuvinte să le fie propovăduite în Sabatul următor." Neamurile nu aveau niciun respect pentru Sabat, ci, mai degrabă, se opuneau instituției onorate de iudei; cu toate acestea, ele îl invită pe acest slujitor creștin să le predice același discurs în Sabatul următor. "Și în următoarea zi de Sabat a venit aproape toată cetatea laolaltă ca să asculte cuvântul lui Dumnezeu". Versetul 44.

Cap. 16:13. "Și în ziua de Sabat am ieșit din cetate pe malul unui râu, unde se obișnuia să se facă rugăciune, și am stat jos și am vorbit cu femeile care se duceau acolo." Această întâlnire de Sabat nu a avut loc într-o sinagogă iudaică. Lidia a crezut și a fost botezată, împreună cu familia ei. Dar era Sabatul ziua obișnuită de predicare a lui Pavel? Era aceasta maniera lui de lucru? Să lăsăm cap. 17:2, să răspundă. "Și Pavel, după obiceiul său, a intrat la ei și, timp de trei zile de Sabat, a discutat cu ei din Scripturi".

Cap. 18:1-11, conține mărturii importante pe această temă. La Corint, Pavel a locuit cu Aquila și Priscila și a lucrat cu ei la confecționarea corturilor. "În fiecare Sabat, el discuta în sinagogă și convingea pe iudei și pe greci". Versetul 4. Cât timp a rămas el la Corint? "Și a rămas acolo un an și șase luni, învățând cuvântul lui Dumnezeu printre ei." Versetul 11. Iată exemplul apostolic pentru șaptezeci și opt de sabate succesive. Și se va vedea din versetele 5-8, că apostolul a ocupat sinagoga o parte din aceste sâmbete, până când iudeii s-au opus și au blasfemiat, apoi s-a dus în casa lui Iustus, unde a predicat partea rămasă neamurilor.

Faptul că Pavel nu a considerat niciodată, în timpul slujbei sale, ziua a șaptea a săptămânii ca fiind o zi seculară și că nu a considerat niciodată prima zi a săptămânii ca fiind Sabatul în locul ei, este evident din mărturia sa din ultimul capitol al cărții Faptele Apostolilor, în fața unei adunări a conducătorilor iudeilor din Roma. El li se adresează cu mare îndrăzneală astfel: "Bărbați și frați, deși nu am comis nimic împotriva poporului sau a obiceiurilor părinților noștri, totuși am fost predat prizonier din Ierusalim în mâinile romanilor". Faptele Apostolilor 28:17.

Obiceiul "părinților" lor era să respecte ziua a șaptea a săptămânii ca Sabat, lucru cu privire la care evreii erau foarte stricți pe vremea lui Pavel. Dacă apostolul ar fi renunțat la respectarea zilei a șaptea și ar fi dat influența învățăturilor sale și a exemplului său în favoarea primei zile a săptămânii ca Sabat pentru creștini, gura lui ar fi fost închisă imediat după ce ar fi mărturisit că

nu făcuse "nimic împotriva obiceiurilor părinților". Dar versetele finale ale cărții Faptele Apostolilor arată că apostolul a rămas la Roma predicând Evanghelia cu mare încredere, fără să fie deranjat de nimeni, ceea ce nu ar fi putut fi cazul dacă ar fi încetat să mai fie sabatar. "Și Pavel a locuit doi ani întregi în casa lui închiriată și primea pe toți cei ce intrau la el, propovăduind împărăția lui Dumnezeu și învățând cele ce privesc pe Domnul Isus Hristos, cu toată încrederea, fără ca nimeni să i-o interzică." Versetele 30, 31.

Iată, dragă cititorule, exemplul apostolic în armonie cu acel precept divin care a fost rostit în circumstanțe de o grandoare teribilă de pe Sinai și scris cu degetul lui Dumnezeu, de aceea are o forță extraordinară.

Creștinii care iau Biblia ca regulă a adevărului și a datoriei recunosc de bunăvoie că, înainte de Hristos, ziua a șaptea a săptămânii era observată pentru a comemora odihna Creatorului în ziua a șaptea a primei săptămâni, după ce acesta a terminat cele șase zile ale creației. Această poziție este pe deplin susținută de înregistrarea primei zile a șaptea, Geneza 2:1-3, și de preceptul Sabatului din Exodul 20:8-11.

Dar se afirmă că lucrarea de răscumpărare este mai mare decât lucrarea de creație și că creștinii nu ar mai trebui să respecte ziua a șaptea pentru a comemora încheierea lucrării de creație, ci ar trebui să respecte acum ziua întâi pentru a comemora încheierea lucrării de răscumpărare la învierea lui Hristos în prima zi a săptămânii. Aceste afirmații sună bine de la amvoanele de duminică și se citesc fără probleme în presa scrisă pentru cei care doresc să fie adevărate; și dacă ar fi susținute de Biblie, lumea creștină le-ar putea primi fără probleme. Dar ceea ce strică această fabulă plăcută este faptul că nu există nici măcar un singur text în tot Cuvântul lui Dumnezeu care să o susțină.

Răscumpărarea mai mare decât creația? Prietenii noștri din prima zi sunt ei înșiși nevoiți să recunoască faptul că Dumnezeu nu a spus niciodată acest lucru. Atunci ce drept are cineva să facă o astfel de afirmație și apoi să se bazeze pe ea pentru a schimba Sabatul. Dar să presupunem că răscumpărarea este mai mare decât creația, cine știe că ar trebui să respectăm o zi a săptămânii pentru a o comemora? Dumnezeu nu a cerut oamenilor să țină vreo zi ca memorial al răscumpărării.

Dar dacă ar fi o datorie să se respecte o zi a săptămânii din acest motiv, cu siguranță ziua răstignirii prezintă cele mai mari pretenții. Nu se spune că avem răscumpărare prin învierea lui Hristos, ci se spune că avem răscumpărare prin vărsarea sângelui său. "Și au cântat o cântare nouă, zicând: "Tu ești vrednic să iei cartea și să deschizi pecețile ei, pentru că ai fost înjunghiat și ne-ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminție, limbă, popor și națiune"." Apocalipsa 5:9."În care avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogăția harului Său." Efeseni 1:7;Coloseni

1:14;Evrei 9:12, 15. Apoi, răscumpărarea se face prin moartea Domnului Isus; în consecință, ziua în care El și-a vărsat sângele prețios pentru a ne răscumpăra și a spus: "S-a sfârșit", Ioan 19:30, este ziua care ar trebui să fie păstrată ca memorial sau răscumpărare, dacă ar trebui să se respecte vreo zi în acest scop.

Nici nu se poate susține că ziua învierii este cea mai remarcabilă zi din istoria primei veniri a Domnului nostru. Nu este nevoie decât de un cuvânt pentru a dovedi că, în această privință, ea este depășită cu mult de ziua răstignirii. Ce este mai remarcabil, actul Tatălui de a da pe Fiul Său iubit și unic să moară pentru o rasă de răzvrătiți, sau actul acelui Tată de a învia pe acel Fiu iubit din morți? Există un singur răspuns care poate fi dat: Nu a fost remarcabil faptul că Dumnezeu L-a înviat pe Fiul Său din morți; dar actul Tatălui de a-L da pe Fiul Său să moară pentru păcătoși a fost un spectacol al iubirii răscumpărătoare la care universul a putut privi și adora minunata iubire a lui Dumnezeu pentru eternitate.

Cine se poate mira că soarele a fost acoperit de întuneric și că toată natura a tremurat la această privelițe! Ziua răstignirii are, așadar, pretenții mult mai mari decât ziua învierii. Dar Dumnezeu nu a poruncit respectarea nici uneia dintre ele. Și nu este oare un act înfricoșător să anulezi poruncile lui Dumnezeu prin acea înțelepciune care este o nebunie în ochii Lui? 1 Corinteni 1:19, 20.

Învățatul și evlaviosul Pavel a trăit, a predicat și a scris după învierea lui Hristos. Și el este atât de departe de a învăța că prima zi a săptămânii ar trebui să fie observată pentru a comemora răscumpărarea, încât îndeamnă biserica în vederea unei zile viitoare a răscumpărării. "Și nu întristați Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării". Efeseni 4:30. Iar Hristos vorbește despre a doua Sa venire și despre semnele acestui eveniment, în aceste cuvinte: "Și atunci vor vedea pe Fiul Omului venind pe nori cu putere și cu mare slavă.Și când vor începe să se întâmple aceste lucruri, atunci priviți în sus și ridicați-vă capetele, căci răscumpărarea voastră se apropie." Luca 21:27, 28. Ziua răscumpărării este încă viitoare. Dar când Domnul va apărea a doua oară pentru a încheia planul răscumpărării, pentru a da nemurirea tuturor sfinților Săi, pentru a îndepărta blestemul de pe pământ și pentru a "face toate lucrurile noi", atunci, dacă va fi pe placul lui Dumnezeu ca familia răscumpărată să respecte prima zi a săptămânii, sau orice altă zi a săptămânii, pentru a comemora încheierea răscumpărării, cei care respectă Sabatul biblic aici vor fi foarte fericiți să ia parte la acea mare sărbătoare.Dar între timp ne vom mulțumi, în așteptarea zilei răscumpărării, să sărbătorim Odihna Domnului în ziua în care Creatorul s-a odihnit din lucrarea sa de creație. Prietenii noștri de duminică sunt doar cu o dispensație înainte de timp.

Dar dacă creștinii vor să comemoreze moartea și învierea Domnului nostru, marile evenimente care stau la baza planului de răscumpărare a oamenilor, nu este nevoie să răpească sfințenia zilei de odihnă a Domnului pentru a face acest

lucru. Atunci când adevărul ne ia erorile, are întotdeauna ceva mai bun pentru a le lua locul. Așadar, memorialul fals al răscumpărării fiind înlăturat, Biblia prezintă în locul lui pe cele care sunt adevărate. Dumnezeu ne-a pus la dispoziție memoriale care poartă semnătura Sa; și pe acestea le putem respecta cu binecuvântările cerului.Ați comemora moartea Domnului nostru? Nu trebuie să sărbătoriți ziua răstignirii sale. Biblia vă spune cum să o faceți. "Căci am primit de la Domnul, ceea ce v-am și predat vouă, că Domnul Isus, în noaptea în care a fost trădat, a luat pâine; și, după ce a mulțumit, a frânt-o și a zis: Luați, mâncați; acesta este trupul Meu, care este frânt pentru voi; faceți aceasta în amintirea Mea. Tot așa a luat și paharul, după ce a luat cina, zicând: Faceți aceasta, ori de câte ori îl veți bea, în amintirea Mea. Căci ori de câte ori veți mânca pâinea aceasta și veți bea paharul acesta, arătați moartea Domnului până va veni El". 1 Corinteni 11:23-26.

Ați comemora înmormântarea și învierea Mântuitorului? Nu este nevoie să respectați prima zi a săptămânii. Domnul a rânduit o comemorare foarte diferită și mult mai potrivită. "Nu știți că atâția dintre noi, câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? De aceea și noi suntem îngropați împreună cu El prin botezul în moarte; pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți prin slava Tatălui, tot așa și noi să umblăm în viața nouă. Căci dacă am fost sădiți împreună în asemănarea morții Lui, vom fi și noi în asemănarea învierii Lui". Romani 6:3-5. "Îngropați împreună cu El în botez, în care ați și înviat împreună cu El, prin credința în lucrarea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți." Coloseni 2:12. Bisericile catolice și protestante au schimbat această rânduială în stropire, astfel încât acest memorial divin al învierii Domnului este distrus. Și pentru a adăuga la păcat, ei pun mâna pe Sabatul Domnului și îl schimbă în prima zi a săptămânii, distrugând astfel memorialul sacru al odihnei Creatorului, pentru ca ei să aibă un memorial al învierii lui Hristos. Fie ca Dumnezeu să-l ajute pe cititor să se hotărască pentru adevăr, să asculte de cuvânt, să guste din dulciurile ascultării, să stea în competiția viitoare, să sufere cu Hristos aici și să domnească cu El în Împărăția Sa pentru totdeauna.

Vechiul Cod Moral nu a fost revizuit

Am arătat în paginile precedente că prima zi a săptămânii este menționată doar de opt ori în Noul Testament și nu este menționată nici măcar o singură dată ca o zi sacră sau o zi de odihnă. În schimb, am arătat că Sabatul este menționat de cincizeci și nouă de ori în Noul Testament și, în fiecare caz, se face referire la ziua săptămânii în care Creatorul s-a odihnit de la lucrarea Sa, ziua pe care a pus-o deoparte ca fiind a Sa, ziua asupra căreia și-a pus binecuvântarea.

Am arătat, de asemenea, că respectarea primei zile a săptămânii nu se poate întări din exemplul lui Hristos și al primilor apostoli, ci că exemplul apostolilor este în mod decisiv de partea preceptului divin în sprijinul respectării zilei a șaptea a săptămânii ca zi de odihnă sfințită a Domnului.

Dar o anumită clasă de oponenți ai Sabatului primar ne întâmpină cu afirmația că în Noul Testament sunt date doar nouă din cele zece porunci și că Sabatul este omis în mod intenționat. Acest punct de vedere este exprimat în termeni diferiți. Se afirmă uneori că "orice alt precept al decalogului este reafirmat în Noul Testament, cu excepția Sabatului". Și nu de puține ori se întâmplă ca învățătorii (miniștrii) să presupună atât de mult ignoranța și credulitatea oamenilor încât să afirme că nouă din cele zece porunci sunt date textual în Vechiul Testament și că Sabatul din Vechiul Testament este ținut cu grijă în afara Noului Testament.

Prin aceste afirmații care, după cum vom arăta, sunt complet lipsite de adevăr, ei dau impresia că Sabatul nu este la fel de important în sistemul creștin ca în cel iudaic. Iar cei care pot accepta astfel de afirmații fără investigații, nu numai că se vor mulțumi cu o poziție falsă, dar vor considera agitația problemei Sabatului ca fiind inutilă și chiar greșită. Faptul că oponenții noștri fac o impresie mai puternică asupra minții publice cu afirmațiile lor largi în acest punct decât prin orice alt atac, este scuza noastră pentru a le testa afirmațiile într-un mod simplu și amănunțit prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Facem apel la oameni sinceri, care vor respecta adevărul și îl vor iubi de dragul adevărului. Nu avem nicio speranță în ceea ce privește oamenii care, din cauza prejudecăților, vor respinge adevărul clar al cuvântului lui Dumnezeu și îl vor călca în picioare. Recunoaștem de bună voie că porunca a patra nu este dată textual, adică cuvânt cu cuvânt, în Noul Testament. Și este la fel de adevărat că doar cele trei porunci scurte sunt repetate astfel. Doar a șasea, a șaptea și a opta se repetă în Noul Testament. Oare acest fapt îi scutește pe oameni de respectarea primei, a doua, a treia, a patra, a cincea, a noua și a zecea? Nu, într-adevăr. "Să nu ucizi; să nu comiți adulter; să nu furi" sunt singurele precepte din decalog care se repetă cuvânt cu cuvânt în tot Noul Testament. Lăsați ochiul cel mai critic să cerceteze această chestiune pe deplin. Prezentăm faptele din acest caz.

Ce se poate spune atunci despre acei slujitori care vor declara publicului care se îndreaptă spre bara lui Dumnezeu pentru a fi judecat după legea morală, și chiar în fața cerului, că nouă din cele zece porunci sunt date textual în Noul Testament? Afirmațiile lor flagrante trebuie să fie atribuite fie unei ignoranțe de neiertat în această privință, fie obiceiului de a manipula cuvântul lui Dumnezeu în mod înșelător. Dacă sunt atât de ignoranți cu privire la acest subiect încât să fie feriți de acuzația de înșelăciune clericală și de rostirea de minciuni deliberate în casa lui Dumnezeu, ei nu trebuie să se amestece în acest subiect până când nu-l vor fi studiat.

Cele zece precepte ale codului moral existau încă din zilele lui Adam căzut și erau obligatorii pentru popor înainte de a fi rostite de pe Sinai și scrise pe table de piatră. Acest lucru este evident din faptul că Biblia conține o înregistrare a

păcatelor care reprezintă încălcarea fiecăreia dintre cele zece porunci, așa cum existau înainte ca legea să fie declarată în auzul poporului pe Sinai.Acolo unde există fărădelege, trebuie să existe lege. Îndepărtați legea și păcatul încetează să mai existe. "Căci acolo unde nu este lege, nu există nici fărădelege". Romani 4:15. Păcatul încălcării Sabatului a fost mustrat cu treizeci de zile înainte ca cele zece porunci să fie rostite de pe Sinai. Acest fapt este pe deplin stabilit prin compararea cu Exodul 16:1, 23-30;19:1.

Și în tot Vechiul Testament nu există nicio aluzie la faptul că Dumnezeu ar schimba vreodată vreunul dintre preceptele codului său moral. Acea lege fiind în natura ei neschimbătoare ca însuși tronul cerului, odată scrisă în Vechiul Testament, însoțită de consemnarea circumstanțelor de o măreție îngrozitoare care au însoțit repetarea ei la Sinai, Domnul nu a considerat potrivit să o scrie a doua oară în Noul Testament. Duhul Sfânt nu s-a angajat niciodată să redea legea divină pe o nouă socoteală în Noul Testament.

În scrierile lor, apostolii, la mulți ani după moartea și învierea lui Hristos, fac apel la codul moral din Vechiul Testament ca fiind cea mai înaltă autoritate vie din ceruri sau de pe pământ. Ei enunță îndatoriri și obligații morale și se referă la preceptele codului moral pentru a-și susține propunerile. Dacă ar fi fost lăsat la latitudinea lui Pavel, Petru, Iacov, Ioan și Iuda, să dea codul moral, sau nouă zecimi din el din nou în Noul Testament, acești oameni credincioși ar fi făcut-o, iar noi ar trebui să putem citi aceste precepte cuvânt cu cuvânt în scrierile lor.

Adversarii noștri văd la fel de clar ca și noi că este necesar pentru poziția lor ca nouă din cele zece porunci să apară în Noul Testament, cuvânt cu cuvânt. De aici și tentația din mintea acelor slujitori care simțeau că trebuie să păstreze unitatea turmelor lor de a da o impresie falsă pentru a liniști mințile oamenilor în chestiunea Sabatului.

Acest fapt reiese din afirmația acelor oponenți care manifestă mai multă considerație pentru partid decât pentru o conștiință curată în afirmația că nouă din cele zece porunci sunt date textual în Noul Testament. Ei văd necesitatea ca lucrurile să fie așa; și, simțind că este important ca oamenii să privească problema astfel, pentru a fi protejați de pretențiile celei de-a patra porunci, ei par să adopte politica bisericii romane, conform căreia "scopul justifică mijloacele", și se pretează, chiar și în casa lui Dumnezeu, la rostirea unui neadevăr deliberat.

Ne aflăm pe marele și vechiul cod moral, singurul document din univers care are onoarea de a fi fost rostit de vocea lui Dumnezeu în auzul poporului adunat și de a fi fost gravat cu degetul Său pe tablele de piatră. Oponenții noștri declară că acel cod moral a fost revizuit, astfel încât doar nouă dintre preceptele sale ar trebui să fie respectate de creștini? Atunci ne întrebăm: Ce profet a prezis că se va face acest lucru? Ce apostol a consemnat faptele că acest lucru a

fost făcut? Biblia nu spune nimic despre acest subiect. Nu a avut loc o astfel de revizuire a codului moral.

Mai este cineva care să insiste că apostolii au revizuit codul moral astfel încât să îi elibereze pe oameni de pretențiile celei de-a patra porunci? Atunci ne întrebăm din nou: Unde este codul revizuit? Ce scrib l-a copiat vreodată? Ce tipograf l-a tipărit vreodată? Ce vânzător de cărți l-a vândut vreodată? Ce colportor l-a purtat vreodată prin țară pentru a-l arunca în poala copiilor dragi pentru a-i impresiona cu faptul că există nouă porunci, și numai nouă, pe care creștinii trebuie să le respecte?

În acest moment, stiloul nostru se ocupă de fapte clare într-o manieră limpede. Și, poate, vom fi iertați de cititorii sinceri pentru că am întrebat: Acești oameni care doresc revizuirea sau schimbarea în vreun fel a codului moral, astfel încât să îi scutească pe creștini de respectarea Sabatului din porunca a patra, cred cu adevărat că o astfel de revizuire a avut loc? Dacă da, de ce nu prezintă o copie a codului revizuit?Vă rog să o treceți înăuntru, domnule. Când veți prezenta noul cod, creat de o autoritate la fel de bună ca și cea care a dat naștere vechiului cod, vom fi fericiți să îl acceptăm ca lege morală pentru creștini și vom înceta să mai agităm mintea publică cu problema Sabatului. Dar până când veți face acest lucru, ne vom agăța de documentul original și vom pleda pentru respectarea tuturor preceptelor sale de către oamenii creștini.

Ne întrebăm din nou: Oare acești oameni cred în ceea ce spun, atunci când le comunică oamenilor că al patrulea precept al codului moral a fost revizuit, sau schimbat în așa fel încât creștinii sunt scutiți de respectarea ultimei zile a săptămânii? Facem acest apel hotărât, având în vedere faptul, cunoscut pretutindeni, că în diferitele ramuri ale instituțiilor mamut ale școlii duminicale, vechiul cod moral al celor zece porunci a fost aruncat în poala unui milion de tineri dragi din țara noastră, tipărit cuvânt cu cuvânt, așa cum l-a rostit Dumnezeu de pe Sinai și cum l-a scris pe tablele de piatră.Dacă legea divină a fost revizuită, de ce nu publică managerii Societății Americane de Tractologie, care are sprijinul a aproape o sută dintre cele mai importante confesiuni din țara noastră, noul cod pentru toate școlile duminicale. De ce să trimită de la editurile lor din New York cărucioare pline de abecedare și cărți în care sunt tipărite cele zece porunci pentru a face o impresie falsă asupra minților fragede ale mieilor din turma lui Hristos, dacă acel cod moral nu trebuie înțeles și respectat cuvânt cu cuvânt, exact așa cum scrie? De ce să nu tipărim codul revizuit, să facem o impresie corectă în mințile tinerilor și să eliberăm subiectul de jena actuală, dacă ei cred ceea ce învață?

Orice minte sinceră va vedea că aceste organisme religioase care tipăresc și distribuie codul moral original nu cred cu adevărat că acesta a fost revizuit. Cel puțin, lipsa de credință în doctrina revizuirii i-a împiedicat să adune laolaltă cele câteva precepte ale codului revizuit în forma cuvenită și să le publice în lumea

creștină. Astfel, ei continuă să tipărească cele zece porunci exact așa cum se citește în Exodul 20.

Suntem încântați să vedem că una dintre paginile frumoase ale cărții de imnuri baptiste este dedicată celor zece porunci, cuvânt cu cuvânt, așa cum le învățăm și le respectăm noi. Mai mult ca sigur că ei nu au pus cele zece porunci în frumoasa lor carte de imnuri și melodii, pentru a le putea cânta. Nu, ei au pus acest vechi și măreț cod moral alături de cântările sacre ale casei lui Dumnezeu, din respect și dragoste pentru autorul său divin și pentru ca, în timp ce se află sub inspirația închinării, inimile lor să fie impresionate de datoria sacră de a respecta toate poruncile sale. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe baptiști.Făcând poruncile astfel proeminente, ele ne amintesc de cuvântul Domnului adresat evreilor prin Moise: "Să le înveți cu grijă pe copiii tăi și să le vorbești despre ele când șezi în casa ta, când mergi pe drum, când te culci și când te ridici. Să ți le legi ca un semn pe mână și să fie ca niște fronturi între ochii tăi. Să le scrii pe stâlpii casei tale și pe porțile tale." Deuteronomul 6:7-9.

Profesorul Martin de la Colegiul Creștin din Woodland, California, ca răspuns la cererea noastră, în fața unei audiențe aglomerate din acel loc, de a prezenta copia revizuită a codului moral, a prezentat oamenilor săi, în seara următoare, coloana din dreapta de mai jos. Prezentăm cele două coduri una lângă alta.

Codul original

1. Să nu ai alți dumnezei înaintea Mea.

2. Să nu-ți faci nici un chip cioplit, nici o asemănare a vreunui lucru care este sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele de sub pământ. Să nu te pleci în fața lor și să nu le slujești; căci Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților asupra copiilor până la a treia și a patra generație a celor ce Mă urăsc și care arăt milă miilor celor ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.

3. Să nu iei în deșert numele Domnului Dumnezeului tău, căci Domnul nu va ține nevinovat pe cel ce ia în deșert numele Lui.

5. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca zilele tale să se lungească pe pământul pe care ți-l dă Domnul Dumnezeul tău.

6. Să nu ucizi.

7. Să nu comiți adulter.

8. Să nu furi.

9. Să nu depui mărturie mincinoasă împotriva aproapelui tău.

10. Să nu poftești casa aproapelui tău; să nu poftești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici servitoarea lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici nimic din ce este al aproapelui tău.

Codul revizuit

1. Dă-te la o parte, Satana, căci este scris: "Să te închini Domnului Dumnezeului tău și numai Lui să-I slujești". Luca 4:8.

2. Atunci Pavel a stat în picioare în mijlocul dealului lui Marte și a zis. Bărbați din Atena! Îmi dau seama că în toate lucrurile sunteți prea superstițioși. Căci, trecând pe acolo și văzând devoțiunile voastre, am găsit un altar cu această inscripție. PENTRU ZEUL NECUNOSCUT. Pe care, așadar, voi îl veneraţi din ignoranță, pe acela vi-l declar. Dumnezeu, care a făcut lumea și toate lucrurile din ea, fiindcă este Domnul cerului și al pământului, nu locuiește în temple făcute de mâini. Faptele Apostolilor 17:22-24.

3. Dar mai presus de toate, frații mei, să nu jurați, nici pe cer, nici pe pământ, nici prin vreun alt jurământ; ci da-ul vostru să fie da, și nu-ul vostru, nu, ca să nu cădeți în osândă. Iacov 5:12.

5. Copii, ascultați de părinții voștri în Domnul, căci așa este drept. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, care este cea dintâi poruncă cu făgăduință, ca să-ți fie bine și să trăiești mult pe pământ. Efeseni 6:1-3.

6. Să nu ucizi. Romani 13:9.

7. Să nu comiți adulter. Romani 13:9.

8. Să nu furi. Romani 13:9.

9. Să nu depui mărturie mincinoasă. Romani 13:9.

10. Să nu râvnești. Romani 13:9.

Înainte de a atrage o atenție specială asupra citatelor despre care se spune că ar constitui noul cod moral al creștinilor, dorim să facem câteva observații generale.

1. Deoarece există un acord general între oponenții noștri cu privire la pasajele din Noul Testament care constituie noul cod de nouă precepte, le-am dat pe cele ale domnului Martin, care au fost obținute de el la comandă. Dacă, totuși, vreunul se simte nemulțumit de cele nouă ale sale, este invitat de urgență să aducă îmbunătățiri care să îi fie pe plac. Suntem nerăbdători să cunoaștem pozițiile reale ale oponenților.

2. Toate discuțiile despre "reafirmarea celor nouă porunci" și despre "codul moral revizuit" se bazează pe presupunerea că cele zece porunci au fost

abrogate la moartea lui Hristos. Rețineți acest lucru: Poziția este că toate cele zece porunci au fost pe deplin în vigoare până în momentul morții lui Hristos și că, odată cu moartea Răscumpărătorului lumii, a murit și codul moral.

3. Întrucât decalogul a fost codul moral viu pe parcursul întregii slujbe a Fiului lui Dumnezeu până în ceasul morții Sale pe cruce, ar fi mai mult decât copilăresc să citățm vreun cuvânt al lui Hristos rostit în timpul slujbei Sale publice, ca o reafirmare a vreunuia dintre preceptele sale. Prin urmare, tot ceea ce se poate pretinde din Noul Testament ca fiind o reafirmare a nouă dintre preceptele decalogului, trebuie să se găsească în Faptele și Epistolele apostolilor.

4. Dar, ceea ce este rău pentru teoria lor, este că acest lucru dă o perioadă între moartea codului moral la cruce și reafirmarea celor nouă precepte de către apostoli, în care nu mai există nicio lege. Iar "unde nu este lege, nu există nici fărădelege". Romani 4:15. Acest punct de vedere conferă lumii o perioadă fără păcat de peste douăzeci de ani lungi. Totuși, nu fără de păcat din cauza vreunei schimbări în oameni, ci din cauza presupusei morți a Detectorului moral al lui Dumnezeu: "Căci prin lege se cunoaște păcatul". Romani 3:20.

Începând cu primul, vom observa pe scurt pasajele pe care acești domni care au abolit legea divină și au reintrodus o parte din ea, vor ca lumea creștină să creadă că reprezintă noul cod pentru epoca creștină. Pentru prima lor poruncă, ei citează Luca 4:8. Cititorul va fi rugat să observe pasajul așa cum l-am pus în juxtapunere cu prima poruncă originală a decalogului. Dar chiar aici acești domni se confruntă cu absurdități înfricoșătoare.

1. Potrivit poziției lor, prima poruncă pentru biserica creștină a fost adresată diavolului. Ne întrebăm în mod firesc dacă acest precept creștin a fost dat pentru beneficiul special al maiestății sale satanice. Sau marele Cap al bisericii a dat cea de-a doua ediție a primei porunci pentru biserica creștină prin intermediul diavolului!

2. Prima poruncă inițială a fost anunțată de pe Sinai prin glasul Domnului, în timp ce poporul tremurând se afla în fața muntelui care ardea și tremura. Scena era teribil de grandioasă. Dar, în acest caz, prima poruncă a fost reafirmată în pustiul ispitei, când erau prezente doar două ființe: una, Fiul lui Dumnezeu în umilința sa; cealaltă, diavolul! "Fiți uimiți, o, ceruri, de aceasta!". Chiar aici, în pustietatea pustie, ni se spune că prima poruncă a legii divine a fost reafirmată bisericii creștine prin diavol!!!

3. Dar, ca o culme a tuturor absurdităților, poziția acestor domni are ca punct culminant prima poruncă reafirmată la începutul slujbei lui Hristos, cu cel puțin trei ani și jumătate înainte de presupusa moarte a celor zece la sfârșitul slujbei sale. Aceasta dă unsprezece porunci pentru o perioadă de trei ani și

jumătate! Și dacă, potrivit prietenilor noștri care abuzează de lege, toate preceptele legii divine au fost măturate de pe tablă la cruce, s-a făcut o treabă curată, nu numai cu cele zece, ci și cu cea reafirmată prematur lui Satana, lăsând bisericii creștine doar opt precepte în noul cod moral, în loc de nouă, iar diavolului nici măcar unul!

Cam atât despre primul precept al noului cod. Iar despre cel de-al doilea precept reafirmat vom afirma aici că este pur și simplu o consemnare a faptelor din vizita și activitatea lui Pavel în Atena, care este prezentată în Faptele Apostolilor 17:22-24, neavând nici o formă de precept. Nici cel de-al doilea precept al decalogului nu poate fi găsit în niciuna dintre cărțile Noului Testament. Se face referire la păcatul încălcării celei de-a doua porunci, iar creștinii sunt avertizați împotriva acestuia; dar căutăm în zadar cel de-al doilea precept al decalogului în Noul Testament.

Atunci când a doua poruncă a fost invocată împotriva imaginilor din biserica romană, papistașii au călcat-o cu mândrie în picioare ca pe un precept iudaic, declarând că nu se află în Noul Testament. De aceea, cea de-a doua poruncă este lăsată în afara numeroaselor lor catehisme. Iar acum o mulțime de protestanți folosesc același vechi argument papal pentru a-și scuza practicile lor referitoare la porunca a patra. Atunci când noi insistăm asupra pretențiilor legii Sabatului față de protestanți, ei răspund la rândul lor: "Preceptul Sabatului nu este dat în Noul Testament".

Dar dacă se mai susține că Pavel a reafirmat cel de-al doilea precept al decalogului de pe Dealul lui Marte pentru biserica creștină, atunci răspundem că nu există nicio dovadă că în Atena ar fi existat vreun adept al lui Hristos care să fi auzit acest lucru. Citiți capitolul 17 din Faptele Apostolilor. Când însoțitorii lui Pavel s-au întors în Bereea, lăsându-l pe apostol singur, acesta s-a adresat poporului. Și oare marele apostol a reafirmat atunci și acolo cel de-al doilea precept al decalogului pentru biserica creștină prin mulțimea curioasă și fără Hristos a acelui oraș în întregime dedat idolatriei, fără ca vreun creștin să fie prezent?

În plus, ar fi demn de remarcat faptul că discursul lui Pavel de pe Dealul lui Marte a avut loc la douăzeci de ani după moartea lui Hristos. Dacă, prin urmare, decalogul a fost abrogat la cruce, iar cel de-al doilea precept a fost într-adevăr reafirmat în memorabilul discurs al apostolului la Atena, toți oamenii au fost eliberați de cea de-a doua poruncă pentru o perioadă de douăzeci de ani!

Trecem la cea de-a treia poruncă și atragem din nou atenția cititorului asupra vechiului cod moral și asupra pasajelor care se presupune că ar constitui noul cod creștin, așa cum le-am așezat unul lângă altul la pagina 545-546. Vă rugăm să le citiți pe cele două și apoi să răspundeți la întrebări. A reafirmat apostolul Iacov cea de-a treia poruncă în textul citat? Dacă da, de ce a schimbat

limbajul folosit? A îmbunătățit apostolul stilul Înaltului și Sfântului. Prietenii, și mii de alții, susțin că apostolul se opune aici jurământului judiciar. Probabil că el se referă la ceea ce este interzis prin porunca a treia, dar este absurd să spunem că apostolul învie aici porunca a treia și o dă pentru a doua oară pentru biserica creștină.

Apostolul nu a pretins așa ceva; dar în aceeași epistolă el spune: "Există un singur legiuitor, care poate să mântuiască și să distrugă". Dacă lucrarea de revizuire sau de reafirmare a codului moral a fost lăsată în seama apostolilor, atunci existau doisprezece legiuitori în loc de unul singur, așa cum afirmă apostolul. Iacov 4:12. El a scris în anul 60 d.Hr. Nu a existat a treia poruncă timp de mai bine de un sfert de secol?

Trecem la al cincilea precept. Pavel enunță o datorie morală și citează cea de-a cincea poruncă ca autoritate. El nu reafirmă cel de-al cincilea precept al decalogului în scrisoarea sa către biserica din Efes, prin urmare nu îl repetă textual și integral. Vezi pagina 545-546. Această epistolă a fost scrisă în anul 64 d.Hr. A zăcut porunca a cincea moartă, după lovitura primită la moartea lui Hristos, timp de mai bine de treizeci de ani?

Preceptele a șasea, a șaptea și a opta se repetă textual în epistola lui Pavel către biserica din Roma. Și de ce? Este pentru că apostolul le reafirmă sau le redă din nou pe o nouă socoteală? Nu! El nu face așa ceva! Dacă această lucrare de reafirmare a nouă dintre preceptele decalogului ar fi fost lăsată pe seama oamenilor de încredere care au scris Noul Testament, am fi găsit toate cele nouă precepte în Noul Testament cuvânt cu cuvânt.

Dintre toate cele zece precepte, doar aceste trei precepte scurte sunt citate textual, din cauza scurtimii lor. Scriitorii Noului Testament enunță îndatoriri morale și fac apel la codul moral, care era pentru ei, în primul secol, și este pentru noi, în secolul al XIX-lea, cea mai înaltă autoritate din tot cerul și de pe pământ. Scrisoarea lui Pavel către Romani a fost scrisă în anul 60 d.Hr. Oare preceptele împotriva crimei, adulterului și furtului zăceau moarte de mai bine de douăzeci și cinci de ani?

Ajungem acum la ultimul, al zecelea. Ce diferență între cele două! Vezi pagina 545-546. Există în ediția veche suma de treizeci și trei de cuvinte bune. Dar în ceea ce se presupune a fi preceptul nou, reafirmat, există doar primele patru cuvinte din cel vechi. A fost Domnul prea lung în prima ediție, făcând necesar ca învățatul apostol să-și îmbunătățească lucrarea? Sau, era "legea Domnului desăvârșită" așa cum a venit de la Autorul ei, iar Pavel a fost infidel la datorie? Aceste cercetări sunt făcute pe baza presupunerii că Pavel a fost lăsat să reafirme porunca a zecea în beneficiul bisericii creștine. Dar nu; apostolul nu și-a asumat o astfel de poziție ca aparținând unei fraternități de legiuitori. El citează pur și simplu cel de-al zecelea precept al decalogului, citează suficient de

mult din el pentru a fi înțeles și îl onorează, la un sfert de secol după moartea lui Hristos, ca fiind așezat pe baza sa originală, imuabilă, cea mai înaltă autoritate vie din univers.

Plecând de la poziția conform căreia toate preceptele legii divine, cu excepția celei de-a patra, sunt reafirmate în Noul Testament, această clasă de oponenți este obligată să admită că în cazul celei de-a doua porunci se face referire doar la principiul sau faptele pe care se bazează preceptul. Aceasta este tot ceea ce ei pot susține. Dacă ne bazăm în mod corect și cinstit pe acest temei, atunci suntem pregătiți să le spunem că termenul "Sabat", la singular, care exprimă chiar instituția susținută de cel de-al patrulea precept al codului moral, este menționat de cincizeci și nouă de ori în Noul Testament.Astfel, când se ajunge la faptul că în unele dintre cele nouă precepte apostolii fac referire doar la principiul sau faptul care a dat naștere preceptului, atunci se va vedea că sabatariștii sunt în avantaj, având cincizeci și nouă de referiri la Sabatul poruncii a patra în Noul Testament. Se pot arăta atâtea referințe din Noul Testament la oricare alt precept din cele zece ale decalogului? Căutați și vedeți.

Dar de ce să ne chinuim să ne ferim de subiect? Sabatul fie este abrogat, fie nu este. Sabatul nu este o chestiune de dreapta sau de stânga. Fie a fost schimbat din ziua a șaptea în prima zi a săptămânii, fie nu a fost schimbat. Ar trebui să respectăm prima zi a săptămânii ca Sabat creștin, sau nu. Ar trebui să respectăm ziua a șaptea, sau nu.

Unde este dovada clară din Noul Testament că Sabatul a fost abrogat sau schimbat? Ce profet al lui Dumnezeu a declarat că codul moral al Celui Infinit ar trebui să fie abolit sau schimbat? Și ce apostol a declarat în termeni clari că a avut loc ceva de acest gen? Dar Hristos, în memorabila sa predică de pe munte, pare să anticipeze discuția despre problema legii în biserica creștină și, ca o mustrare a pozițiilor greșite pe această temă și ca o îndrumare către gânduri corecte, spune: "Să nu credeți că am venit să distrug legea sau profeții: Eu nu am venit să distrug, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun că, până când vor trece cerul și pământul, nu va trece nici o iotă și nici o părticică din Lege, până când nu se vor împlini toate". "Și tot poporul să zică: Amin."

IGIENA BIBLIEI

CUPRINS

HRANĂ, AER ȘI EXERCIȚII FIZICE

REGIMUL ALIMENTAR ȘI CURĂȚENIA EVREILOR

APETITUL DIN ISTORIA OMENIRII

PUTEREA APETITULUI

POFTA DE MÂNCARE CONTROLABILĂ

EVANGHELIA SĂNĂTĂȚII

RASCUMPĂRAREA

REFORMA ÎN DOMENIUL IGIENEI

EXPERIENȚĂ PERSONALĂ

[IGIENA din punct de vedere biblic a fost întotdeauna o temă preferată a doamnei White. Soțul ei, vârstnicul James White, a fost și el interesat în mod deosebit de studiul igienei biblice și a avut o mare plăcere să arate minunata armonie dintre știința adevărată și Scripturi. Cunoașterea intimă a opiniilor soției sale și propria sa experiență cu boala în timpul mai multor atacuri de boală gravă, prin care a fost condus la o analiză foarte atentă a diferitelor faze ale problemei sănătății, l-au calificat într-un mod deosebit pentru a scrie și a vorbi inteligent despre acest subiect.Cititorul va fi deopotrivă interesat și instruit prin parcurgerea următoarei culegeri a celor mai importante scrieri ale bătrânului White despre subiectul igienei din punct de vedere biblic].

Excentricul Lorenzo Dow a spus cândva cu sinceritate că prejudecata este ca un dop de plută într-o sticlă; nu lasă nimic să iasă, dar nici nu lasă să intre nimic în sticlă. Astfel, prejudecata oarbă va bloca mintea și nu va permite erorilor să iasă din ea, nici adevărurilor cele mai clare să intre în ea. Cerem prea mult atunci când le spunem oamenilor: "Renunțați la prejudecățile voastre". Dar puțini ar putea face acest lucru, chiar dacă ar încerca. De fapt, ei au dreptul la prejudecățile lor, dacă sunt ținute subordonate rațiunii. Prin urmare, nu le cerem oamenilor să renunțe la prejudecățile lor; dar îi invităm pe creștini, în

numele rațiunii și al religiei, să renunțe atât de mult la prejudecățile lor încât să cântărească dovezile în balanța rațiunii și a justiției.

Pentru o mare parte a oamenilor, Biblia este cea mai înaltă și mai sigură autoritate în toate chestiunile legate de adevăr și datorie. Dovediți-le bărbaților și femeilor creștine, care se tem de Dumnezeu și tremură la cuvântul său, că mișcările reformatoare existente sunt în strictă armonie cu învățăturile Sfintelor Scripturi, iar ei nu le vor mai considera ca fiind nedemne de atenția lor. Dar impresia foarte generală că restricțiile practicii igienice nu sunt susținute de Cuvântul lui Dumnezeu, i-a plasat pe mulți creștini sinceri acolo unde este greu de ajuns la ei.

Este un fapt dureros că filosofia deșartă, scepticismul deșănțat și extremele unora dintre cei care au fost legați de mișcarea de reformă a sănătății au contribuit mult la prejudicierea persoanelor sincere împotriva adevăratei filosofii a sănătății. Dar cei care îl venerează pe Dumnezeu și cuvântul Său sfânt pot fi atinși cu declarațiile clare ale Scripturii.Sperăm să arătăm că Biblia nu îi justifică pe creștini în multe dintre obiceiurile comune și la modă ale vremurilor noastre, obiceiuri care sunt în strânsă legătură cu viața și sănătatea, dar că le cere să se schimbe de la aceste practici dăunătoare. Dacă vom reuși să facem acest lucru, toți creștinii biblici vor considera foarte potrivit ca atenția publicului creștin să fie atrasă asupra subiectului igienei biblice.

"Dumnezeu este iubire", iar voința sa revelată se referă la bunăstarea omului în această viață, precum și în cea viitoare. Tatăl nostru ceresc nu se complace în mizeriile acestei stări muritoare. El se bucură de fericirea inteligențelor ascultătoare în această lume care va veni. Biblia ne învață cum să trăim în această viață astfel încât să promovăm acea sănătate și fericire atât de favorabile pentru asigurarea vieții veșnice. Adevărata evlavie nu trece cu vederea orbește și nu neglijează în mod stupid legile existenței noastre prezente și nu încearcă să privească (oricât de vag) doar starea nemuritoare. Evlavia este folositoare pentru toate lucrurile. Ea oferă promisiuni pentru viața care este acum și, de asemenea, pentru cea care va veni.

Religia din Biblie nu a fost concepută ca o simplă haină care să acopere impuritățile morale și fizice. Ea a fost concepută pentru a-l converti pe întregul om, - suflet, trup și spirit, - pentru ca el să fie curat pe dinafară și pe dinăuntru. Acea falsă evlavie care ar da voie lăcomiei consacrate, poftei devotate și murdăriei sfințite, este pur și simplu o burlescă asupra religiei Bibliei. "De aceea, ieșiți din mijlocul lor și separați-vă, zice Domnul, și nu vă atingeți de ce este necurat; și Eu vă voi primi și vă voi fi Tată și veți fi fiii și fiicele Mele, zice Domnul Atotputernic.De aceea, având aceste făgăduințe, iubiților, să ne curățim de orice murdărie a cărnii și a duhului, desăvârșind sfințenia în frica lui Dumnezeu."[2] Corinteni 6:17-18, 7:1Aceasta este religia biblică. Aceasta este adevărata evlavie. Ea își

propune să înalțe în această viață, să facă din ființele decăzute oameni adevărați, puri în afară și înăuntru aici, și sfinți glorificați în lumea viitoare.

Istoricul creației omului, dispozițiile ample luate pentru confortul său, împrejurimile sale glorioase, toate acestea atestă dragostea lui Dumnezeu față de inteligențele create în această viață. "Și Domnul Dumnezeu a format pe om din țărâna pământului și i-a suflat în nări suflare de viață; și omul a devenit un suflet viu. Și Domnul Dumnezeu a plantat o grădină la răsărit în Eden; și acolo a pus pe omul pe care îl formase. Și din pământ a făcut Domnul Dumnezeu să crească orice pom care este plăcut vederii și bun de mâncat."Geneza 2:7-9

Dintre toate creaturile pe care le-a făcut Dumnezeu, omul a fost cea mai bună lucrare a sa. El a fost format după chipul Creatorului său și a fost făcut stăpân peste lucrările Creatorului. Din punct de vedere fizic, Adam trebuie să fi fost o ființă nobilă. "Dumnezeu a văzut tot ceea ce făcuse și, iată, era foarte bun".Geneza 1:31 În sensul cel mai înalt, acest lucru a fost adevărat pentru primul om, atât din punct de vedere intelectual, cât și fizic. De la Adam și până la potop, patriarhii au trăit fiecare aproape o mie de ani. Și nu putem presupune că rasa a scăzut în mărime și putere fizică, proporțional cu durata medie a vieții de atunci și de acum? Noe a trăit nouă sute cincizeci de ani. Pentru o vreme, el și fiii săi trebuie să fi mâncat carne ca hrană, iar din acel moment rasa a scăzut rapid în ceea ce privește durata zilelor. Blestemul originar, cu toată greutatea sa acumulată de transgresiuni și încălcări ale legii naturale, a înclinat rasa și a făcut ca omul să se diminueze până la scurta sa perioadă actuală de existență, marcată de boală, decrepitudine și imbecilitate.

În această perspectivă a subiectului, îl vedem pe Adam în Eden, stând în gloria bărbăției sale, un specimen grandios al lucrării perfecte a lui Dumnezeu. Pământul a uitat de mult măreția, frumusețea, simetria perfectă, care îl caracterizau pe primul om înainte de a cădea asupra lui blestemul. Și există o legătură atât de strânsă între materie și minte, încât, atunci când îl considerăm din punct de vedere intelectual, suntem purtați în contemplarea a ceea ce ar fi putut fi un intelect neafectat de extremele incidente blestemului și de influența depravantă și deprimantă a fărădelegii continue, până când suntem aproape pierduți în conjecturi.Îl vedem pe fericitul Adam, în sfântul Eden, umblând și vorbind cu Dumnezeu, marele creator al gândirii, și comunicând față în față cu Fiul său și cu sfinții îngeri, tovarășul celui mai înalt ordin de inteligențe.

A progresat omul de șase mii de ani? - Cu adevărat, în jos, în jos, în jos! Trebuie doar să ne uităm la părinții noștri, așa cum erau ei în puterea vieții lor de la mijloc (amiază), și la bunicii noștri, când cadrele lor și mai nobile erau încovoiate de greutatea anilor, pentru a fi impresionați de faptul că fiecare generație succesivă suferă de o slăbiciune fizică mai mare decât cea de dinaintea ei. Acest lucru este valabil mai ales în cazul femeilor americane. În cele din urmă, s-a ajuns la concluzia că, din cauza obiceiurilor artificiale și a vieții în

casă, precum și a slăbiciunii astfel generate, nici o femeie din zece, în țara noastră, nu este capabilă să aibă urmași bine dezvoltați.

Și, deși admitem că, în providența lui Dumnezeu, prezentul este o epocă a descoperirilor și invențiilor - și că multe dintre aceste lucruri sunt o necesitate pentru însăși existența acestei generații slăbite -, nu putem decât să considerăm ideea populară de creștere a forței mentale ca fiind în război cu o filozofie sănătoasă și cu faptele din acest caz.

"Dar ce veți face cu textul", spune un bătrânel care de un sfert de secol visează la o epocă de aur a progresului mental, "care declară că fiecare generație devine mai slabă și mai înțeleaptă?". Noi răspundem că Sfintele Scripturi nu conțin un astfel de text. Această zicală se poate găsi doar printre acele maxime care sunt cam jumătate adevărate și jumătate false. Faptele ne obligă să recunoaștem slăbiciunea generației actuale și să punem serios la îndoială înțelepciunea sa superioară. Cei care au ascultat cuvintele elocventului Wendell Phillips, în prelegerea sa despre artele pierdute, trebuie să fi fost impresionați de faptul că înțelepciunea nu a fost rezervată în mod special generației actuale.

"O minte sănătoasă într-un corp sănătos" este o maximă demnă de un loc în scrierile lui Moise, Solomon sau Pavel. Obiceiurile naturale și corecte de viață au ca rezultat sănătatea, forța fizică, limpezimea minții și puterea mentală. Obiceiurile artificiale și incorecte tind întotdeauna la slăbiciune fizică și mentală. Punem la îndoială sănătatea mintală a acelor scriitori care suflă când mai cald, când mai rece, reprezentând mai întâi că obiceiurile proaste ale generației actuale sunt ruinătoare pentru trup și suflet, pentru forța fizică, mentală și morală, iar apoi, prin schimbarea exercițiilor, lansează cântecul popular de sirenă al marii progresii!

Dar ne întoarcem de la tabloul trist al degenerării pentru a-l contempla din nou pe primul om. Dumnezeu, în iubire, l-a creat pentru a se bucura de plăcerile gustului și pentru a-și desfăta privirea cu frumosul. În acest scop, simțurile sale erau perfecte. "Și din pământ a făcut Domnul Dumnezeu să crească orice copac plăcut vederii și bun de mâncat". Dumnezeul Bibliei este autorul a tot ceea ce este cu adevărat frumos; iar noi îl mulțumim cel mai bine atunci când, în limitele potrivite, iubim ceea ce a făcut El frumos. Marele Dumnezeu a pregătit un ospăț pentru vedere, dar și pentru gust. Ar trebui să ne asigurăm de satisfacerea corespunzătoare a ambelor.Miile de oameni care construiesc cotețe mari de porci și parcuri extinse pentru găini, dar care se plâng de munca și cheltuielile necesare pentru a produce ornamentele dulci ale florilor, arbuștilor și copacilor ornamentali, nu se află la o distanță prea mare de cerul frumos al creștinilor. Dar, slavă Domnului, nu numai că putem să ne bucurăm ochiul cu frumusețile naturii, dar, revenind la obiceiuri mai naturale de a mânca și de a bea, putem educa și restabili apetitul astfel încât să ne bucurăm de multe dintre plăcerile

originale ale gustului.Contemplând lucrurile bune pe care Dumnezeu le-a făcut pentru fericirea oamenilor și plăcerea prezentă pe care o pot oferi unei priviri și gusturi sfințite, privim înapoi peste șase mii de ani de călcare a legii divine și naturale, - timp în care blestemul a sfâșiat pământul, omul a degenerat, iar întunericul moral, ca o palidă a morții, a învăluit creația tânguitoare, - și exclamăm: Ce trebuie să fi fost plăcerile Edenului înainte de intrarea păcatului!

HRANĂ, AER ȘI EXERCIȚII FIZICE

Biblia a fost dată pentru bunăstarea omului în această viață, precum și ca regulă prin care acesta poate ajunge la viața nemuritoare. Iar prima mare regulă igienică stabilită a fost cea care prescria regimul alimentar al omului. Dumnezeu i-a spus lui Adam: "Iată, ți-am dat orice iarbă care dă sămânță, care este pe fața întregului pământ, și orice pom în care este fructul unui pom care dă sămânță; pentru tine va fi ca hrană".[Geneza 1:29] La fiecare copac din grădină, cu excepția unuia singur, primii noștri părinți urmau să aibă acces liber.[Geneza 2:16-17]

Credința foarte generală că Biblia susține consumul de carne, cu excepția cărnii de porc, face dificil de impresionat mințile bărbaților și femeilor creștine cu privire la importanța adoptării unei diete vegetariene, până când această noțiune falsă nu va fi înlăturată. Suntem însă conștienți de faptul că nu este o sarcină ușoară să înlăturăm prejudecățile din minți, mai ales în ceea ce privește subiectele în care este implicat apetitul.

Există anumite fapte care au o influență importantă asupra subiectului cărnii ca aliment. Le vom observa pe scurt.

Nu a fost în planul lui Dumnezeu în creație ca viața vreunei creaturi a lui să fie luată. Moartea, la om sau la animale, oriunde ar exista, a venit ca urmare a păcatului, iar acest obicei uriaș de a lua viața creaturilor lui Dumnezeu pentru a susține viața umană este pur și simplu rodul fărădelegii. Dacă primii noștri părinți și-ar fi păstrat inocența din Eden, dacă blestemul nu ar fi căzut niciodată asupra omului sau a animalelor, pământul nu ar fi fost niciodată pătat cu o picătură de sânge; obiceiul aproape universal de a mânca carne, cu durerea și moartea care îl însoțesc, nu ar fi fost cunoscut niciodată.

Creatorul, atunci când a precizat în mod cert ce trebuie să constituie hrana omului, nu a menționat carnea. Dacă ar fi format dinții omului pentru a rupe carnea animalelor, așa cum susțin unii, și ar fi dorit ca noi să ne hrănim în mare parte cu hrană animală, carnea ar fi fost cel puțin menționată în lista de bucate a lui Adam. Cuvântul carne, așa cum este folosit în Biblie, înseamnă pur și simplu hrană și este definit astfel de cele mai bune autorități. Dicționarul biblic al Societății Americane de Tractologie spune: "Carne, în Biblia engleză, înseamnă de obicei hrană, și nu doar carne. Geneza 1:29, 30; Matei 15:37. Astfel, în Luca 24:41: "Aveți aici ceva de mâncare?" literalmente, orice de mâncare? Jertfele de

mâncare ale evreilor erau făcute din făină și untdelemn. Leviticul 2." William Smith, examinator clasic al Universității din Londra, în Dicționarul său al Bibliei, spune despre cuvântul carne: "Nu pare ca cuvântul carne să fie folosit în vreun caz în versiunea autorizată a Vechiului sau a Noului Testament în sensul pe care îl poartă acum aproape exclusiv de hrană pentru animale. Aceasta din urmă este desemnată în mod uniform prin carne." Așadar, hrana animală nu făcea parte din meniul sfintei perechi din Eden. La fel de adevărat ca și cartea Genezei, acel prim venerabil domn, care a trăit nouă sute treizeci de ani, fără dispepsie sau gută, era vegetarian.

Din câte putem afla din documentele sacre, abia după potop, adică după o perioadă de peste 1600 de ani de la izgonirea din Eden, omul a primit permisiunea de a mânca carne. Utilizarea acesteia devenise atunci o chestiune de necesitate. Apele potopului fuseseră pe pământ mai mult de un an. În acest timp, stocul de provizii al patriarhului trebuie să fi fost foarte scăzut, iar pământul pustiit nu putea furniza nimic până când nu se putea produce din sămânța păstrată în arcă. În această stare de lucruri, Dumnezeu i-a spus lui Noe: "Tot ce mișcă și trăiește îți va fi hrană; ca și ierburile verzi, ți-am dat toate lucrurile".[Geneza 9:3] Însuși limbajul acestei permisiuni transmite ideea că, până în acel moment, iarba verde, sau ceea ce creștea din pământ, - legume, fructe și cereale - constituia hrana omului.

Și, cu siguranță, judecând după înregistrările sacre, a fost o perioadă de sănătate remarcabilă. De la Adam până la Noe, o perioadă de peste șaisprezece sute de ani de viață vegetariană, nu se face nicio mențiune despre boala și moartea copiilor, despre slăbiciunea tinereții sau a vârstei mijlocii, sau despre febre, dispepsie, gută sau tuberculoză. Toți au trăit în deplinătatea sănătății aproape o mie de ani, sau până când izvoarele vieții, în sfârșit obosite, s-au oprit. Anunțurile necrologice din acea vreme nu menționează bolile locale, care în zilele noastre sunt cauzate de degradarea anumitor organe ale sistemului, în timp ce altele rămân puternice. Nu citim despre suferințe îndelungate, nici despre chinuri chinuitoare în timpul morții. Înregistrările dau pur și simplu măsura fiecărei vieți și încetarea ei.

"Și toate zilele pe care le-a trăit Adam au fost de nouă sute treizeci de ani; și a murit."

"Și toate zilele lui Set au fost de nouă sute doisprezece ani; și a murit."

"Și toate zilele lui Enos au fost de nouă sute cinci ani; și a murit."

"Și toate zilele lui Cainan au fost de nouă sute zece ani; și a murit."

"Și toate zilele lui Mahalaleel au fost de opt sute nouăzeci și cinci de ani; și a murit."

"Și toate zilele lui Iared au fost de nouă sute șaizeci și doi de ani; și a murit."

"Și toate zilele lui Matusalem au fost de nouă sute șaizeci și nouă de ani; și a murit."

"Și toate zilele lui Lameh au fost de șapte sute șaptezeci și șapte de ani; și a murit."Geneza 5

Ca al doilea principiu de igienă în asigurarea amplă a existenței fericite a omului, observăm frumusețile naturale cu care l-a înconjurat Creatorul. "Și din pământ a făcut Domnul Dumnezeu să crească orice pom care este plăcut vederii".Geneza 2:9Dacă după blestemul triplu din cauza păcatului - primul, cel care a urmat păcatului lui Adam; al doilea, cel care a urmat primei crime; și, în al treilea rând, teribilul blestem al potopului, care a lăsat o mare parte din suprafața pământului în starea actuală, frântă și stearpă - dacă după șase mii de ani de influență distrugătoare, diminuantă și deformantă a blestemului, a rămas o frumusețe reală în copaci, viță de vie, arbuști și flori, - o frumusețe mai rafinată decât se poate găsi în cele mai frumoase opere de artă, - ce măreție și glorie trebuie să fi avut copacii și florile din Paradis, proaspăt ieșite din mâna Artistului infinit!

Iar Fiul lui Dumnezeu, adresându-se "mulțimii nenumărate", le-a arătat spre crinul delicat, declarând că "Solomon, în toată slava sa, nu era îmbrăcat ca unul dintre aceștia".Matei 6:29Superioritatea operelor naturii față de cele ale artei, nu a fost o chestiune de dezbatere pentru Fiul lui Dumnezeu. Un singur crin din zilele Sale, din pământul care simțea de mult timp blestemul și mucegaiul blestemului, poseda mai multă glorie decât Solomon în toată ținuta sa regală. Dacă acest lucru este adevărat pentru un singur crin de câmp la patru mii de ani de la gloria originală a creației, care trebuie să fi fost plăcerile primilor noștri părinți când se aflau în Eden, înainte ca păcatul să le fi paralizat simțurile sau ca blestemul să fi atins o singură frunză!

Ocuparea forței de muncă a omului, așa cum se vede în proiectul original, este, de asemenea, demnă de luat în seamă. "Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a pus în grădina Edenului ca să o lucreze și să o păzească".Geneza 2:15 Omul a fost conceput pentru activitate în lumina deschisă a soarelui și în aerul liber al cerului. Aceste condiții erau importante pentru bucuriile existenței sale. Blestemul care a urmat asupra lui Adam nu consta în faptul că el trebuia să muncească, ci în faptul că muncile sale trebuiau să fie însoțite de dificultăți.Geneza 3:17-19

Obiceiurile naturale ale oamenilor din primele generații de după cădere au fost în mod evident favorabile longevității și sănătății. Nu există nicio mențiune despre case până la potop. Înainte de acest eveniment, și mult timp după el, mulți dintre oameni, cel puțin, locuiau în corturi. Ascunderea de lumina soarelui

și de aerul curat, în spatele ușilor închise, împreună cu alte obiceiuri artificiale, aproape că a ruinat rasa. Nimeni, în afară de cei demni de moarte sau de ceea ce urmează - închiderea în închisoare - nu ar trebui să fie nevoit să sufere un astfel de tratament mizerabil. Admirăm acea înțelepciune simplă care a spus: "Cu adevărat, lumina este dulce și este un lucru plăcut pentru ochi să privească soarele".[Ecles 11:7]

Exercițiile fizice adecvate în aer liber și la soare se numără printre cele mai înalte și mai bogate binecuvântări ale lui Dumnezeu pentru om. Ele dau formă și putere organismului fizic și, toate celelalte obiceiuri fiind egale, este cea mai sigură protecție împotriva bolilor și a degradării premature. Fiind condiția naturală a omului, ea dă, de asemenea, vitalitate și putere gândirii, iar mintea își menține un echilibru sănătos, lipsit de extremele rezultate din viața artificială.

Este adevărat că obiceiurile artificiale, care sunt aproape în toate aspectele greșite, ne-au pervertit și ne-au slăbit atât de mult natura încât nu suntem pregătiți să intrăm imediat în obiceiurile naturale ale vrednicilor patriarhi. Noi nu putem începe de unde au început ei. Se poate face ceva, dar este zadarnic să vorbim despre recâștigarea a tot ceea ce s-a pierdut în ceea ce privește mărimea, puterea, sănătatea și lungimea zilelor. Pentru aceasta, totuși, pledăm cu tărie, pentru ca spiritul de reformă în ceea ce privește obiceiurile de viață să pună stăpânire pe mințile bărbaților și femeilor sensibile și pentru ca acest curent descendent și rapid să fie oprit.

Tendința de slăbiciune și de degradare prematură a femeilor americane este prea evidentă pentru a fi pusă la îndoială și nu se poate atribui în mod atât de clar unui singur lucru ca și obiceiului lor de a sta atât de mult în casă. Femeile aborigene din țara noastră sunt la fel de puternice ca și bărbații. Și de ce? - Pur și simplu pentru că obiceiurile lor sunt atât de asemănătoare cu cele ale bărbaților, - petrecând, așa cum fac, atât de mult timp în aer liber. Acest lucru este valabil, în mare măsură, și pentru femeile europene care muncesc cot la cot cu soții lor la câmp.

Fiecare cameră din casă, și mai ales fiecare cameră de dormit, trebuie să fie bine ventilată pe tot parcursul anului, atât ziua cât și noaptea. Cantitatea de aer din exterior care trebuie admisă trebuie să fie reglată în funcție de temperatura acesteia și de capacitatea de rezistență a locuitorilor. Fiecare bărbat, femeie și copil ar trebui să se bucure de cât mai mult din soarele bun al lui Dumnezeu, pe cât de mult îi permit circumstanțele. Prieteni, admiteți lumina și aerul în casele voastre și lăsați ca aceste mari medicamente, amestecate cu înțelepciune de Dumnezeul nostru milostiv, să vă facă puternici, sănătoși și fericiți.

CARNEA DE PORC

Printre creaturile indicate în mod clar în Biblie ca fiind "necurate", porcul ocupă un loc de frunte, dar a devenit un aliment obișnuit, chiar și în națiunile civilizate și luminate. Vorbim în mod special despre carnea acestui animal din cauza naturii sale și a utilizării sale comune și abundente de către mulți creștini. Acești oameni mărturisesc că primesc cuvântul lui Dumnezeu ca regulă de credință și practică, și totuși chiar acel cuvânt spune despre porc: "Este necurat pentru voi. Să nu mâncați din carnea lor și să nu vă atingeți de cadavrul lor mort".[Deutr 14:8] Dacă se spune că această interdicție este iudaică și, prin urmare, nu este obligatorie pentru creștini, noi răspundem:

1. Distincția dintre animalele curate și cele necurate, recunoscută la potop, cu mult înainte de existența evreilor, a fost stabilită pe baza naturii și obiceiurilor creaturilor pe care Dumnezeu le-a creat. Această distincție a primit sancțiunea legii în zilele lui Moise; nu însă pentru că Dumnezeu ar fi vrut să aibă o regulă arbitrară pentru evrei timp de șaisprezece secole, ci pentru că lucrurile interzise erau de la sine necurate și improprii pentru ca omul să le folosească drept hrană.

2. Natura porcului este prezentată în mod clar ca fiind motivul pentru care evreii nu trebuiau să mănânce din el și nici să se atingă de cadavrul lui mort. "Este necurat pentru voi". Cu aceasta sunt de acord cuvintele profetului, care clasifică carnea de porc cu "zeamă (ciorba) de lucruri urâte(abominabile)". Dacă se spune că aceste cuvinte au fost date prin prejudecăți iudaice, atunci noi răspundem că este marele Dumnezeu cel care vorbește. El nu se schimbă și nu vorbește niciodată din prejudecăți. Ascultați-L:"Mi-am întins mâinile toată ziua către un popor răzvrătit, care umblă pe o cale care nu era bună, după gândurile lui, un popor care Mă provoacă în față neîncetat la mânie, care jertfește în grădini și arde tămâie pe altare de cărămidă, care rămâne printre morminte și se adăpostește în monumente, care mănâncă carne de porc, iar în vasele lor au zeamă de lucruri urâte."[Isaia 65:2-4]

"Căci iată că Domnul va veni cu foc și cu carele Lui ca un vârtej de vânt, ca să dea mânia Lui cu furie și mustrarea Lui cu flăcări de foc. Căci prin foc și prin sabia Sa, Domnul va pleda cu toată făptura; și cei uciși de Domnul vor fi mulți. Cei ce se sfințesc și se purifică în grădini, după câte un copac în mijlocul lor [margine, unul după altul], mâncând carne de porc, urâciune și șoarece, vor fi mistuiți împreună, zice Domnul".[Isaia66:15-17]

Cititorul sincer, după o examinare atentă a capitolelor din care am citat, va avea îndoieli cu privire la aplicarea lor în epoca iudaică. De fapt, este evident că ele se aplică epocii actuale și că ultimul citat, cu amenințarea de judecată pentru păcate, cum ar fi mâncatul cărnii de porc, se aplică în mod cert la sfârșitul epocii actuale.

Dr. Adam Clarke a spus odată că, dacă ar fi să ofere o ardere de tot diavolului, ar trebui să aleagă un porc umplut cu tutun. La un moment dat, când a fost invitat să ceară binecuvântarea la masă, a folosit aceste cuvinte: "Doamne, binecuvântează această pâine, aceste legume și fructe; și dacă poți binecuvânta sub evanghelie ceea ce ai blestemat sub lege, binecuvântează această carne de porc".

Dumnezeu a spus despre carnea de porc în zilele lui Moise: "Este necurată pentru voi." Ce schimbare poate să fi avut loc pentru a o face curată și pentru a o transforma într-un produs alimentar adecvat pentru creștini? S-a răzgândit Dumnezeu în această privință? S-a schimbat omul în așa fel încât ceea ce era necurat ca articol de hrană pentru evrei a devenit curat pentru creștini? Sau, schimbarea a avut loc în animal? A îmbunătățit schimbarea față de dispensația iudaică natura porcilor? Și libertatea proclamării la nivel mondial a glorioasei evanghelii a lui Isus Hristos le dă libertatea creștinilor de a mânca acele lucruri care erau o urâciune dacă erau mâncate de evrei?

"Dar nu a făcut Dumnezeu porcii?"

Noi răspundem că da, și că a făcut și câini, pisici, șobolani, șoareci și broaște, dar nu pentru a fi mâncate de creștini.

"Atunci pentru ce au fost făcuți porcii?"

Poate că nu înțelegem pe deplin de ce Dumnezeu a creat șobolanii, șopârlele și șerpii cu clopoței, dar suntem foarte recunoscători că nu suntem obligați să mâncăm toate brutele și reptilele care nu pot fi folosite cu siguranță pentru alte scopuri.

Influența alimentației porcine asupra sistemului uman este, în unele cazuri, teribilă, aproape de nedescris. Cuvântul scrofula, care reprezintă o boală foarte răspândită în zilele noastre, ale cărei varietăți aproape nesfârșite pot fi numite legiune, provine din cuvântul latin scrofa, care înseamnă "scroafă de reproducție", mama abominațiilor. Și s-ar putea pune întrebarea dacă acest cuvânt sau boala teribilă pe care o semnifică ar fi existat, dacă omul nu ar fi mâncat niciodată carne de porc.

Însăși natura și dispoziția porcului se potrivește cu obiceiurile sale grosolane și cu carnea bolnavă. Nu spunem că răul moral al mâncării porcului este proporțional cu cel fizic; dar spunem că legătura foarte strânsă dintre fizic și mental, dintre materie și minte, ar duce la concluzia că ruina fizică ar tinde să înjosească natura morală.

REGIMUL ALIMENTAR ȘI CURĂȚENIA EVREILOR

În istoria tratativelor providențiale ale lui Dumnezeu cu rasa, evreii ocupă un loc important. Acești urmași ai vrednicilor patriarhi Avraam, Isaac și Iacov erau mândri de sângele din venele lor și, în zilele lui Hristos, au fost auziți spunând cu laudă: "Îl avem pe Avraam ca tată".Matei 3:9

Avraam a fost un personaj cu adevărat măreț. "Îl cunosc", spune marele Dumnezeu, "că va porunci copiilor săi și casei sale după el".Geneza 18:19 El este numit tatăl celor credincioși. Motivul pentru care copiii săi trebuiau să fie la număr ca praful pământului, ca nisipul de pe malul mării sau ca stelele cerului, este dat astfel: "Pentru că Avraam a ascultat de glasul Meu și a păzit porunca Mea, poruncile Mele, statutele Mele și legile Mele".Geneza 26:4-5

Există multe lucruri de un interes emoționant în schițele sacre ale lui Isaac, ale lui Iacov și ale celor doisprezece fii ai săi, ale robiei lui Iosif și ale înălțării sale în Egipt, precum și ale sclaviei ulterioare a evreilor și ale eliberării lor miraculoase. Dumnezeu a intenționat să facă lucruri mărețe pentru poporul Său; de aceea a avut ca scop, în relațiile Sale cu ei, să limiteze apetitul și să le ofere cea mai sănătoasă hrană.

În timpul secolelor de sclavie într-o țară păgână, obiceiurile evreilor au devenit mai mult sau mai puțin corupte. Și, pe măsură ce puterile lor morale slăbeau, în aceeași măsură, apetitul și pasiunea deveneau puternice. Cu o mână puternică și cu un braț întins, Dumnezeu i-a condus din țara robiei în pustiu, unde și-a propus să-i reformeze. Obiceiurile lor greșite din Egipt îi făcuseră irascibili și îi descalificaseră pentru a îndura chinurile setei sau roadele unui apetit pervers.

În călătoria lor, au ajuns curând la Mara. Apa de aici era amară, și un strigăt de murmur a străbătut oastea: "Ce vom bea?" Un anumit copac aruncat în apă a făcut-o dulce. Acest lucru a potolit pentru moment murmurul poporului. Domnul "a făcut pentru ei un statut și o rânduială și acolo i-a pus la încercare și a zis: "Dacă vei asculta cu sârguință de glasul Domnului Dumnezeului tău și vei face ce este drept înaintea Lui, dacă vei da ascultare poruncilor Lui și vei păzi toate legile Lui, nu voi pune asupra ta nici una din bolile acestea pe care le-am adus egiptenilor, căci Eu sunt Domnul care te vindecă."Exod 15:24-26

Cititorul sincer nu va greși în a vedea că Dumnezeul milostiv al evreilor a considerat sănătatea poporului său ca fiind o chestiune de mare importanță. El le-a promis sănătate dacă se vor supune lui. Într-adevăr, nici un fapt nu apare mai clar în registrul sacru decât acesta, că în marea lucrare de reformare și de restaurare a lor din obiceiurile greșite contractate în Egipt, - obiceiuri care afectau natura fizică, morală și spirituală, - Dumnezeu a început cu apetitul.

Dumnezeu nu și-a propus să facă minuni pentru sănătatea poporului Său, în timp ce acesta se deda la obiceiuri dăunătoare sănătății. El urma să-i ducă în curând pe israeliți în țara pe care le-o promisese, - un al doilea Eden, stricat oarecum de blestem, - și să-i facă acolo un popor sănătos, fericit și sfânt. Dar, înainte de a face acest lucru, avea să-i reformeze în obiceiurile lor dietetice, readucându-i, pas cu pas, cât mai aproape de puritatea scopului Său inițial, când a prevăzut fructele, cerealele și legumele simple ca fiind cea mai bună hrană pentru om.

La treizeci de zile de la plecarea din Egipt, evreii au tăbărât în pustiul Sin, iar acolo circumstanțele situației lor le-au pus la încercare credința lor tremurândă. Era evident că șansele de hrană erau împotriva lor, cu excepția cazului în care Dumnezeu ar fi făcut o minune perpetuă. Și întrebarea necredincioasă a fost murmurată prin tabără: "Poate Dumnezeu să furnizeze o masă în pustie?". Întreaga adunare a murmurat împotriva lui Moise și Aaron, spunând: "De am fi murit murit de mâna Domnului în țara Egiptului, când stăteam lângă oalele cu carne și când mâncam pâine din belșug, căci ne-ați adus în pustiul acesta, ca să omorâți de foame toată adunarea aceasta."

Cazul era unul urgent. Trebuia făcut ceva. Oamenii trebuie să aibă hrană. Nevoia poporului Său a fost o oportunitate pentru Dumnezeu. Mâncarea a venit din belșug din cer și s-a așezat în jurul taberei. Dumnezeul și Tatăl poporului Său fiind judecător în acest caz, El le-a dat cu siguranță hrana cea mai potrivită pentru nevoile lor. Ei bine, a trimis El să coboare la ei vite, oi, porci, homari, stridii, scoici, anghile și altele asemenea, ceai, cafea și tutun? Ar fi putut și ar fi făcut acest lucru, dacă acestea ar fi fost necesare pentru viață și sănătate. Dar niciuna dintre acestea nu a fost dată. Ce a oferit Dumnezeul lui Israel ca hrană pentru acea imensă oaste? Următorul limbaj simplu ne dă răspunsul:"Atunci Domnul i-a zis lui Moise: "Iată, voi face să plouă cu pâine din cer pentru voi, iar poporul să iasă și să strângă în fiecare zi o anumită cantitate, ca să-i dovedesc dacă vor umbla sau nu în legea Mea."[Exod 16:3-4] Dumnezeu era pe cale să repete legea Sa în auzul întregului popor. Se vor supune ei? Poftele și pasiunile lor erau de așa natură încât ascultarea lor era o chestiune de îndoială. Totuși, acest lucru pare să fi fost stabilit în mintea divină: dacă nu puteau controla apetitul, nu puteau fi controlați de lege. Dumnezeu și-a propus să le dovedească puterea lor morală și a făcut-o testându-i în privința apetitului.

Din descrierea manei, am putea concluziona cu siguranță că ar fi la fel de neplăcută pentru un gust morbid ca și pâinea graham. Forma, culoarea, gustul și modul în care a fost pregătită pentru hrană sunt prezentate astfel: "Mană era ca semințele de coriandru și culoarea ei era ca culoarea bdeliului. Poporul mergea de colo-colo, o culegea, o măcina în mori sau o bătea în mortar, o cocea în tigăi și făcea turte din ea, iar gustul ei era ca gustul uleiului proaspăt."

Se pare că poporul nu s-a limitat la început doar la mană. Dimineața trebuiau să mănânce din mană, iar seara trebuiau să mănânce din carnea prepelițelor. Dacă la început li s-a dat carne o dată pe zi, pentru ca schimbarea obiceiurilor lor să fie mai treptată, sau din cauza murmurărilor lor frenetice, poate fi o chestiune de dezbatere. Dar, într-o perioadă ulterioară, ei au fost limitați doar la mană, după cum arată următoarea afirmație:"Mulțimea amestecată care era în mijlocul lor a căzut în pofte; și copiii lui Israel au plâns din nou și au zis: "Cine ne va da carne să mâncăm? Ne aducem aminte de peștele pe care îl mâncam în Egipt cu plăcere; de castraveți, de pepeni, de praz, de ceapă și de usturoi; dar acum sufletul nostru este uscat. În afară de această mană, nu mai este absolut nimic, înaintea ochilor noștri".Numeri 11:7, 8, 4-6, 18:20 Dumnezeu le-a dat carne, nu pentru că așa era cel mai bine pentru ei, ci pentru a-i învăța că El cunoștea cel mai bine nevoile lor reale. Întrucât alte mijloace de instruire eșuaseră, de data aceasta i-a lăsat să se descurce singuri, pentru a-i umili și a-i aduce la supunere.

Conducătorul lui Israel, care murmura, a fost instruit să spună poporului: "Veți mânca carne, căci ați plâns la urechile Domnului, zicând: "Cine ne va da carne să mâncăm?" Căci ne-a fost bine în Egipt; de aceea Domnul vă va da carne și veți mânca. Nu veți mânca nici o zi, nici două zile, nici cinci zile, nici zece zile, nici douăzeci de zile, ci chiar o lună întreagă, până ce vă va ieși pe nări și vă va fi scârbă, pentru că ați disprețuit pe Domnul, care este în mijlocul vostru, și ați plâns înaintea Lui, zicând: "Pentru ce am ieșit din Egipt?."Numeri 11:7, 8, 4-6, 18:20

Suntem uneori informați cu seriozitate de către acei domni cunoscători care își exercită influența în favoarea îngăduinței gusturilor morbide, că apetitul indică ceea ce este cel mai bine adaptat la nevoile sistemului. Pe același motiv, oamenii pot justifica beția (Bețivul), inebriatul de opiu și sclavul de tutun. Mii de oameni acționează pe seama acestui neadevăr mizerabil și se grăbesc spre un sfârșit nenorocit. Cât de teribil de fals a fost în cazul evreilor!

Marele Dumnezeu, în relațiile sale cu evreii în pustie, nu numai că le-a limitat dieta la simpla mană, dar i-a și învățat curățenia. Ambele restricții au fost concepute pentru a promova sănătatea. Lăcomia și murdăria sunt tovarăși josnici; în timp ce cumpătarea și curățenia sunt prieteni congeniali.

Excelenta maximă: "Curățenia este alături de evlavie" nu se găsește în Scriptură, așa cum mulți presupun, ci în Talmudul evreiesc. Cu toate acestea, cel care citește cu atenție cărțile lui Moise nu va putea să nu observe că, în acele lecții morale care au fost date poporului prin Moise, curățenia ocupă un loc de frunte printre actele pregătitoare pentru acceptarea lui Dumnezeu.

Când evreii erau pe cale să se adune la poalele Sinaiului, pentru a fi martori la măreția lui Iehova care urma să coboare pe munte, învăluit într-un nor de slavă, pentru a rosti cele zece precepte ale legii Sale sfinte, una dintre pregătirile

pe care Domnul i-a poruncit lui Moise să le facă pentru această ocazie a fost următoarea: "Du-te la popor și sfințește-l astăzi și mâine, și lasă-l să-și spele hainele".[Exod 19:10] Acest act de curățenie, dat atât de specific în registrul sacru, era unul de importanță. Nu a fost poruncit doar pentru că Tatăl nostru ceresc era mulțumit să-și vadă copiii îmbrăcați în haine curate; ci pur și simplu pentru a-i impresiona cu puritatea lui Dumnezeu și pentru a le arăta că El se îngrijea de bunăstarea lor fizică, dar și morală.

În timp ce vastele oștiri ale evreilor se aflau în pustiu, era necesar, pentru binele lor fizic și moral, ca ei să aibă obiceiuri obișnuite, îngrijite și curate. Detaliile poruncii date lor sunt consemnate în Deuteronom 23:10-14.

Acel Dumnezeu sfânt al evreilor, care nu putea privi cu satisfacție impuritățile morale sau fizice, este Dumnezeul creștinilor. Moartea Fiului Său pentru păcatele oamenilor și proclamarea la nivel mondial a glorioasei Sale evanghelii nu au fost niciodată menite să dea ideea că creștinul ar trebui să fie mai puțin pretențios și mai puțin curat în obiceiurile obișnuite ale vieții decât evreii. Astfel de obiceiuri erau necesare pentru sănătatea fizică și morală și, din însăși natura cazului, aceeași necesitate există și în zilele noastre.

Este cel mai degradant și mizerabil fanatism să presupui că libertatea Evangheliei constă în îmbrăcăminte neglijentă, în cuvinte și acțiuni grosolane, clovnești, ireverențioase, sau în obiceiuri de viață neglijente și murdare. Este dureros să afirmăm că există multe lucruri care trec la anumite clase drept religie simplă și umilă, care sunt o rușine vie pentru numele de creștin. Aceasta rezultă din ideea eronată că Dumnezeu a abolit regulile de curățenie care se găsesc în cărțile lui Moise și că Evanghelia ne eliberează de constrângerile lor.

Dumnezeu este același, ieri, azi și în veci. Aceleași instrucțiuni practice pe care le-a dat evreilor prin Moise, pentru beneficiul lor fizic și moral, le-a imprimat și în mintea scriitorilor inspirați ai Noului Testament. Pavel îi îndeamnă pe cititorii săi: "De aceea, ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă, zice Domnul, și nu vă atingeți de ce este necurat; și Eu vă voi primi și vă voi fi Tată și veți fi fiii și fiicele Mele, zice Domnul Atotputernic."[2 Corinteni 6:17-18] Acceptarea și calitatea de moștenitor sunt cele mai mari binecuvântări pe care Dumnezeu le poate oferi pe bază de promisiune condiționată oamenilor muritori. Pavel continuă chiar în următorul verset: "Având deci aceste făgăduințe, iubiților, să ne curățim de orice spurcăciune a cărnii și a duhului, desăvârșind sfințenia în frica lui Dumnezeu." În aceste cuvinte impresionante, puritatea (sau impuritatea) naturii fizice este legată de cea a naturii morale. Una este dependentă de cealaltă. Obiceiurile murdare tind spre impuritatea morală. Omul care obține adevărata puritate a spiritului, va fi condus la obiceiuri de viață curate. Curățenia, sănătatea și puritatea spiritului provin din aceeași sursă și sunt podoabe neprețuite ale creștinului.

Doamne miluiește-i pe cei săraci! Ei muncesc în condiții dezavantajoase, dar pot fi curați, îngrijiți și ordonați. Deși admitem că sărăcia, în unele cazuri, tinde să facă oamenii leneși, dezordonați și murdari, negăm că acesta este neapărat cazul. Cabana din bușteni, cu mobilierul ei rudimentar și sărăcăcios, poate prezenta semne de ordine, la fel de bine ca și conacul celor bogați. Și îmbrăcămintea sărăcăcioasă poate fi curată. Deși peticele pot fi puse peste petice, toate pot arăta frumusețea aspră și curățenia unei mâini și a unei inimi mișcate de adevăratul spirit al reformei.

Dar ce putem spune despre neglijența criminală a multor creștini care se declară creștini în legătură cu toaletele lor? Nu cunoaștem niciun limbaj care să răspundă pe deplin la acest caz. Putem scrie cuvintele nesănătos, pestilențial, teribil, oribil; dar în comparație cu ceea ce întâlnește uneori itinerantul în august sau septembrie, astfel de cuvinte nu înseamnă cu adevărat nimic. Simțul olfactiv poate recunoaște uneori existența abominațiilor otrăvitoare și demoralizatoare de la mare distanță.

Prin intermediul alimentelor necorespunzătoare, al apei proaste și al aerului impur, bolile sunt primite în sistem. Mâncarea și apa pot fi pure, dar dacă aerul este corupt, sistemul va fi otrăvit și, mai devreme sau mai târziu, trebuie să urmeze boala. În cadrul frecventelor noastre vizite în New England și în toate statele din Middle și Northwest, am vizitat multe persoane bolnave.Atunci când am căutat cauza sănătății lor, dacă nu am reușit să o găsim în ereditate, în alimentația necorespunzătoare sau în apa impură, am găsit-o de obicei în starea proastă a toaletelor. Familii întregi sunt deseori pricinuite de febră, uneori ducând la moartea unuia sau a mai multora dintre ei, și totuși oamenii buni vorbesc cu gravitate și cu lacrimi despre misterioasa providență a lui Dumnezeu care a provocat atâtea boli și a îndepărtat rude și vecini, când cauza principală se află în propria curte.

De multe ori, hambarul și curtea de păsări se află în apropierea casei, iar emanațiile de la acestea, în legătură cu bolta care se găsește de obicei în incintă, sunt atât de murdare încât este o minune că cineva scapă de febra tifoidă, care își datorează mai frecvent originea acestei cauze decât tuturor celorlalte. Dar, ceea ce este mai rău, aceste abominații sunt uneori amplasate în așa fel încât scurgerea din ele ajunge în fântână.Printre cei atât de înconjurați, sănătatea pare o imposibilitate. Dacă se folosește o boltă, aceasta trebuie să fie departe de fântână și nu prea aproape de casă; iar pământul uscat sau cenușa de lemn, folosite ca acoperire, vor absorbi emanațiile urâte. Indicațiile date evreilor cu privire la curățenie arată cât de atent a fost Dumnezeu ca tabăra să nu se contamineze și ar trebui să ne îndemne la cea mai mare grijă în ceea ce privește salubritatea împrejurimilor noastre.

Dorim să sensibilizăm populația cu privire la asigurarea sănătății, a înălțării morale și a fericirii prin asigurarea unei alimentații cât mai sănătoase, a unei ape

bune și a unui aer curat. Dacă vor face acest lucru și vor fi cumpătați în toate obiceiurile lor, vor putea da medicamente câinilor, vor economisi durere și bani și vor putea spune: "Sunt bine".

Curățenia personală prin îmbăierea corespunzătoare nu este doar un lux sănătos, ci și o virtute. Îl citățm din nou pe Pavel, unde face legătura între curățenia fizică și cea morală: "Să ne apropiem cu o inimă sinceră, în deplina siguranță a credinței, având inimile noastre stropite de o conștiință rea și trupurile noastre spălate cu apă curată".[Evrei 10:22] Derivarea cuvântului redat aici prin "spălat", pare să se refere exclusiv la spălarea de impuritățile fizice. Efortul imersioniștilor de a pune acest text în slujba modului lor de botez, este un eșec total. Botezul prin imersiune nu spală trupul.

Un alt apostol spune despre botezul creștin: Nu este "îndepărtarea murdăriei cărnii."[1 Petru 3:21] Expresia lui Pavel: "Având inimile noastre stropite de o conștiință rea și trupurile noastre spălate cu apă curată", se referă la curățenia morală și fizică.

Între altarul arderilor de tot și cortul întâlnirii se afla ligheanul de aramă, care conținea apa în care preoții evrei trebuiau să se spele înainte de a îmbrăca hainele de in curat, ca să intre în sanctuar pentru a sluji înaintea lui Dumnezeu, și se afirmă clar că trebuie să facă acest lucru "ca să nu moară". Aici suntem din nou impresionați de puritatea lui Dumnezeu și de cât de special a fost să îi instruiască pe evrei că curățenia era, ca să nu spunem altceva, strâns legată de o închinare acceptabilă.

A modificat schimbarea dispensațiilor caracterul și mintea lui Dumnezeu în această privință? Moartea Fiului Său le-a dat creștinilor permisiunea de a-și polua trupurile și sufletele cu indulgențe murdare, care în dispensația anterioară ar fi fost interzise sub pedeapsa cu moartea? - Nu, nu!!! Dumnezeu este același în toate dispensațiile. Iar acele învățături morale care se găsesc în cărțile lui Moise, care conțin reguli pentru a asigura curățenia, dreptatea, sfințenia și favoarea lui Dumnezeu, sunt la fel de neschimbate ca și tronul etern.

APETITUL DIN ISTORIA OMENIRII

ISTORIA apetitului uman este într-adevăr una tristă. Creatorul a conceput ca apetitul să fie servitorul omului, nu stăpânul său. Acesta trebuia să fie subordonat facultăților morale și intelectuale. Acest adevăr este văzut în prima declarație de interzicere a lui Dumnezeu către om: "Din orice pom din grădină poți să mănânci în voie; dar din pomul cunoașterii binelui și răului să nu mănânci din el, căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit."[Geneza 2:16-17]

Dumnezeu l-a făcut pe om drept și l-a înzestrat cu puteri mintale cu mult peste cele ale oricărei alte creaturi care trăiește pe pământ. L-a pus în probațiune, pentru ca el să-și formeze un caracter pentru gloria Creatorului și

pentru propria sa fericire. Prima mare lecție morală pe care perechea inocentă din Eden trebuia să o învețe a fost stăpânirea de sine. Dumnezeu face apel la puterile mai nobile ale omului. El îi dă cu bunăvoință tot ce are nevoie pentru plăcerile gustului și pentru susținerea vieții. Și a fost cel puțin pentru binele moral al omului, ca să spunem așa, că i s-a interzis să mănânce din pomul cunoașterii. Din toți pomii din grădină putea mânca liber, cu excepția unuia singur. Prin această interdicție, Creatorul plasează pofta de mâncare sub paza și tutela puterilor morale și intelectuale.

Când omul a ieșit din mâna Creatorului său, a fost declarat "foarte bun". El a fost pus în probațiune, pentru a-și dezvolta un caracter perfect. Dar nu a reușit să facă acest lucru. A cedat cu josnicie ispititorului și și-a pierdut inocența; iar întreaga rasă, timp de șase mii de ani, a simțit, în suflet, trup și spirit, pata păcatului. Greutatea vinovăției și a ruinării acumulate, care rezultă din încălcarea continuă a legii morale și fizice, s-a așezat asupra ei. Boala, durerea, suferința și moartea sunt roadele legitime ale fărădelegii.

Omul este singurul responsabil pentru nenorocirea morală și fizică de care suferă rasa. Nu era necesar ca Eva să cedeze ispititorului; iar Adam este la fel de neiertător. Împrejurimile părinților noștri în Eden erau încântătoare. Mâna infinită a întins în fața lor un festin de plăcere în copaci impunători, viță de vie cățărătoare, arbuști și flori frumoase.Edenul abunda, de asemenea, cu ceea ce era "bun de mâncare".Dumnezeu făcuse să crească orice pom fructifer bun, oferind varietate și o cantitate inepuizabilă. L-a primit pe om să mănânce liber din toate, cu excepția unui singur pom, dar l-a avertizat să nu mănânce din fructul acelui pom, sub pedeapsa cu moartea. Astfel înconjurat de frumusețe și abundență, și astfel avertizat de autorul binefăcător al existenței sale fericite, omul a cedat cu josnicie și a aruncat rasa în ruina care a urmat.

Eva a fost flatată de ideea că mâncând fructul interzis o va ridica la o viață mai înaltă și mai fericită. Pofta, curiozitatea și ambiția au triumfat asupra rațiunii. Dar Înțelepciunea infinită a conceput imediat schema răscumpărării, care l-a plasat pe om într-o a doua perioadă de probă, oferindu-i o altă încercare, cu marele Răscumpărător pentru a-l ajuta în lucrarea de formare a unui caracter perfect. Și, ca să spunem cel puțin, este rezonabil să presupunem că, în cea de-a doua probațiune, oamenii vor fi testați exact acolo unde Dumnezeu i-a testat pe primii noștri părinți în Eden, și că îngăduința poftelor și a patimilor va fi cel mai mare rău moral din această lume în timpul perioadei de probațiune umană.

Nu suntem lăsați să ne formăm o opinie pe această temă pe baza unor simple supoziții. Registrul sacru arată, în cel mai clar mod posibil, că Dumnezeu și-a testat poporul de la cădere încoace, așa cum l-a testat pe om înainte de cădere, și că printre cele mai flagrante păcate ale rasei căzute, care au dus la cea mai mare cantitate de suferință umană, a fost îngăduința apetitului.

Lăcomia și beția erau păcatele predominante în Sodoma. Se spune despre oamenii din vremea lui Lot: "Au mâncat, au băut". Pofta de mâncare îi domina, altfel nu s-ar fi menționat mâncarea și băutura lor. Pentru păcatele lor au fost vizitați cu distrugere prin foc și pucioasă. De asemenea, se spune despre oamenii din vremea lui Noe: "Au mâncat, au băut".[Luca 17:28, 27]

Pentru primii două mii cinci sute de anide la cădere, istoria sacră este extrem de scurtă. De exemplu, viața și minunata traducere a sfântului Enoh sunt povestite în câteva rânduri. În timp ce, fără îndoială, aproape nenumăratele fapte bune și atente acte de ascultare din lunga viață a acestui om minunat ar oferi unor scriitori moderni material pentru volume, întreaga chestiune este rezumată în aceste câteva cuvinte:"Toate zilele lui Enoh au fost de trei sute șaizeci și cinci de ani; și Enoh a umblat cu Dumnezeu; și nu a fost, pentru că Dumnezeu l-a luat".[Geneza 5:23-24]

Nu am putea presupune în mod rezonabil că se pot spune foarte multe despre un subiect anume, atunci când analele a două mii cinci sute de ani, cuprinzând multe dintre cele mai mari evenimente din istoria lumii, sunt înghesuite în cincizeci de capitole scurte ale Bibliei. Dar atunci când Dumnezeu era pe cale să stabilească triburile lui Israel în țara bună a făgăduinței, pentru ca ele să fie pentru El "o comoară deosebită" mai presus de toate popoarele, "o națiune sfântă", istoricul sacru vorbește mai pe larg, și din nou apare faptul că Dumnezeu își testează poporul de la cădere încoace, exact acolo unde l-a testat pe om înainte de fărădelegea din Eden.

În providența lui Dumnezeu, fiii lui Iacov au coborât în Egipt, unde au locuit într-o țară străină timp de sute de ani. Acolo au fost umiliți de sclavie, dar au fost eliberați de ea prin mâna specială a Providenței și în cel mai triumfător mod. Întreaga experiență providențială a israeliților, atât în robie, cât și în eliberarea lor miraculoasă, a fost concepută pentru a-i determina să Îl respecte și să se supună cu încredere Dumnezeului părinților lor.

Istoria plecării lor din Egipt, a despărțirii Mării Roșii în fața lor și a distrugerii urmăritorilor lor este una de un interes captivant pentru toți creștinii biblici. Aceste manifestări au fost menite să le înlăture necredința, să îi apropie foarte mult de Dumnezeu și să îi impresioneze profund cu faptul că mâna divină îi conducea.

Dumnezeu le-a mai pus un test prin darul manei. Domnul i-a spus lui Moise: "Iată, voi face să plouă cu pâine din cer pentru voi, iar poporul să iasă și să adune în fiecare zi o anumită cantitate, ca să îi încerc dacă vor umbla sau nu în Legea Mea".[Exod 16:4] Obiceiurile evreilor în Egipt deveniseră de așa natură încât o schimbare la simpla mană era foarte mare. Dar această schimbare, Dumnezeu fiind judecătorul a ceea ce era mai bine pentru ei, era necesară pentru bunăstarea lor fizică, mentală și morală. Dumnezeu a intenționat să aducă o

întreagă națiune aproape de El și să dea ocazia dezvoltării unui caracter perfect. El i-a pus la încercare pe evrei în privința apetitului, așa cum a făcut cu omul în Eden, și a rezultat murmurul și răzvrătirea. Dacă aceștia s-ar fi dovedit credincioși lui Dumnezeu, El i-ar fi condus prin pustie în scurta perioadă de unsprezece zile și ar fi plantat triumfător în țara făgăduinței puternica oaste a lui Israel, pe care o purtase "pe aripi de vultur" din Egipt. Dar ei nu au rezistat la încercarea credinței lor și, ca urmare a cedării în fața strigătelor poftei de mâncare, au căzut pe tot parcursul drumului în pustiu, astfel încât doar doi dintre adulții care au părăsit Egiptul au fost lăsați să ajungă în Canaan. O repet: istoria apetitului uman este una tristă.

Lăsăm aici consemnarea Vechiului Testament cu privire la acest subiect, după ce observăm că în epoca iudaică au existat oameni ai lui Dumnezeu care și-au controlat pofta de mâncare, așa cum a făcut sfântul Daniel, care a refuzat să se spurce cu mâncarea și vinul regelui. Vă rugăm să citiți primul capitol din istoria acestui îndrăzneț reprezentant al igienei pure.

Misiunea lui Ioan Botezătorul a fost de a pregăti calea pentru prima venire a lui Hristos. În adresarea îngerului către Zaharia referitoare la Ioan, există un scurt capitol despre igienă: "Vei avea bucurie și veselie și mulți se vor bucura de nașterea lui. Căci el va fi mare în ochii Domnului și nu va bea nici vin, nici băutură tare".[Luca 1:14-15, 21:34] Se spune despre acest om al lui Dumnezeu simplu, cumpătat, dar puternic: "Același Ioan avea haina lui de păr de cămilă și un brâu de piele în jurul coapselor sale; și hrana lui era lăcuste și miere sălbatică".[Matei 3:4]

"Lăcusta era un fruct, o păstaie asemănătoare unui bob de fasole, cu o sămânță înăuntru, asemănătoare cu cea a Carobului, sau coaja, cu care s-a hrănit fiul risipitor." - Butterworth.

"Lăcustă, akris, gr., poate însemna fie insecta numită lăcustă, care încă face parte din hrana în ținutul Iudeii, fie vârful unei plante. Mulți comentatori eminenți sunt de această ultimă părere." - Clarke.

Chiar la începutul erei creștine, misiunea lui Isus este anunțată de Ioan, care dă un exemplu de abnegație și cumpătare. Învățăturile Domnului nostru Isus Hristos și ale sfinților săi apostoli sunt în perfectă concordanță cu propunerea că Dumnezeu, în toate dispensațiile timpului de probă, îl testează pe om exact acolo unde a testat perechea inocentă din Eden. "Luați seama la voi înșivă", a spus Fiul lui Dumnezeu, "ca nu cumva inimile voastre să fie oricând copleșite de îmbuibare și de beție și de grijile acestei vieți, și astfel ziua aceea să vină pe neașteptate peste voi".[Luca 1:14-15, 21:34]Iar cuvintele lui Pavel, adresate bisericii creștine, fac din mâncarea și băutura corespunzătoare o chestiune de mare importanță: "De aceea, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți orice altceva, faceți totul spre slava lui Dumnezeu".Apostolul argumentează într-un alt loc că, dacă nu ar exista învierea morților, nu ar exista o existență viitoare, iar viața sa

laborioasă și abstinentă nu i-ar aduce nicio răsplată viitoare. El spune: "Ce-mi folosește mie, dacă morții nu înviază?" Să mâncăm și să bem, căci mâine murim".[1] Corinteni 10:31; 15:32Oricât de mult ar fi considerat apostolul că este important să trăiască cumpătat pentru o viață de folos și fericire aici, este evident că el aștepta cu nerăbdare învierea morților pentru marea răsplată a stăpânirii de sine. El spune, într-un alt loc: "Îmi țin sub control trupul și îl supun, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, să fiu eu însumi un naufragiat".[1] Corinteni 9:27

Dar multe dintre bisericile creștine care se declară creștine din zilele noastre tratează această chestiune ca și cum Dumnezeu s-ar fi descurajat în încercarea de a-i conduce pe bărbați și femei la o viață de abnegație și stăpânire de sine și și-ar fi schimbat planul, nemaitestându-i în privința apetitului, ca în trecut.

Este umilitor faptul că puterile morale ale majorității celor care se declară adevărați adepți ai lui Hristos au devenit atât de slăbite de îngăduința apetitului și a pasiunii, încât cea mai de succes cale de a-i determina să facă acte de bunăvoință este apelul la apetit. De aici și obiceiul aproape universal de a organiza festivaluri bisericești. Aceste ospețe gurmande întăresc apetitul morbid și inflamează pasiunea și, în aceeași măsură, slăbesc puterile morale și amorțesc sensibilitățile mai fine ale sufletului.Sclavul apetitului este mai puțin mișcat de considerații demne și emoționante, cum ar fi gloria lumii veșnice, răsplata faptelor filantropice din această viață și răsplata finală a unui Dumnezeu drept, decât dacă este tratat cu curcan prăjit, stridii, înghețată și altele asemenea. Acestea îi farmecă sufletul și, aparent, deschid căile închise pentru sentimentele sale de bunăvoință și pentru punga sa, - un rezultat pe care considerația demnă de luat în considerare a raiului, a pământului și a iadului nu a reușit să îl producă.

Dacă Dumnezeu îi testează acum pe creștinii declarați pe baza apetitului, așa cum i-a testat pe Adam și Eva și pe evrei, atunci cazul, cu excepția unei minorități hotărâte, este unul pierdut. La majoritatea, puterile morale și intelectuale sunt servitoare, în timp ce apetitul este stăpân. Aceasta a fost condiția primilor noștri părinți, când se aflau în Paradisul pierdut, - condiția evreilor care au pierit în pustie sub mânia lui Dumnezeu. Și în lumina Scripturilor, acești epicuriști moderni nu umblă în favoarea lui Dumnezeu mai mult decât au umblat evreii care au pierit, sau Adam și Eva când au râvnit la fructul pe care Dumnezeu îl interzisese.

Există o mulțime de oameni care sunt sclavii obiceiului scump, dăunător sănătății și murdar al consumului de tutun. Nouăzeci și nouă din o sută dintre aceștia vor recunoaște relele acestei practici. Atunci de ce nu renunțăm la consumul de tutun?" - Pur și simplu pentru că puterile mai nobile sunt înrobite de apetit. Nu avem nici un cuvânt de cenzură pentru oamenii care pun la

îndoială pietatea celor care se declară adepți ai lui Hristos și care sunt controlați de apetit și pasiune. Astfel de oameni nu reprezintă cu adevărat religia din Biblie. Religia Domnului nostru Isus Hristos este cu totul altceva. Răscumpărătorul lumii a fost ispitit în toate privințele ca și noi, dar fără păcat. Când a fost pus la încercare în pustie, a biruit, nu pentru sine, ci pentru noi. Iar creștinii trebuie să biruiească așa cum a biruit el. Pentru ca adorabilul nostru Răscumpărător să fie în măsură să-i sprijine pe urmașii săi ispitiți și să-i ajute să învingă, el, în cele patruzeci de zile de post în pustie, a îndurat cele mai ascuțite chinuri ale apetitului.În el este posibil să învingă mâncăciosul, bețivul și bietul bețiv de orice fel. Cu cei care sunt conduși de apetit și care nu au ajutorul lui Hristos, lucrarea de reformă este extrem de îndoielnică. Și cu greu putem concepe ceva mai jignitor pentru cer decât mărturisirea religiei pure a Fiului divin al lui Dumnezeu de către oameni a căror rațiune și conștiință sunt conduse de apetit și pasiune.

PUTEREA APETITULUI

DUMNEZEU a conceput ca apetitul să fie servitorul omului. Când este controlat de puterile morale și intelectuale, este unul dintre darurile binecuvântate ale lui Dumnezeu; dar când devine stăpân, este un tiran degradant, care zdrobește din om ceea ce este nobil și asemănător cu Dumnezeu.

Ne întoarcem cu imaginația în urmă, de-a lungul unor veacuri lungi, până când ne aflăm în mijlocul gloriei Edenului înainte de intrarea păcatului, și acolo ne întâlnim cu faptul dureros că unul dintre cele mai slabe puncte ale caracterului lui Adam și al Evei, în timp ce se aflau în toată perfecțiunea bărbăției și a feminității, a fost pofta de mâncare. Eșecul lor de a exercita stăpânirea de sine în acest punct - împreună cu curiozitatea și ambiția lor - a dus la căderea lor. Pe măsură ce întunericul moral și tendința descendentă care a urmat au crescut cu fiecare generație succesivă, domnia apetitului a devenit tot mai înjositoare și mai supremă. Dacă pofta de mâncare a putut să-i determine pe primii noștri părinți să facă un act de neascultare josnică, care trebuie să fie puterea sa asupra bărbaților și femeilor din secolul al XIX-lea, în a căror natură fizică, mentală și morală încă mai există pata căderii, cu toate agravările care au fost dobândite de când Adam și Eva au ieșit pe poarta Paradisului?

Este adevărat că printre patriarhi și profeți au fost oameni care au umblat cu Dumnezeu și au fost stăpâni, nu sclavi, ai poftei de mâncare, precum Daniel și prietenii săi, care au refuzat să se spurce cu mâncarea și vinul regelui. Apostolii tratează temperanța creștină în modul cel mai ascuțit. Apostolul Pavel spune că "orice om care se străduiește să fie stăpân este cumpătat în toate lucrurile", apoi adaugă, ca o aplicație la viața creștină: "Îmi țin sub control trupul și îl supun, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, să fiu eu însumi un naufragiat".[1 Corinteni 9:25-27]

Trăim într-o epocă remarcabilă pentru Biblii, Sfintele Scripturi fiind citite acum în două sute cincizeci și două de limbi și dialecte; și totuși, probabil că nu a existat niciodată o perioadă în care popoarele din țările creștine să fi fost mai complet sub dominația apetitului. Evanghelia este predicată pretutindeni. Se spune că prezentul este o epocă de lumină minunată și de libertate evanghelică; dar, din nefericire, Evanghelia, așa cum este prea des predicată în vremea noastră, abia dacă atinge poftele și pasiunile oamenilor. Și de ce ar trebui să o facă, când atât de mulți dintre învățătorii de religie nu se simt îndemnați să renunțe la vin și la tutun sau să restrângă apetitul?

Mulți oameni care se ocupă de temperanță, având în mână cauza temperanței în ceea ce privește băuturile amețitoare, au sentimentul că nu se poate face mare lucru pentru a reforma beției sau pentru a-i împiedica pe tineri să devină astfel de oameni, în timp ce ei se complac în consumul de tutun. Singura modalitate de a-i vindeca pe oameni de dragostea pentru whisky este de a readuce apetitul la starea sa naturală. Iar acest lucru nu se poate face niciodată atâta timp cât se continuă să se consume în mod obișnuit și liber tutunul, ceaiul și cafeaua.Singura cale de a face oameni cu adevărat cumpătați, este de a-i învăța să renunțe la toate obiceiurile nenaturale și să folosească doar acele lucruri pe care Dumnezeu le-a conceput pentru uzul omului, și acestea în starea lor naturală, pe cât posibil.

Trebuie doar să reflectăm o clipă pentru a fi copleșiți de uimire față de obiceiul nefiresc, costisitor și degradant al consumului de tutun. Nu este nevoie să spunem că este un obicei murdar. Dacă cei care mestecă tutun ar înghiți doar ceea ce este atât de dulce în gură, în loc să îl scuipe spre deranjul oamenilor mai curați, calea lor ar fi mai puțin ofensatoare; dar în schimb, ei aruncă pe stradă, în locurile publice și în mașini, ceea ce este extrem de odios pentru toți cei care nu sunt inițiați în acest obicei dezgustător.

Obiceiul este nefiresc. Nici unuia dintr-o mie de băieți nu i-a plăcut tutunul atunci când l-a gustat pentru prima dată. Și mai mult decât atât, majoritatea băieților suferă o boală teribilă și trec printr-o luptă cruntă atunci când iau prima lecție despre consumul de tutun. Atunci de ce își formează un obicei atât de nefiresc și dezgustător? Dar un singur răspuns poate fi dat: Obiceiul este făcut respectabil de judecători, avocați, miniștri, doctori și oameni de toate rangurile, iar influența lor îi împinge pe dragii noștri băieți, cu puține excepții, în acest viciu teribil. Iar acești oameni, mai ales cei care pretind a fi ambasadorii lui Hristos, vor trebui să răspundă pentru rezultatul influenței lor în soluționarea finală a judecății.

Nouă sute nouăzeci și nouă din o mie de persoane care consumă tutun ar fi bucuroase să scape de acest viciu, dar au devenit sclavii apetitului și nu au curajul moral de a persevera în acea abnegație și de a trece prin acea suferință necesară pentru a-și stăpâni viciul. Nu scriem aici doar despre condiția celor

puțini. Este un fapt dureros că majoritatea oamenilor din vremea noastră s-au predat dominației înjositoare a apetitului pentru tutun.

"Știu că este o practică murdară, costisitoare și dăunătoare", a spus un ministru, "și aș da trei sute de dolari ca să scap de tutun; dar obiceiul este format și nu pot să-l învinge." Nu lipseau ofițerii din armatele noastre, în timpul ultimului război american, care puteau să-și conducă oamenii în cea mai aprigă luptă fără să le tremure vreun mușchi, și totuși nu aveau suficient curaj pentru a renunța la obiceiul de a consuma tutun.Mintea este cea care îl face pe om. În măsura în care apetitul și pasiunea devin puternice prin indulgență excesivă, puterile intelectuale și morale sunt slăbite. Și în aceeași proporție în care cele morale și intelectuale se întăresc prin abnegație, se restabilește starea de sănătate, apetitul morbid este detronat, iar lanțurile cad de pe victima înrobită.

Constrângerile din Sfintele Scripturi și renunțarea la sine, învățată în mod special de acestea, sunt necesare pentru a-i salva pe oameni de puterea de control a apetitului. Sentimentele rostite de Hristos și de apostolii săi în această privință sunt cele mai pure dintre cele mai pure:

"Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine." - Iisus.

"Să ne curățim de orice spurcăciune a cărnii și a duhului, desăvârșind sfințenia în frica lui Dumnezeu." - Pavel.

"Abțineți-vă de la poftele trupești, care luptă împotriva sufletului." - Petru.

APETITUL CONTROLABIL

PUTEREA apetitului pervertit a fost abordată pe larg în capitolul precedent. Acum rămâne să se arate cum poate fi cucerit tiranul. Pentru că este posibil ca apetitul să fie adus pe deplin sub controlul rațiunii și al conștiinței. Bețivul recuperat și cei care au fost emancipați din sclavia tutunului, a ceaiului și a cafelei pot striga victorii mai mari decât generalul care își conduce trupele în cele mai reușite bătălii.Un proverb inspirat spune: "Cel încet la mânie este mai bun decât cel puternic; și cel care își stăpânește duhul, decât cel care ia o cetate".[Proverbe 16:32] Se poate spune cu același adevăr și forță: Cel care cucerește apetitul pervertit este cu adevărat mai mare decât cel care cucerește oștiri.

Oricât de dificilă ar fi această sarcină, un apetit morbid poate fi readus la o stare normală. Așa cum prin indulgență apetitul devine stăpân, tot așa, doar prin abstinență rigidă poate fi cucerit și poate deveni robul omului. Așa cum într-un caz indulgența este cauza, iar dominația degradantă a apetitului este rezultatul; tot așa, în celălalt caz, abstinența este cauza răscumpărătoare, iar apetitul natural (controlat de rațiune și conștiință), sănătatea și fericirea sunt rezultatul glorios.Dar bărbatul cu obiceiuri puternice, care se angajează să se lupte și să își învingă apetitul pentru indulgența la modă, ar putea la fel de bine

să înțeleagă de la bun început că are o bătălie grea de purtat; și ar trebui să calculeze costurile, să își stabilească bine planurile și să se înarmeze pentru competiție.

Și există un fapt foarte important pe care dorim să îl menționăm aici pentru a-i încuraja pe cei care simt nevoia de a-și reforma obiceiurile de viață și care, în același timp, se tem de dificultățile din cale și de suferințele pe care ar putea să le îndure. Este acesta: O abstinență adecvată le va oferi în curând o victorie completă; iar când aceasta va fi obținută, când vor fi fost stabilite obiceiuri simple și naturale, plăcerile gustului și plăcerile existenței vor depăși cu mult așa-zisele plăceri găsite într-o viață grosolană și nenaturală de indulgență dăunătoare.

Când bețivul își părăsește paharul, suferă o agonie fizică și psihică inexprimabilă, până când, prin abstinență continuă și obiceiuri adecvate, focul se stinge din sângele și creierul său, iar natura restabilește ordinea. Acest lucru fiind realizat, bețivul reformat și-a pierdut dragostea pentru băutură și simte că este din nou un om. Nu trebuie pus la îndoială faptul că omul care își satisface poftele depravate de whisky simte o plăcere de moment în indulgență; dar plăcerile existenței, la cel ale cărui obiceiuri sunt naturale și sănătoase, sunt aproape infinit mai mari decât la cel care este condus de un apetit morbid și care se abandonează plăcerii de moment găsite în satisfacerea acestuia.

Iată fapte de cea mai mare importanță; și ele nu numai că sunt în armonie cu legea naturală, dar sunt susținute de experiența fericită a multor bețivi recuperați. Este greu de făcut ca bețivul, chiar și în cele mai cumpătate ore ale sale, să vadă și să simtă forța acestor fapte. Prietenii lui pot dori să-l ajute; dar el singur trebuie să ducă lupta cu pofta de mâncare, altfel nu se va putea bucura niciodată de victorie. Puterile superioare ale minții sale sunt amorțite și slăbite, după ce au fost predate dominației apetitului. Cu toate acestea, el decide să facă efortul de a se reforma și se abține de la băutură timp de câteva zile.El este în agonie și, neavând nicio asigurare că, dacă perseverează, perioada de suferință va fi scurtă, este în pericol să cedeze ideii eronate că abstinența îl condamnă la o perioadă de agonie mentală și fizică care va dura toată viața. O, să treacă peste această prăpastie, pentru el, de nepătruns! Câmpurile de încântare care se află dincolo nu le poate vedea acum; dar când va traversa, va putea striga victoria în mijlocul plăcerilor naturale și sănătoase ale unei existențe aproape noi. Acesta este unul dintre cele mai mari triumfuri pe care omul muritor le poate obține și un pas lung spre cer. Totuși, o astfel de victorie poate fi obținută.

Ceea ce s-a spus în cazul beției este la fel de adevărat și în cazul beției de tutun. Apetitul pentru tutun va continua atât timp cât otrava tutunului rămâne în organism. Atunci când organismul a fost eliberat de tutun prin abstinență și tratament igienic, apetitul va înceta. Băieții au o aversiune naturală față de

tutun, dar pe care o depășesc prin utilizarea acestuia. Când sângele lor devine complet otrăvit, coliziunea dintre natură și tutun încetează. Extirpați complet tutunul din sistemul uman, readuceți gustul la o stare naturală și sănătoasă, iar tutunul va fi la fel de ofensator pentru sclavul său emancipat ca și pentru tânărul dinainte de a lua otrava în sângele său.

Nimeni să nu încerce să învingă apetitul pentru tutun prin procesul lung, plictisitor și criminal de "renunțare treptată". Victoria este rareori, dacă nu chiar niciodată, obținută în acest mod. Abstinența totală este singura cale sigură. Tratamentul igienic este de mare folos pentru cei care consideră că aceasta este o sarcină dificilă. Pentru a obține o victorie rapidă și sigură, otrava trebuie eliminată din sânge cât mai curând posibil. Tratamentul cu apă va face acest lucru într-un ritm rapid. Am lăsat invalizii de tutun împachetați în cearșaful umed timp de patruzeci de minute,iar când au fost scoși, mirosul de tutun a pătruns în cameră atât de mult încât a fost perceptibil la gust, iar cearșaful însuși a fost decolorat.

Ceea ce s-a spus despre obiceiul de a consuma alcool și tutun este adevărat, în mare parte, și în cazul celor dependenți de ceai și cafea. Abstinența totală este singurul remediu. Atunci când aceste obiceiuri sunt depășite și are loc restabilirea, pe cât posibil, a condițiilor naturale, bolile de whisky, de tutun și de ceai și cafea, în numeroasele lor forme, vor înceta.De exemplu, există mii de femei din țara noastră care au băut cândva ceai puternic pentru a se vindeca de durerea de cap și care au primit o ușurare temporară, dar în același timp au pus bazele unor dureri de cap mai severe. Acum nu mai folosesc nici ceai, nici cafea, și pot depune mărturia plină de bucurie că, atunci când prin abstinență au învins dorința de ceai, a dispărut și durerea de cap.

Cei care se află de partea noastră, care au trecut prin lupta împotriva strigătelor apetitului morbid și au obținut victoria, pot aprecia acest punct de vedere asupra subiectului. Cei din cealaltă parte trebuie să treacă la noi și să lucreze la propria lor experiență înainte de a putea înțelege pe deplin problema.

Și chiar aici este locul în care subiectul reformei igienice întâlnește unul dintre cele mai mari obstacole. Este greu pentru cei aflați sub controlul apetitului să vadă în reformă altceva decât privațiuni și înfometare. Ei se așează la o cină igienică, - fără carne și sosuri foarte condimentate, - unde toate alimentele sunt, pe cât posibil, în starea lor naturală, și sunt dezgustați de lipsa de gust. Le este milă de noi, cei care trăim cu această dietă, și, judecând după propria lor stare de gust, sunt mâhniți că noi ne înfometăm. Dar chiar cina pe care ei o disprețuiesc, noi o savurăm cu cea mai mare plăcere și îi facem dreptate.

Pentru noi, cei care ne-am obișnuit cu o alimentație simplă și nestimulantă, ar fi dureros să ne așezăm la o cină la modă și să mâncăm carne foarte

condimentată. Tocmai condimentele, sarea, oțetul, piperul, muștarul și murăturile care ar încânta gusturile la modă ar fi foarte neplăcute pentru gusturile noastre. Marea dificultate a acestui subiect este că cei care nu sunt de acord cu noi nu pot înțelege pe deplin problema până când nu au ajuns, prin propria experiență, de partea noastră.

Tuturor reformatorilor din domeniul igienei le-aș spune: "Respectați cu strictețe convingerile propriei minți luminate". Nu vă lăsați conduși la indulgență de rugămințile prietenilor. Trăiți reforma acasă; iar când plecați în străinătate, duceți-o cu voi. Trăiți-o și, la momentul potrivit, în locurile potrivite și într-un mod adecvat, vorbiți despre principiile ei. Nu lăsați niciodată ca opoziția sau rugămințile amabile ale prietenilor să câștige teren asupra voastră. Țineți-vă mereu pe calea voastră și, prin toate mijloacele adecvate, străduiți-vă să îi impresionați pe cei din jur cu importanța subiectului.

Câteva cuvinte pentru cei care fac schimbări: Dacă le faceți pe toate deodată, asigurați-vă că faceți o schimbare corespunzătoare în munca voastră mentală sau fizică. Dacă circumstanțele voastre sunt de așa natură încât nu puteți să vă diminuați foarte mult munca pentru o vreme, sau să petreceți câteva luni într-un sanatoriu, ar trebui, în materie de alimentație, să faceți schimbările treptat. Dar nu uitați să vă schimbați. Pe măsură ce prețuiți sănătatea și favoarea lui Dumnezeu aici, precum și o existență fericită în prezența Lui în lumea de dincolo, întoarceți-vă de la încălcarea legii naturale. Să fie studiul și efortul vostru constant de a vă aduce obiceiurile de viață tot mai mult și tot mai mult în armonie cu legile instituite de Autorul binefăcător al ființei voastre.

EVANGHELIA SĂNĂTĂȚII

"Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu mine pe tronul meu, după cum și eu am biruit și m-am așezat cu Tatăl meu pe tronul lui."[Apocalipsa 3:21]Acest text prezintă două teme mărețe, - biruința și răsplata învingătorului. Mărimea și importanța lucrării de biruință se măsoară prin valoarea răsplății prezentate. Mintea umană nu poate concepe o răsplată de o valoare mai mare decât cea oferită aici. Ea trebuie să fie înălțată la tronul Fiului lui Dumnezeu, când va domni Împăratul împăraților și Domnul domnilor.Hristos va purta atunci coroana sa regală, iar învingătorul va purta și el o coroană. Hristos va domni, iar învingătorul va domni împreună cu el. Această domnie a păcii, a înălțării, a gloriei, la care va participa învingătorul, va continua de-a lungul runelor neîncetate ale veacurilor veșnice. Și toată această glorie ne este prezentată ca un stimulent pentru a ne angaja cu seriozitate în marea lucrare de învingere.

În general, creștinii au o idee foarte nedefinită despre ce înseamnă a învinge, în sensul textului. Cu puține excepții, ei par să nu se gândească niciodată că se referă la stăpânirea de sine și, mai ales, la controlul complet al

apetitului. De aceea, creștinii care se declară creștini mănâncă mâncăruri la modă, fumează, mestecă și prizează tutun, beau ceai și cafea, devin lăcomi și bețivi și, astfel, pângăresc templul lui Dumnezeu,[1 Corinteni 3:17] doar pentru a satisface apetitul depravat. Și mulți dintre acești creștini, fără îndoială, consideră că lucrarea de biruință se rezumă aproape în totalitate la stăpânirea jenei lor de a vorbi și de a se ruga în public și de a spune rugăciunea deasupra meselor lor la modă. Dumnezeu să aibă milă de ei!

Cu toate acestea, textul oferă o idee clară, în termeni foarte clari, despre ce înseamnă să biruiești: "așa cum și eu am biruit". Bărbații și femeile trebuie să învingă așa cum a învins Hristos. Când vom fi capabili să înțelegem ispitele și victoriile Fiului lui Dumnezeu, vom avea o idee precisă despre ce înseamnă să biruiești. Subiectul biruinței lui Hristos poate fi discutat sub trei propuneri:

1. Fiul lui Dumnezeu nu a biruit de unul singur. El nu a fost un păcătos. El "a fost în toate privințele ispitit ca și noi, dar fără păcat". Fiul divin al lui Dumnezeu a fost atât de mult părtaș la natura noastră încât a simțit necazurile noastre și a suferit pentru păcatele noastre, dar în El nu era păcat, iar biruința Sa nu a fost pentru El însuși.

2. Lucrarea de biruință din partea Fiului lui Dumnezeu a fost din cauza păcatelor noastre. Ispitele pe care le-a suferit și victoriile pe care le-a obținut au fost pentru a-i permite să ajute pe bărbații și femeile muritoare care suferă sub slăbiciunea cărnii și sunt asaltați de ispite puternice. Apostolul vorbește categoric despre acest punct: "Căci i s-a cuvenit Celui pentru care sunt toate lucrurile și prin care sunt toate lucrurile, aducând mulți fii la glorie, să facă desăvârșit prin suferințe pe Căpitanul mântuirii lor". "De aceea, în toate lucrurile se cuvenea să se facă asemenea fraților săi, ca să fie un mare preot milostiv și credincios în lucrurile care țin de Dumnezeu, ca să facă împăcare pentru păcatele poporului.Căci, prin faptul că El însuși a suferit, fiind ispitit, poate să ajute pe cei ce sunt ispitiți." "Căci nu avem un Mare Preot care să nu poată fi atins de sentimentul slăbiciunilor noastre, ci a fost ispitit în toate privințele ca și noi, dar fără păcat."[Evrei 2:10, 17-18, 4:15] Răscumpărătorul divin a fost supus celor mai înverșunate ispite, a trecut prin cele mai înfricoșătoare lupte și a obținut victorii dintre cele mai glorioase, pentru a putea răscumpăra omul din ruina căderii, din slăbiciunile cărnii și din ispitele diavolului.

3. În calitate de Căpitan al mântuirii noastre, Hristos a deschis calea în lucrarea de biruință. Și, pentru ca să-i poată ajuta pe cei ispitiți, El a fost ispitit în toate punctele ca și noi. Acest lucru nu a fost pentru folosul Său, ci pentru binele nostru. Prin urmare, ispitele noastre sunt, în felul lor, exact ceea ce a îndurat Fiul lui Dumnezeu; iar victoriile pe care trebuie să le obținem în biruință sunt, în felul lor, exact ceea ce a experimentat Fiul lui Dumnezeu când a biruit. Această propunere este susținută cel mai bine de clauza "așa cum și eu am biruit", care se găsește în textul nostru. Având clar în fața minții ideea că Răscumpărătorul

divin, în calitate de Căpitan al mântuirii noastre, a deschis calea, supunându-se chiar ispitelor și lepădării de sine pe care urmașii Săi trebuie să le experimenteze pentru a fi răscumpărați prin sângele Său, să luăm în considerare ispitele Fiului lui Dumnezeu și circumstanțele în care a biruit.

Imediat după botezul Său în Iordan, "Isus a fost dus de Duhul Sfânt în pustiu, ca să fie ispitit de diavol".[Matei 4:1] În relatarea unui alt evanghelist se spune: "Îndată Duhul l-a condus în pustiu. Și a stat acolo în pustiu patruzeci de zile, ispitit de Satana, și a fost cu fiarele sălbatice".[Marcu 1:12-13] Un alt evanghelist prezintă faptele ispitelor lui Hristos într-o altă formă: "Isus, fiind plin de Duhul Sfânt, s-a întors de la Iordan și a fost condus de Duhul în pustie, fiind ispitit de diavol timp de patruzeci de zile. Și în acele zile nu a mâncat nimic".[Luca 4:1-2]

Duhul Sfânt L-a condus pe Fiul lui Dumnezeu în pustie, pentru a fi ispitit de diavol. Aceasta a fost o parte a marelui plan necesar pentru mântuirea păcătoșilor. Ispita trebuie să aibă loc la fel de adevărat ca și răstignirea, învierea, înălțarea sau a doua venire. Răstignirea lui Hristos și mijlocirea Sa pentru păcătoși sunt subiecte de discuție foarte comune și populare la amvon și în presa religioasă; dar ispita lui Hristos în pustie, deși ocupă un loc important în marele plan, este trecută cu vederea ca având puțin mai multă semnificație decât dacă ar fi fost o întâmplare accidentală, ca și cum Hristos s-ar fi aflat întâmplător în pustie chiar atunci, iar Satana ar fi profitat de această ocazie pentru a-l supăra. Dar rețineți bine expresia puternică a lui Luca: "Isus, fiind plin de Duhul Sfânt, s-a întors de la Iordan și a fost condus de Duhul în pustiu".

Acolo, în pustietatea sălbatică, aridă și mohorâtă, Fiul lui Dumnezeu a îndurat prima dintre cele trei mari ispite care reprezintă principalele ispite la care este expusă rasa căzută. Din lipsă de spațiu, nu mă pot opri aici decât asupra acestei prime ispite, care se referă la apetit. Satana L-a îndemnat pe Hristos să facă un miracol, schimbând piatra în pâine, pentru a satisface senzația de foame după postul de patruzeci de zile.Hristos a rezistat ispitei. Postul îndelungat al Mântuitorului, ispitele în circumstanțe deosebite și victoria obținută nu numai că au făcut parte din marele plan prin care Hristos a devenit Răscumpărătorul rasei pierdute, dar au fost concepute pentru a prezenta un exemplu plin de încurajare pentru cei care mai au de luptat împotriva puterii poftei.

Cel mai măreț gând din toată gama teologiei revelate este acela că, în viața Sa pe pământ, Hristos a fost ispitit în toate privințele, așa cum sunt oamenii muritori, pentru ca El să fie "în stare să ajute pe cei ispitiți". În acel post lung din pustie, Mântuitorul nostru a îndurat cele mai ascuțite chinuri ale foamei, pentru a-i salva pe păcătoșii pierduți prin îngăduința apetitului, - pentru ca brațul Său să poată ajunge până la adâncurile mizeriei și slăbiciunii, chiar și a bietului mâncăcios și a bețivului mizerabil.

Răscumpărătorul, atât divin cât și uman, ca un biruitor în numele nostru, a stat chiar în poziția în care eșecul lui Adam a aruncat rasa în ruină. Hristos a îndurat exact testul sub care Adam a eșuat. El a pus mâna pe răscumpărare exact acolo unde a început ruina și a reușit să ducă la îndeplinire planul.

Subiectul este cu adevărat măreț. La gândul acestor lucruri, se aprinde în suflet cea mai arzătoare dragoste și cea mai profundă reverență pentru Regele nostru atotcuprinzător. El a învins din cauza noastră. El deschide calea în suferință, agonie mentală, victorie și triumf, și ne invită să îl urmăm în abnegație și glorie veșnică. Am auzit de la el prin Ioan, spunând, "Celui ce va birui îi voi da să șadă cu mine pe tronul meu, după cum și eu am biruit și m-am așezat cu Tatăl meu pe tronul lui".

Rețineți bine aceste puncte vitale pe acest subiect:

1. Hristos nu a biruit pentru sine, ci pentru noi.

2. Ispitele și victoriile sale trebuiau să-i permită să ajute poporul său ispitit. De aceea,

3. Ispitele sale au fost în genul celor pe care poporul său trebuie să le întâlnească și să le depășească.

Victoria Capului nostru triumfător asupra celor mai subtile ispite în timpul celor patruzeci de zile de post și promisiunea glorioasă de a domni împreună cu el pe tronul său, cu condiția ca noi să învingem așa cum a învins el, stabilesc faptul că una dintre cele mai înalte realizări în viața creștină este controlul apetitului și că, fără această victorie, orice speranță a cerului este zadarnică.

Există suferință și renunțare la sine în lucrarea de învingere? Creștinul le va întâmpina cu bucurie, având în vedere calitatea de moștenitor al tronului veșnic și al coroanei de glorie. "Dacă vom suferi, vom și domni împreună cu El". "Ci bucurați-vă, în măsura în care sunteți părtași la suferințele lui Hristos, pentru ca, atunci când se va arăta gloria Lui, să vă bucurați și voi cu o bucurie nespus de mare."2 Timotei 2:12, 1 Petru 4:13

RĂSCUMPĂRAREA

A răscumpăra înseamnă a precumpăra înapoi din vânzare sau din sclavie; a elibera din robia păcatului sau a pedepselor sale. Dumnezeu și-a propus să răscumpere rasa căzută prin sacrificiul Fiului Său. Această mare răscumpărare este triplă: În primul rând, din condamnarea și practicarea păcatului; în al doilea rând, din mormânt; și în al treilea rând, din rușinea căderii.

1. Răscumpărarea din condamnarea și practicarea păcatului. "Păcatul este călcarea legii".1 Ioan 3:4Apostolul se referă, fără îndoială, în special la codul moral; totuși, încălcarea oricărei legi stabilite de Creatorul nostru binefăcător pentru a

ne guverna acțiunile, este păcat. A spus îngerul, referindu-se la Răscumpărătorul: "Să-i pui numele Isus, căci El va mântui pe poporul Său de păcatele lui".Matei 1:21

Omul a căzut sub puterea apetitului. Răscumpărătorul a dat poporului său un exemplu de renunțare la sine și le spune: "Oricine vrea să vină după mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să mă urmeze".Marcu 8:34 Dar ce se întâmplă cu cei care pretind a fi urmași ai lui Isus, dar care sunt în realitate beți și lăcomi? Cum îi prețuiește Maestrul pe cei care își satisfac pofta de mâncare fără să țină cont nici de cheltuieli, nici de influența fizică și morală a unui astfel de curs asupra lor și a copiilor lor? Miniștri și oameni, clerici și laici, mestecă, fumează și prizează "iarba murdară", pur și simplu pentru că produce, pentru moment, o senzație plăcută.Își poluează respirația, sângele, hainele, locuințele și atmosfera chiar și a lăcașurilor de cult, pentru a-și satisface gustul morbid. Sclavi ai tutunului! Moralul și intelectualul în servitutea animalului! Poporul protestant și practicant al bisericii din America plătește anual mai mulți bani pentru tutun, ceai și cafea, pentru a le otrăvi sângele, decât pentru Evanghelia lui Isus Hristos, pentru a le purifica viața.Creștinii profesați vor ceda în fața strigătelor apetitului pentru luxuri și indulgențe care le amețesc puterile superioare și întăresc pasiunile josnice, și în același timp vor vorbi cu pioșenie despre renunțarea de sine și crucea vieții creștine! Acest lucru este cu siguranță puțin mai scurt decât un burlesc asupra religiei creștine. În cuvintele lui Charles Beecher: "O, nefericită biserică a lui Hristos! care se grăbește să se învârtă în jurul cercului fatal al ruinei absorbante! Tu spui: "Sunt bogat, m-am îmbogățit în bunuri și nu am nevoie de nimic; și nu știi că ești sărac, mizerabil, orb și gol"!

"Nu știți voi, spune Pavel, că sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă cineva spurcă templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu, căci templul lui Dumnezeu este sfânt, și voi sunteți acest templu".1 Corinteni 16-17 Din nou, apostolul face apel la biserica din Corint prin aceste cuvinte: "Preaiubiților, să ne curățăm de orice spurcăciune a cărnii și a spiritului, desăvârșind sfințenia în frica lui Dumnezeu".2 Corinteni 7:1

Sângele ispășitor al lui Hristos va fi aplicat celor care, prin stăpânire de sine, se îndepărtează de o viață de excese și aleg o viață de abnegație și puritate. Se spune despre nenumăratele oștiri ale celor mântuiți că "și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului".Apocalipsa 7:14Hainele caracterului nu le-au fost date cu această ocazie, pentru a le ascunde păcatele. Nu; ei și-au spălat hainele.

Unele dintre bogatele binecuvântări de care creștinii au privilegiul de a se bucura în această viață sunt menționate în aceste cuvinte emoționante și triumfătoare ale lui Pavel: "Ca să fiți umpluți de cunoașterea voii Lui în toată înțelepciunea și înțelegerea spirituală; ca să umblați în mod vrednic de Domnul spre toată plăcerea, fiind roditori în orice lucrare bună și sporind în cunoașterea lui Dumnezeu; întăriți cu toată puterea, potrivit cu puterea Lui glorioasă, spre

toată răbdarea și îndelunga răbdare cu bucurie; mulțumind Tatălui, care ne-a făcut potriviți pentru a fi părtași la moștenirea sfinților în lumină: care ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a transferat în împărăția scumpului Său Fiu, în care avem răscumpărarea prin sângele Său, adică iertarea păcatelor." Coloseni 1:9-14

Iar preaiubitul Ioan declară mesajul că "Dumnezeu este lumină și în El nu este întuneric". "Dacă umblăm în lumină, precum El este în lumină, avem părtășie unii cu alții, și sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curăță de orice păcat." 1 Ioan 1:5,7 Răscumpărătorul, învingând, a dat un exemplu de stăpânire de sine urmașilor Săi, iar apoi și-a încheiat viața de binefacere dezinteresată prin moartea pe cruce.Aici se vede dragostea Sa inegalabilă pentru păcătoși. Cei care se leapădă de ei înșiși, care învinge așa cum a învins El și care, prin credință, își spală hainele de caracter și le fac albe în sângele Său, pot cânta aici puterea și dragostea răscumpărătoare și vor găsi veacurile veșnice nu prea lungi pentru a cânta fericitul cântec: "Vrednic, vrednic este Mielul!".

2. Răscumpărarea din mormânt, prin învierea la viața nemuritoare, a tuturor celor care sunt în această viață răscumpărați de la condamnarea și practica fărădelegii, este a doua etapă a răscumpărării. În această viață obținem o aptitudine morală pentru cea viitoare. Trecerea la nemurire nu este o schimbare morală; este pur și simplu un schimb al trupului coruptibil cu unul care este incoruptibil. Această a doua etapă în realizarea extraordinară a răscumpărării omului de către Răscumpărător, este exprimată de apostol astfel: "Care va schimba trupul nostru vrednic, pentru ca acesta să fie făcut asemenea trupului Său glorios".

3. Răscumpărarea celor neprihăniți de rușinea fărădelegii completează lucrarea Răscumpărătorului. Cei răscumpărați se află atunci pe un teren mai înalt și mai sigur decât cel pe care se afla Adam înainte de cădere. În aprecierea lui Dumnezeu, a lui Isus, a îngerilor și a tuturor inteligențelor create în univers, ei se află la fel ca și cum primii noștri părinți nu s-ar fi făcut de rușine pe ei înșiși și pe copiii lor cedând puterii apetitului. Răscumpărătorul a purtat păcatul și rușinea lor și a acceptat, în propria sa persoană fără păcat, pedeapsa care li se cuvine.Eșecul omului de a-și forma un caracter neprihănit era complet. Isus a luat locul omului și a îndurat testul; succesul Său în elaborarea unui caracter neprihănit în numele omului este la fel de complet ca și eșecul lui Adam. Celor care, într-o viață de abnegație și stăpânire de sine, au urmat prin credință pe Capul lor triumfător, le este imputată neprihănirea lui Hristos. În Mântuitorul lor, cei răscumpărați își pierd toată rușinea și dizgrația. Nu numai că atunci ei vor fi desăvârșiți în puritatea propriilor lor haine de caracter, pe care le-au spălat și le-au albit în sângele Mielului, dar vor străluci cu strălucirea mai strălucitoare a neprihănirii divine și a gloriei veșnice care le-a fost imputată de adorabilul lor Răscumpărător.

REFORMA ÎN DOMENIUL IGIENEI

ASCENSIUNEA ȘI PROGRESUL EI ÎN RÂNDUL ADVENTIȘTILOR DE ZIUA A ȘAPTEA]].

[ÎNTRUCÂT principiile reformatoare susținute de adventiștii de ziua a șaptea nu le sunt în nici un fel specifice, este probabil că acest popor prezintă un exemplu unic de adoptare, de către o confesiune religioasă, a unui ansamblu de principii de sănătate care necesită o schimbare radicală de obiceiuri și care afectează viața membrilor individuali în toate relațiile lor fizice. Cititorul atent al paginilor precedente ale acestui volum nu va avea nevoie să fie informat cu greu despre sursele din care au fost extrase principiile de sănătate ale confesiunii; dar va fi totuși profitabil să analizăm mai pe larg dezvoltarea acestei mișcări remarcabile în rândul acestui popor.

Din fericire, sarcina de a urmări istoria acestei reforme a fost asumată, cu ani în urmă, de către cineva eminamente calificat pentru a o executa; și nu putem să-i servim mai bine pe cititorii noștri decât prezentând partea substanțială a ceea ce a scris atunci vârstnicul James White într-o serie de articole care au apărut în paginile revistei Health Reformer în anii 1870 și 1871. La aceste articole va fi anexată o scurtă schiță a creșterii mișcării de atunci încoace și a dezvoltării diferitelor faze noi și importante care s-au dezvoltat în mod natural din temelia pusă de pionierii acestei mari întreprinderi reformatoare].

Orice reformă reală - orice mișcare care tinde să îmbunătățească condiția prezentă a omului sau să afecteze fericirea sa viitoare - se află sub providența directă a lui Dumnezeu. Acest lucru este valabil și pentru marea cauză a reformei igienice. Chiar dacă evreii, turcii, scepticii, creștinii sau iudeii moderni, care și-ar vinde Domnul lor pentru bani, pot juca un rol în ea, reforma, totuși, este de la Dumnezeu.

Este o mare plăcere că analizăm această chestiune din punct de vedere biblic. Biblia este pentru noi vocea Înțelepciunii Infinite, cea mai înaltă și mai sigură autoritate; și conține o cantitate imensă de mărturii referitoare la subiectul sănătății. Temperanța creștină este învățată pe aproape fiecare pagină a Noului Testament. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru știință; și îi mulțumim, de asemenea, că, în ceea ce privește subiectul igienei, știința și cuvântul lui Dumnezeu sunt în armonie.

Adventiștii de ziua a șaptea nu au simțit că este sigur să își bazeze speranța de mântuire pe simple teorii ale vieții viitoare sau pe credința în argumentele care dovedesc că acea stare nemuritoare este aproape. Ei au simțit necesitatea unei pregătiri pentru marile realități ale viitorului și au făcut din aceasta o chestiune de considerație practică. Acum este momentul să obținem acea

pregătire morală care este necesară pentru schimbarea "trupurilor noastre vrednice" la venirea Domnului nostru. Schimbarea morală trebuie să aibă loc acum, pentru ca apoi să aibă loc trecerea la nemurire.

Admițând că trăim în acea perioadă scurtă alocată în mod divin lucrării de pregătire pentru a doua venire a Fiului lui Dumnezeu și trecerea la nemurire, cât de oportună este introducerea subiectului reformei igienice printre noi, o reformă care schimbă obiceiurile false cu cele ale temperanței creștine și ale purității sufletului, trupului și spiritului!

Priviți imaginea vremurilor lui Noe și a noastră, prezentată în Matei 24:37-39: "Cum au fost zilele lui Noe, așa va fi și venirea Fiului omului. Căci, după cum în zilele dinaintea potopului mâncau și beau, se căsătoreau și se dădeau în căsătorie, până în ziua în care Noe a intrat în arcă, și n-au știut până ce a venit potopul și i-a luat pe toți, așa va fi și venirea Fiului omului." Marile păcate ale bărbaților și femeilor din lumea noaotică, atunci când Dumnezeu a vărsat peste ea un potop de ape și a spălat-o de poluarea sa morală, au fost beția, lăcomia și îngăduința patimilor senzuale. Intelectualitatea, morala, divinitatea din om au fost coborâte pentru a servi poftelor și pasiunilor animale. Păcatele pentru care au fost condamnați antediluvienii sunt păcatele principale ale vremurilor noastre. Aceasta este în mod categoric o epocă a beției, a lăcomiei, a viciului și a crimei. Cu toate acestea, slavă Domnului, în mijlocul murdăriei și mizeriei morale, există unii care simt forța avertismentului divin: - "Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva inimile voastre să se încarce oricând de îmbuibare [lăcomie], de beție și de grijile acestei vieți, și astfel ziua aceea să vină pe neașteptate peste voi".Luca 21:34

Gloriile vieții viitoare ne sunt promise cu condiția să ne îndepărtăm de poluările populare. "De aceea, ieșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți, zice Domnul, și nu vă atingeți de ce este necurat; și Eu vă voi primi și vă voi fi Tată și veți fi fiii și fiicele Mele, zice Domnul Atotputernic. Așadar, având aceste făgăduințe, iubiților, să ne curățim de orice murdărie a cărnii și a duhului, desăvârșind sfințenia în frica lui Dumnezeu."2 Corinteni 6:17-18, 7:1

Am fi noi fii și fiice adoptive ale Celui Atotputernic? Atunci trebuie să ne ferim de excesele acestei epoci degenerate și să desăvârșim acea sfințenie care constă în curățenie fizică, dar și morală. Dumnezeul nostru este întruchiparea purității. În ceruri "nu va intra în nici un fel... nimic care spurcă".Apocalipsa 21:27Tronul lui Dumnezeu, pomul vieții și râul vieții, limpede ca cristalul, vor fi fermecătoare în puritatea lor.Credem că mai este doar puțin timp până la sosirea zilei binecuvântării nemuritoare; și nu ar trebui să simțim dorințe nepieritoare pentru acea puritate a cărnii și a spiritului care este necesară pentru a fi pregătiți pentru moștenirea sfinților în lumină? Având în vedere acest lucru, nimeni nu ar trebui să se mire că adventiștii de ziua a șaptea sunt o denominație de reformatori ai igienei.

Denominația cunoscută sub numele de Adventiștii de Ziua a Șaptea există de aproximativ douăzeci și doi de ani; ca organism organizat, de numai zece ani. Ridicându-se de la un început foarte mic, membrii săi din Statele Unite numără acum [1870] aproximativ cincisprezece mii. Încă de la început, unele dintre principiile reformei igienice au fost susținute, dar nu au trecut decât aproximativ cinci ani de la schimbarea generală a regimului alimentar și de la reforma vestimentară.

Adventiștii de ziua a șaptea au abordat subiectul igienei din principiu religios și aderă la el în dragostea și frica de Dumnezeul Bibliei. Ei au un interes viu și crescând pentru reforma așa cum este învățată printre ei, datorită armoniei ei cu știința, cu propria lor experiență neprețuită și cu Cuvântul lui Dumnezeu. Miniștrii (Conducătorii) lor o predau oamenilor în public și la gura focului, iar ei o practică, pe cât posibil, acolo unde îi cheamă datoria. Acest popor pune în practică reforma și în relațiile sociale cu rudele și prietenii, acasă și în străinătate.Acest curs simplu îi face să devină profesori practici, dar și teoreticieni ai reformei igienice. Iar acest lucru nu este mai mult decât se putea aștepta. Un popor care are curajul moral să părăsească adâncul rutinei obiceiurilor umane și să respecte ziua a șaptea a săptămânii ca Sabat al Domnului, doar din principiu, ar trebui să fie găsit ferm și adevărat în toate reformele. A fi în afara comunității cu restul lumii timp de două zile în fiecare săptămână, nu este nici convenabil, nici profitabil. Respectarea Sabatului biblic este adesea însoțită de pierderi pecuniare. De asemenea, este în mod hotărât nepopulară, iar natura se ferește să facă un pas care o îndepărtează atât de mult de lume. Iar înaltul simț al adevărului și al datoriei, care conduce acest popor la respectarea conștiincioasă a Sabatului biblic, îl determină, de asemenea, să adopte și să pună în aplicare principiile reformei igienice.

Adventiștii de ziua a șaptea au luat poziție asupra unor puncte nepopulare ale teologiei ascultând predici și citind lucrări care fac apel la facultățile lor morale și intelectuale. Marile teme asupra cărora ei se apleacă cu plăcere și profit sunt compararea profeției cu istoria; originea, natura și perpetuitatea legii divine; și acea puritate a cărnii și a spiritului care este necesară pentru a fi moștenitor al moștenirii viitoare.

În timp ce mii de oameni sunt determinați să ia o poziție în materie de religie doar pentru că le sunt atinse sentimentele și în timp ce zeci de mii de oameni adoptă o religie doar pentru că este populară, adventiștii de ziua a șaptea sunt mișcați de apeluri cu privire la cele mai nobile puteri ale minții umane. Un astfel de popor ar trebui să fie gata să urmeze adevărul oriunde i-ar putea conduce și să estimeze corect reformele oriunde ar exista. Și, după ce, din rațiune și conștiință, au luat poziție în privința reformei igienice, ei sunt pregătiți să o apere și să culeagă beneficiile acesteia.

Ca popor, am renunțat la consumul de tutun în toate formele sale. Mulțumim lui Dumnezeu pentru o victorie atât de glorioasă asupra apetitului pervers! În adunările anuale ale bărbaților de frunte ai denominațiunii noastre, nici cea mai mică pată a buruienii murdare nu poate fi descoperită la vedere sau la miros. Oamenii noștri au renunțat, de asemenea, la folosirea ceaiului și a cafelei, ca fiind inutile, costisitoare și dăunătoare sănătății. Aici a fost obținută o altă victorie.

Această lucrare de reformă a intrat în cel puțin patru mii de familii de la noi și economisește o cheltuială de nu mai puțin de douăzeci și cinci de dolari anual pentru fiecare familie, ceea ce face ca întreaga sumă economisită într-un an să fie de aproximativ o sută de mii de dolari. Aceasta este într-adevăr o sumă frumoasă de dat pentru cauza umanității și a religiei. Dacă se iau în calcul și beneficiile emancipării din sclavia apetitului morbid, noi, ca popor, ne putem permite să dublăm suma și să dăm două sute de mii de dolari ca tribut pentru binecuvântările reformei igienice.

Dar reforma dintre noi nu se oprește aici. Poporul nostru a renunțat la carnea de porc și, în mare măsură, la carnea de porc în general. Au făcut acest lucru din convingerea că carnea nu este cea mai hrănitoare și nici cea mai sănătoasă hrană pentru om. În timp ce carnea stimulează, ea nu întărește sistemul, așa cum fac alte alimente. Acesta a fost cândva un experiment cu poporul nostru; acum este demonstrat.

Adventiștii de ziua a șaptea au adoptat două mese pe zi, în loc de trei. Dar aceasta nu este o lege confesională la ei, deoarece organizarea și disciplina bisericii lor nu au nimic de-a face cu reglementarea unor astfel de chestiuni. Cu toate acestea, în cele mai multe cazuri, ei renunță la cărnurile de carne și iau parte la mâncare doar de două ori pe zi. Aceste fapte le-am aflat din observații personale, în urma unor întâlniri de tabără cu ei din Maine până în Kansas, în vara trecută. Miniștrii noștri predică reforma igienică și o trăiesc oriunde merg. Iar numeroasele noastre publicații o duc la ușile tuturor oamenilor noștri. Mii de oameni au mărturisit beneficiile schimbărilor pe care le-au făcut. Ei raportează o sănătate mai bună și o creștere a forței fizice. Întrebați-i dacă pot efectua la fel de multă muncă fără carne și fără a treia masă ca înainte de a face aceste schimbări, și vă vor spune că, de când obiceiurile lor actuale s-au stabilit pe deplin, pot suporta mai multă muncă și că se bucură mult mai mult de viață. Aceasta este experiența tuturor, fie că este vorba de profesioniști sau de muncitori.

Dumnezeu a conceput orele noastre de somn ca să fie o perioadă de odihnă completă pentru întreaga ființă, cu tot cu stomac. Dar să mâncăm a treia masă și apoi să mergem la culcare; se odihnesc organele digestive? - Nu. Alte părți ale sistemului se odihnesc; dar acea moară a stomacului trebuie să macine materia primă pe care o are la îndemână, altfel vor rezulta rele și mai mari. Așa că ea

macină, în timp ce proprietarul ei doarme imperfect. El se întoarce neliniștit dintr-o parte în alta. Creierul simpatizează cu stomacul suprasolicitat. Urmează vise rele, poate chiar coșmaruri; iar dimineața, cel care mănâncă cina se trezește cu senzații proaste în stomac, leșin, respirație urât mirositoare, depresie și poate dureri de cap. Se simte condamnat pentru ceva, nu știe pentru ce. De fapt, dacă treburile casnice nu decurg fără probleme, este hotărât supărat. Păsările cântă, dar el nu le aude. Răsare soarele glorios, dar ce se întâmplă cu el? Asta nu este mai mult decât a făcut în fiecare dimineață timp de șase mii de ani. Cu inima grea și cu o figură tristă, el își ia în primire îndatoririle zilei.

Nu există nicio scuză bună pentru durerea de cap obișnuită de dimineață. Când dormiți, lăsați stomacul să se odihnească, precum și toate celelalte părți ale sistemului. Luați în fiecare zi două mese complete și sănătoase și lăsați toate celelalte obiceiuri să fie cumpătate și corecte, și vom auzi la fel de puțin de dureri de cap ca și de dureri de mână sau de picioare. Munca, fizică sau mentală, poate arunca sângele la creier, iar omul obosit poate merge la odihnă cu dureri de cap.Dar dacă stomacul nu se încarcă cu a treia masă și dacă omului întreg i se permite să se bucure de odihnă în timp ce doarme, sângele se va retrage din cap, iar dimineața se va trezi fără dureri, odihnit și împrospătat de somn, din creștetul capului până la talpa piciorului. El simte nu numai influența restauratoare a somnului dulce în întreaga sa ființă, ci se află în posesia unui beneficiu moral care este de neprețuit. El se trezește cu un stomac curat, cu un cap limpede, cu o inimă liberă, cu o conștiință curată (dacă se poartă cu dreptate, iubește mila și umblă cu umilință cu Dumnezeu) și cu un spirit plin de vitalitate.Limbajul sufletului său este: "Tot ce are suflare să laude pe Domnul".Psalmii 150:6 Cât de încântătoare pentru un astfel de om este strălucirea(zorii) unei dimineți de vară! El se trezește pentru a se alătura cântăreților fericiți care își rostesc laudele matinale către Dumnezeul naturii. El întâlnește din nou soarele care răsare cu bucurie și îi salută pe membrii casei sale cu sentimente de tandrețe și dragoste. Și astfel se îndreaptă spre îndatoririle zilei, bucurându-se de sănătatea trupului și a minții, simțind că este un om și că este competent pentru sarcinile vieții.

Este adevărat că mizeriile acestei vieți sunt alcătuite din rezultatele firești ale multor păcate; dar noi credem în mod solemn că printre acestea se află în prim-plan păcatul lăcomiei, în special sub forma celei de-a treia mese. Din punct de vedere moral, acest păcat este unul teribil. Îl înjosește pe om și îl face pământean, senzual, diavolesc. A mânca și a bea la modă, - adică din ceea ce nu a fost conceput ca hrană pentru om, - și prea des, este un ultraj adus stomacului. Ea dereglează aparatul digestiv, îndobitocește și întunecă puterile morale și intelectuale, întărește și inflamează pasiunile. Ceea ce este asemănător cu Dumnezeu în om este coborât pentru a servi instinctelor inferioare.

Multe persoane cu o constituție puternică, care sunt angajate într-o muncă activă, în aer liber, nu par a fi afectate de obiceiurile greșite de a mânca și de a bea. Unii dintre ei pot trăi până la bătrânețe; dar în multe cazuri, aceste obiceiuri greșite duc la dispepsie nervoasă, urmată de rele fizice și morale care afectează grav viața creștină. Dispepticul suferă o depresie a spiritului și adesea cade într-o stare de descurajare, care uneori se coace în disperare. Astfel de persoane aruncă o umbră, în loc să lumineze lumea. Ele sunt, de fapt, o povară pentru ele însele și pentru toți cei din jurul lor. Influența acestor creștini mohorâți, descurajați și dispeptici contribuie în mare măsură la imprimarea în mintea tinerilor a ideii că religia este calculată pentru a-i priva de fericirea reală și că este total nepotrivită pentru anii lor.

Cred în mod solemn că nouăzeci la sută din deznădejdea, disperarea și ceea ce se numește nebunie religioasă sunt cauzate de abuzul de stomac. Cel care se uită prin sticla afumată nu vede nimic luminos și plăcut. Frumusețile naturii și ale artei par toate pătate și sumbre. La fel și creștinul dispeptic Îl vede pe Dumnezeu, pe Hristos, îngerii și cerul printr-un creier întunecat de abuzul continuu al stomacului.

Dar omul care nu cunoaște faptele din acest caz strigă că cei care au întreprins o reformă în alimentație mor de foame! Haideți să vedem. Masa mea este servită de paisprezece ori în fiecare săptămână din următoarele soiuri, pregătite de un bucătar inteligent, sub orice formă atrăgătoare:

Legume. - Cartofi, napi, păstârnac, ceapă, varză, dovlecei, mazăre, fasole, etc.

Cereale. - Grâu, porumb, secară, orz, fulgi de ovăz, orez, făină, amidon de porumb și altele asemenea.

Fructe. - Mere, pere, piersici, căpșuni, zmeură, mure, afine, struguri, merișoare, stafide și roșii.

Pe lângă acestea, avem una dintre cele mai bune vaci tinere din Michigan, care este hrănită și tratată astfel încât să asigure familiei noastre de doisprezece persoane aproximativ zece litri pe zi din cel mai bun lapte. Murim de foame? - Nu și noi. "Dar vă puteți permite aceste lucruri în plus?" - Sigur că putem. Ele nu costă, pe tot parcursul anului, la fel de mult ca vechea dietă de carne, condimente etc. Dar nu acesta este motivul nostru pentru schimbare. Obiectul reformei igienice nu este de a economisi bani, ci de a asigura sănătatea, bărbăția, puritatea și cerul.

Când subiectul alimentației sănătoase și al celor două mese pe zi a fost introdus pentru prima dată printre adventiștii de ziua a șaptea, a fost primit favorabil de către majoritate. Acest lucru s-a datorat, în mare măsură, modului în care a fost prezentat. Doamna White a fost prima care a vorbit despre acest

subiect în rândul poporului nostru. Ea a mers din stat în stat, vorbind o dată sau de două ori la fiecare dintre marile noastre adunări. Ea a făcut apel la oameni pe tema temperanței biblice, insistând asupra marilor beneficii și binecuvântări care pot fi obținute prin corectarea obiceiurilor proaste de viață.Subiectul a fost unul fructuos și a fost prezentat într-un stil vesel și serios. Ea a vorbit în fața unor bărbați și femei care considerau Biblia ca fiind cea mai înaltă și mai sigură autoritate, și au fost puțini cei care s-au opus învățăturilor ei. Mulți au renunțat imediat la folosirea cărnii și au adoptat sistemul celor două mese. Mai mulți dintre slujitorii noștri, care fuseseră afectați de boli, au raportat în curând o stare de sănătate mai bună ca urmare a schimbării obiceiurilor lor de viață. Interesul a fost foarte general și părea să crească în mod constant.

În anul 1865, doamna White a pregătit o lucrare de patru sute de pagini, intitulată "Cum să trăim". Ea a fost publicată pentru prima dată în șase broșuri, pentru abonați, de către Asociația Editorială Adventistă de Ziua a Șaptea, Battle Creek, Mich. Aceste broșuri au fost dedicate, câte una pentru fiecare, problemelor legate de hrană, baie, medicamente, aer, îmbrăcăminte și exerciții fizice. A fost tipărită o ediție mare, iar o parte din ea a fost legată într-un volum îngrijit, care a avut o mare vânzare. Era ușor de citit și bine adaptată pentru a răspunde nevoilor oamenilor. A avut o largă circulație în afara adventiștilor de ziua a șaptea, iar influența sa în bine, prin faptul că a atras atenția asupra subiectului reformei igienice, poate fi cu greu estimată.

O altă carte publicată în această perioadă a fost o mică lucrare de șaizeci și patru de pagini, intitulată "Un apel către mame. Marea cauză a ruinării fizice și morale a multora dintre copiii din vremea noastră". Și aceasta a fost pregătită de doamna White, iar o ediție mare a fost publicată de aceeași editură. Mulți prieteni personali au răspândit lucrarea foarte mult, datorită încrederii pe care o aveau că autoarea era învățată în mod special de Domnul.Alții au ajutat la distribuirea ei, datorită adevărului pe care îl prezenta cu seriozitate. Mii de tineri au citit această broșură și mulți au fost reformați de ea. Mii de mame și-au atras atenția asupra importanței de a lua toate măsurile de precauție pentru a-și salva copiii mici de la căderea în obiceiuri rele și vicii poluante. Avertismentul a fost dat cu credincioșie, iar rezultatele sale bune sunt deja evidente.

În prima parte a anului 1865 am devenit pe deplin convins că am obținut mari beneficii din adoptarea principiilor reformei igienice, în măsura în care le înțelegeam. Fusesem afectat de reumatism și de dificultăți la nivelul stomacului și al capului. Acestea dispăreau, iar eu mă bucuram de claritate în gândire, de libertate de spirit și de putere și activitate fizică. Această mare îmbunătățire a sănătății m-a condus la intemperanță în muncă. La îndatoririle mele grele de până atunci s-a adăugat un efort activ de a învăța poporul principiile reformei igienice. Acest lucru a fost pus în aplicare sub forma unor prelegeri pe această temă dimineața și între serviciile religioase la Conferințele noastre de stat.

În acest moment, în timp ce făceam schimbări importante, munca mea ar fi trebuit să se reducă, în loc să crească. Exploram un domeniu nou, ignorând pericolele la care mă expuneam. Dar cu un zel arzător am continuat să lucrez. Într-o dimineață, după o solicitare constantă a puterilor mele mentale și fizice, în timp ce eu și doamna White ne bucuram de plimbarea noastră obișnuită, am suferit un atac de paralizie. Brațul meu drept a rămas nefolositor pentru o scurtă perioadă de timp, iar creierul și puterea de a vorbi au fost atât de afectate încât nu am putut rosti decât un singur cuvânt prietenilor credincioși care se adunaseră în jurul meu, și acela a fost: "Rugați-vă".După o scurtă perioadă de rugăciune, a venit ușurarea, astfel încât am putut ridica brațul paralizat și puteam vorbi în mod imperfect. Dar a urmat dispepsia în cea mai gravă formă a sa, și în trei luni am scăzut cu peste cincizeci de kilograme în greutate. În această stare am continuat timp de aproximativ un an. Dar, prin binecuvântarea lui Dumnezeu și o atenție deosebită acordată legilor sănătății, am reușit în cele din urmă să mă redresez. În ultimii trei ani am renunțat la carnea de vită și am luat doar două mese pe zi. Am muncit din greu și neîncetat, așa cum fac puțini oameni, și am ajuns de la o sută treizeci și patru de kilograme lb Ibs (60 kg) la o sută optzeci lb Ibs (81 kg).

În timpul celor cincisprezece luni de boală gravă, doamna White a fost alături de mine; și, bineînțeles, a fost neapărat tăcută, în ceea ce privește lucrările publice. Prin urmare, munca de a promova reforma igienică în rândul adventiștilor de ziua a șaptea a revenit altora. Iar unii dintre cei care s-au angajat să conducă mișcarea au fost atât de nefericiți încât au adoptat poziții extreme și, în unele localități, au adus oprobriul asupra cauzei.

Aceste extreme au acționat împotriva reformei în două moduri: În primul rând, ele au cauzat o mare cantitate de prejudecăți; și, în al doilea rând, în mintea multora dintre cei care erau doar parțial convertiți la reformă, ele au oferit o scuză pentru a se întoarce la obiceiurile de viață anterioare. Este o mare nenorocire pentru cei care se străduiesc să miște mințile în orice cauză bună, să ajungă la extreme. Munca noastră este de a mișca oamenii; și cu cât putem ajunge la mai mulți oameni, cu atât mai mult bine se realizează. Dacă reformatorii trebuie să greșească, cel mai sigur pentru influența lor și mult mai bine pentru cei pe care vor să-i ajute este să greșească de partea celor mai apropiați de popor.Dacă greșesc pe partea cealaltă, se plasează imediat acolo unde nu pot ajunge deloc la oameni. Unii ar putea fi mulțumiți să adopte poziții extreme și să stea în apărarea lor, alături de cei câțiva care aderă la acestea, lăsând tot restul lumii neinstruită cu privire la principiile generale ale reformei; dar o astfel de cale nu mi se pare potrivită.

Un lucru este cert, instructorii ar trebui să își pună în practică propriile învățături înainte de a le impune altora. Și apoi, când se vor fi stabilit pe deplin și vor trăi cu strictețe propriile sentimente, când vor fi învățat să le prețuiască

foarte mult și vor simți importanța de a le preda altora, ar trebui să se străduiască în mod judicios să îi ridice pe oameni la ele. Au ajuns ei pe o poziție fermă deasupra prietenilor lor și se bucură ei de o poziție mai înaltă decât cea pe care o ocupau doar ieri? atunci ar trebui să-și amintească de "gaura gropii" din care tocmai au fost scoși. Cu toții am fost cândva începători. Cauza este una progresivă. Pe măsură ce avansăm, haideți să luăm cu noi cât mai mulți oameni cu putință.

În orice societate sau asociație de oameni există întotdeauna novici gata să se agațe de cele mai extreme gânduri și sugestii; și cu un spirit mai mult ascuțit decât tolerant, ei își vor susține punctele de vedere în orice moment, oriunde și peste tot. Aceste persoane par să nu se gândească niciodată la cuvintele Învățătorului divin: "Am încă multe lucruri să vă spun, dar nu le puteți suporta acum".[Ioan 16:12]Ei nu învață adevărul conținut în ele, - că mintea umană nu este întotdeauna pregătită să primească chiar și adevărurile importante. Hristos s-a străduit să-i conducă pe ucenicii Săi înainte pas cu pas, pe măsură ce aceștia puteau înțelege noile adevăruri pe care le deschidea mereu în fața lor. El a înțeles filosofia minții și a știut cum să se descurce cu ea.

Nu toți sunt pregătiți să predea. Sunt o sută care ar trebui să ocupe locul de învățăcel, acolo unde există unul adaptat la poziția de profesor. Mulți dintre cei care vorbesc tare și îndelung despre reformă ar fi mai bine calificați pentru această lucrare după ce ar învăța ceva de spus care să arunce o lumină clară asupra subiectului; în timp ce alții eșuează cu totul în eforturile lor de a-i învăța pe oameni, din lipsă de disciplină mentală și de experiență în tratarea cu tandrețe a altor minți. "Cel care câștigă suflete este înțelept".[Proverbe 11:30]

Toate chestiunile asupra cărora oamenii sunt sensibili ar trebui tratate cu candoare și cu mare grijă, chiar și de către cei care sunt bine informați și competenți să predea, pentru ca nu cumva mințile celor pe care vor să-i instruiască să fie închise de prejudecăți. Dar în ceea ce privește subiectul igienei, care restrânge poftele și pasiunile oamenilor, cei calificați pentru această lucrare ar trebui să aibă o grijă dublă pentru a "spune adevărul în dragoste".

În primele zile ale reformei, au existat erori și extreme atât în practică, cât și în teorie. Ne putem referi la oamenii cu apă rece de acum douăzeci sau treizeci de ani. Acum, hidroterapeuți mai bine informați vorbesc despre un tratament mai puțin "eroic", - apă călduță și băi mai plăcute. Atunci când tratamentul cu apă a fost introdus pentru prima dată, novicii erau, în unele cazuri, vinovați de a rămâne toată noaptea într-un pachet rece, cu cearceafuri ude, și asta, de asemenea, cu acordul prietenilor lor. Ieșeau dimineața tremurând de frig. Este o minune că nu au murit de-a dreptul. Apa rece, aplicată în mod corespunzător, pe o perioadă de timp corespunzătoare, este indispensabilă în anumite boli și pentru anumite persoane. Dar apa rece aplicată în mod necorespunzător are în ea moartea.

Ceea ce este adevărat în cazul utilizării extreme a apei este valabil și în cazul alimentației extreme. Și este foarte regretabil faptul că mentalitatea publică a fost înrăutățită de avantajele care au fost obținute din extremele existente și că bărbații și femeile de bine au devenit prejudiciați față de adevărata filozofie a vieții și a sănătății.

Cu toate acestea, cauza reformei în domeniul igienei merge înainte, iar toți reformatorii luminați și sinceri vor merge pe calea luminii și a dreptului. Schimbările de la obiceiurile de viață dăunătoare la cele favorabile sănătății sunt mari și trebuie făcute cu grijă, mai ales dacă se continuă aceleași obiceiuri de muncă. Este întotdeauna cel mai bine să se muncească mult mai puțin în momentul trecerii la o dietă vegetariană și al adoptării a două mese pe zi. Este un om consumator de tutun, băutor de ceai și cafea, consumator de carne, care își ia cele trei mese? Să înceapă cu tutunul și să renunțe la acesta. Apoi să renunțe la consumul de ceai și cafea, să mănânce mai puțină carne și să facă cea de-a treia masă foarte ușoară. Va constata că aceasta este o taxă grea pentru organismul său.Poate că se simte tot timpul mai rău, dar ce-i cu asta? Există o victorie glorioasă în față. În curând va putea renunța cu totul la consumul de carne. Pofta lui de mâncare va deveni naturală și va putea consuma cu plăcere alimente simple și sănătoase. În continuare, el renunță la cea de-a treia masă. În timp ce doarme, stomacul său se odihnește; iar dimineața nu suferă de leșin, ca atunci când stomacul său a fost solicitat cu cea de-a treia masă. Când se stabilesc obiceiuri corecte de alimentație și se obține victoria asupra apetitului morbid, orele de dimineață, mai ales vara, sunt cele mai fericite și mai bune.

Să ne oprim aici? După ce am obținut victorii și ne bucurăm acum de multe dintre binecuvântările care rezultă din schimbarea obiceiurilor greșite de viață, cât de firesc și coerent ar trebui să așteptăm cu nerăbdare obținerea unor realizări mai înalte și încă mai sfinte în viață și fericire!

Atenția poporului nostru a fost atrasă pentru prima dată asupra efectelor nocive ale ceaiului, cafelei și tutunului în urmă cu aproximativ douăzeci de ani. Timp de treisprezece ani, vocea adevărului, pledând în numele temperanței creștine, a fost auzită printre noi, avertizându-ne împotriva acestor otrăvuri lente, înainte ca atenția noastră să fie atrasă de orice alt progres în ceea ce privește obiceiurile de viață. Aceasta a fost tot ce se putea suporta până când victoria se va întoarce în favoarea purității și a sănătății și împotriva acestor rele populare. Buna lucrare a continuat în mod constant, până când mesele noastre au fost curățate de ceai și cafea, iar casele și persoanele noastre au fost eliberate de mirosul de tutun.

Locuințele și lăcașurile noastre de cult nu mai sunt pângărite de narcoticele murdare. Aici ne vom alătura cântecului de jubileu cu mamele, fiicele și surorile noastre, pentru ca locuințele noastre să fie răscumpărate de această pângărire,

iar tații, fiii și frații să fie liberi de mirosul buruienii blestemate și, cel puțin în această privință, să fie puri și virili.

Ne abținem să intrăm în toate detaliile nefericirii domestice cauzate de procesul lent, dar sigur, de slăbire, boală, nervozitate și agitație provocate de consumul de ceai și cafea. Slavă Domnului că surorile noastre au găsit o eliberare fericită de acești dușmani subtili ai sănătății și fericirii! Cu o sănătate îmbunătățită, eliberate de durerea de cap provocată de ceai, în bucuria unor nervi mai fermi și a unui spirit calm, ele vor permite acum soților, fiilor și fraților, la rândul lor, să se bucure.

Dacă în această chestiune ar fi fost implicată doar curățenia personală, atât bărbații, cât și femeile ar fi putut mulțumi lui Dumnezeu pentru victoriile obținute. Dar aici sunt principii care trebuie menținute și care se extind dincolo de exterior, - principii care afectează bunăstarea noastră nu numai în această viață, ci și în viața viitoare.

Când spunem că cei care au reușit să se elibereze de tirania ceaiului, a cafelei și a tutunului se bucură de o sănătate mai bună, de un creier mai limpede și de un spirit mai echilibrat și mai vioi, afirmăm un fapt despre care mii de oameni dintre noi pot depune mărturie. Dar lucrarea bună a reformei nu s-a încheiat aici. În urmă cu aproximativ șapte ani, atenția oamenilor noștri a fost îndreptată în mod special asupra importanței unei ventilații temeinice și asupra relației dintre o hrană și o îmbrăcăminte corespunzătoare și sănătate. Problema mâncării de carne a fost ridicată și a fost discutată pe deplin și cu sinceritate. S-a hotărât că carnea este mai puțin hrănitoare decât pâinea - o opinie susținută nu numai de cele mai bune autorități medicale din țara noastră și din Europa, ci și de experiența a mii de oameni care au testat singuri acest aspect. Deși admitem că carnea este un aliment, negăm că este cea mai bună hrană pentru om. Ea stimulează sistemul, dar nu îl hrănește și nu îl construiește, așa cum fac cerealele, fructele și legumele. În plus, animalele pot fi mai mult sau mai puțin bolnave, iar prin consumul cărnii lor, omul primește bolile lor în propriul organism.

Se afirmă în mod cert că, în timp ce grâul, porumbul, orzul, secara și ovăzul conțin șaptezeci și cinci de părți de nutriție și douăzeci și cinci de părți de deșeuri, carnea de porc, de vită și de oaie conțin doar douăzeci și cinci de părți de nutriție și șaptezeci și cinci de părți de deșeuri. În această ipoteză, o livră de făină conține la fel de multă hrană ca trei livre de carne. Săracul om poate figura astfel: Bogații plătesc cincizeci de cenți pentru trei kilograme de carne, care nu conțin mai multă valoare nutritivă decât o livră de făină de grâu bună, nebătută, care costă doar patru cenți. Din nou, bietul om poate raționa pe baza unor fapte stabilite: Este nevoie de cinci livre de porumb pentru a face o livră de carne de porc. Trei kilograme de carne de porc nu conțin mai multă hrană decât o livră de făină de porumb; prin urmare, este o meserie grea să arunci paisprezece

cincizecimi din binecuvântarea de aur a unei Providențe generoase și să păstrezi doar o cincime pentru copiii flămânzi, și asta sub formă de carne de porc scârboasă.

Dar se poate argumenta că cineva se simte mai puternic imediat după ce mănâncă din belșug carne. Acest lucru este admis. Același lucru este valabil și pentru ceai și whisky. De asemenea, este adevărat că lâncezeala care urmează influenței stimulatoare a ceaiului și a whisky-ului este resimțită într-o anumită măsură de cei care se hrănesc în mare măsură cu carne. Și în acest sens, autorul poate vorbi din experiență.După un mic dejun îndelungat cu friptură de vită, senzația de leșin obișnuia să ceară un prânz până la ora 11. Acum, după un mic dejun la 6:30 dimineața, compus din legume, fructe și pâine, nu mai este nevoie de nimic până la 12:30. Și este mărturia a sute de persoane cu digestia slabă că leșinul pe care îl simțeau atunci când mâncau carne de trei ori pe zi a dispărut de când s-au abținut complet de la carne și iau doar două mese pe zi din cereale, fructe și legume.

Nimeni să nu-și imagineze, totuși, că toate beneficiile reformei igienice se vor realiza într-o zi, într-o săptămână sau chiar într-un an. S-ar putea să fie nevoie de cinci sau zece ani pentru ca cei care suferă de obiceiuri de viață greșite să dovedească rezultatele bune ale conformării la legile naturii. Cândva, aceste schimbări erau un experiment pentru poporul nostru, dar experiența anilor a demonstrat importanța lor. Cu cât ne bucurăm mai mult timp de binecuvântarea care rezultă din aceste schimbări, cu atât mai clar se vede și cu atât mai mare este estimarea noastră a valorii sale.

INSTITUȚII DE SĂNĂTATE

În vara anului 1866, prin influența doamnei White, au fost puse bazele primei instituții de sănătate a adventiștilor de ziua a șaptea. Într-adevăr, instituția fondată la acea vreme a fost una dintre primele de acest fel din partea de vest a Statelor Unite. Poate că se poate spune că a fost prima de acest fel din Statele Unite, sau din lume, deoarece poseda multe caracteristici unice și nu era condusă ca o schemă de a face bani. Între treizeci și patruzeci de mii de dolari au fost strânși pentru această întreprindere de către prietenii sănătății și ai reformei temperanței. A fost ales un amplasament adecvat, iar Institutul de Sănătate a fost deschis în august 1866.

În primii ani de funcționare a instituției, apa a fost aproape singurul agent de vindecare folosit și un număr mare de persoane și-au recăpătat sănătatea prin utilizarea atentă a băilor și prin reglementarea sănătoasă a dietei, a odihnei, a exercițiilor fizice și a obiceiurilor generale de viață. După zece ani de activitate foarte reușită ca și cură cu apă, instituția a fost reorganizată sub o nouă conducere și cu un domeniu de aplicare mai larg. Numele a fost schimbat din "Institutul de Sănătate" în "Sanatoriul medical și chirurgical".De atunci,

managerii s-au angajat să furnizeze pacienților lor toate remediile raționale cunoscute pentru boli. Facilitățile de tratament s-au extins în mod constant, dar în niciun moment nu au fost mai mult decât suficiente pentru a face față clientelei în creștere rapidă a instituției. Cele patru clădiri originale din lemn au lăsat locul a două structuri frumoase din cărămidă, capabile să găzduiască câteva sute de bolnavi.

În momentul scrierii acestui articol, familia instituției, formată din pacienți, asistente și infirmiere, numără peste șase sute de persoane. Aproape patru sute de mii de dolari sunt investiți în clădiri și aparate medicale, iar persoanele competente, care vizitează această instituție după ce au vizitat principalele instituții medicale din lume, declară fără ezitare că nu există nicio instituție în lumea civilizată care să egaleze această instituție în ceea ce privește amploarea și caracterul complet al facilităților sale pentru îngrijirea bolnavilor.

În urmă cu câțiva ani, managerii, care nu au reușit să facă față cererii tot mai mari de asistente și infirmiere calificate, au înființat o școală de formare pentru asistente, care a devenit cea mai mare școală de acest gen din Statele Unite. În prezent, aproape o sută de asistente medicale sunt angajate în sanatoriu. Școala de formare numără peste optzeci de elevi.Cursul de formare din această școală este atât de amănunțit, încât absolvenții săi sunt în permanentă căutare. Aproape zilnic, managerii primesc apeluri pentru asistente medicale din diferite părți ale Statelor Unite, pe care nu le pot satisface. Zeci de tineri, bărbați și femei, au primit deja pregătire pentru posturi foarte utile și profitabile, iar reputația școlii este de așa natură încât managerii nu pot primi decât o mică parte dintre cei care solicită acest lucru.

De asemenea, în cadrul instituției se desfășoară o școală de formare în economie domestică, în cadrul căreia tinerii, bărbați și femei, sunt instruiți în arta și știința gospodăriei economice. Acest departament cuprinde una dintre cele mai excelente școli de gătit din Statele Unite și funcționează pe tot parcursul anului. Zeci de tineri și tinere din diferite țări europene, precum și din diferite părți ale Statelor Unite, frecventează în mod constant aceste școli.

O altă linie de muncă educațională este Grădinița Sanitarium, în care copiii sunt învățați și instruiți după cele mai sănătoase metode pentru dezvoltarea minții și a corpului. Managerii acestui departament au organizat recent un curs de instruire pentru tinerele femei care doresc să se dedice acestei ramuri a muncii educaționale.

De asemenea, se organizează un curs de instruire în scopul de a pregăti persoanele pentru a se angaja în munca misionară de sănătate și temperanță. Acest curs cuprinde nu numai instruirea în principiile de igienă și temperanță, dar oferă și o pregătire în cele mai bune metode de transmitere a instruirii

altora prin discuții, conversații, lecturi și distribuirea de literatură despre sănătate.

Generozitatea acționarilor, care au renunțat la dividendele lor pentru a le folosi în scopuri caritabile, a permis managerilor să extindă avantajele instituției la sute de persoane demne și sărace. Activitatea în acest departament, de la organizarea instituției, se ridică la mai mult de o sută de mii de dolari, adică aproape de trei ori mai mult decât întregul capital social inițial, ca o lucrare care se autofinanțează. Succesul acestei întreprinderi este de neegalat, iar acțiunile sale caritabile se extind în mod constant în linii noi, atât de repede cât permit fondurile instituției.

În anul 1877, o instituție de sănătate, bazată în esență pe aceleași principii ca și sanatoriul din Battle Creek, a fost înființată la St. Helena, Cal. Această instituție, cunoscută sub numele de Rural Health Retreat (Reîntregirea sănătății în mediul rural), s-a transformat într-o instituție mare și înfloritoare, capabilă să îngrijească o sută de invalizi, iar sute de bolnavi și-au recăpătat sănătatea prin agenția sa.O altă instituție a fost deschisă recent la domnul Vernon, Ohio; și mai multe instituții mici, în mare parte private, au apărut în diferite părți ale Statelor Unite, fiind conduse de cei care au fost conectați, mai mult sau mai puțin, cu instituția de sănătate originală din Battle Creek. În prezent, există planuri pentru înființarea unei instituții secundare într-o parte din Colorado.

REVISTE DE SĂNĂTATE

În momentul înființării primei instituții de sănătate, a fost inițiată publicarea unei reviste, cunoscută sub numele de Health Reformer (Reformatorul sănătății), cu scopul de a promulga principiile reformei sănătății și temperanței, care erau susținute și practicate la Institutul de Sănătate. În scurt timp, revista a obținut o listă mare de abonamente și a devenit una dintre cele mai răspândite publicații de sănătate din Statele Unite. Aproximativ în momentul reorganizării Institutului de Sănătate, numele revistei a fost schimbat în Good Health (O sănătate bună), sub care este publicată în prezent. Probabil că nici o altă revistă de acest gen nu exercită o influență atât de largă în interesul sănătății, al temperanței și al reformei purității sociale, ca aceasta.

În urmă cu opt sau nouă ani, la Christiana, în Norvegia, a fost lansată o revistă de sănătate în limba daneză. În scurt timp, aceasta a devenit atât de populară încât a fost necesară publicarea unei ediții și în limba suedeză. Mai recent, două reviste în limbile scandinave au fost lansate în această țară, astfel încât acum există patru reviste de sănătate în aceste limbi, fiecare dintre ele având o largă circulație.

Cu câțiva ani în urmă, managerii de la *Reîntregirea sănătății în mediul rural*au înființat o revistă cunoscută sub numele de Pacific Health Journal

(Jurnalul de sănătate din Pacific), care a avut un tiraj generos și a realizat multe lucruri în ceea ce privește diseminarea principiilor de sănătate și a reformei temperanței.

În plus față de diversele reviste menționate, au fost publicate sute de mii de cărți, broșuri și pliante.

Înainte de a părăsi acest subiect, se cuvine să atragem atenția asupra unei preziceri făcute de doamna White cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, cu privire la instituția de sănătate din Battle Creek: "Cu toate eforturile din fiecare departament, depuse într-o manieră corectă și judicioasă, și cu binecuvântarea lui Dumnezeu, instituția se va dovedi un succes glorios." O altă afirmație, făcută înainte ca instituția să fi ajuns la jumătate din dimensiunile și facilitățile sale actuale, este următoarea: "Dacă [sanatoriul] este condus într-un mod pe care Dumnezeu îl poate binecuvânta, va avea un mare succes și va fi înaintea oricărei alte instituții de acest fel din lume."

Următorul articol al doamnei White stabilește în mod clar principiile după care ar trebui să fie condus sanatoriul:

ARTICOL SCRIS DE E. G. WHITE - O INSTITUȚIE DE SĂNĂTATE.

231- 236 – E. G. WHITE CONTINUARE

EXPERIENȚĂ PERSONALĂ

Următoarele schițe ale vieților prezbiterului Bates și ale prezbiterului Andrews au fost scrise de prezbiterul James White în 1877 și au apărut în paginile revistei *O sănătate bună*din acel an: - PREZBITER JOSEPH BATES.

Schițe din viețile oamenilor mari și buni sunt oferite lumii în beneficiul generațiilor care le urmează.Viața umană este mai mult sau mai puțin un experiment pentru toți cei care intră în ea. De aici observația frecventă că trebuie să trăim o viață pentru a învăța cum să trăim. Această maximă, în toată forța ei de exprimare necalificată, poate fi o afirmație corectă în cazul celor încrezători în ei înșiși și nechibzuiți; dar nu trebuie să fie în întregime adevărată pentru cei care au avut părinți buni și înțelepți și care au respectul cuvenit pentru oamenii prudenți și buni care au făcut din viață un succes.Pentru cei care profită de experiențele celor care au luptat lupta cea bună și care și-au încheiat cursul cu bucurie, viața nu este în totalitate un experiment. Contururile sale generale, ca să spunem așa, pot fi modelate după cei care, prin harul lui Dumnezeu, au devenit buni, nobili și cu adevărat mari, alegând și apărând ceea ce este corect.

Tinerii și tinerele care reflectă pot dobândi, chiar înainte de a părăsi grija părinților, o educație practică care le va fi de neprețuit în viața viitoare. Acest lucru poate fi realizat într-o măsură considerabilă prin observare atentă; dar citind viețile unor oameni demni, ei pot învăța lecții prin care se vor întări împotriva răului și vor fi capabili să aleagă binele, care se află de-a lungul întregii căi a vieții umane.

După Domnul nostru Iisus Hristos, Noe, Iov și Daniel ne sunt prezentați de scriitorii sacri ca modele demne de urmat. Scurtele schițe despre credința, răbdarea, fermitatea și excelența morală a acestor oameni și a altor bărbați sfinți, așa cum se găsesc în paginile istoriei sacre, s-au dovedit a fi de o valoare inestimabilă pentru toți cei care vor să poarte (meargă) în mod demn numele de creștin.Ei au fost oameni supuși unor pasiuni asemănătoare cu ale noastre. Au fost unii dintre ei, uneori, biruiți de rău? oamenii rătăciți din vremea noastră pot binecuvânta și ei această înregistrare; pentru că ea afirmă cum acești vrednici din vechime au învins răul și și-au răscumpărat pe deplin erorile, astfel încât, devenind de două ori victorioși, ei strălucesc cel mai mult pe pagina sacră.

În epistola sa către Evrei, Pavel oferă o listă de eroi ai credinței. În capitolul unsprezece, el îi menționează pe Abel, Enoh, Noe, Avraam, Isaac, Iacov, Iosif, Moise și profeții, care, prin credință, au supus regate, au făcut dreptate, au obținut promisiuni și au astupat gurile leilor. Apostolul îi prezintă pe acești martori ca modele pentru biserica creștină, după cum se poate vedea prin folosirea pe care o face în primul verset al capitolului care urmează: "De aceea, având în vedere că și noi suntem înconjurați de un nor atât de mare de martori, să lăsăm deoparte orice greutate și păcatul care ne împresoară atât de ușor, și să alergăm cu răbdare la cursa care ne este pusă înainte".

De pe vremea apostolului, au existat mulți care au exemplificat în viața lor aceleași principii ferme pentru care au fost lăudați vrednicii antici. Bătrânul Joseph Bates a fost un astfel de om. Viața lui a fost plină de motive altruiste și de acțiuni nobile. Ceea ce face ca istoria sa timpurie să fie extrem de interesantă pentru prietenii săi personali este faptul că a devenit un adept devotat al lui Hristos, un reformator profund, un gentleman creștin care s-a maturizat până la o bărbăție nobilă, și toate acestea în timp ce a fost expus la relele vieții de marinar - de la băiatul de cabină din 1807 până la bogatul comandant pensionar din 1828, o perioadă de douăzeci și unu de ani.

De la trandafirul plantat într-un sol adecvat și bine cultivat și crescut cu tandrețe sub privirea atentă a iubitorului de frumos ne așteptăm la frumusețe și parfum, dar ne mirăm de verdele viu, de albul pur și de nuanțele delicate ale nufărului, ale cărui rădăcini se întind până departe în noroiul rece de pe fundul lacului întunecat. Și venerăm Puterea care face ca această perlă a florilor, necultivată și obscură, să-și însușească toate calitățile valoroase și să le respingă pe cele rele.

Deci, pentru a aplica figura, ne așteptăm în mod rezonabil la excelență de caracter la cei care sunt feriți de influențe corupătoare și al căror mediu este cel mai favorabil dezvoltării mentale și morale. În inimile noastre, apăsând până la buzele noastre, sunt binecuvântări pentru toți aceștia. Dar cel care, în prezența perpetuă a celor necultivați și josnici, și fără o mână vizibilă care să îl păzească și să îl îndrume, devine pur și înțelept și își dedică viața slujirii lui Dumnezeu și binelui omenirii, - un filantrop creștin, - un astfel de om este într-adevăr un miracol al dragostei și puterii lui Dumnezeu.

Joseph Bates s-a născut la 8 iulie 1892 [1792]. Următoarea scurtă relatare a filiației și copilăriei sale este preluată din "Autobiografia" sa, publicată în 1868:

"Onorabilul meu tată și strămoșii săi au locuit mulți ani în orașul Wareham, comitatul Plymouth, Massachusetts. Mama mea a fost fiica domnului Barnabas Nye, din orașul Sandwich, comitatul Barnstable, ambele orașe aflându-se la doar câteva ore de mers pe jos de renumitul loc de debarcare al Părinților Pelerini.

Tatăl meu a fost voluntar în Războiul de Independență și a continuat să-și servească țara pe parcursul celor șapte ani de luptă. Atunci când generalul Lafayette a vizitat din nou Statele Unite, în 1825, printre cei mulți care s-au îmbulzit să dea mâna cu el în sălile sale de recepție din orașul Boston s-a aflat și tatăl meu. În timp ce se apropia, generalul l-a recunoscut și l-a apucat de mână, spunându-i: "Ce mai faceți, vechiul meu prieten, căpitanul Bates?" "Vă amintiți de el?", a fost întrebat. Răspunsul său a fost ceva de genul următor: 'Cu siguranță; a fost sub comanda mea imediată în armata americană'.

După război, tatăl meu s-a căsătorit și s-a stabilit în Rochester, un oraș învecinat din comitatul Plymouth, unde m-am născut. La începutul anului 1793 ne-am mutat la New Bedford, la o distanță de aproximativ șapte mile, unde tatăl meu a început să facă afaceri comerciale.

În timpul războiului cu Anglia, în 1812, orașul New Bedford a fost împărțit, iar partea de est a fost numită Fairhaven. Acesta a fost ulterior locul meu de reședință până când m-am mutat cu familia mea în Michigan, în mai 1858.

Pe vremea când eram școlar, dorința mea cea mai arzătoare era să devin marinar. Obișnuiam să mă gândesc cât de mulțumit aș fi fost dacă aș fi putut să mă urc la bordul unei nave care pleca într-o călătorie de descoperire în jurul lumii. Voiam să văd cum arată pe partea opusă. Ori de câte ori mă gândeam să-i cer tatălui meu să mă lase să plec pe mare, îmi pierdea curajul, de teamă că va spune "Nu". Când încercam să-mi destăinui gândul mamei mele, ea se străduia să mă descurajeze și îmi propunea o altă ocupație. În cele din urmă, mi-au permis să-l însoțesc pe unchiul meu într-o scurtă călătorie la Boston, sperând că astfel mă voi vindeca; dar a avut efectul opus. Părinții mei s-au conformat apoi dorințelor mele.

Un nou vas, numit Fanny, din New Bedford, era pe cale să plece spre Europa; comandantul, Elias Terry, a fost de acord cu tatăl meu să mă ia în această călătorie ca însoțitor de bord. În iunie 1807, am plecat din New Bedford pentru a ne lua încărcătura la bord la New York City, cu destinația Londra, Anglia."

Îl urmărim cu tot mai mult interes pe tânărul Bates în experiența sa periculoasă de pe mare și recunoaștem în el un spirit ferm și neînfricat, gata să trăiască conform convingerilor sale de dreptate, și vedem, de asemenea, mâna Providenței în salvări minunate de la pericol și moarte. Odată a avut curajul, în împrejurări grele, să respingă o mită oferită pentru a-l determina să depună un jurământ fals; și, mărturisind adevărul, și-a salvat degetele arătătoare și degetul mare de la mâna dreaptă, cu care a scris în timpul lungii sale vieți pentru a susține și apăra cele mai nobile reforme ale epocii. El spune:

"În timp ce ne felicitam că am scăpat cu bine de naufragiu, două nave cu un aspect suspect încercau să ne taie calea de la țărm. Bilele lor de tun au început curând să cadă în jurul nostru și a devenit recomandabil să ne întoarcem și să îi lăsăm să urce la bord. S-au dovedit a fi doi corsari danezi, care ne-au capturat și ne-au dus la Copenhaga, unde nava și încărcătura au fost în cele din urmă condamnate în conformitate cu decretele lui Bonaparte, din cauza relațiilor noastre cu englezii.

În decurs de câteva săptămâni am fost chemați cu toții la tribunal pentru a depune mărturie cu privire la călătoria noastră. Înainte de aceasta, supercargo-ul nostru, care era și proprietar parțial, ne-a promis o recompensă frumușică dacă vom depune mărturie că am călătorit direct de la New York la Copenhaga și că nu am avut niciun contact cu englezii. Nu toți am fost de acord cu această propunere. În cele din urmă, am fost interogați separat, iar rândul meu a venit primul. Presupun că m-au chemat prima dată în instanță pentru că eram singurul tânăr dintre marinari. Unul dintre cei trei judecători m-a întrebat în engleză dacă am înțeles natura unui jurământ.După ce i-am răspuns afirmativ, m-a rugat să mă uit la o cutie aflată în apropiere, lungă de vreo cincisprezece centimetri și înaltă de opt, și mi-a spus: "Cutia aceea conține o mașină care taie cele două degete arătătoare și degetul mare al fiecăruia care jură pe nedrept aici. Acum", a spus el, "țineți în sus cele două degete arătătoare și degetul mare de la mâna dreaptă". În acest fel am jurat să spun adevărul și, fără să țin cont de niciun fel de considerație, am depus mărturie cu privire la faptele referitoare la călătoria noastră.Ulterior, când ni s-a permis să urcăm la bord, a fost destul de clar că "cutiuța" a scos la iveală mărturia adevărată a tuturor, și anume că am naufragiat după ce ne-am lovit de o insulă de gheață la paisprezece zile de New York; am fost reamenajat în Irlanda, după care ne-am alăturat convoiului britanic și am fost capturați de corsari. După aceasta, unii dintre membrii echipajului nostru, în timp ce se întorceau de la o plimbare în care vizitaseră

închisoarea, au spus că unii dintre prizonieri și-au băgat mâinile prin grilaj, pentru a le arăta că și-au pierdut cele două degete arătătoare și degetul mare de la mâna dreaptă. Era vorba de un echipaj de olandezi, care au fost luați la fel, și care juraseră în fals."

Întrucât scopul principal al acestei schițe este de a-l prezenta pe Bates ca pe un adevărat reformator, vom trece în revistă pericolele și naufragiile, capturile și întemnițările pe mare și pe uscat, scenele de mare suferință și scăpările providențiale din primii opt ani de viață de marinar, până în momentul în care s-a reîntors în cercul natal, în iunie 1815. Vorbind despre această perioadă, el spune:

"Tatălui meu i se spusese de către cei care credeau că știu că, dacă mă voi întoarce vreodată acasă, voi fi la fel ca alți marinari bețivani și bărbați de război. Întâlnirea noastră l-a copleșit. În cele din urmă și-a revenit și m-a întrebat dacă mi-am rănit constituția. "Nu, tată", i-am răspuns eu, "am devenit dezgustat de obiceiurile intempestive ale oamenilor cu care eram asociat. Nu am o dorință deosebită pentru băuturile tari'. Acest lucru i-a ușurat mult mintea".

În 1821, Joseph Bates a devenit comandantul unei nave și a pornit într-o călătorie în America de Sud. Nu numai că a fost responsabil de navă, dar și încărcătura i-a fost încredințată pentru vânzări și retururi. Despre convingerile sale cu privire la subiectul abstinenței totale față de băuturile spirtoase arzătoare, el spune:

"În timpul călătoriei noastre spre casă, am fost convins de o eroare gravă, deoarece de mai bine de un an îmi permiteam să beau băuturi spirtoase, deși înainte practicasem o abstinență totală, fiind dezgustat de efectele înjositoare și demoralizatoare ale băuturii tari și fiind convins că oamenii care beau se ruinează zilnic și se îndreaptă cu pași repezi spre mormântul bețivilor. Deși luasem măsuri pentru a mă feri de calea bețivului, nepermițându-mi în niciun caz să beau mai mult de un pahar de băuturi spirtoase pe zi, lucru pe care l-am respectat cu strictețe; totuși, dorința puternică de a bea acel pahar, atunci când se apropia ora cinei, momentul obișnuit, era mai puternică decât pofta mea de mâncare, și m-am alarmat.În timp ce reflectam la această chestiune, am hotărât solemn că nu voi mai bea niciodată un pahar de băuturi spirtoase și arzătoare cât voi trăi. Au trecut acum aproximativ patruzeci și șase de ani de la acea epocă importantă din istoria vieții mele și nu am cunoștință să fi încălcat vreodată acest jurământ, nefolosind niciodată de atunci băuturi spirtoase, cu excepția scopurilor medicinale. Această împrejurare a dat un nou avânt întregii mele ființe și m-a făcut să mă simt ca un om liber. Totuși, era considerat gentil să bei vin în companie."

Mintea tânărului maestru era în mod evident ferită de influențe corupătoare și profund impresionată de o putere înaltă și sfântă. Asociațiile în

care îl plasa poziția sa erau de așa natură încât îi era aproape imposibil să își respecte angajamentul solemn, dar totuși nu a ezitat. Adevăratul spirit al reformei pusese stăpânire pe el, iar el a mers și mai departe. La trecerea de la Buenos Ayres la Lima, Peru, în 1822, el a obținut o altă victorie, despre care vorbește în felul următor:

"Așa cum în călătoria precedentă mă hotărâsem să nu mai folosesc niciodată băuturi spirtoase și arzătoare decât în scopuri medicinale, așa am hotărât și acum că nu voi mai bea niciodată un pahar de vin. În această lucrare de reformă m-am trezit complet singur și expus remarcilor batjocoritoare ale celor cu care m-am asociat ulterior, mai ales când refuzam să beau cu ei. Cu toate acestea, după toate comentariile lor, cum că nu era nepotrivit sau periculos să bei cu moderație etc., au fost constrânși să recunoască faptul că parcursul meu era perfect sigur."

Pe când se afla în Peru, la câteva luni după ce se hotărâse să renunțe și la vin, eroul nostru a fost pus la grea încercare. Declarația sa, care urmează, arată că, în loc să șovăie și să cedeze la presiunea asociaților, el a făcut încă un pas ferm în reformă:

"Domnul Swinegar, negustorul nostru peruvian, a dat o mare petrecere pentru căpitanii și supercargoii navelor americane, precum și pentru un număr de ofițeri ai escadrilei americane, pe 22 februarie, în onoarea zilei de naștere a generalului Washington. Întrucât eram singura persoană de la masă care se hotărâse să nu bea vin sau băuturi tari din cauza calităților intoxicante ale acestora, domnul S. le-a declarat unora dintre prietenii săi că mă va influența să beau vin cu el. Și-a umplut paharul și m-a provocat să beau. I-am răspuns umplându-mi paharul cu apă.A refuzat să bea dacă nu luam eu vinul. I-am spus: "Domnule Swinegar, nu pot face acest lucru, pentru că am hotărât cu desăvârșire să nu beau niciodată vin". În acest moment, toți cei din companie se uitau la noi. Domnul S. aștepta în continuare să îmi umplu paharul cu vin. Mai mulți m-au îndemnat să dau curs cererii sale. Unul dintre locotenenții escadrilei, aflat la o oarecare distanță mai jos pe masă, a spus: "Bates, cu siguranță nu te vei opune să bei un pahar de vin cu domnul Swinegar". I-am răspuns că nu puteam să o fac. M-am simțit jenat și mi-a părut rău că o companie veselă era atât de preocupată să beau un pahar de vin, încât aproape că a uitat de cina bună pe care o aveau în față. Domnul S., văzând că nu mă va convinge să beau vin, nu m-a mai presat.

În acel moment, convingerile mele profunde în ceea ce privește fumatul trabucurilor mi-au permis să decid că, din acea seară, nu voi mai fuma niciodată un trabuc și nici nu voi mai fuma tutun în niciun fel. Această victorie mi-a ridicat sentimentele și mi-a înălțat mintea deasupra ceții de fum de tutun care îmi întunecase într-o măsură considerabilă mintea, și astfel m-am eliberat de un idol pe care învățasem să îl venerez printre marinari.

Mă aflam în Oceanul Pacific de aproximativ paisprezece luni, îmi închideam afacerea și mă pregăteam să mă întorc în Statele Unite. Vasul Candace, comandat de căpitanul F. Burtody, era pe punctul de a pleca spre Boston (Massachusetts), vas pe care mi-am angajat călătoria. Căpitanul B. și cu mine am convenit de comun acord, când Candace a ridicat ancora, că din acel moment vom înceta să mai mestecăm tutun.În ultima săptămână a lunii noiembrie 1823, toți oamenii au fost chemați să ridice ancora. Nimeni, în afară de cei care trăiesc aceste sentimente, nu poate spune emoția care umple fiecare suflet, de la căpitan până la băiatul de cabină, atunci când se dă ordinul de a "ridica ancora spre casă". Indiferent câte mări trebuie să treacă, câte furtuni trebuie să întâlnească sau cât de departe de casă, sentimentul de bucurie vibrează în fiecare inimă: "Acasă, acasă, dulce casă!". Ancora noastră a fost ridicată pentru casă!".

Buna noastră corabie a stat acum cu vela principală la catarg, până când a venit barca de la comodor cu speciile și argintul nostru, pe care eu și căpitanul B. le obținusem prin comerț. Când acestea au fost în siguranță la bord, toate pânzele au fost puse pe navă. Acum era noapte, iar noi treceam de ultimul nostru reper (St. Lorenzo) și plecam pentru o lungă călătorie de opt mii cinci sute de mile. Stewardul a anunțat că este gata cina. "Uite-mi tutunul, Bates", a spus căpitanul B., luându-l din gură și aruncându-l peste bord."Și iată-l și pe al meu", am spus eu, și asta a fost ultima dată când mi-am murdărit buzele. Dar căpitanul B. nu a reușit să învingă și s-a străduit din răsputeri să mă convingă să-i țin companie. Acum eram liber de toate băuturile distilate, de vin și de tutun. Pas cu pas obținusem această victorie. Natura nu mai cerea niciuna dintre ele și nu mai foloseam niciodată aceste articole, decât pentru a le ține companie asociaților mei. Câte milioane de oameni au fost ruinați de astfel de obiceiuri degradante și pernicioase! Cât de mult m-am simțit mai mult ca o ființă umană atunci când am dobândit măiestria în aceste lucruri și le-am depășit pe toate!

De asemenea, făceam mari eforturi pentru a învinge un alt păcat, pe care îl aflasem de la marinarii răi. Acesta era obiceiul de a folosi un limbaj blasfemiator. Tatăl meu fusese un om care se ruga de când îl cunoșteam. Mama mea a îmbrățișat religia când eu aveam aproximativ doisprezece ani. Nu am îndrăznit niciodată, nici măcar după căsătoria mea, să vorbesc ireverențios despre Dumnezeu în prezența tatălui meu. Întrucât el se străduise să mă formeze pe calea pe care trebuia să merg, eu cunoșteam drumul; dar scenele zbuciumate ale vieții mele de marinar mă abătuseră de la calea pe care încercam acum să o recuperez."

Căpitanul Bates a ajuns acasă, în Massachusetts, în februarie 1824, și a rămas cu familia și prietenii săi câteva luni. În acest timp, un nou bric numit Empress, din New Bedford, a fost lansat, echipat și pus la punct după bunul său plac, iar în august a plecat spre Rio de Janeiro, oprindu-se la Richmond, Virginia,

pentru a termina încărcarea navei. În această traversare, experiența sa s-a aprofundat și a avansat în continuare în reformă. El spune:

"Din momentul în care m-am hotărât să nu mai beau vin (în 1822), am băut ocazional bere și cidru. Dar acum, la ridicarea ancorei din Hampton Roads, am decis ca de acum înainte să nu mai beau nici bere, nici cidru, de orice fel. Perspectivele mele de a face o călătorie profitabilă și reușită erau mai măgulitoare decât ultima; pentru că acum dețineam o parte din Empress și din încărcătura sa și aveam încrederea partenerilor mei de a vinde și cumpăra încărcături ori de câte ori se dovedea a fi în avantajul nostru și de a mă folosi de judecata mea pentru a merge în ce parte a lumii voiam.Dar, cu toate aceste multe avantaje pentru a mă îmbogăți, mă simțeam trist și îmi era dor de casă. Îmi făcusem rost de o serie de cărți pe care le numeam interesante, pe care să le citesc în orele mele libere. Soția mea credea că erau mai multe romane și romanțede dragoste decât era necesar. Când mi-a împachetat cufărul cu cărți, ea a așezat un Nou Testament de buzunar, necunoscut mie, deasupra lor. Când am deschis acest cufăr, am luat Noul Testament și am găsit în primele pagini următorul poem al doamnei Hemans, pus acolo pentru a-mi capta atenția:

"Frunzele au timpul lor să cadă,
Și florile se ofilesc la suflarea vântului din nord.
Și stelele să apună - dar toate,
Tu ai toate anotimpurile pentru tine, o, Moarte!

Ziua este pentru grija muritorilor,
Eva, pentru întâlniri fericite în jurul vatrei vesele,
Noaptea, pentru visele somnului, pentru vocea rugăciunii,
Dar toate sunt pentru tine, cel mai puternic de pe pământ.

Tinerețea și trandafirul de deschidere
Pot părea lucruri prea glorioase pentru putrezire,
Și îți zâmbesc; dar tu nu ești unul dintre aceia
Care așteaptă ca floarea coaptă să-și prindă prada.

Noi știm când lunile vor apune,
Când păsările de vară de departe vor traversa marea,
Când nuanța toamnei va colora boabele de aur,
Dar cine ne va învăța când să te căutăm pe tine?

Este atunci când prima furtună de primăvară
Vine să șoptească acolo unde zac violetele?
Este atunci când trandafirii din calea noastră pălesc?
Ei au un singur anotimp - toți sunt ai noștri pentru a muri!

Tu ești acolo unde spumegă valurile;
Tu ești acolo unde muzica se topește în aer;
Tu ești în jurul nostru, în casa noastră liniștită;
Și lumea ne cheamă în față - și tu ești acolo."

"Aceste rânduri mi-au captat atenția. Le-am citit din nou și din nou. Interesul meu pentru romanțe și romane de dragoste a încetat din acea oră. Dintre multele cărți, am ales "Creșterea și progresul religiei în suflet" a lui Doddridge. Aceasta și Biblia mă interesau acum mai mult decât toate celelalte cărți."

Împărăteasa a sosit la Pernambuco, în Brazilia, la 30 octombrie, unde comandantul ei a fost asaltat de asociații săi, așa cum a fost și în alte locuri, pentru că a refuzat să ia vin la cină, această practică fiind foarte răspândită în America de Sud:

"O companie mare dintre noi lua masa cu consulul american, domnul Bennet. Doamna acestuia, aflată în capul mesei, și-a umplut paharul și a întrebat: "Căpitane Bates, să am plăcerea de a bea un pahar de vin cu dumneavoastră?". Eu am răspuns și mi-am umplut paharul cu apă. Doamna B. a refuzat, dacă nu-mi umpleam paharul cu vin. Ea știa, din cunoștințele noastre anterioare, că nu beam vin, dar s-a simțit dispusă să mă determine să nu-mi respect hotărârile anterioare. Cum poziția noastră de așteptare a atras atenția celor din companie, unul dintre ei a spus: "De ce, domnule Bates, refuzați să beți în sănătatea doamnei Bennet printr-un (într-un) pahar de vin?". I-am răspuns că nu beau vin cu nicio ocazie și am rugat-o pe doamna B. să accepte oferta mea. Ea a acceptat și a băut în sănătatea mea printr-un (într-un) pahar de vin, iar eu printr-un (într-un) pahar de apă.

Subiectul conversației s-a axat acum pe băutura vinului și pe cursul meu în legătură cu aceasta. Unii au ajuns la concluzia că un pahar de vin nu ar face rău nimănui. Este adevărat, dar persoana care bea un pahar ar fi înclinat să bea încă unul, și încă unul, până când nu ar mai fi avut nicio speranță de a se îndrepta. Cineva a spus: "Aș vrea să pot face ca și căpitanul Bates; mi-ar fi mult mai bine". Altul a presupus că eram un bețiv reformat. Cu siguranță că nu era nimic rău să bei moderat. M-am străduit să-i conving că cea mai bună cale de a rezolva afacerea era să nu o folosești deloc. Cu altă ocazie, un căpitan mi-a spus: "Ești ca bătrânul domn _____, din Nantucket; el nu ar bea apă îndulcită!".

Trecem peste experiența creștină a căpitanului Bates, introducând doar acele puncte care par strâns legate de progresul său în reformele morale. Este suficient să spunem aici că, în împlinirea hotărârilor luate în timp ce se afla la bordul navei, a ridicat altarul familiei la întoarcerea acasă și a depus jurământul de botez. În acest timp, el a sugerat prima societate de temperanță organizată în acea comunitate, despre care vorbește astfel:

“În aceeași zi, în timp ce ne schimbam hainele, l-am rugat pe vârstnicul M., care m-a botezat, să mă ajute să ridic o societate de temperanță. Cum mintea mea era acum liberă în ceea ce privește această ultimă îndatorire, am fost puternic impresionat de importanța de a-mi uni energiile cu ale altora, pentru a opri, dacă este posibil, ravagiile tot mai mari ale intemperanței. Din moment ce am încetat să mai folosesc băuturi amețitoare, am fost constrâns să privesc acest lucru ca pe unul dintre cei mai importanți pași pe care i-am făcut vreodată. Prin urmare, mi-am dorit cu ardoare aceeași binecuvântare pentru cei din jurul meu.Bătrânul M. a fost prima persoană pe care am rugat-o să mă ajute în această întreprindere; nereușind cu el, m-am deplasat singur și am prezentat hârtia mea pentru semnatari. Bătrânul G., ministrul congregațional, cei doi diaconi ai săi și câțiva dintre principalii oameni din localitate și-au subscris cu promptitudine numele, doisprezece sau treisprezece la număr, și imediat a fost convocată o adunare și a fost organizată "Societatea de temperanță din Fairhaven.

Majoritatea celor puțini dintre noi fuseseră căpitani de vas și văzuseră multe din influența degradantă exercitată de spiritele arzătoare în rândul utilizatorilor săi, în străinătate și acasă. Prin urmare, păreau cu atât mai dispuși să își dea numele și influența pentru a opri acest viciu monstruos. Bătrânul G. a exclamat: "Măi, căpitane Bates, asta este exact ceea ce voiam să văd!". Întâlnirea a fost organizată prin alegerea căpitanului Stephen Merrihew ca președinte și a domnului Charles Drew ca secretar. În așteptarea discuției pentru adoptarea constituției, s-a votat că ne angajăm să ne abținem de la folosirea băuturilor spirtoase și arzătoare ca băutură. Neavând niciun precedent în fața noastră, s-a votat că romul, ginul, coniacul și whisky-ul sunt băuturi spirtoase fierbinți. Vinul, berea și cidrul erau folosite atât de liber ca băuturi, încât majoritatea membrilor noștri nu au dorit atunci să le includă în listă. Au apărut unele îndoieli în rândul minorității dacă am putea să menținem spiritul constituției noastre fără a ne abține de la toate băuturile amețitoare.Unul dintre membrii noștri, care se remarcase întotdeauna prin faptul că făcea multe pentru prietenii săi în vizită, a spus: "Domnule președinte, ce să fac atunci când prietenii mei vin să mă viziteze de la Boston?" "Fă cum fac eu, căpitane S.", a spus un altul; "Nu le-am oferit prietenilor mei băutură în casa mea în ultimii zece ani. 'Oh, vă înșelați', a spus președintele, 'sunt douăzeci!'. Acest lucru a fost spus, fără îndoială, pentru că omul încetase să mai urmeze moda de a-și trata prietenii cu băutură înainte ca alții să fie gata să i se alăture.

S-a întrebat apoi dacă existau societăți de temperanță cunoscute atunci. S-a declarat că anumite persoane din Boston au convenit recent împreună că, în loc să cumpere băutură în cantități mici de la magazine, vor cumpăra băutură la butoi și o vor bea în propriile case. Această asociație a fost numită "Societatea Keg". Dacă vreo societate de temperanță fusese organizată vreodată înainte de cea din Fairhaven, noi nu eram la curent cu acest lucru. La scurt timp după

organizarea noastră, unul dintre noi a fost raportat că și-a încălcat angajamentul.Acesta a negat acest lucru. "Dar erați în stare de ebrietate", am spus noi. El a declarat că nu băuse decât cidru, iar acest lucru a fost permis. Ni s-a spus că soția lui a spus că ar fi preferat ca el să bea coniac, pentru că atunci când se îmbăta cu cidru era mult mai rău dispus. În timpul procesului acestui membru, el a continuat să declare că nu a încălcat litera constituției. Dar era evident pentru societate că el încălcase intenția și spiritul acesteia, lucru pe care nu a vrut să-l recunoască și nici măcar nu a vrut să promită că se va reforma. Prin urmare, a fost expulzat.

Societatea a văzut acum necesitatea de a modifica constituția prin eliminarea cuvintelor "băuturi spirtoase arzătoare" și introducerea în locul lor a cuvintelor "toate băuturile amețitoare", sau altceva care să susțină și să ajute cauza. De aici a fost introdusă o reformă, care în cele din urmă a dus la desființarea tuturor băuturilor amețitoare, cu excepția celor în scopuri medicinale. Această reformă ne-a dat numele de "abstinenți".

Înainte de aceasta, societatea noastră de temperanță a devenit extrem de populară. La rândul lor, casele noastre de întâlnire erau pline de oameni din toate clasele pentru a asculta prelegeri pe această temă; iar convertiții, atât bărbați cât și femei, cu zecile, se angajau cu bucurie în constituția temperanței. Mulți dintre cetățenii din New Bedford care au venit să asculte, s-au unit și ei cu noi. De acolo a fost organizată o societate în orașul lor, dar și în alte locuri. În curând s-au făcut aranjamente și a fost organizată o Societate de temperanță a comitatului Bristol. Societatea de Temperanță a statului Massachusetts a urmat în curând. Ziarele de temperanță, broșurile și conferințele s-au înmulțit în toată țara, iar opoziția a început să se dezlănțuie ca marea învolburată, făcând ca valul temperanței să se retragă pentru o vreme. Apoi a venit "Armata de apă rece", formată din copilași de la patru ani în sus, care își cântau cântecele lor simple în lauda apei, apă rece pură - nicio băutură nu se compară cu apa rece neamestecată.Apelurile lor simple și emoționante, mai ales atunci când erau adunate în cadrul reuniunilor societății lor, păreau să dea un nou impuls cauzei și să le redeștepte părinților lor importanța abstinenței totale de la toate băuturile amețitoare. În timp ce îmi examinam ziarele zilele trecute, am văzut cartea care conținea numele a aproape trei sute de copii care au făcut parte din Armata noastră de apă rece din Fairhaven."

Căpitanul Bates s-a retras de pe mare în luna iunie 1828, după ce dobândise mai mult decât o competență. A început imediat să își dedice timpul și mijloacele reformelor morale și a muncit cu ardoare și cu succes în acest sens timp de aproximativ doisprezece ani, când a devenit adventist. A intrat curând în domeniul conferințelor, lucrând atât ca vorbitor, cât și ca scriitor. În cauza a ceea ce el a considerat a fi adevărul și reforma biblică și-a folosit mijloacele și energiile în restul vieții sale utile, o perioadă de treizeci și doi de ani.

În timpul lungii sale slujbe, de la amiaza vieții până la bătrânețe, nu și-a pierdut deloc ardoarea pentru cauza reformei morale. De fapt, credința sa că Fiul lui Dumnezeu va veni în curând, împreună cu toți sfinții îngeri, pentru a-și primi poporul și a-l duce într-un cer curat, a dat o forță dublă îndemnurilor inspirate la o puritate în viață și avertismentelor de a fi gata pentru venirea acelei zile. În timp ce se adresa poporului pe tema pregătirii pentru a fi gata să-L întâmpine pe Domnul la venirea Sa, l-am auzit adesea aplicând aceste texte cu mare forță:"Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva inimile voastre să se împovăreze de îmbuibare, de beție și de grijile acestei vieți, și ziua aceea să vină pe neașteptate peste voi." "Ce învoială are templul lui Dumnezeu cu idolii?" Căci voi sunteți templul Dumnezeului celui viu, după cum a spus Dumnezeu: "Voi locui în ei și voi umbla în ei; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu". De aceea, ieșiți din mijlocul lor și stați despărțiți, zice Domnul, și nu vă atingeți de necurat, și Eu vă voi primi și vă voi fi Tată și veți fi fiii și fiicele Mele, zice Domnul Atotputernic.De aceea, având aceste făgăduințe, iubiților, să ne curățim de orice murdărie a cărnii și a duhului, desăvârșind sfințenia în frica lui Dumnezeu." "Nu știți voi că sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă cineva pângărește templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci templul lui Dumnezeu este sfânt, și voi sunteți acest templu."Luca 21:34, 2 Corinteni 6:16-18, 7:1, 1 Corinteni 3:16, 17Când așteptăm o vizită din partea unor prieteni pe care îi iubim și îi onorăm, cât de firesc este să punem lucrurile în ordine și să ne îmbrăcăm corespunzător pentru această ocazie! Acest lucru poate ilustra foarte bine acțiunea acelor adventiști care sunt cu adevărat astfel, adoptând regulile unei igiene curate, pure, practice.

Căpitanul Bates și-a început reforma mesei cam în momentul în care a părăsit viața de marinar. El spune:

"Din anul 1824, când am făcut legământul cu Dumnezeu, am trăit conform principiilor abstinenței totale de la toate băuturile amețitoare, dar am continuat să folosesc ceaiul și cafeaua, fără prea multă convingere cu privire la efectele lor otrăvitoare și stimulatoare, timp de mai mult de șapte ani. Cu puținele mele cunoștințe pe această temă, nu eram dispus să cred că aceste stimulente aveau vreun efect asupra mea, până când, într-o vizită socială cu soția mea la unul dintre vecinii noștri, unde ni s-a servit un ceai ceva mai tare decât aveam obiceiul să bem.A avut un efect atât de puternic asupra întregului meu sistem încât nu m-am putut odihni sau dormi până după miezul nopții. Atunci am devenit pe deplin convins - și de atunci nu am mai văzut niciodată un motiv pentru a-mi schimba convingerea - că ceaiul pe care îl băusem a fost cel care m-a afectat atât de mult. De atunci m-am convins de calitățile sale dăunătoare și am renunțat la utilizarea lui.

La scurt timp după aceea, pe baza aceluiași principiu, am încetat să mai beau cafea, astfel încât au trecut aproximativ treizeci de ani de când nu mi-am

mai permis să gust cu bună știință niciuna dintre ele. Dacă cititorul ar trebui să mă întrebe cât am câștigat în această privință, îi răspund că sănătatea mea este mai bună, mintea mea este mai limpede, iar conștiința mea în această privință este lipsită de orice ofensă."

Scriitorul l-a întâlnit pentru prima dată pe Bates la casa sa din Fairhaven, Massachusetts, în anul 1846. La acea vreme, el alungase din farfuria sa carnea de toate felurile, grăsimea, untul și condimentele. Când era întrebat de ce nu mai folosea aceste lucruri, răspunsul său obișnuit era: "Am mâncat partea mea din ele". În acea perioadă, nu a menționat părerea sa despre dieta adecvată nici în public, nici în particular, decât dacă era întrebat pe această temă.

Când am făcut cunoștință cubătrânul Bates, avea cincizeci și patru de ani. Avea o înfățișare frumoasă, ochii limpezi și blânzi, figura sa era dreaptă și de proporții fine și era ultimul om care putea fi ales din mulțime ca unul care a îndurat greutățile și expunerea vieții pe mare și care a intrat în contact cu influențele demoralizatoare ale unei astfel de vieți timp de mai bine de douăzeci de ani. Trecuseră optsprezece ani de când părăsise mările și, în acest timp, viața sa de temperanță rigidă în alimentație, precum și în băutură, și munca sa în sfera pură a reformei morale, a regenerat întregul om, trup, suflet și spirit, până când părea aproape recreat pentru lucrarea specială la care îl chemase Dumnezeu. "Fiți curați, voi care purtați vasele Domnului". Isaia 52:11

Bătrânul Bates a fost un adevărat gentleman. Un om de o mare fermitate și independență naturală, după douăzeci și unu de ani de viață pe mare, o mare parte din timp ca comandant al unor marinari aspri - s-ar putea presupune că ar fi fost exigent și autoritar în eforturile sale de a-i reforma pe alții. Este adevărat, el spunea ceea ce considera a fi adevărul cu mare libertate și îndrăzneală; dar după ce a enunțat principiile și a insistat asupra importanței supunerii față de ele, era dispus să-i lase pe ascultătorii săi liberi să decidă singuri.

Când mulți dintre colegii săi de muncă au îmbrățișat principiile reformei sanitare și au început să le susțină (în jurul anului 1860), el li s-a alăturat în această lucrare cu o mare bucurie de inimă că avea simpatizanți și colegi de muncă în această cauză. Acum a început să vorbească liber despre acest subiect, atât în public, cât și în privat. Până atunci refuzase toate fructele și nucile din cauza obiceiului de a le mânca între mese. Dar când mulți dintre frații săi au adoptat doar două mese pe zi și și-au aranjat mesele cu fructe și nuci, el a început să le mănânce liber la masă.

La o convenție de reformă a sănătății care a avut loc la Battle Creek, Michigan, în primăvara anului 1871, prezbiterul Bates, în vârstă de șaptezeci și nouă de ani, a ținut un discurs de un interes remarcabil, în care a inclus câteva elemente din istoria și experiența sa personală. El a încheiat cu următorul

rezumat al beneficiilor pe care le-a obținut în urma adoptării principiilor reformei igienice:

"1. Din obiceiurile ruinătoare ale unui marinar de rând, cu ajutorul Domnului am păşit în rândurile unor oameni sobri, harnici şi cu discernământ, care au avut plăcerea de a mă angaja şi de a mă promova în chemarea mea, astfel încât, în decurs de nouă ani, am fost supercargo şi coproprietar al vasului şi al încărcăturii pe care o comandam, cu un comision nerestricţionat de a merge unde credeam că este mai bine şi de a-mi continua călătoria atât timp cât consideram că este mai bine, pentru interesul nostru.

În dimineaţa de după sosirea mea la New York, printre muncitorii care au venit la bord pentru a descărca vasul meu, se afla un domn Davis, unul dintre cei mai buni prieteni ai mei în timpul închisorii. Petrecusem multe ore împreună vorbind despre situaţia noastră sumbră, despre starea îngrozitoare şi obiceiurile ruinătoare ale colegilor noştri de închisoare şi am convenit că, dacă vom fi vreodată eliberaţi, ne vom strădui să evităm obiceiul îngrozitor al intemperanţei şi vom căuta să ne facem un loc printre oamenii sobri şi reflexivi. Acum, în afară de asociaţii săi, am conversat liber, iar el a recunoscut cu uşurinţă sentimentele şi hotărârile noastre din trecut, dar cu tristeţe în suflet şi-a recunoscut lipsa de curaj moral pentru a se reforma; şi acum, în acest mod nesigur, căuta o muncă zilnică, atunci când starea lui precară de sănătate i-o va permite.

2. Când am ajuns în acest punct de abstinenţă totală, Dumnezeu, în îndurare, mi-a reţinut atenţia şi, la mărturisirea liberă a păcatelor mele, mi-a acordat, de dragul Fiului Său drag, harul Său bogat şi mila Sa iertătoare.

3. Contrar convingerilor mele anterioare, conform cărora, dacă mi s-ar fi permis să trăiesc până la vârsta actuală, aş fi fost un infirm suferind, din cauza expunerii mele timpurii, urmând marea, mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu şi dragului nostru Domn şi Mântuitor, a cărui bogată binecuvântare urmează întotdeauna fiecărui efort personal de reformare, că sunt în întregime liber de dureri, cu perspectiva îmbucurătoare şi încurajatoare că, dacă voi continua să mă reformez şi voi renunţa la orice greşeală, voi sta, împreună cu urmaşii răscumpăraţi ai Mielului, "fără greşeală înaintea tronului lui Dumnezeu."

Nu este necesar niciun comentariu cu privire la cele de mai sus. Şi nu este aproape deloc necesar să precizăm că acest discurs, rostit de cineva care ajunsese la aproape optzeci de ani şi care putea privi înapoi la o viaţă lungă de autocontrol, marcată pe tot parcursul ei de noi victorii şi noi bucurii, a electrizat audienţa. El stătea atunci drept ca un monument şi putea călca pe trotuare la fel de uşor ca o vulpe. A declarat că digestia sa era perfectă şi că nu a mâncat şi nu a dormit mai bine în nicio perioadă a vieţii sale.

Bătrânul Bates a ocupat un loc important în inimile oamenilor săi. Cei care l-au cunoscut cel mai mult și cel mai bine l-au apreciat cel mai mult. Când colegii săi de muncă mai tineri și mai intimi i-au spus că vârsta sa ar trebui să-l scutească de oboseala vieții itinerante și a discursurilor publice, el a renunțat la armură așa cum un ofițer capturat și-ar preda sabia pe câmpul de luptă. Decizia odată luată, el a fost la fel de triumfător în credință și speranță ca înainte. Doamna White i-a scris, recomandându-i o dietă nutritivă, ceea ce a atras atenția asupra următoarelor declarații caracteristice din stiloul său, scrise în februarie 1872, cu aproximativ patruzeci de zile înainte de moartea sa:

"Dumnezeu să vă binecuvânteze, soră White, pentru favoarea de ieri, 13. Spuneți că trebuie să am o hrană bună și nutritivă. Aflu din raport că mă înfometez și că mă lipsesc de mâncare pentru fiica mea, care este cu mine și singură o bună parte din timp în absența mea; și că atunci când cer binecuvântare la masa mea, Îi cer Domnului să binecuvânteze ceea ce pot mânca, și nu ceea ce este pe masă. Nu sunt vinovat de acest lucru, și nici nu am fost vreodată în toată familia mea, de vreo cincizeci de ani, decât o singură dată; și mă minunez foarte mult cum de au aflat vecinii mei harnici această excepție. Dar vă voi spune circumstanța.

Cu câțiva ani în urmă am fost cu biserica din Vassar, Tuscola Co., Michigan, și am fost invitat să mă adresez lor și copiilor lor într-un hambar pe 4 iulie și, de asemenea, să iau cina cu ei. Mesele au fost în curând ridicate și încărcate cu mâncăruri tentante; și am fost invitat să cer binecuvântarea. Carnea de porc de pe masă știam că era abominabilă și necurată și că Dumnezeu interzisese în mod categoric, prin lege, să se mănânce sau să se atingă de ea. Vezi Leviticul 11:7, 8 (legea, versetul 46); de asemenea, Deuteronomul 14:1-3, 8. Prin urmare, am distins foarte liniștit și am cerut o binecuvântare pentru mâncarea curată, hrănitoare, sănătoasă și legală. Unii șopteau, iar alții zâmbeau, alții se uitau, și așa mai departe.

Morți de foame, cu mai mult decât suficient pentru a mânca! Acum permiteți-mi să vă spun ce avem în casa noastră, prin providența și binecuvântarea lui Dumnezeu, din care putem alege o masă zilnică:

GRÂNE.
0 kg de făină albă superfină.
100 livre de făină graham.
5 bobițe de porumb de grădină alese.
Porumbul pop și dulce din abundență.
Făină de porumb, orez și fulgi de ovăz.
Amidon de porumb, unt, zahăr, sare.
LEGUME.
Trei soiuri de cartofi.
Napi dulci, păstârnac, dovlecei.

Două soiuri de ceapă.
FRUCTE.
11 cutii de conserve de piersici dulci.
6 conserve de struguri dulci.
Căpșuni conservate și uscate.
Dulceață de gutui și struguri.
Roșii la ulcior.
20 de kilograme de piersici dulci uscate.
Cutie de struguri Isabella, aproape consumată.
Trei soiuri de mere și gutui.

Dar oamenii spun, și cred că știu ce spun, că el refuză să își amenajeze masa cu ceai și cafea. Asta e adevărat! Ele sunt otravă. Acum vreo treizeci și cinci de ani foloseam atât ceaiul, cât și cafeaua. După ce m-am retras la miezul nopții de la o petrecere cu ceai, tovarășul meu a spus: "Ce s-a întâmplat? Nu poți să stai liniștit și să dormi?". "Dormi!", am spus eu, nu. 'De ce nu?" a fost următoarea întrebare. 'Oh! Mi-aș fi dorit ca ceaiul doamnei Bunker să fi fost în Indiile de Est. E otrăvit". Aici mi-am luat adio pentru totdeauna de la ceai și cafea. După un timp, soția mea mi s-a alăturat și le-am alungat de la masa și locuința noastră. Acesta este motivul pentru care nu mai sunt pe masa mea.

Se spune, de asemenea, că acest om nu permite ca în casa sa să intre băuturi alcoolice sau băuturi tari. Este adevărat. Vă rog să ascultați motivul meu: Acum cincizeci de ani eram singur pe oceanul nemărginit. Gândurile mele mă tulburau. I-am spus Celui care întotdeauna aude: "Nu voi mai bea niciodată un pahar de tărie sau de băutură tare cât voi trăi". De aceea nu am nicio băutură amețitoare în incinta sau în preajma mea.

Ei bine, mai este un lucru pentru care este fanatic și care îl deosebește de mai mult de jumătate dintre compatrioții săi. Ce anume? - Nu vrea să aibă la el și nici să folosească tutun. Vinovat! Motivul meu: În urmă cu 48 de ani, eram departe, spre apus; nava noastră galantă își croia drum prin marele Pacific. În timpul gărzii de noapte am fost chemați să luăm ceva de băut.Apoi mi-am aruncat tutunul de mestecat în ocean, pentru a nu mai atinge, gusta sau mânui niciodată. Și dați-mi voie să spun că, după ce am obținut victoria asupra acestui viciu care mă amorțește, mă înnebunește și mă abrutizează, am ieșit pe punte în dimineața următoare ca un om mai bun decât am fost vreodată în toată viața mea anterioară. De ce? - Eram liber. Puteam să apreciez lucrarea lui Dumnezeu în mare și în cer, chiar și în valurile care se rostogoleau și se rostogoleau. Puteam să respir liber, inhalând aerul pur al cerului, și să strig. Eram un om liber.

Prin urmare, dacă mi se va cere vreodată tutun, ceai, cafea sau orice băutură puternică de orice fel care intoxică, trebuie să se prezinte un ordin de la Curtea de mai sus.

Aici vine o jumătate de butoi de biscuiți graham și o mulțime de farina, o pâine națională a nativilor sud-americani. Cred că acum sunt bine aprovizionat cu alimente bune și nutritive. Iar dacă există vreo lipsă, am câțiva frați buni și credincioși care par să aștepte să mă servească.

Sunt fratele tău, acum pensionat în Monterey, Michigan. "JOSEPH BATES.

14 februarie 1872.

Bătrânul Joseph Bates a murit la Battle Creek, Michigan, la 19 martie 1872, în al optzecilea de an de viață. Ultimele sale ore, deși caracterizate de dureri prin care puțini oameni au fost nevoiți să treacă, au oferit dovezi clare ale superiorității credinței în Hristos asupra suferinței trupești și a perspectivei unei morți sigure și apropiate rapid. După ce a ales de timpuriu să slujească lui Dumnezeu și după ce timp de mulți ani s-a străduit cu credință să trăiască o viață de neprihănit, ultimul său sfârșit a fost unul la care se pot aștepta doar cei care s-au străduit cu perseverență să păstreze o conștiință lipsită de ofensă față de Dumnezeu și față de oameni.

În încheierea acestei schițe, suntem impresionați de cuvintele lui Pavel, inspirate de o trecere în revistă a propriei sale vieți trecute și de răsplata viitorului glorios: "M-am luptat lupta cea bună, mi-am terminat cursul, am păstrat credința. De acum înainte mi s-a pus la păstrare o cunună de dreptate, pe care Domnul, Judecătorul cel drept, mi-o va da în ziua aceea; și nu numai mie, ci și tuturor celor care iubesc înfățișarea Lui". BĂTRÂNUL J. N. ANDREWS.

John Nevins Andrews s-a născut la Poland, Maine, la 22 iulie 1829. Strămoșii săi paterni s-au numărat printre primii coloniști din această țară, după ce au debarcat la Plymouth la optsprezece ani după sosirea Mayflower și s-au stabilit la Taunton, Mass. În războaiele cu indienii care au urmat, aproape întreaga familie a fost masacrată. În timp ce membrii de sex masculin ai familiei, cu excepția unui băiat bolnav, care a rămas acasă, se aflau la lucru pe câmp, indienii i-au surprins și s-au pus între ei și armele lor.Erau oameni de statură înaltă și cu o mare forță fizică; și în hotărârea lor de a-și vinde viețile cât mai scump posibil, au rupt copaci de dimensiuni considerabile și i-au folosit ca arme. Dar lupta a fost inegală, iar indienii bine înarmați i-au ucis pe toți.

"Amândoi bunicii mei", spune bătrânul Andrews, într-o schiță scrisă de el însuși, "au servit în Războiul de Independență. Numele lor erau David Andrews și John Nevins. Numele celui din urmă mi-a fost dat mie. Bunicul Nevins a fost un om remarcabil pentru pietatea și bunătatea inimii sale. A trăit până la o vârstă foarte înaintată.

Prima mea convingere religioasă a fost la vârsta de cinci ani, când am auzit un discurs al lui Daniel B. Randall din aceste cuvinte: 'Și am văzut un tron mare și alb și pe Cel care ședea pe el, de la fața căruia pământul și cerul au fugit'.

Impresia făcută asupra minții mele a fost atât de vie, încât rareori am citit acest pasaj fără să-mi amintesc acel discurs. Dar abia la vârsta de treisprezece ani L-am găsit pe Mântuitorul. Acest lucru s-a întâmplat în ianuarie 1843. Atunci am devenit profund interesat de doctrina venirii apropiate a lui Hristos și de atunci am prețuit această credință."

Bătrânul Andrews a intrat în slujba creștină în 1850, la vârsta de douăzeci și unu de ani, și timp de douăzeci și șapte de ani a fost un colaborator apropiat și un prieten intim al scriitorului. Este înalt, cu pieptul zvelt și creierul masiv. Când a intrat în slujbă, era afectat de dureri de gât și tuse, iar opinia generală printre prietenii săi era că tuberculoza îi va pune capăt vieții în câțiva ani. Setea lui de educație era mare, însă nu a putut să se lipsească nici de timpul și nici de mijloacele necesare pentru a urma un curs regulat la școală.

Munca sa ca predicator și scriitor a fost excesivă și și-a pus la grea încercare puterile prin studiu continuu. Cu toate acestea, starea sa de sănătate s-a îmbunătățit din 1864, când i s-a atras atenția asupra subiectului reformei sanitare. După cum am mai spus, perspectivele sale de viață și sănătate, când a intrat în slujbă în 1850, erau foarte sumbre. Iar faptul că și-a recăpătat sănătatea în timp ce muncea intens, lipsindu-se de perioade de recreere și scurtând frecvent perioadele potrivite de somn, oferă cea mai puternică dovadă a beneficiilor reformei igienice.

În 1871, un prieten personal l-a rugat să scrie experiența sa pentru un alt prieten din Providence, R. I. Despre această cerere, vârstnicul Andrews spune:

"Cerându-mi să îi scriu direct prietenului său, corespondentul meu remarcă în mod sincer că "mulți oameni nu vor crede ceea ce apare în ziare sau în periodice, dar o relatare personală va fi întotdeauna suficientă pentru a înlătura vechile prejudecăți". Acum există un motiv pentru această necredință și neîncredere care este cu siguranță foarte importantă.Presa abundă în relatări despre vindecări minunate realizate cu astfel de medicamente; iar ideea fiecărei afirmații este aceasta: "Dacă vreți să aveți sănătate, cumpărați acest remediu minunat". Oamenii raționali au hotărât de mult timp că aceste certificate sunt, în marea majoritate a cazurilor, complet nesigure și că au fost create cu scopul evident de a-l îmbogăți pe proprietarul "remediului inegalabil" pe care îl preamăresc.

Acum, de ce nu ar trebui ca reformatorii din domeniul sănătății să fie la fel de discreditați în general și cu promptitudine ca și vânzătorii diverselor "corale magice" și "balsamuri vindecătoare" oferite peste tot "pentru a ușura suferința umanității"? Ar trebui, dacă pot fi pe bună dreptate clasificați împreună. Și dacă același principiu guvernează acțiunea fiecăruia, atunci să fie condamnați în același mod.

“Dar observați contrastul: Susținătorii sistemului de igienă declară, ca principiu fundamental, că sănătatea poate fi recâștigată sau păstrată numai cu condiția ca noi "să încetăm să facem răul și să învățăm să facem binele"; în timp ce vânzătorii preparatelor minunate menționate mai sus declară, ca unul dintre cele mai convingătoare motive pentru utilizarea medicamentelor lor, că "nu este necesară nicio schimbare a regimului alimentar sau a obiceiurilor de viață pentru a beneficia de acest remediu minunat".

“Prima parte declară că puterea de refacere există doar în forțele vitale pe care Dumnezeu ni le-a dat; cealaltă, că ea se găsește în droguri. Prima afirmă că puterea de refacere din noi înșine este singura care ne poate da sănătate, dar că o va face numai cu condiția abținerii de la obiceiuri greșite și a unei simple ascultări de legile ființei noastre. Dar celălalt răspunde în batjocură: "Toate acestea sunt prostii; puteți mânca, bea și acționa cum doriți, fără niciun pericol de consecințe nefaste, cu condiția să folosiți liber balsamul meu vindecător".

Care dintre aceste părți are dreptul la încrederea noastră? Unul dintre ele nu cere bani, dar insistă ca noi să ne guvernăm după legile pe care Autorul ființei noastre le-a stabilit în cadrul propriei noastre organizații. Cealaltă ne cere să nu ne supunem liber și ne promite imunitate împotriva consecințelor nefaste cu condiția să folosim medicamentele pe care doresc să le cumpărăm de la ei.

Știm care dintre aceste două feluri de învățătură este cea mai atrăgătoare pentru mulțimi; dar nu ar fi bine să ne întrebăm care este cea mai rezonabilă? Una dintre ele declară că supunerea față de legile vieții este singura condiție pentru a avea sănătate. Cealaltă afirmă că Dumnezeu a prevăzut mijloace prin care oamenii pot să nu se supună în mod deliberat acelor legi și totuși să scape de consecințele acestei neascultări; și că acest mijloc este ceva cunoscut doar de cei care spun acest lucru, și că poate fi obținut doar cu condiția să îi plătești bine pentru el. De care parte se află rațiunea și bunul simț? De partea autocontrolului sau de partea autoindulgenței? Și care dintre aceste două clase încearcă să obțină banii dumneavoastră sub pretexte false?

Cred cu tărie în principiile reformei în domeniul sănătății. Am motive să fiu așa. Judecata mea este convinsă că principiile sale sunt rezonabile, corecte și adevărate. Mai mult, am dovedit că sunt adevărate prin testul experienței reale. Prin urmare, în acest caz, nu spun doar ceea ce am auzit, ci mărturisesc și ceea ce știu. Am crezut în reforma în domeniul sănătății atunci când i-am aflat pentru prima dată principiile, pentru că pentru mine erau adevăruri evidente. Dar nu există învățător ca experiența. Încă de când am fost instruit pentru prima dată în acest sistem, am crezut că este adevărat; dar experiența de șapte ani îmi permite să vorbesc acum ca unul care știe ce afirmă.

Nu încerc să instruiesc oamenii în știința fiziologică și igienică. Sunt destui care pot face acest lucru și care sunt pe deplin competenți pentru această

sarcină. Vorbesc mai degrabă așa cum membrii bisericii depun mărturie după predica pastorului lor, nu pentru a oferi instruire în doctrinele expuse, ci pentru a declara că am dovedit că aceste lucruri sunt adevărate și pentru a mărturisi că știu certitudinea a ceea ce am fost instruiți.

Și de ce să nu vorbesc cu multă siguranță? Știu care au fost dificultățile în care am lucrat acum opt ani și înțeleg foarte bine că starea mea actuală este în contrast cu cea de atunci. Atunci eram un om slab din cap până în picioare. Acum am găsit o întreagă ușurare de la toate dificultățile sub care am suferit și, în providența milostivă a lui Dumnezeu, am o sănătate excelentă.

Nu-mi amintesc nicio perioadă din viața mea timpurie în care să fi avut o sănătate de fier. În copilărie, creșterea mea a fost rapidă, dar nu am văzut niciodată momentul în care forța mea fizică să fie pe deplin egală cu cea a majorității celor de vârsta mea. Am iubit studiul sever cu mult mai multă ardoare decât oricare dintre sporturile și îndeletnicirile colegilor mei. Încă din fragedă copilărie am fost învățat să mă feresc de asociații rele și am fost avertizat împotriva intemperanței sub toate formele în care părinții mei înțelegeau că există; dar nu am fost instruit în privința principiilor de igienă, deoarece nici tatăl meu, nici mama mea nu aveau o cunoaștere justă a acestora.

Am fost împiedicat să folosesc tutunul și chiar să gust băuturile tari; dar nu am învățat aproape nimic despre relele provocate de mâncarea nesănătoasă - cel puțin, despre ceea ce era obișnuit în familia noastră. Nu știam că cinele târzii, și încă cele "copioase", erau un rău grav. Nu aveam nici o idee despre vreo fărădelege specială în ceea ce privește mâncatul între mese; și, deși aceasta se limita în cea mai mare parte la fructe, am încălcat aici, din ignoranță, într-o măsură foarte considerabilă. Am presupus că brânza veche era bună pentru a ajuta digestia! Nu zâmbiți de nebunia mea; dacă nu cumva memoria mea este în neregulă, am învățat acest lucru din "lucrări medicale standard".În ceea ce privește plăcinta cu carne tocată și cârnații, nu credeam că sunt nesănătoase, cu excepția cazului în care nu sunt prea condimentate sau, după cum se spunea, "prea bogate". Biscuiții calzi și untul, gogoșile, carnea de porc sub toate formele, murăturile, conservele, ceaiul, cafeaua, etc., etc., toate erau de uz comun. Din ventilație nu am înțeles aproape nimic. Și aș putea continua să enumăr amănunte ale ignoranței mele în ceea ce privește adevărul igienic vital, dar ar fi mai ușor să spun ce știam decât să încerc să menționez ceea ce ar fi trebuit să știu, dar nu am știut.

Dar trebuie să-mi expun și ignoranța, mărturisind că nu aveam altă idee despre durerile de cap, dispepsie, greață, febră etc. decât aceea că acestea erau, în cea mai mare parte, în întregime în afara controlului nostru și că, la fel ca diferitele fenomene ale naturii, erau ordonate de mâna lui Dumnezeu, iar omul nu avea în general nicio influență în acest sens. Nu zâmbiți la această noțiune ciudată. Este ciudat, într-adevăr, că astfel de idei ar trebui să prevaleze;

dar faptul că ele prevalează, chiar și acum, vă puteți convinge prin invocarea ideilor următoarei persoane pe care o veți întâlni.

Când am intrat în slujirea creștină, la vârsta de douăzeci și unu de ani, nu mă bucuram de o sănătate de fier. Deși nu eram în niciun caz un om cumpătat, așa cum este folosit în mod obișnuit acest cuvânt, nu aveam, totuși, o idee corectă despre temperanța creștină. Oricât de mult mi-a lipsit în alte privințe, nu mi-a lipsit zelul de a lucra în lucrarea pe care o întreprinsesem; și cred că pot spune cu adevărat că am simțit într-o oarecare măsură responsabilitatea chemării mele. Neliniștea mea era constantă și, adesea, extremă. Asociat cu alte câteva persoane în apărarea sau, mai degrabă, în încercarea de a promova un adevăr nepopular, am avut parte de o povară grea de griji și de necesitatea unei munci suprasolicitante, care de multe ori nu necesita doar ziua, ci o mare parte sau chiar toată noaptea.

Dar nimeni nu poate încălca legile ființei sale, chiar și din cele mai bune motive, fără să sufere consecințele; și așa am constatat, cu prețul meu. Dacă aș fi înțeles legile vieții în ceea ce privește folosirea corectă a hranei și principiile de igienă în general, aș fi putut rezista mai mult decât am făcut-o în munca istovitoare pe care am încercat să o susțin. Dar, pe scurt, povestea mea este următoarea: În mai puțin de cinci ani, am fost complet prăbușit. Vocea mi-a fost distrusă, presupun că definitiv; vederea mi-a fost considerabil afectată; nu mă puteam odihni ziua și nu puteam dormi bine noaptea;

Am suferit foarte mult de dispepsie, iar în ceea ce privește depresia mentală care însoțește această boală, cred că o cunosc îndeajuns de bine pentru a renunța la ea în viitor, dacă obiceiurile corecte de viață vor permite acest lucru. Dimineața, când mă trezeam, în general, aveam o senzație în stomac ca și cum o ființă vie îl devora. Adesea, fără un motiv aparent, mă cuprindea o foarte mare prostrație. Creierul meu, din cauza unei impozitări severe și din cauza ignoranței din partea mea cu privire la modul corect de a efectua munca cerebrală, se îmbolnăvise foarte mult și părea să treacă prin procesul numit "înmuiere". Doar în anumite momente puteam să efectuez munca mentală în oarecare măsură.Am avut probleme considerabile cu reuma de sare, care îmi făcea degetul mijlociu de la fiecare mână să fie iritat pe ambele părți o mare parte din timp. Am avut multe dureri de cap, deși nu m-am gândit prea mult la asta. Dar aveam o dificultate care îmi făcea viața o povară grea. Aveam catarh în așa măsură încât capul meu părea a fi bolnav într-un mod incurabil. Nu voi descrie particularitățile sale neplăcute, ci voi spune doar că nu am văzut de multe ori persoane care să-l aibă într-o formă atât de gravă ca a mea. Nicio altă boală a vieții nu mi-a dat vreodată atâtea bătăi de cap ca aceasta. Forța mea generală era slăbită; eram o povară pentru mine însumi și nu puteam fi decât o povară pentru alții.

Au trecut aproximativ nouă ani din viața mea, după ce am ajuns în stare de prostrație generală, până când am aflat ceva important în legătură cu reforma sănătății. În acest timp, renunțând în mare măsură la munca mintală și lucrând în aer liber, am avut beneficii considerabile în ceea ce privește forța mea generală. Dar nu este nevoie să menționez mai departe problemele mele din trecut. Mulțumesc lui Dumnezeu că pot spune "în trecut". Pentru posibilitatea de a spune acest lucru, sunt îndatorat reformei în domeniul sănătății."

În Reformatorul sănătățiidin 1872, vârstnicul Andrews a relatat experiența sa și a familiei sale în adoptarea reformei sănătății. Citățm din relatarea sa:

"Atenția mea a fost atrasă în mod special de acest subiect în prima parte a anului 1864. În acel moment, fiul meu Charles, care avea atunci șase ani, se afla într-o stare foarte critică. Piciorul său stâng era ofilit pe toată lungimea lui și era mult mai mic decât cel drept. Din fericire, însă, nu era mai scurt decât celălalt. Glezna lui stângă era foarte mărită din cauza unui depozit scrofulos, care era aproape la fel de tare ca un os. Prin urmare, articulația gleznei era aproape în întregime rigidă.În timp ce mergea șchiopătând, căci nu se putea spune că mergea, și-a întors piciorul cât de mult se poate învârti un picior, astfel încât degetul de la picior era mai mult decât în unghi drept cu celălalt picior și arăta spre spate. Starea sa generală de sănătate era foarte afectată. Se plângea mult noaptea de dureri de spate. Dificultățile sale au început când avea aproximativ doi ani și au ajuns treptat la starea pe care am descris-o. Soția mea și cu mine am fost profund îngrijorați. Ne-am rugat deseori lui Dumnezeu să ne învețe ce să facem. L-am dus pe fiul nostru să fie examinat de medici și chirurgi, dar aceștia nu prea știau ce să ne spună."

În cele din urmă, s-a decis plasarea copilului într-un loc unde să primească tratament igienic. Bătrânul Andrews continuă:

"Cincisprezece săptămâni de viață strict igienică și de tratare judicioasă a apei au produs la fiul meu o schimbare aproape miraculoasă. Mergea într-un mod natural, mărirea articulației gleznei aproape dispăruse, iar piciorul ofilit începuse să crească. A continuat să câștige în sănătate și putere, căci modul său de viață acasă era același cu cel în care se produseseră schimbări atât de mari.Sănătatea sa a devenit fermă, iar piciorul stâng a devenit egal în mărime și putere cu cel drept. A avut o sănătate viguroasă până în prezent. Atunci când l-am supus unui tratament igienic, mama sa și cu mine am hotărât să adoptăm pe deplin principiile reformei sanitare și am făcut acest lucru cu seriozitate, nu cu vreo așteptare specială de beneficii pentru noi înșine, ci pentru că ni s-a părut în mod evident corect. Cu siguranță că nu aveam nicio idee despre vreun avantaj personal evident în recuperarea propriei mele sănătăți.

Am adoptat sistemul celor două mese și l-am respectat cu strictețe până în prezent. Am îndepărtat de la masa noastră condimentele, piperul, oțetul etc. De

asemenea, am renunțat la unt, carne și pește și am înlocuit făina fină cu graham. Dar ne-am străduit să ne asigurăm o mulțime de fructe bune și, cu legumele și cerealele noastre, am folosit întotdeauna puțin lapte și foarte puțină sare.Ne-am abținut cu strictețe de la a mânca orice, cu excepția meselor noastre, și i-am învățat pe copiii noștri să se conformeze acestui plan. Pentru o perioadă de timp, ne-am luat un scurt timp de odihnă în fiecare zi, înainte de a doua masă. Acest plan al orelor de odihnă, însă, nu l-am urmat cu regularitate de câțiva ani încoace, ci l-am considerat ocazional, după cum a cerut necesitatea. Am încercat însă să urmăm cu fidelitate sistemul igienic în toate punctele esențiale. Și acum să expun consecințele sale în cazul meu:

1. Unul dintre primele rezultate pe care le-am observat în urma schimbării regimului alimentar a fost că mâncarea mea a redevenit atât de gustoasă, pe care îmi amintesc că o avea în copilărie, dar pe care o pierduse de mult.

2. Au dispărut durerile de cap, amețelile, greața și altele asemenea.

3. Dar au trecut mai multe luni până când am constatat o creștere a forței. Nici nu este ciudat acest lucru când afirm că, deși am făcut o schimbare atât de mare în modul meu de viață și am omis cu totul a treia masă, mi-am continuat, totuși, muncile ca înainte de schimbare. Dar, după câteva luni, am devenit sensibil la o creștere a puterii, iar acest lucru a continuat să se întâmple până când am putut spune cu strictețe că posed mai multă putere și rezistență decât în orice altă perioadă anterioară a vieții mele.

4. Una dintre consecințele imediate ale omiterii celei de-a treia mese a fost că am scăpat complet de leșinul de dimineață. Când am renunțat la cine, am încheiat și cunoștința cu ceea ce părea a fi o creatură vie care îmi rodea stomacul în fiecare dimineață, înainte de micul dejun. Am descoperit astfel că nu de lipsa de mâncare se plângea stomacul meu, ci dimpotrivă. Se chinuise toată noaptea să elimine cina, când ar fi trebuit să se odihnească.

5. Iar în ceea ce privește forța care derivă dintr-o dietă igienică, am această mărturie: în timp ce am suferit adesea de leșinuri în cazul metodei obișnuite de viață, nu-mi amintesc niciun caz de acest fel în experiența mea pe toată perioada vieții mele actuale. Am remarcat de multe ori că pot omite una dintre cele două mese cu mai puține inconveniente decât puteam omite una dintre cele trei mese.

6. Ca o consecință directă a faptului că am renunțat la articolele neigienice din alimentația mea, salinitatea mea a dispărut complet. Înainte aveam frecvent furuncule, dar de opt ani nu am mai avut niciunul. Iar rănile dureroase care îmi apăreau pe buza de sub buză la câteva săptămâni în anii precedenți, au încetat cu desăvârșire vizitele lor. Aceste lucruri le atribui în mare parte renunțării totale la unt.

7. Când am adoptat reforma în domeniul sănătății, aveam, așa cum am presupus, un catarh incurabil. Ignoram faptul că acesta era cauzat de incapacitatea ficatului de a ține pasul cu munca sa, în timp ce proprietarul său lua în permanență în stomac substanțe care îi sporeau mult munca, dincolo de planul Creatorului. Dar, după câteva luni de viață corectă, mai ales în materie de alimentație, am găsit câteva intervale de ușurare a teribilului flagel. Apoi părea la fel de rău ca întotdeauna. Apoi, după un timp, a venit o perioadă mai lungă de ușurare. Apoi din nou o recidivă, iar apoi un sezon și mai lung de libertate. Așa a continuat timp de aproape doi ani, când, spre marea mea bucurie, a încetat să se mai întoarcă.

Îi datorez lui Dumnezeu o datorie de recunoștință pentru reforma în domeniul sănătății, pe care nu o voi putea niciodată plăti sau măcar exprima pe deplin. Este pentru mine ceva sacru, constituind, ca și temperanța creștină, o parte esențială a adevăratei religii. Într-un singur aspect îmi permit cu bună știință să încalc legea, și anume în încercarea de a mă achita de responsabilitățile care îmi revin, ceea ce necesită uneori o mare parte din cele douăzeci și patru de ore. Cu toate acestea, cu forța derivată dintr-o viață corectă în alte privințe, sper să nu mă distrug muncind astfel în momente care depășesc ceea ce aș aproba în afacerile laice."

[La câțiva ani după ce au fost scrise paragrafele citate mai sus, vârstnicul Andrews a plecat în Elveția, unde a lucrat cu multă ardoare timp de mulți ani la înființarea Misiunii Central Europene, localizată la Basel.Cât timp a trăit, aproape întreaga povară a acestei lucrări importante a stat pe umerii săi; și sub presiunea unei mari responsabilități, a unor griji și îndatoriri cu care nu fusese obișnuit, precum și a dificultăților noi și deconcertante legate de munca de pionierat pe un teren străin, dispoziția de a munci mult peste puterile sale, care timp de mulți ani l-a determinat să se lipsească de posibilitatea de a dormi și de a se recrea, a fost îngăduită într-o măsură mai mare decât în anii anteriori. Pe lângă această presiune extraordinară asupra puterilor sale fizice, se afla într-o țară nouă, unde principiile de sănătate erau puțin cunoscute, și era înconjurat de condiții foarte nefavorabile în ceea ce privește alimentația, ventilația și eliminarea deșeurilor. Timp de ani de zile, casa în care a locuit a fost complet impregnată cu gaze de canalizare. Înconjurat astfel de condițiile cele mai nefavorabile sănătății, nu este surprinzător faptul că bătrânul Andrews a cedat în cele din urmă la presiunea circumstanțelor nefaste. La 21 octombrie 1883, la vârsta de cincizeci și cinci de ani, a murit de tuberculoză, după ce s-a luptat mai bine de trei ani cu această boală. Și-a continuat munca aproape până la sfârșitul vieții. Puțini oameni au lăsat în urma lor o mărturie de o mai mare puritate a vieții sau de eforturi mai serioase pentru Hristos și pentru umanitate.Munca lui neobosită a făcut, poate, mai mult decât cea a oricărui alt om, pentru a dezvolta dovezile biblice ale opiniilor susținute de acest popor; și datoria de recunoștință pe care i-o datorăm ar trebui să ne determine să studiem cu seriozitate

principiile pe care le-a iubit atât de bine și să-i imităm exemplul nobil într-o viață de cumpătare și sacrificiu de sine și de devotament pentru binele altora].

SEMNELE TIMPURILOR [1853]

ARĂTÂND CĂ A DOUA VENIRE A LUI HRISTOS ESTE LA UȘĂ.

MANIFESTĂRILE SPIRITUALE, un semn prevestit că ziua mâniei lui Dumnezeu este foarte mare. DE JAMES WHITE.

CUPRINS

NOTĂ PENTRU CITITOR

SEMNELE TIMPURILOR

Scopul nostru în prezentarea acestei lucrări este de a vă prezenta o imagine condensată a celor mai importante semne care arată că a doua venire a lui Hristos este foarte aproape. Vă invităm să parcurgeți cu atenție paginile următoare. Și dacă sunteți convins că viziunea noastră asupra semnelor vremurilor este corectă, veți dori, fără îndoială, să puneți această lucrare în mâinile altora. Sperăm că ea va fi difuzată pe scară largă.

Poate fi obținută la OFICIUL DE REVISTE, la prețul menționat pe copertă; sau, cu sutele, la prețul de1 dolar pentru 2000 de pagini.

SEMNELE TIMPURILOR

"Nu puteți voi să discerneți semnele vremurilor?" Matei 16:3.

Domnul nostru le-a pus această întrebare fariseilor și saducheilor, în momentul în care aceștia au venit la el și l-au ispitit pentru un semn din cer. Era un reproș la adresa lor pentru necredința lor în semnele menționate de scriitorii Vechiului Testament, pe care pretindeau că le cred și care se împlineau de fapt sub ochii lor, dar pe care ei nu le luau în seamă. Ei puteau să ghicească vremea de mâine, dar nu aveau nici o pricepere în acele profeții care indicau acel timp. "Când se face seară, voi spuneți că va fi vreme frumoasă, pentru că cerul este roșu, iar dimineața va fi vreme rea astăzi, pentru că cerul este roșu și se coboară. O, voi, ipocriților, puteți discerne fața cerului, dar nu puteți discerne semnele vremurilor."

Vom numi aici câteva dintre semnele pe care evreii le aveau ca dovadă că Isus este adevăratul Mesia.

SEMNELE PRIMEI APARIȚII

1. Steaua care a apărut, pentru a-i călăuzi pe magi la locul unde se afla Mântuitorul prunc, [Matei 2:2, 9], profețită în Numeri 24:17.

2. El s-a născut dintr-o fecioară [Matei 1:18-25], despre care se vorbește în Isaia 7:14.

3. Betleemul a fost locul nașterii sale, [Matei 2:1], menționat în Mica 5:2.

4. Irod ucigând toți copiii din Betleem, de la doi ani în jos, [Matei 2:16-18,] profețit în Ieremia 31:15.

5. Înaintemergătorul său, Ioan. Glasul celui care strigă în pustiu: Pregătiți calea Domnului etc. Isaia 40:3. Toată Iudeea și Ierusalimul au văzut acest semn când au ieșit să fie botezați de Ioan. Matei 3:1-6.

6. Evanghelia propovăduită. Când Isus s-a ridicat în picioare în sinagogă pentru a citi, a deschis cartea și a citit unde este scris: [Isaia 61:1,] "Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, pentru că M-a uns să propovăduiesc Evanghelia" etc. Ochii tuturor celor care erau în sinagogă erau ațintiți asupra lui. Și le-a zis: "Astăzi se împlinește Scriptura aceasta în urechile voastre". Luca 4:16-21.

7. Umilința lui atunci când a fost judecat. "A fost asuprit și a fost chinuit, dar nu și-a deschis gura. El este adus ca un miel la tăiere și, ca o oaie înaintea celor ce o tund, este mută, așa că nu și-a deschis gura." Isaia 53:7.

8. Modul și circumstanțele morții sale. "Se holbau la mine cu gurile lor ca un leu răpitor și ca un leu care răcnește. M-am vărsat ca apa și toate oasele mele s-au dezlipit. Inima mea este ca ceara; s-a topit în mijlocul măruntaielor mele.... Mi-au împărțit hainele între ei, și au aruncat sorți asupra hainei mele." Psalmul 22:13-18. Această profeție a avut o împlinire exactă și literală la răstignirea lui Hristos, iar iudeii au văzut acest lucru. Citiți Matei 27:35.

9. Împlinirea celor șaptezeci de săptămâni din Daniel 9:24-27.

Evreii au înțeles acest lucru, sau ar fi putut înțelege. Caiafa, care era mare preot în acel an, le-a spus: "Voi nu știți absolut nimic și nici nu vă gândiți că este de folos pentru noi ca un singur om să moară pentru popor și să nu piară tot neamul. Și aceasta nu a spus-o de la sine, ci, fiind mare preot în acel an, a profețit [sau a învățat profețiile] că Iisus va muri pentru acel neam, și nu numai pentru acel neam, ci și că va aduna laolaltă într-unul singur pe copiii lui Dumnezeu care erau împrăștiați". Ioan 11:49-52. Am putea adăuga la aceste semne minunile lui Hristos, învierea Sa, revărsarea Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii și încă altele care au fost anunțate în mod clar de profeți.

Dar, cu toate că aceste Scripturi se împlineau sub ochii conducătorilor iudeilor și toate aceste semne s-au împlinit efectiv în mai puțin de treizeci de ani, iar ei înșiși au trebuit să recunoască faptul că se făcuseră minuni remarcabile, totuși nu au crezut.

Ei bine, se poate spune despre această generație că evreii au meritat mânia și că Dumnezeu a fost drept în distrugerea națiunii și a locului lor. Dar cum stau

lucrurile cu poporul declarat al lui Dumnezeu în această zi? Cred ei în acel Cuvânt prin care îi acuză pe evrei că l-au respins? Evreii căutau o împărăție temporală și au trecut cu vederea semnele primei veniri a lui Hristos. Biserica nominală, ca trup, caută un mileniu temporal și trece cu vederea semnele celei de-a doua veniri a lui Dumnezeu, care sunt, după cum vom arăta, mai numeroase și mai puternice decât cele ale primei sale veniri. Apoi, dacă semnele celei de-a doua veniri a lui Hristos sunt îndoielnice și respinse de către poporul lui Dumnezeu declarat al acestei generații, păcatul necredinței se va odihni asupra lor mai greu decât a făcut-o asupra evreilor, în măsura în care au respins o lumină mai mare.

SEMNELE CELEI DE-A DOUA VENIRI

1. Ziua întunecată de 19 mai 1780. "Imediat după necazul acelor zile, soarele se va întuneca" etc. Matei 24:29. Prima întrebare care trebuie rezolvată este: la ce zile de necaz se face referire? Noi răspundem, cele 1260 de zile [ani] de necaz asupra bisericii, profețite în Daniel 7:25; Apocalipsa 11:2; 12:6; 13:5, care au început în anul 538 și s-au încheiat în 1798. "Căci atunci va fi un necaz mare, cum n-a fost de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi vreodată". Versetul 21. Din următoarele motive, aplicăm acest text la necazul bisericii, care s-a încheiat cu cei 1200 de ani de persecuție papală, și nu la distrugerea Ierusalimului.

(1.) A fost cel mai mare necaz pe care biserica l-a suferit vreodată. Cincizeci, iar unii scriitori spun că o sută de milioane de creștini au fost uciși prin tortură, flacără și sabie, și prin orice alt mijloc de cruzime pe care oamenii răi și diavolii îl puteau inventa. A fost un necaz mai mare decât cel pe care biserica îl va suferi vreodată. Căci în vremea necazului, cum n-a fost niciodată pe lume, care va veni când se va ridica Mihail [Hristos], [Daniel 12:1], sfinții nu vor fi uciși. Dumnezeu a promis că îi va izbăvi pe "fiecare dintre ei".

(2.) Acest necaz nu se poate aplica la distrugerea Ierusalimului; pentru că necazul asupra acestui neam nu a fost atât de mare ca și cel al cetăților de pe câmpie, când Dumnezeu a făcut să plouă cu foc și pucioasă din cer asupra lor; sau distrugerea lumii vechi prin potop. Nici nu a fost atât de mare cum va fi ziua mâniei lui Dumnezeu, când vor fi turnate ultimele potire ale mâniei.

(3.) Dacă acest necaz este aplicat evreilor sau oricărei alte clase de oameni necredincioși, nu poate fi armonizat cu Daniel 12:1, care vorbește despre un timp de necaz cum nu a mai fost niciodată, când Mihail se va ridica în picioare. Cu siguranță, nu ar putea exista două vremuri de necaz, în perioade diferite, mai mari decât au fost sau vor fi vreodată Prin urmare, aplicăm "necazul" despre care se vorbește în Matei 24:21, 29 sfinților în timpul celor 1260 de ani, iar "necazul" menționat în Daniel 12:1, lumii necredincioase, pe care aceasta îl va experimenta în viitor.

Apoi, "imediat după necazul acelor zile" de persecuție papală, soarele avea să se întunece. Rețineți acest lucru: Nu se spune, după acele zile, ci "după necazul acelor zile". Zilele au ajuns până în 1798, optsprezece ani de partea aceasta a zilei întunecate; dar necazul acelor zile a încetat înainte ca soarele să fie întunecat în 1780. Zilele necazului au fost scurtate de dragul celor aleși. Versetul 22."Reforma sub Martin Luther a modificat acest necaz și a continuat să limiteze furia și să consume puterea papalității până în 1700; de atunci, conform întregii istorii bisericești, nu a mai existat o persecuție generală împotriva bisericii." Marcu 13:24 arată foarte clar acest lucru. "Dar în zilele acelea, după necazul acela, soarele se va întuneca." Adică, înainte ca cei 1260 de ani să se încheie; dar după ce necazul sau martiriul sfinților va înceta, "soarele se va întuneca".

"Ceva deosebit de îngrozitor va prevesti că lumea se va sfârși și că ultima zi este chiar la ușă." - Martin Luther.

În 19 mai 1780, a avut loc o împlinire remarcabilă a întunecării prezise a soarelui; iar în ceea ce privește faptele și data, nu poate exista nicio îndoială; pentru că, pe lângă relatările istorice, care sunt toate de acord, sunt mulți în viață care au fost martori și pot depune mărturie despre aceasta.

"În luna mai 1780, în Noua Anglie a fost o zi întunecată foarte teribilă, când "toate fețele păreau să se înnegrească", iar oamenii erau cuprinși de frică. A fost o mare neliniște în satul în care locuia Edward Lee; 'inimile oamenilor au cedat de teamă' că ziua Judecății se apropia, iar vecinii s-au strâns cu toții în jurul sfântului om; căci lampa lui era împodobită și strălucea mai tare ca niciodată, în mijlocul întunericului nefiresc. Fericit și bucuros în Dumnezeu, el le arăta singurul lor refugiu împotriva mâniei ce avea să vină și petrecea orele sumbre în rugăciune serioasă pentru mulțimea îndurerată." - Tract nr. 379 din Am. Tract Society - Viața lui Edward Lee.

"Ziua de 19 mai 1780 a fost o zi remarcabil de întunecată. În multe case au fost aprinse lumânări. Păsările au tăcut și au dispărut. Păsările s-au retras la culcare. Opinia generală era că ziua Judecății se apropia. Legislatura din Connecticut era în sesiune, la Hartford, dar, neputând să facă afaceri, s-a suspendat. - Președintele Dwight, în Ct., Colecții istorice.

"Ziua întunecată din 19 mai 1780 - Soarele a răsărit senin și a strălucit timp de câteva ore; în cele din urmă, cerul s-a acoperit de nori, iar până la ora 10 dimineața, întunericul era de așa natură încât i-a determinat pe fermieri să-și părăsească munca de pe câmp și să se retragă în locuințele lor; păsările s-au dus la culcușurile lor, iar înainte de prânz, luminile au devenit necesare pentru a face afaceri înăuntru. Întunericul a continuat pe tot parcursul zilei". - Istoria lui Gage din Rowley, Mass.

Aniversarea Zilei Întunecate. - Ziua întunecată, 19 mai 1780, este descrisă astfel de domnul Stone, în istoria sa despre Beverly:"Soarele a răsărit senin, dar în curând a căpătat o nuanță arămie. În jurul orei 10 dimineața, a devenit neobișnuit de întuneric. Întunericul a continuat să crească până în jurul orei unu, când a început să scadă. În acest timp, au devenit necesare lumânările. Păsările au dispărut și au tăcut, păsările s-au dus la cuiburile lor, echipa de cocoși de la răsăritul zilei și totul purta aspectul și întunericul nopții. Alarma produsă de acest aspect neobișnuit al cerului a fost mare." - Portsmouth Journal, 20 mai 1843.

"În ziua întunecată, 19 mai 1780, cerul a fost acoperit de un nor dens timp de trei sau patru ore... În acest timp, norii au avut o nuanță gălbuie sau roșie slabă, timp de câteva ore, pentru care nu a fost atribuită nicio cauză satisfăcătoare. Am stat și am privit fenomenul, dar nu am avut nicio teamă că lumea se apropie de sfârșit." - N. Webster, L.L.D. - New Daily Herald.

Următoarea descriere a acestei zile extraordinar de întunecate a fost făcută de Dr. Adams, pe 27 mai 1780, la opt zile după ce a avut loc. El scrie:"Am avut parte de un fenomen extraordinar în a 19-a zi a acestei luni. Dimineața a plouat până în jurul orei 9, când norii s-au desprins și a apărut soarele, dar foarte roșu. După ora 9, norii s-au îngroșat foarte mult, cu vânt dinspre sud-vest în briză: la ora 10 și jumătate era o întuneric neobișnuit de mare, norii apărând de o nuanță galbenă.La ora unsprezece, școala publică a fost închisă, fiind atât de întuneric încât nimeni nu putea citi sau scrie. A continuat să se întunece până la ora douăsprezece, când a fost atât de întuneric încât nu puteam deosebi o persoană de alta într-o cameră cu trei ferestre mari în ea. Pe scurt, a fost întunericul de la miezul nopții la amiaza zilei... Mii de oameni, care nu puteau explica acest lucru prin cauze naturale, au fost foarte îngroziți; și, într-adevăr, a aruncat o beznă universală asupra pământului. Broaștele și ciocârliile și-au început notele".

Dr. D. T. Taylor, așa cum a fost publicat în Advent Herald din 9 aprilie 1853, spune: "Am discutat cu doi indivizi, oameni veritabili, unul originar din Scoția, celălalt din Anglia, care au mărturisit despre apariția acestui întuneric în țările lor natale. Toate fenomenele descrise ca fiind prezente în acea zi memorabilă din Noua Anglie au fost observate și în Marea Britanie, producând de asemenea același efect și fiind considerate ca un semn al zilei judecății viitoare. În Scoția este amintită și menționată ca "Sâmbăta neagră."

În același Herald, editorul dă următoarea notă: "Ziua întunecată din Noua Anglie a fost vineri. Nu există nicio înregistrare că acel întuneric a fost văzut în Anglia. Ziua întunecată acolo a fost sâmbătă".

Din Ghidul de cunoaștere al lui Robert Sears, publicat la New York în 1844, extragem următoarele: "La 19 mai 1780, în toată Noua Anglie și s-a extins până în Canada, a avut loc un întuneric neobișnuit. A durat aproximativ paisprezece

ore, sau de la ora zece dimineața până la miezul nopții. Întunericul a fost atât de mare, încât oamenii nu au putut citi caracterele obișnuite, nu au putut să citească ora cu ceasul, nu au putut lua masa sau să-și desfășoare afacerile obișnuite fără lumina lumânărilor. Aceștia au devenit plictisitori și posomorâți, iar unii erau excesiv de speriați. Păsările s-au dus la culcare. Obiectele nu se puteau distinge decât la o distanță foarte mică, iar totul avea un aspect de întuneric și de noapte. Au fost cunoscute ocazional zile asemănătoare, deși inferioare în gradul sau întinderea întunericului lor. Cauzele acestor fenomene sunt necunoscute. Cu siguranță nu au fost rezultatul unor eclipse".

2. Noaptea care a urmat zilei întunecate, 19 mai 1780. "Și luna nu va da lumină". Matei 24:29.

"Luna strălucește cu o lumină împrumutată și, prin urmare, dacă soarele de la care își împrumută lumina se transformă în întuneric, ea trebuie să eșueze, desigur, și să dea faliment." - Matthew Henry.

"Noaptea care a urmat în acea zi (19 mai 1780) a fost atât de întunecată, încât, în unele cazuri, caii nu au putut fi obligați să părăsească grajdul atunci când au fost solicitați pentru serviciu. În jurul miezului nopții, norii s-au risipit, iar luna și stelele au apărut cu o strălucire nealterată." - Jurnalul din Portsmouth, 20 mai 1843. Extras din Istoria lui Stone din Beverly.

"Întunericul din seara următoare a fost, probabil, atât de grosolan cum nu s-a mai observat vreodată de când Atotputernicul a dat naștere luminii. Nu m-am putut abține să nu concep atunci că, dacă fiecare corp luminos din univers ar fi fost învăluit într-un întuneric de nepătruns sau dacă ar fi fost lovit de dispariție, întunericul nu ar fi putut fi mai complet. O foaie de hârtie albă ținută la câțiva centimetri de ochi, era la fel de invizibilă ca și cea mai neagră catifea." Domnul Tenny din Exeter, N.H., citat de domnul Gage, "către Societatea Istorică".

Dr. Adams, vorbind despre noaptea întunecată, spune: "La ora nouă era un întuneric care trebuia simțit de mai multe simțuri, deoarece exista un miros puternic de funingine. Aproape toți cei care se întâmplau să fie afară seara, se pierdeau în drum spre casă. Întunericul a fost la fel de neobișnuit în timpul nopții, ca și în timpul zilei, deoarece luna se umpluse cu o zi înainte."

3. Stelele căzătoare din 13 noiembrie 1833. "Și stelele vor cădea din cer". Matei 24:29.

Suntem conștienți de faptul că unii consideră acest fenomen ca fiind o expoziție de meteoriți, și nu de stele, și, prin urmare, nu reprezintă o împlinire a acestui semn. Dar ce fel de stea i-a călăuzit pe magi spre locul nașterii Mântuitorului? Cu siguranță, nu o planetă sau o stea fixă. Și câte planete credeți că ar putea cădea din cer pe acest pământ fără să producă distrugerea lui? Este

evident că acest semn trebuie să aibă ca împlinire o ploaie de meteoriți sau de stele mici. Și că stelele căzătoare din 1833 prezintă pe deplin semnul, următoarele extrase vor arăta acest lucru.

Prima de la Henry Dana Ward din New York, publicată în Journal of Com. din 15 noiembrie 1833.

"La strigătul "privește pe fereastră", am sărit dintr-un somn adânc și am văzut cu uimire Răsăritul luminat de zori și meteoriți. Zenitul, nordul și vestul, de asemenea, arătau stelele căzătoare, în chipul unui singur lucru, și numai al unuia, de care am auzit vreodată. Am chemat-o pe soția mea să privească; și în timp ce se îmbrăca, ea a exclamat: "vezi cum cad stelele!". I-am răspuns: "asta este minunea"; și am simțit în inimile noastre că este un semn al ultimelor zile. Căci cu adevărat 'stelele cerului au căzut pe pământ, așa cum un smochin își aruncă smochinele nepotrivite, când este scuturat de un vânt puternic'. Apocalipsa 6:13.Limbajul profetului a fost întotdeauna receptat ca fiind metaforic. Ieri a fost împlinit în mod literal. Anticii înțelegeau prin aster în greacă, și prin stella în latină, luminile mai mici ale cerului. Rafinamentul astronomiei moderne a făcut distincția între stelele cerului și meteoriții cerului. Prin urmare, ideea profetului, așa cum este exprimată în originalul grecesc, s-a împlinit literal în fenomenul de ieri, așa cum niciun om înainte de ieri nu a conceput că ar fi posibil ca ea să se împlinească.Dimensiunea și distanța imensă a planetelor și a stelelor fixe interzic ideea că acestea ar putea cădea pe Pământ. Corpurile mai mari nu pot cădea în miriade asupra unui corp mai mic; dar majoritatea planetelor și toate stelele fixe sunt de multe ori mai mari decât Pământul nostru. Ele nu pot cădea pe Pământ; dar acestea au căzut spre Pământ.

"Și cum au căzut? Nici eu, nici vreun membru al familiei, nu am auzit vreun raport; și dacă ar fi să caut în natură o asemănare, nu aș putea găsi una atât de potrivită pentru a ilustra înfățișarea cerurilor, ca cea pe care Sfântul Ioan o folosește în profeția citată mai înainte. 'A plouat cu foc!', spune unul - altul: 'Era ca o ploaie de foc!'. Altul: 'Era ca fulgii mari de zăpadă care cad, înainte de o furtună care se apropie, sau ca picăturile mari de ploaie, înainte de o ploaie'. Recunosc că acestea sunt potrivite pentru acuratețea obișnuită; dar ele sunt departe de acuratețea figurii folosite de profet."Stelele cerului au căzut pe pământ": nu erau de culoarea albă, fulgi sau picături de foc, ci erau ceea ce lumea înțelege prin "stele căzătoare", iar cineva care vorbea cu colegul său, în mijlocul scenei, spunea: "vezi cum cad stelele!". Iar cel care auzea nu se oprea să corecteze astronomia celui care vorbea, așa cum nu ar fi răspuns "soarele nu se mișcă" celui care îi spunea "soarele răsare". Stelele au căzut "așa cum un smochin își aruncă smochinele nepotrivite, când este scuturat de un vânt puternic". Iată exactitatea profetului. Stelele căzătoare nu veneau ca din mai mulți copaci scuturați, ci dintr-unul singur: cele care au apărut în Est au căzut

spre Est; cele care au apărut în Nord au căzut spre Nord; cele care au apărut în Vest au căzut spre Vest; iar cele care au apărut în Sud (căci am ieșit din reședința mea în parc) au căzut spre Sud.Și nu au căzut așa cum cad fructele coapte. Departe de aceasta; ci au zburat, au fost aruncate ca fructul necopt, care la început refuză să părăsească ramura; și când, sub o presiune violentă, își rupe strânsoarea, zboară repede, drept înainte, coborând; și în mulțimea care cade, unele trec peste urma altora, fiind aruncate cu mai multă sau mai puțină forță, dar fiecare cade pe partea sa de copac. Așa a fost înfățișarea fenomenului de mai sus pentru locuitorii din casa mea."

Al doilea extras este de la profesorul Olmstead, de la Colegiul Yale, un distins meteorolog.

"Întinderea ploii din 1833 a fost de așa natură încât a acoperit o parte însemnată a suprafeței pământului, de la mijlocul Atlanticului, la est, până la Pacific, la vest; și de la coasta nordică a Americii de Sud până la regiuni nedefinite din posesiunile britanice din nord, ploaia a fost vizibilă și a prezentat pretutindeni aproape același aspect.

În aproape toate locurile, meteoriții au început să atragă atenția prin frecvența lor neobișnuită încă de la ora 11:00 și au crescut în număr și splendoare până în jurul orei 16:00, după care au scăzut treptat, dar au fost vizibili până când s-au pierdut în lumina zilei. Meteorii nu zburau la întâmplare pe toate părțile cerului, ci păreau să emane dintr-un punct din constelația Leo, în apropierea unei stele numite Gamma Leonis, în curbura secerei.

Cei care au fost atât de norocoși încât au asistat la spectacolul stelelor căzătoare din dimineața zilei de 13 noiembrie 1833 au asistat probabil la cea mai mare demonstrație de focuri de artificii cerești care a fost văzută vreodată de la crearea lumii sau, cel puțin, din analele acoperite de paginile de istorie.

Sunt convins că nu este vorba de un fenomen atmosferic sau terestru, ci că acești meteoriți înflăcărați vin la noi din regiunile spațiale și ne dezvăluie existența unor lumi de natură nebuloasă sau cometară, care există în sistemul solar și formează părți constitutive ale acestui sistem. Nici aceste concluzii nu sunt construite pe simple ipoteze, ci sunt deducții necesare din anumite fapte.

Acest fenomen nu mai trebuie privit ca un fenomen terestru, ci ca un fenomen ceresc, iar stelele căzătoare nu mai trebuie privite acum ca producții întâmplătoare ale regiunilor superioare ale atmosferei, ci ca vizitatori din alte lumi sau din golurile planetare.

Cercetările ulterioare m-au condus la convingerea că acest corp era atât de îndepărtat încât nu prezenta aproape nicio paralaxă aparentă, dar era proiectat aproape pe aceeași parte a cerului, așa cum au văzut toți observatorii. Acest

fapt arată imediat că sursa meteoriților se afla mult dincolo de atmosferă și confirmă concluzia precedentă că era complet independentă de Pământ."

Aceasta este o mărturie importantă a întinderii vaste a stelelor căzătoare și, de asemenea, a faptului că ele provin dintr-un singur punct din ceruri. A fost cel mai mare spectacol de artificii cerești înregistrat în paginile istoriei. Nu a fost un fenomen atmosferic sau terestru, obișnuit în regiunile superioare ale pământului, ci o manifestare a puterii divine, care a derutat știința omului.

După ce Domnul nostru numește aceste trei semne: în primul rând, soarele s-a întunecat, în al doilea rând, luna nu și-a dat lumina și, în al treilea rând, stelele au căzut de pe cer, de asemenea, scenele strâns legate de a doua Sa venire, [Matei 24:29-31], el prezintă parabola smochinului.

"Învățați acum o pildă despre smochin. Când ramura lui este încă fragedă și scoate frunze, știți că vara este aproape. AȘA ȘI VOI, când veți vedea toate aceste lucruri, ȘTIȚI că este aproape [marginile lui], chiar la uși." - Versetele 32, 33.

Aici, dragă cititorule, Domnul nostru a precizat scopul acestor semne, și anume, să știm când va veni la ușă. Dar ni se spune că biserica nu trebuie să știe niciodată nimic despre perioada celei de-a doua veniri a lui Hristos. Atunci ne întrebăm: de ce a dat Domnul nostru semne despre acest eveniment? Sunt ele date pentru a ne înșela? Pentru a-l determina pe creștinul cinstit să aștepte venirea lui Hristos, când, de fapt, nu trebuie să se știe nimic despre momentul evenimentului? Cu siguranță că nu. Faptul că Hristos prezice semnele venirii Sale și apoi precizează obiectul acestor semne, pentru ca biserica să știe când evenimentul va fi aproape, chiar la porți, este o dovadă suficientă că a fost planul Cerului ca biserica să înțeleagă perioada celei de-a doua veniri.

Este adevărat că Domnul nostru a spus: "despre ziua și ora aceea nu știe nimeni". Marcu adaugă, [cap. 13:32], "nici îngerii care sunt în ceruri, nici Fiul, ci Tatăl". Dar dacă acest lucru dovedește că toți oamenii vor ignora cu desăvârșire venirea lui Hristos până când El va coborî brusc din cer, atunci dovedește, de asemenea, că îngerii care Îl vor însoți și Hristos însuși nu vor avea cunoștință de acest eveniment până când va avea loc și se vor afla în această lume. Acest lucru face ca textul să dovedească prea mult; prin urmare, trebuie să privim din alt punct de vedere asupra lui.Textul nu afirmă că omul nu va ști niciodată ziua și ora venirii lui Hristos. Apocalipsa 3:3 este o bună dovadă că până și ziua și ora vor fi cunoscute de cei care veghează. "Amintește-ți, așadar, cum ai primit și cum ai auzit, ține-te bine și pocăiește-te. De aceea, dacă nu veghezi, voi veni peste tine ca un hoț, și nu vei ști în ce ceas voi veni peste tine".

Mărturia apostolului este, de asemenea, la obiect. "Dar despre vremuri și anotimpuri, fraților, nu aveți nevoie să vă scriu; pentru că voi înșivă știți cu

desăvârșire că ziua Domnului vine [asupra lumii necredincioase] ca un hoț în noapte. Căci atunci când vor zice: pace și siguranță, atunci vine peste ei o distrugere bruscă. - ... Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric [în ceea ce privește momentul venirii lui Hristos] ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț". 1 Tesaloniceni 5:1-4.

Noi nu cunoaștem ziua și ora celei de-a doua veniri, nici anul; dar din semne știm că este aproape, chiar la ușă. Opinia cercetătorilor critici este că textul ar trebui să sune astfel: "despre ziua și ora aceea nu știe nimeni", etc. Atunci ar învăța că nici un om, nici îngerii, nici Fiul nu trebuie să facă cunoscută ziua și ora, ci Tatăl o va face. Acest lucru este în perfectă armonie cu Apocalipsa 3:3; 1 Tesaloniceni 5:1-4. Citiți, de asemenea, Ezechiel 12:21-28 și rețineți în special versetul 25.

Cititorule, te îndoiești de împlinirea semnelor din soare, lună și stele? Dacă da, atunci cum ai vrea să le vezi împlinite? Se afirmă uneori că "atunci când aceste semne se vor împlini, ele vor fi atât de clare încât nu va rămâne nicio îndoială cu privire la împlinirea lor. Toți oamenii vor crede atunci". Dar dacă ar fi așa, atunci cum ar putea fi așa cum a fost în zilele lui Noe? "Cum a fost în zilele lui Noe, așa va fi și în zilele Fiului omului". Noe cunoștea perioada potopului, a predicat-o lumii și a pregătit arca. - Făcând acest lucru, el a condamnat lumea și s-a salvat pe sine și familia. Dar oamenii s-au îndoit și au batjocorit, și au fost distruși. "Așa va fi și în zilele Fiului omului".

Dumnezeu nu a dezvăluit niciodată adevărul Său omului într-un mod care să-l oblige să creadă. Cei care au vrut să se îndoiască de cuvântul Său au găsit întotdeauna un câmp larg în care să se îndoiască și un drum larg spre pierzanie. În timp ce cei care au dorit să creadă, au găsit întotdeauna o stâncă veșnică pe care să-și întemeieze credința.

Parabola smochinului este probabil cea mai puternică pe care o putea folosi Domnul nostru. Atunci când copacii de pe câmp încep să-și pună frunzele, iar iarba fragedă începe să răsară, iar pământul se acoperă cu covorul său de catifea verde, știm că vara este aproape. Dacă cineva s-ar îndoi și ar vorbi despre schimbarea anotimpului înapoi la iarna rece, ar fi considerat nebun. Pentru noi este o certitudine că vara se apropie atunci când vedem aceste semne în natură. Știm că vara este aproape. "La fel și voi", sau cu aceeași certitudine, știți că venirea lui Hristos este la uși, când semnele din soare, lună și stele se împlinesc.

Un prieten drag al nostru, care a lipsit mult timp, ar putea să vină, dar la mii de kilometri distanță. Ar putea fi aproape, dar la douăzeci de mile de casă; dar cu ce interes ar trebui să urmărim apropierea lui de ușă, și o grijă specială ar fi acordată pentru a fi gata să-l primim pe prietenul nostru de mult absent.

Faptul că Hristos va veni din nou este un adevăr evanghelic de mai bine de 1800 de ani. El spune: [Luca 21:28]: "Și când vor începe să se întâmple aceste lucruri, atunci priviți în sus și ridicați capetele voastre, pentru că răscumpărarea voastră este aproape". Când aceste semne încep să se împlinească, răscumpărarea se apropie; dar când ele se vor împlini, atunci să știți că Hristos este la uși. Cititorule, aceasta este adevărata noastră poziție; Hristos este la ușă. Sunteți pregătiți să-L primiți? Dacă nu ești, nu întârzia nici măcar o oră. Grăbește-te și pregătește-te!

Zdruncinarea puterilor cerurilor, semnul Fiului omului și jalea semințiilor pământului sunt evenimente strâns legate de cea de-a doua venire, dar nu sunt date ca semne care să fie prezentate ca dovadă că evenimentul este aproape. Cu puțin timp înainte de venirea lui Hristos, cazul fiecărui om va fi fixat în mod nealterat. Atunci se va spune: "Cine este nedrept, să rămână nedrept; cine este murdar, să rămână murdar; cine este neprihănit, să rămână neprihănit; cine este drept, să rămână drept; cine este sfânt, să rămână sfânt". Apocalipsa 22:11.Ca dovadă că este vorba de o perioadă scurtă înainte de Revenire (Advent), citiți următorul verset. "Și iată că vin curând" etc. El nu a venit, deși destinele tuturor sunt fixate atunci. În această scurtă perioadă de timp, aceste evenimente vor avea loc: nu pentru a fi propovăduite lumii; căci atunci va fi trecut ceasul mântuirii pentru ei; nu pentru a inspira credința sfinților; căci credința lor va fi atunci desăvârșită.

4. Profeția lui Daniel desecretizată în timpul sfârșitului, mulți alergând încoace și încolo și cunoștințele sporind. "Dar tu, Daniel, închide cuvintele și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului". Daniel 12:4.

Aici ar trebui să se observe că nu este vorba de o carte care să rămână închisă și sigilată până la sfârșit, ci "până la vremea sfârșitului." Această perioadă, numită vremea sfârșitului, a început în mod evident în jurul anului 1798. În Cap. 11:32-35, se face referire la cei 1260 de ani de supremație papală: "Și unii dintre ei, înțelegători, vor cădea, ca să-i încerce, să-i curățească și să-i albească, până la vremea sfârșitului". Versetul 35. În 1798, cei 1260 de ani în care papalitatea a avut puterea de a-i omorî pe sfinți s-au încheiat, marcând începutul timpului sfârșitului. De atunci, o mare lumină a strălucit asupra cărții lui Daniel. Această profeție, care înainte fusese considerată obscură și era cu greu citită, a devenit una dintre cele mai clare cărți ale Bibliei, iar atenția oamenilor a fost atrasă asupra ei.

"Și cunoașterea va fi sporită." Aceasta nu înseamnă cunoaștere generală asupra tuturor subiectelor, ci trebuie să se limiteze la un singur mare subiect prezentat lui Daniel de către înger. Cartea lui Daniel conține lanțuri de profeții care ajung până la sfârșitul regatelor pământești și la scenele Judecății. Capitolele 11 și 12 sunt un singur lanț, care ajunge până la momentul în care Mihail se va ridica, la timpul de necaz cum nu a mai fost niciodată și la învierea

celor drepți, care, desigur, cuprinde a doua venire a lui Hristos. Cap. 12:1, 2. În versetul 6, cineva îi spune "omului îmbrăcat în in, care era pe apele râului: Cât va dura până la sfârșitul acestor minuni?". Rețineți acest lucru: Sfârșitul minunilor sunt scenele legate de a doua venire a lui Hristos. În versetul următor, răspunsul este dat de omul îmbrăcat în in, cu un jurământ foarte solemn, cu ambele mâini ridicate spre cer. El jură pe timp. Dar spune Daniel, [versetul 8:] "Am auzit, dar n-am înțeles; atunci am întrebat: "Doamne, care va fi sfârșitul acestor lucruri?".

Profetul își face aici cercetări serioase cu privire la scenele legate de cea de-a doua venire, căci acestea reprezentau (erau) sfârșitul lucrurilor care îi fuseseră arătate. Citiți acum răspunsul îngerului. Versetul 9, - "Și a zis: Du-te, Daniel, căci cuvintele sunt închise și pecetluite până la vremea sfârșitului". Adică, profeția lui Daniel care indică în mod cert perioada celei de-a doua veniri, a fost închisă și pecetluită până la vremea sfârșitului. - Ce se va întâmpla atunci în această perioadă numită timpul sfârșitului? Răspunsul este dat în următorul verset."Mulți vor fi purificați, albiți și încercați, dar cei răi vor face răutăți, și niciunul dintre cei răi nu va înțelege, dar înțelepții vor înțelege." Cei cu adevărat înțelepți, cei care se tem de Domnul, vor asculta glasul învățăturii și vor înțelege că ziua Domnului vine, se grăbește mult și se va pregăti. Ei vor fi purificați, albiți și încercați. Sau, așa cum spune Apostolul, [2 Petru 3:14]: "De aceea, iubiților, văzând că așteptați astfel de lucruri, sârguiți-vă ca să fiți găsiți de El în pace, fără pată și fără vină". Și iarăși: "Ce fel de persoane trebuie să fiți în toată purtarea sfântă și în evlavie". Versetul 11.

"Dar cei răi vor face răutăți, și niciunul dintre cei răi nu va înțelege." În timp ce cei înțelepți înțeleg, prin profețiile de început, că Hristos vine repede, cred, se pregătesc și se bucură în speranța binecuvântată, cei răi se îndoiesc, batjocoresc și fac rău.

Marele scop al profeției lui Daniel pare a fi acela de a ne aduce și de a indica în mod clar perioada și evenimentele legate de a doua venire. Prin urmare, cartea a fost dată mai mult în folosul generației care va fi martoră la venirea lui Hristos, decât pentru oricare alta din trecut. De aici și oportunitatea ca ea să fie închisă și sigilată pentru generațiile trecute, până la vremea sfârșitului. Apoi, când generația care va fi martoră la scenele din ultima zi este în acțiune, profeția este desecretizată, cunoștințele cu privire la ea sunt sporite și mulți se alătură pentru a avertiza lumea că Hristos vine.

"Mulți vor alerga încoace și încolo." Acest lucru urma să se împlinească în timpul sfârșitului, când profeția lui Daniel urma să fie deslușită și cunoștințele trebuiau să crească în legătură cu sfârșitul minunilor. - Cu această cunoaștere, care este adevărul referitor la venirea și împărăția lui Hristos, mulți dintre slujitorii lui Dumnezeu au alergat, în ultimii doisprezece ani, încoace și încolo prin țară pentru a vesti vestea cea bună că Hristos va veni. În 1843 și 1844, mai

multe sute de slujitori din diferite biserici și-au dedicat tot timpul acestui subiect; în afară de tot atâția alții care nu mai predicaseră niciodată, care și-au lăsat fermele, magazinele și prăvăliile pentru a proclama venirea Domnului. Și, în timp ce plecau în misiunea lor cerească din oraș în oraș, se intersectau unii cu alții, în timp ce "alergau încoace și încolo" pentru a da alarma.

Este ziua pregătirii lui Dumnezeu. Priviți facilitățile de călătorie existente acum, necunoscute înainte de timpul sfârșitului. Spune Profetul: "carele vor fi cu torțe aprinse în ziua pregătirii Lui; ... vor alerga ca fulgerele". Naum 2:3, 4. Ceea ce oamenii au numit "Trenul Fulger" de vagoane transportă pasageri pe drumul de la Rochester la New York, o distanță de aproximativ patru sute de mile, în unsprezece ore.Ne-am amintit într-adevăr de această profeție a lui Naum, la întoarcerea noastră din Michigan, în iunie, în timp ce călătoream pe șosea cu trenul fulger, patruzeci de mile în mai puțin de cincizeci de minute după ceas. În unele cazuri, vagoanele merg cu mai mult de o milă pe minut. Poșta se deplasează rapid prin puterea aburului, astfel încât publicațiile pot fi trimise mii de mile în câteva zile. Așadar, calea este pregătită, iar profeția se împlinește.

I-a spus Dumnezeu lui Iov: "Poți să trimiți fulgere, ca să meargă și să-ți spună: Iată-ne aici?" Oamenii din această generație pot răspunde: da, putem. - Doctorul Beman, din Troy, a remarcat într-o predică din ultima vreme, că dacă Franklin a îmblânzit fulgerele, profesorul Morse le-a învățat limba engleză.

Aici se face referire la telegraful magnetic, prin care se transmit știri la sute de kilometri în câteva secunde. Aceste lucruri sunt privite de foarte mulți ca fiind semne sigure ale binelui viitor; precursori ai unei epoci strălucitoare, de aur, în care toți se vor converti de la păcat la sfințenie, pe care unii cred în zadar că deja a început să răsară. Și nu știu că ziua răzbunării se grăbește foarte mult și că aceste lucruri sunt semne prevestite ale venirii Fiului omului, împlinite în mod clar sub ochii lor.

Unde sunt dovezile că lumea se îmbunătățește? Nu pot fi găsite. În timp ce arta și știința avansează, omul devine mândru, uită de Dumnezeu și adaugă păcat la păcat. Și în timp ce unii văd rasa îmbunătățindu-se și ridicându-se aproape la perfecțiune, ea se scufundă de fapt în întuneric și devine coruptă, maturizându-se pentru secera Celui care va îmbrăca în curând hainele răzbunării și va călări pe norul alb pentru a secera recolta pământului.

De ce să vorbim despre o lume mai bună în această stare muritoare? Scripturile vorbesc despre primejdiile din zilele din urmă, despre oameni răi care devin din ce în ce mai răi, despre cei răi care fac răutăți și nimeni nu înțelege. Scripturile ne învață în mod clar că omul va deveni din ce în ce mai corupt și se va coace pentru ziua mâniei, pe măsură ce se apropie această mânie. Priviți imaginea metalică din capitolul al doilea din Daniel, dată pentru a ilustra cele patru împărății universale, care preced împărăția veșnică a lui Dumnezeu.De ce

nu era capul de lut și de fier, pieptul și brațele de aramă, pântecele și coapsele de argint, iar picioarele și picioarele de aur? Astfel, ar ilustra mult mai bine opinia multora că lumea s-a îmbunătățit și că, chiar acum, intrăm în epoca de aur. Cei care vorbesc despre faptul că aceasta este epoca de aur, au această imagine întoarsă pe dos, stând pe capul ei de aur. Dar dacă o lăsăm să stea în picioare, scăderea valorii metalului de la cap până la picioare este o emblemă potrivită a apostaziei treptate a omului de când a părăsit Edenul.

Este evident că există o perioadă în care biserica lui Hristos trebuie să aștepte în mod special a doua venire. Cu toate acestea, mulți susțin că a fost corect ca primii creștini să aștepte a doua venire a lui Hristos în zilele lor, că a fost scriptural ca urmașii lui Hristos să aștepte de atunci venirea Lui în zilele lor și că, în această privință, nu se cere mai mult din partea bisericii în acest moment. Dar faptul că sunt date semnele celei de-a doua veniri a lui Hristos, arată eroarea acestui punct de vedere. Cât de absurd este ca generațiile trecute să aștepte evenimentul, înainte ca semnele să se împlinească.

Nu negăm că unii dintre membrii bisericii primare au primit ideea că Hristos va veni în zilele lor. Și este evident că biserica din Tesalonic credea astfel, din faptul că Sfântul Pavel, în a doua sa epistolă către ei, corectează această eroare. Apostolul spune: - "Vă rugăm, fraților, ca, prin venirea Domnului nostru Isus Hristos și prin adunarea noastră la El, să nu vă clătinați curând în minte și să nu vă tulburați, nici prin duh, nici prin cuvânt, nici prin scrisoare, ca de la noi, ca și cum ziua lui Hristos este aproape.Să nu vă amăgească nimeni cu nici un chip; căci ziua aceea nu va veni, dacă nu va veni mai întâi o cădere și nu se va arăta omul păcatului, fiul pierzării, care se împotrivește și se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu" etc. 2 Tesaloniceni 2:1-4.

Din această mărturie a apostolului, tragem concluzia că au existat unii care i-au învățat pe tesaloniceni să se aștepte la a doua venire în zilele lor. - Dar Pavel le-a spus să nu se lase tulburați de această idee și i-a avertizat să nu se lase înșelați de ea. El a afirmat apoi că ziua lui Hristos "nu va veni, dacă nu va veni mai întâi o cădere și dacă nu se va arăta omul păcatului [papalitatea]" etc.- El indică bisericii lui Hristos perioada apostaziei și a celor 1260 de ani de supremație papală, până în 1798, și se păzește până la capăt cu avertismentul său de a nu fi înșelat cu ideea că Hristos ar putea veni în acea perioadă. Și de ce avertismentul său se oprește acolo? Răspundeți: În acel moment, a început timpul sfârșitului, când profeția lui Daniel urma să fie deslușită, cunoștințele pe tema venirii lui Hristos urmau să crească atunci și mulți alergau încoace și încolo.

Ce armonie frumoasă există aici în mărturiile îngerului și ale lui Pavel. Îngerul i-a spus lui Daniel: "cuvintele sunt închise și pecetluite până la vremea sfârșitului". Pavel le-a spus fraților săi: "Să nu vă amăgească nimeni, ... ziua aceea nu va veni, dacă nu va veni mai întâi o cădere și nu se va arăta omul

păcatului". Avertismentul apostolului ajunge până la vremea sfârșitului, unde cuvintele urmau să fie desigilate, și nu mai departe. - Acest lucru arată în mod clar că ultima jumătate de secol a fost perioada în care a fost scos la iveală subiectul timpului celei de-a doua veniri, și aceasta a fost singura perioadă în care biserica lui Hristos putea să aștepte în mod scriptural venirea imediată a Domnului.

Semnele din soare, lună și stele s-au împlinit, ultimele, de numai douăzeci de ani; cartea lui Daniel a fost desigilată, iar avertismentul apostolului a încetat; prin urmare, calea este pe deplin pregătită pentru ca avertismentul solemn să fie transmis locuitorilor pământului, pentru a se pregăti să-L întâmpine pe Domnul.

5. Evanghelia împărăției propovăduită în toată lumea ca mărturie. "Această Evanghelie a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca mărturie pentru toate neamurile, și atunci va veni sfârșitul." Matei 24:14. Acesta este primul semn dat de Mântuitorul nostru ca răspuns la întrebarea din versetul al treilea al acestui capitol: "care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului lumii".

Textul este adesea folosit pentru a dovedi doctrina conform căreia toți oamenii se vor converti și că atunci va fi cel puțin o mie de ani în care toți "Îl vor cunoaște pe Domnul, de la cel mai mic până la cel mai mare". - Dar este departe de a dovedi toate acestea. Pentru ca ea să susțină doctrina modernă a unui mileniu temporal și să se armonizeze, de asemenea, cu ideea că nu trebuie să se știe nimic în legătură cu timpul celei de-a doua veniri, ar trebui să sune ceva de genul următor:- Această evanghelie a împărăției va fi propovăduită în toată lumea, fiecare individ o va auzi, se va converti și va deveni sfânt prin ea, va rămâne așa o mie de ani, iar apoi nimeni nu va ști nimic despre sfârșit! Dar textul afirmă doar că Evanghelia împărăției va fi predicată în toată lumea; iar scopul declarat este: "ca mărturie pentru toate națiunile". "Atunci", și nu după o mie de ani, "va veni sfârșitul".

Este această evanghelie în accepțiunea ei comună? - Sau este o parte particulară a veștilor bune? Ea a fost rostită în legătură cu întrebarea ucenicilor: "Care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului lumii?" De aceea, pare potrivit să o aplicăm la proclamarea celei de-a doua veniri a lui Hristos.

Dar dacă se aplică Evangheliei în accepțiunea comună a cuvântului, circulația Scripturii în atât de multe limbi și dialecte diferite în ultima jumătate de secol și misionarii trimiși în toate națiunile de pe glob sunt suficiente pentru a îndeplini textul. Șefii tuturor departamentelor misionare ne spun că nu există o națiune pe pământ căreia să nu i se fi predicat Evanghelia.

"J. O. Choules, autorul celei mai mari lucrări publicate vreodată despre misiuni, care prezintă istoria lor, din epoca apostolică până în zilele noastre,

fiind întrebat în mai 1842 dacă știe vreo națiune care nu a primit niciodată Evanghelia, a răspuns că nu știe. Domnul James, agentul Societății Biblice Americane, fiind întrebat, a dat același răspuns."

Adevărul în această privință este bine exprimat de William Miller în prelegerile sale publicate în 1841: "Nu este acest semn deja împlinit? Biblia tradusă în mai mult de 200 de limbi diferite; misionari trimiși printre toate națiunile cunoscute de noi pe glob, și reformă după reformă în fiecare oraș, colțișor sau colț din această țară. Evanghelia s-a răspândit acum în cele patru sferturi ale globului. A început în Asia.În zilele apostolilor, acel sfert (cartier) era plin de lumină. De acolo a ajuns în Africa; și, timp de câteva secole, Africa și-a întins mâinile către Dumnezeu. Europa, de asemenea, a avut o lungă vizită de binecuvântări evanghelice; iar acum America, ultimul sfert al globului, culege o recoltă de suflete pentru ultima zi. Evanghelia, ca și soarele, a răsărit în Est și va apune în Vest."

Dar dacă Matei 14 se aplică la o anumită parte a veștilor bune, și anume, la a doua venire a lui Hristos și la sfârșitul lumii, împlinirea este la fel de evidentă. Ceea ce urmează este din Prelegerile lui Wm. Miller, pagina 238.

"Unul sau doi pe fiecare colț al globului au proclamat vestea și sunt de acord cu timpul. - Wolfe, din Asia; Irwin, din Anglia; Mason, din Scoția; Davis, din Carolina de Sud; și un număr destul de mare din această regiune dau sau au dat strigătul."

Scutul Adventului, vol. 1, nr. 1, paginile 86,87, spune:"Noi privim proclamarea care a fost făcută ca fiind strigătul îngerului care a declarat: "A venit ceasul judecății Sale". Apocalipsa 14:6, 7. Este un sunet care trebuie să ajungă la toate națiunile; este proclamarea 'Evangheliei veșnice' sau a 'acestei Evanghelii a împărăției'. Într-o formă sau alta, acest strigăt a străbătut pământul oriunde se găsesc ființe umane, iar noi am avut ocazia să auzim despre acest fapt. În ultimii șase ani, publicații care tratează acest subiect au fost trimise în aproape toate stațiunile misionare engleze și americane de pe glob; cel puțin la toate la care am avut acces."

E. R. Pinney, în expunerea sa despre Matei, capitolul 24, spune:"Încă din 1842, publicațiile celei de-a doua Veniri au fost trimise la fiecare stație misionară din Europa, Asia, Africa și America, de ambele părți ale Munților Stâncoși. Joseph Wolfe, misionarul evreu, aflăm din jurnalul lucrărilor sale, a vizitat majoritatea stațiunilor misionare din Est, din 1831 până în 1834, și a predicat doctrina. El a avut conversații libere cu misionarii, dar și cu preoții evrei și mahomedani. Găsim această doctrină în Tartaria (Asia), cu aproximativ douăzeci și cinci de ani în urmă, iar timpul pentru venirea lui Hristos ar fi în 1844.Acest fapt este obținut de la un misionar irlandez din Tartaria, căruia un preot tătar i-a pus întrebarea: "Când va veni Hristos a doua oară?". Iar el a

răspuns că nu știe absolut nimic despre asta. Preotul tătar s-a arătat foarte surprins de un astfel de răspuns din partea unui misionar care venise să-i învețe doctrinele Bibliei - și a remarcat: "Credea că toată lumea care avea o Biblie ar fi putut ști asta". Preotul tătar și-a expus apoi părerea, afirmând că, după părerea sa, Hristos va veni în jurul anului 1844.- Misionarul a scris acasă o expunere a faptelor, care a fost publicată în Irish Magazine în 1821. Comandanții vaselor noastre și marinarii ne spun că nu ating niciun punct în care să nu constate că această proclamație nu i-a precedat, iar ei se interesează frecvent de ea."

Am observat într-un ultim număr din Vocea Adevărului că un frate care călătorea pe lacuri a întâlnit un domn rus, direct din țara sa, care l-a informat că doctrina despre "venirea lui Hristos și sfârșitul lumii" a fost predicată acolo, dar a fost primită doar de clasele de jos. Rev. Mansfield a avut un interviu cu un misionar moravist, staționat în Antigua, care a spus că, de câțiva ani, doctrina venirii imediate a fost predicată pe larg în Germania și că întregul sud al Germaniei a fost trezit pe această temă.

În Insulele Turce, reverendul M. -, a întâlnit, de asemenea, un misionar wesleyan, care l-a asigurat că la momentul fixat de adventiștii din SUA (Mileriții), a avut loc următorul incident, care ilustrează măsura în care doctrina venirii imediate a lui Hristos a fost răspândită.

"În timpul celei mai teribile furtuni, unii dintre membrii bisericii wesleyene care au fost în dezacord, crezând că Domnul chiar va veni, așa cum se așteptau adventiștii americani, au alergat unii la alții, și-au mărturisit greșelile și și-au cerut iertare, pentru a fi gata să se întâlnească cu Hristos."

F. G. Brown, într-un articol publicat în Strigătul de la miezul nopțiidin 15 februarie 1844, scrie astfel:"În timpul Conferinței noastre [New Bedford, Mass.] am fost favorizați, printre alți frați buni pe care îi iubim, de prezența fratelui Hutchinson, din Montreal, editor al Vocii lui Ilie. Prezentarea sa puternică a adevărului Scripturii și scurta sa expunere a ceea ce a suferit pentru a-l apăra au emoționat fiecare inimă și au scos o lacrimă tăcută din mulți ochi. Fratele H. ocupă cea mai favorabilă poziție pentru a distribui lumina în toate posesiunile britanice și în Europa.Având relații puternice în Europa și având în vedere că documentele pot fi trimise din Canada fără taxe poștale, el a profitat de fiecare ocazie pentru a trimite provizii mari cu fiecare vapor care se întorcea. Le-a trimis în Canada, Noua Scoție, New Brunswick, Newfoundland, Anglia, Irlanda, Scoția, Țara Galilor, Franța, Germania, Constantinopol, Roma etc.".

Strigătul de la miezul nopții din 21 septembrie 1843 remarca astfel:"Aflăm dintr-o scrisoare primită de la James Perrin, care este căpitanul unui vas de canal care circulă între Albany și Buffalo, câteva fapte foarte interesante. După ce a povestit modul în care a fost condus la o examinare și la o convingere a adevărului despre venirea rapidă a Domnului, mai întâi auzind un preot care a

denunțat acest lucru, el relatează câteva fapte interesante cu privire la niște emigranți din Norvegia, care au călătorit cu el de la Albany la Buffalo. El spune: 'Trei dintre ei puteau vorbi engleza. Le-am vorbit despre venirea lui Hristos în acest an, i-am întrebat dacă au auzit ceva despre acest subiect în țara lor.Au întrebat dacă era profeția domnului Miller. Le-am spus că așa se numea. Ei au spus apoi că aproape toate ziarele din toamna și iarna trecută au avut mai mult sau mai puțin de spus pe această temă.Le-am arătat apoi harta pe care o aveam la bord. În momentul în care au văzut-o, au spus că au văzut-o în țara lor'. În ce măsură uimitoare s-a răspândit acest subiect de nepătruns și cu ce rapiditate. Nu cumva "această Evanghelie a împărăției" cerului care este la îndemână, a fost aproape predicată în toată lumea ca o mărturie?".

J. W. Bonham, în Strigătul de la miezul nopțiidin 28 noiembrie 1844, remarca:"În timpul călătoriei mele spre Londra, am distribuit printre pasageri mai multe ziare și publicații ale celui de-al doilea advent. Unele dintre ele au fost publicate de fr. Litch în limba germană și trimise în Olanda; câteva exemplare din Strigătul de la miezul nopțiile-am trimis în Țara lui Van Diemen, iar altele în diferite părți ale Angliei, de către persoane care mergeau în vizită la prietenii lor. Mai multe exemplare din Strigătul de la miezul nopții am trimis în Norfolk, care au fost mijlocul prin care am făcut ca subiectul Revenirii să fie agitat înainte ca acesta să fie vizitat de frn. Winter și Burgess... Am fost adesea foarte înveselit de primirea de scrisori de la frații care lucrau în țară, cu informații încurajatoare pentru inimă despre progresul cauzei Adventului.În unele locuri s-au adunat 5.000 sau 6.000 de persoane pentru a asculta despre acest subiect de importanță majoră, dintre care unele au îmbrățișat adevărul cu bucurie. Am fost, de asemenea, foarte înveselit de primirea de scrisori, în care se spunea că mult bine a rezultat din citirea scrisorilor și a documentelor pe care le-am trimis în Anglia. Un exemplar din Strigătul de la miezul nopții, care conținea prelegerile fratelui Storrs despre viziunile lui Daniel, a fost dus în India, iar un altul a ajuns într-una din instituțiile teologice din Bristol, iar cei care se aflau acolo au declarat că a aruncat o lumină considerabilă asupra multor părți din Scriptură, care înainte erau considerate ca fiind învăluite în mister."

Un scriitor englez, Mourant Brock, remarcă astfel:"Nu numai în Marea Britanie se așteaptă revenirea apropiată a Răscumpărătorului și se ridică glasul de avertizare, ci și în America, India și pe continentul european. Mi s-a spus recent de către unul dintre misionarii noștri germani că în Wirtemburg există o colonie creștină de câteva sute de persoane, una dintre caracteristicile principale ale acesteia fiind, așteptarea celei de-a doua veniri.- Și un ministru creștin de lângă țărmul Mării Caspice mi-a spus că există aceeași așteptare zilnică în rândul națiunii sale. Ei vorbesc în mod constant despre aceasta ca fiind "ziua mângâierii". Într-o mică publicație, intitulată 'Mileniul', scriitorul spune că el înțelege că în America aproximativ 300 de slujitori ai Cuvântului predică astfel

'evanghelia împărăției'; în timp ce în această țară, adaugă el, aproximativ 700 din biserica Angliei ridică același strigăt." - Advent Tracts, vol. 2, pagina 135.

În Semnele timpurilor, vol. 4, nr. 13, 1843, spune:"Un tânăr din acest oraș, care s-a întors recent dintr-o călătorie de vânătoare de balene în jurul Capului Horn, povestește despre răspândirea doctrinei în Pacific și pe coasta de vest a Americii de Sud. În același timp, va arăta cum dușmanii noștri au ajutat la răspândirea strigătului. 'Nu putem face nimic împotriva adevărului, ci pentru adevăr'.

"Nava de balene, William C. Neyl, din New London, Ct., a intrat în contact cu o navă din New Bedford, cândva în luna februarie, în largul insulei Cocas. Echipajul navei din New London a primit de la nava din New Bedford, veștile din Statele Unite. Printre multe alte lucruri, li s-a spus că "Miller a prezis sfârșitul lumii pe 23 aprilie".

"Se aflau în călătoria de întoarcere spre casă și, în a doua parte a lunii martie, au intrat în portul Talcahuano, pe coasta Chile. Era o așezare catolică spaniolă. Dar când au ajuns, au aflat că acolo circulase aceeași poveste care îi întâlnise pe ocean. Au ajuns în port pe 23 aprilie. Când a sosit ziua, întreaga comunitate era într-o stare de consternare și, în timpul unei furtuni îngrozitoare, care a avut loc în acea zi, ei se aflau în așteptarea momentană a venirii lui Hristos.Domnul Wardell, informatorul nostru, spune că acest lucru a fost înțeles departe în interior; și că persoane de la o sută de mile în spate, din țară, au fost adunate în oraș cu această ocazie. Astfel, New York Sun a dat lumină lumii și a trimis-o în regiuni și locuri unde noi nu am fi putut ajunge.

Dar se va pune întrebarea: "Dacă vestea că un astfel de adevăr este predicat, este o proclamare suficientă pentru a împlini profeția. Răspunsul este: Dacă a fost suficientă în zilele apostolilor, este și acum. Că a fost atunci, reiese clar din Faptele Apostolilor 19:8-10. Unde Pavel a predicat sau a învățat în Efes doi ani, astfel încât toți cei din Asia, atât iudei cât și greci, au auzit cuvântul lui Isus. Nu puteau să fi auzit toți o predică, dar au auzit sunetul Evangheliei. În acest sens, nu mă îndoiesc, dar Evanghelia împărăției este predicată în toată lumea."

6. Manifestări spirituale. - "Și când vi se va spune: Căutați la cei ce au duhuri familiare și la vrăjitorii care trag cu ochiul și murmură; nu ar trebui un popor să caute la Dumnezeul său? pentru cei vii la cei morți? La lege și la mărturie; dacă nu vorbesc după acest cuvânt, este pentru că nu este lumină în ei." Isaia 8:19, 20.

"Și Duhul vorbește în mod expres că, în vremurile din urmă, unii se vor depărta de la credință, dând ascultare duhurilor seducătoare și doctrinelor diavolilor." 1 Timotei 4:1.

"Și am văzut trei duhuri necurate, ca niște broaște, ieșind din gura balaurului, din gura fiarei și din gura falsului prooroc. Căci acestea sunt duhuri de draci, care fac minuni și care merg la împărații pământului și ai întregii lumi, ca să-i adune la bătălia din ziua cea mare a Dumnezeului celui Atotputernic." Apocalipsa 16:13, 14.

"După acestea, am văzut coborându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere, și pământul a fost luminat de slava lui. Și a strigat cu glas tare și puternic, zicând: "Babilonul cel mare a căzut și a ajuns locuința diavolilor, lăcașul oricărui duh necurat și colivie pentru orice pasăre necurată și urâcioasă"." Apocalipsa 18:1, 2.

"El, a cărui venire este după lucrarea lui Satana, cu toată puterea, cu semne și minuni mincinoase. Și cu toată înșelăciunea nedreptății în cei ce pier, pentru că n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți. Și pentru aceasta Dumnezeu le va trimite o puternică amăgire, ca să creadă în minciună, ca să fie osândiți toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au avut plăcere în nedreptate." 2 Tesaloniceni 2:9-12.

"Și face minuni mari, încât face să coboare foc din cer pe pământ în fața oamenilor și îi amăgește pe cei ce locuiesc pe pământ prin minunile pe care avea puterea să le facă" etc. Apocalipsa 13:13, 14.

"Atunci [după cei 1260 de ani de necaz asupra bisericii, vezi versetele 21, 22], dacă vă va spune cineva: Iată, aici este Hristos, sau acolo, nu credeți. Căci se vor ridica falși hristoși și falși profeți și vor face semne mari și minuni, încât, dacă ar fi posibil, vor înșela chiar pe cei aleși." Matei 24:23, 24.

Prezentăm textele de mai sus ca pe o parte din acele scripturi care prezic în mod clar iluziile puternice ale ultimelor zile, care încep să apară acum în ceea ce se numește spiritism sau manifestări ale spiritului. Credem că textele se aplică la zilele din urmă și, de asemenea, la aceste așa-numite manifestări ale Duhului Sfânt.

Dar este de așteptat să facem o prezentare a apariției și progresului spiritismului. În folosul celor care nu au avut ocazia să se familiarizeze cu faptele, este prezentat aici un foarte scurt istoric. Ceea ce urmează este extras dintr-o broșură scrisă cu candoare, publicată de D. M. Dewey, Rochester, 1850, intitulată: Istoria zgomotelor misterioase, etc.

"Sunetele au fost auzite pentru prima dată într-un mic sat numit Hydesville din orașul Arcadia, comitatul Wayne, New York. Casa în care au fost auzite a fost ocupată, pe parcursul unei părți a anilor 1846 și 1847, de către domnul Michael Weekman. În această perioadă, domnul W. afirmă că într-o seară, pe la ora nouă, în timp ce se pregătea să se retragă pentru noapte, a auzit o bătaie în ușa exterioară.A deschis-o, dar nu a văzut pe nimeni. În câteva clipe, bătăile în ușă s-

au repetat și au fost mai puternice decât la început. A făcut imediat un pas spre ușă și a deschis-o; nu se vedea nicio persoană. A ieșit în stradă și s-a uitat în jurul casei, dar s-a întors fără să vadă pe nimeni.Curând zgomotul s-a repetat și, nevăzând pe nimeni, a pus mâna pe zăvorul ușii, pentru a o deschide imediat, în cazul în care deranjul ar fi continuat. Din nou s-a auzit ciocănitul - a simțit ușa zornăind și a sărit în stradă. Nu se vedea nici o persoană nicăieri, în apropiere. - Cu excepția unei manifestări a fiicei domnului W., pe atunci în vârstă de aproximativ opt ani, nimic neobișnuit nu a fost văzut sau auzit de către acesta, în timp ce se afla în imobil.

Familia domnului John D. Fox s-a mutat în această casă la 11 decembrie 1847. Vechea lor reședință era Rochester. Ei au auzit prima dată răpăitul, în a doua parte a lunii martie 1848, într-o seară, după ce se retrăseseră pentru noapte. Părea să fie într-una din camerele de dormit și se auzea ca și cum cineva bătea în podea, muta scaunele, etc. Patru sau cinci membri ai familiei se aflau acasă și s-au ridicat cu toții, pentru a constata cauza zgomotului. Fiecare parte a casei a fost scotocită, însă nu s-a putut descoperi nimic.Un borcan perceptibil a fost simțit atunci când au pus mâinile pe somiere și scaune; un borcan a fost simțit și când stăteau în picioare pe podea. Zgomotul a continuat în acea noapte cât timp a fost cineva treaz în casă. În seara următoare au fost auzite la fel ca înainte, iar în seara zilei de 31 martie, vecinii au fost chemați pentru prima dată.

Următorul este un extras din declarația doamnei Fox, făcută la scurt timp după ce au avut loc evenimentele relatate: - "Vineri seara, am hotărât să ne culcăm devreme și să nu lăsăm să ne deranjeze; dacă va veni, ne-am gândit că nu ne va deranja, ci vom încerca să ne odihnim bine. Soțul meu a fost aici în toate aceste ocazii, a auzit zgomotul și a ajutat la căutări. Era foarte devreme când ne-am dus la culcare în această noapte; abia se întunecase. Ne-am culcat atât de devreme, pentru că ne fusese ruptă atât de mult odihna, încât aproape că mi se făcuse rău.

Soțul meu nu se dusese la culcare când am auzit zgomotul prima dată în această seară. Eu tocmai mă întinsesem. A început ca de obicei. Îl cunoșteam din toate celelalte zgomote pe care le auzisem vreodată în această casă. - Fetele, care dormeau în celălalt pat din cameră, au auzit zgomotul și au încercat să facă un zgomot similar pocnind din degete. Cea mai tânără fată are în jur de doisprezece ani; ea a fost cea care a făcut să sune din mână. La fel de repede cum a făcut zgomotul cu mâinile și degetele, sunetul a fost urmărit în cameră. În acel moment nu a sunat diferit, doar că a făcut același număr de zgomote pe care le-a făcut fata. Când ea s-a oprit, sunetul însuși s-a oprit pentru o scurtă perioadă de timp.

Cealaltă fată, care este în al 15-lea an, a folosit un limbaj sportiv și a spus: "Acum fă exact cum fac eu. - Numărați unu, doi, trei, patru etc., lovind în același timp cu o mână în cealaltă. Loviturile pe care le făcea ea se repetau ca mai

înainte. Se părea că îi răspunde repetând fiecare lovitură pe care o făcea. Ea a făcut acest lucru o singură dată. Ea a început apoi să se sperie, iar eu am vorbit și am spus zgomotului: "numără zece" și a produs zece lovituri sau zgomote. Apoi am întrebat vârstele diferiților mei copii, succesiv, și a dat un număr de lovituri, corespunzător vârstei copiilor mei.

Am întrebat apoi dacă era o ființă umană cea care făcea zgomotul și, dacă era, să o manifeste prin același zgomot. Nu a fost niciun zgomot. Am întrebat apoi dacă era un spirit și, dacă era, să îl manifest prin două sunete. Am auzit cele două sunete imediat ce au fost rostite cuvintele".

"Doamna Fox a întrebat dacă zgomotele vor continua dacă îi cheamă pe vecini ca să o audă. S-a auzit un rapel la fel ca atunci când se presupunea că se dau răspunsuri afirmative. Doamna Redfield, cea mai apropiată vecină, a fost chemată prima. Copiii o informaseră anterior, că se auzeau zgomote ciudate în casă și ea s-a dus, gândindu-se să facă un pic de sport cu familia. Le-a găsit pe fete foarte agitate. Doamna Fox a întrebat: "Doamnă Redfield, ce să facem? Am auzit zgomotul de ceva timp, iar acum ne răspunde la toate întrebările noastre și nu putem explica acest lucru."

"Doamna R. a auzit sunetele și a început să pună întrebări, la care i s-a răspuns corect, spre marea ei uimire. Ea spune că fetele au continuat să fie foarte speriate, iar ea le-a spus să nu se teamă, dacă era o revelație din lumea spiritelor, nu trebuia să le facă rău. Una dintre fete a spus cu multă emoție - "Suntem nevinovate - ce bine este să avem conștiința curată".

Domnii Redfield, Duesler, Hyde, Jewell și soțiile lor au fost chemați ulterior, în cursul aceleiași seri. Aceștia au pus multe întrebări și au primit răspunsuri. Se spune că s-a răspuns corect la întrebările referitoare la vârsta, numărul de copii etc. ale persoanelor prezente. Domnul Fox și domnul Redfield au rămas în casă toată noaptea. Doamna Fox și fiicele sale au petrecut noaptea în casa unuia dintre vecini.

O știre despre zgomotele ciudate auzite în casa domnului Fox s-a răspândit în toată acea parte a orașului în dimineața următoare (sâmbătă), iar un număr mare de persoane s-au adunat și au rămas în casă pe parcursul zilei. Nu s-au mai auzit zgomote până seara, când sunetele au început la fel ca înainte. O comisie a fost numită pentru a investiga această chestiune și au fost puse și au primit răspunsuri la o mare varietate de întrebări.

"În dimineața zilei de duminică, 2 aprilie, sunetele au fost auzite și au continuat să se audă pe tot parcursul zilei. Acesta este primul caz în care se raportează că au fost auzite în timpul zilei. - Duminică seara și pe tot parcursul acelei nopți, nu s-au auzit zgomote."

În broșura publicată la Canandaigua în 1848, de E. E. Lewis, sunt prezentate certificate care coroborează afirmațiile de mai sus, semnate de următoarele persoane: "John D. Fox, Walter Scotten, Elizabeth Jewell, Lorren Tenney, James Bridger, Chauncey P. Losey, Benjamin F. Clarke, Elizabeth Fox, Vernelia Culver, William D. Storer, Marvin P. Loser, David S. Fox și Mary Redfield.

"La un moment dat, atunci când cei care investigau doreau să afle un anumit nume, spiritul era întrebat dacă ar putea să facă rap pentru literele inițiale atunci când acestea erau numite. Răspunsul a fost afirmativ: și atunci când a fost numit alfabetul s-a auzit un rap la anumite litere. Curând, experimentul a fost dus și mai departe și, la cerere, au fost silabisite nume întregi și propoziții de o lungime considerabilă. Un semnal pentru alfabet este făcut atunci când spiritul dorește să comunice în acest mod. Acest semnal este format din cinci lovituri în succesiune rapidă."

Domnul Dewey a declarat că, la scurt timp după producerea acestor evenimente, o parte din familia Fox s-a mutat la Rochester și că zgomotele au fost auzite în ambele locuri. Următorul loc unde au fost auzite a fost în Auburn.

După aproape un an petrecut de câteva persoane din Rochester și din împrejurimi, în investigarea misterului, următoarea comunicare a fost făcută în prezența mai multor persoane care s-au adunat în scopul de a continua investigațiile lor: "Aveți cu toții o datorie de îndeplinit. Vrem să faceți această chestiune mai mult publică". Fiecare persoană căreia i-a fost adresat mesajul a obiectat că nu a avut niciun rol în aducerea acestui subiect în fața publicului.Ei cunoșteau odiumul care s-ar fi atașat oricărei persoane care ar fi încercat să demonstreze, în prezența unei adunări publice, că sunetele pe care le auzeau erau produse de spirite. În timp ce vorbeau despre opoziția pe care o vor întâmpina și despre dificultățile din cale, s-a apelat la alfabet și s-a scris următoarea comunicare: "Va fi cu atât mai bine - triumful vostru va fi mai mare". Această întâmplare a avut loc în noiembrie 1849.

Câteva dintre persoanele desemnate să ajute la aducerea chestiunii în fața comunității au continuat să se opună cu tărie, până când au fost date cele mai pozitive asigurări că rapsodul ar trebui să fie auzit în sală, de către audiență, ca răspuns la conferențiar, și că rezultatul va tinde în mod esențial la o mai bună înțelegere a întregului subiect. În cele din urmă, prelegerile au fost ținute de domnul E. W. Capron, din Auburn. Următoarea relatare a investigațiilor de la acea vreme a apărut în Tribuna săptămânală din New York, din 8 decembrie 1849.

"În urmă cu două săptămâni, eram în compania unor persoane care primeau comunicări de la acest comunicator invizibil, când ni s-a transmis un mesaj care ne spunea că această chestiune ar trebui să fie făcută publică - că a sosit timpul ca oamenii să investigheze întreaga afacere - că este un lucru care,

în cele din urmă, va fi cunoscut de toți oamenii și că ar trebui să luăm imediat măsuri pentru a o investiga.Indicațiile au fost date cu minuțiozitate de aceste spirite, așa cum pretind a fi, și pe care suntem dispuși să le credem, până când vom avea atâtea dovezi contrare câte au fost necesare pentru a ajunge la această concluzie. Aceste indicații vor apărea în istoria următoare, așa cum au fost ele urmate pe deplin și cu strictețe. Marele obiectiv a fost acela de a demara investigația și de a-i absolvi pe cei care auziseră de ea în ultimii doi ani de acuzația de fraudă și înșelăciune.

În consecință, în seara zilei de 14 noiembrie, a fost ținută o prelegere în sala Corinthian, în orașul Rochester, și a fost prezentat un istoric complet al apariției și progresului acestor manifestări. În timpul relatării acestor fapte, sunetele au fost auzite în mod distinct de către persoanele aflate în sală.

După conferință, publicul a ales un comitet format din următoarele persoane: A. J. COMBS, DANIEL MARSH, NATHANIEL CLARK ESQ., A. JUDSON și EDWIN JONES.

În seara următoare, comisia a prezentat următorul raport de fond: Că, fără știrea persoanelor în prezența cărora se fac manifestările, comitetul a ales sala de la Fiii temperanței pentru investigație - că sunetul de pe podea, în apropierea locului în care stăteau cele două doamne, a fost auzit la fel de clar ca și în alte locuri și că o parte din comitet a auzit bătăile în peretele din spatele lor...Doamnele au părut să ofere toate oportunitățile comitetului de a investiga cauza pe deplin, și s-ar supune unei investigații amănunțite din partea unui comitet de doamne, dacă se dorește. Cu toții au fost de acord că sunetele au fost auzite, dar au eșuat în totalitate în a descoperi vreun mijloc prin care acest lucru ar putea fi făcut.“

În urma acestui raport și a unor discuții pe această temă, audiența a ales o altă comisie formată din următoarele persoane: Dr. H. H. Langworthy, Frederick Whittlesey, D. C. McCallum, William Fisher, din Rochester, și A. P. Hascall, din Le Roy.La următoarea prelegere, acest comitet a raportat că au mers la anchetă în biroul cancelarului Whittlesey și au auzit sunetul pe podea, pe perete și pe ușă - că doamnele au fost plasate în diferite poziții și, ca și celălalt comitet, au fost complet incapabili să spună de unde provenea sunetul sau cum a fost produs, că dr. Langworthy a făcut observații cu stetoscopul pentru a verifica dacă există vreo mișcare cu plămânii și nu a găsit nici cea mai mică diferență atunci când sunetele au fost emise; și nu exista nici un fel de probabilitate sau posibilitate ca acestea să fi fost produse prin ventrilocie, așa cum au presupus unii - și nu puteau fi produse de mașini.

'Acest comitet a fost compus din Dr. E. P. Langworthy, Dr. J. Gates, Wm. Fitzhugh, W. L. Burtis și L. Kenyon. Acest comitet s-a întâlnit în camerele doctorului Gates, la Rochester House, și a numit un comitet de doamne, care au

dus tinerele într-o cameră și le-au examinat corpul și hainele, pentru a se asigura că nu aveau asupra lor niciun dispozitiv care să producă sunetele.- După ce a fost mulțumit de acest aspect, comitetul de doamne a încercat alte câteva experimente și le-a dat tinerelor domnișoare următorul certificat: - "Când stăteau pe perne, cu o batistă legată în jurul fundului rochiei, strânsă până la glezne, am auzit cu toții clar loviturile pe perete și pe podea. - Semnat - MRS. STONE, MRS. J. GATES, DOMNIȘOARA M. P. LAWRENCE.

Seara, comisia, prin intermediul președintelui său, Dr. Langworthy, a prezentat un raport complet al examinărilor din timpul zilei. Ei au raportat, că au exclus toți prietenii celor două doamne din sala comisiei și au făcut examinarea doar în prezența comisiei de domni și doamne alese de ei.În ciuda tuturor acestor precauții, aceste sunete se auzeau atunci când doamnele stăteau pe perne mari de pene, fără pantofi, și în alte poziții diferite, atât pe podea, cât și pe perete - că se puneau o serie de întrebări, la care, atunci când se răspundea, în general, era corect. - Fiecare membru al comisiei a raportat separat, fiind de acord cu primele declarații și coroborându-le.

Astfel, după trei zile de cea mai strictă examinare, cu ajutorul inteligenței, sincerității și științei, persoanele în prezența cărora s-au auzit aceste sunete au fost absolvite de orice fraudă.

Vineri seară, după conferință, trei dintre membrii comitetului, și anume: Hon. A. P. Hascall, D. C. McCallum și William Fisher, s-au deplasat la casa unui cetățean și și-au continuat cercetările. Au fost prezente aproape o sută de persoane. Membrii comisiei au scris multe întrebări pe hârtie, la care nimeni dintre cei prezenți nu cunoștea scopul și la care s-a răspuns corect. Uneori întrebau mental și primeau răspunsurile cu aceeași corectitudine, și erau pe deplin convinși că era ceva prezent care manifesta inteligență dincolo de persoanele vizibile.

Unul dintre comitete a încercat experimentul de a așeza doamnele pe o sticlă, dar nu a reușit să obțină niciun sunet, însă ulterior a încercat același lucru în prezența unui număr mare de persoane, iar sunetele au fost la fel de puternice și distincte ca înainte, pe podea, ca de obicei.

Acestea sunt faptele în ceea ce privește procedurile publice (care nu reprezintă decât o mică parte din aceste întâmplări ciudate), cu un raport al comisiei foarte condensat."

Nu vom obosi cititorul cu alte mărturii referitoare la apariția a ceea ce se numește spiritism, deși acestea ar putea fi prezentate aproape în orice fel. Ceea ce am prezentat este suficient pentru a arăta micul început a ceea ce agită acum lumea civilizată. De la o familie obscură, manifestările spiritiste s-au răspândit pe tot acest continent, dar și în Europa. Nu vom intra nici în amănuntele

progresului acestor manifestări, care, în ultimii cinci ani, au avut un caracter diferit și au devenit din ce în ce mai misterioase.Aproape în fiecare zi, noi minuni sunt anunțate în toată țara. Cu puțin timp în urmă, au fost raportate doar răpiri misterioase, iar oamenii au strigat: "Humbug! Acum există nu numai rapsodii, ci și mediumi care scriu, vorbesc și vindecă, și zeci de mii de oameni cred, iar poporul privește și recunoaște aceste lucruri misterioase. Viitorul va fi urmărit cu cel mai intens interes.

Spune onorabilul J. W. Edmonds, judecător al Curții Supreme:"Abia au trecut mai mult de patru ani de când "Rochester Knockings" (Ciocăniturile din Rochester) au fost cunoscuți pentru prima dată printre noi. Atunci mediumii puteau fi numărați pe unități, dar acum pe mii - atunci credincioșii puteau fi numărați pe sute, acum pe zeci de mii. Cei mai bine informați cred că numărul total în Statele Unite trebuie să fie de câteva sute de mii, iar în acest oraș [New York,] și în împrejurimile sale trebuie să fie între douăzeci și douăzeci și cinci de mii.Există zece sau douăsprezece ziare și periodice dedicate cauzei, iar biblioteca spirituală cuprinde peste o sută de publicații diferite, dintre care unele au ajuns deja la un tiraj de peste zece mii de exemplare. În afară de mulțimea nedespărțită, există mulți oameni de rang înalt și talente clasate printre ei - doctori, avocați și clerici în număr mare, un episcop protestant, președintele învățat și reverend al unui colegiu, judecători ai instanțelor noastre superioare, membri ai Congresului, ambasadori străini și foști membri ai Senatului Statelor Unite."

Vom prezenta aici mărturiile lui N. P. Tallmadge și J. W. Edmonds, în legătură cu manifestările la care au fost martori. Am putea da mărturiile altora, care par a fi mai minunate; dar acestea sunt mai sigure, venind de la oameni de rang înalt. Următoarea scrisoare de la Hon. N. P. Tallmadge, datată Baltimore, 12 aprilie 1853, este adresată doamnei Sarah Helen Whitman, Providence, R. I.

"Dragă doamnă: Profit de câteva momente de răgaz, în timp ce sunt reținut aici pentru o scurtă perioadă de timp cu afaceri, pentru a vă oferi o relatare mai amplă a "Manifestărilor fizice" la care am făcut aluzie într-o scrisoare anterioară. În această relatare, mă voi limita la cele care pretind a veni din partea spiritului lui John C. Calhoun.

Am primit numeroase comunicări de la el, de la începutul investigației mele asupra acestui subiect și până în prezent. Aceste comunicări au fost primite prin intermediul mediilor rapperi, al mediilor scriitori și al mediilor vorbitori. Sunt de cel mai extraordinar caracter. Prin stil și sentimente, ele l-ar onora în cele mai bune zile ale sale pe pământ.

După sosirea domnișoarelor Fox în orașul Washington, în februarie anul trecut, le-am vizitat cu programare și am primit imediat o comunicare de la Calhoun. Apoi am scris și am pus în minte următoarele întrebări: "Poți face ceva

(adică manifestări fizice) pentru a mă confirma în adevărul acestor revelații și pentru a îndepărta din mintea mea cea mai mică umbră de necredință?" La care am primit următorul răspuns. 'Îți voi da o comunicare luni, la ora 7 și jumătate. Să nu lipsești de aici. Atunci vă voi da o explicație. JOHN C. CALHOUN.''

"Se cuvine să remarcăm aici că toate comunicările la care se face referire în această scrisoare au fost făcute de Calhoun după ce a fost solicitat alfabetul, au fost scrise literă cu literă și au fost notate de mine în mod obișnuit. Ele au fost făcute în prezența domnișoarelor Fox și a mamei lor. Am sunat luni, la ora stabilită, și am primit următoarea comunicare. 'Domnule prieten, vi se pune adesea întrebarea: "Ce bine poate rezulta din aceste manifestări?". Îi voi răspunde: "Este pentru a aduce omenirea laolaltă în armonie și pentru a-i convinge pe sceptici de nemurirea sufletului". JOHN C. CALHOUN.

Acest lucru îmi amintește că în 1850, la Bridgeport, în prezența altor mediumi, printre multe întrebări puse și răspunsuri primite, au fost următoarele - răspunsurile pretinzând că provin de la E. E. Channing.

"Q. - Ce își propun Spiritele să realizeze prin aceste noi manifestări?

A. - Să unească omenirea și să convingă mințile sceptice de nemurirea "sufletului". Coincidența de sentimente a răspunsului lui J. C. Calhoun și W. E. Channing în ceea ce privește obiectul acestor manifestări este remarcabilă și demnă de o atenție deosebită. Concurența a două minți atât de mari, fie că sunt în trup sau nu, pe un subiect atât de captivant, nu poate să nu atragă atenția oricărui admirator al intelectului exaltat și al purității morale.

În timpul comunicării de mai sus a lui Calhoun, masa s-a mișcat ocazional, poate un metru, mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă. După ce comunicarea s-a încheiat, ne-am îndepărtat cu toții de masă, de la un metru și jumătate la un metru - astfel încât nimeni nu a atins masa. - Dintr-o dată, masa s-a mutat din poziția pe care o ocupa la vreo trei sau patru picioare - s-a odihnit câteva clipe - și apoi a revenit în poziția inițială.Apoi s-a deplasat din nou în direcția opusă și s-a întors în locul de unde a plecat. O parte a mesei a fost apoi ridicată și a stat pentru câteva momente la un unghi de aproximativ treizeci și cinci de grade, apoi s-a sprijinit din nou pe podea, ca de obicei.

Masa era o masă mare, grea și rotundă, la care se puteau așeza zece sau o duzină de persoane la cină. În timpul tuturor acestor mișcări, nicio persoană nu a atins masa și nimeni nu s-a apropiat de ea. După ce am văzut-o ridicată în modul menționat mai sus, am avut curiozitatea de a-i testa greutatea, ridicând-o eu însumi. În consecință, m-am așezat lângă ea - mi-am plasat mâinile sub frunză și am exercitat toată forța de care eram capabil în acea poziție de ședere, dar nu am putut să o ridic nici măcar o particulă de pe podea. M-am ridicat apoi în picioare în cea mai bună poziție posibilă pentru a exercita cea mai mare forță

- am luat placa în mână și tot nu am putut să o ridic cu toată forța pe care o puteam aplica. Le-am rugat apoi pe cele trei doamne să se prindă în jurul mesei și să încerce împreună să o ridice. Am ridicat-o până când frunza și blatul au început să se crape și nu am reușit să o ridicăm nici măcar o particulă. Apoi am renunțat, de teamă să nu spargem masa. Am întrebat atunci: "Îmi va permite spiritul să ridic masa?". Am apucat-o singur și am ridicat-o fără dificultate. După aceasta a urmat următoarea conversație. - Q. - Poți ridica masa în întregime de pe podea? A. - Da. Q. - Mă vei ridica și pe mine cu ea? A. - Dă-mi masa pătrată.

Masa pătrată era din cireș, cu patru picioare; o masă de ceai de dimensiuni mari. A fost scoasă și înlocuită cu cea rotundă, frunzele fiind ridicate. Eu m-am așezat în centru; cele trei doamne s-au așezat în părțile laterale și la capăt, iar mâinile și brațele lor se odihneau pe ea. Acest lucru, bineînțeles, a adăugat la greutatea care trebuia ridicată; și anume, greutatea mea și greutatea mesei. Două picioare ale mesei au fost apoi ridicate la aproximativ 15 centimetri de la podea; apoi celelalte două au fost ridicate la nivelul primelor două, astfel încât întreaga masă a fost suspendată în aer la aproximativ 15 centimetri deasupra podelei.În timp ce stăteam așezat pe ea, am simțit o ușoară mișcare de vibrație, ca și cum ar fi plutit în atmosferă. După ce a fost suspendată astfel în aer timp de câteva momente, masa a fost lăsată ușor în jos, pe podea! Unii pretind să spună că aceste manifestări fizice sunt produse de electricitate. Aș vrea să știu prin ce lege a electricității cunoscută de noi, o masă este la un moment dat nituită, ca și cum ar fi, de podea, împotriva întregii forțe care ar putea fi exercitată pentru a o ridica; și altă dată ridicată în întregime de pe podea cu o greutate de peste două sute de kilograme pe ea?

La o întâlnire ulterioară, Calhoun mi-a spus să aduc trei clopote și o chitară. Le-am adus în consecință. Cele trei doamne și cu mine ne-am așezat la masă, cu brațele sprijinite pe ea. - Clopotele au început să sune într-un fel de clopoțel. Se făceau rapsodii ca și cum ar fi bătut ritmul unui marș. - Apoi au încetat, iar clopotele au sunat violent timp de câteva minute. Un clopot a fost apoi apăsat pe piciorul meu, pe gleznă și pe genunchi. Acest lucru s-a întâmplat în momente diferite. Când a încetat sunetul clopotului, am simțit în mod sensibilși distinct impresia unei mâini pe piciorul, glezna și genunchiul meu.

Mi s-a spus apoi să pun chitara pe un sertar mare de birou care se afla pe masa pătrată. Ne-am așezat cu toții la fel ca înainte. Chitara a fost atinsă ușor și delicat și a scos sunete dulci și delicioase, ca acompaniamentul unei piese muzicale frumoase și rafinate. Apoi a cântat un fel de simfonie, în tonuri mult mai puternice și mai îndrăznețe.Și, pe măsură ce cânta, aceste sunete armonioase, devenind moi, dulci și joase, au început să se îndepărteze, devenind din ce în ce mai slabe, până când s-au stins la ureche în depărtare. Apoi au revenit și au devenit din ce în ce mai puternice și mai apropiate, până când s-au auzit din nou în volum deplin și izbucnitor ca la început.

Sunt complet incapabil să dau o idee adecvată despre frumusețea și armonia acestei muzici. Am ascultat chitara atinsă de cele mai delicate și științifice mâini și am auzit, sub o astfel de îndrumare, cele mai splendide interpretări. Dar niciodată nu am auzit ceva care să se fixeze pe sufletul meu ca aceste acorduri profetice trasate de o mână invizibilă din Lumea Spiritelor. După ce muzica a încetat, s-a primit următoarea comunicare. 'Aceasta este mâna mea care atinge chitara. JOHN CALHOUN.'

Altădată, următoarea manifestare fizică a avut loc în prezența generalului Hamilton, a generalului Waddy Thompson, din Carolina de Sud, și a mea. Ni s-a ordonat să punem Biblia pe un sertar de sub masă. Am așezat-o acolo, complet închisă. Era o Biblie mică, de buzunar, cu litere de tipar foarte fine. S-au auzit apoi numeroase lovituri, bătând ritmul "Ave Columbia", care fusese solicitat. Curând, sunetele au început să se îndepărteze, devenind din ce în ce mai slabe, până când, asemenea muzicii chitarei, s-au stins în depărtare.S-a apelat apoi la alfabet și s-a scris "Uite". M-am uitat pe sertar și am găsit Biblia deschisă. Am luat-o și am păstrat-o cu grijă deschisă în locul în care o găsisem. Scoțând-o la lumină, am constatat că era deschisă la Evanghelia Sfântului Ioan - capitolul 2 fiind în partea stângă, iar capitolul 3 în partea dreaptă. Am întrebat: "Doriți să ne uităm la capitolul 2?". Răspuns - "Nu." "Doriți să ne uităm la capitolul 3?". Răspuns.- "Da. Și apoi s-a spus: "Citește". Am început să citesc capitolul și la multe versete s-au dat lovituri semnificative și emfatice: la versetele 8, 11, 19, 34 s-au dat loviturile cele mai vehemente. Privind aceste versete, veți percepe semnificația și inteligența acestei demonstrații emfatice. Această manifestare pretindea că venea de la Calhoun, care ne invitase în prealabil pe noi, cei trei domni, să fim prezenți la o anumită oră."

Cele ce urmează sunt extrase dintr-o scrisoare scrisă de Hon. J. W. Edmonds. El spune:"În ianuarie 1851 mi-a fost atrasă pentru prima dată atenția asupra subiectului "Intercursiunii spirituale". La acea vreme eram retras din societatea generală; mă chinuiam sub o mare depresie a spiritului. - Îmi ocupam tot timpul liber citind pe tema morții și a existenței omului după aceea. - În decursul vieții mele citisem și auzisem de la amvon atât de multe doctrine contradictorii și conflictuale pe această temă, încât abia dacă mai știam ce să cred. Nu puteam, dacă aș fi vrut, să cred ceea ce nu înțelegeam și căutam cu nerăbdare să aflu dacă după moarte ne vom întâlni din nou cu cei pe care îi iubisem aici și în ce împrejurări.

Am fost invitat de un prieten să asist la "Rochester Knockings". M-am conformat, mai mult pentru a-i face pe plac și pentru a petrece o oră plictisitoare. M-am gândit mult la ceea ce văzusem și m-am hotărât să investighez problema și să aflu despre ce este vorba. Dacă era o înșelăciune sau o iluzie, credeam că o pot detecta. Timp de aproximativ patru luni, am dedicat cel puțin două seri pe săptămână și uneori mai multe, pentru a fi martor la

fenomen în toate fazele sale. Am ținut o evidență atentă a tot ceea ce am văzut și, din când în când, le-am comparat între ele, pentru a detecta inconsecvențe și contradicții.Am citit tot ce mi-a căzut în mână pe această temă și, mai ales, am citit toate "expunerile despre acest lucru". Am mers din loc în loc, am văzut diferiți mediumi, m-am întâlnit cu diferite grupuri de persoane, adesea cu persoane pe care nu le mai văzusem niciodată înainte, iar uneori unde eram eu însumi complet necunoscut - uneori în întuneric, alteori în lumină - adesea cu necredincioși inveterați, și mai frecvent cu credincioși zeloși. În fine, am profitat de fiecare ocazie care mi s-a oferit, pentru a cerne temeinic problema până la capăt.În tot acest timp am fost un necredincios și am pus la grea încercare răbdarea credincioșilor prin scepticismul meu, prin captivitatea mea și prin refuzul meu încăpățânat de a renunța la credința mea.Am văzut în jurul meu pe unii care au dat dovadă de credință la una sau două ședințe doar; alții, în aceleași circumstanțe, au mărturisit o necredință hotărâtă; și unii care au refuzat să fie martori, fiind necredincioși convinși.Nu am putut imita niciuna dintre aceste părți și am refuzat să cedez, decât pe baza unei mărturii irefutabile. În cele din urmă, dovezile au venit, și cu o forță atât de mare încât nici un om sănătos la cap nu și-a putut reține credința.

Până acum, întrebarea pe care o investigam era dacă ceea ce am văzut a fost produs prin mijloace pur muritoare, sau de o agenție invizibilă, necunoscută; cu alte cuvinte, dacă era o înșelăciune, o impunere, sau ceea ce pretindea a fi, produsul unei cauze necunoscute, nevăzute. Voi menționa câteva lucruri, care vor da o idee generală despre ceea ce a caracterizat interviurile, acum în număr de câteva sute.

Atenția mea a fost atrasă mai întâi de relația prin rapeluri, pe atunci cel mai comun, dar acum cel mai neînsemnat mod de comunicare. Bineînțeles, am fost atent la înșelăciune și, la început, m-am bazat pe simțurile mele și pe concluziile pe care rațiunea mea le putea trage din dovezile lor. Dar nu puteam să-mi dau seama cum puteau mediumii să provoace ceea ce am văzut în aceste circumstanțe:- Mediumii se plimbau pe toată lungimea salonului, patruzeci sau cincizeci de metri, iar loviturile se auzeau clar la cinci sau șase metri în spatele lor, pe toată distanța, înainte și înapoi de mai multe ori; se auzeau aproape de partea de sus a ușii de mahon, deasupra locului unde putea ajunge mediumul, și parcă ar fi fost lovită puternic cu un pumn; fiind auzit pe fundul vagonului când călătorea pe calea ferată, precum și pe podea și pe masă când stătea la masă, la un restaurant, pe marginea drumului, fiind auzit în diferite părți ale încăperii, uneori la câțiva metri distanță de medium, și unde aceasta nu putea ajunge-uneori pe masă și, imediat după aceea, pe podea, apoi în diferite părți ale mesei, în succesiune rapidă, permițându-ne să simțim vibrațiile și să auzim sunetele; uneori, când mâinile și picioarele mediumului erau ținute ferm de cineva din grup, iar alteori pe o masă pe care nimeni nu o atingea.

După ce m-am bazat pe simțurile mele în ceea ce privește diferitele faze ale fenomenului, am invocat ajutorul științei și, cu ajutorul unui electrician priceput și al mașinilor sale, precum și a opt sau zece persoane inteligente, educate și istețe, am examinat problema. Ne-am continuat cercetările mai multe zile și am stabilit, spre satisfacția noastră, două lucruri: - În primul rând, că sunetele nu erau produse de vreo persoană prezentă sau apropiată de noi; și în al doilea rând, că ele nu apăreau la voia și plăcerea noastră.

Între timp, o altă trăsătură mi-a atras atenția, și anume "manifestările fizice", așa cum sunt ele numite. Astfel, am cunoscut o masă de pin cu patru picioare, ridicată trupește de pe podea, în centrul unui cerc de șase sau opt persoane, întoarsă cu susul în jos și așezată pe partea superioară la picioarele noastre, apoi ridicată deasupra capetelor noastre și pusă sprijinită de spătarul canapelei pe care stăteam. Am știut că aceeași masă a fost înclinată pe două picioare, cu vârful ei la un unghi de patruzeci și cinci de grade, când nici nu a căzut de la sine și nici nu a putut vreo persoană prezentă să o pună înapoi pe cele patru picioare.Am văzut o masă de mahon, care avea doar un picior central și pe care ardea o lampă, ridicată de pe podea cu cel puțin 30 de centimetri, în ciuda eforturilor celor prezenți, și scuturată în față și în spate așa cum ar scutura cineva un pahar în mână, iar lampa și-a păstrat locul, deși pandantivele de sticlă au sunat din nou. Am văzut aceeași masă înclinată în sus cu lampa pe ea, atât de mult încât lampa ar fi trebuit să cadă dacă nu ar fi fost reținută acolo de altceva decât de propria gravitație, și totuși nu a căzut, nu s-a mișcat.Am cunoscut un clopot de cină luat de pe un raft înalt dintr-un dulap, care a sunat peste capetele a patru sau cinci persoane de lângă acel dulap, apoi a sunat în jurul camerei peste capetele a douăsprezece sau cincisprezece persoane din salonul din spate, apoi a fost purtat prin ușile rabatabile până la capătul cel mai îndepărtat al salonului din față, iar acolo a căzut pe podea.Am cunoscut frecvent persoane care au fost trase cu o forță căreia le era imposibil să reziste și, o dată, când toată puterea mea a fost adăugată în zadar la cea a celui afectat. Am cunoscut un scaun de mahon aruncat pe o parte și mișcat cu repeziciune înainte și înapoi pe podea, fără ca nimeni să îl atingă, printr-o încăpere în care stăteau cel puțin o duzină de oameni, dar nimeni nu a fost atins, și a fost oprit în mod repetat la câțiva centimetri de mine, când venea cu o violență care, dacă nu era oprită, ar fi trebuit să îmi rupă picioarele."

Judecătorul afirmă că nu a făcut aluzie la lucruri care i s-au întâmplat atunci când a fost singur, preferând să menționeze doar acele manifestări la care au asistat și alții. El mai afirmă:"Înainte de a mă întâlni cu un cerc, m-am așezat singur în camera mea și am pregătit cu grijă o serie de întrebări care urmau să fie adresate, și am fost surprins să găsesc răspunsurile la întrebările mele, în ordinea exactă în care le scrisesem, fără ca măcar să scot memorandumul din buzunar, și când știam că nici măcar o persoană prezentă nu știa că am pregătit întrebări și cu atât mai puțin care erau acestea.Gândurile mele cele mai secrete,

cele pe care nu le-am rostit niciodată în fața unui muritor, bărbat sau femeie, au fost rostite liber, ca și cum le-aș fi rostit. Scopurile pe care le-am avut în mod privat au fost dezvăluite public; și am fost avertizat o dată și încă o dată că însuși gândul meu era cunoscut și putea fi dezvăluit de inteligența care se manifesta astfel.

Când am lipsit iarna trecută din America Centrală, prietenii mei din oraș au aflat de șapte ori unde mă aflu și care este starea mea de sănătate, iar la întoarcere, comparând informațiile lor cu cele consemnate în jurnalul meu, s-a constatat că erau invariabil corecte. La fel, în recenta mea vizită în Occident, locul unde mă aflu și starea mea de sănătate au fost comunicate unui medium din acest oraș, în timp ce călătoream pe calea ferată între Cleveland și Toledo."

Vom adăuga următoarele, preluate din "Spiritual Telegraph"(Telegraful spiritual), 23 iulie, cu titlul "Fapte noi și uluitoare":"Aceste ființe invizibile creează pentru ele însele mâini fizice, spun ei, din elementele atmosferei înconjurătoare, și care pot fi făcute vizibile vederii fizice, sau văzului natural, astfel încât orice persoană prezentă este capabilă să ateste acest fapt - el însuși fiind martor. Cu această mână creată de ei înșiși își scriu comunicările, fie cu pixul, fie cu creionul, desenează peisaje, flori, reprezentări de sfere și peisaje cerești, cu picturi ornamentale - de asemenea, contururile sferelor cerești, cu explicații extinse ale acestora.Expozițiile la care mi s-a permis să fiu martor în acel loc [Columbus, O.], le consider a fi de un caracter uimitor. - Exemplarele de muzică instrumentală pe care le-am auzit interpretate în diferite momente de către spirite, dau dovadă simțurilor noastre de realitatea originii lor spirituale; căci muzica este de un stil, un caracter și o excelență care nu pot fi imitate de muzica pământeană; căci înainte ca oricare dintre locuitorii pământului să poată face demonstrații egale sau similare, trebuie să experimenteze o dezvoltare similară în tranzițiile lor destinate să părăsească sfera acestui pământ.Am conversat cu ei într-un limbaj audibil, exact așa cum aș fi conversat cu orice locuitor al pământului, și am asistat la o conversație similară a spiritelor cu alții, și am dat mâna în mod repetat cu spiritele și am asistat la aceeași performanță din partea fiecărui individ din companie."

Având în vedere mărturiile deja date (care nu reprezintă nici a suta parte din ceea ce ar putea fi dat), suntem constrânși să credem că manifestările sunt cauzate de spirite. Nu este posibil să credem că atât de mulți oameni de o inteligență distinsă, cu o judecată și o candoare aparentă, ar putea fi înșelați de o simplă înșelăciune, sau de un truc, și apoi să se angajeze cu atâta candoare pentru a-i înșela pe alții.Aceste manifestări au fost supuse celor mai atente examinări și celor mai amănunțite investigații, și totuși, ceea ce se numește cauza spiritismului avansează din ce în ce mai rapid. Cei care pot, în astfel de circumstanțe, să primească mărturiile celor care strigă "Humbug", "înșelătorie" etc., sunt mai degrabă acuzați de credulitate decât cel mai înfocat spiritist.

Acum se pune întrebarea: ce fel de spirite sunt acestea? Sunt ele ceea ce pretind a fi, și anume, spiritele morților? Noi răspundem că nu sunt, și dăm următoarele motive:

(1) Ei pretind că au fost însărcinați de Dumnezeu să viziteze această lume pentru a transmite instrucțiuni în beneficiul omenirii. Faptul că nu este așa este evident din faptul că Dumnezeu a interzis necromanția în cuvântul său. Deuteronom 18:11; Isaia 8:19. Și admițând că morții știu de o mie de ori mai mult decât cei vii, este sigur că Dumnezeu nu îi însărcinează să vină în această lume pentru a-i determina pe oameni să încalce porunca divină.

(2) Nu pot fi spirite ale morților, deoarece Biblia ne învață că morții nu au cunoștință. "Căci cei vii știu că vor muri, dar morții nu știu nimic și nu mai au nici o răsplată, căci amintirea lor a fost uitată. De asemenea, dragostea, ura și invidia lor au dispărut acum, și nu mai au parte pentru totdeauna de nimic din ceea ce se face sub soare." Eclesiastul 9:5, 6.

Spune David: "Lasă-mi sufletul să trăiască și te va lăuda". Psalmul 119:175. De ce David! Nu poate sufletul tău să-L laude pe Dumnezeu atunci când este despărțit de trup, iar tu ești mort și îngropat? Să răspundă el: "Morții nu laudă pe Domnul, nici cei ce se pogoară în tăcere". Psalmul 115:17.

Aceste manifestări nu pot fi de la Duhul lui Dumnezeu și nici nu pot fi îngeri buni, care slujesc anumitor persoane, din faptul că ei pretind a fi altceva; iar Duhul lui Dumnezeu și îngerii buni vor spune adevărul. Atunci ce sunt ei? Răspundem: sunt duhuri mincinoase, mesagerii tatălui minciunii. Faptul că sunt foarte numeroși nu constituie o obiecție la acest punct de vedere.- Duhul necurat care a fost alungat de Domnul nostru din omul dintre morminte a răspuns: "Numele meu este Legiune, căci suntem mulți". Marcu 5:1-13. Faptul că Diavolul are îngeri sau mesageri care merg la ordinul său și îi îndeplinesc scopurile este evident din următoarele texte: "Iar pe îngerii care nu și-au păstrat starea dintâi, ci au părăsit locuința lor, i-a ținut în lanțuri veșnice, sub întuneric, pentru judecata din ziua cea mare". Iuda, versetul 6.

"Și a fost război în ceruri: Mihail și îngerii lui s-au luptat împotriva balaurului; și balaurul și îngerii lui s-au luptat și n-au biruit; și nu s-a mai găsit locul lor în ceruri." Și a fost aruncat balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, care amăgește întreaga lume; a fost aruncat pe pământ și îngerii lui au fost aruncați împreună cu el." Matei 12:7-9."Atunci le va spune și celor de la stânga: "Plecați de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, pregătit diavolului și îngerilor lui". Matei 25:41. Acum, când aceste spirite vizitează persoane, pretinzând că sunt spiritul lui Pavel, Petru, Ioan sau Iacov; al Patriarhilor, Profeților; al doctorilor Franklin, Washington, Paine, Calhoun, sau al vreunui prieten drag, sau poate al unui prunc adorabil recent înmormântat, ele vin cu o minciună în gură. Nu este vorba de așa ceva! Priviți înșelăciunea! Iov

spune despre cei morți:"Fiii lui ajung la cinste, dar el nu știe; și ei sunt înjosiți, dar el nu-și dă seama de ei." Iov 14:21. Aceste spirite mărturisesc că știu totul despre starea celor vii. Acum, dacă mărturia omului răbdător al lui Dumnezeu, din vechime, este adevărată, nu sunt aceste duhuri mincinoase?

Solomon spune despre cei morți: "Nici ei nu mai au parte pentru totdeauna de nimic din ceea ce se face sub soare". Eclesiastul 9:6. Dar aceste duhuri, în multe cazuri, joacă un rol foarte vizibil în ceea ce se face sub soare. Ele cântă rap, scriu, cântă la instrumente muzicale și mișcă scaunele, mesele etc. Apoi, aceste duhuri mint în mod abominabil când spun că sunt duhurile morților. Cu cuvântul lui Dumnezeu ca să ne susțină, aducem fără teamă această acuzație împotriva întregii rase a acestor demoni invizibili.

David, vorbind despre om, spune: "Suflarea lui se duce, se întoarce în pământ; chiar în ziua aceea gândurile lui pier". Psalmul 146:4. Iată trei martori inspirați care sunt perfect de acord în mărturiile lor că morții nu au cunoaștere." - Prin urmare, mărturia acestor spirite rapsode și scriitoare, în ceea ce le privește pe ele însele, este falsă, iar cititorul trebuie să ne permită să le numim spirite mincinoase.

Ei spun că un mare scop al manifestărilor lor este de a convinge lumea de nemurirea sufletului, că toți oamenii au nemurire. Dar Biblia ne învață în mod clar că nemurirea, sau, viața veșnică, (care este același lucru), este darul lui Dumnezeu prin Isus Hristos și, în consecință, condiționată. "Plata păcatului este moartea; dar darul lui Dumnezeu este viața veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru", Romani 6:23."Care va răsplăti fiecăruia după faptele sale, celor care, prin răbdarea în bine, caută slava, cinstea și nemurirea, viața veșnică." Romani 2:6, 7. Cu siguranță, Dumnezeu nu-i cere omului să caute nemurirea, dacă toți oamenii o posedă acum!

Pavel îi spune lui Timotei: "Pe care, la vremea lui, îl va arăta, care este binecuvântatul și singurul Potentat, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, singurul care are nemurirea etc.". 1 Timotei 6:15, 16.

Aceste spirite învață că toți oamenii posedă nemurirea; dar Sfântul Pavel învață că aceasta este posedată doar de Regele regilor și Domnul domnilor; și că Hristos a adus la lumină viața și nemurirea prin Evanghelie; [2 Timotei 1:10;] și că aceasta va fi îmbrăcată la sunetul ultimei trâmbițe, la a doua apariție a lui Hristos. 1 Corinteni 15:52-54.

Deși aceste spirite par, în general, foarte bune și evlavioase și mărturisesc că misiunea lor este de a îmbunătăți binele spiritual al omenirii, totuși este evident că ele sunt însărcinate de marele autor al minciunii, după felul în care tratează cuvântul lui Dumnezeu.

Sfântul apostol spune: "Toată Scriptura este dată prin inspirație de Dumnezeu și este de folos pentru învățătură, pentru mustrare, pentru îndreptare, pentru învățătură în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit, pregătit temeinic pentru toate faptele bune". 2 Timotei 3:16, 17. Dar aceste duhuri învață că volumul sacru este imperfect și că au venit să corecteze erorile sale. Că este complet depășit, lumina sa fiind eclipsată de gloria acestor comunicări din lumea spiritelor.Adevărul este că doctrina biblică despre viață și nemurire numai prin Isus Hristos, și numai în această condiție, este perfect distructivă pentru întreaga lor filozofie; prin urmare, ei declară că Biblia nu este pur și simplu cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce se presupune că este. Acest plan al lui Satana de a înșela lumea depinde în întregime de doctrina că toți oamenii au nemurire și că morții au cunoaștere.

Redăm următoarele dintr-o lucrare intitulată Spiritul Rapping Dezvăluit, scrisă de Rev. H. Mattison, A.M.

"A. W. Hoar, medium," reprezintă spiritul Sfântului Pavel care trece prin Biblieși vorbește despre diferitele cărți pe acest înțelept: GENEZA - "Aproape la fel de adevărat ca orice lucrare fictivă care este tipărită acum." p. 10. EXODUL. - 'O carte atât de bună pe cât se putea aștepta în acea zi'. - Ibidem. LEVITIC. - 'Nu direct de la Dumnezeu, așa cum presupune omul'. p. 12. NUMERI. - "O asemenea absurditate ca aceasta [faptele prezentate în capitolul 1] ar trebui să fie aruncată în adâncurile cele mai joase ale regiunilor infernale." p. 12. IOSUA. - 'Aproape întreaga carte este falsă'. Ibidem. JUDECĂTORII. - 'Cam la fel ca și celelalte; și nu este nevoie de niciun argument pentru a arăta că este lipsită de inspirație.' p. 14. RUT. -'Fără inspirație, la fel ca și celelalte.' p. 15.

"SAMUEL. - "O parte din ea este corectă", p. 15. REGI. -'Mulțime de greșeli - nu este corectă - nu este inspirată', p. 16,17. EZRA. - 'De către o persoană care îi poartă numele, fără inspirație', p. 17. JOB. - 'Scrisă prin mediumi - ar fi fost corectă, dacă omul nu i-ar fi distrus puritatea', pp. 18,19. PSALMII. - 'Scrisă în același mod, iar unele dintre ele sunt corecte', p. 19.

"Restul cărților, în Vechiul Testament, se spune că sunt "oarecum corecte în mare parte"; [pp. 20;] și cu referire la întregul, acest "spirit al întunericului spune: "Lasă-mă să-ți spun, omule! în această zi, în ceea ce privește Vechiul Testament, MENE, MENE, TEKEL, UPHARSIN," p. 21. În același spirit, acest mediu trece mai departe prin Noul Testament, exclamând, pe măsură ce trece de la o carte la alta, prin evanghelii, epistole și Apocalipsă, "nu este corect", "greșeală", "fictiv", "contrar voinței lui Dumnezeu" etc.; și ca punct culminant avem următoarele:"Biblia, ca și carte, îl reprezintă pe Dumnezeu ca pe o ființă schimbătoare, care se schimbă pentru a se adapta diferitelor perioade ale pământului. La un moment dat îl reprezintă ca pe un monstru sălbatic, care trimite acest cuvânt oamenilor să se ucidă unii pe alții; iar la un alt moment dat îl reprezintă ca pe o ființă miloasă, care împarte milă tuturor oamenilor de pe

pământ. Altă dată îi trimite într-un iad de foc și pucioasă. - Acestea sunt principiile pe care cărțile pe care le numești Biblie le transmit locuitorilor pământului. O, oribil! pp. 91-2."

"Biblia, atunci când a fost scrisă pentru prima dată, nu a fost altceva decât o carte scrisă prin intermediul mediilor, așa cum eu scriu acum prin intermediul mediumului meu. Sfântul Pavel prin domnul Hoar, p. 9.

"John Wesley este reprezentat ca spunând: "Oamenii care au scris Biblia nu au fost întotdeauna sub controlul deplin al spiritului care comunică, astfel încât multe erori s-au strecurat în Biblie.... Biblia are mai multe învățături bune decât orice altă lucrare și are și mai multe rele; alegeți-le pe cele bune, lepădați-le pe cele rele."

Noua eră publică o scrisoare de la Rev. James Smith, A.M. Londra, 8 iulie 1853, din care extragem următoarele:"Vechiul Testament nu este decât pielea șarpelui vechi. Dar cine va spune că Dumnezeu nu a făcut această piele? Ceea ce trebuie discutat este utilizarea care trebuie făcută din Biblie, mai degrabă decât originea ei. Eu cred că Vechiul Testament este divin; dar mă târăsc din el ca o găină din ou, atunci când i-am epuizat hrana." "Legea vie este mai mult decât o regulă pe care ne-a dat-o Dumnezeu.Este Dumnezeu însuși care se folosește de noi ca mijlocitori. Dumnezeu cel viu, nu Regula moartă, este cel care va interpreta cuvântul lui Dumnezeu." "Vrem o lege vie care să ne arate ce mare serviciu a făcut Biblia și ce rău a făcut; și cum să transformăm răul ei în bine, neîmbătrânirea ei în maturitate, acrivia ei în dulceață."

Examinatorul biblicdin iulie, vorbind despre "Convenția Bibliei", numită astfel, convocată de Andrew Jackson Davis, spune: "Un lung șir de acuzații a fost adus împotriva Bibliei, de către președintele Joseph Barker, din Ohio, recent venit din Anglia și fost predicator metodist - în care a încercat să demonstreze că Biblia sancționează tot felul de crime etc. El a fost urmat de Henry C. Wright, fost ministru congregațional; cândva un om al nerezistenței și al păcii, dar acum un opozant al Bibliei. El a început cu următoarea rezoluție:"Se hotărăște că Biblia, în unele părți ale Vechiului și Noului Testament, sancționează nedreptatea, concubinajul, prostituția, asuprirea, războiul, jaful și crima în masă; și, prin urmare, doctrina Bibliei, în ansamblu, este falsă și dăunătoare pentru creșterea și perfecționarea socială și spirituală a omului."

Copiem din lucrarea domnului Mattison, câteva mărturii ale acestor spirite referitoare la Domnul nostru Isus Hristos. "Spiritul lui John Wesley este reprezentat ca spunând: "Isus a fost un om mare și bun; dar nu a fost nimic mai miraculos în conceperea, nașterea, viața și învățăturile sale decât în cazul oricărui om bun. Iisus nu i-a învățat niciodată pe oameni să îi aducă un omagiu divin; nu a învățat niciodată că este Fiul lui Dumnezeu, decât în sensul în care alți oameni ar putea fi fii ai lui Dumnezeu'. Desfășurări, p. 7."

"Care este sensul cuvântului Hristos? - 'Nu este, așa cum se presupune în general, Fiul Creatorului tuturor lucrurilor. Orice ființă dreaptă și perfectă este Hristos. Răstignirea lui Hristos nu este altceva decât răstignirea spiritului, cu care toți trebuie să se lupte înainte de a deveni perfecți și drepți. Concepția miraculoasă a lui Hristos nu este decât o poveste fabuloasă'. Telegraph, nr. 37."

"Spiritul lui Channing spune: "Spiritul lui Lazăr nu părăsise în întregime trupul; el era în transă. Hristos, în condiția sa superioară, a văzut acest lucru și, prin puterea sa magnetică, a restabilit acțiunea sistemului. Același lucru a fost făcut și la restaurarea roabei'. Telegraf, nr. 34."

"Spiritul lui Hristos nu a fost complet separat de trup când a fost pus în mormânt, iar spiritele păzitoare, care l-au însoțit de-a lungul vieții, folosindu-se de el ca medium, au rostogolit piatra, au readus spiritul în trup, iar Hristos a ieșit cu trupul din mormânt. La un moment dat, a murit în mod natural, trupul său a fost lăsat să se transforme din nou în țărână, iar spiritul său, văzut doar de cei care erau mediumi, s-a înălțat la cer." Din scrisoarea doctorului Bristol. - Telegraf, nr. 34.

Aceste spirite mărturisesc, de asemenea, că nu există nici Diavol, nici spirite rele, Aceasta pare a fi într-adevăr capodopera lui Satan! El face reclamă pe tot pământul, prin aceste spirite, că nu există! Dacă îi poate face pe oameni să creadă doar acest lucru, atunci este pregătit pentru ultima sa mare înșelăciune.

Acest lucru ne amintește de o poveste care ilustrează bine cazul. În esență, aceasta este următoarea: "Celebrul tâlhar George Cole, din Anglia, ori de câte ori dorea să comită un act de o ticăloșie îngrozitoare, făcea rost de un instrument potrivit pentru a anunța că a fost spânzurat! sau închis! sau transportat în Golful Botany Bay! Astfel, suspiciunile erau risipite; iar faptele sale ticăloase erau mai ușor de îndeplinit."

"Imaginația spiritelor rele este o imagine care aparține doar minții umane în timp ce această minte se află încă într-o stare neiluminată sau nedezvoltată, etc.". Iubire și înțelepciune p. 98." "Am întrebat dacă a existat vreun diavol. Răspuns: "Nu." "Toate spiritele sunt fericite după moarte?" "Da, în mod măsurabil.". "Ce biserică este cea mai apropiată de dreapta?" - Răspuns" "Doctrina universalistă este cea mai apropiată de dreapta." - Telegraf, nr. 3." "Nu există spirite rele; adică nu există diavoli sau demoni.Acele spirite cu care am discutat nu ne permit să folosim acest termen." - Teologia Superioară. p. 71." "'Spiritele resping cu desăvârșire orice adevăr din imaginația indivizilor care cred în doctrina spiritelor rele'. Învățătorul, p. 116."

Ele sunt "spirite familiare". Ele susțin chiar caracterul spiritelor familiare numite în Biblie, după cum arată următorul text: "Și vei fi coborât și vei vorbi de pe pământ, și vorbirea ta va fi joasă, din țărână, și vocea ta va fi ca a unui duh

familiar, de pe pământ, și vorbirea ta va șopti [marginile, piuit sau ciripit] din țărână". Isaia 29:4.

Toți vor vedea identitatea dintre acest duh care bate încet și duhul care șoptește încet sau care trage cu ochiul, numit în text. Cel numit în text era un "spirit familiar"; la fel este și celălalt. Ele sunt aproape întotdeauna gata să comunice, mai ales cu cei care le sunt în întregime devotați. Ei vor bate, vor scrie, vor muta sau vor arunca lucruri, vor cânta la instrumente muzicale și vor dirija persoane dintr-un loc în altul.Deși uneori par foarte religioși, ei nu sunt foarte pretențioși în privința celor cu care sunt atât de familiarizați; comunică în mod liber cu cei vicioși, precum și cu cei virtuoși. - Vom prezenta aici principalele pasaje în care se face referire la "spiritele familiare", pentru a arăta în ce lumină sunt privite de Biblie.

"Să nu se găsească printre voi ... un descântător, sau o vrăjitoare, sau un fermecător, sau un consultant cu spirite familiare, sau un magician, sau un necromant." Deuteronom 18:10, 11.

"Nu vă uitați la cei care au duhuri familiare, nici nu căutați vrăjitorii, ca să fiți spurcați de ei: Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru." Leviticul 19:31.

"Și sufletul care se va întoarce după duhuri familiare și după vrăjitori, ca să se prostitueze după ei, Îmi voi întoarce fața împotriva acelui suflet și-l voi stârpi din mijlocul poporului." Leviticul 20:7.

"Atunci Saul a zis slujitorilor săi: "Căutați-mi o femeie care are un duh familiar, ca să mă duc la ea și să o întreb." 1 Samuel 28:7.

Săracul om căzut! Când este părăsit de Dumnezeu, își umple paharul nelegiuirii sale consultând un duh familiar! Căci se spune: "Saul a murit pentru fărădelegea pe care a săvârșit-o împotriva Domnului, împotriva cuvântului Domnului, pe care nu l-a păzit, și pentru că a cerut sfatul unui duh cunoscut, ca să-l întrebe. 1 Cronici 10:13.

"Și când vi se va spune: "Căutați la cei ce au duhuri familiare și la vrăjitorii care trag cu ochiul și murmură: nu ar trebui un popor să caute la Dumnezeul său?" Isaia 8:19.

Vom examina acum câteva dintre pasajele care vorbesc în mod clar despre aceste duhuri familiare și mincinoase; și vom arăta că această înșelăciune spirituală este un semn sigur că ziua mâniei lui Dumnezeu se grăbește foarte mult.

(1.) Apocalipsa 16:13-15. "Și am văzut trei duhuri necurate, ca niște broaște, ieșind din gura balaurului, din gura fiarei și din gura falsului profet. Căci ele sunt duhuri de draci care fac minuni și care merg la împărații pământului și ai întregii

lumi, ca să-i adune la bătălia din ziua aceea mare a Dumnezeului Atotputernic. Iată că Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păstrează hainele, ca nu cumva să umble gol și să i se vadă rușinea."

Această manifestare specială a duhurilor necurate este menționată aici după relatarea turnării celui de-al șaselea potir, care este în viitor. Unii presupun că ordinea cronologică a evenimentelor nu este păstrată; în timp ce alții cred că, deși aceste duhuri necurate înșală acum lumea, ele vor ieși mai ales din balaur, fiară și falsul profet, după ce va fi turnat al șaselea potir.

Manifestarea duhurilor necurate menționate în text are loc chiar înainte ca Hristos să vină "ca un hoț" și pregătește bătălia din ziua cea mare a Dumnezeului Atotputernic; prin urmare, ele sunt un semn al apropierii rapide a acelei zile înfricoșătoare. Nu înțelegem prin expresia "trei duhuri necurate" că ele sunt doar trei la număr, așa cum au susținut unii; ci ele urmau să se manifeste din aceste trei diviziuni: balaurul, fiara și falsul profet. Spiritul necurat pe care Hristos l-a alungat din omul dintre morminte [Marcu 5:1-13] a spus: "Numele meu este Legiune, căci suntem mulți".

Spiritele menționate în text au puterea de a face minuni. Am arătat că acest lucru se împlinește acum în istoria manifestărilor spiritelor. Ele "merg la împărații [sau regatele] pământului și ai întregii lumi". Acest lucru se împlinește acum rapid. Următoarele extrase nu dau decât o vagă idee despre răspândirea spiritismului la alte națiuni. Reverendul James Smith, A. M., corespondent londonez al Noii ere, spune: "Înțeleg că nu există nici un fel de "spiritism":"Progresul făcut de rapsozi nu trebuie măsurat după relatările ziarelor; pentru că acestea au păstrat aproape în unanimitate ceea ce, fără îndoială, consideră o tăcere prudentă asupra subiectului... A fost mai bine, prin urmare, să-l lăsăm să-și croiască propriul drum în cercurile private și să se impună în publicitate prin forța sa nativă."

"Dacă domnișoarele Fox ar vizita Londra pe la sfârșitul acestui an, nu mă îndoiesc că ar avea parte de o primire strălucită în primele șase luni ale anului 1854, mai ales dacă ar face câteva minuni precum cele detaliate în Scrisorile domnului Tallmadge. Opoziția, care la început i-a deranjat foarte mult pe Hayden, nu face decât să sporească entuziasmul; căci cu cât adversarul este mai mare și mai nerezonabil, cu atât mai energică devine apărarea."

"Corespondentul din Paris al New York Times, sub data de 9 mai, vorbește astfel despre marea temă mondială: "Mi se pare că am spus destule despre întoarcerea meselor la Paris și că devin repetitiv, dacă nu chiar plictisitor. Trebuie să spun, totuși, că febra este atât de mare, încât aproape că nu există o casă din Paris pe care fenomenul să nu o fi invadat.Experimentele se fac zilnic la observator, la Hotel Dieu, la Institut, la Școala Politehnică. Redactorii de la Uniunea Medicală, o autoritate în specialitatea sa, dedică două coloane relatării

unei serii minunate de "experiențe" pe care le-au făcut ei înșiși. Nu va trece mult timp până când veți vedea că guvernul va numi o comisie care să facă investigații și va adresa un raport despre ceea ce va descoperi ministrului de interne." - Telegraful, nr. 10.

"SPIRITELE DIN SIRIA. - Șeicul Bechir este un personaj de cultură; are un bagaj de istorie și de literatură; conversația sa este superioară celei a compatrioților săi și, pentru a completa superioritatea, are faima de făcător de minuni și avantajul unei întrevederi cu spiritele din altă lume! Cine poate rezista unor astfel de dovezi de putere ca acestea?El va plasa un ulcior între mâinile a două persoane care stau față în față, care, la recitarea anumitor pasaje luate fără deosebire din Coran și din Psalmii lui David, se va mișca spontan în jurul său, spre uimirea tuturor privitorilor." "Un băț, la ordinul lui, se va deplasa fără ajutor de la un capăt la altul al unei încăperi: Un Nou Testament suspendat de o cheie cu o sfoară, se va roti violent de la sine!Un ou care fierbe în cratiță va fi făcut să sară brusc din apă și să fie dus la o distanță considerabilă! O ușă cu două încuietori se va descuia singură! Dar următorul truc ni se pare cel mai ciudat dintre toate. Două vase de pământ așezate în colțuri opuse ale unei încăperi, unul gol și celălalt plin cu apă, vasul gol, la recitarea unui anumit pasaj, se va deplasa prin încăpere - vasul plin își va vărsa de la sine conținutul în cel gol, care se va întoarce în locul de unde a venit!" - Muntele Liban al lui Churchill.

(2.) Matei 24:23, 24. "Atunci, dacă vă va spune cineva: Iată, aici este Hristos, sau acolo; nu credeți. Căci se vor ridica falși hristoși și falși prooroci și vor arăta semne și minuni mari, încât, dacă ar fi cu putință, vor înșela chiar pe cei aleși."

Nu de mult timp am auzit un frate care aplica acest text la timpul prezent, și am decis imediat că aplicarea era greșită; dar după ce am examinat legătura, am devenit mulțumit de aplicarea sa a textului. Versetul 21 vorbește despre necazul bisericii care a urmat distrugerii Ierusalimului și care s-a consumat în cei 1260 de ani de persecuție papală.Versetul 22 vorbește despre faptul că acel necaz va fi scurtat de dragul celor aleși. Reforma a stăpânit furia papalității, astfel încât nu a mai existat o persecuție generală a bisericii de la 1700 încoace. Cele 1260 de zile au ajuns până în 1798, însă necazul bisericii, fiind scurtat, a încetat în jurul anului 1700. Apoi, Domnul nostru, în discursul său profetic, ne-a adus în timpul prezent, unde îi putem căuta pe cei care vor spune: "Iată, aici este Hristos" și "Iată, acolo", precum și pe "falșii hristoși și falșii profeți", numiți în versetele 23 și 24.

Pe măsură ce perioada de apariție personală a adevăratului Hristos s-a apropiat, și-au făcut apariția falși hristoși și falși profeți. Agitatorii au spus: "Iată, aici este Hristos", sau, a doua sa apariție a fost în persoana lui Ann Lee. - Alții, făcând a doua apariție a lui Hristos spirituală, au spus că el vine la convertire sau la moarte.În ultimii zece ani, sute de oameni care, cândva, îl căutau pe același Isus personal care a fost luat de pe Muntele Măslinilor pentru a reveni în același

mod, au negat cu cruzime personalitatea sa. Ei spun că a doua venire sau manifestare a lui Hristos este în sfinții săi și că ei sunt a doua venire a lui Hristos. Mulți dintre ei au fost auziți spunând: "Eu sunt Hristos". "A doua Sa venire este în mine".

Dar când ne uităm la erezia mai recentă și condamnabilă a spiritismului, vedem o împlinire mai izbitoare. Unele dintre aceste duhuri îi răpesc Fiului lui Dumnezeu divinitatea și Îl aduc la același nivel cu toți oamenii. Mărturia unuia dintre ei este că "Hristos nu a învățat niciodată că este Fiul lui Dumnezeu, decât în sensul în care alți oameni ar putea fi fii ai lui Dumnezeu". Un altul se întreabă: "Care este sensul cuvântului Hristos?" și răspunde: "Ce înseamnă Hristos?" "Nu este, așa cum se presupune în general, Fiul Creatorului tuturor lucrurilor. - Orice om drept și perfect este Hristos". Cei care cred în astfel de mărturii, nu pot face altceva decât să creadă că ei sunt hristoși. Dar ce erezie! O, cât de "falsă"!

"Profeții falși" sunt din belșug în țară. Adevărații profeți prezic evenimente viitoare, fiind în general instruiți prin intermediul îngerilor sfinți ai lui Dumnezeu. Falșii profeți, așadar, vor depune mărturie referitoare la viitor, fiind învățați de spirite mincinoase. Sute de mediumi au publicat în lume ceea ce urmează să se întâmple prin spiritism. Astfel, ei au profețit. Dar învățătorii lor sunt duhuri de diavoli, iar ceea ce primesc de la ei și publică în lume sunt minciuni; prin urmare, acești mediumi sunt, din toate punctele de vedere, falși profeți.

"Și vor face semne și minuni mari, încât, dacă ar fi posibil, vor înșela chiar pe cei aleși." Semnele și minunile sunt chiar fruntea spiritismului. Prin acestea se desfășoară înșelăciunea. Manifestările duhovnicești devin din ce în ce mai minunate; și este de așteptat cași caracterul lor miraculos să crească, până când lumea va fi înșelată, iar aleșii lui Dumnezeu, dacă ar fi posibil, vor fi înșelați și ei. Dar Cuvântul lui Dumnezeu va fi "scutul și platoșa" lor. Cei care se bazează pe impresii și pe manifestări exterioare, nu vor putea rezista.Cei care aderă la fabulele populare ale zilei, vor fi învinși. Nimic nu va proteja poporul lui Dumnezeu în perioada de înșelăciune spirituală în care intrăm acum, decât o credință bine întemeiată în venirea personală a lui Hristos, precum și în viața și nemurirea condiționate și numai prin Hristos. Cei care fug acum la cuvântul lui Dumnezeu și "păzesc cuvântul răbdării Lui" vor fi "feriți de ceasul ispitei, care va veni peste toată lumea, ca să încerce pe cei ce locuiesc pe pământ". Apocalipsa 3:10.

(3.) 2 Tesaloniceni 2:9-11. "Chiar el, a cărui venire este după lucrarea lui Satana, cu toată puterea, cu semne și cu minuni mincinoase. Și cu toată înșelăciunea nedreptății în cei ce pier, pentru că n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți. Și pentru aceasta Dumnezeu le va trimite o puternică amăgire, ca să creadă în minciună, ca să fie osândiți toți cei care nu au crezut adevărul, ci au avut plăcere în nedreptate."

Este un fapt interesant și important că acest capitol se deschide cu subiectul celei de-a doua veniri a lui Hristos. El începe astfel: "Acum vă rugăm, fraților, prin venirea Domnului nostru Isus Hristos și prin adunarea noastră la El". Apostolul, așa cum am arătat mai înainte, avertizează apoi biserica din Tesalonic să nu se lase amăgită de ideea că Hristos va veni atunci și arată cu degetul peste apostazie și peste cei 1260 de ani de supremație papală, păzind tot drumul cu avertismentul său până când ajunge foarte aproape de ultima jumătate de secol.Apoi, vorbind despre distrugerea omului păcatului, sau a papalității, el spune: "Pe care Domnul îl va mistui cu duhul gurii Sale și îl va nimici cu strălucirea venirii Sale; a cărui venire [*chiar și el* sunt cuvinte furnizate, și dau un înțeles greșit] este după lucrarea lui Satan" etc. Cuvântul "după" din versetul 9 a fost presupus a însemna ca și cum, iar această presupunere a fost întărită de cuvintele furnizate, "chiar și el".Dar, lăsând la o parte aceste cuvinte furnizate, este evident că cuvintele "a cărui venire" se referă la Hristos și, prin urmare, cuvântul "după" înseamnă la o perioadă ulterioară. Înțelegem că apostolul învață că a doua venire a lui Hristos va avea loc după ce Satana va avea puterea de a lucra "cu toată puterea, cu semne și minuni mincinoase".

Atunci cât de clar este indicată aici perioada și evenimentele care vor preceda cea de-a doua venire! Să ne uităm din nou la aceste evenimente. În primul rând, "căderea"; în al doilea rând, cei 1260 de ani de supremație papală, ceea ce ne aduce la mai puțin de cincizeci și cinci de ani de momentul prezent. S-ar putea presupune că apostolul ar părăsi subiectul aici fără a indica mai precis perioada venirii Domnului; dar nu, ochiul său a privit și mai departe și a văzut lucrarea lui Satana, cu toată puterea, semnele și minunile mincinoase, și o indică drept ultimul mare eveniment de dinainte și semnul celei de-a doua veniri.

Din cuvintele "toată puterea", "toată înșelăciunea nedreptății" și "amăgire puternică", ne putem face o idee despre caracterul viitoarelor manifestări spirituale. Credem că acestea vor fi încă suficient de miraculoase pentru a-i înșela pe cei care resping adevărul.

"Și face minuni mari, încât face să coboare foc din cer pe pământ în fața oamenilor și îi amăgește pe cei ce locuiesc pe pământ prin minunile pe care avea puterea să le facă" etc. Apocalipsa 13:13, 14.

În versetul 10 este dat motivul pentru care Dumnezeu îi lasă pe oameni să se lase pradă acestei amăgiri. Acesta este următorul: "Pentru că nu au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți." Adevărul aplicabil vremii a fost pus înaintea lumii; a fost respins și batjocorit; Duhul lui Dumnezeu a fost mâhnit până aproape că a părăsit lumea; întunericul moral, ca o palidă a morții, s-a răspândit pe pământ, iar lui Satana i se permite acum să-i înșele pe cei care au respins avertismentele milostive ale lui Dumnezeu.

Dar se poate pune întrebarea: La ce adevăr se face referire aici în versetul 10? Răspundem: Marele adevăr care este tema apostolului în acest capitol, și anume a doua venire a lui Hristos. Este ultimul mare adevăr pe care oamenii trebuie să-l respingă, chiar înainte de a doua venire; de aceea rezultă că este vorba de doctrina celei de-a doua apariții a lui Hristos. Cei care Îl iubesc pe Hristos mai mult decât această lume, vor iubi doctrina apariției Sale.Ei vor primi "dragostea adevărului". Dar cei care iubesc această lume mai mult decât pe Cel care a murit pentru a-i salva, a căror comoară este în această lume și ale căror afecțiuni sunt îndreptate spre lucrurile pământești, nu vor ca Hristos să vină. Ei nu iubesc să audă că El va veni în curând. Ei nu primesc dragostea adevărului. - Pentru aceștia se pregătește o amăgire puternică. Mulți sunt deja prinși în ea și sunt legați cu lanțurile pierzaniei.

Când privim în afara pământului și privim condiția omenirii în lumina revelației, scena este într-adevăr înspăimântătoare. Evanghelia împărăției a fost propovăduită în toată lumea ca martoră; biserica care ar fi trebuit să se bucure și să se pregătească pentru venirea Domnului ei, ca un trup a respins-o, da, a răstignit-o; și o lume de păcătoși s-a simțit astfel în deplină libertate de a o batjocori.Atunci când au auzit doctrina despre venirea lui Hristos și au fost îndemnați să-L caute pe Dumnezeu și să se pregătească pentru acest eveniment, temerile lor au fost înlăturate de strigătul de pace și siguranță: "Domnul meu întârzie să vină" și "lumea trebuie să fie convertită înainte de venirea lui Hristos". O, biserică mărturisită a lui Hristos! Sângele acestor păcătoși se va găsi pe hainele voastre.

O, voi, veghetori declarați! Cum veți răspunde pentru sufletele încredințate în grija voastră! Ce socoteală veți da pentru că ați strigat, pace, pace, pace, când nu era pace? Când lumea era alarmată de vestea că Hristos va veni în curând și, prin Duhul lui Dumnezeu, era profund impresionată de acest subiect și ar fi fugit la Hristos, dacă nu ar fi fost influența voastră, voi ați fost cei care i-ați învățat să îndepărteze ziua rea. Învățăturile tale au fost cele care au redus la tăcere toate temerile lor și i-au determinat să îl excludă pe Sfântul Prooroc din inimile lor. Voi, ambasadorii lui Hristos, care pretindeți să rugați poporul, în locul lui Hristos, să se împace cu Dumnezeu, cum veți răspunde pentru necredința voastră? Păcătoșii, și propriile voastre turme, și-au încredințat mântuirea lor în cuvintele voastre. Dacă ați fi iubit și ați fi propovăduit arătarea glorioasă a lui Hristos, ei ar fi primit "dragostea adevărului".Dar, iată care este starea ta! Predicarea voastră este aproape neputincioasă; întâlnirile voastre de rugăciune, dacă aveți vreuna, fără viață și lipsite de interes real, iar turmele voastre sunt adormite în ceea ce privește propria lor mântuire și cea a păcătoșilor; și multe dintre ele sunt deja date pe mâna puternicei iluzii a manifestărilor spirituale! Scenele judecății se află chiar în fața noastră! Și cât de îngrozitor de nenorocită va fi starea acelui paznic necredincios care va veni în acea zi, acoperit peste tot cu sângele sufletelor!

"Așa vorbește Domnul oștirilor: Iată că răul va ieși din neam în neam și un mare vârtej de vânt se va ridica de pe coastele pământului. Și cei uciși de Domnul vor fi în ziua aceea de la un capăt al pământului până la celălalt capăt al pământului; nu vor fi plânși, nu vor fi strânși, nici îngropați; vor fi balegă pe pământ.Urlați, păstorilor, și strigați, și vă tăvăliți în cenușă, voi, principalii turmei, căci zilele măcelului vostru și ale împrăștierii voastre s-au împlinit; și veți cădea ca un vas plăcut. Și păstorii nu vor avea cum să fugă, nici conducătorii turmei să scape." Ieremia 25:32-35.

Dar ceasul milei încă mai durează, și există cei care au urechi de auzit și inimi care pot simți forța adevărului divin. Aceștia nu au asupra lor păcatul de a respinge și răstigni cu înțelegere doctrina celei de-a doua veniri a lui Hristos. Acestora le spunem în limbajul Martorului adevărat: "Cine are urechi să audă". - "Și Duhul și mireasa spun: Vino.Și cel ce aude să spună: Vino. Și cel însetat să vină. Și oricine voiește, să ia din apa vieții, fără plată." Este destulă pentru toți; dar cât de puțini sunt cei care "însetează" după mântuire și au "voința" de a căuta, din toată inima, dreptul la pomul vieții și la izvorul de apă vie.

(4.) Apocalipsa 18:1, 2. "Și după aceste lucruri am văzut un alt înger coborând din cer, având o mare putere; și pământul a fost luminat de slava lui. Și a strigat cu glas puternic, zicând: "Babilonul cel mare a căzut, a căzut și a ajuns locuința dracilor și lăcașul oricărui duh necurat și colivie pentru orice pasăre necurată și urâtă."

Înainte de a arăta că acest text se aplică prezentului și viitorului și că "duhurile necurate" și "diavolii" menționați aici se referă la manifestările spirituale, vom face o scurtă trecere în revistă doar a subiectului Babilonului, deoarece spațiul nostru nu ne va permite să intrăm pe larg în acest subiect.

Căderea Babilonului este o cădere morală. Acest lucru ne poate ajuta să determinăm ce este Babilonul. Faptul că căderea sa este o schimbare morală este evident din ordinea evenimentelor prezentate. În primul rând, ea cade; în al doilea rând, devine locuința diavolilor și "stăpânirea oricărui duh necurat" etc.; în al treilea rând, poporul lui Dumnezeu este chemat să iasă din ea; și, în al patrulea rând, plăgile se revarsă asupra ei, iar ea este aruncată cu violență, "ca o piatră mare de moară aruncată în mare" și "nu mai este găsită deloc".

Cuvântul Babilon vine de la Babel și înseamnă "confuzie sau amestec". A se vedea Geneza 10:10; 11:9. Cândva, când oamenii aveau toți o singură limbă, au întreprins să construiască "o cetate și un turn al cărui vârf să ajungă până la cer". Dar Dumnezeu s-a pogorât și le-a încurcat limba, astfel încât "nu puteau să înțeleagă vorbirea celuilalt". - "Așa că Domnul i-a împrăștiat de acolo pe toată fața pământului și au renunțat să mai construiască cetatea.De aceea i s-a pus numele Babel, pentru că acolo Domnul a încurcat limba întregului pământ. Geneza 11:1-9. Babilon, însemnând confuzie, se aplică foarte bine la

numeroasele confesiuni ale creștinilor pretinși, cu diferitele lor crezuri, care susțin o asemenea confuzie de sentimente. Suntem conștienți de faptul că mulți vor obiecta la acest punct de vedere; dar îi rugăm pe cei care obiectează să facă o aplicare mai bună.Îl aplicați doar la biserica romano-catolică? Dacă da, vă rog să arătați când a căzut moral această biserică (care a fost întotdeauna josnică și coruptă) și, apoi, ca un al doilea eveniment, a devenit coruptă de răutatea spirituală? Din nou, Babilon, care înseamnă confuzie, nu poate fi aplicat în mod corespunzător la biserica romană, ea fiind o unitate.

Babilonul este locul în care se află poporul lui Dumnezeu și din care sunt chemați să iasă, cu puțin timp înainte de revărsarea celor șapte plăgi. Acest lucru este evident din Apocalipsa 18:4. "Și am auzit un alt glas din cer, care zicea: "Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți plăgile ei"." Întrucât plăgile sunt încă viitoare și urmează imediat după căderea Babilonului și după chemarea poporului lui Dumnezeu, se arată că prezentul este perioada în care Babilonul este căzut și momentul în care poporul lui Dumnezeu este chemat să iasă din el.Acest lucru interzice ideea de a aplica textul la biserica catolică din vremurile trecute. Unde este, deci, poporul lui Dumnezeu din această generație? Sunt ei în biserica romano-catolică? Nu. Ei au fost, și mulți sunt încă, în sectele protestante. Țineți minte acest lucru: Babilonul este locul în care se află poporul lui Dumnezeu, cu puțin timp înainte de revărsarea ultimelor șapte plăgi. Ea cade din punct de vedere moral, iar poporul lui Dumnezeu este chemat să scape de plăgile ei. Acest lucru arată corectitudinea aplicării Babilonului la secte și localizează întreaga scenă într-o perioadă scurtă, chiar înainte de a doua venire.

Dacă se spune că orașul Roma este acest Babilon și că prăbușirea ei este incendierea acestui oraș literal, atunci ne vom întreba: Cum poate cetatea Romei "să devină locuința diavolilor, adăpostul oricărui duh necurat și colivie pentru orice pasăre necurată și urâtă" după ce va fi arsă. Și cum este posibil ca poporul lui Dumnezeu să fie în Roma (pentru a fi chemat afară), după ce acea cetate este arsă și este aruncată cu violență, ca o mare piatră de moară aruncată în mare de un înger puternic, și "nu mai este găsită deloc".Va fi poporul lui Dumnezeu în Roma după ce acel oraș nu va mai fi? Din nou, poporul lui Dumnezeu este chemat să iasă din Babilon pentru a scăpa de plăgile ei. Dar vor fugi ei din Roma după ce aceasta va fi arsă, pentru a scăpa de plăgi, dintre care arderea ei este ultima ei plagă? "Plăgile ei vor veni într-o singură zi: moarte, jale și foamete; și va fi arsă cu totul de foc". - Apocalipsa 18:8. Adevărata aplicare a Babilonului este lipsită de toate aceste inconsecvențe. Profeția, atunci când este aplicată corect, se va potrivi ca mănușa la mână, fiind făcută intenționat pentru ea.

Aplicăm fără ezitare Babilonul apocalipsei și la tot creștinismul corupt. Termenul, care semnifică confuzie, se aplică perfect numeroaselor secte

diferite, fiecare având sentimente diferite, divizate și subdivizate, și toate unite cu lumea.Sectele protestante sunt reprezentate în mod adecvat de fiicele prostituate ale femeii din Apocalipsa 17:4, 5. Femeia care își părăsește soțul, se unește cu altul și caută protecție de la altul, ar fi numită astfel.Biserica pretinsă a lui Hristos a părăsit brațul adevăratului ei soț și se sprijină acum pe brațul puternic al legii. Ea caută protecție și să fie hrănită de guvernele corupte ale lumii și este reprezentată în mod corespunzător de fiicele prostituate ale mamei bătrâne, ea fiind un simbol al bisericii catolice.Așa cum femeia ar trebui să se lipească de soțul ei, tot așa și biserica ar trebui să se lipească de Hristos și, în loc să caute protecție în brațul legii, să se sprijine doar pe brațul puternic al Iubitului ei. Biserica este căsătorită în mod ilegal cu lumea. Acest lucru poate fi văzut în diferitele departamente ale guvernului civil. Chiar și în departamentul de război, ministrul declarat al lui Iisus Hristos este văzut batjocorindu-l pe Dumnezeul păcii cu rugăciunile sale pentru succes în luptă.

A căzut Babilonul, sau bisericile nominale? Trebuie doar să comparăm starea actuală a bisericilor cu spiritualitatea lor de acum zece ani, pentru a vedea că a avut loc o mare schimbare în cazul lor. Acest lucru nu îl va nega nicio persoană candidă, care a avut legătură cu ele sau cunoașterea lor.

Priviți înapoi cu doar zece ani și veți vedea mulți trezvitori puternici călătorind din oraș în oraș, lucrând cu toată puterea lor pentru convertirea păcătoșilor, punând toporul evangheliei la rădăcina copacului, în conformitate cu lumina pe care o aveau, iar Dumnezeu le-a binecuvântat munca prin convertirea a mii de oameni. Unde sunt acum acei revizioniști? Răspundeți: Ei sunt, probabil, pastori stabiliți de biserici, și predică ani la rând fără să vadă o singură convertire reală. - Sau, poate că au intrat în afaceri pentru a-și câștiga existența sau pentru a se îmbogăți.

Luați în considerare eforturile depuse atunci de diferitele secte pentru convertirea păcătoșilor care pier. Întâlniri îndelungate se țineau zile și săptămâni la rând. Cei mai spirituali slujitori erau obținuți pentru a predica, chiar dacă nu erau educați și populari. Un slujitor plin de Duhul Sfânt, unul care să trezească poporul, era ceea ce se dorea atunci.Călătorul care parcurgea o distanță de 80 de kilometri în anotimpul în care astfel de întâlniri erau cele mai frecvente, putea să treacă pe lângă mai multe lăcașuri de închinare aglomerate de sute de oameni care Îl căutau cu nerăbdare pe Domnul. Întâlniri de rugăciune ținute în aproape fiecare cartier și, în multe locuri, chiar în fiecare seară din săptămână. Nu numai slujitorii, ci și mulți dintre cei mai activi membri ai bisericilor, vizitau din loc în loc și din casă în casă, făcând tot ce puteau pentru a salva suflete.Vocea rugăciunii se auzea aproape peste tot. Se auzea nu numai din casa de închinare și din cercul familial, ci magazinele, hambarele și crângurile răsunau de cereri sincere din partea celor care flămânzeau și însetau după neprihănire. Miniștrii predicau cu simplitate și putere, sfinții bătrâni

plângeau și își revărsau plenitudinea sufletelor lor ca niște tineri convertiți, în timp ce cei care tocmai gustaseră din dragostea lui Isus rosteau cu dulceață laudele Lui.

Acum comparați aceste fapte cu starea actuală a lucrurilor. Întâlnirile prelungite au loc rareori, iar atunci când au loc, nimeni nu raportează că s-a realizat mare lucru, dacă nu chiar nimic. Și orice entuziasm care se stârnește, în general se stinge atât de repede încât se dovedește adesea a fi un entuziasm uman, și nu lucrarea Duhului Sfânt. Mulți dintre cei care au fost cei mai de succes predicatori ai reformei au renunțat la predicare.Întâlnirile de rugăciune au loc rar, iar cei care participă la ele sunt foarte puțini. Altarele familiei desființate, iar vocea rugăciunii rareori se aude doar de la preotul de la biserică. De fapt, religia a devenit o simplă formă la bisericile din ziua de azi, lipsită de evlavie vitală. Ea a încetat să mai fie o chestiune de zi cu zi, fiind limitată aproape în întregime la prima zi a săptămânii. Și dacă păcatul de mândrie, care dăunează sufletului, poate fi găsit pe fața pământului, el poate fi văzut în manifestarea închinării din acea zi.

Cei care vor privi aceste fapte în adevărata lor lumină vor fi de acord cu noi că bisericile au căzut. Cei mai mulți dintre membrii lor vor recunoaște acest lucru, deși nu cunosc cauza. Aceasta este tot ceea ce susținem noi, în legătură cu căderea Babilonului, că este o cădere de la o măsură de spiritualitate, la o stare de formalitate fără viață. Având o formă de evlavie, dar lipsită de puterea ei.

Mărturiile bisericilor în sine, date în 1844, sunt suficiente pentru a stabili căderea lor. Jurnalul Congregațional spune:"La o întâlnire recentă a Prezbiteriului din Philadelphia, reverendul Barnes, pastorul primei biserici prezbiteriene din Philadelphia, ale cărui însemnări sunt atât de mult folosite în familiile noastre și în școlile noastre de Sabat, a declarat că a fost în slujbă timp de douăzeci de ani și că niciodată, până la ultima împărtășanie, nu a administrat această rânduială fără să primească mai mult sau mai puțin pentru biserică.Dar acum nu există nici o trezire, nici o convertire, nici o creștere aparentă a harului la profesori, și nimeni nu vine în biroul lui pentru a discuta despre mântuirea sufletelor lor. Odată cu creșterea afacerilor și cu perspectivele luminoase ale comerțului și manufacturilor, există o creștere a mentalității lumești. Așa se întâmplă cu toate confesiunile."

"Puritanul (ortodox) din acest oraș, (Boston,) nu demult și-a informat cititorii că nu s-a mai cunoscut o asemenea stare de răceală de vreo douăzeci de ani. Zion's Herald a făcut o declarație similară și a încercat să dea vina pe 'Millerism'; și ni s-a spus că la recenta întâlnire prelungită ținută de domnul Knapp, la biserica baptistă Tremont (a domnului Colver), eșecul a fost atribuit aceleiași cauze. - Ad. Herald".

Palladiumul creștin din 15 mai 1844, vorbește în următoarele versuri jalnice: "În toate direcțiile auzim sunetul dureros, fluturând în fiecare adiere a cerului, înfrigurând ca loviturile de vânt din ghețurile din nord - așezându-se ca un incubus pe pieptul celor timizi și absorbind energiile celor slabi; că căldura, diviziunea, anarhia și pustietatea tulbură granițele Sionului. Poate că așa este. Și atunci ce se întâmplă?Oare ne este bine, ca femeile urlătoare din zilele străvechi, să ne sfâșiem carnea - părul și să umplem întreaga atmosferă cu plânsetele noastre? Sunt doar câteva luni care trec de când întreaga noastră țară a răsunat de cântece triumfătoare de bucurie purtate pe aripile a numeroase periodice religioase și care se revărsau spontan din fiecare inimă creștină. Nu exista buză care să nu strige victoriile crucii sau să nu se alăture cântărilor triumfătoare ale celor răscumpărați. Și este acum întreaga scenă atât de schimbată?

"MARE LIPSĂ SPIRITUALĂ. - Este un fapt regretabil, de la care nu putem închide ochii, că bisericile din această țară suferă acum grav din cauza marii crize, de care se plânge aproape toată lumea. Nu am fost niciodată martori la un asemenea declin general al religiei ca în prezent. - Cu adevărat, biserica ar trebui să se trezească și să cerceteze cauza acestei nenorociri; pentru că o nenorocire trebuie să o privească fiecare care iubește Sionul.Când ne amintim cât de puține și de rare sunt cazurile de convertire adevărată, și aproape de neegalat este impertinența și duritatea păcătosului, aproape involuntar exclamăm: "A uitat Dumnezeu să fie milostiv? Sau, este ușa milei închisă?

Priviți din nou și vedeți duhul lumii, cum domnește în biserică. Unde este omul pios care nu a fost făcut să suspine din cauza acestor urâciuni din mijlocul nostru? Cine este acel om din mulțimea politică a cărui voce se aude mai presus de celelalte și care este cel dintâi în a purta torțe, urlând din răsputeri? O, el este un creștin!poate un lider de clasă sau un îndemnatoritor. Cine este acea doamnă îmbrăcată în cel mai ridicol mod, ca și cum natura ar fi deformat-o? O, ea este o urmașă și imitatoare a umilului Isus!. O, rușine!!! Unde ți-e roșeața?Aceasta nu este o imagine neobișnuită, vă asigur. Aș vrea să fie așa. Inima mea este îndurerată în timp ce scriu." - Circleville, Ohio. Telescopul religios, 1844.

Cam în acea perioadă, în ziarele religioase au fost trimise proclamații de fapte și sezoane de rugăciune pentru revenirea Duhului Sfânt. Chiar și ziarul Philadelphia Sun din 11 noiembrie 1844 are următorul text:"Miniștrii și membrii subsemnați ai diferitelor confesiuni din Philadelphia și din împrejurimi, crezând în mod solemn că semnele actuale ale vremurilor - sărăcia spirituală din bisericile noastre în general, și relele extreme din lumea din jurul nostru, par să cheme cu voce tare pe toți creștinii la un sezon special de rugăciune, sunt de acord, prin urmare, prin permisiunea divină, să se unească într-o săptămână de rugăciune specială către Dumnezeu Atotputernic, pentru revărsarea Duhului

Sfânt asupra orașului nostru, a țării noastre și a lumii... Toți cei care nu pot dedica întreaga săptămână, așa cum s-a propus mai sus, sunt rugați să dedice cât mai mult timp din săptămână, după cum le este convenabil. THOMAS H. STOCKTON și alte 30 de persoane."

Profesorul Finney, editor al *Evanghelistul din Oberlin*, februarie 1844, spune: "Am avut în minte faptul că, în general, bisericile protestante din țara noastră, ca atare, au fost fie apatice, fie ostile față de aproape toate reformele morale ale epocii. Există excepții parțiale, dar nu suficiente pentru a face ca acest fapt să fie altfel decât general. Avem și un alt fapt coroborat: absența aproape universală a influenței de renaștere în biserici.- Apatia spirituală este aproape atotcuprinzătoare și este înfricoșător de profundă, după cum mărturisește presa religioasă din întreaga țară. Ajunge la urechile și la ochii noștri, tot prin intermediul tipăriturilor religioase, faptul că foarte mult membrii bisericii devin devotați modei - se alătură celor nelegiuiți în petreceri de plăcere, în dansuri, în festivități etc.... Dar nu este nevoie să ne extindem asupra acestui subiect dureros. Este suficient să spunem că dovezile se îngroașă și se rostogolesc greu peste noi, pentru a arăta că bisericile în general devin din ce în ce mai trist degenerate. S-au îndepărtat foarte mult de Domnul și El s-a retras de la ele."

Episcopul Soul, spune: "În ultimul an a avut loc o scădere de 35.732 de membri în biserica metodistă. [1845.] În anul precedent, [1844] a existat o creștere de 155.000." *Avocatul creștinilor din nord* spune: "În 1845 a existat o scădere în conferința Black River, Oneida și Genesee de 8607."

Almanahul Baptist, pentru 1846, raportează o scădere de 4702 de persoane din această confesiune din statul New York. Alte fapte ar putea fi date din statisticile tuturor confesiunilor la fel de sumbre.

Faptul că bisericile au căzut este un fapt bine cunoscut. Miniștrii, conducătorii clasei de diaconi și membrii bisericii vor recunoaște acest lucru. Și este la fel de adevărat că decăderea lor datează din toamna anului 1844. Atunci a fost anunțată căderea Babilonului [Apocalipsa 14:8] și multe mii de oameni care așteptau venirea imediată a lui Hristos au părăsit bisericile.Înțelegem că Evanghelia veșnică proclamată de primul înger [Apocalipsa 14:6, 7] este aceeași cu Evanghelia Împărăției, menționată în Matei 24:14. Povara mesajului acestui înger a fost dată, din 1840, până în 1844. Dar trupul bisericii l-a respins. La început a fost admisă la rubrica ziarelor religioase, dar acestea au închis-o curând.A fost nepopular! - Sălile de adunare erau închise împotriva mesagerilor Evangheliei veșnice, iar miniștrii s-au unit pentru a se opune. Mulți dintre ei și-au bătut joc de vestea fericită a venirii rapide și a împărăției lui Hristos și au declarat că este lucrarea lui Satana.Astfel, adevărul a fost exclus de către biserica lui Hristos; și "Duhul adevărului", fiind îndepărtat, a lăsat-o pustie, iar

calea a fost pe deplin pregătită pentru mesajul celui de-al doilea înger. "Babilonul a căzut, a căzut", etc.

Să se înțeleagă aici în mod clar că al doilea înger [Apocalipsa 14:8] este în trecut. Dar îngerul din Apocalipsa 18:1, 2 aparține prezentului și mai ales viitorului. Acest înger trebuie să vestească ceea ce a făcut îngerul din cap. 14:8 și, de asemenea, ceva mai mult, ceea ce are loc de la căderea Babilonului. El adaugă: "și a devenit locuința diavolilor, lăcașul oricărui duh necurat și colivie pentru orice pasăre necurată și urâtă". Cel de-al doilea înger, "care a anunțat în 1844 că Babilonul a căzut, nu putea declara atunci și că a fost o lăcaș al duhurilor necurate, pentru că istoria duhurilor sale necurate a început de la acea dată.

Mesmerismul, cea mai blândă momeală a lui Satana, era foarte puțin cunoscut în această țară înainte de 1844; de atunci, biserica a fost vrăjită de influența sa nefastă. Psihologia nu a fost menționată; și nimeni nu a visat măcar cât de cât la tot acest zăngănit al celor zece mii de demoni din regiunile infernale, care loveau, mișcau scaune, stative, mese etc.Nu credem că paharul Babilonului este plin, că el este acum o "stăpânire a oricărui duh necurat". Dar aceste mișcări actuale ale spiritismului arată că textul se împlinește repede. Când se va împlini, mânia lui Dumnezeu neamestecată cu îndurare va fi revărsată.

Dar se poate spune că biserica, ca trup, nu crede în manifestările spirituale. Foarte bine; de șase ani încoace nu au fost cunoscute. Și timp de doi sau trei ani după ce au fost auzite pentru prima dată rapelurile, aproape toată lumea le-a privit ca pe o înșelăciune și le-a numit "prostii". Dar cum spiritismul a avansat rapid de un an sau doi încoace, l-au îmbrățișat mult mai mulți preoți decât orice altă clasă de oameni de profesie, iar membrii bisericii formează o mare parte din corpul spiritiștilor.

Dar noi vom susține că păcatul necromanției, acum răspândit în țară, se datorează Babilonului. - Ea este responsabilă pentru el; pentru că acest punct al teologiei populare, care se găsește în toate crezurile ei, și anume că toți oamenii au nemurire și că morții au cunoaștere, este chiar baza spiritismului.

Doctrina biblică a nemuririi doar prin Hristos, și că, condiționat, "morții nu știu nimic", îi demontează pe acești demoni și le expune hidoșenia. Arată că ei nu sunt spiritele morților, ceea ce spun că sunt; ci spirite mincinoase trimise să facă lucrarea celui care a fost mincinos de la început. Este o pază perfectă împotriva iluziei puternice a spiritismului.Dar nu vedem cum pot să se opună acestei erezii cei care susțin că toți oamenii au nemurire și că spiritul, separat de trup la moarte, este conștient. Mulți au învățat că spiritele morților erau îngeri slujitori pentru cei care trăiau pe pământ, iar în multe minți este adâncă impresia că este chiar așa.

Un scriitor din "Telegraful spiritual" afirmă cu sinceritate: "Rareori auzim o predică funebră sau citim o carte sau o lucrare dedicată subiectelor sacre, dar fie direct, fie indirect, se face aluzie la subiectul îngerilor păzitori și la existența continuă a spiritului după moarte. Acestea sunt câteva dintre punctele forte pe care spiritiștii își bazează pretențiile".

Mergeți în cimitirele noastre și puteți citi pe aproape fiecare piatră de mormânt că morții sunt încă în viață. Ori de câte ori privirea cade pe inscripțiile de pe monumente elegante sau pe plăci de marmură simple, se creează impresia că sufletul despărțit de trup la moarte, bucuros și neîngrădit, și-a luat zborul și trăiește acum în ceruri. Acest lucru este ilustrat de următorul text preluat dintr-un ziar de bursă:"Un monument de marmură în formă de obelisc a fost ridicat recent în vechiul cimitir din Concord, N.H., pentru a marca locul unde se află rămășițele fiului președintelui Pierce, care și-a pierdut viața în accidentul de pe calea ferată Boston și Maine, în ianuarie anul trecut. Monumentul poartă următoarea inscripție: "BENJAMIN PIERCE, născut la 13 aprilie 1841; decedat la 6 ianuarie 1853. Mergi pe drumul tău, fiul tău trăiește."

Crede președintele Pierce în ceea ce se afirmă în ultima clauză de mai sus: că fiul său, care a murit la 6 ianuarie 1853, "trăiește"? Dacă da, atunci de ce nu se poate aștepta la o vizită din când în când de la singurul său fiu?Să presupunem că un demon desăvârșit ar vizita locuința magistratului-șef al acestei națiuni și ar imita scrisul de mână al decedatului și, într-un mod calculat pentru a atinge cele mai fine sentimente ale sufletului, ar comunica liber cu acei părinți îndurerați; ar muta scaune, mese etc., ar cânta la instrumente muzicale sau chiar ar imita vocea binecunoscută a acelui unic copil. Ar fi oare acei părinți în stare să se opună acelui vizitator și să-l alunge de la ei? Sau l-ar crede că este spiritul fiului lor drag? Cititorul poate răspunde.

Nu cu mulți ani în urmă, la înmormântarea unei tinere virtuoase, ministrul, în timp ce se adresa celor îndurerați, a arătat spre sicriul din fața amvonului, spunând: "Maria nu este acolo. Acela nu este decât lutul fără viață. Maria a plecat la Dumnezeul ei. Sau, poate, spiritul ei s-a întors și acum veghează asupra cercului îndoliat."

Să presupunem că niște lovituri distincte, făcute de o mână nevăzută, chiar în acel moment, au fost făcute pe podea, lângă cei îndurerați; cine din acea adunare care atârna de cuvintele elocventului vorbitor s-ar fi îndoit că spiritul Mariei a produs aceste lovituri? Nimeni.

Să presupunem acum că preotul, în momentul în care s-a auzit ciocănitul, rostea doctrina biblică potrivit căreia nemurirea este condiționată, urmând să fie dată sfinților doar la înviere și că morții nu știu nimic. Cine din acel auditoriu ar fi presupus că zdrăngănelile au fost produse de spiritul Mariei? Nimeni.

Vedem astfel că una dintre marile doctrine de bază care se regăsește în toate crezurile Babilonului stă la baza spiritismului. Ea a deschis o ușă largă pentru ca Satana să intre și să înșele lumea. De către mulți, doctrina nemuririi prin Hristos a fost clasificată cu cele neesențiale din Biblie. Ei vor vedea acum importanța ei. Dar noi suntem de părere că Biblia nu conține lucruri neesențiale. Domnul le-a ținut cu grijă la distanță, astfel încât toată Scriptura este "folositoare".

Atunci ne întrebăm: a căzut Babilonul sau bisericile nominale? Răspunsul este: Da. Niciun fapt nu poate fi mai clar. Propriile lor mărturii stabilesc acest lucru. Din ce perioadă datează această cădere? Răspuns: din anul 1844. Acest lucru este la fel de evident ca și faptul că bisericile sunt căzute. Este, de asemenea, un fapt surprinzător că, începând cu 1844, a fost o perioadă de creștere a spiritelor necurate.Aici nu trebuie să trimitem cititorul la volume de istorie pentru a arăta împlinirea profeției referitoare la Babilon, ci la fapte bine cunoscute și observate în propriul stat, oraș și cartier. Ce semn extraordinar că ziua lui Dumnezeu se grăbește foarte mult! Nu veți crede?

Să se înțeleagă aici că vorbim despre biserică ca despre un trup. Că Dumnezeu are slujitori și oameni în Babilon care se străduiesc să ajungă la cer în mijlocul întunericului moral care o învăluie, credem pe deplin. Acest lucru este evident din faptul că, după ce îngerul [Apocalipsa 18:1-3] proclamă căderea Babilonului și faptul că a devenit un loc al duhurilor necurate etc., vocea din cer [versetul 4] spune: "Ieșiți din ea, poporul meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din plăgile ei".

Ce moment de extrem interes pentru prezent. Revărsarea potirelor mâniei lui Dumnezeu este marele eveniment din fața noastră. Se lasă puțin spațiu pentru ca poporul lui Dumnezeu să fugă din Babilon și astfel "să nu fie părtaș la păcatele ei" (cele mai importante fiind vrăjitoria și necromanția modernă) și "să nu primească plăgile ei".Cele mai tandre sentimente ale inimii se îndreaptă spre poporul lui Dumnezeu care stă acum în întuneric: spiritul nostru tânjește după ei. O, Doamne, trimite lumină și adevăr, și salvează-i repede! O, Mântuitor binecuvântat, adu oile și mieii la stâna Ta înainte ca lupii să-i devoreze!

(5.) Isaia 8:19, 20. "Și când vă vor zice: Căutați la cei ce au duhuri familiare și la vrăjitorii care pițigăie și murmură; oare nu ar trebui un popor să caute la Dumnezeul său? pentru cei vii, la cei morți? La lege și la mărturie; dacă nu vorbesc după acest cuvânt, este pentru că nu este lumină în ei". Vom arăta că ultima parte, cel puțin,a acestui capitol se aplică în prezent și că versetele 19 și 20 indică în special spiritismul.

Versetele 9-13. "Asociați-vă, popoare, și veți fi sfărâmați; și dați ascultare, voi toți cei din țările îndepărtate; încingeți-vă și veți fi sfărâmați. Sfătuiți-vă împreună, și nu se va ajunge la nimic; rostiți cuvântul, și nu va rămâne, căci

Dumnezeu este cu noi.Căci Domnul mi-a vorbit astfel cu mână tare și m-a învățat să nu umblu pe calea acestui popor, zicând: "Nu spuneți: o confederație, tuturor celor cărora poporul său le va spune: o confederație; nu vă temeți de frica lor și nu vă înfricoșați. - Sfințiți pe însuși Domnul oștirilor; și El să fie frica voastră și El să fie spaima voastră".

Spiritele mărturisesc că scopul misiunii lor este de a sparge diviziunile existente în prezent în societate și de a asocia omenirea într-o fraternitate comună. Onorabilul domn Tallmadge relatează că spiritul lui John C. Calhoun i s-a adresat astfel: "Prietene, întrebarea care ți se pune adesea este: "Ce bine poate rezulta din aceste manifestări?".Voi răspunde: Este pentru a ADUNA omenirea în armonie și a-i convinge pe sceptici de nemurirea sufletului." Dl Tallmadge mai afirmă că la întrebarea: "Ce își propun spiritele să realizeze prin aceste noi manifestări?", adresată spiritului lui W. E. Channing, răspunsul a fost următorul: "Să unească omenirea și să convingă mințile sceptice de nemurirea sufletului." Se afirmă că spiritele necurate; [Apocalipsa 16:13, 14] "ies la împărații pământului și ai întregii lumi, pentru a-i aduna la lupta din ziua cea mare a Dumnezeului Atotputernic".

Suntem de părere că "asocierea" și "confederația", despre care vorbește Profetul, se referă la ceea ce spiritele își propun să facă. Dar ele vor fi "sfărâmate în bucăți". Sfatul lor "va fi zădărnicit"; căci Dumnezeu este cu poporul Său. - Ultimele șapte plăgi îi vor sfărâma; "grindina va mătura refugiul minciunii".

Poporului lui Dumnezeu i se spune să nu se teamă de "frica lor și să nu se teamă". Adică, ei nu ar trebui să aibă nici teamă, nici respect față de spirite, care sunt temute și foarte venerate de spiritiști. - În versetul 13, poporului lui Dumnezeu i se spune să "sfințească pe Domnul oștirilor însuși". În timp ce mulți sfințesc, sau pun deoparte spiritele pentru a fi învățătorii și îndrumătorii lor, însuși Dumnezeul cel viu trebuie să fie ales ca îndrumător al tău spre nemurire și viață veșnică. "El să fie frica voastră și El să fie spaima voastră". - Luați Cartea Sacră a lui Dumnezeu și mergeți la el în rugăciune, dacă vreți să învățați calea spre viața veșnică.

Versetele 14, 15. "Și el va fi ca un sanctuar, dar ca o piatră de poticnire și ca o stâncă de jignire pentru ambele case ale lui Israel, ca o piatră de poticnire și ca o capcană pentru locuitorii Ierusalimului.Și mulți dintre ei se vor poticni, vor cădea, se vor frânge, vor fi prinși în cursă și vor fi prinși." Biserica iudaică și biserica neamurilor sunt evident menționate aici ca fiind "ambele case ale lui Israel".Doctrina primei apariții a fost o piatră de poticnire pentru iudei; la fel este și doctrina celei de-a doua apariții pentru biserica neamurilor. - Observați cursul descendent. "Și mulți dintre ei se vor poticni, vor cădea, se vor frânge, vor fi prinși în cursă și vor fi luați".

Versetele 16, 17. "Legați mărturia, pecetluiți legea între ucenicii mei. Și voi aștepta pe Domnul, care Își ascunde fața de casa lui Iacov, și-L voi căuta." Iată puncte de interes palpitant. În primul rând, profeția se aplică la o perioadă în care legea trebuie să fie pecetluită printre ucenici - nu printre evrei - prin urmare, putem spune cu siguranță că ea se aplică dispensației Evangheliei.Și în al doilea rând, se aplică la acea perioadă în care biserica ar trebui să aștepte venirea Domnului. Rețineți fraza: "Îl voi aștepta". Prin urmare, profeția se aplică la încheierea Evangheliei, în timpul sfârșitului, când biserica poate aștepta în mod scriptural a doua venire a lui Hristos. Acest timp de sărăcie spirituală este perioada în care fața Lui este aparent ascunsă de casa lui Iacov.

Dar ce să înțelegem prin cuvintele: "legați mărturia"? Mărturia care trebuie legată între ucenicii lui Hristos trebuie să fie mărturia lui Isus Hristos, despre care se vorbește în legătură cu poruncile lui Dumnezeu. Apocalipsa 12:17. Despre ea vorbește profetul în legătură cu pecetluirea legii, care este legea lui Dumnezeu sau cele zece porunci.Aceasta se poate referi la întreaga mărturie a lui Isus Hristos, care trebuie păstrată de rămășița bisericii, chiar înainte de venirea lui Isus. Pentru ca întreaga mărturie a lui Isus să fie păstrată de către biserică, trebuie să se acorde atenție acelor părți care au fost călcate în picioare de mult timp și, astfel, mărturia care a fost ruptă în două să fie legată.

Dacă se face referire doar la acea parte a mărturiei lui Isus care poate fi numită adevărul prezent, atunci vedem o împlinire clară a acesteia de către cei care predau mesajul celui de-al treilea înger. Cei care prezintă acest mesaj în mod înțelegător, trebuie să arate mai întâi împlinirea mesajelor primului și celui de-al doilea înger, [versetele 6-8,] în mișcarea Adventă trecută. Astfel, ei înlănțuiesc toate cele trei mesaje, arată armonia lor și împlinirea în ele a cuvântului lui Dumnezeu, iar mărturia referitoare la a doua venire a lui Hristos este legată.

Legea care trebuie să fie pecetluită printre ucenici este, cu siguranță, Legea lui Dumnezeu, cele zece porunci. Nimeni nu va spune că aici cuvântul lege se referă la legea ceremonială a lui Moise, "legea poruncilor cuprinse în rânduieli"; pentru că acea scriere de mână a rânduielilor a fost bătută în cuie pe cruce și scoasă din calea ei la moartea lui Hristos. - Prin urmare, legea care trebuie să fie pecetluită printre ucenicii lui Hristos este legea celor zece porunci. Exodul 20:8-11. Și nu uitați că acest lucru trebuie să se realizeze chiar în perioada în care ei așteaptă venirea lui Hristos.

Cuvântul lege, așa cum este folosit aici de Profet, nu înseamnă cu siguranță o parte a legii; nouă zecimi din poruncile lui Dumnezeu nu ar fi lege. Cuvântul cuprinde întreaga lege, toate cele zece precepte ale sale. Sabatul, păzit și impus de cel de-al patrulea precept al legii sfinte a lui Dumnezeu, a fost mult timp călcat în picioare de către ucenicii declarați ai lui Hristos; dar a venit timpul ca el să fie restaurat, iar cel de-al patrulea precept al legii, ca și celelalte nouă, să fie

pecetluit printre ucenicii lui Hristos. Spune Ioan: "Și am văzut un alt înger care se înălța de la răsărit, având pecetea Dumnezeului celui viu" etc. Apocalipsa 7:2.

Versetul 18. "Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul suntem pentru semne și minuni în Israel, de la Domnul oștirilor, care locuiește pe muntele Sionului." Aceasta, fără îndoială, se referă la ucenicii lui Hristos, în această zi, după ce legea lui Dumnezeu este pecetluită pe inimile lor. Ei au respect față de toate poruncile lui Dumnezeu. Ei "își aduc aminte de ziua de Sabat ca să o sfințească".- Ca și ucenicii originali, ei se odihnesc în "ziua de Sabat, conform poruncii". Luca 23:56. Acest lucru îi face să pară, în ochii lumii, foarte ciudați. Ei sunt un "popor deosebit". Vezi Tit 2:15. Ei sunt, cu emfază, "semne și minuni în Israel, de la Domnul oștirilor, care locuiește pe muntele Sionului".

Versetele 19, 20. "Și când vi se va spune: Căutați pe cei care au duhuri familiare" etc. Dintr-o scurtă examinare a acestui capitol până acum, vedem că el a fost rostit cu referire la timpul prezent și că versetele 19, 20 se referă într-adevăr la spiritism. Și, conform acestei profeții, chiar în perioada în care porunca: "pecetluiți legea printre ucenicii mei" este obligatorie, oamenii caută la cei care au spirite familiare.În timp ce sfinții sunt pecetluiți pentru cer, cei care resping adevărul vor fi pecetluiți de cea mai puternică amăgire a lui Satana pentru pierzanie. Și este un fapt că interesul actual pentru Sabat și pentru legea lui Dumnezeu printre noi a început foarte aproape de momentul în care s-a auzit pentru prima dată de "Ciocăniturile din Rochester ".

Versetele 21, 22 prezintă sfârșitul îngrozitor al celor care resping legea sfântă și dreaptă a lui Dumnezeu și, în loc să caute la Dumnezeul cel viu pentru cunoaștere, caută la cei morți.

"Și vor trece prin ea cu greu, cu foame și cu năduf; și se va întâmpla că, atunci când vor fi flămânzi, se vor neliniști, vor blestema pe împăratul lor și pe Dumnezeul lor și vor privi în sus. Și vor privi spre pământ; și vor vedea necaz și întuneric, întuneric și angoasă; și vor fi împinși în întuneric."

Pe de altă parte, Ioan i-a văzut pe ucenicii sigilați ai lui Hristos, stând pe Muntele Sionului cu Mielul. "Și cântau cântecul lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântecul Mielului". - Fericită, triumfătoare eliberare!

7. Strigăt de pace și siguranță. "Dar despre vremuri și anotimpuri, fraților, nu aveți nevoie să vă scriu. Căci voi înșivă știți cu desăvârșire că ziua Domnului vine așa ca un hoț în noapte. Căci atunci când vor zice: "Pace și siguranță", atunci vine peste ei o distrugere bruscă, ... și nu vor scăpa.

"Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț. Voi toți sunteți copii ai luminii și copii ai zilei; noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului. De aceea, să nu dormim, ca alții, ci să veghem și să fim treji". 1

Tesaloniceni 5:1-6. Al șaptelea semn asupra căruia atragem atenția este acest strigăt universal de pace și siguranță, menționat de Apostol.

Se vorbește aici de două clase distincte. O clasă, numită frați, are o înțelegere a timpurilor și a anotimpurilor și știe foarte bine că ziua Domnului va veni peste cei răi ca un hoț. Ei nu sunt ei înșiși în întuneric, astfel încât acea zi să-i surprindă ca un hoț. Ei sunt copiii luminii și ai zilei. Ei nu dorm, ci sunt treji și veghează pentru ziua Domnului.Cealaltă clasă nu va înțelege vremurile și anotimpurile; și, deși ziua mâniei lui Dumnezeu se apropie cu pași mari de ei, ei vor striga: "pace și siguranță". Ei vor fi în întuneric sau fără cunoștință cu privire la apropierea zilei Domnului, iar distrugerea bruscă va veni peste ei ca un hoț în noapte și nu va exista nicio scăpare pentru ei. Cele două clase sunt reprezentate astfel: Una printr-o persoană trează și veghind; cealaltă printr-o persoană care doarme.

Vom remarca mai întâi doctrina mileniului temporal, sau convertirea lumii și domnia spirituală a lui Hristos cu 1000 de ani înainte de Judecată. Această doctrină nescripturală, atât de general susținută de bisericile din această zi, este destul de recentă și este bine calculată pentru a adormi biserica și lumea. În timp ce așteaptă convertirea lumii, ei nu se vor aștepta la Ziua Domnului.Va veni asupra unora ca un hoț. Primul care a învățat doctrina modernă a mileniului temporal a fost Daniel Whitby, care a murit în 1726, la vârsta de 88 de ani. El a învățat că domnia lui Hristos în timpul celor 1000 de ani nu era personală, ci spirituală.

Domnul nostru a învățat că grâul și neghina trebuie să crească împreună până la seceriș, iar secerișul este sfârșitul lumii. Și că așa cum a fost în zilele lui Noe, așa va fi și la venirea Fiului Omului. "Largă este poarta", a spus Domnul nostru, "și lată este calea care duce la pieire și mulți sunt cei care intră pe ea; pentru că strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei care o găsesc." Matei 7:13, 14.El nu spune că drumul îngust spre viață va deveni din ce în ce mai larg până când întreaga lume va putea merge pe el. Scripturile ne învață în mod clar că, pe măsură ce ne apropiem de sfârșit, dragostea multora se va răci, oamenii se vor abate de la adevăr la fabule, astfel încât cei puțini care își vor apleca pașii singuratici pe calea îngustă a vieții vor fi din ce în ce mai puțini. O, dacă sufletele cinstite, care acum dorm la venirea Domnului, visând la convertirea lumii, s-ar trezi înainte ca distrugerea bruscă să vină asupra lor.

Doctrina mântuirii universale este, de asemenea, de dată recentă. Este o fabulă a ultimelor zile pentru a adormi miile de oameni. Este un dispozitiv al Satanei pentru a închide urechea la vocea de avertizare a adevărului. Universalistul a profitat de doctrina nescripturală că toți oamenii au nemurire și că păcătosul va plânge veșnic în focul iadului, și s-a clădit pe aceste erori care se găsesc în crezurile bisericilor.Dar dacă se prezintă doctrina nemuririi prin Hristos

și obținută la învierea celor drepți, la a doua venire a lui Hristos, atunci universalistul este "terminat" imediat. Pentru a se potrivi cu opiniile sale, cuvintele Domnului nostru [Matei 7:13, 14] ar trebui modificate astfel încât să se citească ceva de genul următor: - Largă este poarta și lată este calea care duce la viață, și toată lumea intră pe ea; pentru că strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la pieire și nimeni nu o poate găsi!

A fost dată alarma. Evanghelia împărăției a fost predicată în toată lumea; și temerile oamenilor au fost trezite. Dar slujitorul cel rău a strigat: "Domnul meu întârzie venirea Sa", ceea ce a pus capăt temerilor a mii de oameni. Apoi, când a trecut perioada de așteptare încrezătoare a venirii Domnului, batjocoritorul a triumfat, iar cei nepregătiți au fost mult ușurați.Lumea și trupul bisericii au adormit în legătură cu subiectul judecății care se apropie. Un astfel de timp de "liniște în Sion" nu a fost niciodată cunoscut. "Pace și siguranță" se aude în toată țara.

Dar noi suntem de părere că acest strigăt de pace și siguranță va avea încă o împlinire mai perfectă în iluzia larg răspândită a spiritismului. Acest "ism" nu are nici Diavol, nici judecată și nici pedepsire a celor răi. La moarte, toți intră într-unul dintre cercurile lumii spiritelor. Acolo, cei mai josnici vor găsi iertarea păcatelor comise în această lume și vor urca triumfători în cercurile superioare!!! Toți sunt în siguranță; căci, deși se pot face vinovați de crime de cea mai neagră tentă, la moarte nu pot face altceva decât să intre într-unul din aceste cercuri inferioare.

Acest dușman al lui Iisus Hristos, Thomas Paine, este acum raportat prin intermediul unui medium, Rev. C. Hammond, ca fiind în cel mai înalt cerc al lumii spiritelor!!! - El spune că numele său este "scris în registrele vieții veșnice", că a primit aplauzele "bravo, bun servitor", că a obținut "răsplata" credincioșilor și că a intrat în "bucuria" veșnică!!! Nimic mai puțin decât un demon ar putea avea tupeul să vorbească despre Paine în acest sens. Redăm următoarea scurtă descriere a caracterului lui Paine din Enciclopedia cunoașterii religioase.

"Acest credincios nefericit a murit în dispreț și mizerie. Viciile sale dezgustătoare, intemperanța și desfrâul, l-au făcut un proscris din toată societatea respectabilă. El este reprezentat ca fiind iritabil, vanitos, laș, murdar, invidios, răuvoitor, necinstit și bețiv. În suferința ultimei sale boli, el striga frecvent: "Doamne Iisuse, ajută-mă!". Dr. Manley l-a întrebat dacă, din faptul că îl chema atât de des pe Mântuitorul, se putea deduce că el credea în Evanghelie. El a răspuns în cele din urmă: "Nu am nicio dorință de a crede în această privință."

Așa a murit Thomas Paine în adâncul răutății, iar acum este un spirit sfânt în cel mai înalt cerc al lumii spiritelor și a venit să-l învețe pe acest "Rev. Charles Hammond", care, sub inspirația lui, va lumina lumea!!!

Ce speranță este oferită aici celui mai josnic păcătos! El poate continua să comită crime și să se simtă asigurat că, în cele din urmă, se va bucura împreună cu Paine de gloria cercurilor superioare ale cerului!!! Este evident că toți cei care sunt prinși în capcana spiritismului vor risca, cu sentimente de perfectă "pace și siguranță", mântuirea sufletului lor, fără pocăință și fără beneficiile sângelui ispășitor al lui Hristos.

"Când vor spune pace și siguranță, atunci vine peste ei o distrugere bruscă" etc. De aici înțelegem că cei care resping adevărul și sunt în întuneric în ceea ce privește apropierea zilei Domnului vor fi uniți în strigătul de pace și siguranță. Nu vedem decât două clase în acel ceas îngrozitor. Una se supune îndemnului apostolului: "Să nu dormim, ca alții, ci să veghem și să fim treji". Cu cel mai profund interes urmăresc semnele vremurilor, ca nu cumva ziua Domnului să vină peste ei ca un hoț. Cealaltă clasă spune: "Pace și siguranță".

8. Inechitatea abundă. "Și pentru că nelegiuirea va abunda, dragostea multora se va răci." - "Dar cel care va răbda până la sfârșit, acela va fi mântuit". Matei 24:12, 13. "Sfârșitul" menționat aici este sfârșitul lumii despre care se vorbește în versetul 3, în legătură cu venirea lui Hristos. - Atunci, chiar înainte de sfârșit, nelegiuirea va abunda, dragostea multora se va răci; dar sufletul credincios care îndură primejdiile acestui timp va fi salvat când va veni Isus.

Despre această stare de lucruri deplorabilă vorbește apostolul în felul următor: "Să știți și aceasta: că în zilele din urmă vor veni vremuri primejdioase; căci oamenii vor fi iubitori de sine, lacomi, lăudăroși, mândri, hulitori, neascultători de părinți, nerecunoscători, nepocăiți, lipsiți de afecțiune firească, călcători de armistițiu, falși acuzatori, necredincioși, aprigi, disprețuitori ai celor bune, trădători, încrezuți, îngâmfați, iubitori de plăceri mai mult decât iubitori de Dumnezeu; având o formă de evlavie, dar negând puterea ei: de aceștia să vă îndepărtați. " 2 Timotei 3:1-5.

Această imagine îngrozitoare reprezintă corpul principal al bisericilor nominale din zilele din urmă. Nu este o reprezentare a acelei părți a comunității care nu face nicio profesiune de religie; ci a celor care au o "formă de evlavie". Inechitatea abundă în biserică, ceea ce atrage încruntarea lui Dumnezeu, iar dragostea trupului s-a răcit. "De la unii ca aceștia întoarceți-vă". Acest lucru este în armonie cu vocea din cer: "Ieșiți din ea, poporul meu". Apocalipsa 18:4."Ce înțelegere are templul lui Dumnezeu cu idolii?" Căci voi sunteți templul Dumnezeului celui viu, după cum a spus Dumnezeu: "Voi locui în ei și voi umbla în ei; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu. De aceea, ieșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți, zice Domnul, și nu vă atingeți de necurat. ["lucru" este incorect furnizat,] și Eu vă voi primi și vă voi fi Tată și veți fi fiii și fiicele Mele, zice Domnul Atotputernic." 2 Corinteni 6:16-18.

"Te însărcinez, așadar, înaintea lui Dumnezeu și a Domnului Isus Hristos, care va judeca pe cei vii și pe cei morți, la arătarea și în împărăția Sa: propovăduiește cuvântul; fii prompt la timp și nelatimp; mustră, ceartă, îndeamnă cu toată îndelunga răbdare și învățătura. Căci va veni vremea când nu vor mai suporta învățătura sănătoasă, ci după poftele lor își vor îngrămădi învățători, având mâncărimi la urechi; și își vor întoarce urechile de la adevăr și se vor întoarce la fabule." 2 Timotei 4:1-4.

Luther a spus, chiar înainte de moartea sa în 1546: "Ziua judecății nu este departe; da, nu va mai lipsi mai mult de 300 de ani". Și vorbind despre starea de lucruri din apropierea sfârșitului, în timp ce scria despre perioadele profetice ale lui Daniel, în Biblia sa germană, el spune: "În preajma consumării acestor perioade, această evanghelie va fi exclusă din toate bisericile și va fi limitată la casele particulare".

"Dr. Cotton Mather, care a murit cu aproximativ 100 de ani în urmă, lângă Boston, cu puțin timp înainte de a muri, a scris despre a doua venire a lui Hristos. El a afirmat cu încredere, din Cuvântul lui Dumnezeu, că sfârșitul tuturor lucrurilor era aproape, și a dat ca fiind opinia sa stabilă, că existau persoane care trăiau atunci și care vor trăi pentru a fi martori la venirea lui Hristos pe norii cerului; și că, cu puțin timp înainte de ziua arzătoare, biserica nominală va fi într-o stare decăzută și coruptă, sau călduță; și ca să folosesc propriile sale cuvinte:"Va fi ca o carcasă moartă și putredă, fără credință în venirea Domnului." Da, Isus a declarat, cu 1800 de ani în urmă, că nu va exista decât o mică parte din această credință atunci când va veni. Cât de înfricoșător se împlinește acum! Cât de puțini cred în venirea Lui!"

Spune doctorul Griffon: "Lumea! lumea! lumea! Acesta este obiectul care acaparează toate grijile; aceasta este divinitatea supremă care este adorată. - Cumpărați și vindeți, și obțineți câștiguri - afară cu gândurile de moarte - departe cu Judecata și cu Cerul - fermele mele, marfa mea; le voi avea, chiar dacă pământul tremură sub picioarele mele și Cerul plânge cu sânge pe capul meu!".

Spune Charles Beecher: "O, zi nenorocită! O, nefericită biserică a lui Hristos! Se grăbește repede în jurul cercului fatal al ruinei absorbante! Tu spui: "Sunt bogat, m-am îmbogățit în bunuri și nu am nevoie de nimic; și nu știi că ești sărac, mizerabil, orb și gol!"

Lumea este plină de nedreptate și de crime. "Cum a fost în zilele lui Noe" și "ale lui Lot", "așa va fi și în zilele Fiului omului". Omenirea era atunci atât de coruptă încât Dumnezeu a trebuit să o distrugă de pe fața pământului. Dar păcatele acestei generații sunt mai îndrăznețe pentru cer decât cele ale oricărei generații anterioare de la începutul timpului; și singurul motiv pentru care mânia lui Dumnezeu Atotputernic nu se revarsă imediat, este datorită mijlocirii

lui Hristos pentru poporul Său împrăștiat."Dacă Domnul oștirilor nu ne-ar fi lăsat o foarte mică rămășiță, am fi fost ca Sodoma și ne-am fi asemănat cu Gomora". - Isaia 1:9. Spune Christian Herald: "Este un fapt că aproximativ în același raport în care scade cauza religiei experimentale, crește imoralitatea și viciul."

Am putea menționa aici abundența de bogății, argint și aur, adunate laolaltă, nu numai de către persoane fizice, ci și de către numeroase asociații. - Uitați-vă la numeroasele instituții bancare, la valoarea capitalului de asigurare etc., etc., etc., care există acum, și apoi citiți ce le spune apostolul celor bogați cu privire la comorile lor."Duceți-vă, acum, bogaților, plângeți și urlați pentru nenorocirile care vor veni peste voi; bogățiile voastre s-au stricat și hainele voastre sunt mâncate de molii; aurul și argintul vostru sunt stricate, iar rugina lor va fi martor împotriva voastră și vă va mânca carnea ca pe foc. Ați adunat comori pe care să le strângeți pentru zilele din urmă". Iacov 5:1-3.

De asemenea, am putea menționa mulțimile de batjocoritori ai speranței binecuvântate și ai apariției glorioase a lui Hristos, atât în biserici, cât și în afara lor. - "Știind mai întâi acest lucru, că în zilele din urmă vor veni batjocoritori care umblă după poftele lor și care vor zice: "Unde este făgăduința venirii Lui?" Căci, de când au adormit părinții, toate lucrurile continuă ca de la începutul creației.Căci ei ignoră cu bună știință acest lucru, că, prin cuvântul lui Dumnezeu, cerurile au fost din vechime, iar pământul a ieșit din apă și a stat în apă; prin care lumea de atunci, fiind inundată de apă, a pierit; dar cerurile și pământul care sunt acum, prin același cuvânt, sunt păstrate în rezervă, rezervate pentru foc, pentru ziua judecății și a pierzării oamenilor nelegiuiți." 2 Petru 3:3-7.

Venirea personală a lui Hristos, învierea trupului și distrugerea acestui pământ prin foc, așa cum vechea lume a fost distrusă de apă, sunt negate în această zi de la amvon și în presa religioasă. Există totuși câteva excepții. Și este un fapt că aceste doctrine scripturale sunt batjocorite de mulți dintre cei care profesează religia lui Hristos.

9. Mesajul primului înger [Apocalipsa 14:6, 7] a fost transmis. Ioan l-a văzut pe acest înger "zburând prin mijlocul cerului, având Evanghelia veșnică pe care să o propovăduiască celor ce locuiesc pe pământ și oricărui neam etc.". Aceasta este în mod evident aceeași cu "această evanghelie a împărăției" [Matei 24:14], care trebuia să fie propovăduită în toată lumea ca mărturie. Împlinirea acesteia, am arătat-o deja.

Acest înger spune: "Temeți-vă de Dumnezeu și dați-i slavă, căci a venit ceasul judecății Lui". Mesajul său nu se referă doar la Judecată; ci, de asemenea, la momentul Judecății. - Acest înger trebuie să simbolizeze o clasă de învățători religioși care proclamă un mesaj corespunzător." Rețineți acest lucru: Îngerul nu simbolizează o clasă de oameni care învață că Judecata va avea loc peste o mie

de ani în viitor sau că nu putem ști nimic despre momentul venirii ei.- Dar el simbolizează acea clasă care învață că a venit perioada în care se așteaptă Judecata. Prin urmare, mesajul primului înger își are împlinirea în vestirea venirii imediate a Domnului nostru Isus Hristos, care a fost dată acestei generații.

Luther nu a învățat că a venit ceasul judecății. El aștepta acest eveniment cu aproximativ 300 de ani înainte. Acest mesaj, bazat pe cartea lui Daniel, nu ar fi putut fi dat în timp ce cartea era închisă și sigilată, ceea ce a fost cazul până în 1798. Semnele din soare, lună și stele trebuie mai întâi să se împlinească.

Dar se poate spune că mișcarea Adventă nu a fost de la Dumnezeu, pentru că cei implicați în ea nu au realizat tot ceea ce așteptau. Dar dacă am fi realizat tot ceea ce am fi așteptat în 1843, dacă Hristos ar fi venit atunci, unde și-ar fi dat mesajele al doilea și al treilea înger? Gândiți-vă la aceasta. O dezamăgire și o întârziere este la fel de necesară pentru a împlini acest capitol, ca și pentru a aștepta și a vesti venirea lui Hristos.

Din nou, priviți mulțimea care striga Osana, când Hristos a intrat cu blândețe în Ierusalim. S-au realizat speranțele lor? Nicidecum. Ei se așteptau ca Maestrul să urce imediat pe tronul lui David; dar îl văd în câteva zile pe cruce, iar ucenicii s-au împrăștiat. Cu toate acestea, întreaga manifestare a fost o împlinire a lui Zaharia 9:9. "Bucură-te mult, fiică a Sionului; strigă, fiică a Ierusalimului; iată, Împăratul tău vine la tine: este drept și mântuitor; smerit, umil și călare pe o măgăriță și pe un mânz, mânzul unei măgărițe".

Fariseii au dorit ca Maestrul să-i certe pe ucenici atunci când aceștia au strigat pentru a împlini această profeție, dar el le-a răspuns: "Vă spun că dacă aceștia ar tăcea, pietrele ar striga imediat". Întregul plan a fost conform cu mintea și cu Duhul lui Dumnezeu. Ei trebuiau să strige "Osana" pentru a împlini profeția; totuși, toate așteptările lor au eșuat.Așa că atunci când a sosit momentul potrivit pentru transmiterea primului mesaj al îngerului, sute de oameni au fost imediat mobilizați pentru a amplifica nota de avertizare. Duhul lui Dumnezeu i-a îndemnat să iasă. Și dacă ar fi tăcut, zece mii de voci s-ar fi auzit chiar din pietre: "Temeți-vă de Dumnezeu și dați-i slavă, căci a venit ceasul judecății Lui".

Se poate spune, de asemenea, că mișcarea Adventă nu a fost suficient de extinsă pentru a fi o împlinire a profeției și un precursor al celei de-a doua apariții. Vă rugăm să vă uitați la împlinirea profeției în lucrarea pregătitoare, și premergătoare a Primei Apariții.

"Glasul celui care strigă în pustie: "Pregătiți calea Domnului, îndreptați în pustie un drum pentru Dumnezeul nostru!". Orice vale va fi înălțată, orice munte și orice deal va fi coborât; cele strâmbe vor fi îndreptate și locurile aspre vor fi netede." Isaia 40:3.

Această profeție s-a împlinit în persoana lui Ioan Botezătorul, în timpul scurtei și limitatei sale slujbe. El nu a avut nici tipografie, nici nu a beneficiat de vagoane de cale ferată. Dar un singur glas a fost ridicat, și asta în pustiul Iudeii.

Sute de slujitori ai lui Hristos au ieșit la înaintare, proclamând doctrina celei de-a doua veniri; și în locul unei singure voci, s-au ridicat mii, până când pământul a răsunat din nou de strigăte de "Iată că vine". În 1843, au fost publicate șase sau opt periodice ale Adventului, iar foile și tractatele erau împrăștiate în toată țara ca frunzele toamnei. Am arătat mai înainte amploarea proclamării în alte țări.

10. Mesajul celui de-al doilea înger [versetul 8,] s-a împlinit și el. "Și a urmat un alt înger, spunând: "Babilonul a căzut, a căzut etc." Acest înger nu-și proclamă mesajul în momentul primului; ci urmează după aceea. Este un fapt bine cunoscut că povara primului mesaj a fost dat din 1840 până în prima parte a anului 1844. De asemenea, este un fapt că anunțul "Babilonul a căzut" a fost făcut în 1844 și că povara acestei solii, care a chemat mii de oameni din diferite biserici, s-a încheiat în toamna anului 1844.Fiind vorba de o mișcare locală, nu se spune că îngerul și-a făcut proclamația cu voce tare. Dar primul înger anunță cu glas tare ora judecății lui Dumnezeu. Împlinirea a fost o mișcare puternică, care a pus stăpânire pe mentalul public. - Anunțul solemn al celui de-al treilea înger este făcut cu glas tare. Și aceasta este perioada lucrării pregătitoare a unei alte mișcări puternice, în împlinirea strigătului puternic al celui de-al treilea înger.

11. Mesajul celui de-al treilea înger. "Și al treilea înger i-a urmat cu un glas puternic etc.". Vezi versetele 9-12. Acesta este un alt mesaj distinct care urmează celui de-al doilea. Am afirmat că povara celui de-al doilea mesaj s-a încheiat în toamna anului 1844. Aceea a fost perioada de așteptare încrezătoare a venirii Domnului și de mare dezamăgire pentru cei care au iubit arătarea Lui. A urmat o scenă de încercare severă, care a solicitat răbdarea sfinților.- Cei care au rămas fermi au avut "nevoie de răbdare". Vezi Evrei 10:35-39. "Aici este răbdarea sfinților; aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus." Versetul 12. Aceasta este partea finală a mesajului celui de-al treilea înger și se aplică perfect perioadei de după 1844.Acesta a fost momentul nostru de răbdare. Și este un fapt interesant că în această perioadă subiectul poruncilor lui Dumnezeu a fost agitat de cei care Îl așteaptă pe Domnul. Prin urmare, păzitorii poruncilor sunt un semn al venirii imediate a lui Hristos; pentru că următorul eveniment din profeție este Fiul omului pe un nor alb, cu o seceră ascuțită în mână, gata să secere pământul. Vezi versetul 14.

"Și balaurul s-a mâniat pe femeie și s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzește poruncile lui Dumnezeu și are mărturia lui Isus Hristos." Apocalipsa 12:17. Ce se întâmplă acum cu balaurul? Ce anume îi stârnește mânia? Putem să păzim prima, a doua, a treia, a cincea, a șasea, a

șaptea, a opta, a noua și a zecea poruncă după literă, iar balaurul va fi liniștit ca un miel. Putem încerca cu stângăcie să respectăm cea de-a patra poruncă în prima zi a săptămânii, iar balaurul spune că este corect.Atunci care este problema? Vă vom spune. Cei care păzesc poruncile se simt obligați să respecte litera celei de-a patra porunci, așa cum respectă litera celorlalte nouă. Și când porunca a patra spune: "Ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeului tău", ei se simt obligați să creadă și să se supună. Acest lucru îi separă de lume, cel puțin în două zile.În ochii lumii, pare ciudat și foarte incomod. Pe scurt, luarea unei poziții îndrăznețe pentru Sabatul poruncii a patra este perfect calculată pentru a stârni mânia balaurului. Cititorule, poți să arăți vreun motiv pentru care balaurul ar trebui să facă război cu rămășița, doar pentru că respectă Sabatul zilei a șaptea? Dacă poți, te rog să o faci.

Dar ce este rămășița bisericii? Prin rămășiță de pânză se înțelege o bucată mică și ultimul capăt al pânzei. Rămășița bisericii trebuie să fie, așadar, "mica turmă [Luca 12:32] a lui Hristos, care așteaptă venirea Lui și căreia Tatăl a binevoit să-i dea împărăția". Ei trebuie să fie ultimul capăt al bisericii; cei care trăiesc în ultima generație înainte de venirea lui Hristos. Cei care păzesc Sabatul vor înțelege acest lucru, atunci când vor fi insultați și numiți evrei, nebuni, fanatici etc. Balaurul va face război împotriva rămășiței.

Dar observați distincția făcută aici între poruncile lui Dumnezeu și mărturia sau credința lui Isus. "Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu [Tatăl] și credința lui Isus" [Fiul]." Aceasta exclude evreul orb care îl respinge pe Isus; de asemenea, creștinul declarat care se laudă cu credința în Isus, dar refuză să respecte toate cele zece porunci ale lui Dumnezeu.

Unii spun că poruncile lui Dumnezeu care trebuie respectate în această dispensație nu sunt cele zece date de Tatăl, ci cele date de Hristos și de apostoli. Dar este evident că credința, sau mărturia lui Isus Hristos cuprinde toate poruncile Domnului nostru Isus Hristos și ale sfinților săi apostoli. Ea îmbrățișează toate doctrinele și cerințele Noului Testament, specifice dispensației evanghelice.Rămășița trebuia să le păstreze pe toate acestea, sub capul credinței în Isus, și trebuiau să păstreze și poruncile lui Dumnezeu Tatăl. Dacă nu se face referire aici la cele zece, înseamnă că încă nu am aflat care sunt poruncile lui Dumnezeu?

Apostolul Iacov spune: "Există un singur legiuitor, care poate să mântuiască și să distrugă". Cap. 4:12. Cine este acest legiuitor? Dacă este Hristos, atunci cine este avocatul nostru? În acest caz nu avem niciunul. - "Păcatul este călcarea legii" acestui legiuitor. "Și dacă cineva păcătuiește, avem un avocat înaintea Tatălui, pe Isus Hristos cel neprihănit". 1 Ioan 2:1. Acest lucru arată dincolo de orice îndoială că Dumnezeu Tatăl este legiuitorul nostru și că Isus Hristos este avocatul nostru.Isus nu a venit să legifereze, ci să învețe poruncile Tatălui Său, să "mărească legea și să o facă onorabilă". "Isus le-a răspuns și le-a zis: "Doctrina

mea nu este a mea, ci a celui care m-a trimis"." Ioan 7:16. "Cuvântul pe care îl auziți nu este al meu, ci al Tatălui care m-a trimis." Cap. 14:24. "Așa cum M-a învățat Tatăl Meu, Eu spun aceste lucruri." Cap. 8:28; 12:49, 50.

Dar ni se spune că legea lui Dumnezeu nu este acum obligatorie pentru creștini, că noi suntem sub legea lui Hristos, adică Hristos este legiuitorul nostru. Atunci "păcatul este călcarea legii" lui Hristos! "Și dacă cineva păcătuiește [încalcă legea lui Hristos], avem un avocat" la Isus Hristos, Papa de la Roma!!!

Ultimul capitol al Bibliei stabilește pentru totdeauna că nu numai poruncile lui Hristos și ale apostolilor Săi trebuie respectate în dispensația evanghelică. În versetul 12, Hristos spune: "Iată că vin curând". Iar în versetul 13, El se declară "Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, cel dintâi și cel de pe urmă".El continuă în versetul 14: "Fericiți sunt cei ce împlinesc poruncile Lui, ca să aibă dreptul la pomul vieții și să intre pe porțile cetății." Cuvântul "Lui" din acest text nu se poate referi la nimeni altcineva decât la Tatăl Său, singurul mare Legiuitor. O promisiune prețioasă, într-adevăr, pentru cei care păzesc poruncile! Ei pot intra în cetatea de aur și pot simți că au un drept acolo! Pentru o expunere completă a chestiunii Sabatului, consultați publicațiile noastre.

Dragă cititorule, am parcurs acest subiect, am arătat unele dintre cele mai importante semne ale venirii imediate a Fiului omului și am demonstrat îndeplinirea lor prin fapte bine cunoscute. Am văzut semnele date evreilor pentru a le dovedi că Isus era adevăratul Mesia, precum și semnele mai numeroase și mai impresionante ale acestei a doua veniri.Hristos a spus despre evrei că oamenii din Ninive se vor ridica la Judecată și vor condamna acea generație. De asemenea, că în ziua Judecății va fi mai tolerabil pentru țara Sodomei decât pentru ei. Dacă respingeți lumina mai mare, cum veți sta la Judecată? Nu va fi oare mai tolerabil pentru evrei în acea zi, decât pentru voi? O, nu respingeți cuvântul clar al Domnului, care se împlinește acum înaintea ochilor voștri. Pregătește-te pentru întâlnirea cu Dumnezeul tău.

Dacă iubești arătarea glorioasă a lui Hristos, păstrează bucuria nădejdii, trăiește cu smerenie, păzește poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, și în curând vei primi o cunună a vieții cu toți cei care iubesc arătarea lui. Cât de firesc este ca cei care îl iubesc cu adevărat pe Hristos să iubească înfățișarea Lui. O lipsă de dragoste pentru glorioasa lui apariție, trădează o lipsă de dragoste pentru dragul Mântuitor. Următorul fragment din *Criza Prezentă*, de John Hooper, Anglia, este la obiect:

"Era o caracteristică proeminentă a creștinilor primari "faptul că ei iubeau apariția lui Hristos" și o așteptau cu nerăbdare ca pe perioada care le va desăvârși fericirea. Cu siguranță, dacă afecțiunile noastre erau plasate asupra Mântuitorului - dacă El era pentru noi cel mai de seamă între zece mii și cu totul minunat - dacă nu aveam pe nimeni în ceruri în afară de El sau pe pământ pe

care să îl dorim în comparație cu El - ar trebui să dorim întoarcerea Lui - ar trebui să tânjim să 'Îl vedem așa cum este' - ar trebui să ne rugăm: 'Vie împărăția Ta' - 'Vino, Doamne Isuse, vino repede'.De ce întârzie atât de mult să vină carul lui? De ce întârzie roțile carului său? Observațiile domnului Drummond pe această temă, într-un discurs pe care acest domn l-a ținut la cea de-a unsprezecea aniversare a Societății Continentale, sunt atât de pertinente, încât nu mă pot abține să nu le citez. "Să presupunem, spune el, de exemplu, o femeie al cărei soț este departe de ea, poate în Indiile de Est.Ea este, probabil, foarte sârguincioasă în gestionarea afacerilor lui și se comportă cu o corectitudine exterioară perfectă, dar izbucnește întotdeauna într-o pasiune ori de câte ori cineva îi vorbește despre întoarcerea soțului ei: "Oh, nu", spune ea, "nu poate să vină încă; mă aștept să am o situație mult mai bună înainte de a veni; mă aștept ca averea lui, sub conducerea mea, să fie mult mai extinsă; dacă ar veni acum, ar da peste cap toate planurile mele; în plus, ce rost are să mă gândesc la venirea lui - s-ar putea să mor eu prima, iar asta va fi exact același lucru cu venirea lui la mine?'Indiferent de afirmațiile ei de dragoste și afecțiune, nu poți crede altfel decât că inima ei este înstrăinată de stăpânul ei și, probabil, fixată pe altcineva. Să presupunem acum că o altă femeie se află în aceeași situație; să o vedem citind în mod constant scrisorile lui, și în special acele părți din ele care descriu momentul și circumstanțele care vor însoți întoarcerea lui; să o auzim vorbind despre asta copiilor ei și învățându-i să aștepte cu nerăbdare acest lucru ca pe o împlinire a dorințelor ei și a celor mai mari dorințe ale lor.Remarcați disprețul tăcut cu care îl trata pe un prieten judicios care ar fi încercat să o convingă că nu avea rost să se uite la întoarcerea lui, pentru că el nu menționase niciodată luna, cu atât mai puțin ziua sau ora la care urma să aibă loc. - Chiar dacă ea nu poate face nici un fel de proteste zgomotoase de iubire, chiar dacă nu vorbește decât foarte puțin despre el, cu excepția copiilor ei și a celor ale căror inimi sunt acordate la unison cu a ei, nu putem nici o clipă să ne îndoim de starea reală a afecțiunilor ei.Să aplicăm această cifră la noi înșine: și de acest lucru sunt sigur, și aș vrea să pot face să răsune avertismentul în fiecare colț al țării noastre care profesează, că o aversiune de a auzi de venirea Domnului este o dovadă mai decisivă a afecțiunilor lumii religioase în general și a fiecărui membru al acesteia, care este înstrăinat de Hristos și, prin urmare, într-o stare nesfântă, nesanctificată și neconvertită, decât toate protestele zgomotoase de la Întâlnirile anuale, toate Bibliile și broșurile distribuite și misionarii trimiși, sunt dovezi ale contrariului."

SUNETUL CELOR ȘAPTE TRÂMBIȚE DIN APOCALIPSA 8 ȘI 9

De către James White

Presa cu aburi a biroului Review & Herald Battle Creek, Mich. 1859.

CUPRINS

SUNETUL Celor ȘAPTE TRÂMBIȚE din Apocalipsa 8 și 9

PRIMA TRÂMBIȚĂ

TRÂMBIȚA A DOUA

A TREIA TRÂMBIȚĂ

TRÂMBIȚA A PATRA

A CINCEA TRÂMBIȚĂ, SAU PRIMA TRÂMBIȚĂ

CHINUL GRECILOR O SUTĂ CINCIZECI DE ANI

SUPREMAȚIA OTOMANĂ ÎN CONSTANTINOPOL TREI SUTE NOUĂZECI ȘI UNU DE ANI ȘI CINCISPREZECE ZILE

CÂND A PLECAT INDEPENDENȚA MAHOMETANĂ DIN CONSTANTINOPOL?

AL ȘAPTELEA ÎNGER, SAU AL TREILEA ÎNGER

Cele mai importante caracteristici ale viziunilor lui Daniel au fost cele patru mari guverne ale antichității, începând cu cel babilonian și terminând cu cel roman, în forma sa papală. Nu la fel, însă, în cazul lui Ioan; el a trăit când trei dintre aceste guverne dispăruseră, iar cel de-al patrulea și ultimul era în ființă și în culmea gloriei sale, ca monarhie universală. Sub acest guvern, Ioan a fost exilat pe insula Patmos, "pentru cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos".În consecință, în loc să prezică ridicarea și triumful oricăruia dintre aceste patru mari guverne, i-a revenit rolul de a prezenta istoria profetică a căderii ultimului dintre cele patru și de a ne oferi diferitele mijloace prin care acest mare sistem persecutor va ajunge la ruină.

Primul pas decisiv în căderea Romei a fost mutarea sediului imperiului din vest în est. Până atunci, unitatea sa fusese păstrată cu mare fidelitate. După aceea, diviziunea și subdiviziunea au devenit la ordinea zilei, până la ruina finală a imperiului.

Înțeleg că sunetul celor șapte trâmbițe este o umbră a instrumentelor prin care imperiul roman urma să fie răsturnat, subminat și în cele din urmă ruinat.

Imperiul, după Constantin, a fost împărțit în trei părți; de aici observația frecventă: "o treime din oameni" etc., cu aluzie la a treia parte a imperiului care se afla sub flagel. Sub primele patru trâmbițe au căzut cele două diviziuni vestice, iar sub a cincea și a șasea a fost zdrobit imperiul răsăritean; dar sub cea de-a șaptea trâmbiță marele Babilon în întregime se va scufunda pentru a nu se mai ridica deloc.

În prezentarea unei schițe a acestui subiect, îl voi urma, în cea mai mare parte, pe Keith, în lucrarea sa "*Semnele vremurilor*", în ceea ce privește primele patru trâmbițe. Aș fi bucuros să redau integral observațiile și citatele sale istorice, dacă limitele mele, care sunt prescrise pentru această lucrare, ar permite acest lucru.

Subiectul începe în mod corect cu al doilea verset al capitolului al optulea, iar primul verset ar fi trebuit să fie anexat la capitolul al șaptelea, fiind concluzia deschiderii peceților.

Din versetele 2-5 ale capitolului 8, avem comentariile prealabile, premergătoare sunetului primului înger.

PRIMA TRÂMBIȚĂ

Versetele 6, 7. "Și cei șapte îngeri, care aveau cele șapte trâmbițe, s-au pregătit să sune. Primul înger a sunat și a urmat grindina și focul amestecat cu sânge, care au fost aruncate pe pământ; și a treia parte din copaci a fost arsă și toată iarba verde a fost arsă."

Domnul Keith a remarcat pe bună dreptate, cu privire la această profeție: "Nimeni nu ar putea elucida textele mai clar, sau să le expună mai complet, decât Gibbon, care și-a îndeplinit această sarcină. Capitolele filozofului sceptic, care tratează direct subiectul, nu au nevoie decât de un text care să fie prefațat și de câteva cuvinte neaoșe care să fie șterse, pentru a forma o serie de prelegeri expozitive despre capitolele opt și nouă din Apocalipsa." "Interpretului declarat nu-i rămâne decât să arate spre paginile lui Gibbon."

Prima judecată dureroasă și grea care s-a abătut asupra Romei apusene în cursul său descendent a fost războiul cu goții sub Alaric, numit de el însuși "flagelul lui Dumnezeu". După moartea lui Teodosie, împăratul roman, în ianuarie 395, înainte de sfârșitul iernii, goții, sub conducerea lui Alaric, s-au înarmat împotriva imperiului.

"Grindină și foc amestecat cu sânge, aruncat pe pământ." Efectele teribile ale acestei invazii gotice sunt descrise astfel de Gibbon, vol. 5, p. 176:

"Auxiliarele barbare și-au ridicat steagul independent; și au mărturisit cu îndrăzneală planurile ostile, pe care le nutreau de mult timp în mințile lor feroce. Conaționalii lor, care fuseseră condamnați, prin condițiile ultimului tratat, la o viață de liniște și muncă, și-au abandonat fermele la primul sunet de trompetă și au luat cu nerăbdare armele pe care le lăsaseră cu reticență.Barierele Dunării au fost deschise; războinicii sălbatici din Scythia au ieșit din pădurea lor; iar asprimea neobișnuită a iernii i-a permis poetului să remarce că "își rostogoleau căruțele grele pe spatele larg și înghețat al fluviului indignat".Nefericitele popoare din provinciile de la sud de Dunăre s-au supus calamităților care, în decurs de douăzeci de ani, au devenit aproape familiare imaginației lor; iar diferitele trupe de barbari, care se mândreau cu numele de goți, s-au răspândit neregulat de pe malurile împădurite ale Dalmației până la zidurile Constantinopolului. Goții au fost conduși de geniul îndrăzneț și abil al lui Alaric.În mijlocul unei curți divizate și a unui popor nemulțumit, împăratul Arcadius a fost îngrozit de aspectul armelor gotice. Alaric nu a mai îndrăznit să mai calce în picioare țările prăbușite și ruinate din Tracia și Dacia și s-a hotărât să caute o recoltă abundentă de faimă și bogății într-o provincie care până atunci scăpase de ravagiile războiului.

Alaric a străbătut, fără rezistență, câmpiile Macedoniei și Tesaliei. Trupele care fuseseră detașate pentru a apăra strâmtoarea Termopilelor se retrag, așa cum li s-a ordonat, fără să încerce să tulbure trecerea sigură și rapidă a lui Alaric; iar câmpurile fertile din Phocis și Beoția au fost instantaneu acoperite de un potop de barbari, care i-au masacrat pe bărbații aflați la vârsta de a purta arme și au alungat frumoasele femei, cu prada și vitele din satele în flăcări. Călătorii care au vizitat Grecia câțiva ani mai târziu au putut descoperi cu ușurință urmele adânci și sângeroase ale marșului goților.Întregul teritoriu al Atticii a fost distrus de prezența sa nefastă și, dacă putem folosi comparația unui filozof contemporan, Atena însăși semăna cu pielea sângerândă și goală a unei victime măcelărite. Corint, Argos, Sparta au cedat fără rezistență în fața brațelor goților, iar cei mai norocoși dintre locuitori au fost salvați, prin moarte, de la a vedea sclavia familiilor lor și incendierea orașelor lor."

Astfel, "grindina", de la originea nordică a invadatorilor; "focul", de la distrugerea prin flăcări atât a orașului, cât și a țării; "sângele", de la teribilul măcel al cetățenilor imperiului de către războinicii îndrăzneți și neînfricați, "au fost aruncate pe pământ". Această descriere vie va fi ilustrată și mai pregnant de relatarea lui Gibbon despre invazia imperiului de vest de către goți:

"Nașterea lui Alaric, gloria faptelor sale trecute și încrederea în planurile sale viitoare au unit în mod insesizabil corpul națiunii sub stindardul său victorios; și, cu acordul unanim al căpeteniilor barbare, maestrul general al Illyricumului a fost înălțat, conform obiceiului străvechi, pe un scut și proclamat în mod solemn rege al vizigoților.Înarmat cu această dublă putere, așezat la

marginea a două imperii, el și-a vândut alternativ promisiunile înșelătoare la curțile lui Arcadius și Honorius, (ale Constantinopolului și Romei), până când și-a declarat și executat hotărârea de a invada stăpânirile din vest (ale Romei).Provinciile din Europa care aparțineau împăratului răsăritean erau deja epuizate, cele din Asia erau inaccesibile, iar puterea Constantinopolului a rezistat atacului său. Dar el a fost tentat de faima, frumusețea și bogăția Italiei, pe care o vizitase de două ori; și aspira în secret să planteze steagul gotic pe zidurile Romei și să-și îmbogățească armata cu prada acumulată în urma a trei sute de triumfuri.

Când Stilicho părea să-și abandoneze suveranul în palatul nesupravegheat din Milano, probabil că calculase termenul absenței sale, distanța la care se afla inamicul și obstacolele care le-ar putea întârzia marșul. El depindea în principal de râurile din Italia, Adige, Minico, Oglio și Addua, care, iarna sau primăvara, prin căderea ploilor sau prin topirea zăpezilor, se umflă de obicei în torente largi și impetuoase.Dar sezonul s-a întâmplat să fie remarcabil de secetos, iar goții au putut traversa, fără impedimente, paturile largi și pietroase, al căror centru era slab marcat de cursul unui pârâu puțin adânc. Podul și pasajul de la Addua au fost asigurate de un detașament puternic al armatei gotice; și pe măsură ce Alaric se apropia de zidurile, sau mai degrabă de suburbiile Milanului, a avut mândra satisfacție de a-l vedea pe împăratul romanilor zburând în fața lui.Honorius, însoțit de un convoi slab de oameni de stat și de eunuci, s-a retras în grabă spre Alpi, cu scopul de a-și pune în siguranță persoana în orașul Arles, care fusese adesea reședința regală a predecesorilor săi. Dar Honorius abia trecuse de Po, când a fost ajuns din urmă de viteza cavaleriei gotice; de vreme ce urgența pericolului l-a obligat să caute un adăpost temporar în interiorul fortificației din Asta, un oraș din Liguria sau Piemont, situat pe malul Tanarusului.Asediul unui loc obscur, care conținea o pradă atât de bogată și care părea incapabil să opună o rezistență îndelungată, s-a format instantaneu, iar regele goților a insistat neobosit." - Gibbon's Hist., vol. 5, pp. 194-196.

Dar, deși Alaric l-a pus astfel pe fugă pe împăratul apusenilor, eliberarea a venit curând și Roma a fost salvată din mâinile sale. Alaric a fost învins(cucerit) pentru prima dată în 403. Dar un alt nor se aduna, și este descris astfel de Gibbon:"La aproximativ patru ani după ce victoriosul Toulan și-a asumat titlul de Khan al Geougenilor, un alt barbar, îngâmfatul Rhodogast sau Radagaisus, a mărșăluit de la extremitatea nordică a Germaniei până aproape de porțile Romei și a lăsat rămășițele armatei sale pentru a realiza distrugerea Occidentului.Vandalii, suevii și burgunzii formau forța acestei puternice oștiri; dar alanii, care găsiseră o primire ospitalieră în noile lor sedii, au adăugat cavaleria lor activă la infanteria grea a germanilor; iar aventurierii goți s-au înghesuit cu atâta entuziasm sub steagul lui Radagaisus, încât unii istorici l-au numit regele goților.Douăsprezece mii de războinici, care se distingeau mai mult decât vulgul prin nașterea lor nobilă sau prin faptele lor de vitejie, străluceau în

van; și întreaga mulțime, care nu era mai mică de două sute de mii de luptători, putea fi mărită prin adăugarea de femei, copii și sclavi, până la patru sute de mii de persoane.

Corespondența dintre națiuni era, în acea epocă, atât de imperfectă și precară, încât revoluțiile din nord puteau scăpa cunoștinței curții din Ravenna, până când norul întunecat, care se aduna de-a lungul coastei Balticei, a izbucnit în furtună pe malurile Dunării de Sus, etc. Multe orașe din Italia au fost jefuite sau distruse, iar asediul Florenței, de către Radagaisus, este unul dintre cele mai timpurii evenimente din istoria celebrei republici, a cărei fermitate a oprit sau a întârziat furia nepricepută a barbarilor.

În timp ce pacea Germaniei era asigurată de atașamentul francilor și de neutralitatea germanilor, supușii Romei, inconștienți de calamitățile care se apropiau, se bucurau de o stare de liniște și prosperitate, care rareori a binecuvântat granițele Galiei. Turmelor și cirezilor lor li s-a permis să pască pe pășunile barbarilor; vânătorii lor pătrundeau, fără teamă și fără pericol, în cele mai întunecate ascunzișuri ale pădurilor hercinice.Malurile Rinului erau aglomerate, ca și cele ale Tibrului, cu case elegante și ferme bine cultivate; iar dacă poetul cobora fluviul, își putea exprima îndoiala cu privire la partea pe care se afla teritoriul romanilor. Această scenă de pace și belșug s-a transformat brusc într-un deșert; și doar perspectiva ruinelor fumegânde putea distinge singură singurătatea naturii de pustietatea omului.Orașul înfloritor Mentz a fost surprins și distrus, iar mii de creștini au fost masacrați în mod inuman în biserică. Worms a pierit, după un asediu lung și încăpățânat; Strasburgh, Spires, Rheims, Tournay, Arras, Amiens, au cunoscut opresiunea crudă a jugului german; iar flăcările mistuitoare ale războiului s-au răspândit de pe malurile Rinului peste cea mai mare parte a celor șaptesprezece provincii ale Galiei.Acea țară bogată și întinsă, până la ocean, Alpi și Pirinei, a fost livrată barbarilor, care au împins înaintea lor, într-o mulțime promiscuă, episcopul, senatorul și fecioara, încărcați cu prada caselor și a altarelor lor." - Ibidem, vol. 5, p. 224.

După această invazie a imperiului de către Radagaisus, Alaric s-a întors din nou, a invadat Italia în 408, iar în 410 a asediat, cucerit și jefuit Roma, murind în același an. În 412 goții s-au retras de bunăvoie din Italia.

Nu știu cum poate fi încheiată mai impresionant istoria sunetelor primei trâmbițe decât prin prezentarea grafică a acestei istorii, făcută de domnul Keith, în lucrarea sa *Semnele Vremurilor*, vol. 1, pp. 231-233.

"Mari extrase arată cât de amplu și de bine și-a expus Gibbon textul, în istoria primei trâmbițe, a primei furtuni care a cuprins pământul roman și a primei căderi a Romei. Pentru a folosi cuvintele sale într-un comentariu mai direct, citim astfel suma problemei. Neamul gotic a fost înarmat la primul sunet de trâmbiță și, în asprimea ieșită din comun a iernii, și-au rostogolit căruțele

grele pe spatele lat și înghețat al fluviului.Câmpurile fertile din Phocis și Beoția au fost înțesate de un potop de barbari: masculii au fost masacrați; femelele și vitele din satele înflăcărate au fost alungate. Urmele adânci și sângeroase ale marșului goților puteau fi descoperite cu ușurință după câțiva ani. Întregul teritoriu al Atticii a fost spulberat de prezența nefastă a lui Alaric. Cei mai norocoși dintre locuitorii din Corint, Argos, Sparta, au fost salvați de moarte de la a vedea incendierea orașelor lor.Într-un anotimp atât de călduros încât albia râurilor era uscată, Alaric a invadat stăpânirea vestului. Un "bătrân izolat din Verona deplângea patetic soarta copacilor săi contemporani, care trebuie să ardă în conflagrația întregii țări. Iar împăratul romanilor a fugit în fața regelui goților.

O furtună furibundă a fost stârnită printre națiunile Germaniei; de la extremitatea nordică a acesteia, barbarii au mărșăluit aproape până la porțile Romei. Ei au reușit să distrugă vestul. Norul întunecat care se adunase de-a lungul coastelor Balticei, a izbucnit în tunete pe malurile Dunării de Sus.Pășunile Galiției, în care păștеau turme și cirezi, și malurile Rinului, care erau acoperite de case elegante și ferme bine cultivate, formau un peisaj de pace și abundență, care s-a transformat brusc într-un deșert, care se distingea de singurătatea naturii doar prin ruinele fumegânde. Multe orașe au fost asuprite sau distruse cu cruzime. Mii de oameni au fost masacrați în mod inuman. Iar flăcările mistuitoare ale războiului s-au răspândit în cea mai mare parte a celor șaptesprezece provincii ale Galiei.

Alaric și-a întins din nou ravagiile asupra Italiei. Timp de patru ani, goții au devastat-o și au domnit peste ea fără control. În timpul jafului și incendierii Romei, străzile orașului s-au umplut de cadavre; flăcările au mistuit multe clădiri publice și private, iar ruinele unui palat au rămas, (după un secol și jumătate), un monument măreț al conflagrației gotice.

"Îngerul dintâi a sunat și a urmat grindina și focul, amestecate cu sânge, care au fost aruncate pe pământ; a ars a treia parte din copaci și toată iarba verde a fost arsă".

"Propoziția finală a celui de-al treizeci și treilea capitol al Istoriei lui Gibbon este, în sine, un comentariu clar și cuprinzător; pentru că, în încheierea descrierii sale despre această scurtă, dar foarte plină de evenimente, el concentrează, ca într-o lectură paralelă, suma istoriei și substanța predicției. Dar cuvintele care o precedă nu sunt lipsite de semnificație.'Devoțiunea publică a epocii era nerăbdătoare să exalte sfinții și martirii bisericii catolice pe altarele Dianei și ale lui Hercule. Unirea imperiului roman era dizolvată; geniul său era umilit în țărână; și armate de barbari necunoscuți, ieșite din regiunile înghețate ale nordului, își stabiliseră domnia victorioasă asupra celor mai frumoase provincii din Europa și Africa.'

"Ultimul cuvânt, Africa, este semnalul pentru sunetul celei de-a doua trâmbițe. Scena se schimbă de la țărmurile Mării Baltice la coasta sudică a Mediteranei, sau de la regiunile înghețate din nord la granițele Africii arzătoare. Și în loc să fie aruncată pe pământ o furtună de grindină, un munte în flăcări a fost aruncat în mare."

TRÂMBIȚA A DOUA

Versetele 8, 9. "Și al doilea înger a sunat și, ca și cum un munte mare, arzând în foc, a fost aruncat în mare; și a treia parte a mării s-a transformat în sânge; și a treia parte din creaturile care erau în mare și care aveau viață au murit; și a treia parte din corăbii au fost distruse."

Istoria care ilustrează sunetul acestei trâmbițe a fost prezentată atât de pe larg în primul capitol al acestui volum, încât nu este necesar să o repetăm aici. Cititorul o va găsi pe larg în expunerea din Daniel 11:30. Ea se referă la invazia și cucerirea Africii și apoi a Italiei, de către teribilul Genseric. Cuceririle sale au fost în cea mai mare parte navale, iar triumfurile sale au fost "ca un munte mare arzând cu foc, aruncat în mare". Repetarea unuia sau a două extrase din Gibbon trebuie să fie suficientă:"Pădurile din Apenini au fost tăiate; arsenalele și fabricile din Ravenna și Misenum au fost refăcute, Italia și Galia au concurat între ele prin contribuții generoase la serviciul public; iar marina imperială, formată din trei sute de galere lungi, cu o proporție adecvată de mijloace de transport și vase mai mici, a fost adunată în portul sigur și încăpător din Cartagina, în Spania.Dar Genseric a fost salvat de la o ruină iminentă și inevitabilă prin trădarea unor supuși puternici, invidioși sau temători față de succesul stăpânului lor. Ghidat de informațiile lor secrete, el a surprins flota nesupravegheată din golful Cartagina; multe dintre corăbii au fost scufundate, sau luate, sau arse, iar pregătirile de trei ani au fost distruse într-o singură zi.

Italia a continuat să fie mult timp afectată de deprecierile neîncetate ale piraților vandali. În primăvara fiecărui an, aceștia echipau o flotă formidabilă în portul Cartagina, iar Genseric însuși, deși la o vârstă foarte înaintată, încă mai comanda personal cele mai importante expediții. Proiectele sale au fost ascunse cu un secret de nepătruns până în momentul în care a găzduit pânzele.Când a fost întrebat de cârmaciul său ce curs ar trebui să urmeze, "Lasă hotărârea în voia vânturilor", a răspuns barbarul, cu o aroganță pioasă, "ele ne vor transporta spre coasta vinovată ai cărei locuitori au provocat justiția divină".Vandalii au vizitat în repetate rânduri coastele Spaniei, Liguriei, Toscanei, Campaniei, Leucaniei, Brutium, Apuliei, Calabriei, Veneției, Dalmației, Epirului, Greciei și Siciliei; au fost tentați să supună insula Sardinia, atât de bine plasată în centrul Mediteranei, iar armele lor au răspândit dezolarea sau teroarea de la coloana lui Hercule până la gura Nilului.În tratarea prizonierilor săi nefericiți, și-a consultat uneori avariția, iar alteori cruzimea; a masacrat cinci sute de cetățeni nobili din

Zante sau Zaynthus, ale căror trupuri sfârtecate le-a aruncat în marea Ionică." - Gibbon, pp. 180-182,187,188.

O ultimă și disperată încercare de a-l deposeda pe Genseric de suveranitatea mării a fost făcută în anul 468, de către împăratul din est.

"Întreaga cheltuială a campaniei din Africa s-a ridicat la suma de o sută treizeci de mii de lire sterline de aur - aproximativ cinci milioane două sute de mii de lire sterline. Flota care a navigat de la Constantinopol la Cartagina, era de 1113 nave, iar numărul soldaților și al marinarilor depășea o sută de mii de oameni.Armata lui Heraclius și flota lui Marcellinus s-au alăturat sau l-au secondat pe locotenentul imperial. Vântul a devenit favorabil planurilor lui Genseric. El și-a echipat cea mai mare navă de război cu cei mai curajoși dintre mauri și vandali, iar aceștia au remorcat după ei multe scoarțe mari pline de materiale combustibile. În întunericul nopții, aceste nave distructive au fost împinse împotriva flotei nepăzite și nesupravegheate a romanilor, care au fost treziți de un sentiment de pericol instantaneu.Ordinea lor strânsă și înghesuită a ajutat la progresul focului, care s-a răspândit cu o violență rapidă și irezistibilă; iar zgomotul vântului, pocnetul flăcărilor, strigătele disonante ale soldaților și marinarilor, care nu puteau nici să comande, nici să se supună, au sporit groaza tumultului nocturn.În timp ce se străduiau să se salveze din navele de foc și să salveze cel puțin o parte a flotei, galerele lui Genseric i-au atacat cu o vitejie temperată și disciplinată; și mulți dintre romanii care au scăpat de furia flăcărilor au fost distruși sau luați de vandalii victorioși. După eșecul acestei mari expediții, Genseric a devenit din nou "tiranul mării"; coastele Italiei, Greciei și Asiei au fost din nou expuse răzbunării și avariției sale.Tripolia și Sardinia au revenit sub ascultarea sa; a adăugat Sicilia la numărul provinciilor sale; și înainte de a muri, în plinătatea anilor și a gloriei, a asistat la dispariția finală a imperiului din vest." - Ibidem, pp. 203,205.

A TREIA TRÂMBIȚĂ

Pentru a ilustra această trâmbiță, voi lua un extras în întregime din Keith.

"Versetele 10, 11: "Și îngerul al treilea a sunat și a căzut din cer o stea mare, care ardea ca o lampă, și a căzut peste a treia parte a râurilor și peste izvoarele apelor; și numele stelei se numește pelin, și a treia parte a apelor s-a făcut pelin; și mulți oameni au murit din cauza apelor, pentru că se făcuseră amare".

"Un al treilea înger a sunat;-și un al treilea nume este asociat cu căderea imperiului roman. Sunetul trâmbițelor denotă în mod evident ordinea începerii, nu perioada de durată a războaielor sau a evenimentelor pe care le reprezintă. Când al doilea înger a sunat, s-a văzut, parcă, un munte mare care ardea cu foc. Când a sunat al treilea înger, a căzut din cer o stea mare, care ardea ca o lampă.Simbolul, în fiecare caz, este în mod expres o asemănare, iar unul se

aseamănă cu celălalt prin comparație și asemănare individuală, ca un munte în flăcări cu o stea căzătoare: fiecare dintre ele era mare. Prima a fost aruncată în mare, cea de-a doua a fost văzută mai întâi ca și cum ar fi căzut și a căzut peste fântânile și râurile de apă. Există o discriminare în asemănare, în descriere și în localitate, care implică în mod evident o diferență corespunzătoare în obiectul reprezentat.

Pe baza unor astfel de observații simple și preliminare, putem privi la indiciul dat în cea de-a treia trâmbiță și la realizările lui Attila, cel de-al treilea nume menționat de Gibbon și asociat în mod egal cu cele ale lui Alaric și Genseric, în declinul și căderea imperiului roman.

Genseric a debarcat în Africa în anul 420, iar în anul următor a răspândit pustietatea de-a lungul coastelor sale, pe teritoriul îndelung extins al Romei, care a fost apoi separat definitiv de imperiu. Attila a invadat imperiul de est în anul 441. Din această perioadă, au trecut zece ani până când a atins imperiul de vest, iar între invadarea Africii de către Genseric și a Galiei de către Attila au trecut douăzeci și doi de ani, din 429 până în 451. Muntele în flăcări s-a ridicat primul, deși a strălucit mai mult decât steaua căzătoare.

Legătura dintre evenimentele prezise sub prima și a doua trâmbiță este marcată de trecerea vandalilor din Europa în Asia și de asocierea lorcu maurii și mauritanii în cucerirea Africii, "cea mai importantă provincie din vest", și în răsturnarea puterii navale a Romei. Secvența și legătura dintre evenimentele indicate de a doua și a treia trâmbiță sunt, credem noi, la fel de clare.

"Alianța lui Attila (441 d.Hr.) i-a menținut pe vandali în posesia Africii. O întreprindere fusese concertată între curțile din Ravenna și Constantinopol, pentru recuperarea valoroasei provincii, iar porturile Siciliei erau deja pline de forțele militare și navale ale lui Teodosie.Dar subtilul Genseric, care și-a răspândit negocierile în întreaga lume, a împiedicat planurile lor, determinându-l pe regele hunilor (Attila) să invadeze imperiul de est: și un incident neînsemnat a devenit în curând motivul sau pretextul unui război distrugător. Trupele care fuseseră trimise împotriva lui Genseric au fost rechemate în grabă din Sicilia".

Dar dacă este simbolizată sau descrisă sub a doua și a treia trâmbiță, trebuie descrisă natura puterii lor sau caracterul războiului lor, precum și ordinea în care Genseric și Attila au atacat mai întâi imperiul Romei și i-au accelerat ruina.

O stea mare este simbolul - a cărui semnificație trebuie susținută; arzând ca o lampă, este caracterul războiului. Localitatea nu este nici pământul, în toată întinderea termenului, așa cum se aplică imperiului roman, și nici scena largă peste care grindina și focul au măturat la sunetul primei trâmbițe, nici măcar a treia parte a mării, ca expresie a celei de-a doua, prin care coasta africană a fost

separată pentru totdeauna de imperiu, iar corăbiile distruse în cele din urmă, ci, ca referindu-se la o parte din rămășițele imperiului Romei - izvoarele și râurile de ape.

A căzut o stea mare din cer. Numele lui Attila este până în ziua de azi un memorial al măreției sale, despre care poate fi suficientă o scurtă descriere.

"Mulțimea de regi vulgari, conducătorii atâtor triburi marțiale, care serveau sub stindardul lui Attila, erau înșirați în ordinea supusă a gărzilor și a servitorilor, în jurul persoanei stăpânului lor. Îi urmăreau încuviințarea din cap. Tremurau la încruntarea lui și, la primul semnal al voinței sale, executau, fără murmur sau ezitare, poruncile sale severe și absolute.În timp de pace, prinții dependenți, cu trupele lor naționale, însoțeau tabăra regală în succesiune regulată; dar când Attila și-a adunat forțele militare, a fost capabil să aducă pe câmpul de luptă o armată de cinci sau, conform unei alte relatări, de șapte sute de mii de barbari.

Arzând ca o lampă. Armatele imperiului de răsărit au fost înfrânte în trei confruntări succesive, iar progresul lui Attila poate fi urmărit pe câmpurile de luptă. De la Hellespont la Termofile și până la suburbiile Constantinopolului, el a devastat, fără rezistență și fără milă, provinciile Traciei și Macedoniei.Heraclea și Hadrianopole ar putea, poate, să scape de această înfricoșătoare irumpere a hunilor; dar cuvintele, care exprimă cel mai bine extirparea și ștergerea totală, sunt aplicate calamităților pe care le-au provocat asupra a șaptezeci de orașe din imperiul de est.

"Attila a amenințat că-l va pedepsi pe nesăbuitul succesor al lui Teodosie; dar a ezitat dacă să-și îndrepte mai întâi armele invincibile împotriva imperiului de est sau de vest; în timp ce omenirea îi aștepta decizia cu un suspans îngrozitor, iar miniștrii săi îi salutau pe cei doi împărați cu aceeași declarație arogantă: "Attila, stăpânul meu și stăpânul tău, îți poruncește să pregătești un palat pentru primirea sa imediată".Dar cum barbarul îi disprețuia, sau avea impresia că îi disprețuiește pe romanii din est, pe care îi învinsese de atâtea ori, el și-a declarat curând hotărârea de a suspenda cucerirea ușoară până când va realiza o întreprindere mai glorioasă și mai importantă. În memorabilele invazii din Galia și Italia, hunii au fost atrași în mod natural de bogăția și fertilitatea acestor provincii.

’A sunat trâmbița. Regii și națiunile din Germania și Scythia, de la Volga poate până la Dunăre, au ascultat chemarea războinică a lui Attila. Din satul regal din câmpiile Ungariei, steagul său s-a îndreptat spre vest; și, după un marș de șapte sau opt sute de mile, a ajuns la confluența Rinului cu Neckerul. Miriadele ostile s-au revărsat cu violență în provinciile belgiene.Consternarea galilor a fost universală. De la Rin și Moselle, Attila a înaintat în inima Galiei; a traversat Sena la Auxerre și, după un marș lung și anevoios, și-a fixat tabăra sub zidurile din Orleans. S-a format o alianță între romani și vizigoți. Armatele ostile

s-au apropiat. Eu însumi, a spus Attila, voi arunca primul sulița, iar nenorocitul care refuză să imite exemplul suveranului său, este sortit unei morți inevitabile.Spiritul barbarilor a fost reaprins de prezența, vocea și exemplul neînfricatului lor conducător, iar Attila, cedând nerăbdării lor, și-a format imediat ordinul de luptă. În fruntea bravilor și credincioșilor săi huni, Attila a ocupat personal centrul liniei. Națiunile de la Volga până la Atlantic erau adunate pe câmpia de la Chalons.Numărul celor uciși s-a ridicat la o sută șaizeci și două de mii sau, conform unei alte relatări, la trei sute de mii de persoane; iar aceste exagerări incredibile presupun o pierdere reală sau efectivă, suficientă pentru a justifica observația istoricului, conform căreia generații întregi pot fi măturate de nebunia regilor, în decurs de o singură oră.'

Cursul meteoritului înflăcărat a fost schimbat, nu oprit; și, atingând pentru prima dată Italia, marea stea, după ce a ars ca o lampă, a căzut peste a treia parte a râurilor și peste izvoarele de apă.

"Nici spiritul, nici forțele, nici reputația lui Attila nu au fost afectate de eșecul expediției galice. A trecut Alpii, a invadat Italia și a asediat Aquileea cu o armată nenumărată de barbari. Generația următoare abia dacă a putut descoperi ruinele Aquileiei. După această cumplită pedeapsă, Attila și-a continuat marșul; și, pe măsură ce trecea, orașele Altinum, Concordia și Padova au fost reduse la grămezi de pietre și cenușă.Orașele din interior, Vicenza, Verona și Bergamo, au fost expuse cruzimii rapace a hunilor. Milano și Pavia s-au supus, fără să opună rezistență, pierderii bogățiilor lor și au aplaudat clemența neobișnuită care a ferit de flăcări clădirile publice și private și a cruțat viețile mulțimii captive.Attila și-a răspândit ravagiile pe câmpiile bogate ale Lombardiei de astăzi, care sunt împărțite de Po și delimitate de Alpi și Apenini. El a pus stăpânire pe palatul regal din Milano. O vorbă, demnă de mândria feroce a lui Attila, spune că iarba nu a crescut niciodată pe locul pe unde călcase calul său".

"Împăratul apusean, împreună cu senatul și poporul Romei, a îmbrățișat cea mai salutară hotărâre de a deplânge, printr-o ambasadă solemnă și rugătoare, mânia lui Attila. Ambasadorii romani au fost introduși în cortul lui Attila, în timp ce acesta își avea tabăra în locul în care încet-încet Mincius (Mincio) se pierde în valurile înspumate ale lacului Benacus și calcă în picioare cu cavaleria sa scitică fermele lui Catullus și Virgil. Monarhul barbar a ascultat cu o atenție favorabilă și chiar respectuoasă, iar eliberarea Italiei a fost cumpărată prin imensa răscumpărare, sau zestre, a prințesei Honoria".

"Attila nu a înaintat în Italia mai departe de câmpiile din Lombardia și de malurile Po-ului. El a redus orașele, situate pe acest râu și pe afluenții săi, la grămezi de pietre și cenușă. Dar acolo ravagiile sale au încetat. Steaua cea mare, care ardea ca o lampă, abia a căzut peste fântânile și râurile de apă și a transformat orașele în cenușă, că s-a stins.Spre deosebire de marele munte care

arde cu foc, marea stea care a căzut din cer, după ce a pârjolit brusc o parte din Italia, a dispărut rapid. În același an în care Attila a invadat pentru prima dată teritoriile italiene și și-a întins ravagiile pe câmpiile bogate ale Lombardiei de astăzi, care sunt împărțite de Po și delimitate de Alpi și Apenini, fără a înainta dincolo de râuri și izvoare de ape, a încheiat un tratat de pace cu romanii, "la confluența dintre lac și râu", pe locul unde Mincius iese din lacul Benacus (L. di Garda).Un paragraf din Istoria decăderii și căderii Imperiului Roman descrie "invazia Italiei de către Attila, în anul 452 d.Hr." Un altul se intitulează, sub aceeași dată, "Attila le dă pace romanilor". Paragraful următor descrie "moartea lui Attila, 453 d.Hr.", iar cel următor consemnează, fără niciun interval, distrugerea imperiului său.

A căzut din cer o stea mare, care ardea ca o candelă, și a căzut peste a treia parte a râurilor și peste izvoarele de apă. Măreția sa, cursul său arzător, locul, gravitatea și bruschețea căderii sale nu mai lasă nimic de explicat aici, în timp ce căderea sa din cer pare să implice în mod evident că venea de dincolo de granițele Imperiului Roman, asupra unei părți din care a căzut. În continuare se va face aluzie la semnificația termenului "a treia parte", care apare atât de des.

Dar se adaugă un alt verset, sub cea de-a treia trâmbiță, pe care, după ce am văzut astfel semnificația celui dintâi, nu putem trece peste el cu o expunere vagă și generală, fără a cere istoriei să-și îndeplinească sarcina de a explica sensul deplin al cuvintelor care rezumă declinul și sunt preludiul imediat al celei de-a patra trâmbițe, sunetul de moarte al imperiului apusean.

Iar numele stelei se numește pelin. Aceste cuvinte - care sunt mai intim legate de versetul precedent, după cum indică chiar punctuația din versiunea noastră - ne amintesc pentru o clipă de caracterul lui Attila, de mizeria al cărei autor sau instrument a fost și de teroarea pe care o inspira numele său.

"Extirparea și ștergerea totală" sunt termenii care denotă cel mai bine calamitățile pe care le-a provocat.

"Unul dintre locotenenții săi i-a pedepsit și aproape i-a exterminat pe burgunzii de pe Rin. Turingienii au servit în armata lui Attila; au străbătut, atât în marșul lor, cât și la întoarcere, teritoriile francilor; și au masacrat atât ostaticii, cât și prizonierii acestora. Două sute de tinere fecioare au fost torturate cu o furie rafinată și necruțătoare; trupurile lor au fost sfâșiate de cai sălbatici sau au fost strivite sub greutatea căruțelor care se rostogoleau; iar membrele lor neînsuflețite au fost abandonate pe drumurile publice, ca pradă pentru câini și vulturi".

Attila se lăuda cu faptul că iarba nu creștea niciodată pe locul pe care călcase calul său. "Flagelul lui Dumnezeu" a fost un nume pe care și l-a însușit și pe care l-a introdus printre titlurile sale regale. El era "biciul dușmanilor săi și

teroarea lumii". Împăratul apusean, împreună cu senatul și poporul Romei, au deplâns cu umilință și teamă mânia lui Attila. Iar paragraful de încheiere al capitolelor care consemnează istoria sa se intitulează: "Simptomele decăderii și ruinării guvernului roman". Numele stelei se numeștePelin de vierme/Pelin de salcie.

"În decurs de douăzeci de ani de la moartea lui Valentinian" [doi ani după moartea lui Attila], "au dispărut succesiv nouă împărați; iar fiul lui Oreste, un tânăr recomandat doar prin frumusețea sa, ar fi cel mai puțin îndreptățit să fie remarcat de posteritate, dacă domnia sa, marcată de dispariția imperiului roman în vest, nu ar lăsa o epocă memorabilă în istoria omenirii."

De asemenea, îi voi permite aceluiași autor să ne prezinte și istoria

TRÂMBIȚA A PATRA

Versetul 12. "Și a sunat al patrulea înger și a fost lovită a treia parte a soarelui, a treia parte a lunii și a treia parte a stelelor, astfel încât a treia parte din ele s-a întunecat și ziua nu a mai strălucit o treime din ea, și noaptea la fel."

"La glasul primului înger și la sunetul trâmbiței sale, întreaga lume romană a fost în agitație, iar "furtunile războiului" au trecut peste ea. 'Unirea imperiului a fost dizolvată'; o treime din el a căzut; și 'provinciile transalpine au fost separate de imperiu'. Sub cea de-a doua trâmbiță, provinciile Africii, o altă parte, sau partea maritimă, a fost în același mod smulsă de la Roma, iar navele romane au fost distruse pe mare și chiar în portul lor.Imperiul Romei, îngrădit din toate părțile, era atunci limitat la regatul Italiei. În limitele sale și de-a lungul fântânilor și râurilor de ape, cea de-a treia trâmbiță a răsunat din Alpi până în Apenini. Ultima barieră a imperiului Romei a fost spartă. Câmpia Lombardiei a fost devastată de un dușman străin; și de acolo s-au ridicat noi dușmani pentru a pune capăt luptei lumii cu orașul imperial.

Deși uniunea imperiului a fost dizolvată, la Roma a existat încă un împărat. Măreția numelui roman nu a fost ștearsă, deși pătată. Iar după mijlocul secolului al V-lea, cezarii aveau încă un succesor în propriul oraș. Dar palatul din Milano nu putea fi din nou reședința temporară a curții romane, când era sediul și centrul unei puteri ostile.Și mlaștinile din Ravenna au încetat să mai fie o siguranță, după ce apele au devenit amare și când hoardele de huni s-au amestecat cu alți sălbatici în regiunile nordice ale Italiei. De asemenea, trecuse de mult timpul pentru realizarea proiectului, pe care teroarea goților îl sugerase pentru prima dată, de a transfera curtea Romei pe țărmurile Africii și de a transforma Cartagina într-un alt Constantinopol.

Rămășițele sau deșeurile invaziilor anterioare au fost suficiente pentru a distruge ultimele rămășițe ale măreției romane în Italia și pentru a desființa funcția și numele împăratului Romei.

Mult timp acest nume a fost o teroare pentru națiuni și a fost identificat cu autoritatea supremă în lume. Multă vreme împăratul Romei a strălucit și a domnit pe pământ, ca soarele pe firmament. A lui era o împărăție și o stăpânire, mare și teribilă, și puternică peste măsură, căreia toate celelalte îi erau supuse sau subordonate. Autoritatea sa supremă sau imperială, în decăderea imperiului, fusese mult întunecată, dar până atunci nu fusese niciodată stinsă.Fusese întunecată și desfigurată de o mare furtună; eclipsată, ca să zic așa, de un munte care ardea cu foc; și eclipsată, ca să zic așa, de o stea căzătoare, ca un meteorit de foc.Supraviețuise asaltului goților, vandalilor și hunilor. Deși înnorată și întunecată, nu fusese niciodată lovită; și, deși lumina sa nu a ajuns decât la o distanță mică, acolo unde înainte strălucea peste tot, nu s-a stins niciodată.

În cele din urmă, nu a fost lovit tot Soarele, ci doar o treime din el. Tronul cezarilor fusese de veacuri soarele lumii; în timp ce alți regi erau desemnați ca stele. Dar puterea imperială fusese mai întâi transferată la Constantinopol, de către Constantin; și apoi a fost împărțită între est și vest. Iar imperiul răsăritean nu era încă condamnat la distrugere.Chiar și imperiul apusean a reînviat ulterior, iar o dinastie mai modernă s-a ridicat pentru a pretinde și a menține titlul de împărat al romanilor. Dar, pentru prima dată, după convulsii bruște și violente, clar marcate și legate între ele, puterea imperială din Roma, unde timp atât de îndelungat domnea triumfătoare, a fost stârpită pentru totdeauna; și a treia parte a soarelui a fost lovită.

"Extincția imperiului de vest, 476 sau 479 d.Hr. Regalitatea le era familiară barbarilor, iar poporul supus al Italiei era pregătit să se plece fără un murmur autorității pe care ar fi condescendent să o exercite în calitate de viceregent al împăratului de vest. Dar Odoacru a hotărât să desființeze această funcție inutilă și costisitoare; și atât de mare este greutatea prejudecăților antice, încât a fost nevoie de îndrăzneală și de pătrundere pentru a descoperi extrema ușurință a întreprinderii.Nefericitul Augustulus a fost făcut instrumentul propriei sale rușini; el și-a prezentat demisia în fața senatului, iar această adunare, în ultimul său act de supunere față de un prinț roman, a afectat încă spiritul de libertate și formele constituției. Iar epistola a fost adresată, prin decretul lor unanim, împăratului Zenon, ginerele și succesorul lui Leo, care fusese de curând restaurat, după o scurtă rebeliune, pe tronul bizantin.Aceștia resping în mod solemn necesitatea sau chiar dorința de a mai continua succesiunea imperială în Italia, deoarece, în opinia lor, maiestatea unui singur monarh este suficientă pentru a domina și a proteja, în același timp, atât estul, cât și vestul. În numele lor și în numele poporului, ei consimt ca sediul imperiului universal să fie transferat de la Roma la Constantinopol; și renunță cu josnicie la dreptul de a-și alege stăpânul, singurul vestigiu care mai rămăsese încă din singura autoritate care dăduse legi lumii'.

Puterea și gloria Romei, ca stăpânire asupra oricărei națiuni, au dispărut. Doar numele a rămas reginei națiunilor. Orice semn de regalitate a dispărut din orașul imperial. Cea care domnea peste națiuni stătea în țărână, ca un al doilea Babilon, și nu mai exista niciun tron, acolo unde domniseră Cezarii. Ultimul act de supunere față de un prinț roman, pe care acea adunare, cândva augustă, l-a îndeplinit, a fost acceptarea demisiei ultimului împărat al Occidentului și abolirea succesiunii imperiale în Italia.Soarele Romei a fost lovit. Dar, deși Roma însăși, ca oraș imperial, a încetat să mai exercite suveranitatea asupra vreunui popor, însemnele imperiale, împreună cu ornamentele sacre ale tronului și palatului, au fost transferate la Constantinopol, unde Zeno a domnit, sub titlul de unic împărat. Aclamațiile militare ale confederaților din Italia l-au salutat pe Odoacru cu titlul de rege.

Un nou cuceritor al Italiei, Teodoric, ostrogotul, a apărut rapid, care a preluat fără scrupule purpura și a domnit prin dreptul de cucerire. 'Regalitatea lui Teodoric a fost proclamată de goți (la 5 martie 493 d.Hr.), cu consimțământul întârziat, reticent și ambiguu al împăratului din est'.Puterea imperială romană, al cărei sediu fusese Roma sau Constantinopolul, fie în vest, fie în est, nu a mai fost recunoscută în Italia, iar a treia parte a soarelui a fost lovită, până când nu a mai emis nici cea mai slabă rază. Puterea cezarilor era necunoscută în Italia, iar peste Roma domnea un rege gotic.

"Dar, deși a treia parte a soarelui a fost lovită, iar puterea imperială romană a luat sfârșit în cetatea cezarilor, totuși luna și stelele au mai strălucit sau au mai luminat încă puțin în emisfera vestică, chiar și în mijlocul întunericului gotic. Consulatul și senatul nu au fost abolite de Teodoric.Un istoric gotic aplaudă consulatul lui Teodoric ca fiind apogeul întregii puteri și măreții temporale:"- așa cum luna domnește noaptea, după apusul soarelui. Și, în loc să desființeze această funcție, Teodoric însuși "felicită pe acei favoriți ai norocului anual, care, fără griji, se bucurau de splendoarea tronului".

Dar, în ordinea lor profetică, consulatul și senatul Romei și-au găsit soarta, deși nu au căzut în mâinile vandalilor sau ale goților. Următoarea revoluție în Italia a fost supunerea acesteia lui Belisarius, generalul lui Iustinian, împăratul Orientului. El nu a cruțat ceea ce barbarii sfințiseră. "Consulatul roman stins de Iustinian, 541 d.Hr.", este titlul ultimului paragraf al celui de-al patruzecelea capitol din Istoria declinului și căderii Romei a lui Gibbon."Succesiunea consulilor a încetat în cele din urmă în al treisprezecelea an al lui Iustinian, al cărui temperament despotic putea fi satisfăcut prin stingerea tăcută a unui titlu care îi admonesta pe romani de vechea lor libertate. A treia parte a soarelui a fost lovită, a treia parte a lunii și a treia parte a stelelor. În firmamentul politic al lumii antice, în timpul domniei Romei imperiale, imperiul, consulatul și senatul străluceau ca soarele, luna și stelele.Istoria declinului și a căderii lor este prezentată până când primele două au fost "stinse", cu referire la Roma și Italia,

care au fost atât de mult timp pe primul loc în rândul orașelor și al țărilor; și în cele din urmă, când trâmbița a patra se închide, vedem "stingerea acelei adunări ilustre", senatul roman. Orașul care a condus lumea, ca o batjocură la adresa măreției umane, a fost cucerit de eunucul Narses, succesorul lui Belisarius. El i-a învins pe goți; (552 d.Hr.) a realizat "cucerirea Romei", iar soarta senatului a fost pecetluită.

Nenorocirile Romei imperiale, la căderea ei, au fost povestite până la ultimul dintre ei, până când Roma a rămas fără împărat, fără consul și fără senat. 'Sub exarhii din Ravenna, Roma a fost degradată la rangul al doilea'. A fost lovită a treia parte a soarelui, a treia parte a lunii și a treia parte a stelelor. Neamul cezarilor nu s-a stins odată cu împărații din Apus. Roma, înainte de căderea sa, nu deținea decât o parte din puterea imperială. Constantinopolul a împărțit cu ea imperiul lumii.Și nici goții, nici vandalii nu au stăpânit peste acest oraș încă imperial, al cărui împărat, după primul transfer al scaunului imperiului de către Constantin, l-a considerat adesea pe împăratul Romei ca fiind candidatul și vicele său. Iar soarta Constantinopolului a fost rezervată pentru alte veacuri și a fost anunțată de alte trâmbițe. Din soare, din lună și din stele, doar a treia parte a fost lovită.

Cuvintele finale ale celei de-a patra trâmbițe implică viitoarea restaurare a imperiului apusean. Ziua nu a mai strălucit în a treia parte a ei, și noaptea la fel. În ceea ce privește autoritatea civilă, Roma a devenit supusă Ravenei, iar Italia a fost o provincie cucerită de imperiul de est.Dar, așa cum se potrivește mai bine cu alte profeții, apărarea închinării la imagini a adus mai întâi puterile spirituale și temporale ale papei și ale împăratului într-o ciocnire violentă; și, conferindu-i papei toată autoritatea asupra bisericilor, Iustinian a contribuit la promovarea supremației papale, care ulterior și-a asumat puterea de a crea monarhi. În anul Domnului 800, papa i-a conferit lui Carol cel Mare titlul de împărat al romanilor.Acest titlu a fost din nou transferat de la regele Franței la împăratul Germaniei. Acesta din urmă a renunțat în mod oficial la el, în memoria generației existente. În zilele noastre, coroana de fier a Italiei se afla pe capul unui alt "împărat". Iar soarele, așa cum vom vedea în continuare, este menționat ulterior în cartea Apocalipsei."

Versetul 13. "Și am privit și am auzit un înger care zbura prin mijlocul cerului și care spunea cu glas tare: "Vai, vai, vai locuitorilor pământului, din pricina celorlalte glasuri ale trâmbiței celor trei îngeri, care urmează să sune!".

Ultimele trei trâmbițe sunt însoțite fiecare de o plângere pentru locuitorii pământului. A cincea trâmbiță este primul vaiet; a șasea trâmbiță, al doilea vaiet; a șaptea și ultima trâmbiță, al treilea vaiet.

A CINCEA TRÂMBIȚĂ, SAU PRIMA TRÂMBIȚĂ

"Nu există aproape deloc un acord atât de uniform între interpreți cu privire la vreo parte a Apocalipsei ca și în ceea ce privește aplicarea celei de-a cincea și a șasea trâmbițe, sau a primului și a celui de-al doilea vai, la sarazini și turci. Este atât de evident încât cu greu poate fi înțeles greșit. În loc ca un 'verset din două să le desemneze pe fiecare, întregul capitol al nouălea al Apocalipsei, în porțiuni egale, este ocupat cu o descriere a ambelor.

Imperiul roman a decăzut, așa cum s-a ridicat, prin cucerire; dar sarazinii și turcii au fost instrumentele prin care o religie falsă a devenit flagelul unei biserici apostaziate; și de aceea, în loc ca a cincea și a șasea trâmbiță, ca și cele dintâi, să fie marcate doar de acest nume, ele sunt numite nenorociri. Pentru că legile au fost încălcate, rânduielile schimbate și legământul veșnic rupt, blestemul a venit asupra pământului sau a țării.

"Am depășit perioada, în istoria politică a lumii, în care imperiul de vest a fost stins și, prin aceasta, s-a deschis calea pentru exaltarea papalității. Puterea imperială a orașului Roma a fost anihilată, iar funcția și numele împăratului de apus au fost abolite pentru o vreme. Trâmbițele iau o nouă formă, deoarece sunt îndreptate către un nou obiect, iar coincidența strânsă, sau mai degrabă identitatea expresă dintre împăratul sudului sau împăratul nordului, așa cum este descris de Daniel, și primul și al doilea vai, va fi observată în ilustrarea ulterioară a acestora din urmă.Supremația spirituală a papei, trebuie să ne amintim, a fost recunoscută și menținută, după căderea Romei, de împăratul Iustinian. Și, fie în caracterul unei trâmbițe, fie al unui vai, pașii anteriori ai istoriei ne ridică, ca pe o platformă, pentru a contempla, într-o perspectivă politică, judecățile care s-au abătut asupra creștinătății apostate și care, în cele din urmă, au dus la subminarea imperiului răsăritean."

Cap. 9:1 "Îngerul al cincilea a sunat din trâmbiță, și am văzut o stea căzând din cer pe pământ; și i s-a dat cheia gropii fără fund."

"Constantinopolul a fost asediat pentru prima dată după dispariția imperiului apusean, de către Chosroes, regele Persiei."

"O stea a căzut din cer pe pământ; și i s-a dat cheia gropii fără fund."

"În timp ce monarhul persan contempla minunile artei și puterii sale, a primit o epistolă de la un obscur cetățean din Mecca, care îl invita să îl recunoască pe Mahomed ca fiind apostolul lui Dumnezeu. El a respins invitația și a rupt epistola. "Așa se face", a exclamat profetul arab, "că Dumnezeu va rupe regatul și va respinge rugămintea lui Chosroes."Aflat la marginea acestor două imperii ale Orientului, Mahomed a observat cu o bucurie secretă progresul distrugerii reciproce; și în mijlocul triumfurilor persane a îndrăznit să prezică faptul că, înainte de trecerea multor ani, victoria se va întoarce din nou pe

steagurile romanilor. 'În momentul în care se spune că a fost făcută această prezicere, nicio profeție nu putea fi mai departe de împlinirea ei(!), deoarece primii doisprezece ani ai lui Heraclius anunțau apropiata disoluție a imperiului'.

"Nu pe un singur loc a căzut steaua, ca în cazul desemnării lui Attila, ci pe pământ.

Chosroes a subjugat posesiunile romane din Asia și Africa. Iar "imperiul roman", în acea perioadă, "a fost redus la zidurile Constantinopolului, cu rămășițele din Grecia, Italia șiAfrica, precum și unele orașe maritime, de la Tyr la Trebisond, de pe coasta asiatică. Experiența celor șase ani l-a convins în cele din urmă pe monarhul persan să renunțe la cucerirea Constantinopolului și să precizeze tributul anual sau răscumpărarea imperiului roman: o mie de talanți de aur, o mie de talanți de argint, o mie de haine de mătase, o mie de cai și o mie de fecioare. Heraclius a subscris aceste condiții ignominoase. Dar timpul și spațiul pe care l-a obținut pentru a aduna aceste comori din sărăcia Orientului, a fost folosit cu sârguință la pregătirea unui atac îndrăzneț și disperat'.

"Regele Persiei l-a disprețuit pe obscurul sarazin și a luat în derâdere mesajul pretinsului profet de la Mecca. Nici măcar răsturnarea imperiului roman nu ar fi deschis o ușă pentru mahomedanism, sau pentru progresul sarazinilor, propagatorii înarmați ai unei imposturi, deși monarhul perșilor și chaganul avarilor (succesorul lui Attila) au împărțit între ei rămășițele regatului cezarilor. Chosroes însuși a căzut.Monarhiile persană și romană și-au epuizat reciproc forțele. Și înainte ca o sabie să fie pusă în mâinile falsului profet, aceasta a fost lovită din mâinile celor care ar fi vrut să-i oprească cariera și să-i zdrobească puterea.

De la Scipio și Hannibal încoace, nu s-a mai încercat o întreprindere mai îndrăzneață decât cea pe care Heraclius a realizat-o pentru eliberarea imperiului. El a permis perșilor să asuprească pentru o vreme provinciile și să insulte cu impunitate capitala Orientului; în timp ce împăratul roman și-a explorat drumul periculos prin Marea Neagră și prin munții Armeniei, a pătruns în inima Persiei și a rechemat armatele marelui rege pentru apărarea țării lor sângerânde.Răzbunarea și ambiția lui Chosroes i-au epuizat regatul. Întregul oraș Constantinopol a fost investit - iar locuitorii au descris cu groază semnalele înflăcărate ale țărmurilor europene și asiatice. În bătălia de la Ninive, care s-a desfășurat cu înverșunare din zori până în ceasul al unsprezecelea, douăzeci și opt de steaguri, în afară de cele care puteau fi rupte sau smulse, au fost luate de la perși; cea mai mare parte a armatei lor a fost făcută bucăți, iar învingătorii, ascunzându-și propriile pierderi, au petrecut noaptea pe câmp. Orașele și palatele Asiriei au fost deschise pentru prima dată romanilor.

"Grecii și persanii moderni au descris cu minuțiozitate modul în care Chosroes a fost insultat, înfometat și torturat din porunca unui fiu inuman, care

a depășit cu mult exemplul tatălui său: dar în momentul morții sale, ce limbă ar putea relata povestea paricidului? Ce ochi ar putea pătrunde în turnul de întuneric?Gloria casei Sassan a luat sfârșit odată cu viața lui Chosroes; fiul său nefiresc s-a bucurat doar opt luni de fructificarea crimelor sale; iar în decurs de patru ani, titlul regal a fost preluat de nouă candidați, care și-au disputat, cu sabia sau cu pumnalul, fragmentele unei monarhii epuizate. Fiecare provincie și fiecare oraș din Persia a fost scena independenței, a discordiei și a sângelui, iar starea de anarhie a continuat încă aproximativ opt ani, până când facțiunile au fost reduse la tăcere și unite sub jugul comun al califilor arabi.

"Împăratul roman nu a fost întărit de cuceririle pe care le-a obținut, iar în același timp și prin aceleași mijloace a fost pregătită calea pentru mulțimea de sarazini veniți din Arabia, ca niște lăcuste din aceeași regiune, care, propagând în cursul lor crezul mahomedan întunecat și înșelător, au împânzit cu repeziciune atât imperiul persan, cât și pe cel roman.

“Nu s-ar putea dori o ilustrare mai completă a acestui fapt decât cea furnizată de cuvintele de încheiere ale capitolului din Gibbon, din care sunt preluate extrasele precedente."

" 'Totuși, eliberatorul din est a fost indigent și slab. Din prada persană, cea mai valoroasă parte fusese cheltuită în război, distribuită soldaților sau îngropată de o furtună ghinionistă în valurile Euxinei. Pierderea a două sute de mii de soldați, căzuți prin sabie, a avut o importanță mai puțin fatală decât decăderea artelor, a agriculturii și a populației în acest război lung și distrugător; și, deși o armată victorioasă se formase sub stindardul lui Heraclius, efortul nefiresc pare să le fi epuizat mai degrabă decât să le fi exersat forțele.În timp ce împăratul triumfa la Constantinopol sau la Ierusalim, un oraș obscur de la granițele Siriei a fost jefuit de sarazini, iar aceștia au tăiat în bucăți câteva trupe care au înaintat în ajutorul său - un eveniment obișnuit și neînsemnat, dacă nu ar fi fost preludiul unei revoluții puternice. Acești tâlhari erau apostolii lui Mahomed; vitejia lor fanatică ieșise din deșert; și în ultimii opt ani ai domniei sale, Heraclius a pierdut în favoarea arabilor aceleași provincii pe care le salvase de la perși.’ "Spiritul fraudei și al entuziasmului, a cărui reședință nu este în ceruri", a fost dezlănțuit pe pământ. Groapa fără fund nu avea nevoie decât de o cheie pentru a o deschide; iar acea cheie a fost căderea lui Chosroes. El rupsese cu dispreț scrisoarea unui obscur cetățean din Mecca. Dar când din "strălucirea gloriei" s-a scufundat în "turnul întunericului" pe care niciun ochi nu-l putea pătrunde, numele lui Chosroes a trecut brusc în uitare în fața celui al lui Mahomet; iar semiluna părea să aștepte răsăritul său până la căderea stelei.Chosroes, după ce a fost complet dezamăgit și a pierdut imperiul, a fost asasinat în anul 628, iar anul 629 este marcat de "cucerirea Arabiei", "și de primul război al mahomedanilor împotriva Imperiului Roman". Îngerul al cincilea a sunat și am văzut o stea căzând din cer pe pământ; și i s-a dat cheia gropii fără

fund. Și el a deschis groapa fără fund.A căzut la pământ. Când forța imperiului roman era epuizată, iar marele rege al Orientului zăcea mort în turnul său de întuneric, jefuirea unui oraș obscur de la granițele Siriei a fost "preludiul unei revoluții puternice". 'Hoții erau apostolii lui Mahomed, iar valoarea lor fanatică a ieșit din deșert'.

"Un comentariu mai succint, dar amplu, poate fi oferit de un alt istoric.

'În timp ce Chosroes al Persiei își urmărea visul de a recupera și extinde imperiul lui Cyrus, iar Heraclius apăra cu vitejie imperiul Cezarilor împotriva lui; în timp ce idolatria și metafizica își răspândeau influența lor nefastă prin biserica lui Hristos, iar simplitatea și puritatea Evangheliei aproape că se pierduseră sub mitologia care ocupa locul celei din Grecia și Roma antică, semințele unui nou imperiu și ale unei noi religii au fost semănate în deșerturile inaccesibile ale Arabiei.'

"Primul vai a apărut într-un moment în care călcătorii de lege ajunseseră în plinătatea lor, când oamenii schimbaseră rânduielile și rupseseră legământul veșnic, când predomina idolatria sau când sfinții tuturora erau cinstiți - și când "distrugerea reciprocă" a imperiului roman și a celui persan a pregătit calea tâlharilor fanatici - sau a deschis groapa fără fund, de unde o impostură, care își manifestă originea de la "tatăl lăcașurilor", s-a răspândit în cea mai mare parte a lumii.

Din groapă a ieșit un fum ca fumul unui cuptor mare, și soarele și aerul s-au întunecat din cauza fumului din groapă. Asemenea vaporilor nocivi și chiar mortali pe care vânturile, în special cele dinspre sud-vest, îl răspândesc în Arabia, mahomedanismul și-a răspândit de acolo influența pestilențială - și a apărut la fel de brusc și s-a răspândit la fel de mult ca fumul care iese din groapă, ca fumul unui cuptor mare. Acesta este un simbol potrivit al religiei lui Mahomed, în sine sau în comparație cu lumina pură a Evangheliei lui Isus. Nu era, ca aceasta din urmă, o lumină din cer, ci un fum care ieșea din groapa fără fund.

" ’Mahomed a fost instruit deopotrivă să predice și să lupte; și unirea acestor calități opuse, în timp ce îi sporea meritul, a contribuit la succesul său; operațiunea forței și a persuasiunii, a entuziasmului și a fricii, au acționat continuu una asupra celeilalte, până când orice barieră a cedat în fața puterii lor irezistibile. 'Primii califi au urcat la amvon pentru a convinge și edifica adunarea.'

" ’În timp ce statul era epuizat de războiul persan, iar biserica era distrasă de sectele nestoriană și monofizită, Mahomed, cu sabia într-o mână și Coranul în cealaltă, și-a ridicat tronul pe ruinele creștinismului și al Romei. Geniul profetului arab, manierele națiunii sale și spiritul religiei sale implică cauzele

declinului și căderii imperiului răsăritean; iar ochii noștri sunt curioși asupra uneia dintre cele mai memorabile revoluții care au imprimat un caracter nou și mai durabil națiunilor de pe glob.'

"Mahomed, se poate spune, a împărțit până acum lumea cu Iisus. El s-a ridicat împotriva Prințului prinților. O sabie mare i-a fost dată. Doctrina lui, generată de spiritul fraudei și al entuziasmului, a cărui locuință nu este în ceruri, după cum ar putea spune chiar și un necredincios, a apărut din groapa fără fund, s-a răspândit pe pământ ca fumul unui mare cuptor, iar soarele și aerul s-au întunecat din cauza fumului din groapă.S-a răspândit din Arabia, în mare parte din Asia, Africa și Europa. Grecii din Egipt, al căror număr abia dacă putea egala o zecime din națiune, au fost copleșiți de defecțiunea universală. Și chiar și în cea mai îndepărtată extremitate a Europei continentale, declinul monarhiei franceze a invitat atacurile acestor fanatici insațiați. Fumul care se ridica din peștera lui Hera s-a răspândit de la Atlantic până la Oceanul Indian. Dar prevalența credinței lor se vede cel mai bine în amploarea cuceririlor lor."

Versetul 3. "Și au ieșit din fum lăcuste pe pământ; și li s-a dat putere, așa cum au putere scorpionii pământului."

"A fost instaurată o religie falsă, care, deși era flagelul fărădelegilor și al idolatriei, a umplut lumea de întuneric și de amărgire; și roiuri de sarazini, ca niște lăcuste, au împânzit pământul și și-au extins rapid ravagiile asupra imperiului roman, de la est la vest. Grindina a coborât de pe țărmurile înghețate ale Balticii; muntele arzător a căzut pe mare, din Africa; iar lăcustele (simbolul potrivit al arabilor) au ieșit din Arabia, regiunea lor natală. Ei au venit ca niște distrugători, propagând o nouă doctrină și incitați la răpire și violențădin motive de interes și religie.

" 'În cei zece ani de administrație a lui Omar, sarazinii au redus la ascultarea sa treizeci și șase de mii de orașe sau castele, au distrus patru mii de biserici sau temple ale necredincioșilor și au ridicat 1.400 de moschei pentru practicarea religiei lui Mahomed. La o sută de ani după fuga sa din Mecca, armele și domnia succesorilor săi se întindeau din India până la Oceanul Atlantic.

" 'La sfârșitul primului secol al erei, califii erau cei mai puternici și mai absoluți monarhi de pe glob. Caracterele regale și sacerdotale erau unite în succesorii lui Mahomed. Sub conducerea ultimului dintre Ommiadzi, imperiul arab se întindea pe o distanță de două sute de zile de la est la vest, de la limitele Tartariei și ale Indiei până la țărmurile Oceanului Atlantic.Și dacă ne retragem mâneca hainei, așa cum o numesc scriitorii lor, provincia lungă și îngustă a Africii, stăpânirea solidă și compactă de la Fargana la Aden, de la Tarsus la Surat, se va întinde de o parte și de alta pe măsura a patru sau cinci luni de marș al unei caravane.Progresul religiei mahomedane a răspândit în acest spațiu amplu o asemănare generală de maniere și opinii; limba și legile Coranului au fost

studiate cu aceeași devoțiune la Sarmacand și la Sevilla; maurul și indianul s-au îmbrățișat ca și compatrioți și frați în pelerinajul de la Mecca; iar limba arabă a fost adoptată ca limbă populară în toate provinciile de la vest de Tigru'.

"O ilustrare și mai specifică poate fi dată despre puterea, asemănătoare cu cea a scorpionilor, care le-a fost dată. Nu numai că atacul lor a fost rapid și viguros, dar 'sensibilitatea plăcută a onoarei, care cântărește mai degrabă insulta decât rana, își varsă veninul său mortal asupra certurilor arabilor:- o acțiune indecentă, un cuvânt disprețuitor, poate fi ispășit doar prin sângele celui care l-a ofensat; și așa este inveterată răbdarea lor, încât așteaptă luni și ani întregi ocazia de a se răzbuna.'"

Versetul 4. "Și li s-a poruncit să nu facă rău nici ierbii pământului, nici unei plante verzi, nici unui copac, ci numai acelor oameni care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunte."

La sunetul primului înger, a treia parte din copaci a ars și toată iarba verde a ars.

După moartea lui Mahomed, i-a succedat la comandă Abubeker, în anul 632 d.Hr., care, de îndată ce și-a stabilit autoritatea și guvernarea, a trimis o scrisoare circulară triburilor arabe, din care următorul fragment este un extras: "Vă informez că intenționez să-i trimit pe adevărații credincioși în Siria pentru a o lua din mâinile necredincioșilor și aș vrea să știți că lupta pentru religie este un act de supunere față de Dumnezeu".

"Mesagerii săi s-au întors cu vești despre ardoarea pioasă și marțială, pe care o aprinseseră în fiecare provincie; tabăra din Medina a fost umplută succesiv de bandele neînfricate ale sarazinilor, care tânjeau după acțiune, se plângeau de căldura anotimpului și de lipsa proviziilor și acuzau, cu murmure nerăbdătoare, întârzierile califului. De îndată ce numărul lor a fost complet, Abubeker a urcat pe deal, a trecut în revistă oamenii, caii și armele și a rostit o rugăciune ferventă pentru succesul demersului lor.Instrucțiunile sale către șefii sirieni erau inspirate de fanatismul războinic care se avântă să cucerească și disprețuiește obiectele ambițiilor pământești. 'Amintește-ți', spunea succesorul profetului, 'că ești întotdeauna în prezența lui Dumnezeu, în pragul morții, în siguranța judecății și în speranța Paradisului: evită nedreptatea și asuprirea; consultă-te cu frații tăi și caută să păstrezi dragostea și încrederea trupelor tale.Când veți lupta în luptele Domnului, purtați-vă ca niște bărbați, fără să vă întoarceți spatele; dar victoria voastră să nu fie pătată cu sângele femeilor și al copiilor. Nu distrugeți nici un palmier și nu ardeți nici un lan de grâu. Nu tăiați pomi fructiferi și nu faceți rău vitelor, ci numai celor pe care le ucideți pentru a le mânca. Când încheiați vreun legământ sau vreun articol, respectați-l și țineți-vă de cuvânt.Pe măsură ce veți merge mai departe, veți găsi unele persoane religioase care trăiesc retrase în mănăstiri și care își propun să-l slujească pe

Dumnezeu în acest fel; lăsați-i în pace și nu-i omorâți, nici nu le distrugeți mănăstirile; și veți găsi un alt fel de oameni care aparțin sinagogii Satanei, care au coroanele rase; asigurați-vă că le despicați craniile și nu le dați nici un răgaz până când nu se vor transforma în mahomedani sau nu vor plăti tribut".

"Nu se spune nici în profeție, nici în istorie că îndemnurile mai umane au fost respectate la fel de scrupulos ca și mandatul feroce. Dar așa le-a fost poruncit. Iar cele de mai sus sunt singurele instrucțiuni consemnate de Gibbon, așa cum au fost date de Abubeker șefilor a căror datorie era să dea poruncile tuturor oștilor sarazinilor.Poruncile sunt la fel de discriminatorii cu prezicerea; ca și cum califul însuși ar fi acționat în ascultare cunoscută, precum și directă, față de un mandat mai înalt decât cel al omului muritor - și chiar în actul de a merge să lupte împotriva religiei lui Isus și să propage mahomedanismul în locul ei, el a repetat cuvintele care au fost prezise în Apocalipsa lui Isus Hristos că le va spune."

Versetul 5. "Și li s-a dat să nu-i omoare, ci să fie chinuiți cinci luni; și chinul lor era precum chinul unui scorpion când lovește un om."

"Incursiunile lor constante pe teritoriul roman și atacurile frecvente asupra Constantinopolului însuși au fost un chin neîncetat în tot imperiul, pe care totuși nu au fost capabili să-l supună în mod eficient, în ciuda perioadei lungi, la care s-a făcut aluzie în mod mai direct, în timpul căreia au continuat, prin atacuri neîncetate, să chinuie grav o biserică idolatră, al cărei cap era papa. Îndatorirea lor era să chinuie, apoi să rănească, dar nu să ucidă sau să distrugă cu totul. Minunea a fost că nu au făcut-o.Pentru a repeta cuvintele lui Gibbon: "Istoricul calm al momentului prezent trebuie să studieze pentru a explica prin ce mijloace biserica și statul au fost salvate de acest pericol iminent și, după cum se pare, inevitabil. În această cercetare voi dezvălui evenimentele care i-au salvat pe strămoșii noștri din Britania și pe vecinii noștri din Galia de sub jugul civil și religios al Coranului; care au protejat maiestatea Romei și au întârziat aservirea Constantinopolului; care au revigorat apărarea creștinilor și au împrăștiat printre dușmanii lor semințele divizării și ale decăderii'. Urmează 90 de pagini de ilustrații, la care îi trimitem pe cititorii lui Gibbon.

Versetul 6. "În zilele acelea, oamenii vor căuta moartea, dar nu o vor găsi; vor dori să moară, dar moartea va fugi de ei."

"Oamenii erau obosiți de viață, când viața era cruțată doar pentru o reînnoire a rănilor, când tot ceea ce considerau sacru era încălcat și tot ceea ce le era drag era în permanență pus în pericol; și când sălbaticii sarazini îi dominau sau îi lăsau doar la o odihnă de moment, mereu susceptibilă de a fi întreruptă brusc sau violent, ca și cum ar fi fost înțepată de un scorpion. Celor care îi chinuiau pe oameni li s-a poruncit să nu-i ucidă. Și astfel, moartea putea fi căutată chiar și acolo unde nu era găsită."Oricine cade în luptă", spune

Mahomed, "păcatele sale sunt iertate în ziua judecății: în ziua judecății, rănile sale vor fi strălucitoare ca vermilionul și mirositoare ca moscurile, iar pierderea membrelor sale va fi suplinită de aripile îngerilor și heruvimilor". Sufletele neînfricate ale arabilor au fost înflăcărate de entuziasm: tabloul lumii invizibile a fost puternic zugrăvit în imaginația lor, iar moartea pe care o disprețuiau întotdeauna a devenit un obiect de speranță și de dorință."

Versetul 7. "Și formele lăcustelor semănau cu niște cai pregătiți de luptă."

"Arabia, în opinia naturalistului, este țara autentică și originală a calului; climatul este cel mai propice, nu într-adevăr pentru mărimea, ci pentru spiritul și rapiditatea acestui animal generos. Meritul rasei Barb, al celei spaniole și al celei engleze, provine dintr-un amestec de sânge arab; beduinii păstrează cu o grijă superstițioasă onorurile și memoria celei mai pure rase.Acești cai sunt educați în corturi, printre copiii arabilor, cu o familiaritate tandră, care le formează obiceiurile de blândețe și atașament. Ei sunt obișnuiți doar să meargă și să galopeze: senzațiile lor nu sunt atenuate de folosirea neîncetată a pintenului și a biciului; puterile lor sunt rezervate pentru momentele de fugă și urmărire; dar imediat ce simt atingerea mâinii sau a eșafodului, ei se îndepărtează cu viteza vântului.

Calul arab este lider în întreaga lume, iar îndemânarea în echitație este arta și știința Arabiei. Iar arabii spinoși, iuți ca lăcustele și înarmați ca scorpionii, gata să se îndepărteze într-o clipă, erau mereu pregătiți de luptă.

Și pe capetele lor erau, ca și cum ar fi fost, cununi ca de aur. Când Mahomed a intrat în Medina (622 d.Hr.) și a fost primit pentru prima dată ca prinț al acesteia, "un turban a fost desfășurat în fața lui pentru a suplini lipsa unui stindard". Turbanele sarazinilor, asemănătoare unei coroane, erau podoaba și lauda lor. Bogata pradă le asigura din belșug și le reînnoia frecvent. A lua turbanul este proverbial pentru a deveni musulman. Și arabii se distingeau în vechime prin mitrele pe care le purtau.

Și fețele lor erau ca fețele oamenilor. 'Gravitatea și fermitatea minții arabului este vizibilă în comportamentul său exterior - singurul său gest este acela de a-și mângâia barba, simbolul venerabil al bărbăției'. 'Onoarea bărbii lor este cel mai ușor de rănit'.

Versetul 8. "Și aveau părul ca părul femeilor."

"Părul lung este apreciat ca o podoabă de către femei." Arabii, spre deosebire de ceilalți bărbați, aveau părul la fel ca părul femeilor, sau netuns, după cum practica lor este consemnată de Pliniu și de alții. Dar nu era nimic efeminat în caracterul lor, căci, ca denotând ferocitatea și puterea lor de a devora, dinții lor erau ca dinții de leu.

Versetul 9. "Și aveau platoșe, ca niște platoșe de fier."

"Cuirasa (sau platoșa) era folosită de arabi pe vremea lui Mahomed. În bătălia de la Ohud (a doua pe care Mahomed a purtat-o) cu coreenii din Mecca, (624 d.Hr.), "șapte sute dintre ei erau înarmați cu cuirasă". Iar în următoarea sa victorie asupra evreilor, "trei sute de cuirasă, cinci sute de piroane, o mie de lănci, compuneau cea mai folositoare parte a pradei".După înfrângerea armatei imperiale de șaptezeci de mii de oameni, pe câmpia de la Aiznadin (633 d.Hr.), prada luată de sarazini "a fost inestimabilă: multe steaguri și cruci de aur și argint, pietre prețioase, lanțuri de argint și aur, și nenumărate costume din cele mai bogate armuri și haine. Aprovizionarea sezonieră de arme a devenit instrumentul unor noi victorii'".

Versetul 9. "Și zgomotul aripilor lor era ca zgomotul unor care cu mulți cai care alergau la luptă."

"Încărcătura arabilor nu era ca cea a grecilor și a romanilor, eforturile unei infanterii ferme și compacte: forța lor militară era formată în principal din cavalerie și arcași; iar angajamentul era adesea întrerupt și adesea reînnoit prin lupte individuale și încăierări zburătoare etc. Perioadele bătăliei de la Cadesia s-au distins prin denumirile lor specifice. Prima, din cauza apariției la momentul potrivit a șase mii de frați sirieni, a fost denumită ziua de ajutor.Ziua contuziei ar putea exprima dezordinea uneia sau poate a ambelor armate aflate în conflict. Cea de-a treia, un tumult nocturn, a primit numele capricios de noaptea lătratului, de la clamăturile discordante, care au fost comparate cu sunetele nearticulate ale celor mai feroce animale. Dimineața zilei următoare a determinat soarta Persiei. Cu o atingere a mâinii, caii arabi au fugit cu viteza vântului.Zgomotul aripilor lor era ca zgomotul unor care cu mulți cai care alergau la luptă. Cuceririle lor erau minunate, atât ca rapiditate, cât și ca întindere, iar atacul lor era instantaneu. Nici împotriva romanilor nu a avut mai puțin succes decât împotriva perșilor. 'O religie a păcii era incapabilă să reziste strigătelor fanatice de "Luptați, luptați! Paradis, paradis!" care răsuna în rândurile sarazinilor.'".

Versetul 10. "Aveau cozi ca de scorpioni, și aveau înțepături în coada lor; și puterea lor era de a răni oamenii cinci luni."

"Autoritatea tovarășilor lui Mahomed a expirat odată cu viața lor, iar șefii sau emirii triburilor arabe au lăsat în urmă în deșert spiritul de egalitate și independență. Caracterele juridice și sacerdotale au fost unite în succesorii lui Mahomed; și dacă Coranul era regula acțiunilor lor, ei erau judecătorii și interpreții supremi ai acestei cărți divine. Ei au domnit prin dreptul de cucerire asupra națiunilor din Orient, cărora numele de libertate le era necunoscut și care obișnuiau să aplaude la tiranii lor actele de violență și severitate exercitate pe seama lor.'"

Până acum, Keith ne-a oferit ilustrații ale sunetelor primelor cinci trâmbițe. Dar aici trebuie să ne luăm rămas bun de la el și, în aplicarea perioadelor profetice, să urmăm o altă cale.

CHINUL GRECILOR O SUTĂ CINCIZECI DE ANI

Versetul 10: "Puterea lor era de a face rău oamenilor cinci luni."

1. Se pune întrebarea: Ce oameni au fost ei să sufere cinci luni? Fără îndoială, aceiași pe care aveau să-i ucidă mai târziu; [vezi versetul 15] "A treia parte a oamenilor" sau a treia parte a imperiului roman - împărțirea greacă a acestuia.

2. Când urma să înceapă lucrarea lor de chinuri? Versetul al 11-lea răspunde la întrebare: "Aveau un rege peste ei, care este îngerul gropii fără fund, al cărui nume în limba ebraică este Abaddon, dar în limba greacă se numește Apollyon".

1. "Aveau un rege peste ei." De la moartea lui Mahomed și până aproape de sfârșitul secolului al XIII-lea, mahomedanii au fost împărțiți în diferite facțiuni, sub mai mulți conducători, fără ca un guvern civil general să se extindă asupra lor. Aproape de sfârșitul secolului al XIII-lea, Osman a fondat un guvern, care de atunci a fost cunoscut sub numele de guvernul sau imperiul otoman, care se întindea asupra tuturor triburilor mahometane principale, consolidându-le într-o singură mare monarhie.

2. Caracterul regelui. "Care este îngerul gropii fără fund". Iar înger înseamnă un mesager sau un slujitor, fie bun sau rău; nu întotdeauna o ființă spirituală. "Îngerul gropii fără fund", sau ministrul principal al religiei care a venit de acolo când a fost deschisă. Această religie este mahomedanismul, iar sultanul este ministrul său principal. "Sultanul, sau Marele Signior, cum este numit în mod indiferent, este și califul suprem, sau marele preot, unind în persoana sa cea mai înaltă demnitate spirituală cu autoritatea seculară supremă".(A se vedea "Lumea așa cum este" de Perkins, p. 361.)

Atunci când adresa "Convenției mondiale împotriva sclaviei" i-a fost prezentată lui Mehemet Ali, acesta și-a exprimat dorința de a acționa în această privință, dar a spus că nu poate face nimic; "trebuie să se adreseze șefilor religiei de la Constantinopol", adică sultanului.

3. Numele său. În ebraică, "Abaddon", distrugătorul; în greacă, "Apollyon", cel care extermină sau distruge. Având două nume diferite în cele două limbi, este evident că se intenționează să fie reprezentat mai degrabă caracterul, decât numele puterii. Dacă este așa, în ambele limbi el este un distrugător. Acesta a fost întotdeauna caracterul guvernului otoman.

Perkins spune: "El, sultanul, are o putere nelimitată asupra vieții și proprietății supușilor săi, în special asupra înalților funcționari de stat, pe care îi poate înlătura, jefui sau ucide după bunul plac. Acestora li se cere să sărute cu supunere coarda arcului pe care el le-o trimite, cu care vor fi strangulați.

Toate semnele de mai sus se aplică guvernului otoman într-o manieră izbitoare.

Dar când a făcut Osman primul său atac asupra imperiului grec? Potrivit lui Gibbon ("Decl. și căderea" etc.), "Osman a intrat pentru prima dată pe teritoriul Nicomediei în ziua de 27 iulie 1299".

Calculele unor scriitori au pornit de la presupunerea că perioada ar trebui să înceapă odată cu fondarea imperiului otoman, dar aceasta este în mod evident o eroare: pentru că nu numai că urmau să aibă un rege peste ei, dar trebuiau să chinuie oamenii cinci luni. Dar perioada de chinuri nu putea începe înainte de primul atac al torționarilor, care a fost, ca mai sus, 27 iulie 1299.

Calculul care urmează, bazat pe acest punct de plecare, a fost făcut și publicat în "*A doua venire a lui Hristos*" etc., de către autor, în 1838.

"Și puterea lor era de a chinui oamenii cinci luni." Până aici se întindea însărcinarea lor, de a chinui, prin depredări constante, dar nu și de a-i ucide politic. "Cinci luni", adică o sută cincizeci de ani. Începând cu 27 iulie 1299, cei o sută cincizeci de ani ajung până în 1449. În toată această perioadă, turcii au fost angajați într-un război aproape perpetuu cu imperiul grec, dar fără a-l cuceri.Ei au ocupat și deținut câteva dintre provinciile grecești, dar independența greacă a fost menținută la Constantinopol. Dar în 1449, la sfârșitul celor o sută cincizeci de ani, a avut loc o schimbare. Totuși, înainte de a prezenta istoria acestei schimbări, ne vom uita la versetele 12-15.

SUPREMAȚIA OTOMANĂ ÎN CONSTANTINOPOL TREI SUTE NOUĂZECI ȘI UNU DE ANI ȘI CINCISPREZECE ZILE

Versetul 12: "O nenorocire a trecut; și iată că după aceea vin alte două nenorociri."

Versetul 13: "Și îngerul al șaselea a sunat și am auzit un glas din cele patru coarne ale altarului de aur care este înaintea lui Dumnezeu."

Versetul 14: "Și a zis îngerului al șaselea, care avea trâmbița: "Dezleagă pe cei patru îngeri care sunt legați în râul cel mare Eufrat."

Versetul 15: "Și au fost dezlegați cei patru îngeri, care erau pregătiți pentru un ceas, o zi, o lună și un an, ca să ucidă a treia parte din oameni."

Prima nenorocire avea să continue de la apariția mahomedanismului până la sfârșitul celor cinci luni. Atunci trebuia să se încheie primul necaz și să înceapă al doilea. Iar când a sunat al șaselea înger, i s-a poruncit să scoată restricțiile care fuseseră impuse națiunii, prin care erau limitate la lucrarea de chinuire a oamenilor, iar însărcinarea lor s-a extins la uciderea celei de-a treia părți a oamenilor.Această poruncă a venit de la cele patru coarne ale altarului de aur care se află înaintea lui Dumnezeu. "Cei patru îngeri", sunt cele patru sultanii principale din care este compus Imperiul Otoman, situate în țara Eufratului. Ei fuseseră reținuți; Dumnezeu a poruncit și au fost dezlegați.

În anul 1449, Ioan Paleologul, împăratul grec, a murit, dar nu a lăsat copii care să îi moștenească tronul, iar Constantin Deacózes i-a succedat. Dar el nu a vrut să se aventureze să urce pe tron fără acordul lui Amurath, sultanul turc. Prin urmare, a trimis ambasadori pentru a-i cere consimțământul și l-a obținut, înainte de a îndrăzni să se numească suveran.

"Această procedură rușinoasă părea să prevestească apropiata cădere a imperiului. Ducas, istoricul, îl socotește pe Ioan Paleologul drept ultimul împărat grec, fără îndoială, pentru că nu a considerat ca atare un principe care nu îndrăznise să domnească fără permisiunea dușmanului său."

Să examinăm cu atenție acest fapt istoric în legătură cu prezicerea de mai sus. Acesta nu a fost un atac violent asupra grecilor, prin care imperiul lor a fost răsturnat și independența lor a fost luată, ci pur și simplu o predare voluntară a acestei independențe în mâinile turcilor, spunând: "Nu pot domni dacă voi nu-mi permiteți".

Cei patru îngeri au fost liberi pentru un ceas, o zi, o lună și un an, ca să ucidă o treime din oameni. Această perioadă se ridică la trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile; timp în care supremația otomană urma să existe la Constantinopol.

Dar, deși cei patru îngeri au fost astfel dezlegați prin supunerea voluntară a grecilor, o altă soartă aștepta sediul imperiului. Amurath, sultanul căruia i-a fost făcută supunerea lui Deacozes și cu a cărui îngăduință a domnit la Constantinopol, a murit la scurt timp după aceea și a fost succedat la conducerea imperiului, în 1451, de Mahomed al II-lea, care și-a pus inima pe Constantinopol și a hotărât să facă din el o pradă.În consecință, a făcut pregătiri pentru asediul și cucerirea orașului. Asediul a început la 6 aprilie 1453 și s-a încheiat cu cucerirea orașului și cu moartea ultimului Constantin, la 16 mai. Iar orașul oriental al cezarilor a devenit sediul imperiului otoman.

Armele și modul de război prin care asediul Constantinopolului urma să fie răsturnat și ținut în supunere au fost remarcate în mod distinct de revelator. - 1. Armata.

Versetul 16: "Și numărul oștirii călăreților era de două sute de mii de mii; și am auzit numărul lor."

Hoarde nenumărate de cai și de cei care stăteau pe ei. Gibbon descrie prima invazie a teritoriilor romane de către turci astfel: "Miriadele de cai turci au acoperit o graniță de șase sute de mile de la Tauris la Azeroum, iar sângele a 130.000 de creștini a fost un sacrificiu recunoscător pentru profetul arab". Dacă numărul este menit să transmită ideea unui număr precis, cititorul trebuie să judece.Unii presupun că este vorba de 200.000 de două ori spus, și apoi, urmând unii istorici, găsesc acest număr de războinici turci în asediul Constantinopolului. Unii consideră că 200.000.000 înseamnă toți războinicii turci în cei 391 de ani și cincisprezece zile de când au triumfat asupra grecilor. Mărturisesc că acest lucru mi se pare cel mai probabil. Dar cum nu se poate stabili dacă este sau nu așa, nu voi afirma nimic în această privință.

Versetul 17: "Și așa am văzut în viziune caii și pe cei ce ședeau pe ei, având platoșele de foc, de jacint și de pucioasă; capetele cailor erau ca niște capete de lei; și din gurile lor a ieșit foc, fum și pucioasă."

Cu privire la acest text, mă voi referi din nou la domnul Keith pentru o ilustrare a acestuia:

"Culoarea focului este roșie, cea a hiacintului sau a jacintului este albastră, iar culoarea galbenă a focului este galbenă, iar acest lucru, după cum observă domnul Daubuz, "are o realizare literală; pentru că Otomanii, încă de la prima lor apariție, au purtat astfel de haine de război de culoare stacojie, albastră și galbenă. Dintre Spahii, în special, unii au steaguri roșii și alții galbene, iar alții roșii sau galbene amestecate cu alte culori. În aparență, de asemenea, capetele cailor erau ca niște capete de leu, pentru a denota puterea, curajul și ferocitatea lor'.Fără a respinge o interpretare atât de plauzibilă, nu este nejustificată sugestia că ar putea fi oferită o expunere și mai apropiată și mai directă a ceea ce profetul a văzut în viziune. În descrierea profetică a căderii Babilonului, cei care călăreau pe cai sunt descriși ca având în mână arcul și lancea; dar războinicii turci au înconjurat Constantinopolul cu alte arme decât săgeata și sulița; iar plastronul călăreților, cu referire la cele mai distructive unelte de război, s-ar putea spune atunci, pentru prima dată, că era foc, jacint și pucioasă.Muscheta luase recent locul arcului. Focul emana din piepturile lor. Brimstone, a cărui flacără este jacintul, era un ingredient atât al focului lichid, cât și al prafului de pușcă. Congruența pare să ceară această interpretare mai strict literală, ca fiind conformă cu semnificația acelorași termeni din versetul imediat următor, care include aceeași descriere generală.În acel moment a fost introdus un nou mod de război, care a schimbat natura războiului însuși, în ceea ce privește forma instrumentelor sale de distrugere, iar sunetele și priveliștile nemaiauzite și necunoscute până atunci au fost semnul de moarte și de osândă al imperiului roman. Invenția a rivalizat cu forța și o nouă putere a fost introdusă

în arta războiului, cea a muschetariei, precum și a artileriei, în fața căreia nici vechea falangă macedoneană nu ar fi rămas neîntreruptă, nici legiunile romane nu ar fi rezistat. Ceea ce a văzut Ioan "în viziune", se citește în istoria vremurilor".

Versetul 18: "Prin aceștia trei a fost ucisă o treime din oameni, prin foc, fum și pucioasă, care ieșeau din gurile lor."

"'Printre uneltele de distrugere, el a studiat cu o grijă deosebită recenta și extraordinara descoperire a latinilor, iar artileria sa a depășit tot ce apăruse până atunci în lume. Un întemeietor de tunuri, un danez sau ungur, care fusese aproape înfometat în serviciul grecesc, a dezertat la musulmani și a fost primit cu generozitate de sultanul turc. Mahomet a fost mulțumit de răspunsul la prima sa întrebare, pe care a insistat cu nerăbdare asupra artistului: "Sunt în stare să arunc un tun capabil să azvârle o minge sau o piatră de dimensiuni suficiente pentru a lovi zidurile Constantinopolului?"."Nu ignor puterea lor, dar dacă ar fi mai solide decât cele din Babilon, aș putea să le opun un motor de o putere superioară; poziția și gestionarea acestui motor trebuie lăsate în seama inginerilor voștri." Pe baza acestei asigurări, a fost înființată o turnătorie la Adrianopol; metalul a fost pregătit; iar la sfârșitul a trei luni Urban a produs o piesă de artilerie din alamă de o magnitudine uimitoare și aproape incredibilă. O măsură de douăsprezece palme a fost atribuită alezajului, iar glonțul de piatră cântărea aproximativ șase sute de livre (272 kg).Un loc liber în fața noului palat a fost ales pentru primul experiment; dar pentru a preveni efectele bruște și răutăcioase ale uimirii și fricii, s-a emis o proclamație conform căreia tunurile vor fi descărcate în ziua următoare. Explozia a fost simțită sau auzită pe o rază de o sută de stadii(20116.8 metri); bila, prin forța prafului de pușcă, a fost împinsă aproximativ o milă, iar în locul în care a căzut, s-a îngropat la o brazdă de pământ.Pentru transportarea acestui motor distrugător, un cadru sau o trăsură de treizeci de căruțe a fost legată între ele și trasă de o caravană de șaizeci de boi; două sute de oameni de ambele părți au fost staționați pentru a sprijini greutatea rulantă; două sute cincizeci de muncitori au mărșăluit înainte pentru a netezi drumul și a repara podurile, și aproape două luni au fost angajate într-o călătorie laborioasă de o sută cincizeci de mile (241 km). Nu îndrăznesc să resping dovezile pozitive și unanime ale scriitorilor contemporani.Un tun turcesc, mai uriaș decât cel al lui Mahomed, păzește încă intrarea în Dardanele și, dacă utilizarea sa este incomodă, s-a constatat, în urma unei încercări recente, că efectul este departe de a fi disprețuitor. Un glonț de piatră cu o greutate de 1100 de livre (498 kg) a fost descărcat o dată cu trei sute treizeci de livre (149 kg) de praf de pușcă; la o distanță de 548 m, acesta s-a sfărâmat în trei fragmente stâncoase, a traversat strâmtoarea și, lăsând apele într-o spumă, s-a ridicat din nou și s-a izbit de dealul opus".

"În timpul asediului, 'salvele neîncetate de lănci și săgeți erau însoțite de fumul, sunetul și focul muschetelor și tunurilor lor. Armele lor de calibru mic descărcau în același timp cinci sau chiar zece bile de plumb de mărimea unei nuci și, în funcție de apropierea rândurilor și de forța prafului de pușcă, mai multe platoșe de piept și corpuri erau zdrobite (pătrunse) de aceeași lovitură. Dar abordările turcești au fost curând scufundate în tranșee sau acoperite de ruine. Fiecare zi a sporit știința creștinilor, dar stocul lor insuficient de praf de pușcă s-a irosit în operațiunile din fiecare zi.Artileria lor nu era puternică nici ca mărime, nici ca număr, iar dacă dețineau câteva tunuri grele, se temeau să le amplaseze pe ziduri, de teamă ca nu cumva structura veche să nu fie zguduită și răsturnată de explozie. Același secret distructiv a fost dezvăluit musulmanilor, care l-au folosit cu o energie superioară de zel, bogăție și despotism.Marele tun al lui Mahomed a fost remarcat separat; un obiect important și vizibil în istoria vremii; dar acest uriaș motor era flancat de doi semeni de mărime aproape egală; ordinul lung al artileriei turcești era îndreptat împotriva zidurilor; paisprezece baterii tronau deodată asupra celor mai accesibile locuri, iar despre una dintre acestea se spune în mod ambiguu că era dotată cu o sută treizeci de tunuri sau că descărca o sută treizeci de gloanțe.Cu toate acestea, în puterea și activitatea sultanului se poate observa copilăria noii științe; sub conducerea unui maestru care număra momentele, marele tun putea fi încărcat și tras de cel mult șapte ori într-o zi. Din nefericire, metalul încins a explodat; mai mulți muncitori au fost omorâți (distruși), iar îndemânarea unui artist a fost admirată, deoarece s-a gândit să prevină pericolul și accidentul turnând ulei după fiecare explozie în gura tunului.'"

Această schiță istorică a lui Gibbon, despre utilizarea prafului de pușcă, a armelor de foc și a tunurilor, ca instrument prin care orașul a fost învins în cele din urmă, este atât de ilustrativă pentru text, încât cu greu ne putem imagina că ar putea fi descrisă o altă scenă.

Timpul specificat pentru menținerea supremației turcești sau mahomedane asupra grecilor era o oră, o zi, o lună și un an. Un an profetic, trei sute șaizeci de zile; o lună, treizeci de zile; o zi; și o oră, sau a douăzeci și patra parte a unei zile. Trei sute șaizeci, numărul de zile dintr-un an profetic, împărțit la douăzeci și patru, numărul de ore dintr-o zi, ne dau cincisprezece zile. Trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile.

Începând de la sfârșitul celor o sută cincizeci de ani, în 1449, perioada se va încheia la 11 august 1840. Judecând după modul în care a început supremația otomană, care a fost prin recunoașterea voluntară din partea împăratului grec că el a domnit doar cu permisiunea sultanului turc, ar trebui să concluzionăm în mod natural că prăbușirea sau plecarea independenței otomane s-ar produce în același mod; că, la sfârșitul perioadei specificate, sultanul ar preda de bunăvoie independența sa în mâinile puterilor creștine, de la care a primit-o.

Atunci când s-a făcut socoteala de mai sus, a fost pur și simplu o chestiune de calcul pe baza perioadelor profetice din Scriptură. Acum, însă, timpul a trecut și se cuvine să ne întrebăm care a fost rezultatul - dacă a corespuns cu calculul anterior.

Voi trece acum la întrebarea dacă această supremație a trecut de la mahomedani în mâinile creștinilor, astfel încât turcii să existe și să domnească în prezent prin suferința și permisiunea puterilor creștine, așa cum creștinii au făcut-o timp de doi sau trei ani cu permisiunea turcilor?

Prima Mărturie: Următoarea este de la Rev. Mr. Goodell, misionar al Consiliului american de la Constantinopol, adresată Consiliului și publicată de acesta în *Vestitorul Misionar*, aprilie 1841, p. 160:"Puterea islamismului este frântă pentru totdeauna; și nu se poate ascunde acest lucru nici măcar față de ei înșiși. Ei există acum prin simpla suferință. Și, deși guvernele creștine fac un efort puternic pentru a-i susține, la fiecare pas ei se scufundă tot mai jos, cu o viteză înfricoșătoare. Și, deși se face un mare efort pentru a grefa instituțiile țărilor civilizate și creștine pe trunchiul putrezit, totuși însăși rădăcina se prăpădește cu repeziciune din cauza veninului propriei sale otrăviri.Cât de minunat este faptul că, atunci când toată creștinătatea s-a unit pentru a opri progresul puterii mahomedane, aceasta a crescut extrem de mult în ciuda oricărei opoziții; iar acum, când toți puternicii potentați ai Europei creștine, care se simt pe deplin competenți să rezolve toate certurile și să aranjeze toate afacerile lumii întregi, se asociază pentru protecția și apărarea ei, ea se prăbușește, în ciuda tuturor grijilor lor încurajatoare."

Dl Goodell a fost ani de zile misionar în teritoriile turcești și este competent să judece starea guvernului. Mărturia sa deliberată și fără echivoc este că "puterea islamismului este frântă pentru totdeauna". Dar se spune că turcii încă domnesc! La fel spune și martorul nostru - "dar este prin simpla suferință". Ei sunt la mila creștinilor. Independența lor este ruptă.

Un alt martor.- Reverendul domn Balch, din Providence, R. I., într-un atac la adresa domnului Miller pentru că a spus că Imperiul Otoman a căzut în 1840, spune: "Cum poate un om cinstit să aibă îndrăzneala să se ridice în fața unui public inteligent și să facă o astfel de afirmație, când cea mai autentică versiune a schimbării imperiului otoman este că acesta nu a avut o fundație mai bună în ultimii cincizeci de ani, pentru că acum este reorganizat de regatele europene și este tratat ca atare cu onoare".

Dar cum se face că Europa creștină a reorganizat guvernul? De ce era nevoie de ea, dacă nu era dezorganizat? Dacă Europa creștină a făcut acest lucru, atunci ea este acum, în toate sensurile, un guvern creștin și este condusă doar nominal de sultan, ca vasal al acestora.

Această mărturie este cu atât mai valoroasă cu cât provine de la un adversar. Nu am fi putut selecta și pune laolaltă cuvinte care să exprime mai bine ideea despre starea actuală a Imperiului Otoman. Este adevărat că guvernele creștine din Europa au reorganizat imperiul turcesc, iar acesta este creația (creatura) lor. Din 1840 și până în prezent, guvernul otoman a fost sub dictatul marilor puteri ale Europei; și aproape nicio măsură a acestui guvern nu a fost adoptată și pusă în aplicare fără intervenția și dictatul aliaților; iar acest dictat a fost supus de către aceștia.

Din acest punct de vedere, politicienii au privit guvernul din 1840 încoace, după cum va arăta următorul articol:*London Morning Herald*, ‘după cucerirea orașului St. Jean d'Acre, vorbind despre starea de lucruri în Imperiul Otoman, spune: "Noi (aliații) am cucerit St. Am risipit în aer prestigiul care în ultima vreme investea ca o aureolă numele lui Mehemet Ali. Cel mai probabil, am distrus pentru totdeauna puterea acelui conducător de până acum. Dar am făcut noi ceva pentru a reda puterea Imperiului Otoman? Nu ne temem. Ne temem că sultanul a fost redus la rangul de marionetă și că sursele puterii Imperiului turc sunt complet distruse.

"Dacă supremația sultanului va fi menținută în viitor în Egipt, ne temem că va trebui să fie menținută prin intervenția neîncetată a Angliei și a Rusiei."

Ceea ce se temea *London Morning Herald* în noiembrie anul trecut, s-a realizat între timp. Sultanul s-a supus în întregime, în toate marile probleme care au apărut, dictaturii regatelor creștine din Europa.

CÂND A PLECAT INDEPENDENȚA MAHOMETANĂ DIN CONSTANTINOPOL?

Pentru a răspunde cu înțelegere la această întrebare, va fi necesar să trecem în revistă pe scurt istoria acestei puteri din ultimii câțiva ani.

De câțiva ani, sultanul a fost implicat într-un război cu Mehemet Ali, pașa al Egiptului. În 1838 a existat o amenințare de război între sultan și vasalul său egiptean. Mehemet Ali Pașa, într-o notă adresată consulilor străini, a declarat că în viitor nu va plăti niciun tribut Porții și că se considera suveran independent al Egiptului, Arabiei și Siriei.Sultanul, în mod natural înfuriat de această declarație, ar fi început imediat ostilitățile, dacă nu ar fi fost reținut de influența ambasadorilor străini și convins să amâne. Totuși, acest război a fost în cele din urmă evitat prin anunțul lui Mehemet, care a anunțat că este gata să plătească un milion de dolari, arierate ale tributului pe care îl datora Porții, și o plată efectivă de 750.000 de dolari, în luna august a aceluiași an.

În 1839, ostilitățile au început din nou și au continuat, până când, într-o bătălie generală între armatele sultanului și Mehemet, armata sultanului a fost complet distrusă, iar flota sa a fost capturată de Mehemet și dusă în Egipt. Flota sultanului a fost redusă atât de mult încât, atunci când au început ostilitățile în

august, el avea doar două nave de primă clasă și trei fregate, ca rămășițe triste ale flotei turcești puternice de odinioară. Mehemet a refuzat categoric să renunțe la această flotă și să o returneze sultanului și a declarat că, dacă puterile vor încerca să i-o ia, o va arde.

În această situație se aflau afacerile când, în 1840, Anglia, Rusia, Austria și Prusia au intervenit și au hotărât să rezolve problema, deoarece era evident că, dacă era lăsat în pace, Mehemet ar fi devenit în curând stăpân pe tronul sultanului.

Următorul extras dintr-un document oficial, care a apărut în Monitorul Otoman, 22 august 1840, va da o idee despre cursul lucrurilor în această conjunctură. Conferința despre care se vorbește a fost compusă din cele patru puteri menționate mai sus și a avut loc la Londra, la 15 iulie 1840:"Ulterior apariției disputelor la care s-a făcut aluzie și după răsturnările de situație suferite, cunoscute de toată lumea, ambasadorii marilor puteri de la Constantinopol, într-o notă oficială colectivă, au declarat că guvernele lor au fost în unanimitate de acord să ia măsuri pentru a aranja aceste diferende. Sublima Poartă, cu scopul de a pune capăt efuziunii de sânge musulman și diferitelor rele care ar rezulta dintr-o reluare a ostilităților, a acceptat intervenția marilor puteri."

Aici a fost cu siguranță o predare voluntară a problemei în mâinile marilor puteri. Dar continuă:"Prin urmare, Excelența Sa, Șeicul Effendi, Bey Likgis, a fost trimis ca plenipotențiar pentru a reprezenta Sublima Poartă la conferința care a avut loc la Londra, în scopul respectiv. După ce s-a considerat că toate eforturile zeloase ale conferințelor de la Londra în vederea soluționării pretențiilor pașei erau inutile și că singura cale publică era să se recurgă la măsuri coercitive pentru a-l reduce la ascultare în cazul în care acesta persista să nu asculte ofertele pașei, puterile au redactat și semnat, împreună cu plenipotențiarul otoman, un tratat prin care sultanul îi oferă pașei guvernarea ereditară a Egiptului și a întregii părți a Siriei care se întinde de la golful Suez până la lacul Tiberiadei, împreună cu provincia Acre, pe viață:Pașa, la rândul său, a evacuat toate celelalte părți ale stăpânirii sultanului ocupate de acesta și a returnat flota otomană. I s-a acordat un anumit interval de timp pentru a accepta aceste condiții; și, întrucât propunerile sultanului și ale aliaților săi, cele patru puteri, nu admit nicio modificare sau rezervă, în cazul în care pașa refuză să le accepte, este evident că consecințele nefaste care se vor abate asupra sa vor fi atribuite exclusiv din vina sa.

"Excelența sa, Rifat Bey, Musleshar pentru afaceri externe, a fost trimis cu un vapor guvernamental la Alexandria, pentru a-i comunica Pașa-ului ultimatumul."

Din aceste extrase reiese,

1. Faptul că sultanul, conștient de propria slăbiciune, a acceptat de bună voie intervenția marilor puteri creștine ale Europei pentru a rezolva dificultățile sale, pe care nu le putea clarifica singur.

2. Că ele (marile puteri) au fost de acord să ia măsuri pentru a rezolva dificultățile.

3. Că ultimatumul conferinței de la Londra a lăsat la latitudinea sultanului să aranjeze afacerea cu Mehemet, dacă poate. Sultanul urma să îi ofere acestuia condițiile de înțelegere. Astfel încât, dacă Mehemet accepta termenii, tot nu ar fi existat o intervenție efectivă a puterilor între sultan și Pașa.

4. În cazul în care Mehemet ar fi respins oferta sultanului, ultimatumul nu ar fi admis nicio modificare sau rezervă; marile puteri s-au angajat să îl constrângă să se supună. Prin urmare, atâta timp cât sultanul deținea ultimatumul în mâinile sale, el își păstra independența tronului său. Dar, odată ce acel document a fost supus lui Mehemet, ar fi fost pentru totdeauna în afara razei sale de acțiune pentru a controla problema. Mehemet ar fi fost cel care ar fi trebuit să spună dacă puterile ar trebui să intervină sau nu.

5. Sultanul l-a trimis pe Rifat Bey cu un vapor guvernamental (care a părăsit Constantinopolul la 5 august) la Alexandria, pentru a-i comunica lui Mehemet ultimatumul.

Acesta a fost un act guvernamental voluntar al sultanului.

Întrebarea care se pune acum este: când a fost pus oficial acest document sub controlul lui Mehemet Ali?

Următorul extras dintr-o scrisoare a unui corespondent alLondon Morning Chronicle(Cronica de dimineață de la Londra), din 18 septembrie 1840, datată Constantinopol, 27 august 1840, va răspunde la această întrebare:"Cu vaporul francez din 24, avem sfaturi din Egipt până pe 16. Ele nu arată nicio modificare în rezoluția pașei. Încrezător în valoarea armatei sale arabe și în puterea fortificațiilor care îi apără capitala, el pare hotărât să se țină de ultima variantă; și cum recurgerea la aceasta, prin urmare, nu este inevitabilă, se poate considera că orice speranță de încheiere a afacerii fără vărsare de sânge a luat sfârșit. Imediat după sosirea vaporului Cyclops cu vestea convenției celor patru puteri, Mehemet Ali, se spune, a părăsit Alexandria pentru a face un scurt tur prin Egiptul de Jos.Scopul absenței sale într-un astfel de moment era, în parte, de a evita conferințele cu consulii europeni, dar, în principal, de a încerca, prin propria sa prezență, să stârnească fanatismul triburilor de beduini și să faciliteze strângerea noilor sale legiuiri. În timpul absenței sale, vaporul guvernului turc, care ajunsese la Alexandria pe 11, cu trimisul Rifat Bey la bord, a fost pus în carantină din ordinul său și nu a fost eliberat din carantină până pe 16.Cu toate acestea, înainte de plecarea Porții și chiar în ziua în care fusese admis în

practică, funcționarul sus-menționat a avut o audiență la Pașa și i-a comunicat ordinul sultanului cu privire la evacuarea provinciilor siriene, stabilind o altă audiență pentru ziua următoare, când, în prezența consulilor puterilor europene, va primi de la acesta un răspuns definitiv și îl va informa cu privire la alternativa refuzului de a se supune; acordându-i cele zece zile care i-au fost date de convenție pentru a se decide cu privire la cursul pe care va crede că ar trebui să-l adopte."

Conform declarației de mai sus, ultimatumul a fost pus oficial în posesia lui Mehemet Ali și a fost trimis în carantină, conform ordinelor sale, în ziua de 11 august 1840.

Dar avem vreo dovadă, în afară de sosirea lui Rifat Bey la Alexandria cu ultimatumul din 11 august, că supremația otomană a murit, sau a fost moartă, în acea zi?

Citiți următoarele, de la același scriitor citat mai sus, datate, "Constantinopol, 12 august 1840:Nu pot să adaug prea multe la ultima mea scrisoare, pe tema planurilor celor patru puteri, și cred că detaliile pe care vi le-am dat atunci cuprind tot ceea ce nu s-a decis încă. Teritoriul lui Pașa, așa cum am afirmat atunci, nu se va extinde dincolo de linia Acre și nu include nici Arabia, nici Candia.Doar Egiptul va fi moștenit de familia sa, iar provincia Acre va fi considerată ca fiind pașalâc, care va fi guvernată de fiul său în timpul vieții sale, dar care va depinde ulterior de voința Porții; și chiar și aceasta din urmă îi va fi acordată doar cu condiția ca el să accepte aceste condiții și să predea flota otomană în termen de zece zile. În cazul în care nu va face acest lucru, acest pașalâc va fi tăiat. Egiptului urmează să i se ofere, încă zece zile pentru a se pronunța în acest sens, înainte de a fi folosită forța efectivă împotriva sa.

Totuși, modul de aplicare a forței, în cazul în care va refuza să se conformeze acestor termeni - dacă va fi instituită o simplă blocadă pe coastă sau dacă va fi bombardată capitala sa, iar armatele sale vor fi atacate în provinciile siriene - este un aspect care rămâne încă de aflat; nici o notă transmisă ieri de cei patru ambasadori, ca răspuns la o întrebare adresată de Poartă cu privire la planul care va fi adoptat într-un astfel de caz, nu aruncă nici cea mai mică lumină asupra acestui subiect. Pur și simplu se afirmă că au fost făcute provizii și că nu este necesar ca Divanul (Sultanul) să se alarmeze în legătură cu orice eventualitate care ar putea apărea ulterior."

Să analizăm acum această mărturie.

1. Scrisoarea este datată "Constantinopol, 12 august".

2. "Ieri", 11 august, sultanul s-a adresat în propria capitală ambasadorilor a patru națiuni creștine, pentru a afla măsurile care urmau să fie luate în legătură cu o circumstanță care afecta în mod vital imperiul său, și i s-a spus doar că "s-

au luat măsuri", dar că nu putea ști care sunt acestea și că nu trebuie să se alarmeze în legătură cu orice eventualitate care ar putea apărea ulterior!". Din acel moment, așadar, ei, nu el, se vor ocupa de asta.

Unde era independența sultanului în acea zi? A DISPĂRUT! Cine avea în mâinile sale supremația Imperiului Otoman? Marile puteri.

Prin urmare, conform calculelor anterioare, supremația otomană a plecat pe 11 august în mâinile marilor puteri creștine ale Europei.

Atunci cel de-al doilea vai a trecut, iar cea de-a șasea trâmbiță a încetat să mai sune; iar concluzia este acum inevitabilă, deoarece cuvântul lui Dumnezeu afirmă acest lucru în atâtea cuvinte: "Iată că al treilea vai vine repede".

În cele de mai sus, Josiah Litch ne-a făcut să parcurgem profeția trâmbițelor și a nenorocirilor, până la ultima. Acum dorim să remarcăm pe scurt câteva dintre evenimentele care vor avea loc sub sunetul celui de-al șaptelea înger. O expunere completă a subiectului poate fi dată într-o traistă de sine stătătoare.

AL ȘAPTELEA ÎNGER, SAU AL TREILEA ÎNGER

1. Îngerul al șaptelea este ultimul dintr-o serie de simboluri și, din acest motiv și din alte câteva, nu este același lucru cu "trâmbița lui Dumnezeu" [1 Tesaloniceni 4:16] și cu "ultima trâmbiță" [1 Corinteni 15:52], care trebuie să învie pe cei drepți.

2. Sunetul celui de-al șaptelea înger ocupă o perioadă de zile. "Dar în zilele în care se va auzi glasul celui de-al șaptelea înger" etc. Apocalipsa 10:7. Aceste zile sunt fără îndoială profetice, însemnând ani, în armonie cu timpul în care au sunat al cincilea și al șaselea înger. Dar când se aude trâmbița lui Dumnezeu, sfinții adormiți ies din mormintele lor, iar drepții cei vii sunt schimbați în nemurire, "într-o clipă, într-o clipeală de ochi", și sunt răpiți pentru a-L întâlni pe Domnul lor care coboară.

3. Sub sunetul celui de-al șaptelea înger se petrec o serie de evenimente. Așa a fost și în cazul celorlalți șase. Evenimentele celui de-al șaptelea înger acoperă în mod necesar mult timp. Printre ele găsim menționate: "Neamurile s-au mâniat" - "A venit mânia Ta" - "Timpul morților pentru ca ei să fie judecați i" - "Dă răsplată robilor Tăi, profeților, sfinților și celor care se tem de Numele Tău, mici și mari" - "Distruge-i pe cei care distrug [marginal, corup] pământul".

În timp ce putem vorbi despre profeția împlinită cu pozitivitate, am aplica profeția neîmplinită cu modestie. Totuși, putem sugera că mânia națiunilor va fi urmată imediat de mânia lui Dumnezeu, sau de ultimele șapte plăgi; [vezi Apocalipsa 15: 1;] că judecata morților nu se referă la judecata celor drepți, deoarece aceasta are loc înainte de revărsarea plăgilor, ci la judecata celor răi în

timpul celor 1000 de ani din Apocalipsa 20; că răsplata deplină a celor drepți va fi dată atunci când aceștia vor moșteni Noul Pământ, la sfârșitul celor 1000 de ani; și că, chiar în acel moment, Dumnezeu îi va distruge prin moartea a doua pe toți cei care au corupt pământul. Și de ce nu poate continua sunetul celui de-al șaptelea înger până la sfârșitul celor 1000 de ani? și al treilea vai, să acopere toate vaiurile până când păcatul și păcătoșii vor înceta să mai existe la sfârșitul celui de-al șaptelea mileniu?

J.W.

CELE DOUĂ TRONURI CARE REPREZINTĂ ÎMPĂRĂȚIILE HARULUI ȘI ALE GLORIEI

CUPRINS

CELE DOUĂ TRONURI - TRONUL TATĂLUI - TRONUL FIULUI - IMAGINEA MĂREAȚĂ - CUVÂNTUL REGAT - REGATUL ÎN MINIATURĂ - ÎMPĂRĂȚIA HARULUI - GRÂUL ȘI NEGHINA - BOABE DE MUȘTAR - PARABOLA DROJDIEI - COMOARA ASCUNSĂ - PERLA DE MARE PREȚ - REȚEAUA EVANGHELIEI - CELE ZECE FECIOARE - BINECUVÂNTĂRILE ÎMPĂRĂȚIEI - ÎMPĂRĂȚIA ESTE APROAPE - PRIMA VENIRE A DOMNULUI - A DOUA VENIRE A DOMNULUI - ÎMPĂRĂȚIA DEPLINĂ - APTITUDINEA PENTRU VIITOAREA ÎMPĂRĂȚIE.

Existența unui tron presupune existența unui regat. Așa cum prin tronuri ale Europei se înțelege regatele Europei, tot așa, atunci când Sfintele Scripturi vorbesc despre tronuri cerești, se înțelege regate cerești. Tronul harului reprezintă împărăția harului. Tronul slavei reprezintă împărăția slavei. Prezentăm aici două texte, alăturate, care vorbesc despre cele două tronuri; unul, despre tronul harului, iar celălalt, despre tronul slavei.

TRONUL HARULUI

Să ne apropiem, așadar, cu îndrăzneală de tronul harului, ca să obținem îndurare și să găsim har pentru a ne ajuta în vreme de nevoie. Evrei 4:16.

TRONUL DE GLORIE

Când va veni Fiul omului în slava Sa și toți sfinții îngeri cu El, atunci va ședea pe tronul slavei Sale. Matei 25:31.

Împărăția harului este planul lui Dumnezeu de a salva oamenii prin har. Ea a fost stabilită încă de când mila și harul au fost oferite omului căzut. Adam, Abel, Noe, Avraam și Moise au fost cu adevărat subiecți ai împărăției harului, așa cum au fost apostolii și martirii lui Isus sau cum sunt acum urmașii lui Hristos.

Împărăția gloriei este viitoare. În legătură cu instaurarea ei va fi a doua venire a lui Hristos în putere și mare slavă, pentru a învia pe cei drepți care au murit și pentru a-i schimba pe cei vii în drepți. Aceștia, cu toții nemuritori, vor fi supușii veșnici ai împărăției gloriei. În cea mai solemnă însărcinare a lui Pavel către Timotei, el asociază venirea lui Hristos și judecata finală cu împărăția nemuritoare."De aceea te învinuiesc înaintea lui Dumnezeu și a Domnului Isus Hristos, care va judeca pe cei vii și pe cei morți la arătarea și în împărăția Sa: Propovăduiește cuvântul." 2 Timotei 4:1, 2. Această împărăție va fi aranjamentul lui Dumnezeu pentru a-i glorifica și răsplăti pe drepții nemuritori,

care sunt salvați din toate națiunile, limbile și popoarele, în timpul veacurilor de probațiune umană.

Împărăția harului și împărăția gloriei sunt strâns legate între ele. Prima a fost instituită pentru a pregăti subiecții pentru cea de-a doua. Ele se întind pe durata tuturor veacurilor de la cădere, când a fost instituit planul de răscumpărare, cuprinzând viitorul etern. Două condiții ale poporului lui Dumnezeu sunt exprimate prin sintagma, împărăția cerurilor, atât de des folosită în Noul Testament. Uneori ea exprimă condiția lor prezentă, în această lume, iar alteori condiția lor viitoare, în lumea viitoare.

CELE DOUĂ TRONURI

Scripturile vorbesc clar despre două tronuri. Unul este tronul Tatălui, iar celălalt este tronul Fiului. Hristos se așează mai întâi pe tronul Tatălui, pentru a domni alături cu el în împărăția harului până când se va încheia probațiunea umană. Apoi va domni pe propriul tron pentru totdeauna, în împărăția gloriei. În aceste cuvinte emfatice, Hristos se adresează bisericii: "Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe tronul Meu, după cum și Eu am biruit și m-am așezat cu Tatăl Meu pe tronul Lui". Apocalipsa 3:21.

TRONUL TATĂLUI

Tronul Tatălui este tronul universului. David, vorbind despre acest tron, spune: "Domnul Și-a pregătit tronul în ceruri și împărăția Lui domnește peste toate". Psalmul 103:19. Daniel, vorbind despre Bătrânul zilelor, Tatăl veșnic, spune că "tronul Lui era ca o flacără de foc". Cap. 7:9. Iar Apocalipsa, vorbind despre nașterea lui Hristos și înălțarea Lui la Tatăl, spune: "Și copilul ei a fost răpit la Dumnezeu și la tronul Lui". Cap. 12:5.

Hristos va domni pe tronul Tatălui în împărăția harului până când se va încheia probațiunea umană. David, vorbind despre această domnie plină de har, spune: "Domnul a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi drept așternut al picioarelor Tale. Domnul va trimite din Sion toiagul puterii Tale. Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor tăi. Poporul Tău va fi binevoitor în ziua puterii Tale". Psalmul 110:1-3.Petru vorbește despre Hristos ca fiind "înălțat prin dreapta lui Dumnezeu". Faptele Apostolilor 2:33. Iar Pavel, vorbind despre preoția lui Hristos în sanctuarul ceresc, spune că "avem un astfel de Mare Preot, care este așezat la dreapta tronului Majestății din ceruri". Evrei 8:1. El îndeamnă biserica să privească la "Isus, autorul și desăvârșitorul credinței noastre, care, pentru bucuria care I-a fost pusă înainte, a îndurat crucea, disprețuind rușinea, și a fost așezat la dreapta tronului lui Dumnezeu". Cap. 12:2.

TRONUL FIULUI

Hristos va domni în împărăția slavei pentru totdeauna. Dumnezeu vorbește despre împărăția veșnică a Fiului Său prin robul său David în aceste cuvinte: "Sămânța lui va dăinui în veci și tronul lui ca soarele înaintea mea. Va fi întemeiat pentru totdeauna ca luna". Psalmul 89:36, 37. Iar îngerul care vorbește despre Hristos se adresează Mariei în aceste cuvinte: "El va fi mare și va fi numit Fiul Celui Preaînalt.Și Domnul Dumnezeu îi va da tronul tatălui său David și va domni peste casa lui Iacov în veci; și împărăția lui nu va avea sfârșit." Luca 1:32, 33. La sfârșitul probațiunii umane, Hristos predă împărăția harului, care are un sfârșit, 1 Corinteni 15:24-28, și primește de la Tatăl împărăția nemuritoare a slavei:

IMAGINEA

BABILON

Î.HR/Î.HR

677/538

MEDIA & PERSIA

Î.HR/Î.HR

538/531

GRECIA

Î.HR/Î.HR

331/161

ROMA

Î.HR/D.HR.

161/483

MAREA IMAGINE

Al doilea capitol din Daniel prezintă cinci regate universale care aveau să se succedă. Primele patru regate sunt pământești și perisabile. Cel de-al cincilea este nemuritor și va dăinui pentru totdeauna. Primele patru regate sunt reprezentate de marea imagine metalică, ale cărei părți sunt compuse din aur, argint, aramă și fier amestecat cu lut. Când acestea vor fi sfărâmate și îndepărtate în întregime, atunci împărăția nemuritoare va umple întregul pământ. Atragem atenția asupra textului din Daniel 2:31-45.

Versetele 31, 36: "Tu, împărate, ai văzut, și iată un chip mare. Acest chip mare, a cărui strălucire era excelentă, stătea înaintea ta; și forma lui era groaznică. Capul acestui chip era de aur fin, pieptul și brațele lui de argint, pântecele și coapsele lui de aramă, pulpele lui de fier, picioarele lui parte de fier și parte de lut. Ai văzut până când a fost tăiată o piatră fără mâini, care a lovit chipul în picioarele lui care erau de fier și de lut, și le-a sfărâmat.Atunci fierul, lutul, arama, argintul și aurul s-au sfărâmat împreună și au ajuns ca paiele din arie vara; și vântul le-a dus, încât nu s-a mai găsit loc pentru ele; și piatra care a lovit chipul s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul. Acesta este visul; și vom spune interpretarea lui înaintea regelui."

Vă rugăm să observați totuși aceste puncte din vis, înainte de a lua în considerare interpretarea. Piatra a lovit chipul în picioare, iar fierul, lutul, arama, argintul și aurul s-au sfărâmat în bucăți și vântul le-a dus departe, încât nu s-a mai găsit loc pentru ele. Nici un limbaj nu poate exprima mai complet distrugerea. Atunci, și numai atunci, piatra care a lovit chipul devine un munte mare și umple tot pământul.

Versetele 37, 38: "Tu, împărate, ești un împărat al împăraților, căci Dumnezeul cerurilor ți-a dat o împărăție, putere, tărie și slavă. Oriunde locuiesc copiii oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerului, El ți le-a dat în mâna ta și te-a pus stăpân peste toate. Tu ești [sau împărăția ta este] acest cap de aur". Babilonul a fost primul regat al imperiului universal.A fost fondat de Nimrod, strănepotul lui Noe. A se vedea Geneza 10:8, 10. A durat aproape 1.700 de ani, deși sub diferite denumiri; uneori se numea Babilon, alteori Asiria, alteori Caldeea. A continuat din vremea lui Nimrod până în cea a lui Belșațar, care a fost ultimul său rege.

Versetul 39 (prima parte): "Și după tine se va ridica o altă împărăție inferioară ție." Regatul Medo-Persan a succedat Babilonului. Vezi Cap. 5:28: "Împărăția ta [Babilonul] a fost împărțită și dată mezilor și perșilor". Medo-Persia a fost a doua împărăție universală, reprezentată prin pieptul și brațele de argint.

Versetul 39 (ultima parte): "Și o a treia împărăție de aramă, care va stăpâni peste tot pământul." În cap. 8:5, 7, 21, aflăm că Grecia a cucerit regatul medo-persan și a devenit un regat de imperiu universal. Acest lucru a avut loc sub Alexandru. Iată, așadar, cea de-a treia împărăție, care este reprezentată de arama din imagine.

Versetul 40: "Și a patra împărăție va fi tare ca fierul, căci fierul sfărâmă și supune toate lucrurile; și ca fierul care le sfărâmă pe toate acestea, le va sfărâma și le va zdrobi." Se admite în general că a patra împărăție este Roma. Era o împărăție universală care urma să sfărâme tot ceea ce o preceda. Numai Roma răspunde acestei descrieri. Aceea a avut un imperiu universal, Luca 2:1;

"Și în zilele acelea, a ieșit un decret de la Cezar Augustus ca toată lumea să fie impozitată". Cezar Augustus a fost un împărat roman. Aici avem cea de-a patra împărăție, reprezentată de picioarele de fier.

Versetul 41 (prima parte): "Și întrucât ai văzut picioarele și degetele de la picioare, o parte din lut de olar și o parte din fier, împărăția va fi împărțită." Imperiul de Vest al Romei, între anii 356 și 483 d.Hr., a fost împărțit în zece diviziuni sau regate: 1. Hunii, în Ungaria, 356 d.Hr.; 2. Ostrogoții, în Mysia, 377; 3. Vizigoții, în Pannonia, 378; 4. Francii, în Franța, 407;5. Vandalii, în Africa, 407; 6. Suevii și Alanii, în Gascoigne și Spania, 407; 7. Burgunzii, în Burgundia, 407; 8. Heruli și Rugii, în Italia, 476; 9. Saxonii și Anglii, în Britania, 476; 10. Lombarzii, în Germania, 483. Astfel, regatul a fost împărțit, așa cum a fost desemnat de cele zece degete.

Versetele 41-43 (începând cu ultima parte a versetului 41): "Dar va fi în ea din tăria fierului, pentru că ai văzut fierul amestecat cu argilă de lut. Și după cum degetele picioarelor erau parte din fier și parte din lut, tot așa împărăția va fi în parte tare și în parte zdrobită. Și întrucât ai văzut fierul amestecat cu lutul, ei se vor amesteca cu sămânța oamenilor, dar nu se vor lipi unul de altul, așa cum fierul nu se amestecă cu lutul."

Acest limbaj descrie starea regatelor în care va fi împărțită cea de-a patra împărăție. Unele dintre ele ar trebui să fie puternice ca fierul, iar altele slabe ca lutul. Totuși, așa cum fierul nu poate fi unit permanent cu lutul, tot așa regatele mai puternice nu vor putea să le anexeze la ele pe cele mai slabe într-o uniune permanentă. Nici căsătoriile mixte ale familiilor domnitoare nu vor reuși să determine aceste regate să se unească. Urmează cuvintele textelor, care indică în mod clar perioada de instaurare a împărăției nepieritoare a lui Dumnezeu:

Versetul 44: "Și în zilele acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va întemeia o împărăție care nu va fi nimicită niciodată; și împărăția nu va fi lăsată altor popoare, ci va sfărâma și va nimici toate aceste împărății și va dăinui în veci." Împărații menționați în text sunt cu siguranță cei zece împărați sau cele zece împărății ale celui de-al patrulea regat împărțit, căci ei sunt subiectul discursului.Expresia "În zilele acestor regi" nu se referă la zilele regatelor Babilonului, ale Mediei și Persiei, ale Greciei și nici la zilele Romei înainte de a fi împărțită în zece regate. Dar se referă la Roma după ce a fost împărțită în zece regate, reprezentate de cele zece degete ale chipului. Prin urmare, împărăția lui Dumnezeu nu a fost instaurată în momentul primei veniri a lui Hristos. Și nici nu putea fi înființată, conform textului, până când regatul roman nu a fost împărțit în zece regate, împărțire care a avut loc între anii 356 și 483 d.Hr. Înființarea acestui regat este, în mod evident, un eveniment viitor.

Piatra nu a lovit chipul în cap, în Babilon, nici în piept, în Media și Persia, nici în părțile laterale, în Grecia, și nici în picioare, în Roma păgână. Dar piatra a lovit

chipul în picioare. Nu putea lovi picioarele înainte ca acestea să existe, iar ele nu au existat decât la câteva sute de ani după prima venire a lui Iisus Hristos. Așteptăm încă zdrobirea chipului sau distrugerea tuturor guvernelor pământești, înainte ca piatra să devină un munte mare și să umple tot pământul, sau ca împărăția nemuritoare să fie pe deplin stabilită pe pământ.

Piatra nu are nimic în comun cu imaginea. Rețineți bine evenimentele menționate aici. Piatra sparge imaginea, iar aceasta devine ca paiele din arie vara, iar vântul o duce departe, astfel încât nu i se mai găsește loc. Toate împărățiile pământești sunt mai întâi sfărâmate și încetează să mai existe; apoi, și abia atunci, piatra umple tot pământul.

Dacă se spune că împărăția harului a fost instaurată de Domnul nostru Isus Hristos la prima Sa venire, atunci ne întrebăm: Nu avea Dumnezeu o împărăție a harului înainte de acel moment? Dacă nu, atunci Enoh, Noe, Lot, Avraam, Isaac, Iacov, Moise și profeții au pierit fără speranță; pentru că, cu siguranță, niciun om nu poate fi mântuit fără har.

Este adevărat că fraza "va sfărâma și va mistui toate aceste împărății" dă ideea că împărăția lui Dumnezeu, pentru o vreme, este contemporană cu împărățiile trecătoare. Și, având în vedere acest fapt, mulți adoptă viziunea populară despre domnia spirituală a lui Hristos, despre convertirea lumii, numită în mod obișnuit mileniul temporal.Alții, care resping domnia spirituală, presupun că au un punct de sprijin în această frază pentru mileniul mixt, domnia literală a lui Hristos pe pământ cu drepții nemuritori din toate timpurile, printre națiunile muritoare. Dar noi respingem ambele opinii, ca fiind opuse celor mai clare declarații ale Sfintelor Scripturi, și invităm atenția asupra uneia pe care o considerăm scripturală și armonioasă.

Instaurarea împărăției veșnice se face printr-o succesiune de evenimente, dintre care primul are loc înainte de distrugerea guvernelor pământești.

1. Fiul lui Dumnezeu, la sfârșitul slujbei Sale pentru păcătoși și înainte de a doua Sa apariție, va primi împărăția de la Tatăl. În al șaptelea capitol al acestei cărți profetice, citim aceste cuvinte: "Am avut vedenii în timpul nopții și iată că unul ca un Fiu al omului a venit cu norii cerului și a venit la Cel Bătrân de zile și l-au adus înaintea Lui. Și i s-a dat stăpânire, slavă și împărăție, ca toate popoarele, neamurile și limbile să-I slujească.Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, care nu va trece, iar împărăția Lui, care nu va fi nimicită." Daniel 7:13, 14. Acest limbaj descrie o tranzacție grandioasă în ceruri între Tatăl și Fiul. Fiul, la a doua sa venire în această lume, nu se apropie de Tatăl. Atât de departe, încât apostolul îl reprezintă pe Tatăl ca rămânând în cer și trimițându-și Fiul. "Și El [Tatăl] Îl va trimite pe Isus Hristos, care mai înainte v-a fost propovăduit". Faptele Apostolilor 3:20.

Cuvintele psalmistului sunt la obiect: "Cere-mi [zice Tatăl Fiului] și-ți voi da neamurile ca moștenire și marginile pământului ca stăpânire a ta. Le vei zdrobi cu un toiag de fier, le vei sfărâma ca pe un vas de olar". Psalmul 2:8, 9. Înainte de a doua venire a Fiului în această lume, El primește de la Tatăl "stăpânire, glorie și împărăție".Păgânii sunt ai Lui, și marginile pământului sunt stăpânirea Lui. Astfel, Dumnezeul cerurilor instituie împărăția prin investirea Fiului său cu autoritate regală înainte de a-l trimite să o manifeste pe pământ printre dușmanii săi.

2. După încoronarea Împăratului împăraților, cerurile care se deschid îl vor arăta pe acesta venind în măreție și glorie, conducând armatele cerului la ultimul mare conflict cu fiara, cu falsul profet și cu împărații pământului. A se vedea Apocalipsa 19. "Ochii lui erau ca o flacără de foc, iar pe capul lui erau multe coroane". "Și are pe haina și pe coapsa lui un nume scris: Împăratul împăraților și Domnul domnilor." Misiunea lui va fi atunci să "judece și să facă război".De o parte va fi fiara, împărații pământului și oștile lor, iar de cealaltă parte va fi Împăratul împăraților, urmat de toți sfinții îngeri. Armatele Cerului obțin o victorie glorioasă. "Și fiara a fost prinsă, și împreună cu ea profetul fals care făcea minuni înaintea ei, cu care îi înșela pe cei care primiseră semnul fiarei și pe cei care se închinau chipului ei.Amândoi au fost aruncați de vii într-un lac de foc care arde cu pucioasă. Iar cei rămași au fost uciși cu sabia celui care ședea pe cal, care ieșea din gura lui."

În Apocalipsa 19, vedem distrugerea completă a tuturor oamenilor răi, sau zdrobirea națiunilor în bucăți precum un vas de olar, sau chipul sfărâmat de piatră, distrus și îndepărtat cu totul, ca paiele în fața vântului. Distrugerea vrăjmașilor Domnului, reprezentați prin mai multe nume: "omul păcatului", "taina nelegiuirii" și "cel rău", este descrisă astfel de apostol - "pe care Domnul îi va mistui cu duhul gurii Sale și îi va nimici cu strălucirea venirii Sale". 2 Tesaloniceni 2:8.

3. La a doua venire a lui Hristos, drepții cei morți vor fi înviați, vor fi schimbați și, astfel, supușii împărăției veșnice vor fi făcuți nemuritori. 1 Tesaloniceni 4:14-18; 1 Corinteni 15:51, 55. Aceasta este prima înviere de la începutul mileniului.

4. Subiecții nemuritori ai împărăției se vor înălța împreună cu Domnul lor în cetatea veșnică și vor domni împreună cu el la judecata celor răi timp de o mie de ani, timp în care pământul va fi pustiu. Am văzut din mărturiile Noului Testament că toți oamenii răi vor fi distruși la a doua venire. A se vedea 2 Tesaloniceni 1:7-9; 2:7, 8; Matei 13:26-30, 37-43; 3:12; Luca 17:26-30.Profeții din Vechiul Testament descriu clar pustiirea pământului în timpul mileniului. A se vedea Isaia 6:8-11; 13:9; 24:1-3; 34:1-15; 28:21, 22; Ieremia 4:20, 27; 50:32-38; Țefania 1:2, 3; 3:6-8.

5. La sfârșitul mileniului, cei răi vor fi înviați din morți. "Dar ceilalți morți nu au mai trăit până la sfârșitul celor o mie de ani." Apocalipsa 20:5. Ei vor fi apoi distruși. "Și s-a coborât foc din cer de la Dumnezeu și i-a mistuit". Apocalipsa 20:9. Satana, toți îngerii căzuți și toți oamenii răi vor fi apoi mistuiți de focul mâniei lui Iehova.Apocalipsa 20:10; Matei 25:41; 2 Petru 2:4; Iuda 6. În conflagrația generală din acel timp, vechiul pământ și cerul atmosferic vor dispărea de pe fața Celui care stă pe tronul cel mare și alb. Apocalipsa 20:11. "Cerurile vor trece cu un zgomot mare și elementele se vor topi cu ardoare; pământul și lucrările care sunt pe el vor fi arse." 2 Petru 3:10.

6. Din pământul vechi, topit și curățat de păcat și de păcătoși, va ieși, modelat de mâna marelui Restaurator, pământul nou, liber de toate semnele blestemului. "Și am văzut un cer nou și un pământ nou, căci cerul dintâi și pământul dintâi au trecut". Apocalipsa 21:1.

La sfârșitul celor o mie de ani din Apocalipsa 20, după distrugerea finală a tuturor vrăjmașilor lui Dumnezeu, sfinții vor lua împărăția, pentru a o stăpâni pentru totdeauna, în vecii vecilor. Atunci împărăția în toate părțile sale - regele, supușii, teritoriul, orașul sfânt fiind metropola - va fi completă. Atunci piatra va fi devenit un munte mare, astfel încât să umple tot pământul.

Am văzut că instaurarea regatului nemuritor se va face printr-o succesiune de evenimente. Împărăția în prima sa etapă, când este instaurată în Ceruri, de către Dumnezeul Cerurilor, este reprezentată de o piatră tăiată din munte. Când este completă și pe deplin stabilită pe pământ, este reprezentată de un munte care umple întregul pământ. Împărăția, în starea ei de piatră, este cotemporană pentru o vreme cu împărățiile trecătoare ale acestei lumi.De aceea se spune că "va sfărâma și va mistui toate aceste împărății". Daniel 2:44. După ce acest lucru va fi realizat și pământul va fi readus la gloria sa din Eden, împărăția, stăpânirea și măreția împărăției sub tot cerul vor fi moștenirea veșnică a celor răscumpărați.

În contrast cu acest șir armonios de evenimente în stabilirea împărăției, se află punctul de vedere conform căruia împărăția va fi stabilită pe pământ la venirea lui Hristos și domnia de o mie de ani a lui Hristos cu poporul Său pe noul pământ. Acest punct de vedere îl are în mod necesar pe Satana lăsat liber pe noul pământ, după ce sfinții, cu Hristos în mijlocul lor, s-au bucurat de gloria lui timp de o mie de ani!Atunci vasta armată a lui Satana, "al cărei număr este ca nisipul mării", este înviată din morți de pe noul pământ și, cu Satana în fruntea lor, vine pe câmpurile de verdeață vie de pe întinderea noului pământ pentru a înconjura cetatea sfinților. Și pentru a încununa absurditatea acestei poziții, focul coboară din cer și mistuie marea mulțime a celor răi din toate timpurile pe noul pământ! După părerea noastră, inconsecvențele acestui punct de vedere i-au determinat pe mulți să adopte mileniul mixt și să continue cu fanteziile aproape nesfârșite ale epocii viitoare.

Dacă se obiectează că, din punctul nostru de vedere, cetatea celor răscumpărați se află pe vechiul pământ înainte de a fi regenerată prin foc, noi răspundem: Acest lucru poate fi în planul lui Dumnezeu, pentru ca toți păcătoșii să vadă ce au pierdut, pentru ca cei răscumpărați să fie martori ai erorilor acelei morți din care sunt salvați și pentru ca inteligențele adunate din univers care nu au păcătuit să fie, de asemenea, impresionate de sfințenia și demnitatea legii divine, a cărei pedeapsă este moartea.

O execuție extraordinară! Satana și toți îngerii care s-au răzvrătit împreună cu el și toți oamenii care au murit în păcatele lor, de la ucigașul Cain și până la ultimul păcătos care va refuza mântuirea, pier în lacul de foc revărsat asupra lor în timp ce se adună în jurul cetății celor răscumpărați pentru a o lua. Ce loc potrivit va fi vechea lume - cu urmele blestemului acum de două ori mai vizibile - pentru această execuție teribilă.

"În ziua aceea, picioarele Lui vor sta pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, la răsărit, și Muntele Măslinilor se va despărți în mijlocul lui spre răsărit și spre apus, și va fi o vale foarte mare." Zaharia 14:4. La sfârșitul mileniului, Domnul va sta pe muntele Înălțării Sale; și, după ce glasul Său va chema morții cei răi, muntele se va despica, lăsând o câmpie suficient de întinsă pentru a primi Noul Ierusalim.În jurul acestui oraș, Satana și forțele sale uriașe se vor aduna pentru a-l cuceri. Și chiar în momentul atacului, focul din ceruri se va pogorî asupra lor în așa măsură încât scena vastă, care acoperă în mod necesar o mare parte din suprafața vechiului pământ, este reprezentată ca un lac de foc și pucioasă. Atunci "elementele se vor topi cu ardoare, pământul de asemenea".

Dar dacă acea porțiune de pământ pe care se va odihni cetatea, după ce a fost pregătită printr-un miracol al puterii divine pentru primirea cetății iubite, va rămâne neafectată de focurile acelei zile; sau dacă pământul și cerul care se topesc, fugind de fața Celui care va ședea pe tronul cel mare și alb, Apocalipsa 20:11, vor fi îndepărtate din cetate în timpul regenerării lor prin foc, poate că nu este important pentru discuția actuală a subiectului. Oricare dintre acestea poate fi făcută prin puterea Celui care va face lucruri mai mari în marea lucrare a restituirii.

CUVÂNTUL REGAT

Apare adesea în Noul Testament și uneori se referă la mijloacele și lucrarea harului în starea prezentă; iar în alte pasaje se aplică în mod evident la starea viitoare nemuritoare. Termenii folosiți în textele în care apare cuvântul și legătura vor decide aplicarea.

Scriitorii Noului Testament, în diferite perioade, vorbesc despre împărăția nemuritoare ca fiind viitoare. Ea nu a fost instaurată atunci când Domnul nostru

i-a învățat pe ucenicii Săi să se roage: "Vie împărăția Ta". Matei 6:10. Profeții, Hristos și apostolii, toți arată bisericii înainte, spre venirea și împărăția lui Hristos, ca fiind timpul desăvârșirii credinței și speranței ei, sfârșitul ostenelilor și suferințelor ei și plinătatea bucuriilor ei. De aceea, în rugăciunea model a bisericii creștine din toate timpurile, se află cererea: "Vie împărăția Ta".

Mama copiilor lui Zebedei a înțeles că Împărăția este viitoare atunci când L-a rugat pe Domnul nostru să-i dea pe cei doi fii ai ei să șadă, "unul la dreapta și celălalt la stânga", în Împărăția Sa. Matei 20:20, 21.

Din nou, împărăția era încă viitoare când Domnul nostru a mâncat ultimul Paște cu cei doisprezece. El le-a spus: "Vă spun că nu voi bea din rodul viței de vie până când nu va veni Împărăția lui Dumnezeu". Luca 22:18.

Dar nu a înființat Hristos împărăția înainte de înălțarea Sa la cer? Chiar înainte de înălțarea Sa, ucenicii au întrebat: "Doamne, vei restaura în acest timp împărăția lui Israel?". Nu a fost înființată atunci. Atât Isus, cât și Pavel asociază împărăția cu cea de-a doua venire. Isus se adresează celor care așteaptă venirea și împărăția sa, astfel "Să vă încingeți coapsele și să vă aprindeți luminile; și voi înșivă să vă asemănați cu oamenii care îl așteaptă pe stăpânul lor, când se va întoarce de la nuntă, pentru ca, atunci când va veni și va bate, să-i deschidă îndată". Luca 12:35, 36.În acest sens, el își mângâie poporul cu aceste cuvinte prețioase: "Nu te teme, turmă mică, căci Tatăl vostru a binevoit să vă dea împărăția." Versetul 32. Și Pavel îl însărcinează solemn pe Timotei "înaintea lui Dumnezeu și a Domnului Isus Hristos, care va judeca pe cei vii și pe cei morți la arătarea și în împărăția Sa". 2 Timotei 4:1.

În anul 46 d.Hr., Pavel a făcut un turneu de predicare în Listra, Iconiu și Antiohia, "întărind (confirmând) sufletele ucenicilor și îndemnându-i să rămână în credință și că trebuie să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu prin multe necazuri". Faptele Apostolilor 14:21, 22. Această adresare nu a fost făcută la mai puțin de doisprezece ani după ziua Cincizecimii, către cei care erau deja creștini, bucurându-se de binecuvântările împărăției harului. Mai era încă înaintea lor împărăția slavei, în care trebuiau să intre prin mult necaz. Cum spun unii că împărăția a fost instaurată în ziua Cincizecimii?

Iacov adresează epistola sa fraților împrăștiați, în anul 60 d.Hr., la nu mai puțin de douăzeci și cinci de ani după ziua Cincizecimii. Aceștia se aflau cu toții în împărăția harului în acel moment, și totuși el prezintă împărăția gloriei înaintea lor ca pe o promisiune. El spune: "Ascultați, iubiții mei frați, oare nu i-a ales Dumnezeu pe săracii acestei lumi, bogați în credință, și moștenitori ai împărăției pe care a făgăduit-o celor care îl iubesc?". Iacov 2:5.

Iar apostolul Petru scrie a doua sa epistolă generală către străinii împrăștiați în Pont, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia, la nu mai puțin de treizeci de ani după

stabilirea completă a bisericii creștine. El îi îndeamnă pe cei care "obținuseră o credință la fel de prețioasă" să adauge la credința lor, virtute, cunoaștere, cumpătare, răbdare, evlavie, bunătate frățească și caritate, pentru ca să li se poată servi din belșug o intrare în împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos". 2 Petru 1:5-11.

Iar Pavel declară că "carnea și sângele nu pot moșteni împărăția lui Dumnezeu". 1 Corinteni 15:50. Acest lucru rezolvă problema că există o împărăție de care sfinții nu se vor bucura până când nu se vor îmbrăca în nemurire sau până când nu vor intra în starea de nemurire, despre care apostolul spune, în versetul 52, că este "la ultima trâmbiță".

REGATUL ÎN MINIATURĂ

Expoziția în miniatură a împărăției lui Dumnezeu de la transfigurare este menită să arate natura împărăției și când va fi instaurată. "Căci Fiul omului va veni în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele sale. Adevărat vă spun că sunt unii care stau aici și nu vor gusta moartea până nu vor vedea pe Fiul omului venind în Împărăția Sa." Matei 16:27, 28. Sau, după cum scrie în Luca: "Până când vor vedea Împărăția lui Dumnezeu". Cap. 9:27.

Această promisiune s-a împlinit curând pe munte. "După șase zile, Isus i-a luat pe Petru, pe Iacov și pe Ioan, fratele său, și i-a dus deoparte, pe un munte înalt, și s-a transfigurat înaintea lor; și fața Lui strălucea ca soarele, iar hainele Lui erau albe ca lumina. Și iată că li s-au arătat Moise și Ilie care vorbeau cu El.Atunci Petru a luat cuvântul și a zis lui Isus: "Doamne, este bine pentru noi să fim aici; dacă vrei, să facem aici trei corturi, unul pentru Tine, unul pentru Moise și unul pentru Ilie. Pe când vorbea El încă, iată că un nor strălucitor i-a umbrit; și iată că din nor a ieșit un glas care zicea: Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea; ascultați-l!". Matei 17:1-5. Observați următoarele puncte:

1. Isus Hristos a apărut în slava Sa personală. Fața Lui strălucea ca soarele, iar haina Lui era albă ca lumina.

2. Gloria Tatălui era acolo. Era un "nor luminos" al slavei divine, din care ieșea vocea Tatălui.

3. Au apărut Moise și Ilie; unul, reprezentantul sfinților care vor fi înviați la venirea lui Hristos și îmbrăcați în slavă; celălalt, Ilie, reprezentantul celor care vor fi în viață și vor fi schimbați la arătarea lui Hristos.

4. Folosirea de către apostoli a scenei. Petru a fost unul dintre martori; iar mărturia sa arată că scopul transfigurării a fost acela de a ilustra cea de-a doua venire personală și glorioasă a lui Hristos și viitoarea împărăție a gloriei, și că această împărăție va fi instaurată în perioada celei de-a doua veniri, a învierii și a trecerii celor drepți la viața nemuritoare.El spune: "Căci noi nu am urmărit

fabulații bine gândite, când v-am făcut cunoscută puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, ci am fost martori oculari ai măreției Lui. Căci El a primit de la Dumnezeu Tatăl cinste și slavă, când a venit la El un glas ca acesta din slava cea desăvârșită: Acesta este Fiul Meu preaiubitîn care Îmi găsesc plăcerea. Și acest glas care venea din ceruri l-am auzit și noi când eram cu El pe muntele cel sfânt". 2 Petru 1:16-18.

ÎMPĂRĂȚIA HARULUI

Așa cum am mai spus, împărăția harului și împărăția gloriei sunt în strânsă legătură una cu cealaltă. Scopul celei dintâi este de a pregăti subiecții pentru cea de-a doua. Și, deși sunt distincte și, în multe privințe, diferite, totuși relația dintre ele este de așa natură încât uneori sunt menționate în Noul Testament în legătură foarte strânsă. Acesta este cazul parabolei cu

GRÂUL ȘI NEGHINA

"Împărăția Cerurilor se aseamănă cu un om care a semănat sămânță bună în câmpul său; dar, pe când oamenii dormeau, a venit dușmanul său, a semănat neghină printre grâu și a plecat. Dar când a răsărit firul și a dat rod, atunci a apărut și neghina. Slujitorii gospodarului au venit și i-au zis: Domnule, n-ai semănat tu sămânță bună în câmpul tău? De unde a apărut atunci neghina? El le-a răspuns: Un vrăjmaș a făcut aceasta.Slujitorii i-au zis: Vrei să mergem noi să o adunăm? Dar el a zis: Nu; ca nu cumva, în timp ce strângeți neghina, să nu dezrădăcinați și grâul cu ea. Lăsați-le pe amândouă să crească împreună până la seceriș; iar la vremea secerișului voi spune secerătorilor: Adunați mai întâi neghina și legați-o în mănunchiuri ca să o ardeți; dar grâul strângeți-l în hambarul Meu". Matei 13:24-30.

Această parabolă se aplică la starea actuală imperfectă, când păcătoșii au nevoie și se pot bucura de mijloacele harului. Ea nu se poate aplica la starea viitoare de glorie. Cu toate acestea, există două referiri la împărăția viitoare în explicația lui Hristos la această parabolă, care sunt indicate prin cuvintele furnizate între paranteze.

"El a răspuns și le-a zis: Cel care seamănă sămânța cea bună este Fiul omului. Câmpul este lumea. Sămânța bună sunt copiii împărăției. Dar neghina sunt copiii celui rău. Dușmanul care le-a semănat este diavolul. Secerișul este sfârșitul lumii. Iar secerătorii sunt îngerii. De aceea, așa cum se adună neghina și se arde în foc, așa va fi și la sfârșitul acestei lumi.Fiul Omului va trimite pe îngerii Săi, care vor strânge de pe teritoriul împărăției Sale [viitoare] toate lucrurile care se fac vinovate și pe cei ce fac nelegiuiri și le vor arunca în cuptorul de foc. Acolo vor fi plânsete și scrâșniri de dinți. Atunci cei drepți vor străluci ca soarele în împărăția [veșnică] a Tatălui lor." Versetele 37-43.

Semănatul menționat în această pildă nu a început la prima venire a Fiului lui Dumnezeu. Atât copiii împărăției, cât și copiii celui rău au apărut cu mult înainte ca Isus să moară pentru păcătoși. Abel și Cain reprezentau cele două clase. În întreaga perioadă de la momentul apariției acestor fii ai lui Adam până la încheierea zilei harului, această parabolă are o aplicație clară și forțată.

BOABE DE MUȘTAR

"Împărăția cerurilor se aseamănă cu un grăunte de mușțar pe care l-a luat un om și l-a semănat în câmpul său; acesta este într-adevăr cea mai mică dintre toate semințele, dar când a crescut este cea mai mare dintre ierburi și devine un copac, astfel încât păsările cerului vin și se adăpostesc în ramurile lui." Versetele 31, 32. Această parabolă ilustrează în mod convingător împărăția harului, care la început îi cuprinde doar pe primii noștri părinți imediat după cădere, iar în final, în rezultatele sale mărețe, îi cuprinde pe toți cei răscumpărați din toate timpurile și din toate țările.

PARABOLA DROJDIEI

Parabola cu drojdia ascunsă în trei măsuri de făină ilustrează lucrarea harului în întreaga ființă. "Împărăția Cerurilor se aseamănă cu drojdia pe care o femeie a luat-o și a ascuns-o în trei măsuri de făină, până când totul a fost dospit". Versetul 33. Această parabolă învață sfințirea spiritului, a sufletului și a trupului pentru Dumnezeu. Apostolul exprimă acest sentiment atunci când spune: "Și însuși Dumnezeul păcii să vă sfințească pe deplin; și mă rog ca tot duhul vostru, și sufletul, și trupul, să fie păstrate fără vină până la venirea Domnului nostru Isus Hristos". 1 Tesaloniceni 5:23.

COMOARA ASCUNSĂ

"Iarăși, Împărăția Cerurilor se aseamănă cu o comoară ascunsă într-un câmp, pe care omul, după ce o găsește, o ascunde și, de bucurie, se duce și vinde tot ce are și cumpără acel câmp." Versetul 44. Această parabolă ilustrează starea de bucurie a celor care experimentează binecuvântările împărăției harului.

PERLA DE MARE PREȚ

"Din nou, împărăția cerurilor se aseamănă cu un negustor care caută perle frumoase și care, după ce a găsit o perlă de mare preț, s-a dus, a vândut tot ce avea și a cumpărat-o." Versetele 45, 46. Cumpărarea perlei de mare preț reprezintă costul imens al mântuirii prin Isus Hristos și sacrificiile care trebuie făcute pentru a o obține.

REȚEAUA EVANGHELIEI

"Din nou, Împărăția Cerurilor se aseamănă cu o plasă aruncată în mare, în care se adună tot felul de lucruri; când s-a umplut, au tras-o la țărm, s-au așezat și au adunat ce era bun în vase, dar au aruncat ce era rău. Așa va fi la sfârșitul lumii; îngerii vor ieși și vor despărți pe cei răi dintre cei drepți și îi vor arunca în cuptorul de foc; vor fi plânsete și scrâșniri de dinți." Versetele 47-50.Această parabolă arată că, deși atât oamenii buni, cât și cei răi pot fi adunați de Evanghelie și pot rămâne într-o aparentă uniune pentru un timp, așa cum a fost cazul lui Iuda și al celor unsprezece, va veni separarea finală care va arăta adevăratul caracter al tuturor.

CELE ZECE FECIOARE

În Matei 25, Împărăția Cerurilor este comparată cu o căsătorie orientală. Această parabolă ilustrează acțiunea bisericii chiar înainte, și nu după a doua venire. "Atunci împărăția Cerurilor va fi asemănată cu zece fecioare care și-au luat lămpile și au ieșit în întâmpinarea mirelui". În acest sens, Domnul nostru indică o perioadă specifică, în care lucrarea harului divin asupra minților și inimilor credincioșilor le va oferi o experiență care va fi asemănată cu o nuntă orientală.

BINECUVÂNTĂRILE ÎMPĂRĂȚIEI

Apostolul vorbește astfel despre binecuvântările împărăției harului: "Căci împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci dreptate, pace și bucurie în Duhul Sfânt". Romani 14:17. Legătura arată că Pavel aplică cuvântul împărăție la dispensația prezentă, și nu la perioada viitoare de răsplată.

Lupta mentală pentru a ne despărți de puterile întunericului și pentru a primi prin credință binecuvântările împărăției harului este descrisă astfel de Domnul nostru: "Și din zilele lui Ioan Botezătorul și până acum, împărăția cerurilor suferă violențe și cei violenți o iau cu forța". Matei 11:12. Vezi Luca 16:16.

ÎMPĂRĂȚIA ESTE APROAPE (LA ÎNDEMÂNĂ)

Ioan Botezătorul a venit să propovăduiască în pustiul Iudeii și să spună: "Pocăiți-vă, căci Împărăția Cerurilor este aproape". Matei 3:1, 2. "După ce Ioan a fost pus în temniță, Isus a venit în Galileea, propovăduind Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și zicând: Timpul s-a împlinit și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie". Marcu 1:14, 15. Și când Isus i-a trimis pe cei doisprezece la oile pierdute ale casei lui Israel, le-a spus: "Și, mergând, propovăduiți, zicând: Împărăția cerurilor este aproape". Matei 10:5-7.

Am ajuns acum la un punct foarte important în discuția acestui subiect. Mulți ne vor întâmpina aici cu părerea populară potrivit căreia împărăția a fost instaurată în momentul primei veniri. Ei vor folosi fraza: "Împărăția cerurilor este aproape", exprimată de Ioan, Isus și cei doisprezece, cu forță asupra minții celor care nu studiază subiectul în toate aspectele sale.Dar, după cum am arătat, în nici un sens al cuvântului, împărăția nu a fost instaurată în momentul primei apariții a lui Hristos. Cuvintele "împărăția cerurilor" și "împărăția lui Dumnezeu" nu au decât două semnificații: în primul rând, planul de salvare a oamenilor prin har; și, în al doilea rând, condiția și răsplata viitoare a celor salvați. Planul de mântuire, sau împărăția harului, a fost instituit imediat după cădere; iar răsplata celor salvați, sau împărăția gloriei, este viitoare.

Cuvântul grecesc tradus prin "la îndemână", așa cum este folosit de Isus, Ioan și cei doisprezece, este engizo și este definit de Greenfield după cum urmează: "A se apropia, apropiați-vă. Prin metonimie, a fi la îndemână, a fi iminent. Matei 3:2; 4:17; 10:7; Luca 10:9, 11; Marcu 1:15". Împărăția nemuritoare nu era la îndemână, conform acestei definiții sau a sensului evident al expresiei, în zilele lui Ioan și ale lui Isus.De fapt, Pavel a avertizat biserica din Tesalonic împotriva ideii că ziua lui Hristos - ziua în care vor fi distruse împărățiile pământești și va fi instaurată împărăția nemuritoare - era chiar atunci aproape. "Să nu vă clătinați curând în minte", spune apostolul, "și să nu vă tulburați, nici prin duh, nici prin cuvânt, nici prin scrisoare, ca de la noi, ca și cum ziua lui Hristos este aproape". 2 Tesaloniceni 2:2.

Cuvântul grecesc tradus "la îndemână" în acest text este enistemi, conform lui Greenfield, "a pune în, sau peste; a sta aproape, a fi la îndemână, a se apropia. 2 Tesaloniceni 2:2". În legătură cu subiectul împărăției, nu există cu adevărat nicio diferență în semnificația acestor două cuvinte grecești. Dar, îl contrazice Pavel pe Ioan, pe Isus sau pe cei doisprezece? Cu siguranță că nu.

Atunci ce au vrut să spună Ioan și Isus când au proclamat că Împărăția Cerurilor este aproape? Nu că împărăția harului urma să fie instaurată în curând. Nu; aceasta fusese instituită cu mai bine de patru mii de ani înainte de acea proclamare. Și nici nu au îndemnat la pocăință imediată pe motiv că împărăția cerurilor era aproape în sensul de a fi următoarea împărăție universală?Din acest punct de vedere, anunțul lor fervent pare să își piardă din forță. Dar,proclamația lor se referea direct la minunatele manifestări ale puterii și harului divin care urmau imediat, în timpul lucrării de confirmare a legământului; Daniel 9:27; mai întâi, de către Hristos, timp de trei ani și jumătate, și de către apostoli, Evrei 2:3, aceeași perioadă de timp.

Ioan aștepta cu nerăbdare slujba lui Isus, care a fost aprobată de Dumnezeu "prin minunile, miracolele și semnele pe care le-a făcut Dumnezeu prin El". Fapte 2:22, și a proclamat că Împărăția Cerurilor este aproape. Și Isus aștepta cu nerăbdare propria sa slujbă, precum și pe cea a apostolilor, deoarece "ei au ieșit

și au propovăduit pretutindeni, Domnul lucrând împreună cu ei și confirmând cuvântul prin semne care îi urmau", Marcu 16:20, și a proclamat că Împărăția Cerurilor este aproape.Acest punct de vedere asupra subiectului este susținut de însărcinarea dată de Domnul nostru celor șaptezeci: "Mergeți pe căile voastre. Iată, Eu vă trimit ca pe niște miei în mijlocul lupilor. Și în orice cetate veți intra și vă vor primi, mâncați ceea ce vi se pune înainte. Și vindecați pe cei bolnavi care sunt în ea și spuneți-le: Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi". Luca 10:3, 8, 9. Împărăția lui Dumnezeu, în această privință, nu poate însemna nimic mai mult și nimic mai puțin decât manifestarea puterii și a harului divin.

Și cu aceasta sunt de acord cuvintele lui Hristos adresate vrednicului scrib. "Și văzând Iisus că a răspuns cu discreție, i-a zis: Nu ești departe de împărăția lui Dumnezeu". Marcu 12:34. Acest scrib era sănătos în principiile fundamentale ale guvernării lui Dumnezeu. El trebuia doar să-L cunoască pe Hristos și puterea marii Sale mântuiri, pentru a se bucura de toate privilegiile și binecuvântările împărăției harului.

PRIMA APARIȚIE

Fariseii au presupus că împărăția lui Israel va fi stabilită atunci cu ajutorul unor spectacole exterioare. "Și când a fost întrebat de farisei când va veni împărăția lui Dumnezeu, le-a răspuns și le-a zis: "Împărăția lui Dumnezeu nu vine prin observare; nici nu vor spune: Iată aici, sau iată acolo, căci iată împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru", Luca 17:20, 21. Dar era împărăția în interiorul fariseilor necredincioși?Citirea marginală - "printre voi" - ajută la acest caz. Ce era atunci printre ei? Hristos tocmai curățase zece leproși care se arătaseră preoților, iar unul dintre ei s-a întors să dea slavă lui Dumnezeu. În mijlocul lor se aflau minunatele manifestări ale puterii și harului divin în miracolele lui Hristos; de aceea, el le-a spus fariseilor: "Împărăția lui Dumnezeu este printre voi". Lucrarea harului divin s-a manifestat în mijlocul lor.

Înșelăciunea a fost lucrarea lui Satana încă de când a înșelat-o cu succes pe Eva. El i-a determinat pe evrei să aștepte în Mesia un monarh conducător, în loc de un învățător blând și smerit și, în cele din urmă, jertfa pentru păcătoși.

A DOUA VENIRE

În momentul celei de-a doua veniri și al instaurării împărăției veșnice, oamenii vor fi, fără îndoială, la fel de înșelați în ceea ce privește natura venirii și a împărăției lui Hristos, cum au fost evreii în ceea ce privește misiunea sa la prima sa venire. Atunci el a venit ca învățător umil al poporului, încheindu-și misiunea prin faptul că s-a dat pe sine însuși ca jertfă pentru păcătoși. Evreii l-au respins pe Isus pentru că nu a corespuns așteptărilor lor deșarte.Satana i-a determinat să aștepte venirea lui Mesia cu spectacol și grandoare exterioară,

când el trebuia să vină în umilință. Iar acum, când va apărea în curând a doua oară, pe norii cerului, cu putere și mare slavă, pentru a-i învia pe drepții morți și a domni în împărăția Sa tangibilă pentru totdeauna, Satana a pregătit oamenilor amăgirea că venirea lui Hristos este spirituală, la moarte, la convertire sau la revărsarea Duhului lui Dumnezeu.Isus anticipează ereziile din vremea noastră și spune: "Vor veni zile când veți dori să vedeți una din zilele Fiului omului și nu o veți vedea. Și vă vor spune: "Vedeți aici!" sau "Vedeți acolo!" Nu mergeți după ei și nu-i urmați. Căci, precum fulgerul care luminează dintr-o parte de sub cer și strălucește în cealaltă parte de sub cer, așa va fi și Fiul omului în ziua lui". Luca 17:22-24.

În strânsă legătură cu instaurarea viitoarei împărății nemuritoare va fi a doua venire a lui Hristos cu putere și mare slavă. Acest eveniment profetic nu își are împlinirea într-o pluralitate de moduri, fiecare diferit de toate celelalte, ca în aplicațiile populare la distrugerea Ierusalimului de către armata romană, la convertire și la moarte. Aceste aplicații mistice sunt exprimate prin cuvintele Domnului nostru: "Vedeți aici, sau, vedeți acolo", în timp ce evenimentul unic și măreț al celei de-a doua veniri este ilustrat de fulgerul care străbate întregul cer.

Hristos, Regele regilor și Domnul domnilor, în slava Sa și în slava Tatălui, însoțit de toți sfinții îngeri, se va coborî. Pământul se va cutremura, iar cerurile vor străluci de slavă. Glasul Fiului lui Dumnezeu va chema pe drepții morți din mormintele lor, iar drepții cei vii vor fi schimbați. Aceștia vor fi adunați din toate părțile pământului, până la întâlnirea cu Domnul lor care coboară."Și va trimite pe îngerii Săi cu un sunet mare de trâmbiță și vor aduna pe aleșii Săi din cele patru vânturi, de la un capăt al cerului până la celălalt." Matei 24:31. Sfinții din toate timpurile și din toate țările și națiunile, vor fi în acea mare adunare. "Mulți vor veni de la răsărit și de la apus și vor ședea împreună cu Avraam, Isaac și Iacov, în Împărăția cerurilor." Matei 8:11. Aceștia vor fi supușii nemuritori ai împărăției veșnice.Dar dacă această împărăție este deja instaurată într-o biserică sau în toate bisericile creștine din zilele noastre, unde sunt acești patriarhi? Căutați cât de atent doriți printre adepții lui Luther, Calvin, Wesley sau Alex, Campbell, și cu siguranță nu-i veți găsi pe Avraam, Isaac și Iacov. Dar când morții drepți vor fi înviați cu toții și vor fi adunați acasă la odihna lor veșnică, profeții și sfinții din toate timpurile se vor întâlni în marea adunare a celor răscumpărați și se vor așeza împreună în împărăția lui Dumnezeu, cu Avraam, Isaac și Iacov în mijlocul lor.

ÎMPĂRĂȚIA DEPLINĂ

Într-un regat există, în mod necesar, un rege, supuși, un teritoriu și un guvern. Sfintele Scripturi vorbesc despre aceste părți componente ale împărăției veșnice a gloriei în termenii cei mai simpli. Hristos va fi rege, drepții nemuritori

vor fi supușii, întregul pământ restaurat din blestem va fi teritoriul, iar cetatea sfântă, Apocalipsa 21:10-25, va fi metropola și sediul guvernului.

Când Pilat l-a întrebat pe Isus: "Ești tu rege?", El a răspuns: "Pentru aceasta m-am născut". Ioan 18:37. Importanța răspunsului dat de Fiul lui Dumnezeu este mai clar văzută în lumina acestor cuvinte profetice: "Căci ni s-a născut un copil, ni s-a dat un fiu; și guvernarea va fi pe umărul lui. Și numele Lui se va chema Minunat, Consilier, Dumnezeu puternic, Tatăl veșnic, Prințul Păcii.Și nu se va sfârși niciodată creșterea guvernării și a păcii Lui, pe tronul lui David și pe împărăția Lui, pentru a o rândui și pentru a o întemeia cu judecată și cu dreptate, de acum încolo și până în veac." Isaia 9:6, 7.

Profetul reține dintr-o privire, așa cum este exprimat pe scurt, nașterea lui Hristos, învățăturile sale minunate, puterea minunilor sale și viitoarea sa domnie ca "Prinț al Păcii", care nu va avea "sfârșit". Evreii au aplicat întreaga profeție la ideile lor limitate despre venirea lui Mesia. Și majoritatea creștinilor din zilele noastre nu o extind decât foarte puțin dincolo de lucrarea harului în epoca actuală.Dar povara profeției este cu siguranță împărăția viitoare. În mod evident, ea atinge fluxul timpului la nașterea și viața lui Hristos și trece pe lângă el până la stabilirea împărăției nemuritoare și până la măreția eternă a domniei glorioase a lui Hristos.

Declarația îmbucurătoare a îngerului către neliniștita Maria este aproape o repetare a cuvintelor profetului, care îl anunță pe Hristos ca Rege în domnia nesfârșită a gloriei viitoare. După ce afirmă că numele său ar trebui să fie numit Isus, adaugă: "El va fi mare și va fi numit Fiul Celui Preaînalt. Și Domnul Dumnezeu îi va da tronul tatălui său David; și va domni peste casa lui Iacov în veci; și împărăția lui nu va avea sfârșit". Luca 1:32, 33.Hristos domnește acum în împărăția harului divin în numele oamenilor păcătoși. Dar, la sfârșitul probațiunii umane, El va preda împărăția mijlocitoare Tatălui, când domnia harului și a milei pentru o lume pierdută va lua sfârșit. "Atunci vine sfârșitul, când va preda împărăția lui Dumnezeu, adică Tatălui; când va pune jos orice stăpânire și orice autoritate și putere. Căci trebuie să domnească, până când va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale." 1 Corinteni 15:24, 25.El va primi apoi de la Tatăl împărăția veșnică a gloriei. Spune Daniel: "Am avut vedenii în timpul nopții și iată că Unul, asemenea Fiului Omului, a venit cu norii cerului și a venit la Cel Bătrân de zile și L-au apropiat de El. Și i s-a dat lui stăpânire, slavă și împărăție, ca toate popoarele, neamurile și limbile să-i slujească. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, care nu va trece, iar împărăția Lui este cea care nu va fi nimicită." Cap. 7:13, 14.Și profetul vorbește despre subiecții nemuritori și veșnici ai acestei împărății în aceste cuvinte: "Dar sfinții Celui Preaînalt vor lua împărăția și vor stăpâni împărăția pentru totdeauna, în vecii vecilor". Versetul 18.

Dar abia după ce toți cei răi de pe pământ vor fi distruși de pe el, împărăția nemuritoare a gloriei va umple întregul pământ reînnoit, care va fi moștenirea veșnică a sfinților. Atunci se vor împlini cuvintele lui David: "Încă puțină vreme și cel rău nu va mai fi; da, te vei uita cu atenție la locul lui și nu va fi. Dar cei blânzi vor moșteni pământul și se vor desfăta în belșugul păcii". Psalmul 37:10, 11. Și spre aceeași glorie și răsplată arată Hristos în predicile Sale de pe munte, când spune: "Fericiți cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul". Matei 5:5.

Profetul Daniel este asigurat de înger că "împărăția, stăpânirea și măreția împărăției sub tot cerul vor fi date poporului sfinților Celui Preaînalt, a cărui împărăție este o împărăție veșnică". Cap. 7:27. Iar marele Dumnezeu, ca răspuns la rugăciunea sinceră a lui Moise, care îi conducea pe copiii lui Israel în țara Canaanului, tipul împărăției slavei, spune: "Dar cât voi trăi, tot pământul se va umple de slava Domnului".Numeri 14:21. Isaia reia promisiunea răsplătirii și gloriei viitoare în aceste cuvinte: "Pământul va fi plin de cunoștința Domnului, precum apele acoperă marea". Cap. 11:9. Și un alt profet repetă promisiunea într-un limbaj și mai puternic: "Căci pământul se va umple de cunoștința slavei Domnului, precum apele acoperă marea". Habacuc 2:14.

APTITUDINEA PENTRU VIITOAREA ÎMPĂRĂȚIE

Dar pentru a intra în viitoarea împărăție a gloriei, trebuie să fim mai întâi în împărăția harului, împărtășind toate binecuvântările și privilegiile sale. Credinciosul Ioan aduce o mărturie care are o legătură directă cu acest subiect. El aștepta cu nerăbdare cerul nou și pământul nou, precum și cetatea sfântă, în glorioasa restituire, unde nu va exista nici durere, nici boală, nici întristare, nici moarte, ca împărăție veșnică a celor răscumpărați.Și totuși, în timp ce se afla în actuala stare de necaz, el s-a declarat ca fiind în împărăția lui Isus Hristos. "Eu, Ioan, care sunt și fratele vostru și tovarășul vostru de necaz, și în împărăția și răbdarea lui Isus Hristos, am fost în insula numită Patmos, pentru cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia lui Isus Hristos." Apocalipsa 1:9. Iubitul Ioan se afla în împărăția harului.

Iar Pavel, în epistola sa către Coloseni, în care descrie adevărata experiență creștină, vorbește despre eliberarea de sub puterea întunericului, despre o răscumpărare prin sângele lui Hristos și despre o translatare (mutare) în împărăția Sa, care se poate aplica doar la starea actuală de probă. El prezintă emanciparea din robia întunericului spiritual în lumina și libertatea fiilor lui Dumnezeu, precum și realizările pe care credincioșii le pot atinge în plinătatea înțelegerii spirituale și a tăriei, în vederea unei aptitudini morale pentru a fi părtași la moștenirea veșnică, în cuvinte care ar trebui să stârnească sufletul și să-și croiască drum spre fiecare inimă creștină.

"De aceea și noi, din ziua în care am auzit-o, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să dorim să fiți umpluți de cunoștința voii Lui în toată înțelepciunea și

înțelegerea spirituală, ca să umblați în mod vrednic de Domnul spre toată plăcerea, fiind roditori în orice lucrare bună și sporind în cunoașterea lui Dumnezeu;întăriți cu toată puterea, potrivit cu puterea Lui glorioasă, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare cu bucurie; mulțumind Tatălui, care ne-a făcut potriviți pentru a fi părtași la moștenirea sfinților în lumină; care ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a transferat în împărăția scumpului Său Fiu, în care avem răscumpărarea prin sângele Lui, adică iertarea păcatelor." Coloseni 1:9-14.Cuvintele "eliberat", "transferat" și "răscumpărare" pot exprima, de obicei, trecerea la starea nemuritoare; dar în citatul de mai sus ele exprimă puterea și lucrarea harului în legătură cu iertarea păcatelor.

Aptitudinea morală pentru viața viitoare trebuie să fie obținută în această viață. Ultima schimbare spre nemurire nu este o schimbare morală. Este pur și simplu un schimb al trupului coruptibil cu unul care va fi incoruptibil. Acest lucru este exprimat de apostol astfel: "Pentru că purtarea noastră este în ceruri, de unde îl așteptăm și pe Mântuitorul, pe Domnul Isus Hristos, care va schimba trupul nostru vrednic, ca să fie asemenea trupului Său glorios".

Schimbul naturii vrednice a păcătosului cu caracterul glorios al Fiului lui Dumnezeu trebuie să aibă loc în timpul perioadei de probă, în timp ce Hristos își pledează sângele în fața Tatălui pentru păcătos. Dacă această schimbare nu are loc în timp ce Hristos este mijlocitorul nostru, schimbarea trupului josnic nu va avea loc la a doua Sa venire. Acum, păcătosul poate, prin ascultarea de legea Tatălui și prin credința în sângele Fiului, să ajungă la aptitudinea morală pentru moștenirea sfinților în lumină.

Hainele noastre de caracter trebuie să fie curate înainte ca Hristos să se dezbrace de hainele de mediere și să se îmbrace în hainele Sale împărătești. Acum putem să ne spălăm și să fim curați; dar când medierea lui Hristos pentru păcătoși va înceta, atunci se va spune: "Timpul este aproape. Cine este nedrept, să rămână nedrept; cine este murdar, să rămână murdar; cine este drept, să rămână drept; cine este sfânt, să rămână sfânt. Și iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui". Apocalipsa 22:10-12.Și Petru îndeamnă: "De aceea, iubiților, întrucât așteptați astfel de lucruri, fiți sârguincioși, ca să fiți găsiți de El în pace, fără pată și fără vină." 2 Petru 3:14. Această spălare a sufletului de petele păcatului cere sârguință. Pavel spune că "și Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine însuși pentru ea, ca să o sfințească și să o curețe prin spălarea cu apă, prin cuvânt, ca să și-o înfățișeze ca pe o Biserică glorioasă, fără pată, fără zbârcitură și fără nimic de acest fel." Efeseni 5:25-27.

Iar Ioan vede mulțimea spălată și glorificată, care își croise drumul spre Hristos și spre Ceruri prin întunericul moral al acestei lumi și care ieșise din marele necaz în împărăția slavei. "După aceasta, am privit și iată că o mulțime mare, pe care nimeni nu o putea număra, din toate neamurile, semințiile,

popoarele și limbile, stătea în picioare înaintea tronului și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe și cu ramuri de palmier în mâini; și strigau cu glas tare, zicând: Mântuirea Dumnezeului nostru, care șade pe tron, și a Mielului!". Apocalipsa 7:9, 10."Și unul dintre bătrâni a luat cuvântul și mi-a zis: Ce sunt aceștia care sunt îmbrăcați în haine albe? Și de unde au venit ei? Iar eu i-am răspuns: Domnule, tu știi. Și el mi-a zis: Aceștia sunt cei care au ieșit din necazul cel mare și și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului." Versetele 13, 14.

J.W.

MESAJUL CELUI DE-AL TREILEA ÎNGER

De către James White

CE ESTE SEMNUL FIAREI?

Capitolul al treisprezecelea din Apocalipsa și primele cinci versete din capitolul al paisprezecelea prezintă un lanț de evenimente trecute, prezente și viitoare, până la răscumpărarea completă a celor 144.000, când vor sta pe Muntele Sionului împreună cu Mielul. Apoi, al șaselea verset al capitolului al paisprezecelea introduce mesajul celei de-a doua veniri și începe un alt lanț de evenimente legate de mesajele succesive care urmau să fie proclamate poporului lui Dumnezeu, până la momentul în care "vița de vie a pământului" va fi aruncată "în marea presă de vin a mâniei lui Dumnezeu".Cei care trăiesc în timpul împlinirii unei mari părți din capitolele treisprezece și paisprezece din Apocalipsa pot vedea că împărțirea lor ar trebui să se facă între versetele cinci și șase din capitolul paisprezece. Sfântului Ioan i-au fost arătate fiara papală, blasfemia sa și puterea sa asupra sfinților timp de 1260 de ani, care au ajuns până la aproximativ cincizeci de ani de la momentul actual (1798);el a văzut, de asemenea, cum s-a ridicat chipul fiarei, înșelăciunea și minunile sale, precum și asuprirea sfinților în ultima lor luptă măreață din timpul necazului lui Iacov, care este chiar înaintea noastră, așa cum este consemnat în ultimele opt versete din capitolul al treisprezecelea; și cât de firesc ar fi pentru el ca, în timp ce îi privea pe sfinții care așteptau în ultima lor luptă cu chipul fiarei, să îi urmeze doar cu un pas mai departe și să îi vadă pe Muntele Sion cu Mielul, în victorie, puritate și glorie, așa cum este consemnat în primele cinci versete din capitolul al paisprezecelea.Este foarte clar că versetul al cincilea încheie acest lanț și că versetul al șaselea introduce experiența noastră cu privire la a doua venire. Toți cei care cred în avânt sunt de acord că mesajul primului înger [Apocalipsa 14:6, 7] urma să se împlinească prin proclamarea celei de-a doua veniri a lui Hristos către biserică și lume. Dacă această poziție, care este atât de general adoptată, este corectă, atunci strigătele celorlalți îngeri reprezintă cu siguranță tot atâtea mesaje distincte care trebuie proclamate poporului lui Dumnezeu în această stare muritoare.Nimeni nu va susține că primul mesaj trebuia să ajungă până la venirea lui Hristos și că celelalte care "au urmat" vor fi proclamate după cea de-a doua venire; nu, nu, pentru că orice persoană sinceră va vedea și va admite că, dacă strigătul primului înger a fost conceput pentru a reprezenta proclamarea judecății viitoare, strigătele celorlalți îngeri reprezintă, de asemenea, tot atâtea mesaje distincte care vor fi date poporului lui Dumnezeu înainte de trecerea lor la nemurire.Mulți resping această poziție foarte clară și firească, pentru că, dacă o admit, vor trebui să recunoască faptul că marile mișcări importante din experiența noastră trecută, cum ar fi proclamarea din 1843, căderea bisericilor sau Babilonului și strigătul de la miezul nopții din 1844, au fost lucrarea lui

Dumnezeu și o împlinire perfectă a cuvântului Său pur. Astfel de oameni sunt lipsiți de orice regulă prin care să poată interpreta Apocalipsa 14:6-18. Pentru a putea înțelege mai bine mesajul celui de-al treilea înger, să aruncăm o scurtă privire asupra primului și celui de-al doilea.

MESAJUL PRIMULUI ÎNGER

"Și am văzut un alt înger zburând în mijlocul cerului, având Evanghelia veșnică, ca să o propovăduiască celor ce locuiesc pe pământ și oricărui neam, seminție, limbă și popor, zicând cu glas tare: Temeți-vă de Dumnezeu și dați-i slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor." Apocalipsa 14:6, 7.Mesajul acestui înger reprezintă ultima misiune de îndurare pentru lume; și ea a fost îndeplinită. Mesajul apostolic original a fost - "Dar acum poruncește tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască, pentru că El a rânduit o zi în care va judeca lumea în dreptate". Faptele Apostolilor 17:30, 31. Dar ultimul mesaj adresat lumii a fost - "Pocăiți-vă pentru că a venit ceasul [timpul] judecății Lui".Timpul era legat de acest mesaj, iar acel timp era 1843. Dumnezeu a spus prin profet: "Scrieți viziunea și faceți-o clară pe table, ca să poată alerga cel care o citește". - Habacuc 2:2. Întreaga oaste a adventului a crezut cândva că publicarea viziunilor lui Daniel și Ioan pe tablă, din care mesagerii rapizi au ținut prelegeri în 1842 și 1843, a fost o împlinire a acestei profeții; iar necredința celor care se îndoiesc acum nu dovedește că atunci ne-am înșelat cu toții.Trecerea timpului și recăderea și necredința perpetuă a adventiștilor nu a schimbat acest adevăr al lui Dumnezeu în minciună, ci rămâne în continuare adevăr. Voi, care ați participat la acest prim mesaj al îngerului, care i-ați simțit puterea și slava și i-ați văzut efectele asupra oamenilor, întoarceți-vă cu mine la întâlnirile de tabără, la conferințe și la alte întâlniri în care timpul, 1843, a fost proclamat de pe hartă. Cu câtă solemnitate, zel și încredere sfântă au proclamat timpul slujitorii Domnului.Și, o, cum cuvintele lor au căzut asupra poporului, topind inima celui mai dur păcătos; pentru că Dumnezeu era cu ei, iar Duhul Său a însoțit mesajul solemn. Cei mai spirituali și mai devotați din toate bisericile au prins flacăra și mulți dintre cei care fuseseră învățați să se închine bisericii și ministrului (conducătorului) lor, au învățat aici să se "teamă numai de Dumnezeu" și să "dea slavă Lui". Acest mesaj ne-a înțărcat de această lume și ne-a condus la picioarele lui Isus, pentru a căuta iertarea tuturor păcatelor noastre și o mântuire gratuită și deplină prin sângele lui Hristos.Dragi frați, A fost acest mesaj "din cer sau de la oameni"? Știu răspunsul vostru - "din cer", Amin. Noi am gustat atunci "din cuvântul bun al lui Dumnezeu și din puterile lumii viitoare" și nu putem, nu vrem, nu îndrăznim să renunțăm la el și să îl numim "greșeală", "lucrarea omului", "mesmerism" și "al diavolului", așa cum au făcut mulți și au căzut. "Este cu neputință" "să înnoim" pe unii ca aceștia "la pocăință, întrucât ei Îl răstignesc pentru ei înșiși pe Fiul lui Dumnezeu din nou și Îl fac de rușine în mod deschis". Vezi Evrei 6:4-6.

MESAJUL CELUI DE-AL DOILEA ÎNGER

"Și a urmat un alt înger, care zicea: "A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, pentru că a făcut să bea toate neamurile din vinul mâniei desfrânării ei"." Apocalipsa 14:8. - "Ieșiți din ea, poporul meu". Apocalipsa 18:4. Acest al doilea înger nu a plecat în misiunea sa și nu a transmis mesajul său în compania primului înger; ci el "a urmat" după ce primul a transmis povara mesajului său. Primul mesaj a fost adresat bisericilor; dar curând ziarele lor religioase au refuzat să-l publice, iar ușile lăcașurilor lor de cult au fost închise împotriva lui.În acest fel, ei au exclus "vestea veșnic bună" a împărăției viitoare; și când aceasta s-a împlinit, Isus și Duhul adevărului i-au părăsit pentru totdeauna, iar bisericile sau Babilonul au căzut. În toate aceste biserici existau câteva suflete în viață care primiseră mesajul adventului, a căror "hrană și băutură" și însăși viața lor era îndreptată să vorbească despre venirea lui Isus și despre restaurare; dar nu li s-a permis să dea această mărturie. Atunci, calea era pe deplin pregătită pentru cel de-al doilea mesaj - "Babilonul a căzut, a căzut", "Ieșiți din el, poporul meu".Fiecare credincios al adventului știe că tocmai acest mesaj l-am auzit. Nu am uitat predicile excelente care au fost ținute și publicate de Eld. Joseph Marsh și mulți alții, exact pe această temă. Nu am uitat nici efectul pe care l-a avut asupra poporului lui Dumnezeu, căci ei au ascultat mesajul și au părăsit în grabă bisericile. Această profeție s-a împlinit întocmai, la timpul și locul potrivit. Unii ne spun că Babilonul, aici, este biserica romano-catolică; dar poporul lui Dumnezeu nu era în acea biserică.Primul mesaj a fost adresat bisericilor, cam între 1840 și 1843, iar al doilea înger "a urmat", deci mesajul - "Babilonul a căzut" - "Ieșiți din el, poporul meu" - a fost în 1844. - L-am auzit cu urechile noastre, vocile noastre l-au proclamat, și întreaga noastră ființă i-a simțit puterea, iar cu ochii noștri i-am văzut efectul, iar poporul lui Dumnezeu asuprit a rupt legăturile care îl legau de diferitele secte și a reușit să scape din Babilon. Întrucât am văzut o împlinire atât de perfectă a mesajelor primului și celui de-al doilea înger în experiența noastră trecută, suntem acum pregătiți să examinăm

MESAJUL CELUI DE-AL TREILEA ÎNGER

"Și îngerul al treilea i-a urmărit, zicând cu glas tare: "Dacă cineva se va închina fiarei și chipului ei și va primi semnul ei pe frunte sau pe mână," va bea din vinul mâniei lui Dumnezeu, care este turnat fără amestec în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit cu foc și cu pucioasă, în fața sfinților îngeri și în fața Mielului. "Și fumul chinului lor se ridică în sus în vecii vecilor; și nu au odihnă nici ziua, nici noaptea, cei care se închină fiarei și chipului ei și oricine primește semnul numelui ei."AICI este răbdarea sfinților; AICI sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus", Apocalipsa 14:9-12. Fiara și chipul menționate aici sunt aceleași cu cele menționate în cap. 13:5-18; 15:2 și 16:2, la revărsarea mâniei lui Dumnezeu în cele șapte plăgi finale. Fiara papală care avea să "facă război" și să "istovească pe sfinții Celui Preaînalt", 1260 de ani, din 538 până în

1798, este cea menționată de cel de-al treilea înger.Fiara cu chip a apărut de atunci și ambele vor fi pe scenă la turnarea potirelor mâniei lui Dumnezeu în ziua cea mare a Domnului. În mesajul celui de-al treilea înger și în cap. 15 și 16, sunt aduse în vedere doar două clase. Una este asupritoare, îi persecută pe sfinți, are semnul fiarei, se închină fiarei și chipului ei și, în cele din urmă, suferă cupajele mâniei arzătoare a lui Dumnezeu.Cealaltă clasă este asuprită și împinsă, iar în așteptarea răbdătoare a venirii lui Isus, ei obțin "biruința asupra fiarei, asupra chipului ei și asupra Numărului(Marcajului) ei" și sunt pecetluiți cu pecetea Dumnezeului celui viu prin respectarea "poruncilor lui Dumnezeu". Ei, deși sunt doar o mică rămășiță, în cele din urmă triumfă și sunt văzuți pe "marea de sticlă amestecată cu foc" și pe Muntele Sionului împreună cu Mielul, cântând cântecul experienței lor și răscumpărarea lor "dintre oameni" (nu din mormânt, căci ei vor fi vii la venirea lui Hristos și vor fi schimbați), pe care nimeni altcineva din tot cerul larg "nu a putut să o învețe".Se spune despre cei care, în cele din urmă, triumfă: "Iată-i pe cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus." De asemenea, "Fericiți sunt cei care împlinesc poruncile Lui, ca să aibă dreptul la pomul vieții și să intre pe porțile cetății." Apocalipsa 22:14. "Rămășița" din sămânța femeii, sau ultima parte a bisericii chiar înainte de a doua venire, este prigonită și persecutată pentru că ține "poruncile lui Dumnezeu" și pentru că are "mărturia lui Isus Hristos". A se vedea Apocalipsa 12:17.Poruncile lui Dumnezeu menționate aici nu înseamnă nici mai mult nici mai puțin decât cele zece legi imuabile ale Sale, scrise pe două table de piatră. Dar spune contestatarul: "Te înșeli". Poruncile lui Dumnezeu înseamnă aici cerințele Noului Testament, cum ar fi pocăința, credința, botezul, etc. "Oprește-te domnule, lasă-mă să întreb - Nu sunt toate aceste cerințe incluse în "credința" sau "mărturia lui Isus Hristos"?". "O, da, recunosc că sunt".Atunci spuneți-mi care sunt "poruncile lui Dumnezeu". Ioan, într-o viziune sfântă, a văzut o companie, aici jos, aproape de sfârșitul timpului, care păstra "credința" și avea "mărturia lui Isus Hristos", în care sunt cuprinse toate cerințele Noului Testament, cum ar fi pocăința, credința, botezul, cina Domnului, spălarea picioarelor sfinților etc.; el i-a văzut, de asemenea, păzind PORUNCILE LUI DUMNEZEU".Dacă veți lăsa deoparte obiecțiile nescripturale, care au fost inventate pentru a vă îndepărta de adevărul clar al Cuvântului lui Dumnezeu în acest punct, și veți răspunde sincer la întrebare în frica lui Dumnezeu, veți spune că "poruncile lui Dumnezeu" înseamnă într-adevăr poruncile lui Dumnezeu, și nu altceva. Acest punct este bătut în cuie cu siguranță și nu puteți scăpa de el în mod corect, fără a mărturisi Sabatul zilei a șaptea, pentru că el este îmbrățișat în "poruncile lui Dumnezeu". Păzirea poruncilor pare a fi în perfectă opoziție cu "semnul fiarei", ceea ce mă determină să mă întreb

CARE ESTE SEMNUL FIAREI?

Acest semn este foarte vizibil, pe frunte sau pe mână, și nu înseamnă un semn literal, ci o profesie proeminentă, pe care toți o pot vedea și cunoaște.

Este semnul fiarei; prin urmare, este un punct proeminent al credinței religioase introduse de puterea papală, și anume respectarea primei zile a săptămânii ca zi sfântă de odihnă, în loc de ziua a șaptea.

Singurul Sabat săptămânal din Biblie este odihna din ziua a șaptea. Noul Testament nu recunoaște niciun altul. Hristos și sfinții Săi apostoli nu au vorbit despre niciun altul. Unii spun că țin prima zi în cinstea învierii lui Hristos; dar cine le-a spus să facă acest lucru? A făcut-o Isus? Nu, niciodată, și nici apostolii nu au făcut-o.Îi provocăm pe păzitorii duminicii să aducăcea mai mică dovadă din Cuvântul lui Dumnezeu pentru păstrarea primei zile a săptămânii ca zi sfântă de odihnă.Exemplul lui Hristos și al ucenicilor Săi, care au călătorit cincisprezece mile chiar în ziua învierii, și exemplul apostolului Pavel la Troa [Fapte 20:7-15] sunt suficiente pentru a arăta oricui că ei nu considerau prima zi ca fiind o zi de odihnă, ci ca fiind prima zi de lucru, așa cum Dumnezeu a dat exemplu când a făcut lumea. Atunci, cum nu există nicio dovadă pentru prima zi în Sfintele Scripturi, ne întrebăm: cine a efectuat schimbarea odihnei săptămânale din ziua a șaptea în ziua întâi?

De pe vremea apostolilor și până la Constantin, Sabatul a fost în general respectat, în timp ce prima zi era considerată o sărbătoare care nu avea o importanță sau o autoritate mai mare decât Vinerea Mare sau Joia Sfântă.

În 321, Constantin și-a publicat edictele prin care impunea respectarea primei zile în toate orașele și comunele, în timp ce oamenilor de la țară li se permitea să muncească, iar la acea vreme și după aceea, majoritatea bisericilor respectau Sabatul; prin urmare, Constantin nu a efectuat SCHIMBAREA.

Dr. Chambers spune - "Prin legile lui Constantin, făcute în 321, s-a decretat ca pe viitor duminica să fie o zi de odihnă în orașe; dar el a permis ca oamenii de la țară să își urmeze munca. În 538, consiliul din Orleans a interzis această muncă la țară". Enciclopedia. Art. Sund. Lond. 1791.

Socrate, 440 d.Hr., spune: - Există diferite obiceiuri în ceea ce privește adunarea; căci, deși toate bisericile din întreaga lume celebrează misterele sacre în ziua de Sabat, totuși alexandrinii și romanii, dintr-o veche tradiție, refuză să facă acest lucru." Socrate Eccl. hist. B. 5, cap. 21, ed. Basel.

Sf. Ieronim, într-o oratorie funerară pentru doamna Paula, la începutul secolului al V-lea, spune: "Ea, împreună cu toate fecioarele și văduvele care locuiau la Betleem într-o mănăstire cu ea, în ziua Domnului, se îndreptau cum se cuvine spre biserica sau casa lui Dumnezeu, care era aproape de chilia ei; și după ce se întorcea de acolo la locuința ei, ea însăși și toată compania ei se apucau de lucru și fiecare își îndeplinea sarcina, care era confecționarea de haine și veșminte pentru sine și pentru alții, așa cum era rânduit."

Sfântul Hrisostom, patriarhul Constantinopolului, "a recomandat auditoriului său, după ce a imprimat asupra lor și a familiilor lor ceea ce au auzit în ziua Domnului, să se întoarcă la ocupațiile și meseriile lor zilnice". Burnside (partea înflăcărată) în ziua de Sabat, p. 16. [Din tractatul despre Sabat, nr. 4].

În 538, chiar la începutul celor "patruzeci și două de luni" [1260 de ani] în care fiara papală avea să blasfemieze împotriva lui Dumnezeu și "să facă război cu sfinții și să-i învingă", "consiliul din Orleans a interzis munca la țară duminica, lucru pe care Constantin, prin legile sale, îl permitea.

Din acest moment, respectarea primei zile a fost treptat, dar cu forța, impusă oamenilor, și Sabatul a fost respins ori de câte ori erau supuși Papei ca șef al bisericii, iar în Anglia și Scoția până în secolul al XIII-lea. Apoi s-a decretat ca de duminică la prânz până luni să fie timp sfânt.

"Și el [cornul cel mic] va rosti cuvinte mari împotriva Celui Preaînalt, va obosi pe sfinții Celui Preaînalt și va gândi să schimbe vremurile și legile; și vor fi dați în mâna lui până la o vreme și vremuri și până la împărțirea timpului." Daniel 7:25.

Papa avea puterea de a schimba legile oamenilor și le-a schimbat, iar Daniel l-a văzut spunând cuvinte mari de blasfemie împotriva Celui Preaînalt și gândindu-se să schimbe legile în Dumnezeu. Sfinții, vremurile și legile au fost date în mâna lui pentru 1260 de ani. I s-a permis să calce în picioare Sabatul și pe sfinți pentru acea perioadă. Pe cei dintâi i-a făcut să-L profaneze, iar pe cei din urmă i-a omorât.

Apoi, așa cum respectarea primei zile ca zi de odihnă sfântă, în loc de ziua a șaptea, este un semn al fiarei, acesta este fără îndoială semnul menționat în mesajul solemn al celui de-al treilea înger. - Acest lucru este stabilit cu tărie prin acest fapt clar că semnul fiarei este în opoziție directă cu respectarea poruncilor lui Dumnezeu. O clasă păstrează poruncile lui Dumnezeu și, bineînțeles, ei țin Sabatul și sunt văzuți pe muntele Sionului împreună cu Mielul.Cealaltă clasă are semnul fiarei și bea din paharul nesecat al mâniei lui Dumnezeu. O, frații mei, ce subiect îngrozitor de solemn este acesta acum în fața noastră! Și ce oră va izbucni în curând peste lume ca un hoț! Niciodată nu am avut astfel de sentimente în timp ce îmi țineam stiloul în mână ca acum. - Și niciodată nu am văzut și nu am simțit importanța Sabatului așa cum o fac în acest moment. Cu siguranță că adevărul Sabatului, asemenea soarelui care se ridică de la răsărit, a crescut în lumină, în putere și în importanță până când a devenit marele adevăr de pecetluit. - Razele sale de lumină sfântă îl înveselesc și îl sfințesc pe credinciosul adevărat și îi condamnă pe cei care îl resping.

Mesajul celui de-al doilea înger a ajuns până în toamna anului 1844, unde s-a încheiat strigătul - "Ieșiți din ea, poporul meu": atunci a venit timpul pentru al

treilea. O parte din mesajul celui de-al treilea înger este - "Iată răbdarea sfinților; iată-i pe cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu" etc. Știm că timpul de așteptare răbdătoare a sfinților a fost de la dezamăgirea lor din 1844. - Ei bine, iată că a sosit și o știm cu toții. Nu putem greși aici. Știm deci că timpul pentru această a treia solie este acum.Știm, de asemenea, că timpul pentru a ține toate poruncile cum trebuie a fost din 1844, de când Dumnezeu ne-a chemat din Babilon. Dacă am fi rămas acolo, legați de slujitori și de crezuri, lumina glorioasă a Sfântului Sabat nu ar fi ajuns niciodată la noi, dar, slavă lui Dumnezeu, mesajul celui de-al doilea înger ne-a chemat afară din bisericile decăzute, unde acum suntem liberi să gândim și să acționăm pentru noi înșine în frica lui Dumnezeu.Este un fapt extrem de interesant faptul că problema Sabatului a început să fie agitată printre credincioșii de la a doua venire imediat după ce au fost chemați din biserici prin mesajul celui de-al doilea înger. Lucrarea lui Dumnezeu se mișcă în ordine. Adevărul despre Sabat a apărut exact la momentul potrivit pentru a împlini profeția. Amin.

Dumnezeu i-a condus pe copiii lui Israel în pustie timp de patruzeci de ani, după eliberarea lor din Egipt, pentru a-i umili și pentru a-i pune la încercare, pentru a ști ce era în inima lor, dacă vor ține poruncile Lui sau nu; vezi Deuteronom 8:2, și în mod similar ne-a chemat din robia bisericilor în 1844, și acolo ne-a umilit și ne-a pus la încercare, și a dezvoltat inimile poporului Său, și a văzut dacă vor ține poruncile Lui. Câțiva Caleb și Iosua mai pot aduce încă un raport bun și sunt hotărâți să "Îl urmeze pe Domnul în întregime".Mulți s-au oprit la primul mesaj al îngerului, alții la al doilea și mulți îl vor refuza pe al treilea; dar câțiva vor "urma Mielul oriunde va merge" și se vor sui și vor stăpâni țara. Chiar dacă vor trebui să treacă prin foc și sânge sau să asiste la "un timp de necaz cum nu a mai fost niciodată", ei nu vor ceda și nu vor "primi semnul fiarei", ci vor continua să lupte și vor continua războiul lor sfânt până când, cu harpele lui Dumnezeu, vor da nota victoriei pe muntele Sionului.

"Și templul lui Dumnezeu s-a deschis în ceruri și s-a văzut în templul Lui chivotul testamentului Său." Apocalipsa 11:19. A văzut Ioan chivotul celor zece porunci în cer? Da, așa mărturisește el; și nimeni dintre cei care cred în Biblie nu se va îndoi de mărturia lui și nu va spune că a căzut cumva într-o stare mesmerică și a văzut lucrurile în mod greșit. Atunci, dacă poruncile sunt păstrate în cer, cu siguranță că nu sunt abolite pe pământ.

În tip, templul lui Dumnezeu pe pământ, locul pentru chivot, era în "cel mai sfânt dintre toate", în interiorul celui de-al doilea văl (încăperi). În antitip, "templul lui Dumnezeu" "din ceruri", chivotul trebuie să fie în același loc, deoarece cele pământești erau "modele ale lucrurilor din ceruri". În cel pământesc, "cel mai sfânt dintre toate" era deschis la sfârșitul anului, doar pentru ca marele preot să intre în ziua în care curăța sanctuarul; dar "cel mai sfânt dintre toate" din "templul" ceresc nu a fost deschis până când Isus, Marele

nostru Preot, a intrat pentru a curăța sanctuarul la sfârșitul celor 2300 de zile, în 1844."Și s-a văzut în templul Său chivotul testamentului Său." Ioan nu spune că l-a văzut, deși fără îndoială că a observat întreaga tranzacție în viziune; ci că "a fost văzut". El i-a văzut pe sfinții care așteptau, după ce cele 2300 de zile s-au încheiat, privind prin credință la Marele lor Mare Preot, care stă lângă chivot în "cel mai sfânt dintre toate". Ei păzesc poruncile lui Dumnezeu; și prin credință ei văd chivotul testamentului, sau cele zece porunci, în templul din ceruri.Notează asta: Al doilea vai trecuse (11 august 1840), iar al șaptelea înger începuse să sune (în 1844), când a fost văzut chivotul testamentului. Acest lucru arată, de asemenea, că timpul pentru păstrarea corectă a tuturor poruncilor, a Sabatului cu tot cu odihnă, a fost începând cu anul 1844, când a început mesajul celui de-al treilea înger.

Mesajul celui de-al doilea înger a chemat oastea celei de-a doua veniri din diferitele secte și a format Biserica din Philadelphia, sau Biserica Iubirii Frățești, în toamna anului 1844. Acestei biserici i se spune - "Iată, am pus înaintea ta o ușă deschisă". Aceasta se referă fără îndoială la cortul mărturiei, care a fost deschis atunci, pentru ca lumina legii sfinte a lui Dumnezeu să strălucească asupra sfinților care așteptau.Acum suntem pregătiți să vedem și să simțim forța declarației celui de-al treilea înger - "Iată răbdarea sfinților; iată-i pe cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu". Experiența noastră trecută și poziția noastră prezentă sunt atât de clar marcate încât sfinții pot vedea unde se află și pot înțelege adevărul prezent și datoria prezentă.

Mânia lui Dumnezeu menționată de cel de-al treilea înger este reprezentată de ultimele șapte plăgi. "În ele s-a umplut mânia lui Dumnezeu", Apocalipsa 15:1. Cei patru îngeri [Apocalipsa 7:1,] vor ține cele patru vânturi, iar potirele mâniei lui Dumnezeu nu vor fi vărsate până când sfinții nu vor auzi "glasul puternic" al îngerului al treilea și nu vor fi pecetluiți cu pecetea Dumnezeului celui viu.

Acest înger transmite ultimul mesaj de îndurare turmei împrăștiate; prin urmare, acesta este mesajul de pecetluire. Următorul eveniment din istoria lor, care urmează imediat, este strigătul de zi și de noapte al celor aleși sau sigilați de Dumnezeu [Luca 18:7], reprezentat de strigătul puternic al celui de-al patrulea înger [Apocalipsa 14:14, 15] - "Înfige secera și seceră, pentru că a venit vremea să seceri". Mesajul de pecetluire al celui de-al treilea înger, este reprezentat de omul îmbrăcat în in, având lângă el un corn (călimară) de cerneală de scriitor, [Ezechiel 9:2-4], marcând pe cei care suspină și plâng.După ce lucrarea sa este îndeplinită, urmează șase bărbați cu arme de măcelărie, care ucid cu desăvârșire. Aceștia reprezintă mânia lui Dumnezeu în ultimele șapte plăgi. Cei pecetluiți vor fi în siguranță în acel ceas înfricoșător al măcelului; pentru că oamenii cu arme de măcel au această poruncă - "Nu vă apropiați de

niciun om pe care este semnul". Ei vor rămâne sub umbra Celui Atotputernic". "Adevărul Său" va fi "scutul și platoșa lor".

"O mie vor cădea lângă tine și zece mii la dreapta ta, dar nu se vor apropia de tine. Numai cu ochii tăi vei privi și vei vedea răsplata celor răi." Psalmul 91:7, 8. Putem vedea acum marea separare în două clase. O clasă păstrează poruncile și sunt marcate sau pecetluite cu pecetea Dumnezeului cel viu și vor fi protejate în ziua măcelului. Cealaltă clasă are un semn opus, care este al fiarei, și ei vor bea mânia lui Dumnezeu.

Dumnezeul cel viu a instituit, sfințit și binecuvântat ziua a șaptea în Eden și, cu o voce audibilă de pe muntele Sinai, a decretat că aceasta trebuie să fie respectată ca timp sfânt. Fiara a decretat ca prima zi a săptămânii să fie timp sfânt. Aici se văd cele două semne opuse. Ambele sunt vizibile, în frunte, ceea ce denotă o profesie proeminentă. Nici un punct al credinței religioase nu este atât de vizibil și atât de ușor de văzut de toți cei din jur, ca respectarea unei zile de odihnă sfântă; de aceea se spune că se află în frunte.

Dragă cititorule, te rog să iei aminte la mesajul solemn al celui de-al treilea înger. Să nu crezi că am scăpat de semnul fiarei atunci când am părăsit bisericile. Mesajul celui de-al doilea înger nu a făcut decât să ne scoată din acea cușcă, de unde suntem acum liberi să îl ascultăm pe cel de-al treilea, care, dacă va fi primit și ascultat, ne va dezbrăca de ultimul vestigiu al papismului și ne va pecetlui cu pecetea Dumnezeului viu.Dacă încă mai pretindeți că respectați prima zi a săptămânii în cinstea învierii lui Hristos, permiteți-mi să vă spun că nu aveți nicio autoritate biblică pentru a face acest lucru. Prin aceasta nu Îl onorați pe Hristos, nici învierea Lui, ci o instituție a fiarei. Nu mai îmbrățișați la pieptul vostru acest copil al "mamei desfrânatelor", ca pe un lucru sfânt, de naștere cerească.

Ne apropiem cu pași repezi de o oră îngrozitoare. Nimic altceva decât adevărul și dreptatea nu ne va salva. Trebuie să ne smerim în fața Dumnezeului cel Puternic, să ne supunem și să-L onorăm prin respectarea poruncilor Sale.

Trebuie să căutăm o iertare deplină și gratuită a tuturor fărădelegilor și greșelilor noastre, prin ispășirea lui Isus Hristos, acum, în timp ce El își pledează sângele înaintea Tatălui.

JAMES WHITE.

FRUCTE MICI

[James White]
BATTLE CREEK, MICH
PRESA CU ABURI DE LA REVIEW & HERALD 1870

CUPRINS

CĂPȘUNA – ZMEURUL - MURELE – STRUGURII –CONSERVAREA FRUCTELOR - OBSERVAȚII GENERALE - LISTA DE PREȚURI

Fructele sunt cele mai naturale și mai sănătoase alimente pentru om. Planul lui Dumnezeu a fost ca acesta să se hrănească în mare parte cu fructe. A se vedea Geneza 1.

Odată cu renunțarea la carnea de vită și mânzatca hrană de către reformatorii din domeniul sănătății, a apărut nevoia de ceva care să o înlocuiască. Nu cunoaștem nimic atât de bine adaptat pentru a satisface această nevoie ca fructele. Odată cu extinderea cererii de fructe mici din ultimii ani, a apărut o cerere de informații practice despre modul de creștere a acestora. Scopul acestei mici lucrări nu este de a aborda acest subiect în beneficiul cultivatorilor de seră sau al cultivatorilor profesioniști, ci de a răspunde nevoilor fiecărei familii.Fiecare persoană care deține o bucată de pământ, la oraș sau la țară, ar trebui să știe cum să cultive fructe mici. De aceea ne-am aventurat să dăm indicații practice în ceea ce privește cultivarea căpșunilor, zmeurei, murelor și strugurilor, evitând cu grijă complicațiile sau tot ceea ce nu ar fi benefic pentru oameni să pună în practică.

Dorința autorului este ca eforturile noastre să fie apreciate și ca ele să ducă la o mai bună introducere și la o mai bună înțelegere a cultivării fructelor mici de către reformatorii din domeniul sănătății.

CĂPȘUNA

Căpșuna nu este doar sănătoasă, ci este și un lux. Nu există un fruct mai bun decât căpșuna coaptă, proaspătă din viță.

Atunci când i se permite să primească aceeași atenție pe care fermierul o acordă porumbului său, căpșunul este foarte productiv. Fiecare tijă pătrată, într-un sezon bun, pe un sol obișnuit, va produce cel puțin o baniță de fructe foarte delicioase. J. L. Edgar, din Wright, comitatul Ottawa, Michigan, a cules în 1868 o sută șaptesprezece banițe (4122 kg) de căpșuni de piață din șaptezeci de tije pătrate. [Aceasta are un randament de două sute șaizeci și șapte de banițe la hectar (8017 kg).]Acestea îi aduceau de la trei la nouă dolari pe bucată. Un teren care va produce douăzeci de bobițe de grâu sau șaptezeci de bobițe de porumb, va produce cel puțin o sută cincizeci de bobițe de căpșuni. Cele mai mari soiuri, pe un sol bun, bine cultivat, vor produce boabe de dimensiuni enorme. Editorul de la Review and Herald, Battle Creek, a petrecut câteva săptămâni cu mine la Greenville, Montcalm Co., Michigan, în anul 1868. Într-o dimineață, a luat o

căpșună din vița mea de vie și a măsurat-o, care avea o circumferință de aproape cinci centimetri. În 1869 am cules una care avea un cerc de 15 centimetri.

Căpșunul, proaspăt cules din vie, este un fruct delicios. Este un fruct excelent pentru conserve și nu-și pierde aproape deloc din valoare atunci când este uscat. De ce să plătim atât de mult din banii noștri pentru fructe străine, când în propria noastră țară putem crește atât de ușor ceea ce este mai bun?

O recoltă mare de căpșuni poate fi așteptată în fiecare an cu la fel de multă siguranță ca o recoltă de porumb, iar oricine care poate gestiona o recoltă de porumb sau de cartofi poate cultiva căpșuni, iar cheltuielile și problemele legate de cultivarea lor, dacă sunt bine făcute, nu sunt decât cu puțin mai mari. Eminentul grădinar, domnul Pardee, spune: "În timpul multor sezoane am avut în grădina noastră de la douăzeci până la șaizeci de soiuri în același timp și, deși unele au fost relativ neproductive, costul mediu de producție a fost mai mic de cincizeci de cenți pe bucățică."

SOLUL

Cel mai bun sol pentru căpșuni este un sol adânc, bogat și nisipos, dar aproape orice sol poate fi folosit pentru a produce cele mai bune fructe. Chiar și cea mai grea argilă poate fi pregătită printr-un amestec generos de nisip sau pietriș, dacă terenul este bine drenat de apa stătătoare.

Spune Fuller, într-o lucrare despre fructele mici: "Pregătirea temeinică a solului este fundamentul însuși al succesului; prin urmare, nu ar trebui tolerat niciun sistem neglijent, cum ar fi aratul și grăpat o singură dată; ci solul ar trebui să fie nu numai arat, ci și arat în cruce, iar dacă nu este adânc în mod natural, ar trebui să fie subînsămânțat la cel puțin 16 centimetri adâncime. Dacă cultivatorul va ține cont doar de faptul că un acru (hectar) pregătit în cel mai bun mod va produce mai multe fructe decât trei sau patru acri montați așa cum se face de obicei, el va înțelege importanța de a face acest lucru bine."

În cazul în care se urmărește obținerea de fructe timpurii, trebuie aleasă o poziție înclinată spre sud. Dacă este vorba de fructe târzii, o locație înclinată spre nord.

Solul nu ar trebui să fie prea fertilizat, deoarece puterea rădăcinilor se va duce la viță de vie. Întrucât obiectul cultivării sunt fructele de pădure, nu trebuie ales un sol flămând, nici un sol foarte bogat, ci unul mediu. Un teren suficient de bogat pentru a crește porumb sau cartofi buni, este suficient de bogat pentru căpșuni, iar producția ar fi adesea foarte mult diminuată prin îmbogățire suplimentară.

Trebuie ales un teren cât mai lipsit de buruieni, rădăcini și semințe de orice fel. Este de preferat un teren nou, recent recuperat din păduri. În cazul în care terenul este jos sau situat astfel încât apa să nu se scurgă imediat după fiecare ploaie, acesta trebuie drenat bine. Terenurile grele și umede pot fi adaptate pentru căpșuni prin drenaj.

MOMENTUL STABILIRII

Primăvara și toamna sunt cele două anotimpuri în care se transplantează de obicei căpșunile. Dintre cele două, primăvara pare a fi perioada cea mai naturală, deoarece pământul este moale și umed, iar vremea este de obicei favorabilă. De la mijlocul lunii aprilie până la mijlocul lunii mai este, de obicei, cel mai bun moment pentru plantarea de primăvară. Pentru plantarea târzie, lunile august și septembrie sunt preferabile.Însămânțarea târzie are un avantaj: dacă plantele pot fi însămânțate atât de devreme încât să fie bine înrădăcinate înainte de vremea rece, ele vor produce, în general, o recoltă parțială în sezonul următor și vor fi mai bine înrădăcinate decât în cazul în care ar fi întârziat până în primăvară. Însămânțările târzii sunt considerate mai nesigure decât cele de primăvară.

TRANSPLANTAREA

Dacă este posibil, pentru această lucrare trebuie aleasă o vreme noroasă sau chiar înainte de o ploaie. În cazul în care vremea este caldă și uscată, se va proceda la fixarea cu puțin înainte de lăsarea serii.

Fermierul ar trebui să așeze plantele în rânduri la o distanță egală cu cea la care plantează porumbul și cartofii. Plantele din rânduri ar trebui să fie la o distanță de 12 până la 18 centimetri între ele. Astfel, el le poate cultiva și le poate săpa la fel de ușor ca pe cele de porumb sau cartofi. Căpșunul nu este o plantă fragedă, de grădină. O vedem adesea înflorind pe câmpurile necultivate sau pe marginea drumului.

În cazul în care terenul este limitat, ca în cazul culturilor urbane, plantele pot fi așezate în rânduri la o distanță de la 18 inci (45 cm) la doi metri, iar în rânduri la 18 inci (45 cm). În acest caz, patul trebuie să fie menținut în dealuri, fără stoloni.

Unii folosesc un diblu sau un băț ascuțit pentru transplantare, făcând o gaură mică și înghesuind rădăcinile într-o masă. Plantele vor trăi de multe ori sub acest tratament, dacă sezonul este bun, dar niciodată nu se descurcă la fel de bine. Întotdeauna ar trebui să se folosească o spatula de grădină sau o sapă, deoarece cu ajutorul acestora se poate forma o gaură care să permită răspândirea rădăcinilor și să le lase cât mai aproape de poziția în care cresc în mod natural.Trebuie avut grijă ca plantele să fie așezate la o adâncime atât de mare încât să acopere toate rădăcinile, dar nu mai adânc, deoarece, dacă coroana este acoperită, deseori putrezește. Dacă rădăcinile sunt prea lungi pentru a fi plantate fără să se dubleze sau să se fărâmițeze, trebuie tăiate capetele lor. Într-adevăr, unii susțin că tăierea capetelor rădăcinilor este benefică pentru creșterea și capacitatea portantă a plantei. Rezultatul este acela că, prin această metodă, sunt emise mai multe rădăcini în apropierea coroanei, iar din capetele tăiate iese un grup de rădăcini fibroase.

Nu este necesar să se taie rădăcinile fiecărei plante în parte, dar se poate tăia o mână de plante dintr-o singură lovitură de cuțit. Plantele astfel tăiate sunt mai ușor de plantat, iar rădăcinile sunt ușor de împrăștiat la momentul respectiv, ceea ce este destul de important, deoarece fiecare rădăcină poate produce rădăcini fără a se încurca cu altele.

Dacă vremea este secetoasă, plantele trebuie să fie umbrite în timpul căldurii zilei cu scânduri așezate de-a lungul rândurilor sau prin orice alt mijloc convenabil și, dacă este posibil, udate în fiecare seară.

CULTIVAREA

Există mai multe sisteme prevăzute în cărți decât avem timp sau spațiu pentru a le menționa. Ne vom rezuma la experiența noastră.

Desigur, a fost ales terenul cel mai liber de buruieni, dar din acest motiv, buruienile care rămân nu trebuie neglijate, pentru că ele vor deveni în curând stăpâne pe plante. Începem să cultivăm de îndată ce apar buruienile primăvara; mai întâi trecem de două ori prin rânduri cu un cultivator de cai reglabil, închis pentru a nu interfera cu plantele. Urmează apoi cu sapa, luând de pe rânduri tot ce se află în linia buruienilor lăsate de cultivator. Paturile ar trebui să fie menținute libere de buruieni prin toate mijloacele. Pentru cultivarea în oraș, bineînțeles că sapa trebuie să înlocuiască cultivatorul.

În cazul în care scopul este de a înmulți plantele, patul trebuie să fie bine plivit până când se găsesc stoloni în cale. După aceea, nu trebuie deranjate decât după ce plantele sunt recoltate toamna sau primăvara. Persoanele care adoptă această metodă vor constata că îngrijirea unui pat de căpșuni este cu puțin mai dificilă decât îngrijirea cartofilor, a porumbului sau a fasolei. Căpșunile trebuie să fie bine cultivate până în momentul înfloririi. După aceea, nu trebuie să fie deranjate decât după ce au dat rod, pentru că se distrug florile și se deteriorează boabele formate.

Trei ani portanți reprezintă perioada în care este profitabil, ca regulă generală, ca un pat să rămână fără a fi reînnoit. Dacă doriți să puneți din nou căpșuni pe același teren, acesta trebuie să fie fertilizat și cultivat cu alte culturi timp de un an sau doi, după care poate fi din nou cultivat cu căpșuni, deoarece niciun teren nu ar trebui să fie cultivat prea mult timp cu o singură cultură.

Cea mai bună metodă de fertilizare a căpșunilor este acoperirea lor toamna cu frunze de pădure, paie sau aproape orice materie vegetală. Primăvara, aceasta trebuie îndepărtată acolo unde este suficient de groasă pentru a întârzia creșterea plantelor, permițându-le să iasă prin pansament.

VARIETĂȚI

Wilson's Albany: "Mare, neregulată, conică, de culoare purpuriu închis, foarte acidă, dar bună; învelișul este ferm și suportă bine transportul. Unul dintre cele mai productive soiuri cunoscute." - Fuller.

"În cele mai bune condiții de gestionare, acest soi va avea o medie de aproximativ două sute de bobițe la hectar." - Country Gentleman.

Unul dintre cei mai buni cultivatori de lângă Boston a remarcat că, dacă se urmărește profitul, există mai mulți bani în Wilson decât în oricare altul sau în toate celelalte.

Acest soi va rodi bine singur sau intercalat printre alte soiuri.

"Wilson's Albany este singurul soi pe care toți îl recomandă ca fiind la fel de bun în toate localitățile."

Triomph de Gand. "Foarte mare, neregulată, conică, dar adesea aplatizată, de culoare purpuriu strălucitor, pulpa fermă, crocantă, cu gust mai degrabă blând. Cu o cultură bună, acest soi nu a eșuat niciodată în a da o recoltă bună." - Fuller.

"Acest soi își păstrează reputația de a fi un soi care, nu va da niciodată o recoltă bună."-Merrick.

"Triomph de Gand s-a menținut în frunte, luând în considerare mărimea, frumusețea, calitatea etc." - Note despre căpșuni.

"Triomph de Gand își păstrează locul ca o boabă care combină mărimea mare și calitatea fină." -Jurnalul de horticultură al lui Tilton.

Această boabă nu va suporta transportul maritim la fel de bine ca Wilson. Se descurcă mai bine așezat pe fiecare rând cu Wilson's Albany. În astfel de condiții, randamentul va fi mai mare, iar fructele vor deveni mai tari și mai acide datorită legăturii cu Wilson, în timp ce influența sa asupra lui Wilson va fi de a le face mai blânde.

Russell's Prolific - "Foarte mare și neregulat, rotund-conic, cu gât, roșu închis, moderat ferm, dulce și parfumat." - Fuller.

Acest soi nu suportă bine transportul, dacă este lăsat să se coacă prea mult. Ar trebui plantat în legătură cu Wilson pentru ca acesta să producă bine.

Agriculturist, și Downer's Prolific.- Foarte bun în majoritatea localităților. În unele mai puțin bune.

Col. Ellsworth.- Foarte mare, de bună calitate și produce din abundență.

Jucunda - în general de dimensiuni uriașe, excelent în stare proaspătă. Aduce mai mult pe piață decât alte tipuri, dar nu este o boabă foarte bună pentru piață, deoarece se descompune repede și devine inutilă.

ZMEURUL

Acest fruct, dacă este bine îngrijit, se va dovedi la fel de productiv și profitabil ca și căpșunul, iar îngrijirea lui este aproape la fel. Este un pic mai dificil de pornit, dar va rezista mult mai mult timp fără a fi reînnoit. Nu se poate da o regulă precisă în ceea ce privește numărul de ani în care zmeurul va rezista fără să se reînnoiască. Media generală este de zece până la cincisprezece ani, dacă este bine îngrijit.

Multe soiuri sunt prea fragede pentru a rezista la rigorile iernii nordice fără o îngrijire și o atenție sporită. Printre acestea se numără soiurile Antwerp, precum și zmeura roșie și albă obișnuită.

Zmeura neagră și soiurile sale par a fi mai rezistente. Ceea ce se spune în paginile următoare se referă la aceste soiuri.

SOLUL

"Zmeurul negru și soiurile sale reușesc atât pe soluri ușoare, cât și pe soluri grele (deși preferă cele dintâi) și în cele mai nordice, precum și în statele din sud." - Fuller.

În cazul în care solul este greu, trebuie să fie bine drenat și să se facă șanțuri, astfel încât să nu rămână apă stagnantă după ploi. Spre deosebire de cel de căpșuni, terenul trebuie să fie destul de bogat, deoarece producția de fructe de pădure depinde de creșterea trestiilor.

TRANSPLANTAREA

Ca și în cazul căpșunului, primăvara este cel mai bun moment pentru transplantarea zmeurului, deși aceasta se poate face și toamna.

"Tulpinile tuturor varietăților de zmeură sunt doar bienale, adică, tulpinile sunt produse într-un an, fructifică în anul următor și apoi mor; prin urmare, nu există plante vechi de doi sau trei ani, ca în cazul copacilor și al viței de vie, atunci când ne referim la tulpini, dar rădăcinile pot fi vechi de mai mulți ani, deoarece sunt perene. Rădăcinile vechi de un an sunt cele mai bune pentru transplantare în toate cazurile." - Fuller.

Solul trebuie pregătit în cel mai bun mod, ca și în cazul căpșunilor.

Plantele ar trebui să fie așezate la o distanță de patru până la cinci picioare între ele, ceea ce le va permite să fie cultivate în ambele sensuri, ca și în cazul porumbului.

Trebuie selectate plantele care au rădăcini fibroase din belșug, așezându-le la aceeași adâncime ca înainte, nu mai adânc. În momentul în care se pune la uscat, trestiile trebuie tăiate aproape de pământ, deoarece, dacă sunt lăsate, este nevoie de aproape toată puterea rădăcinilor pentru a forța mugurii să pornească de pe ele. Dacă se taie, rădăcina va trimite lăstari noi care vor da rod din belșug în sezonul următor. În celălalt caz, va fi nevoie de toată sau aproape toată puterea rădăcinilor pentru a susține vechile tulpini, care mor întotdeauna toamna, iar dacă nu se trimit lăstari noi, nu vor exista fructe în sezonul următor.

CULTIVAREA

Nu putem face mai bine decât să-l citățm pe domnul Fuller. El spune:"Se poate folosi un plug sau un cultivator pentru a ține buruienile jos în timpul verii, dar mențineți solul cât mai aproape de nivel; nu îngrămădiți niciodată plantele și

nu le lăsați să rămână în această situație pentru o perioadă de timp considerabilă. Un plug mic poate fi folosit pentru a sparge solul dintre rânduri ori de câte ori este necesar, dar cultivatorul trebuie trecut peste el imediat după aceea, pentru a-l nivela din nou."

"Cultivarea curată este importantă, pentru că, dacă plantele sunt sufocate de iarbă și buruieni, acestea își vor frâna creșterea, iar de umezeală vor avea de suferit nu doar trestiile fructifere, ci și cele destinate recoltei din sezonul următor."

TĂIEREA

Este necesară o tăiere redusă, cu excepția trecerii peste pământ după ce a dat roade și tăierea trestiilor care tocmai au dat rod. Cel mai bine este să nu se amâne această operațiune până în iarnă sau primăvară, așa cum fac unii, ci trebuie tăiate imediat după ce au rodit, pentru a nu aglomera noile trestii.

"Bătăturile principale ar trebui scurtate la patru sau cinci picioare, iar cele laterale la aproximativ 18 centimetri. Când sunt tăiate în acest mod, fructele vor fi mult mai mari, iar planta va produce la fel de multe sferturi ca și cum ar fi lăsat trestiile pe toată lungimea lor. În plus, de foarte multe ori, dacă nu sunt tăiate, trestiile dau mai multe fructe decât pot ajunge la maturitate și totul este pierdut."

FORMAREA

Cea mai bună metodă de formare este de a lega trestiile de țăruși de 1,5 metri lungime, înfipți ferm în pământ lângă fiecare deal. Pentru cultura în oraș pot fi adoptate și alte metode, cum ar fi pregătirea pe sârme sau în interiorul unui cerc fixat pe țăruși.

ÎNMULȚIREA

Teițele tinere trebuie folosite întotdeauna ca straturi și trebuie puse la pământ cât mai devreme în timpul sezonului, atunci când sunt suficient de mari pentru a putea fi manipulate, de exemplu de la mijlocul lunii august până la mijlocul lunii septembrie. Înmulțirea prin straturi se face prin aplecarea trestiilor tinere spre pământ și acoperirea capetelor lor cu pământ, suficient cât să împiedice vântul să le deplaseze. Dacă trestiile sunt bine acoperite, ele se înrădăcinează în general în două sau trei săptămâni.

VARIETĂȚI

În continuare sunt prezentate câteva dintre cele mai bune soiuri.

Căciula neagră a lui Doolittle. - Acesta este cel mai popular, rezistent și productiv soi de zmeur negru.

Negru american: nu este atât de suculent ca primul, iar o mare parte din boabe este compusă din semințe. Destul de productiv.

Căpșuna albă americană - se găsește adesea în stare sălbatică. Un soi foarte bun dacă este bine cultivat.

Davison's Fără spini, sau Thornless capac negru. - Bastonul acestui soi nu este acoperit de spini, așa cum sunt majoritatea, iar boabele se coc cu o săptămână sau zece zile mai devreme decât la Doolittle.

Următoarele sunt, de asemenea, soiuri bune:

Șapcă neagră Miami, Ohio Everbearing și Capac negru Seneca. Ultimul soi este cu opt sau zece zile mai târziu decât Doolittle.

Zmeura este un fruct excelent pentru a fi conservat sau uscat.

MURELE

"Murele, ca regulă generală, nu aduc pe piață un preț la fel de mare ca zmeura, dar randamentul la hectar este adesea mai mare, astfel încât profiturile vor fi aproximativ egale, deși, de regulă, nu sunt considerate un fruct la fel de profitabil ca zmeura.

CULTIVARE ȘI ÎNMULȚIRE

"Aceeași metodă de cultivare recomandată pentru zmeur se aplică și la mure. În alegerea solului, este de preferat unul mai degrabă uscat decât unul foarte umed sau umezit; nici solul nu trebuie să fie la fel de bogat ca pentru Zmeur, deoarece soiurile cultivate în general sunt plante mari, cu creștere grosieră, iar dacă solul este prea bogat, trestiile vor crește foarte mari și suculente și nu vor fi nici atât de rezistente, nici atât de productive ca cele cu o creștere moderată.De asemenea, este bine să se taie lăstarii terminali în ultima parte a lunii august sau în prima parte a lunii septembrie, pentru a opri creșterea și pentru a face ca trestiile să se coacă mai bine decât dacă ar fi lăsate să crească netulburate. Plantele trebuie să primească întotdeauna mai mult spațiu decât zmeurul, deoarece de obicei cresc mai ramificat și fac scaune mai mari. Rândurile trebuie să fie la o distanță de cel puțin doi metri între ele." - Fuller.

Ar trebui să fie legați de țăruși, la fel ca în cazul zmeurului. Este mai bine să se taie trestiile bătrâne de îndată ce au ajuns la rod, deși pot fi lăsate până la legarea lor în primăvară.

Murele se înmulțește prin drajoni, care trebuie întotdeauna tăiați dacă nu sunt necesari pentru plantare. Încolțirea trebuie să se facă întotdeauna înainte de începerea frunzelor, deoarece nu vor trăi aproape niciodată dacă se amână până după începerea frunzelor.

VARIETĂȚI

Lawton, sau New Rochelle. "Foarte mare, neregulat, rotund-oval, negru, foarte suculent și dulce când este complet copt, dar nu atinge acest punct decât la câteva zile după ce fructul a devenit negru, moment în care este foarte moale și dulce. Este un fruct puternic și viguros și foarte productiv. Fructele încep să se coacă destul de târziu și continuă mult timp, iar dacă solul nu este umed în mod natural sau dacă solul nu este acoperit cu mulci, multe dintre boabele târzii nu vor ajunge la maturitate. Bătăturile sunt destul de fragede, adesea se omoară iarna dacă nu sunt protejate."

Dorchester.-Fructul este mare, dulce, bogat și excelent, cu o aromă considerabilă de mure sălbatice. Un soi excelent și destul de rezistent."

Kittatinny.- Mare, moderat de fermă, dulce, bogată și excelentă. Foarte productivă și rezistentă."

Wilson's Early - foarte mare, negru, ferm, dulce, bogat și bun. Fructul se coace devreme, iar întreaga recoltă se maturizează în aproximativ două săptămâni." -Fuller.

STRUGURII

Ca fruct de masă, nu există, probabil, niciunul care să fie mai apreciat decât strugurii. Frumusețea, gustul și sănătatea sa se combină pentru a-l face dorit pentru cultivare. Strugurele este ușor și ieftin de cultivat, dar o bună cultivare reprezintă cea mai bună economie.

SOLUL

Un lut cu pietriș este cel mai bun pentru struguri și trebuie să fie bine drenat și cald. Dacă este posibil, ar trebui să se aleagă o situație înclinată spre sud, dar niciodată spre nord.

"Ar trebui să ne străduim întotdeauna să lucrăm temeinic la pregătirea solului înainte de a planta vița-de-vie, pentru că nu este o cultură obișnuită pe care trebuie să o plantăm, nici una care necesită un timp de semănat până la fiecare recoltă, ci este una care necesită doar o singură plantare într-o viață, dar care ne va răsplăti cu multe recolte. Există foarte puține soluri pe care o persoană cu bun simț le va selecta și care vor avea nevoie de o pregătire suplimentară decât cea care poate fi făcută cu plugul, cu adăugarea, poate, a unor drenaje inferioare.

"Dacă solul nu este bogat în mod natural, împrăștiați gunoiul de grajd la suprafață înainte de arat, apoi întoarceți-l cu plugul de suprafață și lăsați un plug de subsol să urmeze în aceeași brazdă, mărunțind subsolul. După ce solul a fost arat în acest mod, se ară în cruce în același mod; astfel se asigură o descompunere completă a solului și amestecarea gunoiului de grajd cu acesta.

"Strugurii ar trebui să fie cultivați întotdeauna în cea mai caldă și mai ferită situație, astfel încât fructele să se coacă bine înainte de îngheț." - Fuller.

PLANTAREA

Toamna este cel mai bun moment pentru plantare, deoarece solul se așează în jurul rădăcinilor, iar toate rănile făcute pe acestea în procesul de transplantare se vor vindeca, iar rădăcinile noi vor apărea adesea primăvara, înainte de momentul înmulțirii. Acestea vor fi gata să înceapă să crească de îndată ce înghețul a dispărut din pământ. Dl Fuller crede că strugurii plantați toamna vor crește cu cel puțin o treime mai mult în sezonul următor decât dacă ar fi amânat până în primăvara următoare. În cazul în care se pune în primăvară, ar trebui să se facă de îndată ce solul este pregătit.

Ca regulă generală, ar trebui să fie plantați la o distanță de șapte sau opt picioare unul față de celălalt și ar trebui să fie ținuți pe țăruși, la fel ca zmeurul și murele.

CULTIVAREA

Nu ar trebui să se folosească niciodată un plug, deoarece acesta va deranja mai mult sau mai puțin rădăcinile, ci un cultivator. Pe un sol ușor și poros, în jurul rădăcinilor ar trebui să se mențină o pătură de gunoi de grajd grosier, de paie, deoarece acesta reține umiditatea. Pe soluri grele, umede sau argiloase, nu trebuie tolerată mulcirea, deoarece reține prea multă umiditate lângă suprafață, ceea ce înrăutățește solul, iar rădăcinile de la suprafață vor fi distruse în consecință.Dimpotrivă, fața solului trebuie menținută deschisă prin amestecarea frecventă a acestuia cu sapa sau cu cultivatorul, astfel încât să admită mai ușor aerul și, odată cu el, căldura și umiditatea. Plantele de doi sau trei ani sunt cele mai bune pentru transplantare.

FORMAREA ȘI TĂIEREA

Sistemele de cultivare a strugurilor sunt atât de variate pe cât se poate imagina, dar cel care pare să se recomande ca fiind cel mai bun este următorul:

La scurt timp după plantarea strugurelui, înfigeți un țăruș în pământ, lăsând un metru sau doi metri deasupra solului. De acesta, vița de vie trebuie să fie ținută legată cu cârpe puternice, scoarță de lemn de brad sau ceva care nu va deteriora vița de vie fragedă.

În primul an de la răsărire, rădăcina trebuie să fie lăsată să trimită doar un singur lăstar, din care trebuie îndepărtați toți lăstarii laterali (lăstarii mici care pornesc de la baza fiecărei frunze). Fuller spune că trebuie să se lase fiecare parte laterală să facă o frunză înainte de a fi tăiat, apoi să se ciupească capătul de deasupra frunzei. Deoarece frunzele filtrează seva, acestea nu trebuie tăiate prea aproape. Această viță de vie, dacă este economă, va avea între patru și

șase picioare în primul an. În momentul tăierii de toamnă, această trestie trebuie tăiată până la 12 sau 18 centimetri de sol. Tunderea de toamnă trebuie făcută imediat ce frunzele cad.

În al doilea an, se pot lăsa doi lăstari să crească din acest butuc, fiecare lăstar fiind susținut de un țăruș. Acești lăstari, dacă sunt economi, vor da de obicei trei ciorchini fiecare. În cazul în care nu sunt foarte viguroși, ciorchinii trebuie tăiați imediat după ce au răsărit. Toate ramurile laterale trebuie să fie tăiate bine. Aceste vițe de vie nu trebuie lăsate să crească mai mult de șase sau opt picioare în timpul sezonului, iar în momentul tăierii de toamnă trebuie să fie reduse la cinci sau șase picioare.

În cel de-al treilea an, aceste două vițe de vie trebuie să fie legate pe țăruși separați. Lăstarii fructiferi vor porni din aceste trestii de anul trecut, ale căror capete trebuie tăiate după al cincilea sau al șaselea mugur. Acești lăstari vor da de obicei trei sau patru ciorchini fiecare. Toate ramurile laterale trebuie să fie ținute subjugate.În momentul tăierii de toamnă, brazii care au dat rod în acest an trebuie tăiați până la doi muguri de la vechea tulpină, păstrând cele două tulpini inițiale pentru vița de vie cu rod standard, permițând ca din ele să pornească în fiecare an brazii cu rod și tăindu-le în toamnă până la doi muguri de la vechea viță de vie.

În cazul în care, după mai mulți ani de rodire, trestiile devin degenerate, fructele sunt mai mici și nu mai sunt la fel de gustoase, acestea trebuie tăiate până la 12 sau 18 centimetri de sol, permițându-le să trimită doi lăstari noi ca înainte.

Vița de vie trebuie să fie dată jos de pe țăruși toamna, chiar înainte de înghețarea solului, și acoperită cu pământ, în special până la vârsta de patru sau cinci ani.

PRODUCTIVITATEA

Calculul următor este preluat din scrierile unor pomicultori practici.

Dacă sunt așezate în rânduri la o distanță de șase picioare între ele și la o distanță de opt picioare între rânduri, se pot planta aproximativ 900 de vițe de vie pe un hectar. Fiecare viță de vie va produce, în medie, o livră în al doilea an, ceea ce înseamnă 900 de lire sterline la un hectar. În al treilea an, fiecare viță de vie ar trebui să producă zece lire sterline, adică 9.000 de lire la un acru. În al patrulea an, dublul acestei cantități, adică 18.000 de lire. Foarte rar strugurii se vând cu mai puțin de zece cenți pe livră, dar mai des se vând între cincisprezece și douăzeci de cenți. Socotind la zece cenți, recolta de pe un hectar în al doilea an valorează 90 de dolari, în al treilea 900 de dolari, iar în al patrulea 1.800 de dolari.

Următoarele informații provin de la Societatea Producătorilor de Fructe, din Vestul New York-ului.

"Un membru, ale cărui vițe de vie au ajuns la maturitate, a declarat că profitul său actual este de cel puțin 1.500 de dolari pe hectar - și asta în

condițiile unui sistem de cultivare ridicat. Alte rapoarte nu au fost la fel de favorabile ca acesta, dar niciunul, chiar și în cazul unor podgorii mari, nu a fost mai mic de 500 de dolari pe acru, net."

Un pepinier din Grand Rapids, Michigan, a pus la bătaie un hectar de struguri pe acțiuni. În sezonul trecut, cota sa i-a adus 700 de dolari. Atunci i s-a oferit 700 de dolari pentru partea sa de viță-de-vie, pe care a acceptat-o.

CARE SE PROPAGĂ PRIN STRATURI

Orice viță de vie care are un lăstar tânăr care poate fi făcut să ajungă la sol poate fi stratificat, dar nu este recomandabil să se ia straturi de la vița de vie care este plantată pentru fructificare. Vița de vie dorită pentru stratificare trebuie tăiată toamna. Dar trebuie să rămână un nou lăstar, care trebuie tăiat la o înălțime cuprinsă între 1,5 și 1,6 metri.

În primăvara următoare, săpați un șanț la fel de lung ca vița de vie care urmează să fie așezată în straturi și îndoiți-o în șanț, fixând-o în această poziție cu ajutorul unor bețe încovoiate sau așezând pietre pe ea la anumite intervale. Lăsați vița de vie să rămână în această poziție până când lăstarii pornesc din ea la patru sau cinci centimetri. Apoi se taie toți, cu excepția a cinci sau șase, distribuindu-i în mod egal de-a lungul viței de vie. După ce s-a decis ce lăstari trebuie să rămână, se înfige un țăruș robust în fiecare dintre ei și, de îndată ce au cinci sau șase centimetri, se leagă de țăruși.În acest moment, se trage puțin pământ peste strat, acoperindu-l cu aproximativ un centimetru. La intervale de o săptămână sau zece zile, se poate pune mai mult pământ până când șanțul este umplut. Dacă se umple cât timp lăstarii sunt foarte tineri, se va provoca putrezirea părții aflate sub pământ. Toți lăstarii trebuie ținuți legați de țăruși, iar dacă unul dintre ei pare să preia conducerea și să-și însușească mai mult decât partea sa de sevă, trebuie tăiat.În cazul în care din fiecare rădăcină nu se dorește decât o singură plantă, se poate lăsa vița de vie să rodească. Aceasta poate fi tratată după cum urmează: Se lasă un lăstar în plus să pornească din rădăcină primăvara. De îndată ce a crescut suficient de mult pentru a se apleca fără să se rupă, săpați o mică gaură lângă capătul acestui lăstar. Acoperiți-o ușor, lăsând vârful lăstarului să iasă din pământ. În primăvara următoare se va forma o rădăcină suficientă pentru a putea fi transplantată.

VARIETĂȚI

Următoarea descriere a soiurilor este preluată din Fuller's Grape Culturist (Cultivatorul de struguri).

Delaware.- "Ciorchină medie, foarte compactă și, în general, cu umeri. Pielița este subțire, de o frumoasă culoare roșu închis la maturitate. Pulpa este fragedă și suculentă, cu puțină pulpă, extrem de dulce, dar vioaie și vințoasă. Vița de vie este foarte rezistentă, moderat viguroasă și productivă. Se coace la începutul lunii septembrie. Dacă aș putea avea un singur soi pentru uz propriu,

acesta ar fi cu siguranță Delaware, deoarece este cel mai aromat strugure autohton cunoscut."

Concord.- "Concord este, fără îndoială, cel mai profitabil strugure pentru piață. Acesta crește și produce recolte abundente în situații și pe soluri în care unele dintre soiurile mai delicate ar eșua complet. Ciorchinii sunt compacți, mari și cu umeri. Coaja este subțire, adesea foarte subțire. Pulpa este moderat de suculentă și dulce. Pulpa este destul de fragedă atunci când este complet coaptă. Foarte rezistentă și viguroasă. Se coace între 10 și 20 septembrie."

Clinton: "Vița de vie este atât de rezistentă și viguroasă încât reușește adesea în localități unde toate celelalte eșuează. Nu ar trebui să fie plantată pe cel mai bogat sol, deoarece este în mod natural o viță de vie rampantă, iar atunci când este plantată pe un sol bogat este aproape incontrolabilă. Ciorchinii sunt de mărime medie, de obicei cu umeri. Boabele sunt mijlocii, rotunde, negre, suculente și picante. Se coace între 15 și 25 septembrie."

Iona - "Este o viță de vie puternică și viguroasă, cu articulații scurte și foarte rezistentă. Ciorchinii sunt mari, cu umeri, compacți. Boabele sunt mari și rotunde, cu pielița subțire, de culoare roșie palidă, cu mici vene de culoare roșie intensă la început, care se transformă în roșu închis la maturitate. Gust dulce și vioi. Se coace între 10 și 20 septembrie."

Hartford Prolific.- Extrem de productivă și rezistentă și, dacă vița de vie nu este tăiată sever, iar vara nu se controlează trestiile tinere de rod, ciorchinii vor fi desprinși, iar fructele se vor scutura destul de ușor. Ciorchinii sunt mari, cu umeri, compacți. Boabele sunt mari, rotunde, dulci și suculente. Se coace în prima săptămână din septembrie."

Isabella.-Prea bine cunoscut pentru a avea nevoie de o descriere. Foarte delicată. Nu se coace decât târziu și, din acest motiv, nu se poate folosi în majoritatea localităților nordice. Reușește bine în vestul statului New York, dar nu și în Michigan.

Ar mai putea fi menționate și alte varietăți, dar cele de mai sus sunt principalele categorii practice.

CONSERVAREA FRUCTELOR

Căpșunile, zmeura, murele, afinele, cireșele și strugurii pot fi conservate în siguranță printr-un procedeu similar. Recomandăm cutia de sticlă, cu sigiliu automat. Am folosit cu succes conservele Mason, Dexter și Hero.

1. Curățați fructele cu atenție și scoateți tot ce este putred, cum ar fi boabele, tulpinile sau frunzele, lăsând fructele curate și proaspete.

2. Se face un sirop dintr-un litru de apă și aproximativ o livră de zahăr, mai mult sau mai puțin, în funcție de aciditatea fructelor; se încălzește într-un cazan de porțelan; când fierbe se adaugă fructe de pădure cât să umple patru cutii de un litru și se lasă pe foc până când fructele sunt bine încălzite.

3. Se curăță conservele, se așază pe un prosop împăturit, umezit în apă rece, și se umplu complet cu fructele încălzite. Treceți cu o lingură pe pereții

cutiei pentru a da drumul aerului care poate rămâne printre fructe. Aveți grijă să umpleți complet cutia înainte de a o închide, pentru a exclude aerul. La început se înșurubează capacul cât mai mult posibil; pe măsură ce se răcește, se continuă să se înșurubeze cât mai mult posibil.

4. Când conservele sunt reci, puneți-le într-un loc întunecos, uscat și răcoros. Acestea trebuie examinate zilnic timp de câteva săptămâni pentru a vedea dacă se păstrează bine. Dacă fructele prezintă semne de fermentație, trebuie scaldate din nou și fixate cu grijă în conservă.

Piersicile, perele și gutuile pot fi tăiate în sferturi, în jumătăți sau folosite întregi. După ce sunt tăiate, trebuie să fie aruncate în apă rece pentru a-și păstra culoarea naturală, apoi puse în sirop la fiert, la fel ca fructele mici. Trebuie fierte până când se poate trece cu un pai prin ele. Apoi se umple cu grijă cu fructele în cutie, se toarnă siropul și se închide ca în cazul fructelor mici.

Roșiile pot fi conservate în ulcioare de piatră, deși sunt preferabile conservele de sticlă. Nu au nevoie de un sirop de zahăr și apă și sunt atât de suculente încât lichidul poate fi redus prin fierbere. Căpșunile au fost considerate fructe foarte greu de conservat în conserve. Este probabil cel mai dificil. Dar dacă sugestiile de mai sus sunt urmate cu atenție, nu avem nicio îndoială că acest fruct va fi conservat cu succes.Facem această afirmație pe baza autorității mai multor practicieni, care se potrivește cu propria noastră experiență. Avem la îndemână, într-o stare perfectă de conservare, aproximativ treizeci de cutii de conserve din Strawberry, puse la păstrare de doamna W., la Greenville, Michigan, de șapte luni.

Am pus, în total, în vara anului 1869, aproximativ patru sute de litri de fructe, în modul descris mai sus, și, cu excepția câtorva litri, toate s-au păstrat foarte bine.

Următoarele informații referitoare la conservele de fructe sunt preluate dintr-un articol de W. C. Gage, Health Reformer (Reformatorul în domeniul sănătății) din august 1869:

CONSERVAREA

"Cea mai bună metodă de conservare a fructelor cu toată aroma lor originală este prin închiderea ermetică a acestora în cutii de conserve pregătite în acest scop; acestea trebuie să fie din sticlă sau gresie, deoarece acizii fructelor acționează chimic asupra staniolului și a altor metale, distrugând adesea aroma fructelor și, uneori, făcându-le foarte nesănătoase. Se pot folosi cu succes fie conservele cu sigiliu automat, fie cele care necesită ceară, dar probabil că primele sunt mai bune pentru cei cu puțină experiență și sunt, fără îndoială, mai convenabile. Dintre acestea, există mai multe variante posibile pentru public, toate fiind foarte recomandate și, fără îndoială, toate bune.

SELECTAREA FRUCTELOR

Acest lucru trebuie făcut cu cea mai mare atenție. Unele soiuri nu pot fi conservate deloc, dacă nu sunt puse la conservă atunci când sunt perfect proaspete, iar succesul este mai sigur pentru toate tipurile dacă se ține cont de acest aspect. Fructele trebuie să fie aproape sau destul de coapte, dar nu prea coapte, iar cele care prezintă semne de putrefacție trebuie excluse cu grijă.

PREPARAREA FRUCTELOR

Aproape toate soiurile sunt mai bune la aburi decât înăbușite sau fierte, și asta din trei motive: 1. Fructele nu sunt atât de rău sparte și zdrobite; 2. Își păstrează mai mult din aroma lor originală; și 3. Este necesar să se adauge puțină sau deloc apă, fiind astfel gătit în propriul suc.

Aproape fiecare familie dispune de facilități pentru a găti la aburi la scară mică, fie cu vaporașul de tablă obișnuit, fie cu platforma ridicată, care poate fi folosită într-un ceainic obișnuit. Celor care doresc facilități mai ample, le recomandăm următoarea metodă ieftină și simplă: Luați un cazan de spălat obișnuit și faceți să fie montată în el o platformă orizontală din tablă de fier, perforată liber cu găuri de jumătate de inch (2,54 cm), astfel încât să permită trecerea liberă a aburului. Montați-l pe picioare, astfel încât să stea la distanță de apă, care ar trebui să aibă doar câțiva centimetri adâncime în partea de jos a cazanului.

Fructele trebuie culese cu grijă și așezate într-un vas curat, de tablă sau de pământ, acoperit cu un capac pentru a împiedica aburul condensat să cadă în el. Nu este nevoie de zahăr pentru niciun fel de fructe. Am fost informați de o persoană care are întotdeauna succes în această afacere, că aroma fructelor se păstrează mai bine fără zahăr; și nu a pierdut niciodată o conservă. Dacă trebuie să se folosească zahăr, acesta poate fi adăugat atunci când conservele sunt deschise pentru masă.

Așezați vasul cu fructe pe platforma aparatului de gătit cu aburi, având suficientă apă în partea de jos, dar nu prea multă. Acoperiți apoi totul strâns și gătiți la aburi până când se scaldă bine. Unele tipuri de fructe necesită un timp mai îndelungat decât altele și trebuie să se facă apel la discernământ în această privință. Fructele nu trebuie gătite în așa fel încât să se sfărâme, dar trebuie să se aibă grijă ca acestea să fie bine fierte.

În timp ce fructele se gătesc, trebuie pregătite conservele. Curățați-le bine, iar când sunteți gata să le umpleți, puneți cutia pe un prosop împăturit, umezit în apă rece.

Fructele pot fi acum turnate în cutii. Piersicile, perele sau alte fructe mari pot fi aranjate cu o furculiță în cutii, bucată cu bucată, iar sucul clocotit poate fi adăugat după aceea pentru a le acoperi. Când cutia este plină, se scutură și se înclină înainte și înapoi, astfel încât aerul să se ridice în partea de sus, în cazul în care există aer printre fructe. Asigurați-vă că este plină până la margine, apoi

înșurubați capacul sau, dacă nu este o conservă cu închidere automată, puneți dopul și acoperiți cu ceară topită pentru sigilare. Din următoarea rețetă se obține o ceară bună: o livră de colofoniu, două uncii (56 grame) de ceară de albine, o uncieși jumătate (42 grame) de seu de oaie. Se topește și se amestecă.

În timp ce puneți fructele în cutii, aveți grijă să le protejați de curenții de aer, deoarece acestea sunt adesea sparte de un simplu curent de aer rece.

Toate lucrările de mai sus ar trebui să fie efectuate cu promptitudine. Cutiile pot fi apoi lăsate să se răcească și trebuie păstrate într-un loc răcoros și întunecat și supravegheate îndeaproape timp de câteva zile pentru a se asigura că sigilarea este perfectă. În cazul în care fructele prezintă semne că nu sunt perfect sigilate, trebuie scoase imediat, scaldate și sigilate din nou.

Roșiile, fructele de pădure și fructele mici pot fi conservate în ulcioare de piatră. Respectați aceleași reguli de pregătire, încălzind bine ulcioarele înainte de a pune fructele în ele. Când sunt pline, se pun una sau două straturi de pânză pe gură, apoi se pune dopul, acoperind totul cu ceară.

Printr-o atenție deosebită la detalii și prin exercitarea unei bune judecăți, succesul este aproape sigur."

OBSERVAȚII GENERALE

1. Cultivarea fructelor mici este o activitate foarte plăcută și, dacă este făcută cu gust, are o influență înălțătoare asupra minții. În acest sens, ea este recomandată în special tinerilor și femeilor tinere. Părinții de la țară, de la sat și de la oraș, vor face bine să își încurajeze chiar și copiii mici în creșterea fructelor. Mâinile lor mici pot face multe pentru a smulge buruienile și pentru a culege fructele prețioase.

2. Este o afacere profitabilă. Dacă cultivarea fructelor mici va fi abordată în mod corespunzător, se va dovedi a fi una dintre cele mai profitabile ramuri de afaceri la îndemâna celor care cultivă pământul. Iar cererea tot mai mare de fructe de masă, ocazionată de schimbările radicale ale opiniei publice în ceea ce privește fructele, pare să justifice sugestia că, cu cât cantitatea de fructe cultivate va fi mai mare, cu atât mai mare va fi cererea.

3. Trecerea de la consumul de carne la folosirea liberă a fructelor în locul acesteia este de o importanță decisivă. Este o schimbare, benefică, din punct de vedere fizic, mental și moral. Poporul american se sinucide prin folosirea excesivă a cărnii. Și cât de puțin simpatizează omul cu creația care geme, sacrificând și devorând acele creaturi pe care Dumnezeu le-a creat și le-a dat viață. Guițatul porcilor, strigătul păsărilor, behăitul și urletul oilor, vițeilor, vacilor și boilor, în ziua măcelăriei, toate acestea sunt calculate pentru a face ca bărbații și femeile, în mod natural destul de buni la suflet, să devină permanent brutali. Să se schimbe folosirea fructelor, legumelor și cerealelor, pe care Dumnezeu le-a făcut ca hrană pentru om, pentru ca acesta să devină mai blând în temperament, mai limpede și mai elevat în gândire și mai ferm în constituție și în forță fizică.

4. Fiecare fermier, care este cu adevărat fermier, ar trebui să aibă cel puțin un hectar de fructe mici. Cinci acri (2 Ha) de porumb abia dacă sunt suficienți pentru a îngrășa porci, albine și păsări, pentru masa unui fermier, sub administrarea comună a cărnii de porc, vită, berbec, curcan și pui. Dacă se poate și trebuie să se renunțe la acestea, ca nefiind articole adecvate de hrană, nu poate fermierul să dedice unul din multele sale hectare fructelor date de Dumnezeu, care sunt exact ceea ce are nevoie pe masa sa?Am fi bucuroși să trezim fermierii în legătură cu acest subiect, dar dificultatea este că mulți dintre ei nu văd decât grâu, porumb, cartofi, ovăz, porci, curcani și găini. Unii pot vedea o delicatețe mult mai mare într-o halbă de grăsime de porc decât într-un litru de fructe de pădure delicioase. Dar reforma merge înainte, iar acești fermieri vor pune în curând cultivarea fructelor mici pe primul loc în topul celor mai importante îndatoriri.

5. Nu recomandăm prea multe soiuri de căpșuni, zmeură, mure sau struguri. Căpșunul Wilson Strawberry, amestecat cu Triomph de Gand, fie la fiecare două rânduri, fie altfel, reprezintă toate tipurile de care au nevoie majoritatea fermierilor. Cele mai mari fructe de pădure, cele mai multe pe o tijă pătrată și cele mai bune, pe care le-am crescut vreodată, au fost acolo unde aceste două soiuri au fost amestecate complet din greșeală.Amestecul dintre Wilson și Russell poate fi la fel de bun. În timp ce Col. Ellsworth, Jucunda și Agriculturist sunt bune și singure aproape oriunde. Cei care doresc să înmulțească plantele pentru piață, ar putea face bine să obțină mai multe tipuri, pure și fidele tipurilor lor; dar pentru a crește pur și simplu fructe de pădure pentru familie, două sau trei tipuri sunt mai bune decât mai multe.

Doolittle's Black Cap Raspberry are aproximativ aceeași relație cu întreaga rasă de zmeură, așa cum Wilson și Triomph de Gand au cu toate tipurile de căpșuni. Nu cunoaștem nici o specie atât de bună ca Doolittle.

Murele se descurcă bine în Michigan, în special soiurile rezistente. Dar credem că succesul său în preeriile din nord-vest este îndoielnic, dacă nu este complet acoperit iarna. Acest lucru se poate face cu ușurință cu pământ sau cu pansament grosier.

Este puțin folositor să plantezi strugurii oriunde, dacă nu sunt tăiați până la capăt pentru a produce fructe de pădure în locul numeroaselor vițe și frunze. Cultivatorul poate avea multe vițe și frunze mici sau poate avea un fruct. Noi preferăm fructul. Prin urmare, urmăm cu strictețe instrucțiunile înainte de a fi date. Două sau trei soiuri pentru grădina privată sunt mai bune decât mai multe.

6. Dacă Strawberry este așezat, rândurile sunt la o distanță de 42 de centimetri între ele, iar plantele din rând la o distanță de 18 centimetri între ele, este nevoie de aproximativ 8 000 de plante pentru a pune la uscat un hectar.

Zmeura, așezată în rânduri în fiecare sens, la 1,5 metri distanță între ele, va produce 2100 de seturi pe hectar.

Murele, 6 picioare în fiecare direcție, vor avea nevoie de aproximativ 1200 pe acru (0,40 Ha).

Strugurii, la 2,5 metri în fiecare direcție, vor avea nevoie de aproximativ 800 de rădăcini pe hectar.

Cei care intenționează să se apuce de cultivarea fructelor în abundență ar trebui să se aprovizioneze imediat cu o cantitate suficientă de plante și rădăcini pentru a asigura o aprovizionare imediată și generoasă de fructe pentru masă și, de asemenea, să înmulțească plantele și rădăcinile din abundență pentru a se aproviziona pe ei înșiși și pe alții.

Propunem acum să furnizăm plante de căpșuni, zmeură, mure și struguri, livrate la biroul Express, la Battle Creek sau la Ionia, Michigan, la următoarele prețuri, cu o reducere de 20 % pentru cei care trimit bani lichizi la comandă. Cu predicatorii și prietenii personali, cărora ne simțim îndatorați pentru favorurile din trecut, vom face aranjamente speciale, prin scrisoare, în ceea ce privește prețurile și timpul de plată.Dorim să primim imediat vești de la aceștia. Nu intenționăm să ne încredințăm în nimeni, ci doar în prieteni și cunoștințe personale, în care avem o încredere neclintită în capacitatea și promptitudinea lor de a plăti. Cea mai bună metodă este să trimiteți banii în numerar împreună cu comanda și să economisiți 20 de procente.

Aceste plante, rădăcini și viță de vie pot fi împachetate în mod convenabil în aceeași cutie și pot fi trimise în siguranță prin curierat rapid în orice parte a țării unde există un birou de curierat rapid.

Nu ne angajăm în vânzarea de fructe din necesitate sau din dorința de a obține profit; prin urmare, stabilim prețuri cât mai mici cu putință. Cei care se pot aproviziona la fel de bine și mai aproape de casă, ar face mai bine să o facă, dacă sunt siguri că vor obține plante bune. Obiectivul nostru este de a instrui oamenii și de a-i ajuta pe cei care au nevoie de ajutor.

LISTA DE PREȚURI

Plante de căpșuni - Vom furniza Wilson's Albany, Triomph de Gand, Russell's Prolific și Downer's Prolific, la 20 de cenți pe duzină (12 Buc), 1,00 dolari pe o sută, 7,00 dolari pe o mie.

The Agriculturist, Col. Ellsworth, și Jucunda, la 40 de cenți pe duzină, 2,00 dolari pe o sută, 15,00 dolari pe o mie.

Zmeură.- Vom furniza Doolittle's Black Cap pentru 75 de cenți pe duzină și 4,00 dolari pe o sută.

Mure.- Vom furniza Lawton Blackberry pentru 1,00 $ pe duzină și 5,00 $ pe o sută.

Struguri.- Vom furniza tipurile menționate în această lucrare, pentru 50 de cenți fiecare, 5,00 $ pe duzină, 25,00 $ pe o sută.

Toate comenzile trebuie trimise până la 1 martie. Acest lucru ne va da timp să cumpărăm de la marii comercianți ceea ce ne-ar putea lipsi pentru a acoperi toate comenzile.

Adresa ELD. JAMES WHITE, Battle Creek, Mich.

A ȘAPTEA ZI A SĂPTĂMÂNII ESTE ZIUA DE ODIHNĂ A DOMNULUI

CUPRINS

SABATUL UN MEMORIAL - PERENITATEA SABATULUI - OBIECȚII LA CARE S-A RĂSPUNS – APENDICE

CUVÂNTUL om, atunci când este folosit în sensul cel mai larg, înseamnă întreaga omenire. "Omul iese la lucrul său și la munca sa". Psalmul 104:23. "Astfel, omul se culcă și nu se ridică; până când nu vor mai fi cerurile, nu se vor trezi și nu vor fi sculați din somnul lor." Iov 14:12. Munca și moartea este soarta întregii rase căzute. În acest sens, "Sabatul a fost făcut pentru om" - pentru întreaga rasă umană - Adam și toată posteritatea sa.

Fariseii i-au acuzat pe ucenicii Domnului nostru că au încălcat Sabatul, pentru că au cules pur și simplu "spicele de grâu" când au trecut pe câmp în Sabat și le era foame. Vezi Matei 12:1. "Iată", spuneau ei, "de ce fac în ziua de Sabat ceea ce nu este legal?". Ei au confundat adevăratul scop al Sabatului și au privit instituția într-o lumină greșită; ca și cum omul ar fi fost făcut să slujească Sabatului; că acesta era o povară pentru el și nu era adaptat la nevoile sale.Această eroare este corectată de Domnul nostru când spune: "Sabatul a fost făcut pentru om, și nu omul pentru Sabat". Sabatul este perfect adaptat la condiția omului. Nevoile sale fizice și spirituale necesită odihnă și o zi pe care să o consacre slujirii speciale a lui Dumnezeu.

Înregistrarea instituirii Sabatului se găsește în Geneza 2:2, 3. "În ziua a șaptea, Dumnezeu și-a încheiat lucrarea pe care o făcuse și s-a odihnit în ziua a șaptea de toată lucrarea pe care o făcuse. Și Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ea s-a odihnit de toată lucrarea pe care o crease și o făcuse Dumnezeu."

Observați ordinea evenimentelor din prima săptămână de timp. În primul rând, creația în șase zile; în al doilea rând, Dumnezeu s-a odihnit de la lucrarea de creație în ziua a șaptea; și, în al treilea rând, a sfințit și a binecuvântat ziua în care s-a odihnit. Este evident că odihna lui Dumnezeu în ziua a șaptea nu a făcut-o sfântă; pentru că, după ce s-a odihnit pe parcursul întregii zile, apoi "a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ea se odihnise". A sfinți înseamnă "a separa, a pune deoparte sau a desemna pentru o utilizare sfântă, sacră sau religioasă". Făcând acest lucru cu ziua a șaptea, la sfârșitul primei săptămâni a timpului, Dumnezeu a făcut Sabatul "pentru om".

"Adu-ți aminte de ziua de Sabat, ca să o sfințești. Șase zile să muncești și să faci toată lucrarea ta; dar ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeului tău;

în ea să nu faci nicio lucrare, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici servitoarea ta, nici vitele tale, nici străinul care este în porțile tale." Exodul 20:8-10. Aceasta este marea lege a Sabatului. Ea este asociată cu alte nouă precepte morale, a căror perenitate este universal recunoscută. Ea se află chiar în sânul decalogului. Atragem aici atenția asupra câtorva puncte de interes:

1. Sabatul semnifică odihnă. Înlocuiți cuvântul odihnă cu Sabat și porunca devine foarte clară - "Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca să o sfințești. [Cu siguranță că se denumește o anumită zi; pentru că este vorba de ziua de odihnă, nu de o zi de odihnă]. Șase zile să muncești și să faci toată lucrarea ta; dar ziua a șaptea este odihna Domnului Dumnezeului tău", etc. Am văzut consemnarea din Geneza 2:2, 3, că Dumnezeu s-a odihnit în ziua a șaptea. Acea zi, și nicio altă zi a săptămânii, a fost ziua Sa de odihnă.Porunca a patra cere ca ziua de odihnă să fie amintită și păstrată cu sfințenie; prin urmare, ziua a șaptea, și nu o altă zi a săptămânii, este odihna sau Sabatul Domnului Dumnezeului nostru. Cei care vor să respecte prima zi sau oricare dintre celelalte zile ale săptămânii în care Dumnezeu a lucrat la creație, pot pretinde că țin o zi de odihnă; dar nu este ziua de odihnă din porunca a patra. Ziua de odihnă a Domnului este chiar ziua în care Domnul S-a odihnit. De aceea, vedem că legea Sabatului se bazează pe evenimentele din prima săptămână a timpului.

2. Această poruncă indică, pe o perioadă de 2500 de ani, până la creație, motivele, singurele prezentate în Biblie, pentru instituirea Sabatului, care sunt următoarele: (1) "Căci în șase zile a făcut Domnul cerul și pământul, marea și tot ce este în ele, (2) și s-a odihnit în ziua a șaptea; (3) de aceea Domnul a binecuvântat ziua de Sabat și a sfințit-o." Versetul 11.Cât de firească este concluzia că existența instituției datează și este paralelă cu motivele date pentru care instituția ar trebui să existe. Cât de absurdă este ideea că evreii ar fi fost singurul popor căruia trebuia să i se atragă atenția asupra operei de creație a lui Dumnezeu și asupra odihnei sale sfinte! Cât de mult, mai degrabă, este de admirat doctrina Domnului: "Sabatul a fost făcut pentru om".

3. Porunca a patra declară că "Domnul a binecuvântat ziua de Sabat și a sfințit-o". Când a binecuvântat Dumnezeu ziua a șaptea? La creație. Avem vreo dovadă că a sfințit-o din nou într-o perioadă ulterioară? Niciuna. Atunci ce a binecuvântat Dumnezeu la creație? "Ziua de Sabat". Marele Dătător al Legii recunoaște aici ziua a șaptea ca fiind Sabatul și îi dă acest nume, chiar în momentul în care a sfințit-o și a binecuvântat-o la sfârșitul primei săptămâni.

Instituirea Sabatului la creație nu este afectată de faptul că nu există nicio mărturie directă cu privire la respectarea lui în cartea Geneza. Nici nu este foarte ciudat dacă ne gândim că istoria a aproape 2500 de ani este rezumată în cele cincizeci de capitole ale sale și că viața celui care a fost considerat vrednic de a fi tradus este enunțată în propoziția: "Enoh a umblat cu Dumnezeu; și el nu

a fost, pentru că Dumnezeu l-a luat".În cartea Geneza nu se face nici o mențiune directă despre pedeapsa viitoare, despre învierea trupului, despre descoperirea Domnului în flăcări de foc sau despre judecata din ziua cea mare. Cu toate acestea, se presupune că nimeni, în afară de un universalist sau de un saducheu, nu ar argumenta de aici că aceste mari doctrine nu au fost crezute de patriarhi. În absența unei mărturii directe în ambele sensuri, nu este deloc sigur că "oamenii sfinți din vechime" nu au privit Sabatul. Dar faptul că ei socoteau timpul după săptămâni și după cicluri de câte șapte zile [Geneza 29:27, 28; 8:10, 12] nu este o dovadă neînsemnată că ei respectau Sabatul.

Numărarea timpului în săptămâni nu derivă din nimic din natură. Împărțirea timpului în luni ar putea fi sugerată de fazele lunii, iar împărțirea în ani de anotimpurile care se întorc; dar căutăm în zadar în lumea naturală ceva la care să ne putem referi cu privire la originea obiceiului de a număra timpul în săptămâni. Acesta nu poate fi urmărit decât până la o singură sursă, și anume cele șase zile ale creației și restul celei de-a șaptea.

Scurta consemnare a primilor 2500 de ani nu atinge decât marile evenimente din acea perioadă. Și pentru că istoricul acelei perioade nu vorbește în mod direct despre Sabat, unii presupun că acesta nu exista atunci, ci că era doar o instituție iudaică, care își avea originea la Muntele Sinai. Am dori să atragem respectuos atenția celor de acest fel asupra cărții Exodul 16, unde Sabatul este menționat în legătură cu dăruirea manei.

Domnul i-a zis lui Moise: "Iată, voi face să plouă pâine din cer pentru voi; și poporul să iasă și să strângă în fiecare zi o anumită cantitate, ca să-l încerc dacă va umbla sau nu după legea Mea. În ziua a șasea, vor pregăti ceea ce vor aduce și va fi de două ori mai mult decât vor aduna zilnic." Versetele 4, 5.În a șasea zi, poporul a adunat o porție dublă de mană. Moise a zis: "Iată ce a spus Domnul: "Mâine este odihna Sabatului sfânt pentru Domnul; coaceți ce veți coace astăzi și fierbeți ce veți fierbe; iar ce va rămâne, puneți deoparte pentru voi ca să fie păstrat până dimineața. Iar în ziua a șaptea, Moise a zis: "Mâncați asta astăzi, căci astăzi este Sabat pentru Domnul; astăzi nu veți găsi pe câmp.Șase zile o veți strânge; dar în ziua a șaptea, care este Sabatul Domnului, în el nu va fi. În ziua a șaptea au ieșit unii din popor să adune, dar n-au găsit nimic. Și Domnul a zis lui Moise: "Până când veți refuza să păziți poruncile și legile Mele?" Vedeți, căci Domnul v-a dat Sabatul". Versetele 23-29.

Toate acestea s-au petrecut cu treizeci de zile înainte ca copiii lui Israel să vadă Muntele Sinai. Ei au plecat din Egipt în a cincisprezecea zi a lunii întâi și au ajuns în pustiul Sin, unde s-a dat mana, în a cincisprezecea zi a lunii a doua. Exodul 16:1. Au călătorit apoi până la Refidim, apoi au ajuns în deșertul Sinai în a cincisprezecea zi a lunii a treia.Rețineți acest lucru: - Domnul i-a spus lui Moise cu treizeci de zile înainte ca copiii lui Israel să vadă muntele Sinai, unde ni se spune uneori că Sabatul a fost instituit doar pentru evrei, la darea legii: "Până

când veți refuza să păziți poruncile și legile Mele?" Vedeți, pentru că Domnul [vă va da Sabatul cam peste o lună? Nu.] v-a dat Sabatul". Astfel, vedem că Exodul 16.oferă cea mai bună dovadă că Sabatul nu și-a avut originea la Sinai. Dumnezeu și Moise vorbesc despre el ca despre o instituție veche. Copiii lui Israel ieșiseră din casa robiei, unde nu puteau să respecte Sabatul;doar treizeci de zile trecuseră de când Domnul le-a atras atenția asupra lui și a vegheat la respectarea lui printr-un triplu miracol și prin oferirea manei.

SABATUL UN MEMORIAL

Un memorial este ceea ce are rolul de a păstra în memorie. Paștele și Sărbătoarea azimelor au fost concepute pentru a reaminti eliberarea copiilor lui Israel din robia egipteană și pentru a păstra astfel în memorie pe marele lor Eliberator. Cina Domnului și Botezul au fost date pentru a reaminti bisericii de moartea, îngroparea și învierea lui Hristos, și astfel să păstreze în memorie pe Domnul și Stăpânul nostru.

Sabatul a fost conceput pentru a ne aminti de odihna lui Iehova în ziua a șaptea, după ce a creat toate lucrurile în șase, și pentru a păstra astfel în memorie pe Dumnezeul cel viu, Creatorul cerurilor și al pământului. Este marea pază împotriva ateismului și a idolatriei. Dacă oamenii ar fi ținut întotdeauna Sabatul, ei nu ar fi putut niciodată să-L uite pe Dumnezeu; nu s-ar fi îndoit niciodată de existența Creatorului, deoarece această instituție a fost concepută pentru a-i îndrepta spre momentul în care El a creat cerurile și pământul. Și nu s-ar fi închinat niciodată altor dumnezei, căci această instituție îl indică pe adevăratul Dumnezeu, care a creat toate lucrurile în șase zile și s-a odihnit în a șaptea.

Așadar, Sabatul este un memorial al Dumnezeului cel viu. Instituția este perfect calculată pentru a-L chema în minte pe Creatorul tuturor lucrurilor și pentru a-L păstra în veșnică amintire. Dumnezeu a lucrat șase zile în lucrarea de creație și s-a odihnit în ziua a șaptea. Legea Sabatului spune: "Șase zile vei munci și vei face toată lucrarea ta; dar ziua a șaptea este Sabatul [odihna] Domnului Dumnezeului tău; în ea să nu faci nicio lucrare". Cel care observă și sărbătorește cu înțelegere ziua de odihnă a lui Iehova în revenirea ei săptămânală, este determinat într-un mod special să contemple lucrarea de șase zile a creației sale.În timp ce privește cerurile de sus și pământul de jos și analizează lucrările Creatorului, mintea lui este condusă în sus, spre Dumnezeul cel viu. Dintre toate instituțiile sfinte pe care Dumnezeu le-a dat omului, niciuna nu este mai sacră decât Sabatul. El se află chiar în față. Este monumentul măreț, ridicat la creație pentru a îndrepta rasa noastră spre cer, spre Dumnezeul atotputernic. Este coarda care îl leagă pe omul finit de Dumnezeul infinit; lanțul care leagă pământul de cer și omul de Creatorul său.

Dar ni se spune că Sabatul a fost instituit doar pentru evrei, pentru a comemora eliberarea lor din Egipt, iar următorul pasaj este citat ca dovadă: "Și adu-ți aminte că ai fost rob în țara Egiptului și că Domnul Dumnezeul tău te-a scos de acolo cu o mână puternică și cu un braț întins; de aceea Domnul Dumnezeul tău ți-a poruncit să prăznuiești ziua de Sabat". Deuteronom 5:15.

Dați acestui text tot sensul său și el nu reușește să dovedească ceea ce se spune că dovedește. Priviți circumstanțele în care a fost rostit. În timp ce copiii lui Israel erau sclavi în Egipt, ei nu puteau ține Sabatul, iar Dumnezeu Își întinse brațul și îi scosese din casa robiei unde puteau să respecte ziua Sa de odihnă. Moise se referă aici la momentul în care Domnul le-a poruncit să țină Sabatul, la darea manei, și nu menționează niciun act prin care Dumnezeu a făcut atunci Sabatul.

Dar, treizeci de zile mai târziu, Dumnezeu a rostit Legea Sabatului în fața poporului și a făcut referire la creație ca moment și motiv pentru care a fost instituit Sabatul, după cum urmează: - "Căci [pentru că] în șase zile a făcut Domnul cerul și pământul, marea și tot ce este în ele și s-a odihnit în ziua a șaptea; de aceea Domnul a binecuvântat ziua de Sabat și a sfințit-o". Exodul 20:11.

Dar ideea că Sabatul poate comemora eliberarea lui Israel din Egipt nu suportă nici un moment de investigație. Această eliberare a avut două comemorări anuale, potrivite ca și caracter și timp. Paștele a fost o comemorare a îngerului nimicitor care a trecut pe deasupra caselor lui Israel, când a văzut sângele mielului imprimat pe stâlpii ușilor lor, în timp ce se îndrepta spre distrugerea primilor născuți de oameni și animale din tot Egiptul. Așa cum pregăteau și mâncau mielul în Egipt, tot așa trebuiau să facă anual.Sărbătoarea azimelor era un memorial al plecării lor bruște din Egipt. Îngerul nimicitor și-a continuat drumul și a lovit pe toți întâii născuți din țara Egiptului, de la întâiul născut al lui Faraon până la întâiul născut al captivilor, și a fost un strigăt mare în Egipt. Faraon s-a sculat noaptea, a chemat pe Moise și pe Aaron și le-a zis: "Ridicați-vă și ieșiți din mijlocul poporului meu". "Și egiptenii au urgisit pe popor, ca să-l trimită în grabă afară din țară, căci ziceau: "Suntem cu toții oameni morți."Și copiii lui Israel "și-au luat aluatul înainte de a fi dospit, frământările lor fiind legate în hainele lor pe umeri" și au călătorit de la Ramses la Sucot și acolo "au copt azime din aluatul pe care l-au scos din Egipt, pentru că nu era dospit, pentru că au fost scoși din Egipt".Scopul sărbătorii azimelor era de a ține minte această împrejurare; căci atunci când copiii lor ar fi întrebat de motivul acestei sărbători, ei trebuiau să le amintească de momentul în care părinții lor au fost scoși din Egipt la miezul nopții, luând cu ei aluatul azimelor, pe care l-au copt și l-au mâncat mai târziu.

Vom analiza acum aptitudinea lor în ceea ce privește timpul. Mielul de Paște a fost înjunghiat în Egipt în a paisprezecea zi a lunii Abib. Astfel era

sărbătorit Paștele; nu săptămânal, nici lunar, ci în aceeași zi a aceleiași luni, anual. În același mod, în ceea ce privește timpul, se ținea și sărbătoarea azimelor. Iată, așadar, două memoriale ale eliberării lui Israel, perfect potrivite în ceea ce privește caracterul și timpul lor.

Acum vom vedea dacă și odihna Sabatului sfânt este un memorial potrivit pentru acest eveniment. Copiii lui Israel au părăsit Egiptul în grabă. Au fost împinși afară chiar și noaptea. Să spui că o asemenea grabă ar putea fi comemorată prin odihnă, este culmea nebuniei!!! Din nou, acea eliberare a avut loc în a cincisprezecea zi a primei luni; și cum a cincisprezecea zi a lunii Abib nu vine decât o dată pe an, comemorarea acelei eliberări nu putea fi săptămânală, ci anuală.

Dar Sabatul este într-adevăr un memorial și, atunci când este aplicat corect, se va vedea și admira adecvarea sa la evenimentul care trebuie comemorat. Dumnezeu s-a odihnit (sau a încetat să creeze) după cele șase zile ale creației. Omului i se cere să celebreze această odihnă prin încetarea muncii. Odihna comemorează odihna. Dumnezeu s-a odihnit în ziua a șaptea a primei săptămâni. Omul este obligat să se odihnească în aceeași zi a fiecărei săptămâni.

PERENITATEA SABATULUI

Am văzut că Dumnezeu a pus temelia Sabatului prin odihna din ziua a șaptea, a așezat instituția pe această temelie la creație, când a sanctificat ziua Sa de odihnă și a sfințit-o, și că porunca a patra trimite înapoi la creație pentru motivele instituției, făcând o legătură inseparabilă între Sabat și odihna lui Iehova din ziua a șaptea.

Treceți prin perioada profeților și veți găsi cele mai mari binecuvântări promise celor care ar trebui să țină Sabatul și cele mai mari blesteme și amenințări pentru profanarea lui. Ajungeți la perioada primei apariții, și acolo nu veți găsi nici cea mai mică dovadă că Hristos a îndepărtat Sabatul de la temelia pe care Tatăl Său îl pusese. În schimb, El se numește pe Sine însuși "Domn al zilei de Sabat" și declară că acesta "a fost făcut pentru om".Și când îi cita pe ucenicii săi la viitor, cel puțin până la distrugerea Ierusalimului, spune: - "Dar rugați-vă ca fuga voastră să nu fie nici în timpul iernii, nici în ziua de Sabat". Matei 24:20. Domnul nostru recunoaște aici existența Sabatului, la fel de mult ca și existența anotimpurilor anului.

Și pentru ca nu cumva unii să creadă că a venit să distrugă Legea Tatălui Său sau să modifice o parte din ea, spune: - "Să nu credeți că am venit să distrug Legea sau proorocii: N-am venit să distrug, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun că, până când vor trece cerul și pământul, nici o iotă sau o părticică nu va trece din Lege". Matei 5:17, 18.

Este adevărat că fariseii L-au acuzat pe Domnul nostru că a încălcat Sabatul: L-au acuzat, de asemenea, că are un diavol; dar aceste acuzații nu au făcut ca lucrurile să fie așa în ambele cazuri. Noi nu dăm atât de mult credit mărturiei acelor acuzatori și crucificatori ai Domnului nostru, așa cum fac unii. Isus mărturisește: - "Eu am păzit poruncile Tatălui Meu". Ioan 15:10.

Toate faptele săvârșite de Mântuitorul nostru în Sabat au fost în conformitate cu legea Sabatului. Nu spunem că au fost în conformitate cu noțiunile fariseilor. Cu o ocazie, când Domnul nostru se afla în sinagogă, de asemenea, omul cu mâna uscată, "L-au întrebat: "Este îngăduit să vindeci în zilele de Sabat?", ca să-L acuze.Și le-a zis: "Cine dintre voi dacă are o oaie și, dacă va cădea într-o groapă în ziua de Sabat, nu o va apuca și nu o va scoate afară? Cu cât este deci un om mai bun decât o oaie? De aceea este drept să faci bine în ziua de Sabat. Matei 12:9-13. Vezi și Luca 14:3-6.

Legitim, înseamnă conform cu legea. În aceste texte, cuvântul înseamnă că este în acord cu legea Sabatului. Când fariseii l-au acuzat pe Hristos că a încălcat Sabatul, vindecând bolnavii în acea zi, El i-a trimis la actele de milă pe care le făceau chiar și cu animalele mute în acea zi, demascând astfel ipocrizia lor. El a declarat apoi că astfel de fapte de bine ca acte de milă față de oameni sau animale în acea zi, sunt legale. Acum, cine va lua atitudine alături de farisei și va spune că actele de vindecare ale lui Hristos în Sabat au fost ilegale? Cine va sta alături de Hristos când le va declara legale? Creștinii ar trebui să fie de partea lui Hristos.

Dar vom urmări acest punct și mai departe. Cei care învață o schimbare a Sabatului, datează această schimbare de la învierea lui Hristos. Iar cei care învață că nu există Sabat, datează abrogarea acestuia de la răstignirea Sa. Nimeni nu argumentează vreo schimbare în ceea ce privește Sabatul înainte de moartea lui Hristos. Ei trebuie să recunoască faptul că legea Sabatului a rămas în toată forța ei obligatorie pe parcursul întregii Sale slujbe.De fapt, afirmația că Sabatul a fost abolit la cruce conține o recunoaștere virtuală a faptului că a fost în vigoare până la cruce; pentru că ar fi o nebunie să vorbești despre abolirea unei legi care nu este în vigoare. Apoi, a te alătura fariseului și a spune că Hristos a încălcat această lege atunci când a vindecat bolnavii în Sabat, înseamnă practic a-l acuza că este un păcătos; "căci păcatul este călcarea legii". 1 Ioan 3:4. Dar cum "în El nu era păcat", El nu a încălcat legea. Noi avem o jertfă mai bună pentru păcat, decât cea a unui călcător de lege. Lăudați Numele Lui.

Faptul că Hristos nu i-a învățat niciodată pe urmașii Săi că trebuia să aibă loc vreo schimbare în ceea ce privește Sabatul, este evident din cursul urmat de femeile sfinte care "au urmărit și au văzut mormântul" și cum a fost așezat trupul Domnului lor. "Ele s-au întors și au pregătit mirodenii și miruri și s-au odihnit în ziua de Sabat, după poruncă" [Luca 23:55, 56], apoi "în prima zi a

săptămânii, foarte de dimineață, au venit la mormânt, aducând mirodeniile pe care le pregătiseră", pentru a-L îmbălsăma pe Domnul lor. Cap. 24:1.

Așadar, Fiul lui Dumnezeu a lăsat Sabatul pe aceeași temelie pe care Tatăl etern l-a așezat. Vindecând bolnavii în acea zi și declarând ceea ce era "legal" să se facă în acea zi, El a dezbrăcat instituția de haina tradiției pe care evreul orb o aruncase în jurul ei și a lăsat-o în picioare pe propria ei bază - porunca a patra.

Scriitorii celor patru Evanghelii, care au scris în perioade diferite după înălțarea lui Hristos, vorbesc cu toții despre Sabat ca și cum ar fi existat atunci, iar despre prima zi a săptămânii ca despre un lucru cu totul diferit. Acești oameni credincioși, ajutați de Duhul Sfânt pentru a consemna cele mai importante evenimente la care această lume căzută a fost vreodată martoră, ne transmit cu siguranță exact părerile pe care le aveau despre aceste două zile în momentul în care au scris Evangheliile. Nici unul dintre acești patru scriitori nu dă nici cea mai mică indicație că ar fi avut loc vreo schimbare în ceea ce privește Sabatul. Dacă un eveniment atât de important precum schimbarea sau abrogarea Sabatului ar fi avut loc la prima venire a Domnului nostru, ei nu ar fi omis să îl consemneze.

Aceeași distincție între Sabat și prima zi a săptămânii este păstrată și în cartea Faptele Apostolilor. Sabatul este menționat ca existând încă, iar despre prima zi a săptămânii se vorbește ca despre o altă zi. "Și când iudeii au ieșit din sinagogă, neamurile au cerut ca aceste cuvinte să le fie propovăduite în Sabatul următor. Și în următoarea zi de Sabat s-a adunat aproape toată cetatea ca să asculte cuvântul lui Dumnezeu." Faptele Apostolilor 13:42, 44.

Iată câteva lucruri care merită o atenție deosebită. Neamurile, și nu iudeii, au fost cele care l-au invitat pe Pavel să le predice în Sabat. Dacă Pavel i-a învățat pe oameni că Sabatul era o instituție iudaică și că fusese abolită, pare cu adevărat inexplicabil ca neamurile, care erau complet despărțite de religia iudaică, să-i ceară să le predice în Sabat. Este evident că motivul pentru care l-au invitat pe Pavel să le predice în Sabat a fost că știau că el considera ziua a șaptea ca fiind Sabatul Domnului.

Dacă această cerere a neamurilor ar fi fost adresată unui predicator modern, acesta ar fi putut răspunde: "Nu trebuie să așteptați până la un alt Sabat evreiesc. Mâine este ziua Domnului. Vă vom predica mâine. Și dacă, așa cum învață doctorii în divinitate, a fost planul Cerului ca respectarea primei zile a săptămânii să se bazeze doar pe "exemplul apostolic", ce șansă excelentă a avut apostolul de a da acest exemplu în orașul Antiohia, când poporul era atât de nerăbdător să audă și era într-o stare bună pentru a primi impresii corecte. Dar, în loc să dea un exemplu care să favorizeze prima zi a săptămânii, apostolul a trecut-o cu totul cu vederea, iar bietele neamuri au trebuit să aștepte până la venirea Sabatului!

Dar era oare felul apostolului de a predica în Sabat? "Și Pavel, după obiceiul său, a intrat la ei și, în trei zile de Sabat, a discutat cu ei din Scripturi." Faptele Apostolilor 17:2. "Și în fiecare Sabat, în fiecare sinagogă, el discuta și convingea pe iudei și pe greci. Cap. 18:4.

Uneori se spune că singurul motiv pentru care Pavel a predicat în Sabat a fost acela că evreii erau adunați în sinagogile lor în acea zi. Dar acest lucru nu este adevărat; căci îl găsim pe apostol și pe tovarășii săi predicând și în alte locuri în afară de sinagogi, în Sabat. "Și în ziua de Sabat am ieșit din cetate pe malul unui râu, unde se obișnuia să se facă rugăciune; și, șezând, am vorbit femeilor care se duceau acolo". Faptele Apostolilor 16:13.

Dacă întâlnirea de lângă râu ar fi avut loc în prima zi a săptămânii, atunci susținătorii primei zile ar putea vorbi, cu un oarecare grad de corectitudine, despre exemplul apostolic pentru respectarea acestei zile. Dar nu există nicio înregistrare în Noul Testament despre o întâlnire publică a apostolilor în timpul zilei din prima zi a săptămânii.

În timp ce Pavel era prizonier la Roma, el a chemat laolaltă pe mai marii iudeilor și le-a spus: "Bărbați și frați, deși nu am făcut nimic împotriva poporului sau a obiceiurilor părinților noștri, am fost dat prizonier din Ierusalim în mâinile romanilor." Faptele Apostolilor 28:17.

Dacă apostolul i-ar fi învățat pe oameni vreo schimbare în ceea ce privește Sabatul, mărturia lui ar fi fost negată de acei iudei și ar fi fost redus imediat la tăcere. Dar, în loc de aceasta, se spune despre el în versetele 30, 31: "Și Pavel a locuit doi ani întregi în casa lui închiriată și primea pe toți cei care intrau la el, propovăduind împărăția lui Dumnezeu și învățând lucrurile care privesc pe Domnul Isus Hristos, cu toată încrederea, fără ca nimeni să i-o interzică".

Așadar, apostolii considerau că Sabatul se sprijină pe temelia pe care Iehova o pusese la creație și pe care Fiul său Iisus Hristos o lăsase. Oricâtă greutate s-ar da exemplului lor în ceea ce privește Sabatul, în măsura în care scriitorii Noului Testament au vorbit, totul este de partea zilei a șaptea. Dar Dumnezeu nu a lăsat niciodată ca poporul Său să fie îndrumat în orice îndatorire importantă doar cu exemplul unor oameni chiar și inspirați. Există un precept clar pentru fiecare datorie pe care el o cere de la noi(este la îndemâna noastră). Preceptul Sabatului este într-adevăr clar. Învățăturile Domnului nostru cu privire la Sabat, prin precept și exemplu, au fost, de asemenea, clare. Iar exemplul sfinților apostoli a fost în conformitate cu mărturia Tatălui și a Fiului. Amin.

OBIECȚII LA CARE S-A RĂSPUNS

PRIMA OBIECȚIE. - Sabatul nu poate fi respectat acum așa cum iudeii erau obligați să îl respecte. Legea le cerea să rămână în casele lor în acea zi. "Să

rămână fiecare la locul său, nimeni să nu iasă din locul său în ziua a șaptea". Exodul 16:29.

RĂSPUNS. - Probabil că nu există nici un cititor al Sfintelor Scripturi care să creadă cu adevărat că Dumnezeu a cerut întregii națiuni evreiești, timp de 1600 de ani, să rămână în casele lor pe toată durata Sabatului de douăzeci și patru de ore, și totuși această obiecție este adesea repetată. Vom expune aici câteva fapte:

1. Textul citat [Exodul 16:29] nu face parte din marea lege a Sabatului scrisă cu degetul lui Dumnezeu pe tablele de piatră. Exodul 20:8-11.

2. Textul se referea direct la copiii lui Israel care au ieșit să adune mană în Sabat, după ce li se spusese că în ziua a șaptea nu se va găsi nimic pe câmp. Exodul 16:23-29. Și este categoric greșit să citățm acest regulament, dat israeliților în astfel de circumstanțe, ca fiind marea lege a Sabatului.

3. Legea care venea de la Dumnezeu prin Moise le cerea să iasă din casele lor în Sabat. În primul rând, ei au respectat în Sabat toate jertfele pe care le aduceau în celelalte șase zile, de asemenea, doi miei, cu o jertfă de mâncare și o jertfă de băutură. Numeri 28:9, 10. În al doilea rând, ei aveau în Sabat o "adunare sfântă" sau o adunare religioasă [Levitic 23:3], de aceea nu puteau rămâne în casele lor în acea zi.

Acum ne întrebăm: Legea pe care Dumnezeu a dat-o evreilor, referitoare la rânduieli, i-a obligat să încalce Sabatul Său sfânt? Niciodată! Dumnezeu ar fi cel mai mare tiran din univers dacă ar face ca cei care încalcă Sabatul să fie omorâți cu pietre și, în același timp, ar da evreilor un sistem religios care îi obligă să încalce Sabatul!!!

4. După ce copiii lui Israel au trecut Iordanul, au înconjurat cetatea Ierihonului cu chivotul lui Dumnezeu șapte zile la rând. Una dintre aceste zile a fost Sabatul. Este evident, așadar, că Exodul 16:29 se referea doar la cazul manei. Faptul de a înconjura Ierihonul în Sabat cu chivotul nu a fost o încălcare a legii Sabatului conținută în chivot.

A DOUA OBIECȚIE. - Evreilor nu le era permis să adune bețe pentru a aprinde focul în Sabat și nu este posibil să respecte ziua atât de strict cum li se cerea.

RĂSPUNS. - Marea lege universală a Sabatului, porunca a patra, nu menționează strângerea de bețe sau aprinderea focului. Avem relatarea [Numeri 15:32-37] că "în timp ce copiii lui Israel erau în pustiu, au găsit un om care aduna bețe în ziua de Sabat"; dar nu ni se spune în ce scop le aduna.

Israeliților li s-a poruncit să gătească în a șasea zi mana pentru a o mânca în a șaptea zi. Dacă ar fi aprins focul în Sabat pentru a-și spăla hainele sau pentru a găti mana, ar fi însemnat să facă în Sabat munca uneia dintre cele șase zile de muncă. Ei nu aveau nevoie de focuri în Sabat. Ei se aflau într-un climat blând; mâncarea lor era plouată din cer, iar hainele lor erau păstrate în mod miraculos. "Nu era nicio persoană slabă în triburile lor". Psalmul 105:37. Pentru ei, în astfel de circumstanțe, să fi aprins un foc în Sabat, ar fi fost o încălcare deschisă a legii Sabatului.

Suntem situați diferit. Trăim într-o epocă în care rasa a devenit relativ slabă și, în anotimpul rece al anului, am aprinde un foc în Sabat ca un act de milă și de necesitate, la fel cum am adăpa un bou sau un cal sau am ridica o oaie din groapă. Astfel de acte, "Domnul Sabatului" le-a pronunțat "legale". Dar este în mod evident greșit, și o încălcare a Sabatului, să neglijezi să faci acele pregătiri necesare pentru odihna Sabatului sfânt care pot fi făcute în mod consecvent în ziua a șasea.Legea Sabatului ne interzice să facem în ziua a șaptea ceea ce se poate face în ziua a șasea și, de asemenea, ceea ce nu este cu adevărat un act de milă și de necesitate. Legea sabatului nu i-a obligat pe evrei să sufere nici frigul, nici foamea; nici pe noi nu ne obligă, căci "legea este sfântă, dreaptă și bună".

A TREIA OBIECȚIE. - Legea Sabatului cerea ca cel care încalcă Sabatul să fie ucis cu pietre; și aceeași pedeapsă ar trebui să fie aplicată acum, dacă legea există.

RĂSPUNS. - Atragem atenția asupra următoarelor fapte:

1. Porunca a patra nu menționează uciderea cu pietre a celui care încalcă Sabatul.

2. Moartea temporală nu a fost niciodată pedeapsa deplină și finală pentru încălcarea legii lui Dumnezeu. Pentru că, dacă ar fi fost, atunci cel care ucidea, blasfemia sau încălca Sabatul, în cadrul economiei iudaice, trebuia doar să fie ucis cu pietre pentru a satisface legea. Iar la judecată, păcatul său nu poate apărea împotriva lui, pentru că legea a fost pe deplin satisfăcută atunci când a suferit moartea temporală. Dar pedeapsa legii lui Dumnezeu a fost, și încă mai este, Moartea veșnică. "Păcatul este călcarea legii", iar "plata [pedeapsa] păcatului este moartea".

3. Moartea temporală era, de asemenea, aplicată israeliților dacă încălcau și alte porunci ale lui Dumnezeu în afară de cea de-a patra. Citiți Leviticul 24:11-16. Aici, fiul femeii israelite "a blasfemiat numele Domnului și a blestemat", iar Domnul a spus: "Toată adunarea să-l ucidă cu pietre". El a încălcat cea de-a treia poruncă. Și se va vedea, comparând Numeri 15:32-36, cu Leviticul 24:11-16, că cel care a încălcat porunca a patra și cel care a încălcat-o pe a treia au avut

aceeași soartă. Mai este obligatorie cea de-a treia poruncă?"Cu siguranță", spune contestatarul, "porunca: "Să nu iei în deșert numele Domnului Dumnezeului tău" este obligatorie cu toată forța ei." Întrebăm: Ar trebui ca blasfemiatorul să fie acum omorât cu pietre? Contestatarul va trebui să recunoască faptul că, deși porunca a treia este obligatorie în această dispensație, Evanghelia nu impune moartea temporală a blasfemiatorului. În dispensația iudaică nu exista nicio ispășire care să atingă cazul lui, de aceea a fost omorât cu pietre și îndepărtat din Israel.Dar, în cadrul Evangheliei, sângele ispășitor al lui Hristos poate ajunge la cazul lui și poate spăla păcatul blasfemiei, așa că mila pledează acum pentru cel care a încălcat cea de-a treia poruncă, pentru ca el să fie cruțat, să se pocăiască de păcatul blasfemiei și să trăiască. Aceasta este exact poziția pe care am adopta-o în ceea ce privește cea de-a patra poruncă. Și acum putem vedea de ce apostolul a numit legământul evanghelic legământul cel mai bun. Mila pledează acum pentru cel care încalcă Sabatul, pentru ca el să fie cruțat, să se întoarcă de la păcatul său, să găsească iertare și să trăiască.În această privință, slujirea legii lui Dumnezeu în cadrul Evangheliei, depășește cu mult [2 Corinteni 3] slujirea condamnării și a morții, în cadrul economiei iudaice.

A PATRA OBIECȚIE. - Deuteronomul 5:2, 3 arată că Sabatul a fost făcut numai pentru evrei. "Domnul Dumnezeul nostru a făcut un legământ cu noi în Horeb. Domnul nu a făcut acest legământ cu părinții noștri, ci cu noi, cu noi, care suntem cu toții aici, în viață, în această zi." Dacă legământul menționat aici sunt cele zece porunci, atunci Sabatul nu a fost făcut pentru părinți, ci doar pentru evrei.

RĂSPUNS. - Să vedem dacă acest punct de vedere al textului nu se dovedește a fi prea mult pentru contestatar. Admițând că cele zece porunci sunt acest "legământ", prin urmare, obligația de a ține Sabatul nu era obligatorie pentru părinți, nu dovedește aceasta că nici obligațiile impuse de celelalte nouă porunci nu erau obligatorii pentru părinți? Așadar, Avraam putea să nu țină cont de ziua a șaptea, deoarece legământul nu a fost încheiat cu părinții, iar Isaac și Iacov puteau să aibă alți dumnezei, să se închine la imagini cioplite, să ia numele Domnului în zadar, să ucidă, să comită adulter, să fure, să depună mărturie mincinoasă și să poftească, din același motiv, că legământul nu a fost încheiat cu părinții!!!

Cu treizeci de zile înainte ca copiii lui Israel să vadă Muntele Sinai, unde a fost încheiat legământul, Dumnezeu a dat următoarea mustrare: "Până când veți refuza să păziți poruncile și legile Mele?" Vedeți, căci Domnul v-a dat Sabatul". Acest lucru arată că poruncile și legile lui Dumnezeu, care cuprind Sabatul, existau înainte ca acest legământ să fi fost încheiat la Horeb, de aceea Deuteronomul 5:2, 3, nu dovedește nimic împotriva Sabatului. Legământul la care se face referire a fost acordul reciproc dintre copiii lui Israel și Domnul,

[Exodul 19,] cele zece porunci [Exodul 20] fiind condițiile morale ale legământului.

A CINCEA OBIECȚIE. - Cuvântul Sabat nu apare în Biblie decât după ce copiii lui Israel părăsesc Egiptul; deci nu a fost instituit la creație, ci la Sinai, când a fost dată legea.

RĂSPUNS. - Întreaga istorie de aproximativ 2500 de ani de la creație este cuprinsă în primele 52 de capitole ale Bibliei. Sunt remarcate doar cele mai importante evenimente de la creație până la eliberarea lui Israel din Egipt, de aceea nu este de mirare că nu găsim cuvântul Sabat. Dar ceea ce pare cu adevărat remarcabil este faptul că, într-o perioadă ulterioară, chiar și atunci când cel care a încălcat Sabatul a fost ucis cu pietre, nu găsim cuvântul Sabat în Registrul Sacru timp de peste 500 de ani.

Este consemnat [Geneza 2:2, 3] că Dumnezeu s-a odihnit în ziua a șaptea și că a sfințit și a binecuvântat ziua de odihnă. Porunca a patra trimite la ceea ce a făcut Dumnezeu în ziua a șaptea și la ziua a șaptea, ca fiind singurele motive pentru care a fost instituit Sabatul. Dar numai acest fapt, că Dumnezeu și Moise vorbesc despre Sabat într-un stil familiar cu o lună înainte ca Israel să vadă Sinaiul, este perfect distructiv pentru ideea că a fost instituit la darea legii.

A ȘASEA OBIECȚIE. - Hristos este exemplul nostru, iar El a încălcat Sabatul.

RĂSPUNS. - Vom observa mai întâi legea Sabatului. "Șase zile să muncești și să faci toată lucrarea ta", adică munca necesară pentru această viață. "Dar ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeului tău; în ea să nu faci nicio lucrare", adică să încetezi din munca celor șase zile și să te angajezi în slujba specială a lui Dumnezeu. Se poate spune despre preoții care ofereau Domnului în Sabat toate jertfele zilnice obișnuite și doi miei în plus, că au muncit; dar ceea ce Dumnezeu le cerea să facă în Sabat nu era ceea ce porunca a patra numește "muncă" și "lucrarea ta".Când Hristos a fost acuzat că a încălcat Sabatul, el s-a justificat pe motiv că ceea ce a făcut în Sabat era "legal". Faptele Sale milostive din acea zi nu pot fi încadrate cu cea mai mică îndreptățire în ceea ce legea Sabatului numește "muncă" și "lucrarea ta"; ci mai degrabă, aceste fapte să fie încadrate cu slujba preoților în lucrurile sfinte din acea zi. Este adevărat că Hristos i-a declarat pe ucenicii Săi "fără vină" pentru că au cules porumbul și l-au mâncat în Sabat. Dar se spune despre ei că "erau flămânzi"; și unde a interzis Dumnezeu să mănânce în Sabat pentru a satisface foamea? Nicăieri.

Hristos i-a spus omului neputincios pe care l-a vindecat în Sabat: [Ioan 5:8]: "Scoală-te, ridică-ți patul și umblă". Doi dintre profeți vorbesc împotriva purtării de poveri în Sabat; dar ei se referă la poveri de mărfuri, cum ar fi "snopi, vin, struguri și smochine" [Ieremia 17; Neemia 13], care erau aduse în Ierusalim pentru a fi vândute. Acum, cel care se opune să compare transportul poverilor

de mărfuri la piață pentru a le vinde pentru câștiguri lumești, cu omul vindecat cu patul său lăudându-L pe Dumnezeu, și poate că va vedea diferența. Una era o muncă pentru un câștig lumesc, în timp ce cealaltă era pentru slava lui Dumnezeu. Una a fost o încălcare a legii Sabatului, dar cealaltă a fost un act de milă care a manifestat puterea lui Dumnezeu.

A ȘAPTEA OBIECȚIE. Porunca de a ține Sabatul nu este dată în Noul Testament, prin urmare, nu este o datorie creștină să îl țină.

RĂSPUNS. - Este adevărat că porunca a patra nu este dată a doua oară în Noul Testament; nici cea de-a doua, dar acest lucru este departe de a dovedi că creștinii sunt eliberați de îndatoririle impuse de aceste porunci. Dacă se spune că avem în Noul Testament ceea ce este echivalent cu cea de-a doua poruncă, atunci citățm Matei 24:20; Luca 23:55, 56; Fapte 13:42, 44; 16:13; 17:2; 18:4, unde Sabatul este menționat ca existând în Evanghelie.

Niciuna dintre cele zece porunci nu este dată în Noul Testament pe o nouă temă, sau dată ca o lege nouă. Hristos, Pavel, Ioan și Iacov, se referă la ele în ansamblu și au citat unele dintre ele; dar ei vorbesc despre ele ca despre legea originală a lui Dumnezeu. Și de ce ar trebui să fie dată o a doua ediție a legii Sabatului în Noul Testament, dacă legea originală [Exodul 20:8-11,] nu ar fi fost abolită? Când contestatarul va dovedi prin mărturii clare că prima ediție a poruncii a patra a fost abolită, atunci fie vom arăta o a doua ediție din Noul Testament, fie vom renunța la Sabat.Noi învățăm Sabatul din Biblie. Cei care afirmă că a fost abolit să prezinte un text clar care să le dovedească afirmația. Aceasta este o cerere rezonabilă. Vor prezenta ei textul? Nu vrem niciuna dintre deducțiile lor din Romani 14; Coloseni 2:14-17, care au fost repetate de o sută de ori. Ele nu ar trebui să fie permise într-un caz ca acesta. Dumnezeu a dat legea Sabatului în cel mai clar limbaj posibil; și nimeni nu ar trebui să fie convins că a fost abolită, dacă nu poate găsi o mărturie la fel de pozitivă și clară, venită de la o autoritate la fel de înaltă.

Romani 14 nu menționează Sabatul. Dar contestatarul deduce că expresia "fiecare zi la fel" [versetul 5] cuprinde Sabatul zilei a șaptea. La fel am putea deduce din expresia "cel care nu mănâncă", [versetul 3,] că o parte din biserica creștină din vremea lui Pavel trăia fără să mănânce. Sau din fraza "adunați o anumită cantitate în fiecare zi" [Exodul 16:4], că Dumnezeu le-a poruncit israeliților să adune mană în Sabat, când nu ploua din cer în acea zi.Subiectul apostolului se referă la noțiunile evreiești despre mâncare, care îi tulburau pe credincioșii dintre neamuri. Și cât de firesc este ca Pavel să vorbească aici despre zilele de sărbătoare. Și cât de nefirească este deducția potrivit căreia, în observațiile sale, el amestecă "carne", "băutură", "ierburi" și Sabatul zilei a șaptea, toate la un loc.

Coloseni 2, vorbește despre zilele de odihnă, sau sabate. Leviticul 23, arată șapte Sabate evreiești, care trebuiau să fie sărbătorite la timpurile lor stabilite, "în afară de Sabatele Domnului". Vezi versetele 37, 38. Aici se vede distincția dintre cele două tipuri de Sabate. Pavel, în Coloseni 2, se referă la acele zile de odihnă care sunt clasificate cu "carne", "băutură", "lună nouă" etc., și nu la Sabatul pe care legiuitorul l-a asociat cu înțelepciune cu nouă precepte morale.

Priviți manifestarea puterii divine la împărțirea celor zece porunci. Fumul s-a înălțat de pe muntele Sinai ca fumul unui cuptor mare; fulgerele au fulgerat și tunete ale lui Iehova s-au rostogolit la baza lui. Dumnezeu coborâse pe el într-o măreție îngrozitoare pentru a rosti în urechile întregului popor cele zece precepte ale legii Sale sfinte. Aceste precepte erau de un asemenea caracter, de o importanță atât de mare, încât marele Dătător al Legii nu le-a lăsat pentru ca omul să le scrie; ci cu degetul său le-a gravat pe table de piatră. Priviți-le așezate în frumosul chivot, acoperit și încrustat cu cel mai pur aur.Rețineți bine victoriile obținute de Israel atunci când, împreună cu chivotul lui Dumnezeu, au trecut Iordanul, au mărșăluit în jurul Ierihonului și au pornit la luptă. Vedeți chivotul pus în Locul Preasfânt al Sanctuarului pământesc. Era centrul sistemului lor religios, era gloria lui Israel. A patra poruncă era în chivot. Și cât de absurdă este presupunerea că Atotputernicul, prin Fiul Său Isus Hristos, ar fi desființat Sabatul, fără să dea o singură mărturie clară a acestui fapt în Cartea de inspirație.Ce prezumție pentru oameni să continue să încalce cea de-a patra poruncă și să-și riște mântuirea veșnică pe baza unor simple deducții!!! Fie ca Dumnezeu să-l ajute pe cel care se opune să simtă forța adevărului pe care îl afirmăm aici.

Acum, dacă Sabatul Domnului a fost desființat, unde au prezis profeții acest eveniment? "Cu siguranță, Domnul Dumnezeu nu va face nimic, ci își descoperă taina Sa robilor Săi, Profeții". Amos 3:7. Întrucât niciunul dintre Profeți nu a prezis abolirea Sabatului și întrucât niciunul dintre Apostoli nu a consemnat un astfel de eveniment, suntem siguri că un astfel de eveniment nu a avut loc vreodată.

A OPTA OBIECȚIE. - Pavel spune că "slujba morții scrisă și gravată în pietre" a fost abolită; prin urmare, Sabatul este abolit.

RĂSPUNS. - Se va observa că, dacă acest capitol învață desființarea Sabatului, el învață că toate cele zece porunci sunt desființate și ele. Apostolul vorbește aici de două slujbe. El pune în contrast slujirea legii lui Dumnezeu sub Moise (care era o slujire de condamnare și de moarte) cu slujirea aceleiași legi sub Evanghelie (care este slujirea Duhului.) Este vorba de slujba morții, care a fost înlăturată pentru a face loc slujbei mai glorioase a legii lui Dumnezeu, numită slujba Duhului. O lege este un lucru, iar slujirea acestei legi este cu totul altceva.

Dar am întreba: De ce ar trebui ca toate cele zece porunci ale lui Dumnezeu să fie omorâte pe cruce, chiar dacă ar fi fost necesar să o desființăm pe a patra? Toți sunt de acord că nouă sunt bune, ba chiar indispensabile pentru dispensația evanghelică. A fost oare o scăpare a celui care a dat Legea să plaseze Sabatul în mijlocul a nouă precepte morale? Și a trebuit să le omoare pe toate cele zece pentru a scăpa de Sabat? Dar dacă toate cele zece au fost abolite la cruce, cum se face că nouă sunt încă obligatorii?"De ce", spune contestatarul, "nouă dintre ele au fost reconstituite de Hristos pentru Evanghelie". Dar aici apare o dificultate serioasă; pentru contestatar, nouă dintre porunci au fost repuse în vigoare în timpul slujbei lui Hristos, înainte ca cele zece să fie abolite la moartea sa!!!

Dacă se spune că apostolii au repus în vigoare nouă dintre porunci pentru Evanghelie după ce Domnul lor s-a înălțat și Duhul Sfânt s-a revărsat asupra lor, noi răspundem că, potrivit acestui punct de vedere, a existat un spațiu între abolirea celor zece, la cruce, și repunerea în vigoare a celor nouă; un spațiu în care nu exista nicio lege și, prin urmare, nicio fărădelege, iar oamenii puteau să hulească, să ucidă etc. și să nu comită păcat!!!Dar dacă cel care obiectează susține că cele nouă porunci au fost repuse în vigoare la cruce în momentul în care el crede că cele zece au fost desființate, atunci vom înțelege că cerul a țintit o lovitură care a ucis toate cele zece porunci și că aceeași lovitură, în același moment, a readus la viață nouă dintre ele!!! Și toate acestea pentru a scăpa de Sabatul despre care Hristos spune că a fost făcut pentru om.

Vom ilustra acum poziția contestatarului printr-o figură simplă. Cele zece degete de la mâini și de la picioare să reprezinte cele zece porunci. Degetul arătător de la mâna dreaptă reprezintă legea Sabatului. Acest deget i-a servit bine, dar acum este bolnav, a trecut de vindecare și îl încurcă în timp ce încearcă să lucreze. Este împotriva lui, îi este potrivnic, iar el decide să cheme un chirurg și să i-l taie și să-l scoată din cale. Chirurgul vine și declară că degetul a fost înlăturat. Îi spune că, în toată viața lui viitoare, îi vor fi suficiente nouă.Chirurgul îi taie toate degetele de la mâini și de la picioare. Apoi lasă deoparte degetul bolnav și se apucă să le unească pe celelalte nouă, în folosul contestatarului în timpul vieții sale viitoare. Ce chirurg nebun! Și cu câtă nebunie îl acuză sistemul fără Sabat pe Dumnezeu cel atotînțelept. Îl lăsăm pe contestatar la reflecțiile sale.

A NOUA OBIECȚIE. - Hristos este Dătătorul nostru de lege, iar El nu a poruncit niciodată respectarea Sabatului.

RĂSPUNS. - Hristos nu a venit să legifereze, ci să învețe poruncile Tatălui Său; să "mărească legea și să o facă onorabilă". "Isus le-a răspuns și a zis: "Doctrina Mea nu este a Mea, ci a Celui care M-a trimis"." Ioan 7:16. "Cuvântul pe care îl auziți nu este al Meu, ci al Tatălui care M-a trimis." Cap. 14:24. "Așa cum M-a învățat Tatăl Meu, Eu spun aceste lucruri." Cap. 8:28; 12:49, 50.

Apostolul spune: "Există un singur Legiuitor care poate să mântuiască și să distrugă". Iacov 4:12. Cine este acest dătător de lege? Să răspundă un alt Apostol. "Dacă cineva păcătuiește [încalcă legea], avem un avocat la Tatăl, pe Isus Hristos cel drept".

1 Ioan 2:1. Dacă Hristos este dătătorul nostru de lege, cine este avocatul nostru? Nu avem niciunul! Dar Dumnezeu Tatăl este Dătătorul nostru de lege, iar Hristos este Avocatul nostru.

A ZECEA OBIECȚIE. - Deoarece ziua nu începe la aceeași oră în toate părțile lumii, la est și la vest, nu este posibil ca toți locuitorii lumii să respecte aceleași ore pentru Sabat.

RĂSPUNS. - Legea Sabatului cere respectarea zilei a șaptea. Dumnezeu a dat soarelui să conducă ziua. La prânz (un moment ușor de stabilit), ziua de douăzeci și patru de ore este trecută pe trei sferturi. Ziua a șaptea, guvernată de soare, care este marele cronometru al lui Dumnezeu, vine în Palestina cu șase sau șapte ore mai devreme decât în statul New York. Ea poate fi ținută acolo când ajunge, la fel și aici.

Dar dacă legea Sabatului cere să se respecte aceleași douăzeci și patru de ore identice, în loc de ziua a șaptea, cum ar putea evreii, împrăștiați în est și în vest în țara Palestinei, să o respecte? Ei ar întâmpina exact aceeași dificultate pe care ar întâmpina-o locuitorii lumii înconjurătoare.

Să nu lăsăm pe susținătorii primei zile a săptămânii să invoce această obiecție; pentru că prima lor zi este afectată de ea la fel de mult ca și ziua a șaptea. Dacă ei afirmă că Legea lui Dumnezeu nu cere o zi anume, ci doar o a șaptea porțiune de timp, le răspundem, atunci să înceteze să mai vorbească despre comemorarea răscumpărării, prin păstrarea primei zile, despre care ei spun că a fost completată la învierea lui Hristos în prima zi a săptămânii. Oare Hristos a înviat din morți într-o zi a săptămânii, și nu într-o zi anume!!!! Propria lor profesie îi leagă de prima zi a săptămânii și distruge teoria lor despre a șaptea parte a timpului.

A UNSPREZECEA OBIECȚIE. - Să presupunem că două persoane călătoresc în jurul lumii, una mergând spre est și cealaltă spre vest, atunci când se întorc, ar exista o diferență în calcularea zilelor săptămânii.

RĂSPUNS. - Această presupunere este oferită frecvent de către susținătorii primei zile ca fiind o obiecție împotriva celei de-a șaptea zi. Ei par să fie orbi la faptul că, dacă această obiecție are vreo greutate, ea este la fel de mult împotriva primei zile ca și împotriva celei de-a șaptea; și, în consecință, împotriva instituției Sabatului în sine; și dacă este împotriva instituției, atunci împotriva lui Dumnezeu, pentru că pune în discuție înțelepciunea Creatorului.

A DOUĂSPREZECEA OBIECȚIE. - Este posibil ca socoteala zilelor săptămânii să nu se fi păstrat, astfel încât să nu putem spune când vine ziua a șaptea adevărată.

RĂSPUNS. Am dori mai întâi să remarcăm că această obiecție este adesea invocată de cei care pretind că respectă prima zi a săptămânii în cinstea învierii lui Hristos. Dar sunt ei siguri că respectă adevărata zi întâi a săptămânii? Se pare că sunt. Atunci ei ar trebui să ne permită să fim la fel de siguri că observăm adevărata zi, a șaptea; pentru că ziua a șaptea este ziua dinaintea celei dintâi.

Dar Dumnezeu a indicat adevărata zi a șaptea, în anumite perioade de timp, într-un mod suficient de clar pentru a satisface și pe cel mai sceptic om care are credință în revelația divină. La sfârșitul primei săptămâni, Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ea se odihnise. Treceți de la creație 2500 de ani până la dăruirea manei [Exodul 16] și se va vedea că acolo Dumnezeul cerului a indicat adevărata zi, a șaptea. "Șase zile o veți strânge [mana], dar în ziua a șaptea, care este Sabatul, nu va fi nimic".

Acum, treceți peste o perioadă de aproximativ 1600 de ani, până la Prima Venire. Acolo, Fiul lui Dumnezeu pretinde că este Domnul Sabatului. Se va admite că Domnul Sabatului știa când a venit ziua Sabatului. Dacă adevărata zi a șaptea ar fi fost pierdută în timpul celor 1600 de ani, mai mult ca sigur că ar fi corectat eroarea. Cum el nu a corectat o astfel de eroare, ci a păstrat ziua observată atunci ca Sabat, este sigur că adevărata numerotare a zilelor săptămânii a fost păstrată în timpul celor 1600 de ani.

Am dori să le spunem celor care susțin că Sabatul este doar evreiesc, că dacă am admite că adevărata numărare a zilelor săptămânii s-a pierdut în timpul celor 1600 de ani, ar reflecta foarte mult asupra caracterului celui care le-a dat Legea evreiască. L-ar acuza că le-a dat evreilor legea Sabatului, cu pedeapsa cu moartea pentru încălcarea ei, lăsându-i apoi fără mijloace de a păstra cunoașterea zilei!

Din perioada primei apariții, adevărata zi a șaptea a fost adusă la noi cu certitudine. Evreii și unii creștini au continuat să o respecte și toți sunt de acord cu privire la ziua în care are loc. Mahomed a ales ziua a șasea a săptămânii ca Sabat pentru adepții săi, care corespunde cu ziua a șasea a săptămânii, așa cum este socotită de evrei și creștini. Iar marea majoritate a creștinilor declarați au respectat prima zi a săptămânii, care corespunde cu prima zi a săptămânii, așa cum este socotită de evrei și mahomedani.

Acum, oare aceste trei mari diviziuni ale familiei umane au făcut toate o greșeală, astfel încât o zi a fost pierdută sau o zi câștigată? Dacă da, a existat o vreme când evreii au făcut această greșeală în calcularea săptămânii; în același timp, și creștinii au făcut o greșeală care corespundea exact; și pentru a

încununa totul, mahomedanii au făcut o greșeală în calcularea săptămânii care corespundea exact cu cea a evreilor și creștinilor! "Credeți toate acestea?" Dacă s-ar fi făcut o greșeală, nu este absolut sigur că ar fi existat o discrepanță undeva?Cum nu există o astfel de discrepanță, nu este absolut sigur că nu există o astfel de greșeală? Cu greu ne vine să credem că locuitorii unui singur district școlar ar fi putut, în același moment, să facă o greșeală în ceea ce privește zilele săptămânii și, pentru a spori mirarea, fiecare să facă exact aceeași greșeală! Dar când extindem acest act simultan la toate districtele dintr-un oraș, apoi la toate orașele dintr-un comitat, apoi la toate comitatele dintr-un stat și apoi la toate statele din Uniune, am dus chestiunea la o distanță aproape infinită, dincolo de rațiune sau credibilitate.

Dar toate acestea nu sunt atât de remarcabile ca și presupusa greșeală a evreilor, creștinilor, mahomedanilor și a tuturor națiunilor! Faptul că aceste clase, fiecare compusă din mai multe milioane de oameni, care nu se limitează la nicio țară, ci sunt împrăștiate pe toate pământurile de sub cer, ar putea face toate o greșeală - ar putea face toate aceeași greșeală și ar face toate aceeași greșeală în același timp, fără ca vreun individ din acest număr să descopere sau să bănuiască vreodată că o astfel de greșeală a avut loc, este o idee nu numai absolut nerezonabilă și în cel mai înalt grad absurdă, dar este în mod categoric dincolo de puterea celor care ar vrea să o creadă. W.

APENDICE

CINE ESTE LEGIUITORUL NOSTRU?

EXISTĂ un singur legiuitor, care poate să mântuiască și să distrugă. Iacov 4:12. Cine este acest "un singur dătător de lege?" este o întrebare de o importanță vitală pentru problema Sabatului, la care vom încerca să răspundem din Scripturile adevărului.

Foarte mulți presupun, în primul rând, că Hristos este legiuitorul creștinilor și, în al doilea rând, că El a dat, în persoană și prin apostolii Săi inspirați, cuprins în Noul Testament, un cod perfect de legi pentru dispensarea Evangheliei; apoi se afirmă că, deoarece legea Sabatului nu este repetată în Noul Testament, Sabatul zilei a șaptea nu este obligatoriu pentru creștini. Această țesătură pare foarte corectă; dar ea se sprijină pe nisip.

Deuteronomul 18:15-18 este prezentat ca o dovadă că Hristos este legiuitorul nostru; dar se poate vedea că ne învață contrariul. "Domnul Dumnezeul tău îți va ridica un profet din mijlocul tău, dintre frații tăi, ca mine; pe el să-l ascultați.... Și Domnul mi-a zis: "Bine au spus ceea ce au spus. Eu le voi ridica un Profet din mijlocul fraților lor, ca tine, și voi pune cuvintele Mele în gura lui; și el le va spune tot ce-i voi porunci." Deuteronom 18:15, 17, 18.Petru, vorbind despre Hristos, spune: "Căci Moise a spus cu adevărat părinților:

"Domnul Dumnezeul vostru vă va ridica un profet dintre frații voștri, asemenea mie; pe el îl veți asculta în toate lucrurile pe care vi le va spune"." Faptele Apostolilor 3:22.

Hristos, ca profet sau învățător, era asemenea lui Moise. Ne întrebăm acum: A legiferat Moise? A făcut el legi pentru popor? Nu a făcut. Moise a primit cuvinte din gura lui Dumnezeu și le-a spus poporului. Nu există nicio înregistrare care să ateste că el și-a asumat vreodată poziția de legiuitor independent; în timp ce înregistrarea inspirată furnizează fapte cu totul opuse. În cazul omului care aduna bețe în Sabat, [Numeri 15:32-36], Moise nu a îndrăznit să decidă cazul lui, ci a lăsat acest lucru pentru marele Legiuitor. "Și l-au pus sub pază, pentru că nu s-a declarat ce i se va face. Și Domnul i-a spus lui Moise: "Omul acesta să fie omorât negreșit." Vezi și Numeri 27:5-7; Levitic 24:11-14.

Că Hristos, ca profet sau învățător, a fost asemenea lui Moise, avem mărturia unitară a lui Moise [Deuteronom 18:15], a Domnului [versetul 18] și a lui Petru [Fapte 3:22], prin urmare nu a fost un legiuitor independent. Spune Tatăl veșnic când vorbește despre Fiul Său: "El le va spune tot ce-i voi porunci Eu". Isus mărturisește despre sine însuși în această privință, iar mărturia sa este în acord cu cea a Tatălui său. Rețineți bine următoarele declarații ale Fiului lui Dumnezeu:

"Isus le-a răspuns și le-a zis: "Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui care M-a trimis"." Ioan 7:16.

"Atunci Isus le-a zis: "Când veți înălța pe Fiul omului, atunci veți cunoaște că Eu sunt și că nu fac nimic de la Mine însumi, ci vorbesc așa cum M-a învățat Tatăl Meu." Cap. 8:28.

"Căci nu am vorbit de la mine însumi, ci Tatăl care m-a trimis, mi-a dat poruncă ce să spun și ce să vorbesc. Și știu că porunca Lui este viața veșnică; de aceea, tot ce spun, așa cum mi-a spus Tatăl, așa vorbesc și eu." Cap. 12:49, 50.

"Cine nu Mă iubește, nu păzește cuvintele Mele; și cuvântul pe care-l auziți nu este al Meu, ci al Tatălui care M-a trimis." Cap. 14:24.

Prin aceste mărturii din partea Tatălui și a Fiului, învățăm că nu era treaba Domnului nostru Isus Hristos să legifereze, ci a primit doctrinele pe care le-a învățat din gura Tatălui și le-a spus oamenilor. În această privință, ca profet, sau învățător, el a fost asemenea lui Moise. În ambele cazuri, Tatăl este cel care dă legea.

Se face referire la transfigurare ca dovadă că Hristos este legiuitorul în epoca evanghelică. Se spune că prezența atât a lui Moise, cât și a lui Hristos (învățătorii ambelor dispensații) și faptul că Moise a fost pus pe fundal de către

vocea din ceruri, care a spus: "Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea, ascultați-L", arată că Hristos este legiuitorul veacului prezent și că învățăturile Sale iau locul legii lui Dumnezeu. Dar un personaj foarte important este trecut cu vederea de cei care adoptă această poziție. Este vorba de Tatăl. El apare, de asemenea, pe muntele transfigurării.Vocea Lui se aude ca fiind cea mai înaltă autoritate - "Acesta este Fiul Meu preaiubit", "Ascultați-L". Oricât de mult ar fi depășit-o gloria lui Hristos pe cea a lui Moise, ea nu a eclipsat gloria Autorului celor zece porunci. Marele Dumnezeu a rostit cele zece precepte ale legii Sale sfinte în auzul întregului popor. Nu le-a lăsat lui Moise să le scrie și să le predea poporului; nici nu a fost lucrarea Fiului lui Dumnezeu să le predea, sau o parte din ele, a doua oară pentru oamenii dispensației actuale. În împrejurări de o măreție teribilă, marele Legiuitor a rostit cele zece porunci direct către popor și le-a scris pe tablele de piatră.

Hristos citează mai multe dintre ele în diferite momente pentru a întări doctrinele pe care le-a predat, dar nu în sensul de a da o nouă lege. El le lasă pe baza lor inițială, ca lege a lui Iehova, și afirmă imutabilitatea lor. Matei 5:17-19. El nu a luat poziția unui legiuitor, ci, mai degrabă, pe cea a unui învățător al legii.

Dacă Hristos este legiuitorul nostru, cine este avocatul nostru? Nu avem niciunul. Dar Apostolul spune: "Dacă cineva păcătuiește, avem un avocat la Tatăl, pe Isus Hristos cel drept". 1 Ioan 2:1. Aici sunt introduse trei părți: (1) păcătosul, sau călcătorul de lege, [Cap. 3:4,] (2) Avocatul și (3) Tatăl a cărui lege o încalcă păcătosul. Adevărul pe această temă, așadar, prezentat în mod clar în fața noastră, este că, în dispensația Evangheliei, Tatăl este cel care dă legea, iar Isus Hristos este avocatul, sau mediatorul, între păcătosul care a încălcat legea și un Legiuitor ofensat.

Să luăm acum punctul de vedere conform căruia Hristos este legiuitorul creștinului. Atunci "păcatul este încălcarea legii" lui Hristos. "Și dacă cineva păcătuiește, avem un avocat" pe Isus Hristos! Dar cine este acest avocat? Papistașul poate răspunde: Papa, în timp ce protestantul tace.

Auzim frecvent afirmația: "Este foarte ciudat că nouă dintre porunci sunt date în Noul Testament, iar cea de-a patra este omisă, dacă Sabatul este obligatoriu pentru creștini." Dar nu este oare într-adevăr ciudat ca așa-zișii studenți ai Bibliei să își expună astfel ignoranța față de subiectul despre care vorbesc? Este un fapt că primele patru porunci nu sunt repetate în Noul Testament. Dovedește acest lucru că nu ar trebui să le considerăm pe prima, a doua și a treia?Dacă nu dovedește acest lucru, atunci nu dovedește că a patra nu este obligatorie pentru creștini. Se spune că se dă un echivalent acelor porunci care nu sunt repetate în Noul Testament? invităm atenția cârtitorului la mărturia Noului Testament cu privire la Sabat.

1. Mărturia lui Hristos cu privire la datoria creștinilor în legătură cu Sabatul, încă de la distrugerea Ierusalimului și probabil mult mai târziu. "Dar rugați-vă ca fuga voastră să nu fie în timpul iernii, nici în ziua de Sabat". Matei 24:20. Din nou: "Sabatul a fost făcut pentru om".

2. Mărturia apostolului Luca referitoare la sfintele femei. "S-au întors, au pregătit mirodenii și untdelemn și s-au odihnit în ziua de Sabat, după poruncă". Luca 23:56. Dacă legea Sabatului a fost abolită la răstignire, cu câțiva ani înainte ca acest fapt să fie consemnat, despre ce poruncă vorbește istoricul?

3. Mărturia aceluiași apostol cu privire la felul de a fi al lui Pavel. "Și Pavel, după felul lui de a fi, a intrat la ei și, în trei zile de Sabat, a discutat cu ei din Scripturi". Faptele Apostolilor 17:2. "Și în fiecare Sabat, în fiecare sinagogă, el discuta și convingea pe iudei și pe greci." Cap. 18:4.

"Și după ce iudeii au ieșit din sinagogă, neamurile au cerut ca aceste cuvinte să le fie propovăduite în Sabatul următor." "Și în Sabatul următor s-a adunat aproape toată cetatea ca să asculte cuvântul lui Dumnezeu." Faptele Apostolilor 13:42, 44. "Și în ziua de Sabat am ieșit din cetate pe malul unui râu, unde se obișnuia să se facă rugăciune; am stat jos și am vorbit femeilor care se duceau acolo." Faptele Apostolilor 16:13.

Mergeți la "Revelația lui Isus Hristos, pe care i-a dat-o Dumnezeu" etc. și observați distincția făcută între poruncile lui Dumnezeu și mărturia [învățăturile] lui Isus. Apocalipsa 12:17; 14:12.

Citiți mărturia lui Isus în Cap. 22:14. "Fericiți sunt cei care împlinesc poruncile Lui [ale Tatălui]" etc. Acum, dacă Isus este legiuitorul creștinului, ar fi spus despre oamenii din epoca creștină: Fericiți cei ce împlinesc poruncile mele. Este adevărat, ar trebui să păzim toate spusele lui Hristos; dar ce spune el despre învățăturile sale? "Învățătura mea nu este a mea, ci a celui care m-a trimis".

Dacă se spune că apostolii, în scrierile lor, au dat un cod de legi pentru epoca evanghelică, noi răspundem că acest punct de vedere face doisprezece legiuitori, în timp ce Iacov spune: "Există un singur legiuitor".

Vedeți însărcinarea dată celor unsprezece: "Mergeți, deci, și învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate lucrurile pe care vi le-am poruncit". Matei 28:19, 20. Hristos i-a învățat pe apostoli ceea ce primise de la Tatăl, iar ei trebuiau să-i învețe pe oameni să respecte acest lucru. Observați, de asemenea, lucrarea Duhului Sfânt și de la cine purcede acesta. "Dar Mângâietorul, care este Duhul Sfânt, pe care Tatăl îl va trimite în numele Meu, El vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu." Ioan 14:26."Și Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Mângâietor, ca să rămână cu voi în veac." Versetul 16. Duhul

Sfânt a venit de la Tatăl, iar unul dintre scopurile pentru care a fost trimis a fost acela de a reaminti ucenicilor cuvintele adevărului divin pe care Fiul le primise de la Tatăl și pe care le spusese. Avem, așadar, cea mai clară mărturie că tot adevărul revelat purcede de la Tatăl, care este legiuitorul creștinului. W.

2 CORINTENI, CAPITOL III

Multe persoane consideră că acest capitol învață desființarea celor zece porunci. Noi credem că această doctrină nu este în niciun fel susținută de această porțiune din Scriptură. Să ne uităm cu atenție la ceea ce a scris apostolul în acest capitol.

Sunt prezentate două slujbe. Una este slujba morții; cealaltă este slujba Duhului. Versetele 6, 7. Cuvântul "slujire" semnifică serviciul efectuat de un slujitor sau de un servitor. Prin urmare; sunt prezentate două clase de slujitori. O clasă este Moise și cei care, după el, au dus la îndeplinire lucrarea de slujire pe care a început-o. Cealaltă clasă de slujitori sunt apostolii și cei care duc mai departe lucrarea începută de ei. O clasă este cea a slujitorilor din Vechiul Testament; cealaltă clasă este cea a slujitorilor din Noul Testament.

Cele două obiecte cu privire la care sunt efectuate aceste slujbe sunt denumite "moartea" și "Duhul". Să ne întrebăm acum cu privire la semnificația acestor termeni, așa cum sunt folosiți aici. Ce se înțelege prin cuvântul "moarte" în propoziția "slujba morții, scrisă și gravată în pietre"? Răspundem că nu poate însemna decât cuvintele gravate pe tablele de piatră; ca și cum propoziția ar fi fost: "slujba celor zece porunci, scrisă și gravată în piatră".Motivul pentru care legea lui Dumnezeu este numită "moarte" poate fi înțeles din următoarele versete: "litera ucide"; "prin lege este cunoașterea păcatului"; "legea produce mânie; căci unde nu este lege, nu este nici fărădelege"; "legea a intrat pentru ca fărădelegea să se înmulțească"; "am fost odată viu fără lege; dar când a venit porunca, păcatul a înviat și am murit. Și porunca care era rânduită pentru viață, am găsit că este pentru moarte. Căci păcatul, luând prilej prin poruncă, m-a înșelat și prin ea m-a omorât.De aceea Legea este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună. Oare ceea ce era bun a fost făcut moarte pentru mine? Dumnezeu să mă ferească. Ci păcatul, ca să pară păcat, a lucrat moartea în mine prin ceea ce este bun; pentru ca păcatul, prin poruncă, să se facă peste măsură de păcătos."

Ce se înțelege prin cuvântul "Duh", așa cum este folosit în acest capitol? Acest cuvânt este aplicat în mod cert în versetul 17: "Acum, Domnul este acel Duh". Atunci înțelegem că legea lui Dumnezeu îl ucide pe păcătos și de aceea este numită "moarte"; în timp ce Domnul este acel Duh care îl face viu pe păcătosul astfel ucis. Prin urmare, înțelegem că Domnul din ceruri este Spiritul dătător de viață la care se face referire aici.

Cu aceste observații introducem versetele 7, 8. "Dar dacă slujba morții, scrisă și gravată în pietre, a fost glorioasă, astfel încât copiii lui Israel nu puteau să privească cu stăruință fața lui Moise pentru gloria feței sale, glorie care avea să dispară, cum nu va fi mai degrabă glorioasă slujba Duhului?"

Cei care oferă acest verset ca dovadă că cele zece porunci au fost desființate, au căzut în această eroare confundând slujirea a ceea ce a fost gravat pe pietre cu legea însăși care a fost gravată acolo. Făcând astfel ca legea lui Dumnezeu și slujirea acestei legi să însemne același lucru. Dar versetul următor, furnizând o paralelă perfectă cu propoziția în cauză, arată absurditatea acestui punct de vedere."Cum nu va fi mai degrabă glorioasă slujba Duhului?" Nimeni nu va pretinde că slujirea Duhului este Duhul însuși. Să trateze versetul 7 cu aceeași consecvență cu care tratează versetul 8 și vor evita eroarea conform căreia slujirea celor zece porunci reprezintă cele zece porunci în sine.

Dar versetul 7 trebuie să marcheze în mod clar sensul lui Pavel în folosirea cuvântului "slujbă"; și nimeni care va citi cu atenție acest verset nu trebuie să confunde slujba cu poruncile. Observați prima clauză a versetului: "Dar dacă slujba morții scrisă și gravată în pietre era glorioasă"; acum citiți clauza explicativă și veți putea înțelege ce era acea slujbă și în ce consta gloria ei: "astfel încât copiii lui Israel nu puteau să privească cu stăruință fața lui Moise pentru gloria feței lui".Apoi, ultima propoziție a versetului este o explicație distinctă a primei. Slujba sau serviciul la care se referă Pavel a fost început de Moise, când a luat cele zece porunci de la Iehova și le-a adus poporului. Acea slujbă era atât de glorioasă încât slujitorul prin care a fost săvârșită și-a acoperit fața pentru a-i ascunde gloria. Relatarea completă a acestei interesante slujbe a lui Moise poate fi citită în Exodul 34:29-35. Nimic nu poate fi mai clar, prin urmare, decât faptul că prin cuvântul "slujbă" din versetul 7, Pavel nu se referă la cele zece porunci, ci la slujba lui Moise, slujitorul, care a adus de la Dumnezeu legea pe care tocmai o gravase pe tablele de piatră.

Slujirea începută de Moise a fost continuată pe toată perioada Vechiului Testament. Moise a pus cele două table în chivot și a așezat chivotul în Locul Preasfânt al sanctuarului tipic. Exodul 40; Deuteronomul 10. Apoi a pus deoparte ordinul preoției levitice pentru a sluji înaintea acelui chivot, în timp ce sanctuarul tipic trebuia să continue. Exodul 28; 29; Leviticul 8; 9. Când Moise a coborât acea lege sfântă, ea nu era pentru acel popor păcătos și rebel decât "condamnare" și "moarte", deoarece nu putea decât să arate vina lor în fața lui Dumnezeu. Le-a arătat că sunt expuși la pedeapsa sa dreaptă și nu conținea în sine nicio promisiune de iertare.

Dar slujirea încredințată apostolilor și succesorilor lor a fost desemnată în mod expres pentru a oferi iertare celor vinovați, speranță celor descurajați, mântuire celor pierduți. Ea recunoaște, într-adevăr, marele fapt că întreaga familie umană se află sub condamnarea dreaptă a legii lui Dumnezeu, în calitate

de călcători ai ei; [Romani 3:19;] dar își bazează oferta de iertare pe faptul că Hristos a murit pentru familia umană aflată în această situație [2 Corinteni 5:14, 15] și că toți cei care vor profita de această mare ispășire pot fi iertați în mod liber. Marele subiect al acestei slujbe este Hristos, Duhul dătător de viață, care a murit pentru noi.Preoția pe care Moise a desemnat-o să slujească în fața chivotului testamentului în sanctuarul tipic nu oferea nicio jertfă care să înlăture păcatul; ea putea doar să-i îndrume pe păcătoșii penitenți spre marea Jertfă care urma să fie oferită pentru păcatele oamenilor. Dar în Sanctuarul ceresc, în fața chivotului testamentului lui Dumnezeu, se află acel minunat Mare Preot care și-a dat viața pentru lume și care este capabil să salveze până la capăt pe toți cei care vin la Dumnezeu prin el. Evrei 7:8; Apocalipsa 11:19.

Prin urmare, dacă slujba care nu putea decât să arate vinovăția și condamnarea dreaptă a omului a fost atât de glorioasă încât Moise, slujitorul ei, a trebuit să își acopere cu un văl slava feței sale, cât de nespus de glorioasă trebuie să fie slujba care oferă viață, iertare și mântuire celor vinovați, condamnați, pierduți!

Moise, în timp ce îndeplinea această slujbă, avea un văl pe față; dar, în contrast cu aceasta, Pavel spune: "Dar noi toți, cu fața deschisă [literalmente descoperită], privind ca într-o oglindă slava Domnului, suntem schimbați în același chip, din slavă în slavă, ca prin Duhul Domnului".

Să ne întrebăm acum cu privire la lucrul desființat din versetul 7. Faptul că cuvântul "glorie", inserat de traducători în ultima clauză, a fost plasat corect acolo, poate fi dovedit cu certitudine. Pentru că expresia "teen katargoumeneenen", redată prin "care slavă trebuia să fie făcută", este la feminin acuzativ și, prin urmare, se referă în mod necesar la "teen doxan", "slava", care o precede imediat și care este în același gen și caz, și nu la "he diakonia", "slujba", care este mai îndepărtată și are un caz diferit. Cu privire la acest punct nu poate exista nicio dispută. Prin urmare, traducătorii, prin inserarea cuvântului "glorie" în ultima clauză a acestui verset, au exprimat cu fidelitate sensul originalului.

Apoi, în versetul 7, Pavel afirmă desființarea gloriei slujbei anterioare. Versetul 10 ne spune că, deși acea slujbă a fost făcută glorioasă, totuși, în această privință, ea nu avea glorie, din cauza gloriei care o întrece. Acum, versetul 11 ne va explica cum a fost desființată gloria slujbei anterioare și, de asemenea, în ce privință acea slujbă nu avea nicio glorie. Acesta este redat mai corect de Macknight decât în versiunea noastră. Căci "dia doxees" trebuie să însemne "prin glorie", și nu adjectivul "glorios". Așa cum este redat de Macknight, se citește: "În plus, dacă ceea ce este desființat este desființat prin glorie, cu atât mai mult ceea ce rămâne, rămâne în glorie".Două fapte importante sunt determinate de acest verset. 1. Că slava slujbei anterioare a fost înlăturată de slava supraevaluată a slujbei prezente, așa cum slava stelelor

este înlăturată de slava soarelui care răsare în puterea sa. 2. Și de aici înțelegem că nu mai avea slavă din cauza slavei care o întrece, la fel cum înțelegem că stelele nu mai au slavă atunci când soarele strălucește.

Vom cita acum versetele 13, 14. "Și nu ca Moise, care și-a pus un văl pe față, pentru ca fiii lui Israel să nu poată privi cu stăruință la sfârșitul a ceea ce a fost desființat, ci mințile lor au fost orbite; căci până în ziua de azi rămâne același văl nedesfăcut la citirea Vechiului Testament; văl care este desființat în Hristos." Versetul 13 fiind explicativ pentru versetul 7, avem aici o bună ocazie de a determina ce a fost desființat. Și vom descoperi că declarația sa în acest sens este aceeași cu cea din versetul 7. Când vălul era pe fața lui Moise, "copiii lui Israel nu puteau să privească cu stăruință la sfârșitul a ceea ce este desființat".Ce ascundea atunci perdeaua? căci răspunsul la această întrebare determină întreaga problemă. Erau tablele de piatră ascunse de acel văl? Nu, cu adevărat. Dar era slava acelei slujbe, slavă care, după părerea evreilor, încă mai rămâne. Voalul de pe fața Lui ascundea ceea ce a fost desființat; dar tablele de piatră nu erau nici ascunse, nici întunecate de voal: El le ținea în mâinile Sale. Exodul 34:29.

Vălul cu care Moise și-a ascuns slava feței sale rămâne încă asupra Israelului literal. Ei încă leagă în mod inseparabil marea constituție, cele zece porunci, de gloria care l-a învăluit pe Moise și care a însoțit slujba levitică, fără să vadă că acea slujbă a lăsat locul alteia, de o glorie cu mult mai mare. Israel nu poate vedea că slava ascunsă a dispărut; dar, cum ei pot vedea încă acea lege sfântă, ei cred că acea slavă trebuie să dăinuie la fel ca și acea lege. Alții, în zilele noastre, cad în eroarea opusă.Ei pot vedea că acea glorie a dispărut și, prin urmare, concluzionează că și acea lege sfântă a dispărut. Ei nu văd că în cortul ceresc, unde marele nostru Mare Preot slujește pentru noi, chivotul lui Dumnezeu rămâne la fel de bine ca și în cortul pământesc. Apocalipsa 11:19. Ei au într-adevăr o părere foarte bună despre capacul milei; dar legea lui Dumnezeu conținută în chivotul de sub acel capac al milei este disprețuită și socotită un lucru de nimic. Exodul 25:17-22; Evrei 9:4. Dar visul că sângele lui Hristos a șters legea morală (chiar lucrul care a determinat vărsarea lui) va fi găsit zadarnic și înșelător în ziua lui Dumnezeu.

Acțiunea lui Moise de a ascunde de ochii lui Israel gloria care strălucea de pe fața sa la începutul acelei slujbe a reprezentat acest mare adevăr, și anume că acea slujbă cu gloria ei nu avea să rămână; și că atunci când îi va urma o slujbă care poate da viață și iertare omului vinovat, Israel nu va înțelege acest lucru. Până în ziua de azi perdeaua este peste inima lor. Orice lucru legat de slujire și de slavă în lectura Vechiului Testament, este la ei legat în mod inseparabil de Moise.Acest văl este înlăturat în Hristos; și când inima se va întoarce la Domnul, vălul va fi îndepărtat. Orice lucru legat de mântuire și glorie va fi atunci asociat cu Hristos și cu slujba cea mai bună.

Prin urmare, în acest capitol, nu există nicio aluzie la faptul că Legea lui Dumnezeu este abolită. Cei care fac să se învețe o astfel de doctrină, răstălmăcesc cuvintele lui Pavel spre propria lor distrugere. Chiar și versetele asupra cărora astfel de persoane pun cel mai mare accent devin o absurditate completă atunci când sunt făcute să învețe abolirea celor zece porunci. Pentru că, în primul rând, ei trebuie să presupună că cuvântul "slujbă", în loc să însemne slujba făcută de un slujitor [așa cum înseamnă invariabil cuvântul și este aplicat în mod expres astfel în ultima parte a versetului 7], înseamnă cele zece porunci.Această presupunere absurdă stă la baza doctrinei. Să vedem cât de coerentă poate fi construită o doctrină pe această bază. Ea stă astfel: Dacă cele zece porunci au fost glorioase, astfel încât copiii lui Israel nu au putut privi cu stăruință fața lui Moise etc. Oricine poate vedea cât de incongruentă ar fi o astfel de afirmație. A spune că slujba era glorioasă, astfel încât ei nu puteau privi fața slujitorului, este o afirmație perfect coerentă, fiind chiar ceea ce a afirmat Pavel; dar a spune că tablele de piatră au fost subiectele acestei glorii și, totuși, a face ca această glorie să apară doar pe fața lui Moise este un raționament diferit față de cel de la distanță.Dacă tablele de piatră constituiau această slujbă glorioasă, de ce nu a fost vălul care ascundea acea glorie înfășurat în jurul tablelor de piatră și nu a fost așezat înaintea feței slujitorului? Răspunsul este evident. Slujba săvârșită de Moise a fost cea care a fost atât de glorioasă; și această glorie a fost ascunsă atunci când Moise și-a acoperit fațacu un văl.

Rămâne să citățm două sau trei texte în care Pavel învață în mod direct perenitatea legii lui Dumnezeu. Cuvântul lui Pavel nu era da și nu, astfel încât el nu afirmă o doctrină într-un loc și o neagă în altul.

1. Următoarea este traducerea Dr. Bloomfield din 1 Corinteni 7:19, cu nota sa anexată:"'Circumcizia nu are nici o importanță, iar necircumcizia nu are nici o importanță; dar păzirea poruncilor lui Dumnezeu este ceva important'; adică, ca fiind testul credinței autentice."

2. "Copii, ascultați de părinții voștri în Domnul, căci așa este drept. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, care este cea dintâi poruncă cu făgăduință, ca să-ți fie bine și să trăiești mult pe pământ." Efeseni 6:1-3. În acest text este cert că Pavel întărește datoria copiilor față de părinții lor, prin porunca pe care o citează, recunoscând astfel autoritatea supremă a acesteia. Nici argumentul din acest text nu poate fi eludat spunând că el l-a citat dintr-un cod revizuit pe care Hristos l-a stabilit.Căci este un fapt că, deși Hristos a citat această poruncă, nu a anexat niciodată o promisiune la ea; cu atât mai puțin a adăugat-o pe cea citată aici de Pavel. Dar este, de asemenea, un fapt că această poruncă se află în decalog nu numai ca prima poruncă cu promisiune, ci chiar cu promisiunea în cauză anexată.Prin urmare, este sigur că Pavel recunoaște cel de-al cincilea precept al decalogului ca fiind izvorul oricărei autorități în această privință.

3. "Facem noi, așadar, ca Legea să fie anulată prin credință? Doamne ferește; da, noi stabilim legea." Romani 3:31. Este interesant faptul că verbul "katargeo", care în 2 Corinteni 3:1este redat prin "desființat", "abolit", este același care în Romani 3:31 este redat prin "a face nulă". Am arătat că acest cuvânt nu este folosit în 2 Corinteni 3, cu referire la legea lui Dumnezeu. Ca o demonstrație a adevărului în această privință, prezentăm aceste cuvinte ale lui Pavel către Romani. În cel mai puternic mod, el își exprimă repulsia față de sentimentul că legea lui Dumnezeu este abolită.Cei care îl fac pe Pavel, în 2 Corinteni 3, să exprime un sentiment pe care, în Romani 3, el îl dezminte solemn, ar trebui să se oprească și să reflecteze, ca nu cumva să-i răstălmăcească astfel cuvintele spre propria lor distrugere.

Ministrarea nu înseamnă o lege, ci un serviciu îndeplinit de un slujitor. Prezentăm fiecare caz în care apare "diakonia", cuvântul redat ca slujire în 2 Corinteni 3, cuvântul în italice fiind traducerea sa:

Luca 10:40. Marta era împovărată de multă slujbă.

Faptele Apostolilor 1:17. a obținut o parte din această slujbă.

25. poate lua parte la această slujbă.

7:1. neglijat în slujba zilnică.

4. la slujirea cuvântului.

11:29. a hotărât să trimită ajutoare la

12:25. își îndepliniseră slujba,

20:24. slujba, pe care am primit-o.

21:19. printre neamuri prin slujba sa.

Romani 11:13. Eu îmi măresc funcția:

12:7. Sau slujire, să ne așteptăm la slujirea noastră:

15:31. că slujba mea pe care o am

1 Corinteni 12:5. diferențe de administrație,

16:15. ei înșiși la slujba sfinților,

2 Corinteni 3:7. dacă slujba morții

8. slujirea Duhului Sfânt

9. slujba de condamnare

- slujirea dreptății

4:1. văzând că avem această slujbă,

5:18. slujba împăcării;

6:3. pentru ca slujba să nu fie învinuită:

8:4. părtășia celor care slujesc la

9:1. slujirea sfinților,

12. Pentru administrarea acestui serviciu

13. experimentul acestei slujbe

11:8. salariile lor, pentru a vă face un serviciu. [lit. pentru a vă sluji].

Efeseni 4:12. lucrarea de slujire,

Coloseni 4:17. Luați aminte la slujbă

1 Timotei 1:12. punându-mă în slujbă;

2 Timotei 4:5. fă dovada deplină a slujbei tale.

11. folositoare pentru mine în slujbă.

Evrei 1:14. trimis să slujească pentru ei

Apocalipsa 2:19. cunoaște-ți faptele, caritatea și slujirea,

Coloseni 2:14-17

Al doilea capitol din Coloseni ne învață că scrierea de mână a rânduielilor a fost ștearsă și bătută în cuie pe cruce. mulți prezintă această scriptură ca dovadă că cele zece porunci au fost desființate. Prin urmare, ne întrebăm: Este scrisul de mână al rânduielilor cele zece porunci? Să răspundem cu următoarele fapte:

1. Scrierea de mână a rânduielilor este reprezentată aici ca fiind ștearsă prin vărsarea sângelui lui Hristos. Dacă această scriere de mână a rânduielilor reprezintă cele zece porunci, rezultă că sângele lui Hristos a fost vărsat pentru a șterge interdicția împotriva altor dumnezei; interdicția imaginilor cioplite; interdicția blasfemiei; porunca de a sfinți ziua de odihnă sfințită a Domnului; prima poruncă cu promisiune; și interdicțiile de crimă, adulter, furt, mărturie mincinoasă și lăcomie! Și-ar da oare Dătătorul Legii infinite propriul Fiu să moară pentru un astfel de scop?

2. Dar a învăța că Hristos a murit pentru a șterge legea morală înseamnă a nega cele mai clare fapte. Pentru că legea lui Dumnezeu, care era sfântă, dreaptă și bună, a condamnat întreaga familie umană și a arătat că toată omenirea era păcătoasă și că se afla sub sentința ei dreaptă, Dumnezeu a prevăzut o metodă de răscumpărare prin care putea fi drept și totuși putea justifica pe cel care crede în Isus.Aceasta nu a constat în trimiterea Fiului Său pentru a distruge legea Tatălui, ci a constat în faptul că Fiul lui Dumnezeu a luat asupra sa natura umană și și-a oferit propria viață ca răscumpărare pentru mulți; făcând astfel marea ispășire prin care omul vinovat poate veni la Dumnezeu și găsi iertare pentru încălcarea legii Sale sfinte. Romani 3:19-31; Matei 20:28; 1 Petru 2:24; Isaia 53:10. După ce a făcut acest lucru, El s-a întors la Tatăl Său și a devenit un minunat Mare Preot în Sanctuarul ceresc, în fața Chivotului care conține legea Tatălui Său.Prin urmare, oricine se pocăiește de fărădelegea sa și vine la Dumnezeu prin acest "Avocat al Tatălui" poate găsi iertare pentru toate păcatele sale. Această viziune asupra răscumpărării omului se bazează pe cele mai clare fapte din Scriptură și prezintă caracterul lui Dumnezeu într-o lumină în care mila și adevărul se întâlnesc, iar dreptatea și pacea se sărută reciproc. Psalmul 85:10, 11. Bine ar putea exclama Pavel atunci când prezintă acest mare subiect: "Facem deci legea nulă prin credință? Doamne ferește; da, noi stabilim legea".

3. Dar ce anume este abolit ca urmare a faptului că scrisul de mână al rânduielilor a fost bătut în cuie pe cruce? Răspundem: Mâncărurile, băuturile, sărbătorile (căci aceasta este redarea literală a cuvântului), lunile noi și sabatele (la plural). Astfel, chiar pe fața acestui text se găsește cea mai decisivă dovadă că Pavel nu se referea la cele zece porunci. Căci este absurd să credem că Pavel ar vorbi despre abolirea celor zece porunci și, ca o consecință a acestei aboliri, să vorbească despre anumite lucruri neimportante ca fiind eliminate, care, de altfel, nu au fost niciodată cuprinse în decalog.Se poate obiecta că decalogul conținea Sabatele (cuvântul este la plural) care sunt abolite aici. Noi răspundem: Nu este așa. Decalogul conținea doar un singur Sabat al Domnului. Dar în afară de Sabatul Domnului, încorporat în porunca a patra, capitolul douăzeci și trei din Levitic prezintă patru Sabate anuale, asociate cu sărbătorile și lunile noi din sistemul tipic. Sabatul Domnului "a fost făcut PENTRU om", dar aceste Sabate legate de lunile noi etc., se spune că sunt ÎMPOTRIVA lui.Marcu 2:27; Coloseni 2:14. Nu la Sabat (singular) asociat cu preceptele legii morale se face referire aici, ci la Sabaturile (plural) asociate cu sărbătorile și lunile noi ale acestora. Leviticul 23:24, 32, 37-39. Unul a fost făcut la creație, celelalte în pustiul Sinai.

4. Dar în timp ce în Coloseni 2 se afirmă în mod clar că scrisul de mână al rânduielilor, sau umbra lucrurilor bune care vor veni, este abolit, în alte părți ale Noului Testament se afirmă în mod clar că legea regală, care cuprinde toate cele zece porunci, este încă pe deplin în vigoare. Nimeni nu poate nega acest lucru dacă va citi cu atenție Iacov 2:8-12. Și se afirmă clar faptul că încălcarea uneia

dintre porunci îl face pe călcător vinovat de toate. Prin urmare, rezultă că scrierea manuală a rânduielilor și legea regală a celor zece porunci sunt două coduri distincte.

Motivele prezentate demonstrează faptul că în Coloseni 2 nu se face referire la cele zece porunci. Dar cei care se folosesc de această scriptură pentru a dovedi desființarea decalogului, indică în general cu triumf expresia "zi sfântă", care apare în versetul 16. "Dacă termenul, zile de odihnă", spun ei, "se referă la sabatele ceremoniale [Levitic 23:24-39], termenul, zi sfântă, trebuie să desemneze cu siguranță sabatul poruncii a patra". Faptul că unii, care au mijloacele de a cunoaște mai bine, au aplicat această expresie Sabatului, face ca această pervertire să fie demascată.

Acest cuvânt este tradus din hoorte, care apare de douăzeci și șapte de ori în Testamentul grecesc. De douăzeci și șase de ori este redat, în versiunea noastră, sărbătoare, iar o dată, și anume în Coloseni 2:16, este redat ca zi sfântă.

Matei 26:5. au zis: "Nu în zi de sărbătoare".

27:15. la acest ospăț a fost guvernatorul.

Marcu 14:2. au zis: "Nu în zi de sărbătoare",

15:6. În timpul acelui ospăț, el a dat drumul la

Luca 2:41. la sărbătoarea Paștelui.

42. după obiceiul sărbătorii,

22:1. sărbătoarea azimilor

23:17. să le elibereze pe unul la sărbătoare.

Ioan 2:23. la Paștele din ziua praznicului,

4:45. la Ierusalim, la sărbatoare, căci și ei mergeau la sărbatoare.

5:1. a fost o sărbătoare a iudeilor:

6:4. o sărbătoare a iudeilor, era aproape.

7:2. sărbătoarea evreiască a tabernacolelor a fost

8. Suie-te la această sărbătoare: Eu nu mă sui încă la această sărbătoare;

10. S-a suit și el la sărbătoare,

11. Iudeii l-au căutat la sărbătoare,

14. pe la mijlocul sărbătorii.

37. în ziua cea mare a sărbătorii,

11:56. el nu va veni la sărbătoare?

12:12. au venit la sărbătoare,

20. să se închine la sărbătoare:

13:1. înainte de sărbătoarea Paștelui,

29. nevoie pentru sărbătoare;

Faptele Apostolilor 18:21. să țină cu orice preț această sărbătoare.

Coloseni 2:16. sau cu privire la o zi sfântă,

Este redat astfel de mai multe lexicoane:

"Heorte, o sărbătoare sau un festival, o sărbătoare." Lexiconul lui Liddell și Scott Robinson oferă același lucru. "O sărbătoare solemnă, un festival public, o zi sfântă". Greenfield.

Coloseni 2:16 este redat astfel în diferite versiuni:

"Nimeni, deci, să nu vă judece în privința mâncării sau a băuturii, sau în privința unei zile de sărbătoare, sau a lunii noi, sau a sabatelor." - Biblia Donay.

"De aceea, nimeni să nu vă judece în privința mâncării sau a băuturii, sau în privința sărbătorilor, sau a lunii noi, sau a sabatelor." - Macknight.

"Nimeni să nu vă judece, așadar, în privința mâncării sau a băuturii, sau în privința unei zile sfinte, sau a lunii noi, sau a sabatelor." - Whiting.

"Nimeni să nu vă judece în privința mâncării sau a băuturii, nici în privința sărbătorilor, nici în privința lunii noi, nici în privința zilelor de Sabat." - Wesley.

"Să nu vă ceară nimeni socoteală cu privire la mâncare și băutură, la sărbători, la luna nouă sau la Sabat." - Wakefield.

Prin urmare, este evident că Apostolul a folosit acest cuvânt pentru a desemna sărbătorile iudaice, a căror abolire o învață aici. Sabatele și sărbătorile ritualului iudaic au expirat odată cu acel ritual; dar Sabatul Domnului, sfințit înainte de cădere, rămâne, împreună cu celelalte precepte ale legii morale, pe toată durata. J.N.A.

Cele două Till-uri (Până) din Matei 5:18.

PERMANENȚA fiecărei părticele din Legea lui Dumnezeu este susținută prin folosirea a două cuvinte. 1. Până la trecerea cerului și a pământului. Aceasta este destul de puternică și duce mintea la o perioadă de timp care este încă în viitor. Cu privire la aceasta, cred că nu poate exista niciun dezacord. 2. Până când toate se vor împlini. Aici este terenul disputat. Ni se spune că aceasta ajunge doar până la răstignire. Că Hristos a împlinit toată legea și că a bătut-o în cuie pe cruce. Dar mi se pare cel mai firesc să rezervăm expresia mai puternică pentru cea finală. Să citim textul pentru a se potrivi cu opiniile oponenților noștri.Potrivit interpretării lor, Domnul a dorit să-i asigure pe ascultătorii săi că nicio parte a legii nu va trece până la răstignire, ceea ce înseamnă aproape trei ani și jumătate în viitor. Atunci va sta așa. După ce i-ar fi avertizat pe oameni să nu creadă că a venit să distrugă Legea sau profeții, ar fi spus: "Adevărat vă spun că, până la trecerea cerului și a pământului, nici o iotă și nici o părticică nu vor trece din Lege, până nu se vor împlini (la) trei ani și jumătate".

S-a arătat adesea că a împlini o lege înseamnă a o respecta, nu a o aboli. Dar, lăsând acest punct, remarc că subiectul discursului include și altceva în afară de lege, și anume, profeții. El spune: "Să nu credeți că am venit să distrug legea sau profeții: Nu am venit să distrug, ci să împlinesc". El a venit pentru a împlini profețiile. Dar s-au împlinit oare toate profețiile? Nu, cu adevărat. Cerul și pământul nu numai că trebuie să treacă, dar trebuie create ceruri și pământuri noi înainte ca totul să se împlinească.Proorocul Isaia spune: "Căci, după cum cerurile noi și pământul nou, pe care le voi face, vor rămâne înaintea Mea, zice Domnul, tot așa vor rămâne sămânța ta și numele tău. Și se va întâmpla că, de la o lună nouă la alta și de la un Sabat la altul, toată făptura va veni să se închine înaintea Mea, zice Domnul". Acest lucru trebuie să se împlinească înainte de a trece chiar și cea de-a patra poruncă a legii.

Concluzionez, așadar, că a doua teză este cea mai puternică dintre cele două. Prima ajunge până la dispariția cerurilor și a pământului actual; a doua, nu numai până la crearea cerurilor și a pământului nou, ci și până la durata nelimitată a acestora. R.F.C.

CONSISTENȚĂ

CONSISTENȚA este o bijuterie rară. Adevărul este consecvent cu el însuși; dar eroarea are la fel de multe capete și coarne ca balaurul apocaliptic. Acest lucru este bine ilustrat de următorul crez veritabil.

Articolul 1. Eu cred că Sabatul a fost schimbat în prima zi a săptămânii.

Articolul 2. Cred că duminica este adevărata zi a șaptea și că ea trebuie respectată.

Articolul 3. Eu cred că nu putem spune ce zi este ziua a șaptea.

Articolul 4. Eu cred că ni se cere să păstrăm doar o a șaptea parte din timp.

Articolul 5. Cred că porunca de a ține ziua a șaptea este abolită.

Articolul 6. Eu cred că cei care țin Sabatul din porunca a patra vor cădea din har.

Articolul 7. Cred că fiecare ar trebui să fie pe deplin convins în mintea sa dacă să țină sau nu Sabatul.

Cititorule, cele de mai sus nu sunt o simplă schiță de fantezie; am întâlnit un număr mare de oameni care, în cursul unei singure conversații, și-au mărturisit credința în toate articolele crezului de mai sus. Există o mulțime de astfel de oameni în jurul vostru. Este acesta crezul vostru? Dacă da, permiteți-mi să vă îndrum către unul mai bun. Acesta constă din zece articole și poate fi găsit în Exodul 20.Permiteți-mi să vă recomand acest crez ca fiind infailibil, fiind dat de Iehova în persoană și scris cu propriul său deget pe piatră. Veți găsi în cel de-al patrulea articol al său toate erorile crezului precedent semnalate. Ceea ce au spus oamenii despre anumite crezuri construite de ei înșiși, se poate spune despre acesta cu adevărat: "Dacă un om nu ține aceasta, fără îndoială că va pieri veșnic". J.N.A.

GÂNDURI DESPRE SABAT

CEI care respectă Sabatul din Biblie sunt capabili să prezinte ca fundament al acestuia o instituție divină. "Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o". Geneza 2:3. A sfinți înseamnă "a separa, a pune deoparte sau a desemna pentru o utilizare sfântă, sacră sau religioasă". Webster. Prin acest act al marelui Creator, Sabatul a fost creat pentru om. Exodul 20:11; Marcu 2:27. Întrucât Dumnezeu nu a luat niciodată această binecuvântare din ziua a șaptea și nu a dat niciodată în scopuri seculare ziua pe care aici a "pus-o deoparte pentru o întrebuințare sfântă", instituția originală încă există. Întrucât El nu a sfințit niciodată o altă zi ca Sabat săptămânal, Sabatul Domnului este singura instituție sabatică. Exodul 20:10.

Cum Dumnezeu a făcut Sabatul în paradis, când stelele dimineții cântau împreună și toți fiii lui Dumnezeu strigau de bucurie, rezultă că acesta nu este iudaic, nu este o rânduială carnală, nu este un jug al robiei, ci o instituție sacră făcută pentru bunăstarea familiei umane, cât timp este încă în picioare. Marele Creator s-a odihnit mai întâi în ziua a șaptea și a fost înviorat. Exodul 31:17. Fiul lui Dumnezeu, care a păzit poruncile Tatălui Său, a urmat acest exemplu [Ioan 15:10; Exodul 20:8-11], și tot așa a făcut și întreaga biserică, în măsura în care inspirația ne oferă faptele.

După ce a dat instituția Sabatului, cartea Geneza, în scurta sa istorie de 2370 de ani, nu o mai menționează. Acest lucru a fost invocat ca o dovadă

suficientă că acei oameni sfinți, care în această perioadă au fost perfecți și au umblat cu Dumnezeu în respectarea poruncilor, statutelor și legilor Sale [Geneza 5:24; 6:9; 26:5], au trăit cu toții în profanarea deschisă a acelei zile pe care Dumnezeu a binecuvântat-o și a pus-o deoparte pentru o utilizare sfântă.Dar cartea Geneza omite, de asemenea, orice referire distinctă la doctrina pedepsei viitoare, la învierea trupului, la descoperirea Domnului în foc aprins și la judecata din ziua cea mare. Oare această tăcere dovedește că patriarhii nu au crezut în aceste mari doctrine? Le face oare mai puțin sacre?

Dar Sabatul nu este menționat de la Moise până la David, o perioadă de cinci sute de ani în care a fost aplicat prin pedeapsa cu moartea. Dovedește acest lucru că nu a fost respectat în această perioadă? Jubileul a ocupat un loc foarte important în sistemul tipic, dar în întreaga Biblie nu este consemnat nici măcar un singur caz de respectare a lui. Ceea ce este și mai remarcabil este faptul că nu există nici măcar un singur exemplu de respectare a marii zile a ispășirii, în ciuda faptului că lucrarea în Sfânta Sfintelor în acea zi era cel mai important serviciu legat de Sanctuarul lumesc.Și totuși, observarea celorlalte sărbători mai puțin importante din luna a șaptea, care sunt atât de strâns legate de ziua ispășirii, una precedând-o cu zece zile, iar cealaltă urmând-o cu cinci, este înregistrată în mod repetat și special. Ezra 3:1-6; Neemia 8:2, 9-12, 14-18; 1 Împărați 8:2, 65; 2 Cronici 5:3; 7:8, 9; Ioan 7:2-14, 37. Ar fi un sofism să spunem că această tăcere cu privire la ziua ispășirii, când au existat atâtea cazuri pentru ca ea să fie menționată, dovedește că acea zi nu a fost niciodată observată; și totuși, este de fapt un argument mai bun decât cel similar invocat împotriva Sabatului din cartea Geneza.

Numărarea timpului în săptămâni a fost stabilită în Geneza 1; 2. Această perioadă de timp este marcată doar de repetarea zilei de odihnă sfințite a Creatorului. Faptul că patriarhii socoteau timpul în săptămâni și în cicluri de câte șapte zile este evident din mai multe texte. Geneza 29:27, 28; 8:10, 12; 7:4, 10; 50:10; Iov 2:13. Faptul că socoteala săptămânii a fost respectată în mod corect pare evident din faptul că în Exodul 16, Moise declară în ziua a șasea că "mâine este odihna Sabatului sfânt pentru Domnul". Versetele 22, 23.

Dar dacă oponenții Sabatului susțin că în epoca patriarhală s-a pierdut cunoașterea adevăratei zile a șaptea, vom arăta acum că, înainte ca Dumnezeu să dea cele zece porunci, a indicat adevărata zi a șaptea într-un mod care nu poate fi confundat. În primul rând. Printr-un miracol direct. Dumnezeu a făcut să cadă o anumită cantitate de mană în fiecare zi a săptămânii până în ziua a șasea, când a fost o cantitate dublă. Exodul 16:4, 5, 29. Al doilea. În ziua a șaptea, pe care Moise o numește Sabat, nu a fost niciuna. Versetele 25-27. Al treilea.Ceea ce se aduna în ziua a șasea se păstra și în ziua a șaptea, în timp ce în alte zile se strica în același timp. Comparați versetele 23, 24, cu versetele 19, 20. Acest triplu miracol săptămânal a continuat timp de patruzeci de ani. Versetul

35; Iosua 5:12. Faptul este așadar stabilit, dincolo de orice controversă, că Sabatul Domnului, care a fost făcut în Paradis, a fost indicat aici în mod direct de Dumnezeu însuși. Și la această mărturie importantă adăugăm declarația din Neemia 9:13, 14, că Dumnezeu a făcut cunoscut lui Israel Sabatul Său sfânt.

Nimeni nu pretinde că adevărata zi a șaptea a fost pierdută de biserica evreiască după aceasta. Și este cert că până la răstignirea Domnului nostru ei au respectat adevărata zi a șaptea. Ei se odihneau în ziua poruncită în porunca a patra; și anume, ziua în care Domnul s-a odihnit și a sfințit-o la creație. Luca 23:55, 56; Exodul 20:8-11; Geneza 2:3.

De când s-a încheiat înregistrarea inspirației, evreii și creștinii, fiecare împrăștiat în toate țările de sub ceruri, au păstrat cu grijă calculul săptămânii. Dacă s-ar fi făcut o greșeală în această socoteală, o discrepanță, ar fi manifestat imediat acest lucru. Căci este sigur că fiecare evreu și fiecare creștin de sub cer nu ar putea face în același timp aceeași greșeală. Faptul că nu există o astfel de discrepanță este o mărturie decisivă că o astfel de greșeală nu a fost făcută. În consecință, avem adevărata zi a șaptea de la creație.

Când Dumnezeu și-a dat legea în persoană, în auzul poporului, prin al patrulea precept al acestei legi a impus în mod solemn respectarea Sabatului sfânt. Exodul 20:8-11. Într-un limbaj explicit, marele Dătător al Legii afirmă motivul pentru care a făcut Sabatul și momentul în care acest act a fost îndeplinit. "Căci în șase zile Domnul a făcut cerul și pământul, marea și tot ce este în ele și s-a odihnit în ziua a șaptea; de aceea [adică din acest motiv] Domnul a binecuvântat ziua de Sabat și a sfințit-o". Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a făcut Sabatul. Este același motiv care este menționat în Geneza 2:3.

Actul prin care Dumnezeu a făcut Sabatul este precizat aici cu claritate. A fost actul Său de binecuvântare și de sfințire a zilei Sale de odihnă. Momentul în care a fost săvârșit acest act este dat aici ca în Geneza 2:2, 3; și anume, la sfârșitul săptămânii creației. Și este demn de remarcat faptul că, dând astfel cea de-a patra poruncă, Dumnezeu numește ziua a șaptea Sabat în momentul în care a pus astfel binecuvântarea Sa asupra ei. Acest lucru le închide gura în modul cel mai eficient celor care neagă instituția Sabatului la creație.

Marele proiect al Sabatului a fost ca să existe un memorial permanent al creației lui Dumnezeu. Respectarea lui ar fi salvat lumea de ateism și idolatrie; pentru că a arătat întotdeauna spre Dumnezeu, marea cauză primă; și a arătat întotdeauna pe adevăratul Dumnezeu, marele Creator, în distincție de "dumnezeii care nu au făcut cerurile și pământul".

Am luat în considerare acum trei fapte importante din istoria Sabatului. În primul rând, instituirea sa la creație; în al doilea rând, faptul că adevărata zi a

șaptea a fost indicată lui Israel; și în al treilea rând, marea lege a Sabatului, porunca a patra. Pe măsură ce avansăm în această investigație, observăm trei Sabate diferite. În primul rând, Sabatul săptămânal al Domnului, ziua a șaptea. Exodul 20:10. În al doilea rând, Sabatele anuale ale evreilor, prima, a zecea, a cincisprezecea și a douăzeci și treia zi a lunii a șaptea. Leviticul 23:24, 27-32, 39. Și în al treilea rând, Sabatul septenal al țării, în al șaptelea an. Leviticul 25:1-7.

Sabatul Domnului a fost instituit la creație, iar la Sinai a fost încorporat în legea regală, fiecare precept al acesteia, conform lui Iacov 2:8-12, este încă obligatoriu pentru noi. Dar Sabatul iudeilor și Sabatul pământului au fost instituite în pustie și încorporate în scrierea de mână a rânduielilor cu sărbătorile, lunile noi și ceremoniile bisericii iudaice. Acea scriere de mână a rânduielilor, care era o umbră a lucrurilor bune ce urmau să vină, a fost bătută în cuie pe cruce de către Domnul nostru, scoțând astfel din cale toate aceste sărbători.

Cele mai prețioase binecuvântări sunt promise celor care respectă Sabatul Domnului. Isaia 56; 58:13, 14. Și este demn de remarcat faptul că această profeție se referă la o perioadă de timp în care mântuirea Domnului este aproape de a fi descoperită. Evrei 9:28; Isaia 45:17. Binecuvântarea este promisă atât fiilor străinilor, neamurilor [Exodul 12:48, 49; Isaia 14:1; Efeseni 2:12], cât și poporului lui Israel.Dacă ei vor ține Sabatul sfânt pentru Domnul în timp ce sunt împrăștiați în cele patru colțuri ale pământului, Dumnezeu îi va aduce din nou pe muntele său sfânt. Promisiunile făcute aici de profet se vor adeveri atunci când proscrișii lui Israel și fiii străinului vor veni de la răsărit și de la apus și se vor așeza cu Avraam, Isaac și Iacov în împărăția lui Dumnezeu. Matei 8:11.

Observați distincția dintre Sabatul Domnului și Sabatul evreilor, așa cum este prezentat în profeți. Despre perenitatea celui dintâi să judecăm după ce citim Isaia 66:22, 23, unde suntem informați despre respectarea lui pe Noul Pământ. Dar Domnul ne asigură prin profet că acesta din urmă va înceta. Osea 2:11. Împlinirea acestei profeții poate fi citită în Coloseni 2:14-17.Sabatul săptămânal este numit "Sabatul Domnului", "Sabatul meu" etc. Exodul 20:10; Isaia 56:4; Ezechiel 20:12-24; 22:8, 26. Sabatele anuale și septenale sunt denumite "Sabatele ei" și "Sabatele voastre". Osea 2:11; Leviticul 23:32; 26:34, 35, 43; 2 Cronici 36:21; Plângeri 1:7.

Deși Scripturile nu învață și nu autorizează nicăieri schimbarea Sabatului, totuși ele indică în mod clar puterea care ar trebui să facă acest lucru. Cititorul să compare Daniel 7:25 cu istoria puterii papale și să observe cu atenție actele sale de schimbare și mutilare a constituției divine, cele zece porunci.

Am văzut marea lege a Sabatului încorporată în decalog. Ajungem acum la Noul Testament. Faptul că Domnul nostru nu a distrus această lege și nici nu a

diminuat obligația noastră de a ne supune ei, ne învață clar în Matei 5:17-19. Și putem afirma cu cea mai mare siguranță "că apostolii nu au tulburat ceea ce Domnul lor a lăsat neatins". Romani 3:31; Iacov 2:8-12. Prin urmare, spunem că Noul Testament învață perenitatea legii lui Dumnezeu și, din acest motiv, nu o reeditează.

Domnul nostru a venit să "mărească legea și să o facă onorabilă". Isaia 42:21. El a păzit poruncile Tatălui Său și a cerut în mod solemn să se supună lor, mustrându-i în mod special pe cei care le făceau să fie anulate pentru a putea păstra tradițiile bătrânilor. Ioan 15:10; Matei 19:16-19; 15:3-9. "Sabatul a fost făcut pentru om", spune Mântuitorul, "și nu omul pentru Sabat". Marcu 2:27. Dacă Sabatul a fost făcut pentru om, atunci el aparține deopotrivă evreilor și creștinilor și întregului nostru neam.Afirmația ne duce cu gândul la crearea rasei noastre și arată că Sabatul a fost creat în legătură imediată cu acest eveniment. Pe de o parte, Domnul nostru mustră observarea fariseică a Sabatului; pe de altă parte, El mustră cu aceeași forță acea clasă de învățători moderni care afirmă că Sabatul Domnului, pe care Înțelepciunea Infinită l-a făcut pentru om înainte de cădere, a fost unul dintre acele Sabate care erau împotriva lui, care îi erau potrivnice și care au fost scoase din calea lui la moartea lui Hristos. Coloseni 2.

Faptul că cei care fuseseră cu Isus în timpul slujbei sale "s-au odihnit în ziua de Sabat, după poruncă", după răstignirea sa, și au reluat munca în prima zi a săptămânii [Luca 23:55, 56; 24:1] arată clar că ei nu știau nimic despre presupusa schimbare a Sabatului. Cu toate acestea, Isus mărturisește că toate lucrurile pe care le auzise de la Tatăl Său le-a făcut cunoscute. Ioan 15:15.Faptul că Dumnezeu nu a sfințit niciodată prima zi a săptămânii arată clar că nu este un timp sacru și nu este un Sabat instituit în mod divin. Faptul că Dumnezeu nu ne-a cerut niciodată să ne odihnim în acea zi arată că respectarea ei în locul Sabatului Domnului este un exemplu clar de anulare a poruncilor lui Dumnezeu pentru a păstra tradițiile oamenilor. Marcu 7:6-13; Proverbe 30:6.

Faptul că în dispensația evanghelică există un timp sfințit sau, cu alte cuvinte, că există o zi care aparține lui Dumnezeu, reiese clar din Apocalipsa 1:10. Faptul că "ziua Domnului" este ziua de Sabat este clar din Isaia 58:13. Deoarece Sabatul a fost făcut pentru om, îl găsim sub toate dispensațiile și în fiecare parte a Bibliei. De aceea, cei care profanează Sabatul, păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu și își rănesc propriile suflete.J.N.A.

RAPORT AL FONDULUI DE CARTE PENTRU DISTRIBUIREA DE CĂRȚI ȘI TRACTATE

PRESA CU ABURI

1869

CUPRINS

RAPORTUL FONDULUI DE CARTE - STAREA FONDULUI – DONAREA - Așa vorbește Domnul

RAPORTUL FONDULUI DE CARTE

A trecut ceva mai mult de un an de când s-a sugerat strângerea unui fond din donații pentru distribuirea gratuită a broșurilor publicate de Asociația de Editură Adventistă de Ziua a Șaptea. S-au făcut mici donații și s-au dat câteva tractate.

În ianuarie 1868, s-a făcut un apel pentru o sumă suficientă pentru a permite Asociației să dea săracilor vrednici lucrări precum Daruri spirituale, Lecturi de Sabat, Cum să trăim, Apelul către tineri, Apelul către mame și cele două hărți mari în pânză, așa cum au venit de la litograf.

Acest apel a fost făcut mai întâi la biserica din Battle Creek. Membrii acestei biserici au răspuns cu generozitate și au dat un bun exemplu pentru ceilalți. Frații noștri din diferite părți ale câmpului de luptă au pus mâna pe această lucrare bună cu generozitate și au venit mijloace.

Apoi s-a anunțat că aceste lucrări vor fi oferite celor care nu le pot cumpăra. Și, mai mult, s-a hotărât să le îndemne la atenția celor care nu aveau suficient interes pentru a le cumpăra. S-a văzut că tocmai acestea sunt persoanele care au cea mai mare nevoie de ele. Acest lucru este valabil mai ales în cazul darurilor spirituale. Prietenii noștri care nu aveau aceste lucrări au fost îndemnați să le cumpere. Celor care nu puteau să le cumpere, le-au fost oferite gratuit. Rezultatul este următorul:

1. A fost primită suma de 2 370,91 USD.

2. Suma dată în registre este de 1 601,39 dolari, rămânând 769,52 dolari în mână.

3. Din cărțile menționate mai sus, o treime au fost dăruite, în timp ce două treimi au fost vândute pentru bani în numerar. Această categorie de cărți este aproape epuizată, iar fondul nu este cheltuit.

Mă bucur să prezint un raport atât de încurajator cu privire la acest fond. Sunt sigur că s-au cheltuit cu mare grijă mijloacele pentru distribuirea acestor lucrări importante și că problema a fost gestionată în cel mai judicios mod.

La întâlnirea de tabără de la Wright, Michigan, din septembrie 1868, am făcut următorul apel către prietenii cauzei prezenți, care a primit un răspuns generos de promisiuni în valoare de 1 400 de dolari.

"Incidente de viață, în legătură cu marea mișcare a Adventului (Așteptătorilor), ilustrate de cei trei îngeri din Apocalipsa 14. Acesta este titlul unei cărți de 376 de pagini, al cărei obiect este de a prezenta oamenilor adevărata poziție a adventiștilor de ziua a șaptea. Ea conține scurte schițe ale experienței și lucrărilor autorului în legătură cu cauza celei de-a Doua Veniri.Ea prezintă fapte importante legate de apariția și progresul adventismului, opiniile lui William Miller și prezintă multe puncte de interes profund legate de viața, experiența creștină și munca acestui om cu adevărat mare și bun. În această carte este prezentată o expunere cuprinzătoare a celor trei mesaje, explicând trecutul cu dezamăgirile sale și armonizând cele trei diviziuni ale marii mișcări cu privire la a doua Venire.

Pregătirea acestei cărți m-a costat gânduri obositoare. Și, pe măsură ce am trasat pe hârtie liniile ei simple și ascuțite, cu nervi tremurânzi și cu dureri de cap, am fost împins să îndemn lucrarea la încheierea ei de un sentiment al nevoilor oamenilor. Mai ales zecile de mii de oameni care au nutrit cândva speranța binecuvântată și care au căzut înapoi au nevoie de această lucrare. Doresc să o pun în mâinile a mii de oameni care sunt fie prea săraci, fie prea puțin interesați de subiectele pe care le tratează, pentru a o cumpăra.

Fraților, mă veți ajuta în această lucrare bună? Nu vă abateți de la apelul meu, ci lăsați-l să ajungă la inimile și la buzunarele voastre. Prețul cărții este de 1,00 dolari. Dar o puteți avea pentru a o da prietenilor voștri necredincioși cu 75 de cenți pe exemplar. Și o puteți avea pentru a o da săracilor Domnului și pentru distribuție generală gratuită, pentru 60 de cenți pe exemplar.

Din nou, doresc cu propriile mele mâini să le dau judicios la mii de oameni și vă rog să dați din banii pe care Domnul îi are în mâinile voastre pentru a acoperi această cheltuială. Din fondul care se va strânge în acest scop, voi lua doar 60 de cenți pe exemplar pentru cele pe care le voi dona."

În acea tabără am început munca de a da cărți. Dintre cele care urmau să fie date din acest nou fond, am adăugat la Incidente de viață tractatele intitulate: Legea și Evanghelia, Memorialul lui Dumnezeu și Mica voință. De atunci am

adăugat lucrarea excelentă a fratelui Smith ca răspuns la obiecțiile cu privire la viziuni și am selectat pachete de cincisprezece dintre cele mai alese tractate ale noastre. Prietenii cauzei, din Maine până în Minnesota, au donat cu generozitate la acest fond. Și cu o mână generoasă am dat cărți.La adunările noastre generale din Michigan, Illinois, Iowa, New York, Massachusetts, Rhode Island, Maine și Ohio, am dat gratuit aceste cărți, pamflete și broșuri pentru cei săraci. Am trimis prin poștă o cantitate nu mică din aceste lucrări săracilor, în toate părțile câmpului, care le-au cerut. Și am dat mai mult sau mai puțin la aproape toți slujitorii noștri activi, pentru a le permite să le dea persoanelor potrivite acolo unde pot lucra.Am dat, după părerea mea, în funcție de ceea ce păreau să ceară diferitele domenii de muncă, fără a face referire la sumele angajate în diferitele domenii. În vest și în statul Michigan, doar câteva cărți au fost date până acum, în New York mai multe, iar în Noua Anglie și mai multe. Am dat nu mai puțin de 200 de dolari în Maine.

De la 1 septembrie 1868 până la 1 ianuarie 1869, am vândut aproximativ cinci tone din publicațiile noastre la câteva tabere și alte adunări generale organizate de noi în Michigan, Illinois, Iowa, New York, Massachusetts, Rhode Island, Maine și Ohio. În aceste circumstanțe, lucrarea de distribuire gratuită a fost în mod necesar făcută în grabă și imperfect. S-a avut grijă să nu le dăm unor persoane nedemne. Și numai din lipsă de timp pentru a afla nevoile tuturor, unii nu au fost serviți.Există predicatori și frați de frunte în diferite părți ale câmpului care probabil ar trebui să aibă cantități mai mari sau mai mici din aceste lucrări, pentru a fi distribuite gratuit. Acestea vor fi furnizate. Ca un lucru general, conducătorii noștri experimentați sunt persoanele potrivite pentru a distribui aceste cărți pe cheltuiala fondului. În cele mai multe cazuri, frații și surorile aleg să le cumpere la prețurile extrem de mici la care sunt vândute pentru distribuție generală.

În ceea ce privește prețurile acestor lucrări pentru distribuirea gratuită, mă bucur să vă anunț că se pot obține cărți legate de aproximativ 400 de pagini din ediții mari cu 60 de cenți pe exemplar. Iar tractatele noastre pot fi, de asemenea, oferite pentru distribuire gratuită la prețul de 1600 de pagini pentru 1,00 dolari. Pamfletele vor fi furnizate la prețuri corespunzătoare. Fie că sunt cumpărate de frații noștri pentru distribuire gratuită, fie că sunt puse în contul fondului, acestea sunt prețurile acestor lucrări.Nu există edituri în Statele Unite care să furnizeze cărți și broșuri la aceste prețuri. Chiar și acele case, cum ar fi American Tract Society, care tipăresc pentru un milion de oameni și primesc moșteniri de la cei bogați, au prețuri mai mari decât acestea.

Adevărul trebuie să fie proclamat. Numărul predicatorilor noștri eficienți este mic, iar prin intermediul publicațiilor noastre trebuie făcut mult. Îi cheamă Dumnezeu pe oameni să se sacrifice în lucrarea de predicare a adevărului? Deci, el cheamă întreaga biserică să sacrifice ceva pentru a proclama în străinătate

adevărul Său prin intermediul publicațiilor. Aceasta este o lucrare de sacrificiu. Toți ar trebui să aibă o parte. Tipograful trebuie să se sacrifice, iar asociația va scoate publicații la preț de cost. Cei care le difuzează își vor duce partea lor în această lucrare de sacrificiu, făcând cu bucurie partea lor de muncă fără plată.Și atunci nu va exista nicio lipsă de interes din partea oamenilor noștri în a da din mijloacele lor. Am făcut apel la poporul nostru să contribuie din mijloacele lor. Ei răspund cu noblețe. Dar când nu se vor mai putea cumpăra broșurile noastre la prețul pe care îl costă tipărirea lor, acolo unde vor fi distribuite gratuit, atunci voi înceta să mai cer mijloace pentru a susține această ramură a cauzei adevărului prezent.

Un ministru oarecare făcea apel la o congregație pentru bani pe care să-i trimită unui misionar creștin dintr-o țară străină. S-a trecut cu pălăria. Un necredincios a aruncat un sfert de dolar. În timp ce pălăria era trecută de la el, "Stai", a spus el, "iată un dolar pentru a face rost de sfertul de dolar pentru misionar." Aceasta a fost o mustrare ascuțită și potrivită la adresa practicii de a angaja ofițeri salariați pentru a gestiona fondurile de binefacere.

Este o lucrare de sacrificiu. Și când nu reușește să fie așa, să înceteze lucrarea. Dar nu va înceta. Cu cea mai mare încredere pot vorbi în numele poporului nostru de pretutindeni. Ei au mijloace pentru această întreprindere și, atunci când o vor vedea administrată de oameni care au suflet pentru ea, vor da cu cea mai mare plăcere din mijloacele lor.

Din septembrie anul trecut au fost vândute sau dăruite 4.000 de exemplare din Life Incidents (Incidente de Viață), 4.000 de exemplare din Review to Objection to the Visions (Revizuire la Obiecția cu privire la Viziuni), 4.000 de exemplare din Law and Gospel (Legea și Evanghelia), 30.000 de exemplare din God's Memorial (Memorialul lui Dumnezeu), 4.000 de exemplare din Little Will (Micul Will), pe lângă multe mii de pachete de broșuri și alte lucrări, iar tot ceea ce a fost dat și a intrat în fond la ratele mici menționate mai sus este mai puțin de 1.000 de dolari.

Avem acum în vedere cinci volume de 400 de pagini fiecare, pe lângă mai multe broșuri și numeroase tractate, care vor fi furnizate la tarifele mici menționate mai sus, atunci când vor fi cumpărate pentru circulație gratuită sau oferite pe cheltuiala Fondului de Carte.

În paginile următoare sunt prezentate numele celor care s-au angajat să contribuie la acest fond, împreună cu sumele promise. Unii nu au plătit încă. Mulți au plătit. Am comandat o cantitate mare de hârtie pentru cărți, care trebuie plătită imediat. Cei care vor să ne ajute în această lucrare, vă rugăm să vă achitați promisiunile cât mai curând. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Din nou, mi-am luat libertatea de a adăuga numele unora dintre cei care nu s-au angajat și de a schimba unele dintre cifrele sumelor promise, presupunând că, atunci când importanța și amploarea acestei lucrări vor fi mai bine înțelese, donatorii liberali vor aproba pe deplin aceste schimbări. Se va acorda tot timpul necesar pentru aceasta. Dacă unii vor fi nemulțumiți, vă rog să mă informați și voi schimba înapoi cifrele. Și mulți se vor simți nemulțumiți de cifrele lor mici. Aceștia pot să le ridice cât de mult doresc.

Nume.	Angajamente.	Plătit.
Ira Abbey și soția,	$100	$100
Hiram Bingham,	100	
Jacob Berry și soția,	100	10
Charles Buck și soția,	100	5
A. L. Burwell și soția,	100	10
F. H. Chapman,	100	10
Alex. Carpenter și soția,	100	
S. D. Covey și soția,	100	5
W. E. Cheesbro și soția,	100	60
A. A. Dodge și soția,	100	
Jerome Fargo,	100	35
Newel Grant,	100	100
Daniel Gould și soția,	100	100
James Harvey,	100	100
Jacob Hare și soția,	100	
Ira Harman și soția,	100	
H. W. Kellogg și	135	135

soția,		
Nathaniel Keyser și soția	100	
S. H. King și soția,	100	
J. P. Kellogg și soția,	100	100
T. Lumis și soția,	100	50
Jonathan Lamson și soția,	100	25
J. M. Lindsay și soția,	100	25
A. W. Maynard și soția,	100	50
S. A. Mc Pherson și soția,	100	100
Freeman Nichols,	100	100
Seth Newton și soția,	100	10
W. E. Newcomb și soția,	100	25
D. A. Owen și soția,	100	52
I. A. Olmstead and wife,	100	10
Dan R. Palmer,	100	100
E. H. Root și soția,	100	20
S. Rummery	100	50

și soția,		
Charles Russell și soția,	100	5
A. W. Smith și soția,	100	100

La adunările generale, când am avut multă muncă și grijă, am primit promisiuni pentru fondul pentru cărți și tractate și am luat bani. Fără îndoială că au avut loc multe greșeli. Doresc să precizez aici:

1. Fraților, fiți liberali în această lucrare. Dacă sunteți siguri că v-am pus cifre prea mari, puneți-le mai mici. Dacă nu, lăsați-le să rămână.

2. Iar voi, cei care sunteți nemulțumiți de cifrele voastre mici, ar trebui să le ridicați cu generozitate mai sus.

3. Toți cei care primesc acest raport trebuie să răspundă prompt la apelul său. Dacă v-ați făcut datoria, vă rugăm să atrageți atenția celorlalți asupra lui și să faceți tot ce puteți pentru a îndemna la continuarea acestei lucrări bune.

4. Este posibil ca unele persoane să fi donat și ale căror nume nu apar în acest raport. Și mulți dintre cei care ar trebui să aibă numele lor pe el, reprezentat de o sumă liberală, nu sunt aici. Trimiteți-ne toate numele și donații cât de mari puteți.

5. Fără îndoială că unii au plătit, care nu sunt menționați ca și cum ar fi făcut-o. Toate greșelile vor fi corectate cu promptitudine atunci când sunt semnalate.

6. Și cu cât mai repede sunt plătite toate angajamentele, cu atât mai bine.

Toate comunicările referitoare la acest fond pot fi adresate lui ELD. JAMES WHITE, Battle Creek, Mich.

În cele ce urmează sunt prezentate numele donatorilor, cu sumele promise și sumele plătite:

Nume.	Angajamente.	Plătit.
Mrs E Temple,	100	50
Geo T. Lay și soția,	100	50
James White	100	100

și soția,		
Eli Wick și soția sa,	100	100
J. S. Wick și soția,	100	25
S. I. Abbey,	50	50
M. C. M. Andrews,	50	50
Wm Carpenter și soția,	50	50
Daniel Carpenter și soția,	50	50
C. K. Farnsworth și soția,	50	50
John Francisco și soția,	50	50
S. B. Gowell,	50	
H. Hilliard și soția,	50	10
Geo Leighton și soția,	50	25
R. G. Lockwood și soția,	50	50
L. Lowry și soția,	50	10
Henry Nicola și soția,	50	30
O. H. Pratt,	50	15
D. Spooner și soția,	50	
N. H. Satterly și soția,	50	
Thankoffering,	50	50
J. G. Whipple,	50	15
H. Lindsay și soția,	50	30
C. P.	25	

Buckland,		
Daniel Berry,	25	2
A. H. Clymer,	25	25
Luman Carpenter,	25	3
S. B. Craig și soția,	25	5
M. E. Cornell și soția,	25	25
A. W. Cumming,	25	25
S D,	25	25
Dexter Daniels,	25	25
D. C. Demarest și soția,	25	17
W. Eggleston și soția,	25	25
Peter Erb,	25	
L. M. Fish,	25	
E. S. Griggs,	25	25
V. B. Gaskill și soția,	25	25
H. S. Gurney,	25	
Noah Hodges,	25	25
J. Q. A. Haughey și soția,	25	12
C. F. Hall și fiica sa,	25	25
J. D. Hough și soția,	25	7
W. J. Hardy și soția,	25	3
Oliver Mears și soția,	25	25
F. W. Mace și soția,	25	25

Darius Myers,	25	25
Wm Merry,	25	
G. W. Mitchell,	25	
H. Patch,	25	
A. Olson,	25	10
A. Ross,	25	
Warren Sanborn,	25	25
E. W. Searle,	25	25
S. Trowbridge,	25	
E. Walworth,	25	5
S. Zollinger și soția,	25	25
Un prieten (în aur),	20	20
A. C. Bourdeau și soția,	20	11
Lacrissa Dahnos,	20	20
N. Orcutt și soția,	20	7
J. W. Raymond,	20	20
David Smouse și soția,	20	20
Luther Smith,	20	20
F. T. Wales,	20	5
E. D. Armstrong,	15	
S. Armstrong,	15	
T. Bickle,	15	
Wm. V. Field și soția,	15	15
J. M. Fergerson și soția	15	15

J. H. Ginley și soția,	15	15
Francis Greenman,	15	15
S. M. Holly și soția,	15	13
N. M. Jordon și soția,	15	5
A. McAllister,	15	15
T. Paton,	15	
A. Rankin,	15	
R. J. Reynold,	15	13.50
C. M. Stanley,	15	

[Am redat doar partea mai însemnată a persoanelor și a familiilor angajate activ în această strângere de fonduri, cu sume uneori modeste, dar și consistente pe alocuri!]

SITUAȚIA FONDULUI

Suma încasată de la 1 septembrie 1868 este următoarea	$5 190.83
Întreaga sumă cheltuită este	1,013.20
A rămas în trezorerie	$4,177.63

Cu aceste cifre în fața noastră, ne apucăm de munca de publicare și distribuire a cărților, broșurilor și tractatelor, cu sentimente de încurajare cum nu ne-am mai bucurat până acum. Cu frică de Dumnezeu și în iubirea adevărului, vrem, prin harul lui Dumnezeu, să ne facem datoria.

JAMES WHITE.

Battle Creek, Michigan, 10 iunie 1869.

DONAREA

"Cât ar trebui să dau pentru scopuri caritabile?"

Acest lucru depinde de o întrebare anterioară.

"O întrebare anterioară! Și mă rog, ce este asta?"

Este simplu: Ești propriul tău om? sau ești un administrator?

"Oh! Bineînțeles că sunt administrator."

În acest caz, răspunsul la prima întrebare este ușor de dat. În calitate de administrator, ți se încredințează proprietatea Stăpânului tău. Fiecare dolar și fiecare bănuț din această proprietate trebuie să fie investit pentru el, conform celei mai bune judecăți a ta, cu o considerație nemijlocită față de interesele sale. Tu știi care sunt aceste interese. El le-a proclamat pe larg.

Iată o formă a proclamației sale: "Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică." Vedeți scopul său; este de a salva lumea; și vedeți contribuția sa la acest scop; singurul său Fiu născut. Bineînțeles că acest obiect (Fiu) îi este nespus de drag; și, cum sperați să găsiți favoarea lui Dumnezeu, nu veți avea scrupule să-i urmați exemplul, în spiritul celei mai mari liberalități.

"Cu siguranță; dar, vedeți, asta nu rezolvă problema mea cu privire la cât ar trebui să dau. Totul este foarte bine, știți, dar prea general pentru a fi de folos."

Mie mi se pare extrem de mic. Ea indică ceea ce Domnul nostru a făcut și a suferit; și pe această bază pretinde tot ceea ce aveți și sunteți. Dar iată o altă formă de proclamare care este foarte precisă: "Să-L iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată puterea ta, iar pe aproapele tău ca pe tine însuți". Vedeți că trebuie să dăruiți atât de mult și în așa fel încât să corespundă exact cu această măsură a iubirii. Nu-i așa că este clar?

"Aveți un mod curios de a pune lucrurile. În loc să-mi răspundeți direct la întrebare, vă apucați să țineți un fel de predică."

Ah! Ați crezut, poate, că voi spune zece la sută sau douăzeci la sută din venitul dumneavoastră. Dar, după ce ați recunoscut că sunteți doar un administrator, rezultă că venitul, fiind venitul lui, este în încredere, la fel ca și principalul. Aceasta nu este o predică, prietene; este doar o constatare a faptelor. Nu este oare absolut adevărată și clară ca soarele la amiază? Trebuie să vă dedicați întregul venit promovării obiectivului Stăpânului vostru. Am afirmat deja că obiectivul său este de a salva lumea.Dar, pentru că ați cerut detalii, iată o declarație mai specială: "El vrea ca toți oamenii să ajungă la

cunoașterea adevărului." "Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură". Acum, în exercitarea celei mai bune judecăți a voastră, puteți merge sau trimite. Dacă vă duceți, înțeleg că el spune că puteți "trăi din Evanghelie"; că sunteți scutiți de sarcina de a face bani; dar dacă trimiteți, sunteți obligați să aveți o inimă mare și să trimiteți atâția predicatori,cât îți va permite proprietatea care ți-a fost încredințată.Puteți alege între un domeniu și altul; puteți opta pentru zonele temperate, toride sau friguroase; puteți alege vorbitorul viu sau pagina tipărită; dar trebuie să vă grăbiți să dați Evanghelia fiecărei creaturi; și, în măsura capacității voastre, cu buzele voastre și din abundența inimii voastre, trebuie să o vestiți. Nu trebuie să cruțați nici un efort și să nu rețineți nici un ban până când toți oamenii nu vor primi adevărul.

"Dar ai vrea să mă îmbrac pe mine și familia mea în haine de casă și să trăiesc din pâine și apă?"

Nu am nicio instrucțiune cu privire la aceste aspecte. Știu doar că avem un Stăpân generos, care spune: "Nu va refuza niciun lucru bun celor care umblă drept". De asemenea, El spune: "Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate aceste lucruri vi se vor adăuga. Căci Tatăl vostru ceresc știe că aveți nevoie de aceste lucruri". Dacă descoperiți că în pânză lată puteți ajunge și salva mai multe suflete, purtați-o cu orice preț; nu vă va reproșa niciodată cheltuiala.Unul dintre cei mai exemplari administratori ai Săi spune: "M-am făcut iudeu, ca iudeu, ca să câștig pe iudei; m-am făcut slab, ca slab, ca să câștig pe cei slabi; m-am făcut totul pentru toți, ca să salvez pe unii prin toate mijloacele". Nu faceți decât să aveți în vedere același scop, și sunteți liberi să vă folosiți propria judecată în ceea ce privește îmbrăcămintea și dieta.

Dar nu te înșela, dragul meu prieten; Dumnezeu nu este batjocorit; să fie un lucru sau altul. Dacă ești cu adevărat un administrator, ține-te de asta și reglează-ți viața în consecință. Nu te juca la repezeală cu El, despre care un vrednic antic spune: "Tu m-ai cercetat și m-ai cunoscut. Tu știi cum stau jos și cum mă ridic; tu înțelegi gândul meu de departe. Tu îmi cercetezi calea și culcușul meu și cunoști toate căile mele". Mai bine să nu jurăm, decât să jurăm și să nu plătim. Dacă Domnul este cu adevărat Dumnezeul tău, slujește-i; și slujește-i cu generozitate.Dă-i toată inima ta. Nu v-a trecut niciodată prin minte că aveți o bogăție de iubire pe care să o risipiți, la care încă nu ați apelat, dacă ați putea găsi un obiect demn de tot ceea ce aveți de dăruit?

Nu te-ai întors niciodată dezamăgit de la ocupațiile care te acaparează, spunând, împreună cu cel a cărui rază de acțiune era chiar mai largă decât a ta: "Ce folos are omul din toată munca pe care o depune sub soare? Toate lucrurile sunt pline de muncă; omul nu poate să le rostească; ochiul nu se satură să vadă, nici urechea nu se satură să audă". Nu este adevărat acest lucru în ceea ce privește propria voastră experiență?Atunci nu te juca cu administrarea ta. Veniți la Isus, cu toate resursele voastre de dragoste și de muncă. Mai întâi de toate

dăruiește-te lui. Fie că tu crezi că ai făcut deja acest lucru; cu siguranță a existat vreun defect în actul tău de dedicare, altfel nu te-ai mai frământa niciodată cu o întrebare atât de superficială precum: Cât ar trebui să dau pentru obiecte caritabile? Această întrebare nu este o întrebare pentru cel care este cu adevărat și temeinic un administrator.

Prietenul iubitor al celui mai iubit Domn al nostru nu se poate îndoi niciodată de propria sa primire pentru tot ceea ce are nevoie; și nici nu-și imaginează că Isus este în vreun fel dependent de noi. "Ascultați, poporul Meu, și Eu voi vorbi. Nu te voi mustra pentru jertfele tale, nici pentru arderile tale de tot înaintea mea [deși ai oferit mutilați și orbi]. Nu voi lua nici un taur din casa ta, nici un țap din pajiștile tale. Căci orice animal din pădure este al meu, și vitele de pe o mie de dealuri. Cunosc toate păsările din munți; și fiarele sălbatice ale câmpului sunt ale mele. De mi-ar fi foame, nu ți-aș spune, căci a mea este lumea și plinătatea ei."

Pentru binele tău, îți permit să-mi aduci ofrandele tale; nu pentru că am nevoie de un dar, ci pentru că trebuie să cultivi spiritul de dăruire; și te prețuiesc pentru ceea ce ești, infinit mai mult decât pentru tot ceea ce faci sau poți face. Scopul meu este de a vă transforma după chipul meu; de a aduce viața voastră în armonie cu a mea. Viața mea este o viață de dăruire perpetuă. Nu ați citit că "cerurile vestesc slava lui Dumnezeu, iar întinderea arată lucrarea Lui?".Această declarație este un dar neprețuit pentru om: că "zi după zi vorbește" despre binefacerile mele, iar "din noapte în noapte arată cunoașterea" despre ele. Generozitatea mea nu se limitează nici la creațiile de bogăție materială. Nu este legea mea un dar de vindecare, de convertire a sufletului? Mărturia Domnului, nu este ea înțelepciune pentru cei simpli? Legile Domnului sunt drepte, bucurând inima; porunca Domnului este curată, luminând ochii".

Asemenea daruri și altele asemenea sunt darurile mele pentru voi; vreți să dezbateți întrebarea: Ce procent din administrarea mea voi folosi pentru cel care mi-a dat tot ceea ce am și sunt? Simon, fiul lui Iona, mă iubești mai mult decât aceștia? Și dacă mă iubești, vei târgui pentru o pungă separată? pentru case și terenuri, pentru mobilă și echipament? Vă veți pune întrebarea: Cât de departe poate merge un administrator în autoindulgență (răsfățul de sine) și să scape de provocarea Domnului său?În ce măsură poate fi nepăsător față de scopurile Stăpânului său și nu poate fi îndepărtat din administrarea sa? Nu vedeți că întrebarea "Cât ar trebui să dau pentru scopuri caritabile" vine din pierderea din vedere a faptului că sunteți doar un administrator?

Poate că veți spune: "Dar nu am intenționat niciodată să o pierd din vedere. Doresc să-mi amintesc mereu că sunt un administrator".

Atunci, dragă prietene, trebuie să dai și să continui să dai.

Trebuie să vă reînnoiți adesea dedicarea față de Dumnezeu, față de Isus, Marele Binefăcător. Nu vă mulțumiți să dați bani. Atâta timp cât vă permiteți să credeți că dăruirea de bani satisface cerințele pe care vi le impune Domnul vostru, veți fi expuși pericolului unei judecăți deformate și părtinitoare. Lumea nu este în armonie cu Isus. Sentimentul și viața aproape a tuturor celor din jurul tău sunt total diferite de mintea lui Hristos; iar standardul tău se va coborî inevitabil la nivelul lor scăzut, dacă nu te protejezi prin angajarea continuă a tuturor puterilor tale pentru El.

Singura noastră siguranță constă în consacrarea totală a tot ceea ce avem lui Hristos. Trebuie să ne supunem pe deplin la ceea ce Dr. Chalmers numește "puterea de expulzare a unei noi afecțiuni". Aruncă-ți inima larg deschisă către Isus. Dați-I posesiune deplină și exclusivă. Investiți pentru El toate puterile corpului, minții și inimii voastre. Atunci vei verifica în experiența ta fericită adevărul propriei sale maxime: "Este mai binecuvântat să dai decât să primești". Fiți nesățioși în dorințele voastre pentru cel mai mare botez al Duhului Sfânt și al iubirii, pe care Dumnezeu Atotputernic îl poate acorda de dragul lui Hristos.Căutați o viață creștină mai înaltă decât cea pe care o conține marea majoritate a celor care se numesc creștini. Există o astfel de viață. Ea este oferită gratuit fiecăruia; ea vă este oferită cel mai gratuit vouă. Dar țineți minte, Isus spune: "Oricine dintre voi care nu renunță la tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu". Acesta nu este decât un alt mod de a spune: Discipolul lui Isus nu trebuie să piardă niciodată din vedere administrarea sa. El nu trebuie să deturneze nimic din toate bunurile care i-au fost încredințate din intenția Maestrului.

Atunci când intră în viața de afaceri, mii de creștini promit în mod corect că vor trăi și vor lucra pentru Hristos. Ei vor câștiga bani pentru Hristos și vor face bine cu ei. Dar mii de creștini - cel puțin dintre cei care se declară astfel - sunt găsiți uitând de prima lor intenție, scufundați de marele adversar în practici de afaceri, care, încetul cu încetul, sting orice suflu de viață spirituală, lăsându-i la fel de lumești, la fel de lacomi, la fel de avizi de câștig, ca și cei care nu pretind că sunt administratorii Fiului lui Dumnezeu.Cum așa? De unde vine? În nenumărate cazuri vine din nepăsare, chiar de la început. Vine din uitarea faptului că un scop creștin nu poate niciodată să sfințească mijloace necreștine. Tinerii noștri creștini caută afaceri cu presupunerea falsă că orice afacere, care nu este greșită în sine, le este deschisă. Nimic nu poate fi mai neadevărat.

"Strâmtă este poarta și îngustă este calea", care se oferă celui care este hotărât în mod inexorabil să fie "plin de cunoașterea voii lui Hristos, în toată înțelepciunea și înțelegerea spirituală; să umble în mod vrednic de Domnul spre toată plăcerea, fiind roditor în orice lucrare bună și sporind în cunoașterea lui Dumnezeu". Acesta este un scop înalt; și costă mult. De ce nu ar trebui să fie așa? Este o perlă de mare preț. Nu ar trebui cel care o râvnește să vândă tot ce are și să o cumpere?

Nu este oare cel mai aparent și potrivitca viața creștinului să semene foarte mult cu cea a gloriosului său Maestru? Ați uitat că El v-a cumpărat cu sângele Său cel mai prețios? Există vreun sacrificiu prea mare pentru a fi făcut pentru El? Și poți oare să începi prea curând obiceiul care va fi obiceiul vieții tale - acela de administrator?Acestui obicei îi aparține ingenuitatea copilăriei neprihănite; integritatea tinereții neaoșe; fermitatea neclintită a bărbăției nobile; o comoară prețioasă pe care ți-a încredințat-o Maestrul, pentru a fi folosită pentru el. O veți da la schimb pentru ceea ce se numește "o situație bună", "un venit frumușel"?

Cândva aveai o dispoziție de a te împrieteni cu semenii tăi; un interes binevoitor pentru bunăstarea lui; o disponibilitate de a împărți cu el mâncarea sau hainele tale; dacă îți cerea o milă, să mergi cu el două sau mai multe. Îi vei lua în seamă pe cei care îți cer "să dezrădăcinezi orice astfel de sensibilitate, dacă ții la succesul tău în viață?". "Ah!", veți spune, "dar ce pot face? Dacă vreau să trăiesc și să reușesc printre oameni, nu trebuie să fac și eu ca oamenii? Pot să mă pun împotriva curentului rasei universale?".

Este scris: "Cei ce-L caută pe Domnul nu vor duce lipsă de nimic bun". "Alege astăzi cui vei sluji?" Dacă Hristos este Domnul tău și tu ești administratorul lui, alege-l pe El. Și, după ce ai făcut alegerea, rămâi la alegerea ta; căci nimeni nu poate sluji la doi stăpâni - stăpâni atât de opuși ca Hristos și lumea. Fii sigur de asta, prietene, în ochii lui Hristos, liniile sunt atât de clar trasate. Nu este o chestiune de procentaj. Fie că ești administratorul Domnului, fie că nu ești. Ești liber să alegi, pentru că El disprețuiește să oblige la slujirea pe care o solicită.Slujiți-mă, spune el, și vă voi da un salariu; un salariu bogat, generos, glorios. Urmați-Mă și veți fi moștenitori ai lui Dumnezeu, co-moștenitori împreună cu Hristos, la o moștenire care întrece bogăția regilor; "o moștenire incoruptibilă, nepieritoare și care nu se pierde". Căci gândiți-vă - "toate lucrurile sunt ale voastre, și voi sunteți ai lui Hristos; și Hristos este al lui Dumnezeu". Vă admit la părtășia cu Regele regilor.

Vă veți coborî de la această culme pentru a dezbate întrebarea: "Cât ar trebui să dau pentru scopuri caritabile?". Nu veți prezenta mai degrabă sufletul și trupul vostru, o jertfă vie, sfântă și consacrată în întregime Celui care v-a iubit și s-a dat pe sine pentru voi? - J. W. K.

ASOCIAȚIA EDITORIALĂ ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA.

BATTLE CREEK, MICH.

Adresare Bătrânul James White.

Așa vorbește Domnul

Aruncă-ți pâinea pe ape, căci o vei găsi după multe zile. Eclesiastul 11:1.

Este unul care risipește și totuși crește; și este unul care reține mai mult decât trebuie, dar tinde spre sărăcie. Proverbe 11:24.

Dar eu vă spun că cine seamănă cu zgârcenie va secera și el cu zgârcenie, iar cine seamănă din belșug va secera și el din belșug. Fiecare, după cum își propune în inima sa, așa să dea; nu cu părere de rău sau de nevoie, căci Dumnezeu iubește pe cel ce dă cu bucurie. 2 Corinteni 9:6, 7.

Îndemnați-i pe cei care sunt bogați în lumea aceasta să nu fie îngâmfați și să nu se încreadă în bogățiile nesigure, ci în Dumnezeul cel viu, care ne dă din belșug toate lucrurile de care să ne bucurăm; să facă binele, să fie bogați în fapte bune, gata să împartă, dispuși să comunice, punându-și la păstrare o temelie bună pentru vremea viitoare, ca să se agațe de viața veșnică. 1 Timotei 6:17-19.

Și, ridicându-și privirea, a văzut pe cei bogați aruncând darurile lor în vistierie. Și a văzut și pe o văduvă săracă care arunca acolo doi bănuți. Și a zis: "Adevărat vă spun că această văduvă săracă a aruncat mai mult decât toți; căci toți aceștia au aruncat din belșugul lor la jertfele lui Dumnezeu, iar ea, din sărăcia ei, a aruncat tot ce avea de trăit. Luca 21:1-4.

Pasajele din Scriptură de mai sus sunt demne de atenția deosebită a fiecărui creștin. Ele se adresează nu numai celor bogați și celor săraci, ci și celor care se află în situații confortabile, dar umile, în viață. Toți trebuie să aibă spiritul de sacrificiu pentru a fi aprobați de Dumnezeu. Și toți pot da în funcție de capacitatea lor de a dărui.

JAMES WHITE.

CREDINȚA ȘI SPERANȚA NOASTRĂ, NR 1

De James White

[Nota editorului: Acest al doilea articol intitulat "Credința și speranța noastră" pare a fi o versiune anterioară a "Adventismului biblic", care se află, de asemenea, în colecția lui James White].

PRIMA PREDICĂ

INTRODUCERE

TEXT: Ci sfințiți pe Domnul Dumnezeu în inimile voastre și fiți totdeauna gata să răspundeți, cu blândețe și cu frică, oricărui om care vă cere socoteală despre nădejdea care este în voi. 1 Petru 3:15.

Numele NOSTRU, Adventiști de Ziua a Șaptea, exprimă două trăsături proeminente ale credinței și speranței noastre. Ca adventiști, noi așteptăm apariția și domnia personală a lui Isus Hristos. Și în căutarea acelei pregătiri necesare pentru a-L întâmpina cu bucurie pe Domnul care vine în curând, am fost conduși la respectarea zilei a șaptea a săptămânii ca zi de odihnă sfințită de Creator.

Aceste trăsături distinctive ale credinței noastre religioase sunt nepopulare. Suntem pe deplin conștienți de faptul că în lumea religioasă există multe prejudecăți împotriva multor opinii ale noastre despre adevărul biblic. Totuși, aceasta există în principal din cauza lipsei de informații cu privire la pozițiile noastre reale și, probabil, într-o oarecare măsură, din cauza lipsei de inteligență și de pietate din partea unora care ne-au reprezentat opiniile.Fie ca Dumnezeu să ne ajute să depășim această prejudecată printr-o apărare clară și inteligentă a adevărului, în spiritul smereniei și al iubirii, care să își croiască drum în inimile oamenilor.Textul sugerează–

1. O pregătire a inimii înainte de a ne angaja în lucrarea de învățare a semenilor noștri. "Ci sfințiți pe Domnul Dumnezeu în inimile voastre". În inimile noastre ar trebui să Îl punem deoparte pe Domnul Dumnezeu ca obiect al iubirii supreme și ca unic obiect de închinare. Ar trebui să fim curățați de păcat și îmbibați cu Duhul lui Dumnezeu înainte de a ne angaja în lucrarea responsabilă de a-i învăța pe alții adevărul lui Dumnezeu, ca nu cumva să stricăm lucrarea și să creăm prejudecăți, în loc să le înlăturăm pe cele deja existente.

2. În text se sugerează o pregătire a minții prin studiu. Acest lucru este necesar pentru a fi întotdeauna gata să-i învețe pe cei cu minți curioase. "Și fiți

totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere o explicație a speranței care este în voi". Adevărul divin face apel la înțelegere. Oamenii cer motive, nu doar afirmații. Cei care învață trebuie să fie inteligenți. Ei ar trebui să fie pregătiți.Ei ar trebui să fie "gata întotdeauna să dea un răspuns la orice om care întreabă". Cel mai veritabil novice în materie de lucruri cerești poate face afirmații cu toată încrederea studenților experimentați ai Bibliei, și totuși, din lipsă de dispoziție de a "cerceta Scripturile" și de a se "strădui să se arate aprobat de Dumnezeu, un lucrător care nu are de ce să se rușineze", s-ar putea să nu fie în stare să dea nici măcar un motiv convingător.

3. Poporul are dreptul de a cere motivele credinței și speranței noastre. Acest lucru este clar arătat în limbajul apostolului, care cere disponibilitatea de a răspunde oricărui om care întreabă. Se vede, de asemenea, în întrebarea și răspunsul profetic, aplicabil în mod special vremurilor noastre: "Privighetorule, ce se întâmplă cu noaptea? Privighetorule, ce se întâmplă în noaptea asta? Paznicul a zis: "Vine dimineața și noaptea. Dacă vreți să întrebați, întrebați. Întoarceți-vă, veniți".

4. Felul în care ar trebui să fie prezentate motivele credinței și speranței noastre este indicat în mod expres - "cu blândețe și teamă". În absența blândeții și a fricii de a-L ofensa pe Dumnezeu, adevărul său este slab și este aproape sigur că va fi reproșat. Dar când este predat cu blândețe și teamă, el apare în frumusețea și tăria sa. În viața Sa, Hristos a fost un model de blândețe.Primii slujitori ai lui Isus, care au ieșit în lume proaspăt botezați cu Spiritul Maestrului lor, au fost oameni blânzi. Cu blândețe, ei l-au prezentat pe Isus ca fiind singurul Mântuitor al oamenilor. Și cu frică și cutremur, ca nu cumva să nu reușească să-și îndeplinească misiunea lor înaltă și sfântă, au ieșit sprijinindu-se pe puterea celui care spusese: "Iată, eu sunt cu voi în toate zilele".

Toți cei care sunt cu adevărat pătrunși de Spiritul Maestrului lor divin vor manifesta într-o bună măsură blândețea care i-a caracterizat viața. Când aceștia vorbesc în apărarea adevărului biblic, o vor face cu blândețe și cu teamă. Marele apostol, având în vedere responsabilitățile legate de predarea Cuvântului lui Dumnezeu, folosește aceste cuvinte forțate: "Căci noi suntem pentru Dumnezeu o aromă plăcută a lui Hristos, atât în cei ce se mântuiesc, cât și în cei ce pier. Pentru unii suntem un parfum de moarte până la moarte, iar pentru ceilalți un parfum de viață. Și cine este de ajuns pentru aceste lucruri? 2 Corinteni 2:15, 16.

Cât de frumoasă și cât de eficientă va fi acea biserică a cărei slujire și membri poartă povara fericită a adevărului, inteligentă în Cuvântul lui Dumnezeu, gata întotdeauna, cu blândețe și teamă, să dea un răspuns tuturor celor care întreabă de motivele speranței pe care o nutresc! Adventiștii de ziua a șaptea fac unele eforturi pentru a ajunge la această poziție. Să dea Dumnezeu

ca zelul nostru în lucrarea de pregătire să fie proporțional cu nevoile noastre și cu marea lucrare care ne stă în față.

Este adevărat că ne deosebim în unele privințe de alte corpuri religioase din prezent, iar față de cele mai multe dintre ele avem mari diferențe. Dar nu ne deosebim de ceilalți prin alegere. Nu ne place să fim diferiți de dragul de a fi ciudați. Nu, noi alegem să fim în armonie, dacă este posibil, cu semenii noștri, în special cu cei care îl venerează pe Dumnezeu și cuvântul Său. Credem că este un păcat să ne deosebim de alții, cu excepția cazului în care există motive întemeiate pentru care ar trebui să ne deosebim.

Noi nu credem așa cum credem de dragul unor avantaje în această viață. Nu este întotdeauna convenabil să respectăm Sabatul zilei a șaptea. Este adesea incomod să nu fii în armonie cu tot restul lumii două zile din săptămână. În mod frecvent suferim pierderi de prieteni și avantaje lumești din cauza aderării noastre la Sabatul biblic.

Noi nu credem așa cum credem pentru că suntem de aceeași părere. Diferim în ceea ce privește temperamentul natural și educația, probabil, la fel de mult ca membrii oricărui alt corp religios existent.

Noi nu credem așa cum credem din motive confesionale. Ne-am adunat din metodiști, baptiști obișnuiți, baptiști de voință liberă, baptiști de ziua a șaptea, prezbiterieni, congregaționaliști, episcopalieni, reformați olandezi, discipoli, creștini, luterani, frați uniți, catolici, universaliști, mondeni și necredincioși.

Nu este nici din distribuția națională că noi credem așa cum credem. Suntem compuși din americani nativi, englezi, galezi, scoțieni, irlandezi, francezi, germani, norvegieni, danezi, suedezi, polonezi, elvețieni și alții. Aducerea laolaltă a unui corp de credincioși compus dintr-un astfel de material, afectat mai mult sau mai puțin de sentimentele și formele religioase ale diferitelor confesiuni, cu toate particularitățile lor naționale - bucurându-se, într-o foarte mare măsură, de unitate de sentimente și spirit - este în mod evident lucrarea lui Dumnezeu.

Dar principiul care guvernează credința și practica noastră, ca adventiști de ziua a șaptea, este respectul nostru pentru marele Dumnezeu, pentru cuvântul Său viu și răsplata recompensei.

PRELEGEREA A DOUA

MILENIUL

TEXT: Și am văzut tronuri, pe care au șezut, și li s-a dat judecata; și am văzut sufletele celor care fuseseră decapitați pentru mărturia lui Isus și pentru cuvântul lui Dumnezeu și care nu se închinaseră fiarei și nici chipului ei și nu

primiseră semnul ei pe frunte sau pe mână; și au trăit și au domnit cu Hristos o mie de ani. Dar ceilalți morți nu au mai trăit până ce nu s-au împlinit cei o mie de ani. Apocalipsa 20:4, 5.

Cuvântul "mileniu" înseamnă o mie de ani. Deși există un acord general în ceea ce privește aplicarea cuvântului la perioada menționată în text, nu toți sunt de acord cu privire la caracterul mileniului. Opinia populară asupra acestui subiect este că lumea va fi convertită și că toți oamenii vor deveni sfinți. Această stare fericită a lucrurilor, se spune, va continua o mie de ani, timp în care Hristos va domni cu poporul Său în mod spiritual. Iar la sfârșitul mileniului, Hristos va veni a doua oară, iar judecata va avea loc.

Dar Sfintele Scripturi nu ne învață că în orice perioadă de timp toți oamenii se vor converti la Dumnezeu. Au existat doar câțiva oameni neprihăniți de la Adam până la Moise. Iar numărul lor în epoca iudaică, în comparație cu mulțimea celor necredincioși, a fost foarte mic. Nici planul lui Dumnezeu în epoca creștină nu cuprinde convertirea tuturor oamenilor. Evanghelia trebuie să fie predicată tuturor națiunilor. Astfel, Dumnezeu vizitează "neamurile pentru a lua din ele un popor pentru Numele Său". Faptele Apostolilor 15:14.Printre cei care vor fi mântuiți în cele din urmă nu se vor găsi toți cei dintr-o generație sau dintr-o națiune, ci unii din fiecare epocă și din fiecare limbă se vor alătura la cântarea Mielului: "Tu ai fost înjunghiat și ne-ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminție, limbă, popor și națiune". Apocalipsa 5:9.

Din însăși natura cazului, convertirea lumii este imposibilă. Dumnezeu este același în toate timpurile. El se poartă cu oamenii și națiunile în mod imparțial. Diavolul este același, cu excepția faptului că experiența celor șase mii de ani l-a făcut mai iscusit în seducerea bărbaților și femeilor în păcat. Rasa decăzută este aceeași, doar că fiecare generație care se succedă degenerează fizic, mental și moral, până când lumea devine pe deplin coaptă pentru osânda ei finală. Acest lucru se vede în imaginea metalică din Daniel 2.Aici, cinci regate universale fac obiectul profeției. Patru dintre acestea se referă la starea muritoare, iar unul la cea nemuritoare. Cele patru monarhii pământești, Babilon, Persia, Grecia și Roma, sunt reprezentate fiecare în parte prin aur, argint, aramă și fier. Nu numai că vedem în acest simbol deprecierea valorii de la aur la argint, la aramă și la fier, dar ultima condiție divizată a guvernelor pământești, chiar înaintea deschiderii gloriei împărăției nemuritoare, este reprezentată de fier amestecat cu argilă de lut.

Planul lui Dumnezeu de a-i converti pe păcătoși și de a-i mântui pe toți cei care îl ascultă și cred în Isus este în funcțiune de aproximativ șase mii de ani. Un Isus răstignit și înviat a fost predicat cu ajutorul Duhului Sfânt trimis din ceruri timp de mai bine de optsprezece secole; totuși, lumea nu s-a convertit. Iar perspectiva convertirii ei la sfințenia biblică nu a fost niciodată mai întunecată

decât în prezent. În cuvintele tranșante ale altuia[Prefață la Vocea Bisericii] am vrea să ne întrebăm:

"Și care sunt perspectivele actuale ale unei biserici care a pornit cu toată încrederea să convertească lumea? Cum se pot lăuda cei care acum îmbracă hamul cu un succes așteptat mai mare decât cel garantat de experiența celor care l-au scos după ce au luptat lupta cea bună? Profeții nu au putut converti lumea; suntem noi mai puternici decât ei? Apostolii nu au putut converti lumea; suntem noi mai puternici decât ei?Martirii nu au putut converti lumea; putem noi face mai mult decât ei? Biserica timp de 1.800 de ani nu a reușit să convertească lumea; putem noi să o facem? Ei au predicat Evanghelia lui Hristos; și noi putem face la fel. Ei au mers până la cele mai îndepărtate granițe ale pământului; și noi putem face la fel. Ei au salvat pe "unii", la fel putem face și noi. Au plâns pentru că atât de puțini au crezut în raportul lor; la fel putem face și noi. Ei și-au încheiat cursul cu bucurie și slujba pe care au primit-o pentru a mărturisi despre Evanghelia harului lui Dumnezeu; putem face același lucru și noi.Putem spera în mod rezonabil să facem mai mult? 'Ar dura o veșnicie întreagă să aducem mileniul în ritmul în care progresează revigorările moderne', a spus venerabilul Dr. Lyman Beecher, în fața unei convenții ministeriale, ținută în apropierea vechii stânci Plymouth. Și ce speranță există că vor progresa mai repede? Este în cuvântul lui Dumnezeu? Am fi bucuroși să îl găsim acolo. Din păcate, citim că "oamenii răi și seducătorii vor fi din ce în ce mai răi, înșelând și fiind înșelați".

"Are Dumnezeu un Mântuitor mai puternic - un Duh mai puternic? Are El o altă evanghelie care va salva lumea? Unde este aceasta? Există o altă cale spre împărăție decât cea care duce prin multe necazuri? Există o altă cale spre coroană în afară de cea a crucilor? Putem domni cu El dacă nu suferim mai întâi pentru cauza Lui?

Fără îndoială că lumea ar putea fi convertită dacă ar dori să-L cunoască pe Domnul. Și astfel, dacă toți cei care au auzit ar fi primit cu bucurie cuvântul lui Dumnezeu, lumea ar fi putut fi convertită în douăzeci de ani de la ziua Cincizecimii. Dacă fiecare creștin ar fi adus un singur suflet la Dumnezeu cu fiecare an succesiv, splendorile calme ale erei milenare ar fi putut străluci peste anii de declin ai apostolilor lui Isus Hristos. Dar, în loc de aceasta, au venit veacuri de întuneric. Lumea nu s-a pocăit, dar biserica a apostaziat.Dacă Evanghelia ar fi convertit lumea, ar fi trebuit să vedem semnele acestui lucru mai devreme. Dar unde se pot găsi astfel de semne? Să ne uităm la Judson, care a muncit zece ani lungi înainte ca un singur păcătos să cedeze la cererile Evangheliei? Să ne uităm la întunericul dens al lumii păgâne? Să ne uităm la formalismul bisericii declarate? Să ne uităm la larga extindere a necredinței? Să ne uităm la abundența nelegiuirii și la răcirea dragostei?Să ne uităm la o lume în care 1.800 de ani de muncă și lacrimi nu au adus o douăzecime din omenire nici

măcar la o profesiune de creștinism adevărat și în care nu mai mult de o cincime își revendică titlul îndoielnic de națiuni creștine?Să ne uităm la o lume în care nu găsim nici o națiune de creștini, nici un trib de creștini, nici un oraș de creștini, nici o localitate de creștini, nici un sat de creștini, nici un cătun de creștini, decât aici și acolo unde o credință îndoielnică a determinat câțiva, cu ipocriți chiar și atunci în mijlocul lor, să se retragă din lume și să prețuiască virtuțile neexperimentate ale unei vieți retrase?Cu siguranță, după 1.800 de ani de experiență cu acel sistem care urma să convertească lumea, oamenii ar putea arăta spre o țară, o provincie, o națiune și să spună: "Iată începutul unei lumi convertite".

Dar nu se va dovedi atunci Evanghelia un eșec? Acest lucru depinde de ceea ce se așteaptă de la ea. Dacă Evanghelia trebuia să realizeze mântuirea eternă a întregii omeniri, atunci eșecul de a realiza această lucrare este un eșec al Evangheliei. Dacă Evanghelia trebuia să convertească lumea, atunci, dacă nu se realizează, se va dovedi un eșec. Dar dacă Evanghelia a fost predicată "pentru a lua DIN neamuri un popor pentru Numele Său", atunci nu este un eșec. Dacă a fost dată pentru ca Dumnezeu, în mila și dragostea sa infinită, să "salveze pe unii", atunci nu este un eșec.Dacă a fost dată pentru ca fiecare păcătos pocăit să aibă viața veșnică și pentru ca fiecare soldat bun să primească o coroană de glorie, atunci nu este un eșec. Dacă a fost dată pentru ca o mulțime nenumărată să fie răscumpărată DIN orice națiune, seminție și limbă de sub cer, atunci nu este un eșec. Dacă a fost dată pentru ca văile și dealurile Paradisului restaurat să fie pline de o mulțime de sfinți care vor fi "egali cu îngerii și vor fi copii ai lui Dumnezeu, fiind copii ai învierii", atunci nu este un eșec.Dacă a fost dată pentru ca cei aleși să fie adunați într-o mare familie de sfinți, atunci nu este un eșec. Și nu acesta a fost scopul ei, mai degrabă decât înălțarea unei biserici lumești la splendorile prosperității pământești, în timp ce sub teatrul triumfului lor ușor adoarme cenușa profeților și țărâna apostolilor? Oare vor ține jubileul o mie de ani, în timp ce strigătul neîncetat al martirilor: "Până când! Doamne!", urcă până la Dumnezeu?Vor avea ei cântecele lor de triumf, în timp ce întreaga creație geme pentru eliberare și în timp ce ziua mult dorită a răscumpărării trupului nostru este amânată? Nu, cu adevărat, speranța unui singur trup este o singură speranță. Nădejdea bisericii nu se oprește la moarte, ea mătură dincolo de scenele de furtună și de vijelie ale pământului și se odihnește în razele calme ale acelui Soare al Dreptății care va străluci deasupra sânului Paradisului recâștigat."

Mileniul din Apocalipsa 20 se va deschide cu descoperirea Fiului lui Dumnezeu din ceruri, cu distrugerea celor răi, cu învierea celor drepți și cu trecerea la nemurire a celor drepți. Este o perioadă în care Hristos va împărăți personal cu drepții din toate timpurile care au suferit împreună cu El. 2 Timotei 2:12. Această perioadă este delimitată la fiecare capăt de o înviere.Hristos declară în mod clar că "toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși: cei care au făcut binele, la învierea vieții, iar cei care au făcut răul, la învierea

osândei". Ioan 5:28, 29. Iar Pavel mărturisește "că va fi o înviere a morților, atât a celor drepți, cât și a celor nedrepți". Faptele Apostolilor 24:15. Dar este lăsat la latitudinea Revelatorului să plaseze aceste învieri la o mie de ani distanță, la fiecare sfârșit de mileniu.

"Și am văzut [nu o lume convertită, ci] tronuri [de judecată], iar ei stăteau pe ele și li s-a dat judecata." Se menționează apoi acea parte a martirilor lui Isus care fuseseră decapitați, precum și învingătorii asupra fiarei, a chipului său și a semnului său, reprezentând pe toți cei drepți; apoi se adaugă: "Ei au trăit [au fost înviați] și au domnit cu Hristos o mie de ani". Dar ceilalți morți [cei răi] nu au mai trăit [nu au fost înviați din morți] până la sfârșitul celor o mie de ani".

Doctrina mileniului temporal fiind bazată pe interpretări false și pe citate incorecte ale anumitor părți din Sfintele Scripturi, se cuvine să remarcăm aici acele texte citate de obicei pentru a dovedi convertirea lumii și să arătăm că ele nu înseamnă ceea ce se spune că dovedesc.

1. "Cere-Mi, și-ți voi da păgânii ca moștenire, și marginile pământului ca stăpânire a ta." Psalmul 2:8. Ca dovadă suficientă că acest text nu dovedește convertirea lumii, citățm versetul care urmează: "Îi vei sfărâma cu un toiag de fier, îi vei sfărâma ca pe un vas de olar".

2. Piatra tăiată din muntele fără mâini se va rostogoli până când va deveni un munte mare și va umple tot pământul. Toate dovezile pentru convertirea lumii, care se găsesc în cele de mai sus, constau în citarea greșită a textului. Iată textul așa cum este el: "Ai văzut până când a fost tăiată o piatră fără mâini, care a lovit chipul de pe picioarele lui, care erau de fier și de lut, și le-a sfărâmat. Atunci fierul, lutul, arama, argintul și aurul s-au sfărâmat laolaltă și au ajuns ca paiele din arie vara; și vântul le-a dus, încât nu s-a mai găsit loc pentru ele; și piatra care a lovit chipul s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul".Daniel 2:34, 35.

În această porțiune remarcabilă a profeției, următoarele puncte sunt demne de luat în seamă: (1) Piatra a lovit chipul pe picioarele lui și a sfărâmat fierul, lutul, arama, argintul și aurul. Aici este vorba de distrugere, nu de convertire. (2) Ei au devenit ca paiele din arie vara și vântul i-a dus departe, încât nu s-a mai găsit loc pentru ei.Aici este ilustrată înlăturarea tuturor guvernelor pământești. (3) Atunci piatra s-a transformat într-un munte mare și a umplut tot pământul. În această profeție, piatra nu are nimic în comun cu imaginea. Imaginea, un simbol al guvernelor pământești și al tuturor oamenilor răi, este mai întâi îndepărtată, iar apoi piatra umple întregul pământ.

Dar dacă se spune că zdrobirea păgânilor (Psalmul 2:9) și zdrobirea chipului (Daniel 2:34) înseamnă convertirea lumii, atunci cuvintele lui Pavel: "Dumnezeul

păcii îl va zdrobi pe Satana sub picioarele voastre în curând" înseamnă convertirea lui Satana.

3. O națiune se va naște într-o zi. Iată un alt citat incorect. Isaia 66:8, spune: "Cine a auzit așa ceva, cine a văzut așa ceva? Se va face oare ca pământul să nască într-o singură zi? sau se va naște imediat o națiune? căci Sionul, de îndată ce s-a chinuit, și-a născut copiii". Acest text nu face nicio aluzie la convertirea păcătoșilor, ci se referă în mod evident la învierea celor drepți.

4. "Împărățiile acestei lumi au devenit împărățiile Domnului nostru și ale lui Hristos". Dar să nu uităm că acest lucru se află sub al treilea vai, când se mai spune: "Neamurile s-au mâniat și a venit mânia Ta și vremea morților, ca să fie judecați și să dai răsplată robilor Tăi, proorocii, sfinților și celor ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să nimicești pe cei ce distrug pământul". Apocalipsa 11:15, 18.

5. "Și această Evanghelie a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca mărturie pentru toate neamurile, și atunci va veni sfârșitul." Matei 24:14.

Cei care predau convertirea lumii ar vrea ca Evanghelia să fie predicată la toate națiunile, fiecare individ să o audă, să o creadă, să o asculte și toți să devină sfinți prin ea. Și atunci, care este sfârșitul? Nu; nu înainte ca lumea să se bucure de o perioadă fără păcat de o mie de ani. Unii susțin că cei o mie de ani din Apocalipsa 20 sunt profetici, fiecare zi din an reprezentând un an, ceea ce face trei sute șaizeci și cinci de mii de ani.Dar textul nu spune că fiecare individ va auzi această evanghelie a împărăției. Nu afirmă că oricine va fi convertit și sfințit prin ea. Și găsim că este departe de a insinua că o lume va fi convertită și va rămâne astfel o mie de ani sau trei sute șaizeci și cinci de mii de ani. Textul afirmă pur și simplu,(1) "Și această Evanghelie a împărăției va fi propovăduită în toată lumea,"(2) "ca mărturie pentru toate neamurile,"(3) "Și atunci [nu o mie de ani mai târziu, nici trei sute șaizeci și cinci de mii, ci ATUNCI] va veni sfârșitul".

6. "Își vor preface săbiile în pluguri și sulițele în drugi; un neam nu va mai ridica sabia împotriva altui neam și nu vor mai învăța războiul." Mica 4:3. Vezi și Isaia 2:4.

Vă rog să observați că Mica 4:1 vorbește despre starea înălțătoare a bisericii lui Hristos în zilele din urmă. Munții înseamnă guvernele pământești. Biserica, reprezentată aici prin "muntele Casei Domnului", urma să fie înălțată deasupra dealurilor. Ea urma să fie stabilită în vârfurile munților.

Versetele 2-5 sunt o declarație, nu despre ceea ce declară Domnul că va avea loc în zilele din urmă, ci despre ceea ce ar spune mulțimile de profesori populari, care așteaptă convertirea lumii. Declarația începe astfel: "Și multe națiuni vor veni și vor spune". Versetul 2. Omul, și nu Dumnezeu, este cel care

spune: "Își vor preface săbiile în pluguri și sulițele în drugi; un neam nu va mai ridica sabia împotriva altui neam și nu vor mai învăța războiul". Versetul 3.

Dar Domnul vorbește în versetele 6 și 7, după cum urmează: "În ziua aceea, zice Domnul, voi aduna pe cea care se oprește, voi aduna pe cea izgonită și pe cea pe care am chinuit-o." "În ziua aceea", când "multe națiuni" propovăduiesc pace și siguranță, poporul rămas al Domnului este alungat și chinuit.

Dar avem mai multe mărturii foarte decisive în ceea ce privește starea națiunilor în zilele din urmă. Domnul vorbește prin profetul Său astfel: "Vestiți acest lucru printre neamuri: Pregătiți războiul, treziți pe cei puternici, să se apropie toți oamenii de război. Să se apropie. Transformați plugurile voastre în săbii, și coasele voastre în sulițe. Ioel 3:9, 10.În loc ca națiunile să nu mai ridice sabia una împotriva celeilalte, în zilele din urmă, "răul va trece de la o națiune la alta" și "sabia Domnului va devora de la un capăt al țării până la celălalt capăt al țării; nici o făptură nu va avea pace". Ieremia 12:12; 25:32.

Acest subiect poate apărea și mai clar și mai convingător prin aranjarea a ceea ce spun multe națiuni și ceea ce spune Domnul, una lângă alta, după cum urmează:

MULTE NAȚIUNI SPUN

Și multe neamuri vor veni și vor zice: "Veniți să ne suim pe muntele Domnului și să mergem la Casa Dumnezeului lui Iacov; El ne va învăța căile Lui și vom umbla pe cărările Lui, căci din Sion va ieși Legea și din Ierusalim cuvântul Domnului. El va judeca între multe popoare și va mustra națiunile puternice de departe; își vor preface săbiile în pluguri și sulițele în drugi; un neam nu va mai ridica sabia împotriva altui neam și nu vor mai învăța războiul". Mica 4:2, 3.

DOMNUL SPUNE

Vestiți aceasta printre neamuri: Pregătiți războiul, treziți pe cei puternici, să se apropie toți oamenii de război. Să se apropie. Transformați plugurile voastre în săbii, și coasele voastre în sulițe; cel slab să spună: "Eu sunt puternic". Adunați-vă și veniți, voi toți păgânii, și adunați-vă de jur împrejur; acolo să coboare, Doamne, cei puternici ai Tăi. Să se trezească păgânii și să se suie în valea lui Iosafat, căci acolo voi ședea să judec pe toate neamurile de jur împrejur. Ioel 3:9-12.

La aceasta se potrivesc cuvintele lui Pavel: "Ziua Domnului vine ca un hoț în noapte. Căci atunci când vor zice: "Pace și siguranță", atunci vine peste ei o distrugere subită". 1 Tesaloniceni 5:2, 3. Cât de izbitor se împlinește această zicere despre pace și siguranță în predicarea mileniului temporal, în convertirea lumii și în profeția păcii între națiuni; în timp ce Scriptura și faptele se combină pentru a arăta că lumea se scufundă tot mai jos, cei răi devin tot mai răi și mai

răi, iar națiunile fac pregătiri pentru război mult mai mari decât în orice perioadă anterioară.

7. Toți vor cunoaște pe Domnul, de la cel mai mic până la cel mai mare. Evrei 8:11.

Aceasta se află în promisiunea noului legământ și se referă, în primul rând, la condiția fiecărui individ cu care se încheie noul legământ și, în al doilea rând, la plinătatea binecuvântărilor evangheliei atunci când toți vor fi aduși în armonie cu Dumnezeu în starea veșnică. Ambele idei sunt cuprinse în promisiune. Dar Scriptura nu ne învață că fiecare individ va fi convertit sau că toți cei din orice generație din această parte a stării de nemurire vor fi convertiți și vor ajunge la cunoașterea lui Dumnezeu.

Această promisiune este făcută cu privire la cei cu care Domnul încheie noul legământ. Acum, deși s-a făcut tot ceea ce se poate face pentru a ratifica legământul sau pentru a-l pune în vigoare, totuși nu putem spune că acesta este încheiat efectiv cu un individ până când acel individ nu este adus în relație de legământ cu Dumnezeu. Dar când oamenii sunt astfel aduși în relație de legământ cu El, conform promisiunii, legea lui Dumnezeu este scrisă în inimile lor.Atunci ei îl cunosc pe Dumnezeu. Ioan spune: "Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui." 1 Ioan 2:3. Acest lucru, desigur, nu se poate aplica celor neconvertiți. Niciunul dintre cei care rămân impenitenți nu este îmbrățișat în promisiune.

8. Slava Domnului va umple pământul așa cum apele acoperă marea. "Dar la fel de adevărat cum trăiesc Eu, tot pământul se va umple de slava Domnului." Numeri 14:21. "Nu vor răni și nu vor nimici în tot muntele Meu cel sfânt, căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, cum acoperă apele marea." Isaia 11:9. "Căci pământul se va umple de cunoștința slavei Domnului, ca apele care acoperă marea." Habacuc 2:14. "Fericiți cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul." Matei 5:5.

Totuși, această stare glorioasă nu este obținută prin convertirea tuturor oamenilor. Ea este introdusă prin distrugerea oamenilor păcătoși, restituirea pământului la starea în care a ieșit din mâna Creatorului și darul nemuririi pentru cei blânzi din toate timpurile. "Căci cei ce fac răul vor fi stârpiți, dar cei ce așteaptă pe Domnul, aceia vor moșteni pământul. Căci încă puțină vreme și cel rău nu va fi; da, te vei uita cu atenție la locul lui, și nu va fi. Dar cei blânzi vor moșteni pământul și se vor desfăta în belșugul păcii." Psalmul 37:9-11.

9. "Căci iată, Eu creez ceruri noi și un pământ nou; și cele dintâi nu vor mai fi amintite și nu-și vor mai aduce aminte. Dar voi bucurați-vă și vă veseliți în veci de ceea ce am creat; căci iată, Eu fac din Ierusalim o bucurie și din poporul său o veselie. Mă voi bucura în Ierusalim și mă voi veseli în poporul Meu, și nu se va

mai auzi în el nici glas de plâns, nici glas de strigăt.Lupul și mielul vor paște împreună, leul va mânca paie ca un taur, iar praful va fi hrana șarpelui. Nu vor face rău și nu vor nimici în tot muntele Meu cel sfânt, zice Domnul". Vezi Isaia 65:17-25; vezi și cap. 11:6-9.

Se spune că această profeție este o descriere figurativă a stării de lucruri din timpul mileniului temporal. Noi, însă, o considerăm ca fiind o descriere profetică a stării lucrurilor după ce pământul și omul vor fi readuși la gloria lor primară. Înainte de cădere, omul era drept, iar pământul și tot ceea ce Dumnezeu crease pe el, așa cum era văzut de Creator, erau văzute ca fiind "foarte bune". Geneza 1:31.

Scripturile nu ne învață că toate lucrurile vor fi anihilate de focurile din ziua cea mare și că toate lucrurile noi vor fi create pentru starea viitoare. Dar ele învață în mod clar restituirea tuturor lucrurilor. Așa spune marele Restaurator: "Iată, Eu fac toate lucrurile noi". Apocalipsa 21:5. Isaia și Apocalipsa vorbesc amândouă despre ceruri noi și pământ nou.Profetul Isaia fie descrie în mod figurativ o stare de lucruri foarte fericită în starea de muritor, fie descrie gloria literală a restituirii după a doua venire și învierea celor drepți. La punctul de vedere figurativ găsim obiecții serioase:

(1) Prietenii noștri din mileniul temporal, pentru ca toate părțile teoriei lor figurative să se armonizeze, trebuie să aibă în noile lor ceruri și pământ figurative case figurative, vii figurative, și trebuie să mănânce figurativ roadele figurative ale acestora și să fie obligați să sufere din cauza lupilor figurativi și a leilor figurativi, să se hrănească figurativ cu miei figurativi și tauri figurativi, ca să nu mai vorbim de prezența șerpilor figurativi.Dar se spune că Evanghelia trebuie să convertească toți acești lupi, lei și șerpi. Atunci noi răspundem că, dacă sunt convertiți, ei nu mai sunt lupi, lei și șerpi, iar în toată perioada mileniului nu vor fi decât miei și porumbei. Prin urmare, profeția nu se referă la mileniul temporal. Ea trebuie să se aplice la o altă perioadă.

(2) Apostolul a identificat atât de clar cele trei lumi, și anume, cea dinaintea potopului, cea de acum și noul pământ care va veni, încât exclude în întregime viziunea figurativă. El spune: "Căci de bunăvoie ignoră acest lucru: că, prin cuvântul lui Dumnezeu, cerurile au fost din vechime, iar pământul a ieșit din apă și a stat în apă; prin care lumea care era atunci, fiind inundată de apă, a pierit.Dar cerurile și pământul care sunt acum, prin același cuvânt sunt păstrate, rezervate pentru foc, pentru ziua judecății și a pierzării oamenilor nelegiuiți." "Cu toate acestea, noi, potrivit promisiunii Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care locuiește dreptatea." 2 Petru 3:5-7, 13.

Niciun fapt nu poate fi afirmat mai clar decât că lumea care a pierit prin potop este aceeași cu cea care este acum și care este rezervată focului. Aceasta urmează să fie schimbată prin foc, iar apoi vor apărea cerurile noi și pământul

nou, conform promisiunii lui Dumnezeu. Și este un fapt remarcabil că promisiunea lui Dumnezeu la care face referire apostolul se găsește doar în capitolul 65 din Isaia.Astfel, apostolul leagă cele trei lumi între ele. Primele două lumi sunt literale? la fel și cea de-a treia. Pământul nou, menționat de Isaia, este figurat? Deci toate cele trei lumi sunt figurative. Dacă toate sunt literale, atunci vedem o armonie în Scriptură cu privire la ele. Dar dacă ele sunt considerate figurative, atunci suntem nevoiți să ajungem la următoarea concluzie:

În zilele figuratului Noe, cerurile și pământul figurat fiind inundate de ape figurate, au pierit figurat. Dar cerurile figurate și pământul care sunt acum sunt rezervate pentru focul figurat, pentru ziua figurată a judecății figurate și a pierzării figurate a oamenilor figurați și neevlavioși figurați. Cu toate acestea, noi, conform promisiunii Sale figurative, așteptăm figurativ ceruri noi și pământ nou figurativ, în care locuiește dreptatea figurativă.

Este adevărat, scriitorii sacri folosesc figuri și parabole. Dar ne simțim legați de obligațiile sacre de a crede că Dumnezeu, în cuvântul său, vrea să spună exact ceea ce spune, cu excepția cazului în care legăturile arată motive întemeiate pentru care este introdusă o figură sau o parabolă. Dacă Dumnezeu nu vrea să spună ceea ce spune în cuvântul Său, cine ne va spune ce vrea să spună? În cazul în care Dumnezeu nu vrea să spună ceea ce spune, Biblia încetează să mai fie o revelație, iar Dumnezeu ar trebui să ne dea o altă carte care să ne învețe ce înseamnă aceasta. Dar Biblia este chiar cartea în care El a vorbit clar și ne-a dezvăluit adevărul Său.

În această perspectivă a Sfintelor Scripturi, vedem răspândite în fața noastră realitățile vii ale noului pământ, în toată măreția și gloria lor, ca atunci când Adam era stăpânul Edenului. Înainte de fărădelege, totul era puritate și pace, chiar și printre fiarele pe care Dumnezeu le crease. Și cine poate spune că acestea, cu naturi așa cum le-a dat Creatorul la început, nu vor fi la locul lor pe pământul restaurat după cădere, la fel ca și pe pământul dinaintea căderii?

Dar atunci când se adoptă interpretarea figurativă a Scripturilor, cerurile noi și pământul nou din Isaia și din Apocalipsa pot fi interpretate aproape în orice fel ar putea sugera fantezia. Astfel de libertăți luate cu Cuvântul lui Dumnezeu, i-au determinat pe sceptici să spună că Biblia este ca o vioară, la care se poate cânta orice melodie după bunul plac.

După ce am examinat principalele texte citate pentru a dovedi convertirea lumii și o perioadă de pace și sfințenie universală în această stare muritoare, și am văzut că ele nu înseamnă ceea ce se spune că înseamnă, vom atrage acum atenția asupra unora dintre numeroasele dovezi directe că o astfel de stare de lucruri nu poate exista înainte de a doua venire.

1. Prevalența cornului mic. "Și iată că acel corn a făcut război cu sfinții și a biruit împotriva lor, până când a venit Bătrânul zilelor și s-a dat judecată sfinților Celui Preaînalt și a venit vremea ca sfinții să stăpânească împărăția." Daniel 7:21, 22. "Dar sfinții Celui Preaînalt vor lua împărăția și vor stăpâni împărăția pentru totdeauna, în vecii vecilor." Versetul 18.Aici se va vedea că cornul cel mic se războiește cu sfinții până când aceștia vor lua împărăția; iar când obțin împărăția, o păstrează pentru totdeauna, în vecii vecilor. Unde este loc, deci, pentru acea perioadă de pace și triumf a bisericii numită mileniul temporal?

2. Apostazia. "Vă rugăm, fraților, ca, prin venirea Domnului nostru Isus Hristos și prin adunarea noastră la El, să nu vă clătinați curând în minte și să nu vă tulburați, nici prin duh, nici prin cuvânt, nici prin scrisoare, ca și cum ar veni de la noi, ca și cum ziua lui Hristos ar fi aproape. Să nu vă amăgească nimeni în nici un fel; căci ziua aceea nu va veni, dacă nu va veni mai întâi o cădere și nu se va arăta Omul păcatului, fiul pierzării, care se împotrivește și se înalță mai presus de tot ceea ce se numește Dumnezeu sau de tot ceea ce este închinat; astfel încât el, ca Dumnezeu, șade în templul lui Dumnezeu, arătându-se pe sine însuși că este Dumnezeu.Nu vă aduceți aminte că, atunci când eram încă cu voi, v-am spus aceste lucruri? Și acum știți ce-l reține, ca să se arate la vremea lui. Căci taina nelegiuirii lucrează deja; numai până când cel care o oprește acum va fi luat din cale. Și atunci se va arăta acel rău, pe care Domnul îl va mistui cu duhul gurii Sale și îl va nimici cu strălucirea venirii Sale". 2 Tesaloniceni 2:1-8.

Apostolul vorbește aici despre ziua venirii Domnului. El păzește biserica de înșelăciune și de faptul că este indusă să se aștepte la venirea lui Hristos prea curând. El afirmă ceea ce trebuie să vină înainte de arătarea Domnului. Este vorba de mileniul temporal? de triumfurile convertirii lumii? Nu; este vorba de trista apostazie, de cădere și de manifestarea Omului păcatului, care își va continua blasfemia până la venirea Fiului Omului, când va fi distrus. Atunci, unde este loc pentru o mie de ani înainte de venirea Domnului, timp în care toți oamenii Îl vor iubi și Îi vor sluji lui Dumnezeu?

3. Cei răi continuă cu cei drepți, așa cum este ilustrat de parabola grâului și a neghinei, până la sfârșitul veacului creștin.

"O altă pildă le-a spus: "Împărăția Cerurilor se aseamănă cu un om care a semănat sămânță bună în câmpul său. Dar, în timp ce oamenii dormeau, a venit vrăjmașul său, a semănat neghină în mijlocul grâului și a plecat. Dar când a răsărit firul și a dat rod, atunci a apărut și neghina. Slujitorii gospodarului au venit și i-au zis: "Domnule, n-ai semănat tu sămânță bună în câmpul tău?atunci de unde are ea neghină? El le-a răspuns: "Un dușman a făcut aceasta. Slujitorii I-au spus. Vrei deci să mergem noi să le adunăm? Dar el a zis: "Nu; ca nu cumva, în timp ce strângeți neghina, să nu dezrădăcinați cu ea și grâul. Lăsați-le pe amândouă să crească împreună până la seceriș; iar la vremea secerișului voi

spune secerătorilor: "Adunați mai întâi neghina și legați-o în mănunchiuri ca s-o ardeți; dar grâul strângeți-l în hambarul Meu"." Matei 13:24-30.

Prietenii doctrinei moderne a convertirii lumii găsesc această parabolă direct în calea lor, și s-au obosit să se străduiască să o explice. Dar cum Domnul nostru divin, la o cerere specială, a dat o explicație a acesteia, modestia ne sugerează să acceptăm explicația sa și să lăsăm chestiunea în pace:

"Atunci Isus a dat drumul mulțimii și a intrat în casă; și ucenicii Lui au venit la El și I-au zis: "Spune-ne pilda despre neghina de pe câmp. El a răspuns și le-a zis: Cel care a semănat sămânța bună este Fiul Omului; câmpul este lumea; sămânța bună sunt copiii împărăției; dar neghina sunt copiii celui rău; vrăjmașul care a semănat-o este diavolul; secerișul este sfârșitul lumii; iar secerătorii sunt îngerii.De aceea, așa cum se adună neghina și se arde în foc, așa va fi și la sfârșitul acestei lumi. Fiul Omului va trimite pe îngerii Săi, care vor strânge din împărăția Sa tot ce este nelegiuit și pe cei ce fac nelegiuiri și îi vor arunca în cuptorul de foc; acolo vor fi jale și scrâșnire de dinți. Atunci cei drepți vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor. Cine are urechi de auzit, să audă". Versetele 36-43.

Noi pur și simplu repetăm: "Câmpul este lumea". "Sămânța bună sunt copiii împărăției." "Neghina sunt copiii celui rău." Lăsați-le pe amândouă să crească împreună până la seceriș." "Secerișul este sfârșitul lumii."

4. Persecuția și necazul urmau să fie partea bisericii lui Dumnezeu în toate timpurile. Apostolul vorbește despre credincioșii care trăiseră și suferiseră mai înainte, care "au avut parte de batjocuri și biciuiri crude, ba chiar de legături și închisoare; au fost uciși cu pietre, au fost tăiați, au fost ispitiți, au fost uciși cu sabia; au rătăcit în piei de oaie și de capră, fiind lipsiți, afectați, chinuiți; (de care lumea nu era demnă;) au rătăcit în deșerturi, în munți, în grote și peșteri ale pământului.Și toți aceia, după ce au dobândit o bună reputație prin credință, nu au primit făgăduința, căci Dumnezeu a pregătit ceva mai bun pentru noi, ca ei să nu fie desăvârșiți fără noi. Evrei 11:36-40. De asemenea, el arată spre viitor și spune: "Da, și toți cei care vor trăi cu evlavie în Hristos Isus vor suferi persecuții". 2 Timotei 3:12.

5. Ultimele zile ale probațiunii umane au fost considerate ca fiind perioada favorizată pentru finalizarea marii lucrări de convertire a lumii. Dar profeții din Vechiul Testament nu îl reprezintă nicăieri pe Dumnezeu spunând că ultimele zile vor fi glorioase. Isus și apostolii Noului Testament nu vorbesc niciodată despre ultimele zile ca despre o perioadă de triumf pentru biserică, ci, mai degrabă, ca despre zile de primejdie, care cer o supraveghere specială; zile de jale, lacrimi și rugăciuni insistente pentru izbăvire.Pavel descrie zilele din urmă astfel:"Să știți, de asemenea, că în zilele din urmă vor veni vremuri primejdioase; pentru că oamenii vor fi iubitori de sine, lacomi, lăudăroși,

mândri, hulitori, neascultători de părinți, nerecunoscători, necredincioși, lipsiți de afecțiune naturală, călcători de armistițiu, acuzați mincinoși, nechibzuiți, aprigi, disprețuitori ai celor buni, trădători, încrezuți/capricioși, îngâmfați/cu vederi înalte, iubitori de plăceri mai mult decât iubitori de Dumnezeu; având o formă de evlavie, dar negând puterea ei. De la aceștia să vă îndepărtați". 2 Timotei 3:1-5.

6. Ultimele zile cuprind chiar ultima zi, ajungând până la venirea Fiului Omului. Zilele venirii Fiului Omului aveau să fie ca zilele lui Noe și ale lui Lot. "Și cum a fost în zilele lui Noe, așa va fi și în zilele Fiului Omului. Au mâncat, au băut, s-au căsătorit, s-au însurat, s-au dat în căsătorie, până în ziua în care Noe a intrat în arcă și a venit potopul, care i-a nimicit pe toți.La fel a fost și în zilele lui Lot: au mâncat, au băut, au cumpărat, au vândut, au plantat, au zidit; dar în aceeași zi în care Lot a ieșit din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer și i-a distrus pe toți. Tot așa va fi și în ziua în care se va arăta Fiul Omului." Luca 17:26-31.

Atunci răutatea celor răi a fost atât de mare încât Dumnezeu nu i-a mai putut suporta. Și când măsura nelegiuirii lor a fost deplină, i-a vizitat cu mânie. Există o minunată asemănare între zilele lui Noe și Lot și zilele noastre. Oamenii erau predați iubirii lucrurilor din această viață, așa cum sunt și în prezent. Apoi au fost abandonați poftei și crimei, ilustrând în mod corespunzător înregistrările teribile ale vremurilor noastre.Așa cum Dumnezeu și-a manifestat atunci mânia în potop și în foc, tot așa și acum, cupele mâniei Sale, neamestecate cu îndurare, așteaptă doar ca brațul de mijlocire al îndurării să fie îndepărtat, când vor fi vărsate peste cei nelegiuiți.

7. Distrugerea, nu convertirea, așteaptă lumea chiar în momentul în care mulți profesori populari nutresc speranța iluzorie că vor veni vremuri bune. Ei nu văd niciun pericol și îi cataloghează drept alarmiști fanatici pe cei care se supun îndemnului profetic: "Sunați din trâmbiță în Sion și sunați din trâmbiță pe muntele Meu cel sfânt; să se cutremure toți locuitorii țării, căci ziua Domnului vine, căci este aproape". Ioel 2:1.Dar, spune apostolul: "Când vor zice: "Pace și siguranță", atunci va veni peste ei o distrugere bruscă." 1 Tesaloniceni 5:2. Tocmai în momentul în care Domnul, prin profetul Ioel, spune: "Pregătiți războiul, treziți pe cei puternici, să se apropie toți oamenii de război, să se suie.Transformați plugurile voastre în săbii, și coasele voastre în sulițe; cel slab să spună: Eu sunt puternic, Cap. 3:9, 10, ei împlinesc profeția lui Mica, care spune: "Și multe neamuri vor veni și vor zice: "Veniți, să ne suim pe muntele Domnului... și își vor preface săbiile în pluguri și sulițele în drugi; un neam nu va mai ridica sabia împotriva altui neam și nu vor mai învăța războiul". Cap. 4:2, 3.

8. Calea spre pierzanie este largă și mulți merg pe ea, iar calea spre viață este îngustă și puțini o găsesc. Când cineva L-a întrebat pe Isus: "Sunt puțini cei care se mântuiesc?", El a răspuns: "Străduiți-vă să intrați pe poarta cea strâmtă;

căci vă spun că mulți vor căuta să intre și nu vor putea". Luca 13:23, 24. Din nou este consemnat: "Intrați pe poarta cea strâmtă, căci largă este poarta și lată este calea care duce la pieire și mulți sunt cei care intră pe ea; pentru că strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei care o găsesc". Matei 7:13, 14.Doctrina convertirii lumii și cea a mântuirii universale sunt ambele direct opuse acestui pasaj. Una are calea spre viață îngustă la început, dar care se lărgește din ce în ce mai mult, până când toți merg pe ea; în timp ce cealaltă are calea spre viață întotdeauna suficient de largă pentru toată lumea.Pentru a fi de un real folos universalismului, textul ar trebui să sune astfel: Largă este poarta și lată este calea care duce la viață și toți intră pe ea; pentru că strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la pieire și nimeni nu o poate găsi. Dar Domnul nostru afirmă în acest pasaj un mare fapt, care exista când a fost rostit, care a existat întotdeauna și care va exista până la încheierea probațiunii; și anume, că drumul spre distrugere era larg și mulți vor intra pe el; și că drumul spre viață era îngust și puțini îl vor găsi.

Dar când cei puțini din fiecare generație succesivă, de la neprihănitul Abel până la sfârșitul probațiunii, care și-au aplecat pașii singuratici pe calea îngustă spre Muntele Sion, vor ajunge la odihna lor veșnică, ei vor constitui acea "mulțime mare, pe care nimeni nu o poate număra, din toate națiunile, neamurile, popoarele și limbile", îmbrăcată în puritatea și strălucirea Cerului. Nici unul dintre aceștia nu a ieșit din acea perioadă imaginară a unei lumi convertite.Nu, nici unul. Ce scenă impunătoare! "Și unul dintre bătrâni a luat cuvântul și mi-a zis: "Ce sunt aceștia, care sunt îmbrăcați în haine albe, și de unde au venit? Și i-am răspuns: "Domnule, tu știi". Și el mi-a zis: Aceștia sunt cei care au ieșit din necazul cel mare și care și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului." Apocalipsa 7:13, 14.

PRELEGEREA A TREIA

A DOUA VENIRE

TEXT: Să nu vă tulburați inima; credeți în Dumnezeu, credeți și în mine. În casa Tatălui meu sunt multe conace; dacă nu ar fi fost așa, v-aș fi spus. Mă duc să vă pregătesc un loc. Și dacă Mă duc și vă pregătesc un loc, voi veni iarăși și vă voi primi la Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi. Ioan 14:1-3.

În curând, Isus avea să-i părăsească pe ucenicii Săi și să se înalțe la Tatăl. Iar prin cuvintele sale de învățătură și mângâiere, el le pregătea mintea pentru acel eveniment care se va dovedi o mare durere pentru ei. Prezența Lui constituia bucuria lor. Absența Lui avea să fie durerea lor. "Pot oare copiii din camera miresei să jelească, atâta timp cât mirele este cu ei? Dar vor veni zile când mirele va fi luat de la ei, și atunci vor posti." Matei 9:15.Adevărații prieteni ai Domnului nostru vor dori întotdeauna prezența sa tangibilă. O biserică lumească, ale cărei afecțiuni sunt plasate pe lucrurile acestei vieți, se va bucura

la fel de bine de absența Lui. Cei care Îl iubesc cu adevărat pe Domnul lor divin vor primi cu toată bucuria cuvântul referitor la revenirea Sa.

Domnul nostru le prezenta cu tandrețe ucenicilor săi subiectul înălțării sale la cer. "Copilașilor, încă puțin timp sunt cu voi". Ioan 13:33. "Unde Mă duc Eu, nu puteți să Mă urmați acum; dar Mă veți urma după aceea." Versetul 36.Această afirmație a provocat neliniște și consternare în mintea ucenicilor și l-a determinat pe Petru să spună Domnului său: "De ce nu pot să Te urmez acum? Îmi voi da viața pentru Tine". Versetul 37. Urmează apoi cuvintele mângâietoare din text, asigurându-i pe ucenicii îndurerați că Domnul lor va veni din nou și îi va primi la Sine.

Isus i-a asigurat, de asemenea, că Tatăl le va da "un alt mângâietor", adică Duhul adevărului, care va locui cu ei și va fi în ei. Cap. 14:16, 17. Cuvintele "un alt mângâietor" presupun cel puțin doi. Unul era persoana Domnului nostru divin. Celălalt este Duhul adevărului. Amândoi au fost mângâietori ai bisericii. Hristos a fost astfel într-un sens special cât timp a fost cu ucenicii Săi.Celălalt trebuia să rămână cu biserica, să administreze binecuvântările și darurile Duhului Sfânt bisericii, până când Domnul ei absent se va întoarce în glorie pentru a o lua la Sine. Atunci, zilele de jale, de post și de întristare ale ei se vor sfârși pentru totdeauna. Cu o astfel de credință și speranță, biserica lui Isus Hristos în așteptare poate cânta foarte bine:

"Cât de luminoasă este viziunea! Oh, cât de mult timp

Va întârzia acest ceas fericit?

Zburați mai repede, roți ale timpului,

Și aduceți ziua cea bună."

Și în timp ce biserica așteaptă cu bucurie o eliberare grabnică, Domnul ei "spune: "Cu siguranță vin curând", la care biserica răspunde: "Amin". Chiar așa, vino, Doamne Isuse". Apocalipsa 22:20, 21.

Certitudinea celei de-a doua veniri a lui Hristos, precum și modul și scopul venirii sale, sunt puncte de interes pentru toți cei care îl iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos.

El va apărea a doua oară. Pavel vorbește direct despre acest aspect: "Astfel, Hristos a fost oferit o singură dată ca să poarte păcatele multora. Iar celor care îl așteaptă, El se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru mântuire". Evrei 9:28. El spune din nou: "Așteptând fericita nădejde și arătarea glorioasă a marelui Dumnezeu și Mântuitorul nostru Isus Hristos". Tit 2:13.

Un alt apostol mărturisește în acest sens astfel: "Preaiubiților, noi suntem acum fiii lui Dumnezeu și încă nu se vede ce vom fi; dar știm că, atunci când se va arăta, vom fi asemenea lui, pentru că îl vom vedea așa cum este." 1 Ioan 3:2.

A doua venire a lui Hristos va fi personală și vizibilă. "Iată, El vine cu nori; și orice ochi Îl va vedea". Apocalipsa 1:7. Isus, în timp ce se adresa discipolilor săi pe tema celei de-a doua veniri a sa, a arătat cu degetul spre generația care va fi martoră la semnele acestui eveniment în soare, lună și stele și a spus: "Ei vor vedea pe Fiul Omului, venind pe norii cerului cu putere și cu mare slavă." Matei 24:30.Vezi Marcu 13:26; 14:62; Ioan 14:3. Iar la înălțarea lui Hristos, doi îngeri au declarat martorilor neliniștiți: "Același Isus, care a fost luat de la voi la cer, va veni la fel cum L-ați văzut mergând la cer". Faptele Apostolilor 1:2.

Apostolul mărturisește despre arătarea personală și vizibilă a lui Hristos într-un limbaj care nu trebuie înțeles greșit. El spune: "Căci Domnul însuși se va coborî din cer cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu". 1 Tesaloniceni 4:16. Vezi, de asemenea, Tit 2:13; 1 Ioan 3:2.

Când Domnul se va arăta din ceruri în flăcări de foc, păcătoșii care vor trăi atunci vor fi distruși, iar pământul va fi pustiit. "Iar voi, care sunteți tulburați, odihniți-vă cu noi, când Domnul Isus se va arăta din ceruri cu îngerii Săi puternici, în flăcări de foc, și se va răzbuna pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos, care vor fi pedepsiți cu pieirea veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui." 2 Tesaloniceni 1:7-9; 2:7, 8. Vezi și Matei 13:26-30, 37-43; 3:12; Luca 17:26-30; Isaia 13:9; 6:8-11; 24:1-3; 34:1-15; 28:21, 22; Ieremia 4:20, 27; 50:32-38; Țefania 1:2, 3, 7-18; 3:6-8.

Când Hristos va apărea a doua oară, morțiicei drepți vor fi înviați, iar drepții cei vii vor fi transformați în nemuritori. "Iată, vă arăt o taină: Nu toți vom dormi, ci toți vom fi schimbați într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la ultima trâmbiță; căci va suna trâmbița, și morții vor învia incoruptibili, iar noi vom fi schimbați. Căci acest lucru (trup) coruptibil trebuie să se îmbrace în incoruptibilitate și acest muritor trebuie să se îmbrace în nemurire." 1 Corinteni 15:51-53.Apostolul mărturisește din nou acest lucru: "Domnul Însuși se va coborî din cer cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, iar cei morți în Hristos vor învia cei dintâi. Apoi noi, cei vii, care vom rămâne, vom fi răpiți împreună cu ei în nori, ca să-L întâmpinăm pe Domnul în aer; și așa vom fi totdeauna cu Domnul". 1 Tesaloniceni 4:16, 17.

Biserica nu va mai fi atunci despărțită de adorabilul ei Răscumpărător, ci, cu toate înzestrările nemuririi, va fi "veșnic cu Domnul". Apostolul afirmă că ei vor fi răpiți pe nori pentru a-L întâlni pe Domnul în aer. Se vor întoarce imediat pe pământ? Sau Domnul îi va conduce sus, în cetatea veșnică a celor mântuiți?

Isus le spusese în mod clar ucenicilor săi că îi va părăsi. "Simon Petru I-a zis: "Doamne, unde te duci? Isus i-a răspuns: "Unde Mă duc Eu nu poți să Mă urmezi acum, dar Mă vei urma după aceea"." Ioan 13:36. În curând, Isus urma să se suie la Tatăl. Ucenicii nu-L puteau urma pe Domnul lor atunci; dar după aceea, în momentul celei de-a doua veniri a Sa și al învierii celor drepți, ei aveau să-L urmeze până la cer, când El se va întoarce la Tatăl Său.

Ucenicii au fost îndureraţi să afle că Domnul lor îi va părăsi. Iar El avea să le mângâie inimile tulburate spunându-le: "În casa Tatălui Meu sunt multe conace". "Mă duc să pregătesc un loc pentru voi". "Mă voi întoarce și vă voi primi la Mine, pentru ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi." Ioan 14:1-3.

Este adevărat că pământul făcut nou, Apocalipsa 21:5, când cetatea sfântă se va coborî din cer pe el, versetul 2, va fi moștenirea finală a celor drepți.Dar Petru, cu credință și speranță inspirate din nou de învierea lui Hristos, arată cerul ca fiind locul unde este rezervată moștenirea și spune: "Binecuvântat să fie Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, potrivit milei Sale, ne-a născut din nou la o speranță vie, prin învierea lui Isus Hristos din morți, pentru o moștenire incoruptibilă, nestricăcioasă și nepieritoare, care nu se pierde, rezervată în ceruri pentru voi, care sunteți păziți prin puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuire, gata să fie descoperită în vremea de apoi." 1 Petru 1:3-5.În acest caz, apostolul se referă doar la cetatea sfântă, metropola moștenirii desăvârșite. Cei răscumpărați vor rămâne în cetatea de sus și vor domni cu Domnul lor la judecată, Apocalipsa 20:4, în timpul mileniului al șaptelea.

Doctrina celei de-a doua apariții a lui Hristos a fost susținută de biserică încă de când Domnul ei s-a înălțat la Tatăl pentru a pregăti locuințe pentru primirea ei. Este evenimentul care îi desăvârșește speranțele, încheie perioada de eforturi și dureri și introduce odihna ei veșnică. Ce scene sublime se vor deschide atunci în fața copiilor lui Dumnezeu care așteaptă!Cerurile strălucitoare îl vor arăta pe Fiul lui Dumnezeu în slava Sa, înconjurat de toți îngerii sfinți. Trâmbița va suna, iar cei drepți vor ieși din mormânt, nemuritori. Și toți - Răscumpărătorul și cei răscumpărați, însoțiți de oastea cerească - se vor îndrepta în sus, spre conacele pregătite pentru ei în casa Tatălui.

Pentru cei care Îl iubesc cu adevărat pe Domnul lor absent, tema revenirii sale în curând pentru a dărui nemurirea morțilordrepți și vii este plină de o binecuvântare de nedescris. Acest eveniment, cu toate rezultatele sale mărețe, a fost întotdeauna speranța bisericii. Pavel putea să privească peste optsprezece secole lungi și să vorbească despre el astfel: "Așteptând acea speranță binecuvântată și arătarea glorioasă a marelui Dumnezeu și Mântuitor al nostru Isus Hristos". Tit 2:13.Și Petru îndeamnă: "Așteptând și grăbind cu nerăbdare venirea zilei lui Dumnezeu". 2 Petru 3:12. Și tot Pavel, după ce vorbește despre coborârea Domnului din cer, învierea morților în Hristos și urcarea lor împreună

cu drepții cei vii pentru a-L întâlni pe Domnul în aer, spune: "De aceea, mângâiați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte.". 1 Tesaloniceni 4:18.

A doua venire a lui Hristos este un subiect de mare importanță pentru biserică. Concluzionăm astfel din cantitatea de mărturii referitoare la ea, în legătură cu învierea celor drepți și cu judecata, care se găsesc atât în Vechiul, cât și în Noul Testament. Ortodoxia populară poate să o dea la o parte ca nefiind esențială pentru credința creștină, totuși ea poate fi urmărită prin Sfintele Scripturi, așa cum a fost pusă în evidență de profeți, de Isus și de apostoli.Biblia se oprește asupra lucrurilor esențiale. Ea nu se ocupă de lucruri neesențiale. Când Domnul, în cuvântul Său, a dat poporului Său o regulă de credință și practică, a avut grijă să lase toate aspectele neesențiale în afară. "Toată Scriptura este inspirată (dată prin inspirație) de Dumnezeu și este de folos, spune Pavel, și tot poporul să zică: Amin!"

Doctrina celei de-a doua apariții a lui Hristos, atât de proeminentă în Scripturi, este pierdută din vedere de cei care primesc teorii care nu se găsesc în Scripturi. Astfel, împlinirea tuturor amenințărilor din Cuvântul lui Dumnezeu, referitoare la ziua mâniei care se apropie cu repeziciune și la descoperirea Fiului lui Dumnezeu în foc aprins, pentru a-i distruge pe locuitorii pământului, așa cum au fost distruși odinioară de apă, sunt plasate într-un viitor îndepărtat, dacă nu chiar pierdute complet din vedere, prin doctrina nescripturală a convertirii lumii și a mileniului temporal.

Cea de-a doua apariție personală a lui Isus Hristos este aplicată în mod absurd la mai multe lucruri diferite. Unii învață că moartea este a doua venire a lui Hristos. Aceasta nu este doar o încălcare a declarațiilor clare din Scriptură, ci și a legilor limbajului. Nu poate exista decât o singură a doua venire a lui Hristos, în timp ce acest sentiment cețos are atâtea apariții ale lui Isus câte morți există.Primii ucenici nu au primit ideea că moartea era a doua venire a lui Hristos. Petru, văzându-l pe preaiubitul Ioan, "a zis lui Isus: Doamne, și ce va face acesta? Isus i-a zis: "Dacă vreau să rămână până voi veni, ce-ți pasă ție?" Urmează-mă. Atunci s-a răspândit acest cuvânt printre frați, că acel ucenic nu trebuie să moară; dar Isus nu i-a spus: "Nu va muri", ci: "Dacă vreau să rămână până voi veni, ce-ți pasă ție?" Ioan 21:21-23.

Atât de departe erau ucenicii de a considera că moartea era a doua venire a lui Hristos, încât atunci când au înțeles că Domnul lor a spus că Ioan ar putea rămâne până la întoarcerea Sa, au concluzionat imediat că el nu va muri; și de la ei s-a răspândit zicala. Nu; în loc să primească ideea că a doua venire a lui Hristos, în orice sens, a avut loc la moarte, ei au privit-o ca pe un eveniment care va pune capăt pentru totdeauna puterii morții asupra celor drepți.

Și ce teologie încețoșată este aceasta care face din moarte a doua apariție a lui Hristos! El vine ca dătător de viață și cel mai bun prieten al credinciosului.

Moartea este cea care ia viața și ultimul dușman al omului. 1 Corinteni 15:26. Hristos vine să dea viață celor neprihăniți și să nimicească pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul. Evrei 2:14. Rețineți acest lucru: Diavolul are puterea morții și, în providența lui Dumnezeu, i se permite să trimită săgeata ghimpată până în inima celui drept, să-l îngenuncheze în moarte și să-l închidă în mormânt.Dar Cel care a dat viață, după ce a trecut sub stăpânirea morții și a fost înviat în mod glorios din îmbrățișarea mormântului, spune triumfător: "Eu sunt Cel care trăiesc și am fost mort; și iată că sunt viu în veci, Amin; și am cheile mormântului [hades] și ale morții". Apocalipsa 1:18.Diavolul deține puterea morții. Hristos deține cheile morții și ale mormântului, iar la a doua Sa apariție va deschide mormintele celor drepți, va distruge puterea morții, ultimul lor dușman, și îi va conduce spre scenele nemuritoare și veșnice de glorie. Uimitor, ca teologii moderni să afirme că moartea este a doua venire a lui Hristos!

Din nou, se spune că convertirea este a doua venire a lui Hristos. Atunci există tot atâtea a doua veniri ale lui Hristos câte convertiri există. Nu poate exista decât o singură a doua apariție a lui Isus Hristos. Și, din nou, se spune că manifestările Duhului Sfânt sunt a doua venire a lui Hristos. De aceea, oamenii vorbesc despre venirea spirituală a lui Hristos și despre domnia Sa spirituală timp de o mie de ani.Dar și aici sunt implicați în dificultatea unei pluralități cu privire la a doua venire a lui Hristos; pentru că, în acest caz, ei ar fi vrut ca Hristos să apară la fiecare manifestare grațioasă a Duhului Sfânt. Nu poate exista decât o singură a doua venire a lui Hristos.

Dar, mai mult decât atât, cei care vorbesc despre o venire și o domnie spirituală a lui Hristos confundă foarte mult lucrurile. Fie ca Domnul să îi ajute să vadă diferența dintre manifestările Duhului Sfânt și prezența personală a lui Hristos la a doua Sa apariție, în timp ce noi facem apel la Scripturi. "Eu voi ruga pe Tatăl", spune Isus, "și El vă va da un alt Mângâietor". Ioan 14:16. Acest limbaj implică mai mult de un Mângâietor. Când Hristos era cu poporul Său, El era mângâietorul lor.În absența lui, Tatăl avea să trimită un alt mângâietor, adică Duhul adevărului. În timpul absenței Fiului, Duhul Sfânt urma să fie reprezentantul său și mângâietorul poporului său drag și îndurerat. Faptele din acest caz sunt expuse în mod distinct în următoarele cuvinte impresionante: "Dar acum mă duc la Cel care m-a trimis; și niciunul dintre voi nu mă întreabă: Unde te duci?Dar pentru că v-am spus aceste lucruri, durerea v-a umplut inima. Cu toate acestea, vă spun adevărul. Este bine pentru voi să mă duc; căci dacă nu mă duc, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă mă voi duce, vi-l voi trimite. Și când va veni, va mustra lumea de păcat, de dreptate și de judecată." Ioan 16:5-8.

Și încă o dată, Shakerii (Quakerii) văd a doua apariție a lui Hristos în persoana lui Ann Lee. Iar mormonii văd împlinirea profețiilor referitoare la venirea și împărăția lui Hristos în adunarea "sfinților din zilele din urmă", la Salt

Lake. Iar spiritiștii sunt în general de acord în a spune: "Iată, aici este a doua venire a lui Hristos în manifestările spiritismului".

În discursul profetic din Matei 24 și 25, care acoperă întreaga epocă creștină, Domnul nostru, după ce vorbește despre necazul bisericii sub persecuțiile papale, spune despre timpul nostru: "Atunci, dacă vă va spune cineva: Iată, aici este Hristos, sau acolo, nu credeți. Căci se vor ridica falși hristoși și falși profeți și vor arăta semne și minuni mari, încât, dacă ar fi posibil, vor înșela chiar pe cei aleși". Matei 24:23, 24.Cuvântul "atunci" din acest pasaj indică o anumită perioadă de timp în care se va auzi "Iată, aici este Hristos, și iată, este acolo,". Domnul nostru descrie aici înșelăciunile spirituale ale epocii actuale. Nu departe de prima venire s-au ridicat falși hristoși pentru a-i înșela pe iudei cu privire la acel eveniment (Matei 24:5); de asemenea, falși hristoși și falși profeți s-au ridicat în această zi pentru a-i înșela pe oameni cu privire la subiectul celei de-a doua veniri.

"Timpul sfârșitului", o lucrare de o abilitate și importanță nu mică, numește pe bună dreptate doctrina mileniului temporal o noutate modernă. Din această eroare populară a unui mileniu temporal și a unei domnii spirituale a lui Hristos, au crescut aplicațiile mistice ale celor mai clare declarații ale Scripturii referitoare la a doua apariție a Dătătorului de viață, la moarte, la convertire, la manifestările Duhului Sfânt, la shakerism, la mormonism și la spiritism.

Cât de puternice sunt cuvintele Domnului nostru atunci când sunt aplicate la subiectul de față: "Atunci, dacă vă va spune cineva: Iată, aici este Hristos, sau acolo, nu credeți". Matei 24:23. Nimeni nu trebuie să nu vadă cine sunt oamenii care strigă: "Iată, aici este Hristos, și iată, este acolo! Domnul continuă, în versetele 25 și 26: "Iată, v-am spus mai înainte. De aceea, dacă vă vor spune: "Iată, El este în pustiu, nu ieșiți; iată, El este în cămările secrete, nu credeți".Domnul nostru se oprește aici asupra a ceea ce le-a spus cu puțin timp înainte. Subiectul său evidențiază încă învățăturile celor care strigă: "Iată, aici este Hristos!". "Iată, El este acolo!" Dacă mormonii spun: "Iată, El este în deșert, nu ieșiți". Sau, dacă auziți proclamat de la amvoanele populare ale timpului nostru: "Iată, El este în cămările secrete", a doua venire a lui Hristos este spirituală, la moarte sau la convertire, "nu credeți". Și de ce să nu primiți astfel de învățături mistice? Motivul este dat în următorul verset:"Căci, după cum fulgerul vine de la răsărit și strălucește până la apus, așa va fi și venirea Fiului Omului." Suntem foarte fericiți că Domnul nostru nu numai că i-a indicat pe falșii hristoși și falșii profeți și ne-a avertizat împotriva învățăturilor lor mistice, dar, prin contrast, ne-a pus în față modul în care va avea loc a doua Sa venire în termenii cei mai simpli.Fulgerele vii care se stârnesc din estul îndepărtat și strălucesc până în vest, luminează întregul cer. Ce se va întâmpla atunci când Domnul va veni în slavă înflăcărată și toți sfinții îngeri cu El? Prezența unui singur înger sfânt la mormântul cel nou, unde Hristos zăcea în moarte, a făcut ca

garda romană să se cutremure și să devină ca niște oameni morți. Lumina și slava unui singur înger i-a copleșit complet pe acele santinele puternice. Fiul Omului vine în slava Sa împărătească și în slava Tatălui Său, însoțit de toți sfinții îngeri. Atunci toate cerurile vor străluci de slavă și tot pământul va tremura înaintea lui.

PRELEGEREA A PATRA

TIMPUL SFÂRȘITULUI

TEXT: Dar tu, Daniel, închide cuvintele și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului; mulți vor alerga încoace și încolo și cunoștințele se vor înmulți. Daniel 12:4.

Momentul sfârșitului menționat în text nu este sfârșitul în sine. Este vorba, în mod evident, de o perioadă de timp chiar înainte de sfârșit. În timpul sfârșitului, mulți trebuiau să alerge încoace și încolo, iar cunoștințele despre marele subiect care se afla în fața minții profetului trebuiau să crească.

Cuvintele cărții, menționate în text, sunt fără îndoială profeția lui Daniel, ale cărei lanțuri se întind până la sfârșitul tuturor regatelor pământești, la cea de-a doua venire a lui Hristos.

Închideți (ascundeți) cuvintele și sigilați cartea. Profeția este istorie în avans. Pentru profeții înșiși, propriile lor profeții nu puteau oferi decât puțină lumină, peisajul profetic întins în fața lor fiind istoria viitorului. Apostolul, vorbind despre profețiile referitoare la planul de mântuire, care cuprinde suferințele lui Hristos la prima sa venire și, de asemenea, gloria care va urma la a doua sa venire, spune:"Despre care mântuire s-au interesat și au cercetat cu sârguință profeții, care au profețit despre harul care avea să vină la voi; cercetând ce sau ce fel de timp însemna Duhul lui Hristos care era în ei, când mărturisea mai dinainte suferințele lui Hristos și gloria care avea să urmeze. Cărora li s-a descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru noi, au slujit lucrurile care vă sunt acum relatate de cei care v-au propovăduit Evanghelia cu Duhul Sfânt trimis din ceruri; lucruri pe care îngerii doresc să le cerceteze. 1 Petru 1:10-12.

Profețiile referitoare la prima venire a lui Hristos nu au fost o lumină deosebită pentru profeții din vremea lor. Dar ele au fost date în folosul credincioșilor în preajma momentului împlinirii lor. Din însăși natura cazului, ele au fost, cel puțin într-o oarecare măsură, închise până în acel moment. La fel și cu acele profeții care se referă la a doua venire, Ele nu au fost concepute pentru beneficiul special al profeților, apostolilor, martirilor sau reformatorilor; dar ele sunt o lumină specială pentru cei care trăiesc în timpul sfârșitului. Cartea trebuia să fie închisă și pecetluită până la sosirea acelei perioade de timp, numită timpul sfârșitului. Ce se va întâmpla atunci?

Mulți vor alerga încoace și încolo. Fie că acest lucru se împlinește prin întoarcerea și căutarea încoace și încolo în Scripturi pentru a găsi lumină pe tema împlinirii profeției, fie prin oameni chemați de Dumnezeu la lucrare, călătorind încoace și încolo cu mesajul lui Dumnezeu către popor pe această temă, împlinirea este evidentă. Ambele au fost făcute în ultima jumătate de secol ca niciodată înainte.

Duffield despre profeție, p. 373, spune: "Cuvântul tradus prin "a alerga încoace și încolo" este folosit metaforic pentru a desemna investigarea, observarea atentă, sârguincioasă, precisă - la fel cum se spune că ochii Domnului aleargă încoace și încolo. Referirea nu este la eforturile misionare în special, ci la studiul Scripturilor, în special al cărții pecetluite a profeției."

Clarke spune: "Mulți vor alerga încoace și încolo. Mulți se vor strădui să cerceteze sensul; și cunoașterea va fi sporită prin aceste mijloace. Acesta pare a fi sensul acestui verset, deși a fost pus un alt înțeles; și anume: "Mulți vor alerga încoace și încolo predicând Evanghelia lui Hristos, și de aceea cunoașterea religioasă și adevărata înțelepciune vor fi sporite". Acest lucru este adevărat în sine; dar nu este sensul cuvintelor profetului".

Matthew Henry spune: "O vor citi iar și iar, vor medita asupra ei; vor vorbi despre ea, o vor discuta, îi vor cerne înțelesul și astfel cunoașterea va crește."

Gill spune: "Mulți vor alerga încoace și încolo, și cunoașterea va crește; adică, spre sfârșitul timpului stabilit, mulți vor fi îndemnați să cerceteze aceste lucruri prezentate în această carte și nu vor cruța nici un efort și nici un cost pentru a le cunoaște; vor citi și vor studia Scripturile și vor medita asupra lor; vor compara un pasaj cu altul, lucruri spirituale cu cele spirituale, pentru a obține mintea lui Hristos;vor parcurge cu atenție scrierile celor care au trăit înaintea lor, care au încercat ceva de acest fel; și vor merge departe și aproape pentru a discuta cu persoane care au o oarecare înțelegere a acestor lucruri; și prin astfel de mijloace, cu binecuvântarea lui Dumnezeu asupra lor, cunoașterea acestei cărți a profeției va crește, iar lucrurile vor apărea mai clare și mai clare, cu cât este mai aproape realizarea lor; și mai ales atunci când profeția și faptele pot fi comparate."

Și cunoașterea va fi sporită. Aceasta nu înseamnă cunoaștere generală, ci cuvintele trebuie să fie limitate la subiectul prezentat lui Daniel. Cartea lui Daniel conține lanțuri de profeții care ajung până la sfârșitul regatelor pământești și până la judecată. Capitolele 11 și 12 sunt un singur lanț, ajungând până la momentul în care Mihail se va ridica, timpul de necaz cum nu a mai fost niciodată și învierea multora. Cap. 12:1, 2.În versetul 6, cineva îi spune "omului îmbrăcat în in, care era pe apele râului: "Cât va mai dura până la sfârșitul acestor minuni?". Sfârșitul minunilor este încheierea acelor scene legate de

judecată. În versetul următor, răspunsul este dat de omul îmbrăcat în in, cu un jurământ foarte solemn, cu ambele mâini ridicate spre cer.

Dar Daniel spune: "Am auzit, dar n-am înțeles; atunci am întrebat: "Doamne, care va fi sfârșitul acestor lucruri?". Versetul 8. Profetul face aici cercetări serioase în legătură cu scenele legate de a doua venire. Citiți răspunsul îngerului: "Du-te, Daniel, căci cuvintele sunt închise și pecetluite până la vremea sfârșitului." Versetul 9. Profeția lui Daniel, care indică în mod clar perioada celei de-a doua veniri, a fost închisă și pecetluită până la vremea sfârșitului. Ce s-a întâmplat atunci?În versetul 4, lui Daniel i s-a spus că, în vremea sfârșitului, mulți vor alerga încoace și încolo, iar cunoștințele se vor înmulți. Acest lucru se referă la partea teoretică a lucrării. Dar, în versetul 10, răspunsul îngerului la întrebarea serioasă a profetului se referă la lucrarea de pregătire și la rezultatele marii mișcări a celei de-a doua veniri. El spune: "Mulți vor fi purificați, albiți și încercați, dar cei răi vor face răutăți; și niciunul dintre cei răi nu va înțelege, dar cei înțelepți vor înțelege".

Aici sunt două clase, cei răi și cei înțelepți. Cei înțelepți sunt cei care sunt purificați și albiți. Ei sunt înțelepți în ceea ce privește lucrurile lui Dumnezeu și Împărăția Cerurilor. Ei înțeleg, prin profețiile de început, evenimentele care încheie minunile arătate profetului. Ei văd clar aceste lucruri, cred, se pregătesc și se bucură în speranța binecuvântată. Aici ar trebui să fim impresionați de legătura practică a credinței și speranței celei de-a doua apariții. Cei cu adevărat înțelepți, cei care sunt purificați, albiți și încercați, înțeleg.Ei vor asculta glasul de avertizare, vor fi instruiți și vor înțelege că ziua Domnului vine și se grăbește mult. Ei vor aștepta și vor veghea și vor fi gata când va veni Domnul. Despre aceștia vorbește Pavel: "Iar celor ce-L așteaptă, El se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru mântuire". Evrei 9:28.Sau, așa cum ne îndeamnă Petru: "De aceea, iubiților, având în vedere că așteptați astfel de lucruri, sârguiți-vă ca să fiți găsiți de El în pace, fără pată și fără vină." 2 Petru 3:14. Din nou: "Văzând că toate aceste lucruri se vor desființa, ce fel de persoane trebuie să fiți în toată purtarea sfântă și în evlavie". Versetul 11.

Dar cei răi vor face răutăți, și nimeni dintre cei răi nu va înțelege. Ei nu caută Duhul adevărului. Ei sunt conduși de duhul rătăcirii. Ei se îndoiesc, batjocoresc și își marchează cursul de răzvrătire împotriva adevărului lui Dumnezeu făcând răutăți. Fie ca Dumnezeu să aibă milă de păcătosul orb.

Este evident că există o perioadă de timp în care biserica trebuie să aștepte în mod special a doua venire a lui Hristos. Cu toate acestea, mulți susțin că a fost corect ca primii creștini să aștepte a doua venire a lui Hristos în zilele lor, că a fost scriptural ca urmașii lui Hristos din fiecare generație de atunci să aștepte venirea Lui în zilele lor și că, în această privință, bisericii nu i se cere nimic mai mult în acest moment.

Este adevărat că unii dintre membrii bisericii primare au primit ideea că Hristos va veni în zilele lor. Și este evident că biserica din Tesalonic credea astfel din faptul că apostolul, în cea de-a doua epistolă adresată lor, corectează această eroare. El spune: "Acum vă rugăm, fraților, prin venirea Domnului nostru Isus Hristos și prin adunarea noastră la El, să nu vă clătinați curând în minte și să nu vă tulburați, nici prin duh, nici prin cuvânt, nici prin scrisoare ca de la noi, ca și cum ziua lui Hristos este aproape.Să nu vă amăgească nimeni cu nici un chip; căci ziua aceea nu va veni, dacă nu va veni mai întâi o cădere și nu se va arăta Omul păcatului, fiul pierzării, care se împotrivește și se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu." 2 Tesaloniceni 2:1-4.

Din această mărturie tragem concluzia că au existat cei care i-au învățat pe tesaloniceni să se aștepte la a doua venire în zilele lor. Dar apostolul îi îndeamnă să nu se tulbure cu această idee și îi avertizează să nu se lase înșelați de ea. El afirmă apoi că ziua lui Hristos nu va veni, dacă nu va avea loc mai întâi o cădere și dacă nu va fi descoperit Omul păcatului (papalitatea).El îndreaptă biserica lui Hristos de-a lungul perioadei de apostazie și a celor 1260 de ani de supremație papală, până aproape de vremurile noastre, și ne avertizează în tot acest timp să nu ne lăsăm înșelați de ideea că Hristos ar putea veni în acea perioadă. Și de ce se oprește avertismentul său acolo? Răspundeți: În acel moment a început timpul sfârșitului, când profeția lui Daniel urma să fie deslușită, când cunoștințele pe tema venirii lui Hristos urmau să crească și mulți alergau încoace și încolo.

Ce armonie frumoasă în mărturiile îngerului și ale lui Pavel. Îngerul îi spune lui Daniel: "Cuvintele sunt închise și pecetluite până la vremea sfârșitului". Pavel le spune fraților săi: "Acea zi nu va veni, dacă nu va veni mai întâi o cădere și nu se va arăta Omul păcatului". Avertismentul apostolului ajunge până la timpul sfârșitului, unde cuvintele urmau să fie desigilate. Acest lucru arată în mod clar că ultima jumătate de secol a fost perioada în care subiectul celei de-a doua veniri a fost scos în evidență, și aceasta a fost singura perioadă în care biserica lui Hristos putea să aștepte în mod scriptural venirea Domnului.

PRELEGEREA A CINCEA

BISERICA NU ESTE ÎN ÎNTUNERIC

TEXT: Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț. 1 Tesaloniceni 5:4.

Pentru mângâierea celor din biserică ale căror inimi ar putea sângera de doliu, apostolul se angajează să le risipească durerea, înlăturând ignoranța lor cu privire la cei care dorm în Isus. El se adresează bisericii, în Tesalonic, în felul următor: "Dar nu vreau, fraților, să fiți ignoranți cu privire la cei adormiți, ca să nu vă întristați, ca alții care nu au nicio speranță. Căci dacă noi credem că Isus a

murit și a înviat, tot așa și pe cei care dorm în Isus îi va aduce Dumnezeu cu El.Căci vă spunem aceasta prin cuvântul Domnului, că noi, cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom împiedica [merge înaintea] celor adormiți. Căci Domnul Însuși Se va pogorî din cer cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu; și cei morți în Hristos vor învia mai întâi; apoi noi, cei vii și rămași, vom fi răpiți împreună cu ei pe nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și așa vom fi totdeauna cu Domnul. De aceea, mângâiați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte". Cap. 4:13-18.

Apostolii nu voiau ca biserica să fie ignorantă în privința morților. El dorea ca ei să fie instruiți în legătură cu speranța pe care o pot nutri cei care adorm în Isus. Biserica crede că "Isus a murit și a înviat" și că Dumnezeu "l-a înviat din morți pe Domnul nostru Isus Hristos". Foarte bine; "tot așa și pe cei care dorm în Isus îi va aduce Dumnezeu cu El".La fel de sigur cum L-a adus pe Fiul Său din morți și L-a urcat pe tronul Său, tot așa de sigur îi va aduce Dumnezeu din morți pe toți cei care dorm în Isus, îi va urca în ceruri și îi va așeza pe tronul Fiului.

Ziua menționată în text nu este ziua morții credincioșilor. Apostolul, atunci când dă instrucțiuni pentru mângâierea bisericii în cazul unor pierderi, nu arată moartea ca fiind poarta spre bucuriile nesfârșite, prin care morții pioși trec imediat la dreapta lui Dumnezeu, unde există o plinătate de bucurie și plăceri veșnice. Nu, ei dorm în Isus.Iar somnul lor nu va fi întrerupt până când nu-i va trezi ultima trâmbiță. Apostolul așteaptă cu nerăbdare, peste somnul de lungă durată al celor drepți, coborârea Domnului din ceruri, învierea drepților morți și trecerea drepților vii la nemurire, ca speranță fericită a celor drepți din toate timpurile.

Acestea (nu teroarea morții și a mormântului) sunt evenimentele mărețe care introduc gloria vieții viitoare. Profeții, Hristos și apostolii au indicat în mod clar aceste evenimente ca fiind cele care vor desăvârși speranța credincioșilor și sursa bucuriilor lor anticipate. După ce a expus în fața noastră aceste evenimente care introduc gloria arzătoare a zilei lui Dumnezeu, apostolul își încheie comentariile asupra acestei ramuri a subiectului prin această frază remarcabilă:"De aceea, mângâiați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte." Astfel, apostolul afirmă în mod clar modul și scopul celei de-a doua veniri a lui Isus Hristos și tratează doctrina ca și cum ar fi o moștenire pentru biserică, dată pentru a fi o sursă de mângâiere și de consolare, în special pentru cei care jelesc în urma unor pierderi.

El continuă: "Dar, fraților, despre vremuri și anotimpuri, nu aveți nevoie să vă scriu. Căci voi înșivă știți cu desăvârșire că ziua Domnului vine ca un hoț în noapte. Căci, când vor zice: "Pace și siguranță", atunci vine peste ei o prăpădire neașteptată, ca durerile nașterii unei femei însărcinate; și nu vor scăpa. Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț". 1 Tesaloniceni 5:1-4. Pavel vorbește aici în mod profetic și descrie starea de

lucruri chiar înainte de sfârșit.El desemnează două clase prin cuvintele voi și ei. Cuvântul voi îi reprezintă pe cei pe care îi numește frați, care sunt bine instruiți în legătură cu vremurile și anotimpurile și, prin urmare, sunt treji, așteaptă și veghează pentru Domnul lor. Cuvântul ei îi reprezintă pe cei care tratează subiectul venirii lui Hristos ca nefiind vrednic de o atenție deosebită; de aceea, în timp ce unii trag un semnal de alarmă, ei nu văd nici o dovadă a venirii în curând a Domnului și spun: Pace și siguranță.

Apostolul continuă: "Voi toți sunteți copii ai luminii și copii ai zilei; noi nu suntem din noapte și nici din întuneric. De aceea, să nu dormim ca alții, ci să veghem și să fim treji. Căci cei ce dorm, dorm noaptea; și cei ce se îmbată, se îmbată noaptea. Dar noi, cei ce suntem de ziuă, să fim treji, îmbrăcându-ne cu platoșa credinței și a iubirii; iar drept coif, cu nădejdea mântuirii. Căci Dumnezeu nu ne-a rânduit pentru mânie, ci pentru a dobândi mântuirea prin Domnul nostru Isus Hristos." Versetele 5-9.

Cele două clase, poziția fiecăreia dintre ele și destinul amândurora sunt clar precizate. Cu siguranță, cei care învață că ziua Domnului va veni peste toți ca un hoț în noapte, nu au examinat pe deplin subiectul. Pentru beneficiul lor special, vom repeta punctele de diferență, astfel:

VOI

Nu aveți nevoie să vă scriu. Versetul 1.

Voi, fraților, nu sunteți în întuneric, ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț. Versetul 4.

Voi toți sunteți copii ai luminii. Versetul 5.

Să nu dormim ca alții. Versetul 6.

Dumnezeu nu ne-a rânduit pentru mânie, ci pentru a dobândi MÂNTUIREA/SALVAREA. Versetul 9.

EI

Vor zice: Pace și siguranță. Versetul 3.

Ziua Domnului vine ca un hoț în noapte. Versetul 2.

Căci cei ce dorm, dorm noaptea, iar cei ce se îmbată, se îmbată noaptea. Versetul 7.

DISTRUGEREA bruscă vine peste ei. Versetul 8.

Nici un adevăr al Inspirației nu poate fi declarat mai clar decât că "cu siguranță, Domnul Dumnezeu nu face nimic, ci Își descoperă taina Sa robilor Săi,

proorocii". Amos 3:7. Înainte de a vizita oamenii și națiunile cu judecăți, Dumnezeu a trimis avertismente suficiente pentru a le permite celor credincioși să scape de mânia Sa și pentru a-i condamna pe cei care nu au ținut seama de avertismente.Acest lucru s-a întâmplat înainte de potop. "Prin credință, Noe, fiind avertizat de Dumnezeu de lucruri care nu se vedeau încă, mișcat de frică, a pregătit o arcă pentru salvarea casei sale, prin care a condamnat lumea." Evrei 11:7.

Într-o perioadă ulterioară, când națiunile se scufundaseră în idolatrie și crimă, iar distrugerea Sodomei cea rea era hotărâtă, Domnul a spus: "Să ascund oare de Avraam ceea ce fac, fiindcă Avraam va deveni un neam mare și puternic, și toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în el?". Geneza 18:17, 18. Și a fost anunțat cum se cuvine neprihănitul Lot, care, împreună cu fiicele sale, a fost păstrat; și nimeni, chiar și în acea cetate vinovată, nu a pierit fără o avertizare corespunzătoare.Evident, Lot i-a avertizat pe oameni; și, în acest fel, fiind în comuniune cu ei, a fost "supărat de vorbăria murdară a celor răi". 2 Petru 2:7, 8. Când și-a avertizat ginerele, "părea ca unul care își bate joc". Geneza 19:14.Și când "oamenii din cetate, oamenii din Sodoma, au înconjurat casa, bătrâni și tineri, toți oamenii din toate părțile, Lot i-a avertizat și i-a rugat să se abțină de la răutatea lor. Și imediat au făcut ceea ce toți păcătoșii, de pe vremea neprihănitului Lot, au fost dispuși să facă față de cei care îi avertizează cu credință de ruina lor, și anume, l-au acuzat că este judecător.

Înainte de distrugerea Ierusalimului de către Titus, un precursor a fost trimis să pregătească calea înaintea Domnului. Cei care nu L-au primit pe Hristos, au fost respinși, "pentru că" - așa cum a spus Ierusalimului când a avertizat poporul cu privire la distrugerea orașului și a templului lor - "pentru că nu ai știut timpul vizitei (cercetării) tale". Luca 19:44. Avem consemnată prezicerea Domnului cu privire la distrugerea Ierusalimului în timpul generației care L-a respins, care s-a împlinit în mai puțin de patruzeci de ani de la momentul răstignirii Sale.Și pentru ca creștinii din Iudeea să poată scăpa de osânda sa iminentă, li s-a spus că atunci când "vor vedea Ierusalimul înconjurat de oștiri" sau, așa cum scrie Matei, "urâciunea pustiirii despre care a vorbit profetul Daniel, stând în locul sfânt", trebuiau să "fugă în munți". Luca 21:20; Matei 24:15. Ei au ascultat avertismentul și au fugit în siguranță la Pella.

Aceasta este mărturia Inspirației cu privire la relațiile lui Dumnezeu cu poporul Său în epocile trecute. Și nu se poate presupune că Dumnezeu Își va schimba cursul în raport cu viitorul, atunci când acest viitor va realiza desăvârșirea supremă a tuturor declarațiilor profetice. Nu, nu, într-adevăr! Înainte ca potirele mâniei nețărmurite a lui Iehova să se desfacă în cer și să se verse pe pământ, peste capetele fără adăpost ale celor necredincioși, lumea va fi avertizată pe deplin.Înainte ca Fiul Omului să-și înfigă secera pentru a culege recolta prețioasă de pe pământ, această recoltă trebuie să fie pe deplin coaptă

pentru grânarul ceresc. Și înainte ca vița de vie a pământului să fie culeasă pentru teascul de vin al mâniei lui Dumnezeu, ciorchinii ei trebuie să fie și ei pe deplin copți. Apocalipsa 14:14-19. Și ultimul mesaj de avertizare înfricoșătoare către popor va coace și pregăti pe cei credincioși pentru mântuire, dar și pe cei necredincioși pentru distrugere.

PRELEGEREA A ȘASEA

TIMPUL LUI NOE ȘI AL NOSTRU

TEXT: Dar despre ziua și ceasul acela nu știe nimeni, nici îngerii din ceruri, ci numai Tatăl meu. Dar cum au fost zilele lui Noe, așa va fi și venirea Fiului Omului. Matei 24:36, 37.

Discursul profetic din Matei 24 și 25 a fost rostit de Domnul nostru ca răspuns la întrebarea ucenicilor Săi: "Când se vor întâmpla aceste lucruri, și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului lumii?". Cap. 24:3. Aici sunt două întrebări; una se referă la distrugerea Ierusalimului; cealaltă la a doua venire a lui Hristos. Textul se referă la aceasta din urmă.

Credem în mod solemn că ziua și ora, și chiar anul celei de-a doua veniri sunt ascunse în mod intenționat. Unele dintre perioadele profetice ajung până la momentul sfârșitului, în timp ce altele se extind și mai mult până foarte aproape de sfârșitul însuși, până la un eveniment despre care vom vorbi în continuare, însă niciuna dintre ele nu ajunge până la venirea Fiului Omului.Profețiile indică în mod clar perioada celei de-a doua veniri, dar nu dau o dată precisă a acestui eveniment. Însă mulți presupun că textul dovedește că nu se poate ști nimic despre perioada celei de-a doua veniri. În aceasta ei greșesc foarte mult, după cum se poate vedea din următoarele motive:

1. Pentru că Domnul nostru, după ce a afirmat că soarele se va întuneca, că luna nu va mai lumina și că stelele vor cădea din cer, dă următoarea pildă puternică și o aplică în modul cel mai clar la acest subiect. El spune: "Învățați acum o pildă despre smochin. Când ramura lui este încă fragedă și scoate frunze, știți că vara este aproape.Tot așa și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că este aproape, chiar la uși." Versetele 32, 33. Nici un limbaj nu poate fi mai direct. Nicio dovadă nu poate fi mai completă. Cea mai îndrăzneață necredință cu greu va îndrăzni să nege aceste cuvinte ale Fiului lui Dumnezeu și să afirme că nu se poate ști nimic despre perioada celei de-a doua veniri a Sa.

2. Pentru că Domnul nostru declară că așa cum au fost zilele lui Noe, așa va fi și venirea Fiului Omului. A spus Dumnezeu lui Noe: "Duhul Meu nu se va lupta mereu cu omul, pentru că și el este carne; totuși zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani". Geneza 6:3. Perioada potopului a fost dată patriarhului. Sub providența directă a lui Dumnezeu, el a pregătit arca și a avertizat

poporul.Astfel, profețiile care se împlinesc și semnele declară în mod clar că a doua venire a lui Hristos este la ușă, iar mesajul solemn a fost transmis.

3. Cei care pretind că textul dovedește că nu se poate ști nimic despre perioada celei de-a doua veniri, îl fac să dovedească prea mult pentru propria lor necredință. Așa cum a fost consemnată de Marcu, declarația sună astfel: "Dar despre ziua și ceasul acela nu știe nimeni, nici îngerii care sunt în ceruri, nici Fiul, ci Tatăl". Dacă textul dovedește că oamenii nu vor ști nimic despre perioada celei de-a doua veniri, dovedește, de asemenea, că îngerii nu vor ști nimic despre aceasta și, de asemenea, că Fiul nu va ști nimic despre aceasta, până când evenimentul nu va avea loc!Această poziție dovedește prea multe, prin urmare nu dovedește nimic la obiect. Hristos va ști care este perioada celei de-a doua veniri a sa în această lume. Sfinții îngeri care așteaptă în jurul tronului cerului pentru a primi mesaje referitoare la rolul pe care îl joacă în mântuirea oamenilor, vor cunoaște momentul acestui eveniment de încheiere a mântuirii. La fel va înțelege și poporul lui Dumnezeu care așteaptă și veghează.

O veche versiune engleză a pasajului spune: "Dar ziua și ceasul acela nimeni nu le face cunoscute, nici îngerii care sunt în ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl." Aceasta este citirea corectă, potrivit mai multor critici dintre cei mai competenți ai epocii. Cuvântul "cunoaște" este folosit aici în același sens în care este folosit de Pavel în 1 Corinteni 2:2: "Căci am hotărât să nu cunosc [fac cunoscut] nimic între voi decât pe Isus Hristos și pe El răstignit". Oamenii nu vor face cunoscută ziua și ora, îngerii nu o vor face cunoscută, nici Fiul; dar Tatăl o va face cunoscută.

Spune Campbell: "Macknight susține că termenul "cunoaște" este folosit aici ca un cauzal, în sensul ebraic al conjugării hiphil, adică a face cunoscut... Răspunsul său [al lui Hristos] echivalează doar cu a spune: "Tatăl va face cunoscut acest lucru atunci când îi va plăcea; dar nu a autorizat nici un om, nici un înger, nici pe Fiul, să îl facă cunoscut". Tocmai în acest sens folosește Pavel termenul cunoaștere: 1 Corinteni 2:2: "Am venit la voi pentru a vă face cunoscută mărturia lui Dumnezeu; căci nu am hotărât să fac cunoscut între voi decât pe Hristos cel răstignit".

Albert Barnes, în Notele sale la Evanghelii, spune: "Alții au spus că verbul redat "cunoaște" înseamnă uneori a face cunoscut sau a dezvălui și că pasajul înseamnă: "ziua și ceasul acela nimeni nu-l face cunoscut, nici îngerii, nici Fiul, ci numai Tatăl". Este adevărat că acest cuvânt are uneori acest sens, ca în 1 Corinteni 2:2."

Tatăl va face cunoscut timpul, El i-a dat lui Noe perioada potopului, ceea ce reprezintă foarte bine proclamarea celei de-a doua veniri, dată în legătură cu dovezile de încheiere a perioadelor din Daniel, în timpul marii mișcări Advente din 1840-1844.

Când patriarhul a terminat lucrarea de avertizare și de zidire, Dumnezeu i-a spus: "Intră tu și toată casa ta în chivot". "Pentru încă șapte zile, și voi face să plouă pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți". Astfel, când timpul de așteptare, de veghe, de plâns și de muncă se va sfârși, iar sfinții vor fi cu toții pecetluiți și închiși cu Dumnezeu, atunci vocea Tatălui, din ceruri, va face cunoscut timpul hotărât.

Când privim înapoi la marea mișcare Adventă, la dezamăgirea amară din 1844 și la numeroasele eforturi depuse de mulți dintre adventiștii din prima zi de atunci pentru a ajusta perioadele profetice, precum și la numeroasele dezamăgiri care au urmat, nu putem decât să simțim forța cuvintelor profetului: "Fiul omului, ce este acel proverb pe care îl aveți în țara lui Israel, care spune: "Zilele se prelungesc, și orice viziune se pierde?Spune-le deci: "Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Voi face să înceteze acest proverb și nu-l vor mai folosi ca proverb în Israel; ci spune-le: "Zilele sunt aproape și efectul oricărei viziuni. Căci nu va mai fi nici o vedenie deșartă, nici o ghicire măgulitoare în casa lui Israel. Căci Eu sunt Domnul; Eu voi vorbi și cuvântul pe care-l voi spune se va împlini; nu se va mai prelungi; căci în zilele voastre, casă răzvrătită, voi spune cuvântul și-l voi împlini, zice Domnul Dumnezeu". Ezechiel 12:22-25.

"Voi vorbi", zice Domnul, "și cuvântul pe care-l voi spune se va împlini". Vocea lui Dumnezeu se va auzi de sus în mijlocul scenelor îngrozitoare care vor preceda a doua venire. "Și al șaptelea înger și-a vărsat în aer potirul său și s-a auzit un glas mare din templul cerului, dinspre tron, zicând: "S-a făcut!". Apocalipsa 16:17. Vezi și Ioel 3:16; Ieremia 25:30.

Sarcina profeției lui Ezechiel, citată mai sus, este în mod evident timpul. "Zilele se prelungesc și orice viziune se pierde". Dumnezeu va face ca acest proverb să înceteze, vorbind El însuși. În acest fel, Tatăl va face cunoscut timpul, o lucrare care nu a fost dată în mâinile oamenilor, îngerilor și nici măcar Fiului.

Prezentul este, în mod categoric, timpul de așteptare, de observare. Este perioada specială a răbdării sfinților. În timpul definit am găsi ușurare din starea de suspans la care ne supune poziția noastră actuală. Domnul face apel la noi astfel: "Vegheați, așadar, căci nu știți când vine Stăpânul casei: seara, sau la miezul nopții, sau la cântatul cocoșilor, sau dimineața; ca nu cumva, venind deodată, să vă găsească dormind. Și ceea ce vă spun vouă, spun tuturor: Vegheați". Marcu 13:35-37.

Una dintre consecințele fatale ale lipsei de veghe este clar menționată în Apocalipsa 3:3: "De aceea, dacă nu vei veghea, voi veni peste tine ca un hoț și nu vei ști la ce oră voi veni peste tine". Consecința faptului de a nu veghea va fi necunoașterea orei. Care va fi consecința vegherii? Deducția este inevitabilă, că va fi cunoașterea orei. Ca răspuns la rugăciunea chinuitoare a Fiului lui Dumnezeu, "Tată, proslăvește numele Tău," s-a auzit o voce din ceruri, care a

spus."L-am proslăvit și-l voi proslăvi iarăși." Ucenicii au înțeles aceste cuvinte venite din Cer, în timp ce oamenii care stăteau de față au spus că a tunat. Ioan 12:27-29. La fel vor înțelege și ucenicii lui Hristos care așteaptă și privesc vocea lui Dumnezeu când va vorbi de sus. Dar lumea necredincioasă nu va înțelege acest glas. "Cei răi vor face răutăți, și nimeni dintre cei răi nu va înțelege; dar cei înțelepți vor înțelege".

Comparând zilele lui Noe și zilele noastre, Domnul continuă: "Căci, după cum în zilele dinaintea potopului mâncau și beau, se căsătoreau și se dădeau în căsătorie, până în ziua în care Noe a intrat în corabie, și n-au știut până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului Omului." Aici se conturează o imagine a stării actuale a masei omenirii. Cât de întunecate sunt trăsăturile! Poporul din ultima generație va fi ca cel de dinaintea potopului, în timp ce se pregătea arca.Noe a predicat și i-a avertizat de potopul care urma să vină, iar ei au luat-o în derâdere. El a construit arca, iar ei au râs și au batjocorit. El a fost un predicator al dreptății. Lucrările sale au fost calculate pentru a da contur și pentru a aduce în inimă ceea ce a predicat. Fiecare predică neprihănită și fiecare lovitură dată în construirea chivotului au condamnat o lume nepăsătoare și batjocoritoare.Pe măsură ce timpul se apropia, poporul era mai nepăsător, mai împietrit, mai îndrăzneț și mai obraznic, iar condamnarea lor era mai sigură. Noe și familia sa erau singuri. Și putea o familie să știe mai mult decât toată lumea? Arca este subiect de batjocură, iar Noe este privit ca un bigot voluntarist.

Dar Domnul îl cheamă pe Noe în arcă. Și prin mâna Providenței fiarele sunt conduse în arcă, iar Domnul îl închide pe Noe înăuntru. Acest lucru este privit la început de mulțimea batjocoritoare ca fiind ceva minunat; dar este repede explicat de cei mai înțelepți, astfel încât să le liniștească temerile, iar ei respiră mai ușor.

Ziua așteptărilor sosește în sfârșit. Soarele răsare ca de obicei, iar cerul este senin. "Unde este acum potopul bătrânului Noe?" se aude de pe mii de buze impunătoare. Este o zi de ospăț și sport neobișnuit. Fermierul își îngrijește turmele și pământurile, iar mecanicul își continuă munca de construcție. Chiar în această zi unii se unesc în căsătorie. Și în timp ce toți se uită la ani lungi de prosperitate și fericire viitoare, deodată cerurile se înnegresc. Frica umple fiecare inimă.Ferestrele cerului se deschid, iar ploaia coboarăîn torente. "Izvoarele marelui adânc se sparg" și ici și colo izvorăsc râuri de ape. Văile se umplu repede, și mii de oameni sunt măturați de moarte. Unii fug spre cele mai înalte puncte ale pământului; dar apa îi urmărește repede în sus. Bărbații își duc soțiile și copiii în munți, dar sunt nevoiți să se despartă de ei acolo ca să se înece, în timp ce ei se urcă pe cei mai înalți copaci.Dar în curând și ele sunt acoperite de apă, astfel încât porumbelul lui Noe nu mai are loc de odihnă. Toți sunt încă în moarte. O moarte oribilă! Și mai oribilă fiind consecința unei

milostiviri neglijate! Dar, unde este Noe? Ah! în siguranță în arcă, născut pe valuri. La adăpost de potop; căci Dumnezeu "l-a închis înăuntru".

Majoritatea oamenilor consideră că dovezile venirii iminente a lui Hristos sunt insuficiente pentru a întemeia credința pe ele. Dar observați: mărturia și faptele unui singur om au condamnat poporul distrus de potop. Dovezile de atunci au fost suficiente, altfel lumea nu ar fi fost condamnată. Dar dovezi de o sută de ori mai convingătoare se revarsă asupra noastră, că ziua Domnului este aproape și se grăbește foarte mult.Urmând numeroasele lanțuri profetice din Daniel și din Apocalipsa, ne aflăm în fiecare caz în fața zilei mâniei. Vedem că semnele despre care au vorbit profeții, Hristos și epistolele se îndeplinesc sau se împlinesc. Și la timpul potrivit și în modul potrivit, pentru a împlini anumite profeții, un mesaj solemn se ridică în diferite părți ale lumii:"Sunați din trâmbiță în Sion și dați alarma pe muntele Meu cel sfânt; să se cutremure toți locuitorii țării, pentru că ziua Domnului vine, căci este aproape." Ioel 2:1. Oriunde ne uităm, vedem că se împlinește profeția. În timp ce cunoașterea lui Dumnezeu și spiritul de sfințenie se îndepărtează, răutatea spirituală, ca un potop, acoperă țara.

Dar aceste dovezi sunt considerate insuficiente pentru a întemeia credința. Ei bine, ce fel de dovezi ar avea cei necredincioși? "Când semnele sfârșitului", spune scepticul, "se vor împlini, ele vor fi atât de clare încât nimeni nu se va mai putea îndoi". Dar dacă semnele sunt de o asemenea natură și se împlinesc în așa fel încât îi obligă pe toți să creadă în venirea lui Hristos, cum poate fi ca în zilele lui Noe? Oamenii nu erau atunci constrânși să creadă.Dar opt suflete credincioase au fost salvate, în timp ce toată lumea s-a scufundat în necredința lor sub apele potopului. Dumnezeu nu a revelat niciodată adevărul Său omului într-o manieră care să-l oblige să creadă. Cei care au dorit să se îndoiască de cuvântul Său, au găsit un câmp larg în care să se îndoiască și un drum larg spre pierzanie. În timp ce cei care au dorit să creadă, au găsit întotdeauna stânca veșnică pe care să-și sprijine credința.

Chiar înainte de sfârșit, lumea va fi împietrită în păcat și indiferentă la cererile lui Dumnezeu. Oamenii vor fi nepăsători în a auzi avertismentele de pericol și orbiți de griji, plăceri și bogății. O rasă necredincioasă și infidelă va mânca, va bea, se va căsători, va construi, va planta și va semăna. Este corect să mâncăm și să bem pentru a susține natura; dar păcatul este în exces și lăcomie. Legământul căsătoriei este sfânt; dar rareori se gândește la gloria lui Dumnezeu.Este corect să construiești, să plantezi și să însămânțezi, ceea ce este necesar pentru a avea un adăpost convenabil, hrană și îmbrăcăminte; dar lumea a mers în întregime după aceste lucruri, astfel încât oamenii nu au timp și nici dispoziție să se gândească la Dumnezeu, la cer, la venirea lui Hristos și la judecată. Lumea aceasta este dumnezeul lor, și toate energiile trupului și ale minții lor se pleacă pentru a-i sluji. Iar ziua cea rea este pusă departe.

Paznicul credincios care sună alarma când vede că se apropie distrugerea, este prezentat în fața oamenilor de la amvoanele țării noastre și de presa religioasă ca fiind un "fanatic", un "învățător de erezii periculoase", în timp ce în contrast este prezentată o lungă perioadă de pace și prosperitate pentru biserică. Astfel, bisericile sunt liniștite până la somn. Batjocoritorul continuă să batjocorească, iar zeflemistul își bate joc mai departe. Dar vine ziua lor.Așa vorbește profetul lui Dumnezeu: "Urlați, căci ziua Domnului este aproape; ea va veni ca o distrugere de la Cel Atotputernic. De aceea vor slăbi toate mâinile și inima fiecăruia se va topi.Și se vor înspăimânta; îi vor cuprinde durerile și suferințele; vor avea dureri ca o femeie care se chinuie; se vor mira unii de alții; fețele lor vor fi ca niște flăcări. Iată, vine ziua Domnului, crudă deopotrivă cu mânie și înfocare, ca să pustiiască țara; și va nimici din ea pe cei ce au păcătuit." Isaia 13:6-9.

Cea mai îngrozitoare zi! Și e aproape? Da, se grăbește! Se grăbește mult! Ce descriere a făcut profetul! Citiți-o și, în timp ce o citiți, încercați să simțiți cât de cumplită va fi acea zi: "Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și se grăbește foarte mult, glasul Zilei Domnului; puternicul va striga acolo cu amar.Acea zi este o zi de mânie, o zi de necaz și de strâmtorare, o zi de pustietate și de pustiire, o zi de întuneric și de beznă, o zi de nori și de întuneric gros, o zi de trâmbiță și de alarmă împotriva cetăților îngrădite și împotriva turnurilor înalte.Voi aduce strâmtorare peste oameni, încât vor umbla ca niște orbi, pentru că au păcătuit împotriva Domnului; sângele lor va fi vărsat ca țărâna, și carnea lor ca balega. Nici argintul lor, nici aurul lor nu-i vor putea scăpa în ziua mâniei Domnului, ci toată țara va fi mistuită de focul geloziei Lui, căci El va nimici chiar repede pe toți cei ce locuiesc în țară." Țefania 1:14-18.

Acum auzim strigătul "pace și siguranță" de la amvon și până la magazin. "Unde este promisiunea venirii Sale?", se murmură de pe buzele necredincioase a o mie de batjocoritori ai zilelor din urmă. Dar scena se va schimba rapid. Căci atunci când vor spune: "Pace și siguranță", atunci vine peste ei o distrugere bruscă, ... și nu vor scăpa". Batjocura batjocoritorului îngâmfat se va transforma curând în jale și urlet."Privirile înalte ale omului vor fi umilite și trufia oamenilor va fi îngenuncheată; și numai Domnul va fi înălțat în ziua aceea. Pentru că ziua Domnului oștirilor va fi peste oricine este mândru și îngâmfat și peste oricine se înalță, și va fi coborât!" Isaia 2:11, 12."În ziua aceea, cei uciși de Domnul vor fi de la un capăt al pământului până la celălalt capăt al pământului; nu vor fi plânși, nici adunați, nici îngropați; vor fi balegă pe pământ." Ieremia 25:33.

Se vor revărsa ultimele plăgi, în care se umple mânia lui Dumnezeu, acum îmbuteliată în ceruri, așteptând ca mila să-și termine ultimele rugăminți. Mânia nemărginită a lui Iehova! Și nici măcar o picătură de îndurare? Nici măcar una! Isus va renunța la hainele sale preoțești, va părăsi scaunul milei și va îmbrăca hainele răzbunării, pentru a nu mai oferi niciodată sângele care să spele

păcătosul de păcatele sale. Îngerii vor șterge și ultima lacrimă vărsată asupra păcătoșilor, în timp ce mandatul va răsuna în tot Cerul: Lăsați-i în pace.Biserica care geme, plânge și se roagă pe pământ, care în ultimul mesaj folosește toate puterile pentru a suna pretutindeni ultima notă de avertizare, ca nu cumva sângele sufletelor să fie găsit pe hainele ei, este acum înăbușită într-o tăcere solemnă. Duhul Sfânt a scris în ei aceste cuvinte profetice ale Domnului lor care va fi așteptat în curând."Cine este nedrept, să rămână nedrept; cine este murdar, să rămână murdar; cine este neprihănit, să rămână neprihănit; cine este drept, să rămână drept; cine este sfânt, să rămână sfânt." Apocalipsa 22:11.

Acum, slujitorii adevărului au un mesaj pentru oameni și spun cu bucurie cuvintele vieții. Ei continuă cu bucurie să muncească, să sufere și să își cheltuiască energiile pentru a predica unor inimi dure ca oțelul, în speranța că unii dintre ei pot fi atinși, adunați în adevăr și salvați. Dar atunci ei nu vor avea niciun mesaj. Acum, rugăciunile lor și strigătele lor puternice se înalță la cer în numele păcătoșilor.Ei nu vor avea nici un duh de rugăciune pentru ei. Acum, biserica îi spune păcătosului: Vino; și Isus este gata să pledeze pentru sângele Său în favoarea lui, pentru ca el să fie spălat de păcat și să trăiască. Dar atunci ora mântuirii va fi trecută, iar păcătosul va fi închis în întuneric și disperare neagră.

Va fi o zi de jale, de plângere și de foamete, pentru a asculta cuvintele Domnului. "Voi preface sărbătorile voastre în doliu și toate cântările voastre în jale; voi pune sac pe toate coapsele și chelie pe toate capetele; și o voi face ca un doliu de fiu unic, și sfârșitul ei ca o zi amară.Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, în care voi trimite în țară o foamete, nu o foamete de pâine, nici o sete de apă, ci de ascultare a cuvintelor Domnului; și vor rătăci de la o mare la alta și de la nord până la est; vor alerga încoace și încolo ca să caute cuvântul Domnului și nu-l vor găsi." Amos 8:10-12.

Acum, cuvântul Domnului poate fi auzit, dar păcătoșii din biserici și din afara lor, cu puține excepții, nu-l prețuiesc. Atunci, nu va fi auzit; pentru că paznicii, puși să vegheze și să dea alarma pericolului, vor fi chemați jos din posturile lor înalte. Acum, cuvântul Domnului este dus la păcătos și oferit fără bani sau preț; dar el îl tratează cu nepăsare sau, poate, îl alungă pe umilul slujitor al lui Hristos de la ușa lui. Dar atunci el va merge în căutarea lui."Ei vor rătăci de la o mare la alta și de la nord până la est", dar nu-l vor găsi. Vor alerga încoace și încolo ca să caute cuvântul Domnului, dar nu-l vor găsi". Din oraș în oraș, din stat în stat, dintr-o țară în alta, vor merge să găsească un om însărcinat din înaltul cerului pentru a rosti cuvântul Domnului, dar un astfel de om nu se găsește. Toți cei asemenea își vor fi încheiat atunci însărcinarea înaltă.Cuvântul Domnului! Cuvântul Domnului! Unde îl putem auzi? se aude în fiecare țară. Un geamăt general - cuvântul Domnului! urcă până la ceruri, dar cerurile sunt de aramă. Atunci poporul se va întoarce și îi va sfâșia pe falșii păstori, care i-au

înșelat cu strigătul "pace și siguranță". Copiii le vor reproșa părinților că i-au împiedicat să umble în adevăr, iar părinții pe copiii lor.

Avarul își iubește acum banii și îi ține cu o strânsoare de fier. Dar se va spune în acea zi: "Duceți-vă acum, bogaților, plângeți și urlați pentru nenorocirile care vor veni peste voi. Bogățiile voastre sunt corupte și hainele voastre sunt mâncate de molii. Aurul și argintul vostru este stricat, și rugina lor va fi mărturie împotriva voastră și vă va mânca carnea ca pe foc. Voi v-ați strâns comori pentru zilele din urmă." Iacov 5:1-3.Acum, argintul și aurul pot fi folosite pentru gloria lui Dumnezeu, pentru promovarea cauzei Sale. Dar, în acea zi, "își vor arunca argintul pe străzi și aurul lor va fi îndepărtat; argintul și aurul lor nu vor putea să-i scape în ziua mâniei Domnului". Ezechiel 7:19.

PRELEGEREA A ȘAPTEA

REGATUL

TEXT: Și în zilele acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va întemeia o împărăție care nu va fi distrusă niciodată; și împărăția nu va fi lăsată altor popoare, ci va sfărâma și va nimici toate aceste împărății și va rămâne în veci. Daniel 2:44.

Al doilea capitol din Daniel prezintă cinci regate universale care aveau să se succedă. Primele patru regate sunt pământești și trecătoare (perisabile). Cel de-al cincilea este nemuritor și va dăinui pentru totdeauna. Primele patru regate sunt reprezentate de marele chip metalic, ale cărui părți sunt compuse din aur, argint, aramă și fier amestecat cu lut. Când acestea vor fi sfărâmate și îndepărtate în întregime, atunci împărăția nemuritoare va umple întregul pământ. Vom atrage acum atenția asupra textului din Daniel 2:31-45.

Versetele 31-36: "Tu, împărate, ai văzut, și iată, un chip mare. Acest chip mare, a cărui strălucire era excelentă, stătea înaintea ta; și forma lui era groaznică. Capul acestui chip era de aur fin, pieptul și brațele de argint, pântecele și coapsele de aramă, picioarele de fier, iar picioarele parte de fier și parte de lut. Ai văzut până când a fost tăiată o piatră fără mâini, care a lovit chipul în picioarele lui care erau de fier și de lut, și le-a sfărâmat.Atunci fierul, lutul, arama, argintul și aurul s-au sfărâmat împreună și au ajuns ca paiele din arie vara; și vântul le-a dus, încât nu s-a mai găsit loc pentru ele; și piatra care a lovit chipul s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul. Acesta este visul; și vom spune interpretarea lui înaintea regelui."

Dar mai întâi să observăm câteva puncte importante menționate în acest vis:

1. Piatra a lovit chipul în picioare.

2. Atunci a fost sfărâmat fierul și lutul, arama, argintul și aurul.

3. Vântul i-a dus departe, ca paiele de pe arie vara, astfel încât nu s-a mai găsit loc pentru ei. Nici un limbaj nu poate descrie o distrugere mai completă.

4. Atunci, și nu înainte, piatra care a lovit chipul a devenit un munte mare și a umplut tot pământul.

Versetele 37, 38: "Tu, împărate, ești un împărat al împăraților, căci Dumnezeul cerurilor ți-a dat o împărăție, putere, tărie și glorie. Și oriunde locuiesc copiii oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerului, El le-a dat în mâna ta și te-a pus stăpân peste toate. Tu ești [sau împărăția ta este] acest cap de aur".Babilonul a fost primul regat al imperiului universal. A fost fondat de Nimrod, strănepotul lui Noe. Vezi Geneza 10:8-10. A durat aproape 1700 de ani, deși sub nume diferite; uneori numit Babilon, alteori Asiria și alteori Caldeea. A continuat din vremea lui Nimrod până în cea a lui Belșațar, care a fost ultimul său rege.

Versetul 39 (prima parte): "Și după tine se va ridica o altă împărăție inferioară ție." Regatul Medo-Persan a succedat Babilonului. Vezi cap. 5:28: "Împărăția ta [Babilon] a fost împărțită și dată mezilor și perșilor". Medo-Persia a fost al doilea regat universal, reprezentat prin pieptul și brațele de argint.

Versetul 39 (ultima parte): "Și o a treia împărăție de aramă, care va stăpâni peste tot pământul." În cap. 8:5-7, 21, aflăm că Grecia a cucerit regatul medo-persan și a devenit un regat de imperiu universal. Acest lucru a avut loc sub Alexandru Macedon. Aici, așadar, avem a treia împărăție, care este reprezentată de arama din imagine.

Versetul 40: "Și a patra împărăție va fi tare ca fierul, căci fierul sfărâmă și supune toate lucrurile; și ca fierul care le sfărâmă pe toate acestea, le va sfărâma și le va zdrobi." Se admite în general că a patra împărăție este Roma. Este o împărăție universală care va sfărâma toate cele care au fost înaintea ei. Numai Roma corespunde descrierii. Aceasta a avut un imperiu universal. Vezi Luca 2:1:"În zilele acelea, Cezar Augustus a dat un decret prin care a hotărât ca toată lumea să fie impozitată." Cezar Augustus a fost un împărat roman. Aici avem cea de-a patra împărăție, reprezentată de picioarele de fier.

Versetul 41 (prima parte): "Și întrucât ai văzut picioarele și degetele de la picioare, o parte din lut de olar și o parte din fier, împărăția va fi împărțită." Imperiul de Vest al Romei, între anii 356 și 483 d.Hr., a fost împărțit în zece diviziuni, sau regate: 1. Hunii, în Ungaria, 356 d.Hr.; 2. Ostrogoții, în Mysia, 377; 3. Vizigoții, în Panonia, 378; 4. Francii, în Franța, 407; 5. Vandalii, în Africa, 407; 6. Suevii și Alanii, în Galiția și Spania, 407; 7. Burgunzii, în Burgundia, 407; 8. Heruli și Rugii, în Italia, 476; 9. Saxonii și Anglii, în Britania, 476; 10. Lombarzii, în

Germania, 483. Astfel, regatul a fost împărțit, așa cum a fost desemnat de cele zece degete.

Versetele 41-43 (începând cu ultima parte a versetului 41): "Dar va avea puterea fierului, pentru că ai văzut fierul amestecat cu argilă. Și după cum degetele picioarelor erau parte din fier și parte din lut, tot așa împărăția va fi în parte tare și în parte zdrobită. Și, întrucât ai văzut fierul amestecat cu lutul miruit, se vor amesteca cu sămânța oamenilor, dar nu se vor lipi unul de altul, după cum fierul nu se amestecă cu lutul."

Acest limbaj descrie starea regatelor în care va fi împărțită cea de-a patra împărăție. Unele dintre ele ar trebui să fie puternice ca fierul, iar altele slabe ca lutul. Totuși, așa cum fierul nu poate fi unit permanent cu lutul, tot așa regatele mai puternice nu vor putea să le anexeze la ele pe cele mai slabe într-o uniune permanentă.Nici căsătoriile mixte ale familiilor domnitoare nu vor reuși să determine aceste regate să se unească. Urmează cuvintele din text, care indică în mod clar perioada de instaurare a împărăției nepieritoare a lui Dumnezeu:

Versetul 44: "Și în zilele acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va întemeia o împărăție care nu va fi nimicită niciodată; și împărăția nu va fi lăsată altor popoare, ci va sfărâma și va nimici toate aceste împărății și va dăinui în veci." Împărații menționați în text sunt cu siguranță cei zece împărați sau cele zece regate ale celei de-a patra împărății împărțite; căci ei sunt subiectul discursului.Expresia "În zilele acestor regi" nu se referă la zilele regatului Babilonului, al Mediei și Persiei, al Greciei și nici la zilele Romei înainte de a fi împărțită în zece regate. Dar se referă la Roma după ce a fost împărțită în zece regate, reprezentate de cele zece degete ale chipului. Prin urmare, împărăția nu a fost instaurată în momentul primei veniri a lui Hristos.Nici nu a putut fi înființată, conform textului, până când regatul roman nu a fost împărțit în cele zece regate, împărțire care a avut loc între anii 356 și 483 d.Hr. Înființarea acestui regat este în mod evident un eveniment viitor.

Piatra nu a lovit chipul în cap, Babilon; nici în piept, Media și Persia; nici în părțile laterale, Grecia; nici în picioare, Roma păgână. Piatra a lovit chipul în picioare. Dar nu a putut lovi picioarele înainte ca acestea să existe, iar ele nu au existat decât la câteva sute de ani după prima venire a lui Iisus Hristos.Așteptăm încă zdrobirea chipului sau distrugerea tuturor guvernelor pământești, înainte ca piatra să devină un munte mare și să umple tot pământul, sau ca împărăția nemuritoare să fie pe deplin stabilită pe pământ.

Piatra nu are nimic în comun cu imaginea. Rețineți bine evenimentele menționate aici. Piatra sparge imaginea, iar aceasta devine ca paiele din arie vara, iar vântul o duce departe, astfel încât nu i se mai găsește loc. Toate împărățiile pământești sunt mai întâi sfărâmate și încetează să mai existe; apoi, și abia atunci, piatra umple tot pământul.

Împărăția menționată aici nu este o împărăție spirituală stabilită în mințile și inimile oamenilor muritori. În nici un sens al cuvântului nu se poate spune că împărăția a fost instaurată în momentul primei veniri a lui Hristos. Dacă se spune că împărăția harului a fost instaurată de Domnul nostru Isus Hristos la prima Sa venire, atunci ne întrebăm: Nu avea Dumnezeu o împărăție a harului înainte de acel moment? Dacă nu, atunci Enoh, Noe, Lot, Avraam, Isaac, Iacov, Moise și profeții au pierit fără speranță; pentru că, cu siguranță, niciun om nu poate fi mântuit fără har.

Este adevărat că fraza "va sfărâma și va nimici toate aceste împărății" dă ideea că împărăția lui Dumnezeu, pentru o vreme, este contemporană cu împărățiile trecătoare(perisabile). Și, având în vedere acest fapt, mulți adoptă viziunea populară despre domnia spirituală a lui Hristos, despre convertirea lumii, numită în mod obișnuit mileniul temporal.Alții, care resping domnia spirituală, presupun că au un punct forte în această frază pentru mileniul mixt, domnia literală a lui Hristos pe pământ cu drepții nemuritori din toate timpurile, printre națiunile muritoare. Dar noi respingem ambele opinii ca fiind opuse celor mai clare declarații ale Sfintelor Scripturi, și invităm atenția asupra uneia pe care o considerăm scripturală și armonioasă.

Instaurarea împărăției veșnice se face printr-o succesiune de evenimente, dintre care primul are loc înainte de distrugerea guvernelor pământești.

1. Fiul lui Dumnezeu, la sfârșitul slujbei Sale pentru păcătoși și înainte de a doua Sa apariție, va primi împărăția de la Tatăl. În capitolul al șaptelea al acestei cărți profetice citim aceste cuvinte: "Am avut vedenii în timpul nopții și iată că unul ca Fiul Omului a venit cu norii cerului, a venit la Cel Bătrân de zile și l-au adus înaintea Lui. Și i s-a dat stăpânire, slavă și împărăție, ca toate popoarele, neamurile și limbile să-I slujească.Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, care nu va trece, iar împărăția Lui, care nu va fi nimicită." Daniel 7:13, 14. Acest limbaj descrie o tranzacție grandioasă în ceruri între Tatăl și Fiul. Fiul, la a doua sa venire în această lume, nu se apropie de Tatăl. Departe de aceasta, apostolul îl reprezintă pe Tatăl ca rămânând în ceruri și trimițându-l pe Fiul său. "Și el [Tatăl] îl va trimite pe Isus Hristos, care mai înainte v-a fost propovăduit". Faptele Apostolilor 3:20.

Cuvintele psalmistului sunt la obiect: "Cere-mi [zice Tatăl Fiului] și-ți voi da neamurile ca moștenire și marginile pământului ca stăpânire a ta. Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier, le vei sfărâma ca pe un vas de olar". Psalmul 2:8, 9. Înainte ca Fiul să-și facă a doua apariție în această lume, El primește de la Tatăl "stăpânire, glorie și împărăție".Păgânii sunt ai Lui, și marginile pământului sunt stăpânirea Lui. Astfel, Dumnezeul cerurilor instituie împărăția prin investirea Fiului său cu autoritate regală înainte de a-l trimite să o manifeste pe pământ printre dușmanii săi.

2. După încoronarea Împăratului împăraților, cerurile care se deschid îl vor arăta pe acesta venind în măreție și glorie, conducând armatele cerului la ultimul mare conflict cu fiara, cu falsul profet și cu împărații pământului. A se vedea Apocalipsa 19. "Ochii lui erau ca o flacără de foc, iar pe capul lui erau multe coroane". "Și are pe haina și pe coapsa lui un nume scris: Împăratul împăraților și Domnul domnilor."Misiunea sa va fi atunci de a "judeca și de a face război". De o parte va fi fiara, regii pământului și armatele lor, iar de cealaltă parte va fi Regele regilor, urmat de toți sfinții îngeri. Armatele Cerului obțin o victorie glorioasă."Și a fost luată fiara și împreună cu ea profetul mincinos, care făcea minuni înaintea ei, prin care înșela pe cei ce primiseră semnul fiarei și pe cei ce se închinau chipului ei. Amândoi au fost aruncați de vii într-un lac de foc care arde cu pucioasă. Iar cei rămași au fost uciși cu sabia celui ce ședea pe cal, care ieșea din gura lui."

În Apocalipsa 19 vedem distrugerea completă a tuturor oamenilor răi, sau zdrobirea națiunilor în bucăți ca un vas de olar, sau chipul sfărâmat de piatră, distrus și îndepărtat complet ca paiele în fața vântului. Distrugerea vrăjmașilor Domnului, reprezentați prin mai multe nume: "omul păcatului", "taina nelegiuirii" și "cel rău", este descrisă astfel de apostol - "pe care Domnul îi va mistui cu duhul gurii Sale și îi va nimici cu strălucirea venirii Sale". 2 Tesaloniceni 2:8.

3. La a doua venire a lui Hristos, drepții morți vor fi înviați, iar drepții vii vor fi schimbați și, astfel, subiectul împărăției veșnice va fi făcut nemuritor. 1 Tesaloniceni 4:14-18; 1 Corinteni 15:51-55. Aceasta este prima înviere de la începutul mileniului.

4. Subiecții nemuritori ai împărăției se vor înălța împreună cu Domnul lor în cetatea veșnică și vor domni împreună cu el la judecata celor răi timp de o mie de ani, timp în care pământul va fi pustiu. Am văzut din mărturiile Noului Testament că toți oamenii răi vor fi distruși la a doua venire. Vezi 2 Tesaloniceni 1:7-9; 2:7, 8; Matei 13:26-30, 37-43; 3:12; Luca 17:26-30.Profeții din Vechiul Testament descriu clar pustiirea pământului în timpul mileniului. A se vedea Isaia 6:8-11; 13:9; 24:1-3; 34:1-15; 28:21, 22; Ieremia 4:20, 27; 50:32-38; Țefania 1:2, 3; 3:6-8.

5. La sfârșitul mileniului, cei răi vor fi înviați din morți. "Dar ceilalți morți nu au mai trăit până la sfârșitul celor o mie de ani." Apocalipsa 20:5. Ei vor fi apoi distruși. "Și s-a coborât foc din cer de la Dumnezeu și i-a mistuit". Apocalipsa 20:9. Satana, toți îngerii căzuți și toți oamenii răi vor fi apoi mistuiți de focul mâniei lui Iehova.Apocalipsa 20:10; Matei 25:41; 2 Petru 2:4; Iuda 6. În conflagrația generală din acel timp, vechiul pământ și cerul atmosferic vor dispărea de pe fața Celui care stă pe tronul cel mare și alb.Apocalipsa 20:11. "Cerurile vor trece cu un zgomot mare și elementele se vor topi cu ardoare, pământul de asemenea; și lucrările care sunt în el vor fi arse." 2 Petru 3:10.

6. Din pământul vechi, topit și curățat de păcat și de păcătoși, va ieși, modelat de mâna marelui Restaurator, pământul nou, liber de toate semnele blestemului. "Și am văzut un cer nou și un pământ nou, căci cerul dintâi și pământul dintâi au trecut". Apocalipsa 21:1. Atunci se vor împlini cuvintele lui David: "Încă puțină vreme, și cel rău nu va fi, da, te vei uita cu atenție la locul lui și nu va fi.Dar cei blânzi vor moșteni pământul și se vor desfăta în belșugul păcii." Psalmul 37:10, 11. Și Hristos se referă la același lucru în predica Sa de pe munte. "Fericiți cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul". Matei 5:5.

La sfârșitul celor o mie de ani din Apocalipsa 20, după distrugerea finală a tuturor vrăjmașilor lui Dumnezeu, "sfinții Celui Preaînalt vor lua împărăția și vor stăpâni împărăția pentru totdeauna, în vecii vecilor". "Și împărăția, stăpânirea și măreția împărăției sub tot cerul vor fi date poporului sfinților Celui Preaînalt, a cărui împărăție este o împărăție veșnică." Daniel 7:18, 27.Atunci împărăția va fi completă în toate părțile ei - Regele, supușii, teritoriul, orașul sfânt fiind metropola. Atunci piatra va fi devenit un munte mare, astfel încât să umple tot pământul.

Am văzut că instaurarea regatului nemuritor se va face printr-o succesiune de evenimente. Împărăția în prima sa etapă, atunci când este instaurată în Ceruri, de către Dumnezeul Cerurilor, este reprezentată de o piatră tăiată din munte. Când este completă și pe deplin stabilită pe pământ, este reprezentată de un munte care umple întregul pământ. Împărăția, în starea ei de piatră, este contemporană pentru o vreme cu împărățiile trecătoare (perisabile) ale acestei lumi.De aceea se spune că "va sfărâma și va mistui toate aceste împărății". Daniel 2:44. Acest lucru fiind realizat, iar pământul restaurat la gloria sa din Eden, împărăția și stăpânirea, precum și măreția împărăției sub tot cerul, vor fi moștenirea veșnică a celor răscumpărați.

În contrast cu acest șir armonios de evenimente în stabilirea împărăției, se află punctul de vedere conform căruia împărăția va fi stabilită pe pământ la venirea lui Hristos și domnia de o mie de ani a lui Hristos cu poporul Său pe noul pământ. Acest punct de vedere îl are în mod necesar pe Satana lăsat liber pe noul pământ, după ce sfinții, cu Hristos în mijlocul lor, s-au bucurat de gloria lui timp de o mie de ani!Atunci vasta armată a lui Satana, "al cărei număr este ca nisipul mării", este înviată din morți de pe noul pământ! și, cu Satana în fruntea lor, urcă pe câmpurile cu verdeață vie de pe întinderea noului pământ pentru a înconjura cetatea sfinților.Și ca să încununeze absurditatea acestei poziții, focul coboară din cer și mistuie marea mulțime a celor răi din toate timpurile pe noul pământ! După părerea noastră, inconsecvențele acestui punct de vedere i-au determinat pe mulți să adopte mileniul mixt și să continue în fanteziile aproape nesfârșite a ceea ce se numește "veacul viitor".

Dacă se obiectează că, din punctul nostru de vedere, cetatea celor răscumpărați se află pe vechiul pământ înainte de a fi regenerată prin foc, noi

răspundem: Acest lucru poate fi în planul lui Dumnezeu, pentru ca toți păcătoșii să vadă ce au pierdut, pentru ca cei răscumpărați să fie martori la teroarea acelei morți din care sunt salvați și pentru ca inteligențele adunate din univers care nu au păcătuit să fie, de asemenea, impresionate de sfințenia și demnitatea legii divine, a cărei pedeapsă este moartea.

O execuție extraordinară! Satana și toți îngerii care s-au răzvrătit împreună cu el și toți oamenii care au murit în păcatele lor, de la ucigașul Cain, până la ultimul păcătos care va refuza mântuirea, pier în lacul de foc turnat peste ei, în timp ce se adună în jurul cetății celor răscumpărați pentru a o lua. Ce loc potrivit va fi lumea veche - cu semnele blestemului acum de două ori vizibile - pentru această execuție teribilă.

"În ziua aceea, picioarele Lui vor sta pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, la răsărit, și Muntele Măslinilor se va despărți în mijlocul lui spre răsărit și spre apus, și va fi o vale foarte mare." Zaharia 14:4. La sfârșitul mileniului, Domnul va sta pe muntele Înălțării Sale; și, după ce glasul Său va chema morții cei răi, muntele se va despica, lăsând o câmpie suficient de întinsă pentru a primi Noul Ierusalim.În jurul acestui oraș, Satana și forțele sale uriașe se vor aduna pentru a-l cuceri. Și chiar în momentul atacului, focul din ceruri se va pogorî asupra lor în așa măsură încât scena vastă, care acoperă în mod necesar o mare parte din suprafața vechiului pământ, este reprezentată ca un lac de foc și pucioasă. Atunci "elementele se vor topi cu ardoare, pământul de asemenea".Dar dacă acea porțiune de pământ unde se va odihni cetatea, după ce a fost pregătită printr-un miracol al puterii divine pentru primirea cetății iubite, va rămâne neafectată de focurile acelei zile; sau dacă pământul și cerul care se topesc, fugind de fața Celui care va ședea pe tronul cel mare și alb, Apocalipsa 20:11. vor fi îndepărtate din cetate în timpul regenerării lor prin foc, poate că nu este important pentru discuția actuală a subiectului. Oricare dintre acestea poate fi făcută prin puterea Celui care va face lucruri mai mari în marea lucrare a restituirii.

CELE DOUĂ REGATE

Două condiții ale poporului lui Dumnezeu sunt exprimate în Scriptură prin cuvântul împărăție.

1. Aranjamentul lui Dumnezeu în ceea ce privește răsplata viitoare a celor care vor fi mântuiți prin har. Aceasta o vom numi împărăția gloriei. 2. Aranjamentul lui Dumnezeu pentru salvarea oamenilor prin har. Aceasta o vom numi împărăția harului. "Să venim, așadar", spune Pavel, "cu îndrăzneală la tronul harului". Evrei 4:16. Un tron al harului presupune o împărăție a harului.

ÎMPĂRĂȚIA GLORIEI

Va părea evident că, în multe cazuri, cuvântul împărăție se referă la viitoarea împărăție nemuritoare și nu poate fi aplicat la mijloacele harului. Faptul că împărăția nemuritoare nu a fost instaurată în anumite perioade despre care se vorbește în Noul Testament, va apărea prin raportarea la unele dintre aceste expresii din Scriptură care se aplică la viitoarea împărăție a gloriei.Ea nu a fost înființată atunci când Domnul nostru i-a învățat pe ucenicii săi să se roage: "Vie împărăția Ta". Matei 6:10. Profeții, Hristos și apostolii, cu toții indică bisericii venirea și împărăția lui Hristos ca fiind timpul desăvârșirii credinței și speranței sale, sfârșitul suferințelor și necazurilor sale și plinătatea bucuriilor sale.De aceea, în rugăciunea model pentru biserica creștină din toate timpurile se află cererea: "Vie împărăția Ta".

Mama copiilor lui Zebedei a înțeles că împărăția este viitoare atunci când L-a rugat pe Domnul nostru să le dea celor doi fii ai ei să șadă, "unul la dreapta și celălalt la stânga", în împărăția Sa. Matei 20:20, 21.

Din nou, împărăția era încă viitoare când Domnul nostru a mâncat ultimul Paște cu cei doisprezece. El le-a spus: "Vă spun că nu voi bea din rodul viței de vie, până nu va veni Împărăția lui Dumnezeu. Luca 22:18.

Dar a înființat Hristos împărăția înainte de înălțarea Sa la cer? Chiar înainte de înălțarea Sa, ucenicii au întrebat: "Doamne, vei restaura în acest timp împărăția lui Israel?". Nu a fost înființată atunci.

Când Iacov și-a scris epistola, împărăția nemuritoare era încă o chestiune de promisiune. El spune: "Ascultați, iubiții mei frați, oare nu i-a ales Dumnezeu pe săracii acestei lumi, bogați în credință, și moștenitori ai împărăției pe care a făgăduit-o celor care îl iubesc?". Iacov 2:5.

Atât Isus, cât și Pavel asociază împărăția cu a doua venire. Isus se adresează celor care așteaptă venirea și împărăția sa, astfel: "Să vă încingeți coapsele și să vă aprindeți luminile; și voi înșivă să vă asemănați cu bărbații care așteaptă pe stăpânul lor, când se va întoarce de la nuntă, pentru ca, atunci când vine și bate la ușă, să-i deschidă îndată". Luca 12:35, 36.În acest sens, el își mângâie poporul cu aceste cuvinte prețioase: "Nu te teme, turmă mică, căci Tatăl vostru a binevoit să vă dea împărăția." Versetul 32. Pavel îl însărcinează în mod solemn pe Timotei: "Te însărcinez, așadar, înaintea lui Dumnezeu și a Domnului Isus Hristos, care va judeca pe cei vii și pe cei morți la arătarea și în împărăția Sa". 2 Timotei 4:1.Apostolul mai afirmă că "prin multe necazuri trebuie să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu". Faptele Apostolilor 14:22. Această adresare a fost făcută celor care erau deja creștini, dar care nu se aflau încă în împărăție. Împărăția nemuritoare este răsplata care va fi dată tuturor celor care mărșăluiesc cu îndrăzneală prin necazurile de aici.Și din nou spune: "Carnea și

sângele nu pot moșteni împărăția lui Dumnezeu". 1 Corinteni 15:50. Acest lucru rezolvă problema că există o împărăție de care sfinții nu se vor bucura până când nu se vor îmbrăca în nemurire sau până când nu vor intra în starea de nemurire, despre care apostolul spune, în versetul 52, că este "la ultima trâmbiță".

Expoziția în miniatură a împărăției lui Dumnezeu de la transfigurare este menită să arate natura împărăției și când va fi instaurată. "Căci Fiul Omului va veni în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele sale. Adevărat vă spun că sunt unii care stau aici, care nu vor gusta moartea, până nu vor vedea pe Fiul Omului venind în Împărăția Sa." Matei 16:27, 28. "Până când vor vedea Împărăția lui Dumnezeu." Luca 9:27.

Această promisiune s-a împlinit în scurt timp pe munte. "După șase zile, Isus i-a luat pe Petru, pe Iacov și pe Ioan, fratele său, și i-a dus deoparte, pe un munte înalt, și s-a transfigurat înaintea lor; și fața Lui strălucea ca soarele, iar hainele Lui erau albe ca lumina. Și iată că li s-au arătat Moise și Ilie care vorbeau cu El.Atunci Petru a luat cuvântul și a zis lui Isus: "Doamne, este bine pentru noi să fim aici. Dacă voiești, să facem aici trei corturi: unul pentru Tine, unul pentru Moise și unul pentru Ilie. Pe când vorbea El încă, iată că un nor strălucitor i-a umbrit; și iată că din nor a ieșit un glas care zicea: "Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care am binevoit; ascultați-L!". Matei 17:1-5. Observați următoarele puncte:

1. Iisus Hristos a apărut acolo în slava Sa personală. Fața Lui strălucea ca soarele, iar hainele Lui erau albe ca lumina.

2. Gloria Tatălui era acolo. Era un "nor luminos" al slavei divine, din care ieșea vocea Tatălui.

3. Moise și Ilie au apărut: unul, reprezentantul sfinților care vor fi înviați la venirea lui Hristos și îmbrăcați în glorie; celălalt, Ilie, reprezentantul celor care vor fi în viață și vor fi schimbați la arătarea lui Hristos.

4. Folosirea de către apostoli a scenei. Petru a fost unul dintre martori; și, având în vedere importanța împărăției lui Hristos, el, în cea de-a doua epistolă, a dat credincioșilor din toate timpurile viitoare instrucțiuni despre cum își pot asigura o intrare abundentă "în împărăția veșnică a Domnului nostru Isus Hristos". "Căci noi nu am urmat fabulații concepute cu viclenie când v-am făcut cunoscută puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, ci am fost martori oculari ai măreției Sale".Acest lucru, spune el, s-a întâmplat "când eram cu el pe muntele sfânt". 2 Petru 1:16-18. Această scenă a fost o demonstrație a celei de-a doua veniri personale și glorioase a lui Hristos și arată că împărăția va fi nemuritoare atunci când va fi instaurată și că va fi instaurată în perioada celei de-a doua veniri și a învierii celor drepți.

ÎMPĂRĂȚIA HARULUI

De asemenea, va părea evident că, în multe cazuri, cuvântul "împărăție" se aplică la mijloacele harului și nu poate avea nicio referire la împărăția viitoare. Cuvântul este folosit astfel în multe dintre parabolele Domnului nostru.

Parabola grâului și a neghinei se aplică la starea actuală imperfectă, când păcătoșii se pot bucura de mijloacele harului, și nu la starea viitoare de glorie. Acest lucru este evident. Dar semănatul menționat în această parabolă nu a început la prima venire a Fiului lui Dumnezeu. Copiii împărăției și copiii celui rău au apărut amândoi cu mult înainte ca Isus să moară pentru păcătoși.Abel și Cain reprezentau cele două clase. În întreaga perioadă de la vremea acestor fii ai lui Adam până la încheierea zilei harului, această parabolă are o aplicație clară și puternică.

În această pildă, cuvântul împărăție este folosit de patru ori. O dată se referă la pământ, care va fi teritoriul împărăției nemuritoare, și o dată are o referire distinctă la viitoarea împărăție a gloriei, atunci când va fi pe deplin stabilită pe pământ. Cuvântul împărăție se poate referi atât la mijloacele de har necesare pentru a-i pregăti pe oameni pentru viața viitoare, cât și la viața viitoare în sine.Fără îndoială, în această parabolă sunt prezentate atât împărăția harului, cât și împărăția gloriei. Ele sunt foarte apropiate între ele, împărăția harului ajungând foarte aproape de împărăția gloriei și fiind pregătitoare pentru a se bucura de ea.

Parabola grăuntelui de muștar ilustrează în mod convingător împărăția harului, care la început îi cuprinde doar pe primii noștri părinți imediat după cădere, iar în cele din urmă, în rezultatele sale mărețe, îi cuprinde pe toți cei răscumpărați din toate timpurile și din toate țările."Împărăția cerurilor se aseamănă cu un grăunte de muștar, pe care l-a luat un om și l-a semănat pe câmpul său; acesta este într-adevăr cea mai mică dintre toate semințele, dar, când a crescut, este cel mai mare dintre ierburi și devine un copac, astfel încât păsările cerului vin și se adăpostesc în ramurile lui." Matei 13:31, 32.

Parabola cu drojdia ascunsă în trei măsuri de făină ilustrează lucrarea harului în inima credinciosului. "Împărăția cerurilor se aseamănă cu drojdia pe care o femeie a luat-o și a ascuns-o în trei măsuri de făină, până ce totul a fost dospit". Matei 13:33. Această pildă învață sfințirea întreagă a minții și a inimii față de Dumnezeu. Apostolul exprimă acest sentiment atunci când spune: "Și înșuși Dumnezeul păcii să vă sfințească pe deplin; și mă rog ca tot duhul vostru, și sufletul, și trupul, să fie păstrat fără vină până la venirea Domnului nostru Isus Hristos." 1 Tesaloniceni 5:23.

Parabolele despre comoara ascunsă în câmp și despre perla de mare preț ne învață valoarea mântuirii prin Isus Hristos și sacrificiile care trebuie făcute cu

bucurie pentru a o obține. "Iarăși, împărăția cerurilor se aseamănă cu o comoară ascunsă într-un câmp; pe care, când o găsește, omul o ascunde și, de bucurie, se duce și vinde tot ce are și cumpără acel câmp.Din nou, Împărăția Cerurilor se aseamănă cu un negustor care caută perle frumoase și care, după ce a găsit o perlă de mare preț, s-a dus, a vândut tot ce avea și a cumpărat-o." Matei 13:44-46.

Parabola plasei care a adunat pești buni și pești răi arată că, deși atât oamenii buni, cât și cei răi pot fi adunați în biserică, separarea finală va arăta adevăratul caracter al fiecăruia. "Din nou, împărăția cerurilor se aseamănă cu o plasă care a fost aruncată în mare și care a adunat pești de toate felurile; când a fost plină, au tras-o la mal, s-au așezat și au adunat pe cei buni în vase, dar pe cei răi i-au aruncat.La fel va fi și la sfârșitul lumii. Îngerii vor ieși, vor despărți pe cei răi dintre cei drepți și îi vor arunca în cuptorul de foc. Va fi jale și scrâșnire de dinți." Matei 13:47-50.

În Matei 25, Împărăția Cerurilor este comparată cu o căsătorie orientală. Această parabolă ilustrează acțiunea bisericii chiar înainte, și nu după a doua venire. "Atunci împărăția Cerurilor va fi asemănată cu zece fecioare care și-au luat lămpile și au ieșit în întâmpinarea mirelui". În acest sens, Domnul nostru indică o perioadă specifică, în care lucrarea harului divin asupra minților și inimilor credincioșilor le va oferi o experiență care va fi asemănată cu o nuntă orientală.

Lupta mentală pentru a ne despărți de puterile întunericului și pentru a primi prin credință binecuvântările împărăției harului este descrisă astfel de Domnul nostru: "Și din zilele lui Ioan Botezătorul și până acum, împărăția cerurilor suferă violență și cei violenți o iau cu forța". Matei 11:12. Vezi Luca 16:16.

Apostolul vorbește astfel despre binecuvântările împărăției harului: "Căci împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci dreptate, pace și bucurie în Duhul Sfânt". Romani 14:17. Legătura arată că Pavel aplică cuvântul "împărăție" la dispensația actuală, și nu la perioada viitoare de răsplată.

ÎMPĂRĂȚIA ESTE LA ÎNDEMÂNĂ (APROAPE)

Ioan Botezătorul a venit să propovăduiască în pustiul Iudeii și să spună: "Pocăiți-vă, căci Împărăția Cerurilor este aproape". Matei 3:1, 2. "După ce Ioan a fost pus în temniță, Isus a venit în Galileea, propovăduind Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și zicând: "Timpul s-a împlinit și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie." Marcu 1:14, 15.Când Isus i-a trimis pe cei doisprezece la oile pierdute ale casei lui Israel, le-a spus: "Și, mergând, propovăduiți, zicând: "Împărăția cerurilor este aproape"." Matei 10:5-7.

Am ajuns acum la un punct foarte important în discuția acestui subiect. Mulți ne vor întâmpina aici cu părerea populară potrivit căreia împărăția a fost instaurată în momentul primei veniri. Ei vor folosi fraza: "Împărăția cerurilor este aproape", exprimată de Ioan, Isus și cei doisprezece, cu forță asupra minții celor care nu studiază subiectul în toate aspectele sale.Dar, după cum am arătat, în nici un sens al cuvântului, împărăția nu a fost instaurată în momentul primei apariții a lui Hristos. Cuvintele "împărăția cerurilor" și "împărăția lui Dumnezeu" nu au decât două semnificații: în primul rând, planul de salvare a oamenilor prin har; și în al doilea rând, condiția și răsplata viitoare a celor salvați. Planul de mântuire, sau împărăția harului, a fost instituit imediat după cădere; iar răsplata celor salvați, sau împărăția gloriei, este viitoare.

Cuvântul grecesc tradus prin "la îndemână", așa cum este folosit de Isus, Ioan și cei doisprezece, este engizo și este definit de Greenfield după cum urmează: "A se apropia, apropie-te. Prin metonimie, a fi la îndemână, a fi iminent. Matei 3:2; 4:17; 10:7; Luca 10:9, 11; Marcu 1:15." Împărăția nemuritoare nu era la îndemână, conform acestei definiții sau sensului evident al expresiei, ca în zilele lui Ioan și ale lui Isus. De fapt, Pavel a avertizat biserica din Tesalonic împotriva ideii că ziua lui Hristos - ziua în care va distruge împărățiile pământești și va stabili împărăția nemuritoare - era chiar atunci aproape."Să nu vă clătinați curând în minte", spune apostolul, "să nu vă tulburați, nici prin duh, nici prin cuvânt, nici prin scrisoare de la noi, ca și cum ziua lui Hristos este aproape". 2 Tesaloniceni 2:2.

Cuvântul grecesc tradus în acest text prin "la îndemână" este enistemi și înseamnă, conform lui Greenfield, "A pune în, sau peste; a sta aproape, a fi la îndemână, a se apropia. 2 Tesaloniceni 2:2". În legătură cu subiectul împărăției, nu există cu adevărat nicio diferență în semnificația acestor două cuvinte grecești. Dar, îl contrazice Pavel pe Ioan, pe Isus și pe cei doisprezece? Cu siguranță că nu.

Atunci ce au vrut să spună Ioan și Isus când au proclamat că Împărăția Cerurilor este aproape? Nu că împărăția harului urma să fie instaurată în curând. Nu; aceasta fusese instituită cu mai bine de patru mii de ani înainte de acea proclamare. Și nici nu au îndemnat la pocăință imediată pe motiv că împărăția cerurilor era aproape în sensul de a fi următoarea împărăție universală! Din acest punct de vedere, anunțul lor fervent ar părea să-și piardă forța.Dar proclamația lor se referea direct la minunatele manifestări ale puterii și harului divin care urmau imediat, în timpul lucrării de confirmare a legământului, Daniel 9:27; mai întâi, de către Hristos, timp de trei ani și jumătate, și de către apostoli, Evrei 2:3, aceeași perioadă de timp. Ioan aștepta cu nerăbdare slujba lui Isus, care a fost aprobată de Dumnezeu "prin minunile, miracolele și semnele pe care Dumnezeu le-a făcut prin el", Fapte 2:22, și a proclamat că împărăția cerurilor este aproape.Isus a așteptat cu nerăbdare

propria sa slujbă, precum și pe cea a apostolilor, care "au ieșit și au propovăduit pretutindeni, Domnul lucrând împreună cu ei și confirmând cuvântul prin semne", Marcu 16:20, și au proclamat că Împărăția Cerurilor este aproape.

Acest punct de vedere asupra subiectului este susținut de însărcinarea dată de Domnul nostru celor șaptezeci: "Mergeți pe căile voastre. Iată, Eu vă trimit ca pe niște miei în mijlocul lupilor". "Și în orice cetate veți intra și vă vor primi, mâncați ceea ce vi se pune înainte. Și vindecați pe cei bolnavi care sunt în ea și spuneți-le: Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi." Luca 10:3, 8, 9. Împărăția lui Dumnezeu, în această privință, nu poate însemna nimic mai mult și nimic mai puțin decât manifestarea puterii și a harului divin.

Și cu aceasta sunt de acord cuvintele lui Hristos adresate vrednicului scrib. "Și văzând Iisus că a răspuns cu discreție, i-a zis: "Nu ești departe de împărăția lui Dumnezeu". Marcu 12:34. Acest scrib era sănătos în ceea ce privește principiile fundamentale ale guvernării lui Dumnezeu. El trebuia doar să-L cunoască pe Hristos și puterea marii Sale mântuiri, pentru a se bucura de toate privilegiile și binecuvântările împărăției harului.

Înșelăciunea a fost lucrarea lui Satana încă de când a înșelat-o cu succes pe Eva. El i-a determinat pe evrei să aștepte în Mesia un monarh conducător, în loc de învățătorul blând și smerit și, în cele din urmă, jertfa pentru păcătoși.Fariseii au presupus că împărăția lui Israel va fi stabilită atunci cu ajutorul unor spectacole exterioare. "Și când a fost întrebat de farisei când va veni împărăția lui Dumnezeu, le-a răspuns și le-a zis: "Împărăția lui Dumnezeu nu vine prin observare; nici nu se va spune: Iată aici, sau iată acolo, căci, iată, împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru", Luca 17:20, 21.Dar era împărăția în interiorul fariseilor necredincioși? Citirea marginală - "printre voi" - ajută la rezolvarea cazului. Ce era atunci printre ei? Hristos tocmai curățase zece leproși care se arătaseră preoților, iar unul dintre ei s-a întors să dea slavă lui Dumnezeu. În mijlocul lor se aflau minunatele manifestări ale puterii și harului divin în miracolele lui Hristos; de aceea le-a spus fariseilor: "Împărăția lui Dumnezeu este printre voi".

În momentul celei de-a doua veniri și al instaurării împărăției veșnice, oamenii vor fi, fără îndoială, la fel de înșelați în ceea ce privește natura venirii și a împărăției lui Hristos, cum au fost evreii în ceea ce privește misiunea sa la prima sa venire. Atunci el a venit ca învățător umil al poporului, încheindu-și misiunea prin faptul că s-a dat pe sine însuși ca jertfă pentru păcătoși. Evreii l-au respins pe Isus pentru că nu a corespuns așteptărilor lor deșarte.Satana i-a determinat să aștepte venirea lui Mesia cu spectacol și grandoare exterioară, când el trebuia să vină în umilință. Și acum, când va apărea a doua oară pe norii cerului cu putere și mare slavă, Satana a pregătit oamenilor amăgirea că Hristos vine la moarte, la convertire sau la revărsarea Duhului lui Dumnezeu. Isus anticipează ereziile din vremea noastră și spune:"Vor veni zile când veți dori să

vedeți una din zilele Fiului omului și nu o veți vedea. Și vă vor zice: Vedeți aici; sau, vedeți acolo; nu mergeți după ei, nici nu-i urmați.Căci precum fulgerul, care luminează dintr-o parte a cerului, strălucește în cealaltă parte a cerului, așa va fi și Fiul omului în ziua lui". Luca 17:22-24.

Dar pentru a intra în împărăția gloriei, trebuie să fim mai întâi în împărăția harului, împărtășind toate privilegiile și binecuvântările sale. Credinciosul Ioan dă mărturie: "Eu, Ioan, care sunt fratele vostru și tovarășul vostru în necazuri, în împărăția și în răbdarea lui Isus Hristos, am fost în insula numită Patmos, pentru cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia lui Isus Hristos". Apocalipsa 1:9. Ioan se afla în împărăția harului.

Pavel în Coloseni conturează adevărata experiență creștină într-un stil minunat de bogat și plin.El expune schimbarea necesară pentru a fi apt din punct de vedere moral pentru a fi părtaș la moștenirea veșnică, în cuvinte care ar trebui să stârnească sufletul și să-și croiască drum spre fiecare inimă creștină.

"De aceea și noi, din ziua în care am auzit-o, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să dorim să fiți umpluți de cunoștința voii Lui în toată înțelepciunea și înțelegerea spirituală, ca să umblați în mod vrednic de Domnul spre toată plăcerea, fiind roditori în orice lucrare bună și sporind în cunoașterea lui Dumnezeu; întăriți cu toată puterea, după slava puterii Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare cu bucurie; dând mulțumiri Tatălui, care ne-a făcut potriviți pentru a fi părtași la moștenirea sfinților în lumină:care ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a transferat în împărăția Fiului Său cel iubit: În care avem răscumpărarea prin sângele Său, adică iertarea păcatelor." Coloseni 1:9-14.

Apostolul prezintă aici convertirea reală. În comparație cu aceasta, majoritatea experiențelor vor fi considerate false. Adevărata convertire nu este întotdeauna lucrarea unei zile sau a unui an. Este, însă, întotdeauna o lucrare care merge înainte, care se lărgește și se adâncește pe măsură ce progresează. Cei care sunt cu adevărat convertiți sunt eliberați de puterile întunericului și sunt transferați în împărăția harului.În Hristos, ei au o răscumpărare morală, "iertarea păcatelor". Acest pasaj nu se referă la răscumpărarea fizică la învierea celor drepți. Cuvintele sale de un interes emoționant descriu pregătirea necesară pentru a moșteni împărăția veșnică a lui Dumnezeu.

PRELEGEREA A OPTA

JUDECATA

TEXT: Am privit până când tronurile au fost aruncate jos și a șezut Bătrânul zilelor, a cărui haină era albă ca zăpada și părul capului său ca lâna curată; scaunul său de domnie era ca o flacără de foc și roțile sale erau ca focul aprins. Un izvor de foc ieșea și se revărsa din fața Lui; mii de mii Îi slujeau și zece mii de

ori zece mii stăteau în picioare înaintea Lui; judecata a fost stabilită și cărțile au fost deschise.

Am avut vedenii în timpul nopții și iată că unul ca Fiul Omului a venit cu norii cerului, a venit la Cel Bătrân de zile și L-au adus înaintea Lui. I s-a dat stăpânire, slavă și împărăție, pentru ca toate popoarele, neamurile și limbile să-I slujească; stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, care nu va trece, și împărăția Lui este una care nu va fi nimicită.Daniel 7:9, 10, 13, 14.

Avem în această scriptură o descriere foarte impresionantă a Judecății. Bătrânul zilelor Îl reprezintă pe Dumnezeu, Tatăl. Unul ca Fiul Omului, care vine la Bătrânul zilelor, este Domnul nostru Iisus Hristos. Cei care stau în prezența Lui, fie pentru a sluji, fie pentru a aștepta, nu sunt oameni, ci îngeri. Comparați Daniel 7:10 cu Apocalipsa 5:11.Daniel descrie deschiderea Judecății celor drepți, care are loc în ceruri înainte de revenirea Domnului în această lume pentru a-i învia din morți.Tatăl prezidează ca judecător. Îngerii lui Dumnezeu sunt prezenți ca slujitori și martori. La acest tribunal, Fiul Omului se prezintă pentru a primi stăpânirea lumii. Aici este încoronat Rege al regilor și Domn al domnilor, titlu cu care vine apoi pe pământ. Apocalipsa 19:11-16. Dar oamenii nu sunt prezenți pentru a asista la această parte a judecății și nici pentru a vedea încoronarea lui Hristos. Această mare adunare este alcătuită din Tatăl, Fiul și sfinții îngeri.

Tronurile menționate în text nu sunt cele ale guvernelor pământești, ci tronurile de judecată. Cele mai bune autorități dau cuvintelor "aruncat jos" sensul opus. Ele le traduc prin "așezate" sau "stabilite". Astfel, Adam Clarke spune: "Tronurile au fost doborâte, ar putea fi tradus ridicate; la fel și Vulgata, *positi sunt*, și toate versiunile".Dr. Hales, în lucrarea sa "Cronologia sacră", vol.II, p.105, redă Daniel 7:9, astfel: "Am privit până când tronurile au fost ridicate și Bătrânul zilelor a șezut", etc.Versiunea Douay spune: "au fost plasate"; la fel și Bernard, Boothroyd și Wintle în Cottage Bible. Matthew Henry, în Expunerea sa, redă "așezat". Despre cuvântul original ebraic, Gesenius, în Lexiconul său, spune: R'mah, (1) A lansa, a arunca, Daniel 3:20, 21, 24; 6:17.(2) A pune, a așeza, de exemplu, tronuri. Daniel 7:9; comparați Apocalipsa 4:2." Termenul folosit de Septuaginta este thronos histemi, care, redat literal, conform lui Liddell și Scott, ar fi: "tronurile au fost așezate". Ar putea fi date și alte autorități.

Scena judecății cuprinde stabilirea tronurilor și așezarea în Judecată a marelui Dumnezeu, în mijlocul strălucirii acelei glorii, slab reprezentată prin foc și flacără, înconjurată de oștiri angelice; în al doilea rând, deschiderea registrelor vieții oamenilor, din care aceștia urmează să fie judecați; iar Fiul Omului se apropie de Bătrânul zilelor, însoțit de mulțimi de îngeri, reprezentați aici de norii cerului, pentru a primi domnia, gloria și împărăția.Această scenă nu reprezintă a doua apariție a lui Hristos în această lume, cu excepția cazului în care se poate demonstra că Bătrânul zilelor este aici.

Odată cu aceste observații despre caracterul judecății, vom atrage pe scurt atenția asupra lanțului profetic din acest capitol, care arată timpul nostru în istoria guvernelor pământești și apropierea comparativă a judecății. Dar, pentru a face această porțiune a profeției simbolice mai clară și mai puternică pentru cititor, vom ilustra mai întâi:

Să presupunem că vă deplasați pe un drum pe care nu îl cunoașteți. Întrebați un străin - acesta vă spune că drumul duce spre un oraș glorios, plin de toate bunătățile, guvernat de cel mai drăguț, blând și binevoitor prinț pe care l-a văzut vreodată lumea; că în acel oraș nu există nici boală, nici tristețe, nici durere, nici moarte. Apoi, el continuă să-ți spună ce te poți aștepta să întâlnești pe drum, prin care să știi că ți-a spus adevărul și care va marca progresul pe care l-ai făcut.În primul rând, îți spune că, după ce îl vei părăsi și vei călători o vreme, vei ajunge la un monument care poate fi văzut de la mare distanță; în vârful lui vei vedea un leu cu aripi de vultur. La o distanță mai mare, veți ajunge la un alt monument, având pe el un urs, cu trei coaste în gură. Trecând mai departe, veți ajunge în cele din urmă la un monument, pe vârful căruia veți vedea un leopard, având patru aripi de pasăre și patru capete.După aceea, veți ajunge la un al patrulea, pe care se află o fiară cumplită și îngrozitoare, cu dinți mari de fier și zece coarne. Și, în sfârșit, veți ajunge într-un alt loc, unde veți vedea aceeași fiară, cu această deosebire: trei dintre primele sale coarne au fost smulse, iar în locul lor a ieșit un corn deosebit, având ochi ca ochii unui om și o gură. Următorul lucru pe care îl veți căuta, după ce veți trece de ultimul semn menționat, este cetatea.

Cu aceste indicații vă începeți călătoria. Ce căutați mai întâi? Leul. În cele din urmă îl vezi. Asta îți inspiră o oarecare încredere în cunoștințele și adevărul persoanei care te-a îndrumat. După ce ați trecut de acest semn, următorul lucru pe care vă așteptați să-l vedeți, așa cum este marcat în indicații, este ursul. În cele din urmă, îl vedeți. Iată, spuneți voi, al doilea semn pe care mi l-a dat. Trebuie să fi fost perfect familiarizat cu acest drum și mi-a spus adevărul.Credința ta crește pe măsură ce mergi mai departe. Ce vei căuta în continuare? Nu orașul, cu siguranță. Nu; căutați leopardul. Ei bine, în curând îl zărești în depărtare. Uite-l! strigi; acum știu că mi-a spus adevărul și că va ieși exact cum a spus. Următorul lucru pe care îl cauți este orașul? Nu; căutați bestia aceea teribilă cu zece coarne. Treci pe lângă ea și spui în timp ce treci: Cât de exact a descris totul omul care m-a îndrumat.Acum credința voastră este atât de confirmată încât aproape că vedeți cetatea; dar, spuneți voi, mai este un semn care trebuie să treacă, și anume cornul cu ochi; apoi urmează cetatea. Acum speranța este mare, iar ochii tăi neliniștiți privesc cu un interes intens ultimul semn. Acesta se ivește la vedere, iar tu exclami extaziat: Iată-l! Orice îndoială este acum înlăturată. Nu mai căutați niciun semn.Ochii tăi doritori sunt ațintiți spre următorul oraș glorios și, probabil, niciun om, oricât de înțelept s-ar crede, nu te-ar putea face să discreditezi ceea ce ți-a spus directorul tău. Orașul -

orașul - este fixat în ochii tăi, iar tu mergi mai departe, grăbindu-te să te odihnești.

Acum, dacă aflăm, în urma unei examinări, că toate evenimentele sau semnele pe care Dumnezeu ni le-a dat, care urmau să preceadă ziua judecății și instaurarea împărăției Sale veșnice, au avut loc sau au ajuns la vedere, ce trebuie să căutăm în continuare? Judecata din ziua cea mare! Răsplata glorioasă a celor drepți! Cetatea marelui Rege! Să examinăm, așadar, capitolul din fața noastră.

Versetele 1-3: "În primul an al lui Belșațar, împăratul Babilonului, Daniel a avut un vis și viziuni de cap pe patul său; apoi a scris visul și a povestit suma lucrurilor. Daniel a vorbit și a zis: "Am văzut în vedenia mea de noapte și iată că cele patru vânturi [care denotă agitația] din ceruri se luptau pe marea cea mare [apele care denotă oamenii; vezi Apocalipsa 17:15] și patru fiare mari se ridicau din mare, diferite una de alta."

Aceste patru fiare sunt explicate de înger ca fiind patru regi. Versetul 17. În versetul 23, se spune că sunt patru regate, ceea ce arată că, în aceste viziuni, cuvântul rege înseamnă regat.

Versetul 4: "Cel dintâi era ca un leu și avea aripi de vultur; am privit până când i s-au smuls aripile și a fost ridicat de pe pământ și a fost făcut să stea în picioare ca un om și i s-a dat o inimă de om."

Babilonul, așa cum este descris în această viziune, este reprezentat aici în mod adecvat de un leu, regele animalelor, ceea ce denotă gloria acestui regat și corespunde cu capul de aur din capitolul 2. Aripile vulturului reprezintă rapiditatea cuceririlor sale și mândria înălțătoare a monarhilor săi. "Căci iată, Eu ridic pe caldeeni, [Babilon]... vor zbura ca vulturul care se grăbește să mănânce". Habacuc 1:6-8.Smulgerea aripilor sale se poate referi la umilirea mândrului monarh al Babilonului, capitolul 4:31-37, sau la lașitatea lui Belșațar, care, în loc să-și alunge dușmanii ca un leu, s-a închis în cetate, ospătându-se și bând cu domnii săi, până când a fost ucis, iar regatul a fost predat mezilor și perșilor.

Versetul 5: "Și iată o altă fiară, o a doua, asemănătoare ursului, care s-a ridicat pe o parte [reprezentând două linii de regi, una mult mai lungă decât cealaltă], și avea trei coaste în gura ei, între dinții ei; și i-au spus astfel: "Ridică-te, devorează multă carne."

Ursul corespunde cu pieptul și brațele de argint ale imaginii și reprezintă regatul Medo-Persan, care a succedat Babilonului. Acesta este în mod clar regatul descris aici. Acesta s-a remarcat prin cruzime și sete de sânge. "Cele trei coaste din gura acestui urs, simbolizează în mod evident cele trei mari puteri cucerite de regatul Medo-Persan, și anume: Babilonul, Lidia și Egiptul."A se vedea Istoria antică a lui Rollin. A supus multe și populate regate. Ahasuerus,

sau Artaxerxes, a domnit peste o sută douăzeci și șapte de provincii. Vezi Estera 1:1.

Versetul 6: "După aceea am privit, și iată o altă fiară, ca un leopard, care avea pe spate patru aripi de pasăre; fiara avea patru capete, și i s-a dat stăpânire.

Leopardul corespunde cu laturile de aramă din imaginea din capitolul 2 și ilustrează Grecia. Cele patru aripi denotă rapiditatea cuceririlor sale sub Alexandru. Cele patru capete reprezintă împărțirea sa în patru părți, după ce Alexandru a murit și posteritatea sa a fost ucisă.

Versetele 7, 8: "După aceea am avut viziuni în timpul nopții și iată o a patra fiară, înfricoșătoare și groaznică și foarte puternică; avea dinți mari de fier; devora și sfărâma și călca cu picioarele rămășițele; și era diferită de toate fiarele de dinaintea ei; și avea zece coarne.M-am uitat la coarne și iată că a răsărit între ele un alt corn mic, înaintea căruia erau trei dintre primele coarne smulse din rădăcini; și iată că în acest corn erau niște ochi ca niște ochi de om și o gură care vorbea lucruri mari.

Cea de-a patra fiară corespunde picioarelor de fier din imaginea din capitolul 2 și reprezintă regatul roman. Cele zece coarne ale fiarei corespund cu cele zece degete de la picioare ale imaginii și reprezintă cele zece regate în care a fost împărțit imperiul roman de vest. Dar aceste versete vor fi examinate în mod special atunci când vom ajunge la explicația îngerului. De asemenea, vom trece peste cuvintele textului din versetele 9, 10, 13 și 14, pe care le-am remarcat.

Versetul 11: "Am privit, deci, din cauza glasului cuvintelor mari pe care le rostea cornul; am privit până când fiara a fost ucisă și trupul ei a fost distrus și dat flăcării arzătoare."

Nu se spune nimic despre înlăturarea stăpânirii acestei fiare, așa cum se spune despre celelalte. Celelalte și-au pierdut stăpânirea după un timp; dar supușii lor au supraviețuit și au fost transferați la guvernele care le-au urmat; dar însuși trupul (supușii) celei de-a patra împărății este distrus și dat flăcării arzătoare.

Versetul 12: "În ceea ce privește celelalte fiare, li s-a luat stăpânirea, dar viața lor a fost prelungită pentru o vreme și un timp."

Babilonul, Media și Persia și Grecia au pierdut succesiv dominația; dar viața națiunilor respective s-a prelungit, fiind înglobate în guvernele care le-au urmat.

Versetele 15-18: "Eu, Daniel, am fost mâhnit în duhul meu în mijlocul trupului meu, și viziunile capului meu mă tulburau. M-am apropiat de unul

dintre cei ce stăteau de față și l-am întrebat adevărul despre toate acestea. Și el mi-a spus și mi-a făcut cunoscută interpretarea lucrurilor. Aceste fiare mari, care sunt patru, sunt patru împărați, care se vor ridica de pe pământ. Dar sfinții Celui Preaînalt vor lua împărăția și vor stăpâni împărăția pentru totdeauna, în vecii vecilor."

Notează asta: Patru fiare au fost prezentate profetului, care reprezintă patru monarhi universali, nici mai mult, nici mai puțin. Cea de-a patra "fiară a fost ucisă și trupul ei a fost distrus și dat flăcării arzătoare". Aceasta denotă distrugerea tuturor celor răi în viață. În continuare, sfinții Celui Preaînalt iau împărăția și stăpânesc împărăția, nu numai pentru o mie de ani, ci pentru totdeauna, chiar pentru totdeauna și în vecii vecilor.

Versetele 19-25: "Atunci am vrut să știu adevărul despre a patra fiară, care era diferită de toate celelalte, extrem de înfricoșătoare, cu dinții de fier și unghiile de aramă, care devora, rupea în bucăți și călca cu picioarele cele rămase; și despre cele zece coarne care erau în capul ei, și despre cealaltă fiară care s-a ridicat și în fața căreia au căzut trei; și despre cornul acela care avea ochi și o gură care vorbea lucruri foarte mari, a cărui privire era mai tare decât a celorlalți.Am privit, și cornul acela a făcut război cu sfinții și a biruit împotriva lor, până când a venit Bătrânul zilelor și s-a dat judecata sfinților Celui Preaînalt, și a venit vremea ca sfinții să stăpânească împărăția. Astfel a zis: "Fiara a patra va fi a patra împărăție pe pământ, care se va deosebi de toate împărățiile, va devora tot pământul, îl va călca în picioare și-l va sfărâma.Cele zece coarne din această împărăție sunt zece împărați care se vor ridica; și după ei se va ridica un altul, care va fi diferit de cel dintâi, și va supune trei împărați. Și el va rosti cuvinte mari împotriva Celui Preaînalt, va obosi pe sfinții Celui Preaînalt și se va gândi să schimbe vremurile și legile; și vor fi dați în mâna lui până la o vreme, și vremuri, și până la împărțirea timpului."

Aceste versete necesită comentarii mai ample. Punctele care trebuie observate sunt:

1. A patra fiară sau a patra împărăție. Niciun regat care a existat pe pământ nu îi va răspunde, cu excepția regatului roman. Aceasta a fost cu adevărat diferită de toate regatele, mai ales în ceea ce privește formele sale de guvernare, care nu au fost mai puțin de șapte, fiind, în momente diferite, republicană, consulară, tribună, decemvirat, dictatorială, imperială și regală. În cele din urmă a fost împărțit în Imperiul de Est și cel de Vest, Roma propriu-zisă fiind în Imperiul de Vest.

2. Cele zece coarne. Între anii 356 și 483 d.Hr., imperiul roman a fost împărțit în zece regate, după cum s-a observat în observațiile la capitolul 2. Astfel, cele zece coarne sunt zece regi (regate) care s-au ridicat din acest imperiu.

3. Cornul cel mic. Caracteristicile acestui corn sunt, în primul rând, că rostește cuvinte mari împotriva Celui Preaînalt și, în al doilea rând, că face război cu sfinții și îi obosește. Același caracter este descris în Apocalipsa 13:6, 7: Și și-a deschis gura ca să hulească pe Dumnezeu, ca să hulească Numele Lui, cortul Lui și pe cei ce locuiesc în ceruri. Și i-a fost dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască." Daniel spune că "a biruit împotriva lor".Pavel spune: "Ziua aceea nu va veni, dacă nu va veni mai întâi o cădere și nu se va arăta omul păcatului, fiul pierzării, care se opune și se înalță mai presus de tot ceea ce se numește Dumnezeu sau de tot ceea ce este adorat, astfel încât el, ca Dumnezeu, stă în templul lui Dumnezeu, arătându-se pe sine însuși că este Dumnezeu". Cornul mic al lui Daniel, omul păcatului al lui Pavel și fiara blasfemiatoare a lui Ioan sunt în mod clar identice.

Trebuie să recunoaștem că o astfel de putere a apărut și că este vorba de papalitate. Titlurile pe care și le-au asumat papii, de "Preasfânt Domn", și pretențiile lor de a ierta păcatul, chiar înainte de comiterea lui, dacă nu am avea altceva, stabilesc suficient caracterul blasfemiator al acestei puteri. Papa Inocențiu al III-lea scrie:"El [Hristos] a pus un singur om peste lume, pe cel pe care l-a numit vicarul Său pe pământ; și după cum lui Hristos i se pleacă orice genunchi în ceruri, pe pământ și sub pământ, tot așa și vicarului Său trebuie să i se dea ascultare și slujbă de către toți, pentru ca să fie o singură turmă și un singur păstor."

Din nou, Papa Grigore al VII-lea spune:"Numai pontiful roman este de drept universal. Numai în el se află dreptul de a face legi. Toți regii să sărute picioarele papei. Numai numele lui să fie auzit în biserici. Este singurul nume din lume. Este dreptul lui de a detrona regii. Cuvântul său nu poate fi abrogat de nimeni. Trebuie să fie abrogat doar de el însuși. El nu trebuie să fie judecat de nimeni. Biserica Romei nu a greșit niciodată și Scripturile mărturisesc că nu va greși niciodată."

Cu siguranță, iată o putere diferită de toate celelalte, suficient de mândră și de blasfemiatoare pentru a corespunde caracterului de corn mic. Se spune despre acest corn că se va gândi să schimbe vremurile și legile. Este evident că legile despre care se vorbește aici sunt legile Celui Preaînalt; pentru că lucrarea lui este de a se opune lui Dumnezeu. Schimbarea legilor omenești nu ar fi notată aici ca o caracteristică a omului păcatului; căci faptele sale distinctive sunt împotriva lui Dumnezeu și a sfinților Săi.În împlinirea acestei părți a profeției, apostazia romană a eliminat practic porunca a doua din decalog, a schimbat Sabatul celei de-a patra, din ziua a șaptea în prima zi a săptămânii, și a împărțit-o pe cea de-a zecea pentru a forma numărul de zece porunci. A se vedea Catehismul catolic.

4. Timpul în care s-a ridicat cornul cel mic, sau papalitatea. A apărut printre cele zece coarne, deci nu s-a ridicat înainte de 483, când a apărut al zecelea

corn. Trei dintre cele zece coarne au fost smulse înaintea cornului mic în urcarea sa. Prin urmare, a fost înființat chiar în punctul în care a căzut cel de-al treilea corn.

În anul 493, Herulii din Roma și din Italia au fost cuceriți de ostrogoți. În 534, vandalii, care se aflau sub influența ariană, au fost cuceriți de greci, cu scopul de a stabili supremația catolicilor. Ostrogoții, care dețineau Roma, se aflau sub conducerea unui monarh arian, care era un dușman al supremației episcopului Romei.Prin urmare, înainte ca decretul lui Iustinian (împăratul grec de la Constantinopol) să poată fi pus în aplicare, prin care îl constituise pe episcopul Romei ca șef al tuturor bisericilor, ostrogoții trebuiau să fie smulși.Această cucerire a fost realizată de armata lui Iustinian în luna martie 538; în acel moment, ostrogoții, care se retrăseseră în afara orașului și îl asediaseră la rândul lor, au ridicat asediul și s-au retras, lăsându-i pe greci în posesia orașului. Astfel, cel de-al treilea corn a fost smuls în fața papalității și, de asemenea, cu scopul expres de a stabili această putere. A se vedea Declinul și căderea Imperiului Roman de Gibbon.

Faptele răspund bine profeției. Iată scrisoarea lui Iustinian către episcopul Romei, în anul 533 d.Hr.

"Iustinian, piosul, norocosul, renumitul, triumfătorul, împăratul, consulul etc., către Ioan, Preasfințitul Arhiepiscop al orașului nostru Roma și Patriarh.Dând onoare scaunului apostolic și sfinției voastre (așa cum a fost și este întotdeauna dorința noastră), și așa cum ne stă bine, onorând binecuvântarea voastră ca părinte, am pus fără întârziere în fața sfinției voastre toate lucrurile referitoare la starea bisericii. Din moment ce întotdeauna ne-am străduit să păstrăm unitatea sfântului vostru scaun și starea sfintelor biserici ale lui Dumnezeu, care până acum a fost și va rămâne fără nici o opoziție care să intervină; de aceea ne grăbim să supunem și să unim la sfinția voastră pe toți preoții din întregul Orient.În ceea ce privește chestiunile care sunt agitate în prezent, deși sunt clare și indubitabile și, conform doctrinei scaunului vostru apostolic, susținute cu siguranță, rezolvate și decise de toți preoții, am considerat totuși că este necesar să le prezentăm în fața sfinției voastre.Nici nu lăsăm să treacă nimic din ceea ce aparține stării bisericii, oricât de evident și neîndoielnic ar fi, care este agitat, fără știrea sfinției voastre, care sunteți capul tuturor bisericilor. Căci în toate lucrurile (după cum s-a spus sau s-a hotărât) suntem prompți să sporim onoarea și autoritatea scaunului vostru".

"Autenticitatea titlului", spune domnul Croley, "primește o dovadă incontestabilă din edictele din "Novellae" ale codului Iustinian. În preambulul celei de-a 9-a se afirmă "că, așa cum Roma cea bătrână (veche) a fost fondatoarea legilor, tot așa nu trebuia pus la îndoială faptul că în ea se afla supremația pontificatului".Cel de-al 131-lea privind titlurile și privilegiile ecleziastice, cap.II, afirmă: 'Prin urmare, noi decretăm că cel mai sfânt papă al

Romei bătrâne este primul dintre toți preoții; și că cel mai binecuvântat arhiepiscop al Constantinopolului, noua Romă, va deține al doilea rang, după sfântul scaun apostolic al Romei bătrâne.'" - Croley despre Apocalipsa, pp.114,115.

Roma imperială a căzut în jurul anului 475 d. Hr. și a ajuns în mâinile barbarilor. Așa a continuat până la cucerirea Romei de către Belisarius, generalul lui Iustinian, între anii 536 și 538, când ostrogoții au lăsat-o în posesia împăratului grec, în martie 538. Astfel, calea a fost deschisă pentru ca balaurul să dea fiarei puterea sa, scaunul său și o mare autoritate. Apocalipsa 13:2.

5. Perioada de timp în care această putere urma să continue. Daniel spune: "O vreme, și vremuri, și împărțirea timpului". Ioan spune, Apocalipsa 13:5: "I s-a dat puterea să continue patruzeci și două de luni". El urma să facă război împotriva sfinților, a bisericii; iar în Apocalipsa 12:6, ni se spune că femeia, biserica, a fugit în pustiu 1260 de zile; iar în versetul al 14-lea, că a fost pentru "un timp, și timpuri, și o jumătate de timp".Iată, așadar, perioada de menținere a acestei puteri care ne este prezentată în trei forme de exprimare, ceea ce clarifică faptul că timpul, vremurile și împărțirea timpului sunt 42 de luni, sau 1260 de zile profetice, sau ani literali.

6. Sfârșitul celor 1260 de ani. Din 538, cei 1260 de ani s-ar întinde până în 1798. S-a petrecut ceva în acel an care să justifice convingerea că dominația papalității s-a încheiat în acel moment? Este un fapt istoric că, la 10 februarie 1798, Berthier, un general francez, a intrat în orașul Roma și l-a cucerit. Pe data de 15 a aceleiași luni, papa a fost luat prizonier și închis în Vatican.Guvernul papal, care continuase din timpul lui Iustinian, a fost abolit, iar Roma a primit o formă republicană de guvernare. Papa a fost dus în captivitate în Franța, unde a murit în 1799. Astfel, cel care a dus în captivitate a intrat în captivitate; cel care a ucis cu sabia a fost ucis (supus) cu sabia. Apocalipsa 13:10. Stăpânirea lui a fost răpită de război.

Versetul 26: "Dar judecata se va așeza și îi vor lua stăpânirea, ca să o mistuie și să o nimicească până la sfârșit." Vezi 2 Tesaloniceni 2:8: "Pe care Domnul îi va mistui cu duhul gurii Sale și îi va nimici cu strălucirea venirii Sale."

Se admite că papa a fost restaurat sau că a fost ales unul nou. Dar faptul că are puterea de a detrona regi și de a condamna la moarte pe sfinți acum, este negat.Înainte de a i se smulge dominația, el a detronat regi după bunul plac timp de secole și i-a redus la tăcere pe eretici prin flacără, prin tortură, prin închisoare și prin sabie. Acest lucru nu îl poate face acum și nici nu a putut să o facă din 1798. Papalitatea este obligată să tolereze protestantismul. Ascultați-l pe papa însuși pe această temă. Iată scrisoarea sa, datată septembrie 1840, la Roma:

"CARTEA ENCICLICĂ A Prea Sfințitului nostru Domn GRIGORE al XVI-lea, prin Divina Providență Papa, către toți Patriarhii, Primatele, Arhiepiscopii și Episcopii.

Venerabili frați, - Sănătate și binecuvântare apostolică. Știți bine, Venerabili Frați, cât de mari sunt nenorocirile cu care Biserica Catolică este asaltată din toate părțile în această epocă foarte dureroasă și cât de jalnic este chinuită... Într-adevăr, nu suntem noi (o, cât de rușinos) obligați să vedem cei mai vicleni dușmani ai adevărului, care umblă în lung și în lat, fără a fi pedepsiți; nu numai că atacă religia prin ridiculizare, biserica prin batjocură și pe catolici prin insulte și calomnii, ci chiar intră în orașe și comune, înființând școli de eroare și impietate, publicând în presa scrisă otrava doctrinelor lor, ascunsă cu abilitate sub bolta înșelătoare a științelor naturale și a noilor descoperiri, și chiar pătrunzând în căsuțele săracilor, călătorind prin districtele rurale și insinuându-se în cunoștință de cauză cu cei mai de jos dintre oameni și cu fermierii?Astfel, ei nu lasă nici un mijloc neatins, fie prin Biblii corupte în limba poporului, fie prin ziare pestilențiale și alte publicații asemănătoare, fie prin conversații deocheate, fie prin pretinse acte de caritate, fie, în cele din urmă, prin darul de bani, pentru a-i atrage pe oamenii ignoranți, în special pe tineri, în mrejele lor, și a-i determina să părăsească credința catolică.

Ne referim la fapte, Venerabili Frați, care nu numai că vă sunt cunoscute, dar despre care sunteți martori; chiar și voi, care, deși vă plângeți și, așa cum cere datoria voastră pastorală, nu tăceți deloc, sunteți totuși obligați să tolerați în diecezele voastre pe acești propagatori ai ereziei și infidelității menționate mai sus...Prin urmare, este ușor de înțeles starea de angoasă în care este cufundat sufletul nostru zi și noapte, atunci când, fiind însărcinați cu supravegherea întregii turme a lui Isus Hristos și cu grija tuturor bisericilor, trebuie să dăm socoteală pentru oile sale prințului divin al pastorilor.Și am considerat potrivit, Venerabili Frați, să vă reamintim prin prezenta scrisoare cauzele acelor necazuri care ne sunt comune nouă și vouă, pentru ca voi să puteți considera cu mai multă atenție cât de important este pentru biserică, ca toți preoții sfinți să se străduiască, cu un zel redobândit, cu munci unite și cu orice fel de eforturi, să respingă atacurile dușmanilor furioși ai religiei, să întoarcă armele lor, și să avertizeze și să se întărească împotriva lingușelilor subtile pe care le folosesc adesea.După cum știți, am avut grijă să facem acest lucru de fiecare dată când am avut ocazia; și nici nu vom înceta să o facem; așa cum nu ignorăm că ați făcut-o întotdeauna până acum și avem încredere că o veți face și în viitor cu și mai mult zel.... "Dat la Roma, la Sfânta Maria cea Mare, la 18 din calendele lui septembrie, din anul 1840, al zecelea din pontificatul nostru. "GRIGORE al XVI-lea, PAPĂ."

Versetul 27: "Și împărăția, stăpânirea și măreția împărăției de sub tot cerul vor fi date poporului sfinților Celui Preaînalt, a cărui împărăție este o împărăție veșnică, și toate stăpânirile îi vor sluji și i se vor supune."

Astfel, împărăția nemuritoare a Celui Preaînalt se află sub, nu deasupra întregului cer. Prin urmare, ea va cuprinde întregul pământ atunci când acesta va fi purificat prin foc și va fi făcut nou. Apocalipsa 21:5. Atunci se va împlini cuvântul rostit de Domnul prin profeții Săi: "Dar, pe cât sunt de Adevărat, tot pământul se va umple de slava Domnului". Numeri 14:21."Dar cei blânzi vor moșteni pământul și se vor desfăta în belșugul păcii. Psalmul 37:11. "Căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, precum apele acoperă marea." Isaia 11:9. "Căci pământul se va umple de cunoștința slavei Domnului, ca apele care acoperă marea." Habacuc 2:14.

Să vedem acum unde ne aflăm în lanțul profetic. Am trecut de leul Babilonului. Am trecut pe lângă ursul cu trei coaste în gură. Am trecut de semnul leopardului cu patru aripi de pasăre și patru capete. A fost văzută fiara cumplită și teribilă cu zece coarne. Am trecut pe lângă cornul cel mic care are ochi ca ochii unui om. Acesta se numără printre lucrurile numărate cu trecutul. Ce urmează? Judecata și împărăția veșnică a lui Dumnezeu.

PRELEGEREA A NOUA

TIMPUL

TEXT: Atunci am auzit un sfânt vorbind, și un alt sfânt a spus acelui sfânt care vorbea: Până când va dura viziunea despre jertfa zilnică și despre fărădelegea pustiirii, ca să dea atât sanctuarul cât și oștirea să fie călcate în picioare? Iar el mi-a răspuns: Până la două mii trei sute de zile; atunci sanctuarul va fi curățit. Daniel 8:13, 14.

Textul este important, altfel nu ar fi în Biblie. Textul poate fi înțeles; altfel, nu este o parte din revelația lui Dumnezeu pentru om. Ceea ce Dumnezeu a revelat, a conceput să fie înțeles. Este adevărat că "lucrurile secrete aparțin Domnului Dumnezeului nostru". Noi nu avem nicio treabă cu ele. "Dar lucrurile care sunt descoperite ne aparțin nouă și copiilor noștri pentru totdeauna". Deuteronomul 29:29.

Timpul este dezvăluit în Sfintele Scripturi. Timpul este important, altfel nu ar fi în Biblie. Clasificarea perioadelor profetice în categoria celor neesențiale este o insultă la adresa Dumnezeului Bibliei. Când i-a dat omului o revelație, Dumnezeul nostru milostiv a dat lucrurile esențiale și a lăsat cele neesențiale în afara cărții.

Momentul precis al celei de-a doua veniri a lui Hristos nu este dezvăluit în Biblie. Acest fapt, însă, nu răpește nimic din importanța perioadelor profetice. Ele au fost concepute pentru a servi unui scop important; și care este scopul acestui discurs.

În primul rând, vom defini pe scurt termenii utilizați în text.

1. Cei doi sfinți în conversație sunt Hristos și Gabriel.

2. Viziunea cuprinde cele trei imperii: Persia, Grecia și Roma.

3. Jertfa zilnică și fărădelegea pustiirii reprezintă Roma în formele sale păgâne și papale.

4. Sanctuarul este cel al noului legământ, sau al erei creștine, și se află în ceruri. Este sanctuarul despre care vorbește Pavel în cartea Evrei.

5. Oastea este adevăratul popor al lui Dumnezeu, care își îndreaptă închinarea către sanctuarul ceresc.

6. Atât sanctuarul, cât și oștirea sunt călcate în picioare în același sens în care oamenii Îl calcă acum în picioare pe Fiul lui Dumnezeu. Evrei 10:29.

7. Zilele sunt profetice, însemnând 2300 de ani, iar începutul și sfârșitul lor pot fi definite în mod clar.

8. Curățirea sanctuarului nu se face de necurățenia fizică, ci de păcatele poporului. Se pot învăța multe despre natura curățării sanctuarului ceresc la sfârșitul celor 2300 de zile profetice, prin modul în care sanctuarul tipic era curățat în a zecea zi a lunii a șaptea din fiecare an.

CEI DOI SFINȚI

1. Cei doi sfinți în conversație. Îngerul ales pentru a-l instrui în mod special pe Daniel, îi spune, în capitolul 10:21: "Nu este nimeni care să țină cu mine în aceste lucruri, decât Mihail, prințul tău". Iuda 9, are expresia: "Mihail, arhanghelul". Arhanghelul este șeful (conducătorul) îngerilor, așa cum arhiepiscopul este șefulepiscopilor. Dar cine este arhanghelul?Apostolul, în 1 Tesaloniceni 4:16, spune: "Domnul Însuși se va pogorî din cer cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, iar cei morți în Hristos vor învia mai întâi". Iar Ioan 5:25, dovedește că vocea Fiului lui Dumnezeu este cea care trezește morții la viață: "Morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu; și cei ce vor auzi vor trăi".Aceste texte dovedesc că Mihail este Fiul lui Dumnezeu. Prin urmare, Fiul lui Dumnezeu a fost una dintre cele două ființe cerești. Și cum nu au fost decât doi cei implicați în revelarea către Daniel a marilor fapte ale viziunii, îngerul Gabriel, menționat în capitolul 8:16; 9:21, este cealaltă ființă cerească. Cât de minunat de măreață este scena!Fiul lui Dumnezeu și îngerul Gabriel în conversație! Unul îl întreabă pe celălalt: "Cât a durat viziunea" despre Persia, Grecia și Roma? Celălalt îndreaptă răspunsul către profet: "Până la două mii trei sute de zile, apoi sanctuarul va fi curățat".

VIZIUNEA

2. Viziunea se referă la ceea ce a văzut profetul cu privire la Media și Persia, Grecia și Roma, așa cum este consemnat în capitolul al optulea din Daniel.

Versetele 1, 2: "În al treilea an al domniei regelui Belșațar, mi s-a arătat o vedenie, mie, Daniel, după cea care mi s-a arătat la început. Și am văzut într-o vedenie; și s-a întâmplat, când am văzut, că eram la Șușan, în palat, care este în provincia Elam; și am văzut într-o vedenie, și eram lângă râul Ulai." În aceste versete, termenul "o viziune" este menționat de trei ori.Referindu-se la același lucru în versetul 13, se pune întrebarea: "Cât va dura viziunea?". Fiul lui Dumnezeu, în versetul 16, îi poruncește lui Gabriel să îl facă pe Daniel "să înțeleagă viziunea". Iar Daniel spune la încheierea rugăciunii sale, în capitolul 9: "În timp ce vorbeam în rugăciune, a venit și omul Gabriel, pe care îl văzusem în vedenie". Această viziune o vom analiza acum.

Versetele 3, 4: "Mi-am ridicat ochii și am văzut, și iată că în fața râului stătea un berbec care avea două coarne; cele două coarne erau înalte, dar unul era mai înalt decât celălalt, și cel mai înalt a ieșit ultimul. Am văzut berbecul împingând spre vest, spre nord și spre sud, astfel încât nici o fiară nu putea sta înaintea lui și nici nu era vreunul care să scape din mâna lui; dar el a făcut după voia lui și a devenit mare." Simbolul berbecului este explicat în versetul 20.

"Berbecul pe care l-ai văzut, având două coarne, sunt regii Mediei și ai Persiei." Această viziune nu începe cu imperiul Babilonului, reprezentat de capul de aur din capitolul 2 și de leul din capitolul 7. Ea începe cu imperiul Mediei și al Persiei, aflat la apogeul puterii sale, dominând spre vest, spre nord și spre sud, astfel încât nicio putere nu-i putea sta în față.Cele două coarne ale berbecului denotă unirea acestor două puteri într-un singur guvern. Comparați acest lucru cu brațele imaginii metalice din capitolul 2 și cu ursul, care se ridică pe o parte, din capitolul 7.

Versetele 5-8: "Și pe când mă gândeam, iată că un țap a venit dinspre apus pe fața întregului pământ, fără să atingă pământul; și țapul avea un corn însemnat între ochi. Și a venit la berbecul care avea două coarne, pe care îl văzusem stând în picioare înaintea râului, și a alergat la el în furia puterii sale.L-am văzut apropiindu-se de berbec, s-a înfuriat împotriva lui, a lovit berbecul și i-a rupt cele două coarne; și berbecul nu mai avea putere să stea în fața lui, ci l-a aruncat la pământ și l-a călcat în picioare; și nimeni nu putea să scape berbecul din mâna lui. De aceea, țapul s-a făcut foarte mare; și, când s-a întărit, cornul cel mare a fost sfărâmat; și pentru el s-au ridicat patru oameni de seamă (viteji)spre cele patru vânturi ale cerului. "Simbolul țapului este explicat astfel:

"Iar țapul aspru este regele Greciei; și cornul cel mare care este între ochii lui este primul rege. Acum, acesta fiind sfărâmat, întrucât patru s-au ridicat pentru el, patru împărății se vor ridica din neam, dar nu în puterea lui." Versetele 21, 22. Explicația acestui simbol este, de asemenea, definită și sigură.

Puterea care ar trebui să-i răstoarne pe mezi și pe perși și, în locul lor, să poarte stăpânirea asupra pământului, este imperiul grecilor.Grecia a succedat Persiei în stăpânirea lumii înainte de anul 331 î.Hr. Cornul cel mare este explicat aici ca fiind primul rege al Greciei, care a fost Alexandru cel Mare. Cele patru coarne care s-au ridicat atunci când acest corn a fost rupt, denotă cele patru regate în care a fost împărțit imperiul lui Alexandru după moartea sa.Același lucru este reprezentat de leopardul cu patru capete și patru aripi, din capitolul 7, și de părțile de aramă ale chipului metalic din capitolul 2. Ea este prezisă fără a fi folosită ca simbol în Daniel 11:3, 4. Aceste patru împărății erau Macedonia, Tracia, Siria și Egiptul. Ele au luat naștere în jurul anului 312 î.Hr.

Versetele 9-12: "Și din unul din ei a ieșit un corn mic, care s-a făcut foarte mare, spre sud, spre răsărit și spre țara plăcută. Și s-a făcut mare, până la oștirea cerului; și a aruncat la pământ o parte din oștire și din stele și a călcat pe ele în picioare.Da, el s-a mărit până la prințul oștirii, și prin el a fost luată jertfa zilnică, și locul sanctuarului său a fost dărâmat.Și i s-a dat o oaste împotriva jertfei zilnice, din pricina fărădelegii, și a doborât adevărul la pământ; și a practicat și a prosperat." În versetele 23-25, simbolul cornului mic este explicat astfel:"Și în vremea de pe urmă a împărăției lor, când vor ajunge la desăvârșire călcătorii de lege, se va ridica un împărat cu înfățișare aprigă și cu înțelegerea sentințelor întunecate. Și puterea lui va fi măreață, dar nu prin propria lui putere; și el va nimici cu desăvârșire, și va prospera, și va exersa, și va distruge pe cei puternici și poporul sfânt.Și, de asemenea, prin politica lui, va face ca viclenia să prospere în mâna lui; și se va mări în inima lui și, prin pace, va nimici pe mulți; se va ridica și împotriva Prințului prinților, dar va fi zdrobit fără de mână."

Pentru a evita aplicarea acestei profeții la puterea romană, păgână și papală, papistașii au schimbat această profeție de la Roma la Antioh Epifanes, un rege sirian, care nu s-a putut împotrivi mandatelor Romei. A se vedea notele Bibliei Douay [romane] despre Daniel 7; 8; 11. Această cerere este făcută de papistași pentru a-și salva biserica de orice participare la împlinirea profeției; și în acest sens au fost urmați de majoritatea celor care s-au opus credinței Advente. Următoarele fapte arată că cornul cel mic nu era Antioh:

(1) Cele patru regate în care a fost împărțită stăpânirea lui Alexandru sunt simbolizate de cele patru coarne ale țapului. Or, acest Antioh nu era decât unul dintre cei douăzeci și cinci de regi care constituiau cornul sirian. Cum putea, atunci, să fie, în același timp, un alt corn remarcabil?

(2) Conform acestei viziuni, berbecul a devenit mare, țapul a devenit foarte mare, dar cornul cel mic a devenit și mai mare. Cât de absurdă este următoarea aplicare a acestei comparații:

Mare	Foarte Mare	Extrem de Mare

Persia	Grecia	Antioh

Cât de ușor și de natural este ceea ce urmează:

Mare	**Foarte Mare**	**Extrem de Mare**
Persia	Grecia	Roma

(3) Imperiul Medo-Persan este numit pur și simplu mare. Versetul 4. Biblia ne informează că se întindea "din India până în Etiopia, peste 127 de provincii". Estera 1:1. Acestuia i-a succedat puterea greacă, care este numită FOARTE MARE. Versetul 8. Apoi vine puterea în cauză, care se numește EXTREM DE MARE. Versetul 9. A fost Antioh prea mare în comparație cu Alexandru, cuceritorul lumii? Să răspundem cu un articol din *Enciclopedia Cunoașterii Religioase:*

"Găsindu-și resursele epuizate, a hotărât să meargă în Persia, să perceapă tributuri și să colecteze sume mari pe care se înțelesese să le plătească romanilor."

Cu siguranță, nu trebuie să ne întrebăm care a fost mai mare, puterea romană care a cerut tributul sau Antioh care a fost obligat să îl plătească.

(4) Puterea în cauză a fost mică la început, dar a crescut, sau a crescut, "foarte mare spre sud, spre est și spre țara plăcută". Ce poate descrie acest lucru decât marșurile cuceritoare ale unei puteri puternice: Roma se afla aproape direct la nord-vest de Ierusalim, iar cuceririle sale în Asia și Africa erau, desigur, spre est și sud; dar unde erau cuceririle lui Antioh? El a intrat în posesia unui regat deja stabilit, iar Sir Isaac Newton spune: "Nu l-a extins".

(5) Dintre multele motive care ar putea fi adăugate la cele de mai sus, numim doar unul: Această putere trebuia să se opună Prințului prinților. Versetul 25. Prințul prinților este Isus Hristos. Apocalipsa 1:5; 17:14; 19:16. Dar Antioh a murit cu 164 de ani înainte de nașterea Domnului nostru. Prin urmare, este stabilit că o altă putere este subiectul acestei profeții. Următoarele fapte demonstrează că Roma este puterea în cauză:

(1) Această putere urma să iasă din unul dintre cele patru regate ale imperiului lui Alexandru. Să ne amintim că națiunile nu sunt aduse în profeție decât atunci când sunt puse în legătură cu poporul lui Dumnezeu. Roma a existat cu mulți ani înainte de a fi remarcată în profeție; și Roma a făcut din Macedonia, unul dintre cele patru coarne ale țapului grecesc, o parte din ea însăși înainte de anul 168 î.Hr. cu aproximativ șapte ani înainte de prima sa legătură cu poporul lui Dumnezeu. Vezi 1Macabei.8.Astfel încât se poate spune

cu adevărat că Roma a ieșit "din una dintre ele", așa cum se poate spune că cele zece coarne ale fiarei a patra din capitolul al șaptelea au ieșit din acea fiară, atunci când au fost zece regate înființate de cuceritorii Romei.

(2) Trebuia să se mărească foarte mult spre sud, spre est și spre țara plăcută. (Palestina. Psalmul 106:24; Zaharia 7:14.) Acest lucru era valabil pentru Roma în toate privințele. Mărturie stau cuceririle sale în Africa și Asia și răsturnarea locului și națiunii evreilor. Ioan 11:48.

(3) A fost pentru a doborî o parte din oștire și din stele. Acest lucru este prezis cu privire la balaur. Apocalipsa 12:3, 4. Toți admit că balaurul era Roma. Cine poate să nu vadă identitatea dintre balaur și cornul cel mic?

(4) Roma a fost în mod categoric un rege cu o înfățișare aprigă și care înțelegea propozițiile întunecate. Moise a folosit un limbaj asemănător atunci când, după cum toți sunt de acord, a prezis puterea romană. Deuteronom 28:49, 50.

(5) Roma a distrus în mod minunat. Mărturie stă răsturnarea de către aceasta a tuturor puterilor potrivnice.

(6) Roma a distrus mai mult din "poporul cel puternic și sfânt" decât toate celelalte puteri persecutoare la un loc. Între cincizeci și o sută de milioane de oameni din biserică au fost uciși de ea.

(7) Roma s-a ridicat împotriva Prințului prinților. Puterea romană l-a bătut în cuie pe Iisus Hristos pe cruce. Faptele Apostolilor 4:26, 27; Matei 27:2; Apocalipsa 12:4.

(8) Această putere trebuie să fie "ruptă fără mână". Cât de clară este referirea la piatra "cioplită fără mâini", care a lovit chipul. Daniel 2:34. Distrugerea ei, deci, nu are loc până la răsturnarea finală a puterilor pământești. Aceste fapte sunt o dovadă concludentă că Roma este subiectul acestei profeții. Câmpul vizual este, așadar, cel al imperiilor Persiei, Greciei și Romei.

CELE DOUĂ PUSTIIRI

3. Jertfa zilnică și fărădelegea pustiirii reprezintă Roma în formele sale păgâne și papale. Lăsând la o parte cuvintele adăugate, textul ar suna astfel: "Jertfa zilnică și fărădelegea pustiirii". Acestea sunt două puteri pustiitoare; mai întâi păgânismul, apoi papalitatea.Despre aceștia, Pavel, în 2 Tesaloniceni 2:3-8, spune: "Nimeni să nu vă amăgească în nici un fel; căci ziua aceea nu va veni, dacă nu va veni mai întâi o cădere și nu se va arăta Omul păcatului, fiul pierzării, care se împotrivește și se înalță mai presus de tot ceea ce se numește Dumnezeu sau de tot ceea ce este închinat, astfel încât el, ca Dumnezeu, șade în templul lui Dumnezeu, arătându-se că este Dumnezeu.Nu vă aduceți aminte că,

atunci când eram încă cu voi, v-am spus aceste lucruri? Și acum știți ce reține, ca să se arate la vremea lui. Căci taina nelegiuirii lucrează deja; numai până când cel care o oprește acum va fi luat din cale. Și atunci se va arăta acel rău, pe care Domnul îl va mistui cu duhul gurii Sale și îl va nimici cu strălucirea venirii Sale".Ceea ce a împiedicat manifestarea papalității în zilele lui Pavel a fost păgânismul. Acestea sunt cele două puteri care au pustiit poporul lui Dumnezeu, despre care vorbește îngerul în viziunea din Daniel 8.

SANCTUARUL

4. Sanctuarul. Definiția cuvântului sanctuar este: "Un loc sfânt". - Walker. "Un loc sacru". - Webster. "Un loc sfânt sau sfințit, o locuință a Celui Preaînalt." - Cruden. Un loc de locuit pentru Dumnezeu. Exodul 25:8. Pământul nu este sanctuarul. De când omul a părăsit Edenul din cauza fărădelegii, pământul, sau orice porțiune din el, nu a fost un loc sfânt, un loc sacru, locuința Celui Preaînalt. Cuvântul "sanctuar" este folosit de o sută patruzeci și șase de ori în Biblie și nu este aplicat pământului în niciun caz.

Biserica nu este sanctuarul. Biblia nu numește niciodată biserica sanctuar. Dar dacă ar putea fi citat un singur text care să dovedească faptul că biserica este numită sanctuar, următorul fapt simplu ar dovedi fără îndoială că biserica nu este sanctuarul care va fi curățat la sfârșitul celor 2300 de zile. Biserica este reprezentată în Daniel 8:13, prin cuvântul gazdă:"Pentru a da atât sanctuarul cât și oștirea să fie călcate în picioare." Biserica și sanctuarul sunt două lucruri. Biserica este gazda, sau închinătorii, iar sanctuarul este locul de închinare, sau locul spre care este îndreptată închinarea.

Țara Canaanului nu este sanctuarul. Din cele o sută patruzeci și șase de ori în care cuvântul sanctuar apare în Biblie, doar două sau trei texte au fost susținute, cu un oarecare grad de încredere, ca referindu-se la țara Canaanului. Cu toate acestea, în mod ciudat, oamenii au pretins că presupusul sens al acestor două sau trei texte ar trebui să determine semnificația cuvântului din Daniel 8:13, 14, împotriva mărturiei clare a mai mult de o sută de texte!Pentru că nimeni nu poate nega faptul că în aproape toate cazurile în care apare acest cuvânt, el se referă direct la cortul tipic, sau la cel adevărat, al cărui model sau figură era. Dar acum ne întrebăm dacă cele două sau trei texte în cauză aplică de fapt cuvântul sanctuar la țara Canaanului. Ele se citesc după cum urmează:"Să le aduci și să le sădești pe muntele moștenirii tale, în locul, Doamne, pe care l-ai făcut pentru tine ca să locuiești, în sanctuarul, Doamne, pe care mâinile tale l-au întemeiat." Exodul 15:17. "Și i-a condus în siguranță, așa că nu s-au temut; dar marea a copleșit pe vrăjmașii lor.Și i-a dus la hotarul sanctuarului Său, la muntele acesta, pe care-l cumpărase dreapta Sa: ... Și a zidit sanctuarul Său ca niște palate înalte, ca pământul pe care l-a întemeiat pentru totdeauna." Psalmul 78:53, 54, 69.

Primul dintre aceste texte, se va observa, este preluat din cântecul lui Moise, după trecerea Mării Roșii. Este o prezicere a ceea ce va face Dumnezeu pentru Israel. Al doilea text a fost scris la aproximativ cinci sute de ani după cântecul lui Moise. Ceea ce Moise rostește ca prezicere, psalmistul consemnează ca o chestiune de istorie. Prin urmare, psalmul este un comentariu inspirat al cântecului lui Moise. Dacă primul text ar fi citit fără celălalt, s-ar putea desprinde ideea că muntele era sanctuarul, deși nu afirmă direct acest lucru.

Dar dacă al doilea text este citit în legătură cu primul, se distruge posibilitatea unei astfel de deducții. Psalmistul afirmă că muntele moștenirii era hotarul sanctuarului; și că Dumnezeu, după ce a alungat păgânii din fața poporului său, a demarat construirea sanctuarului său ca niște palate înalte. A se vedea 1 Cronici 29:1. (1) Țara Canaanului era muntele moștenirii. Exodul 15:17.(2) Acest munte era hotarul sanctuarului. Psalmul 78:54. (3) În acea graniță, Dumnezeu și-a construit sanctuarul. Psalmul 78:69. (4) În acel sanctuar, Dumnezeu locuia, prin reprezentantul Său, glorioasa Shekina. Psalmul 74:7; Exodul 25:8.(5) Poporul a locuit în acel hotar. Psalmul 78:54, 55. Aceste fapte demonstrează că același Duh i-a mișcat pe amândoi acești bărbați sfinți din vechime. Aceste texte se armonizează perfect, nu numai între ele, ci și cu întreaga mărturie a Bibliei, în ceea ce privește sanctuarul. Dacă cititorul încă mai persistă în a confunda sanctuarul cu granița sa, țara Canaanului, îl rugăm să ne asculte în timp ce un rege al lui Iuda subliniază distincția:

"Nu ești Tu Dumnezeul nostru, care ai izgonit pe locuitorii acestei țări înaintea poporului Tău Israel și ai dat-o pentru totdeauna seminței lui Avraam, prietenul Tău? Ei au locuit în ea și ți-au zidit în ea un sanctuar pentru numele Tău, zicând: "Dacă, atunci când va veni răul peste noi, ca sabia, judecata, sau ciuma, sau foametea, vom sta în fața acestei case și în prezența Ta (căci numele Tău este în această casă) și vom striga către Tine în necazul nostru, atunci Tu ne vei asculta și ne vei ajuta." 2 Cronici 20:7-9.Acest limbaj este o paralelă perfectă cu cel din Psalmul 78:54, 55, 69. În modul cel mai clar, el subliniază distincția dintre țara Canaanului și sanctuarul care a fost construit în ea; și învață în mod clar că acel sanctuar era casa ridicată ca locuință a lui Dumnezeu.

Există însă un alt text prin care unii încearcă să demonstreze că țara Canaan este sanctuarul. "Poporul sfințeniei Tale nu l-a stăpânit decât pentru puțină vreme; potrivnicii noștri au călcat în picioare sanctuarul Tău". Isaia 63:18. Nimeni nu oferă acest lucru ca mărturie directă. Întrucât este doar o deducție, sunt suficiente câteva cuvinte.(1) Când poporul sfințeniei lui Dumnezeu a fost alungat din țara Canaanului (așa cum prezice aici profetul, care folosește timpul trecut pentru viitor), nu numai că a fost deposedat de moștenirea sa, dar și sanctuarul lui Dumnezeu, construit în acea țară, a fost pus în ruine. Acest lucru este afirmat în mod clar în 2 Cronici 36:17-20.(2) Capitolul următor mărturisește

că profetul a avut în vedere distrugerea sanctuarului lui Dumnezeu, așa cum se afirmă în textul citat din 2 Cronici. Acest lucru explică întreaga chestiune. Isaia 64:10.11; Psalmul 74:3, 7; 79:1.

Un al patrulea text ar putea să apară în mintea unora ca o dovadă concludentă că țara Canaan este sanctuarul. Îl prezentăm, deoarece este singurul care a mai rămas și care a fost invocat vreodată în sprijinul acestei opinii. "Slava Libanului va veni la tine, bradul, pinul și bobul împreună, pentru a înfrumusețа locul sanctuarului meu; și voi face glorios locul picioarelor mele". Isaia 60:13. Acest text nu are nevoie de prea multe comentarii.Locul sanctuarului lui Dumnezeu, recunoaștem, este țara Canaan sau pământul nou, căci Isaia se referă la starea glorificată. Și cum Dumnezeu a promis că își va așeza sanctuarul în acel loc, Ezechiel 37:25-28, sensul textului este perfect clar. Dar dacă cineva încă mai afirmă că locul sanctuarului este sanctuarul însuși, să observe că același text numește același "loc" locul picioarelor Domnului; și, prin urmare, același principiu ar face ca pământul Canaanului să fie picioarele Domnului!Părerea că țara Canaan este sanctuarul este prea absurdă pentru a mai fi luată în considerare. Și chiar dacă ar fi un sanctuar, nici măcar atunci nu ar fi sanctuarul lui Daniel; căci profetul avea ochii ațintiți asupra locuinței lui Dumnezeu. Daniel 9. Canaan era doar locul sanctuarului sau al locuinței lui Dumnezeu.

Sanctuarul care va fi curățat la sfârșitul celor 2300 de zile profetice sau, după cum vom arăta, ani, nu este sanctuarul primului legământ. Evrei 9:1-7. Acest sanctuar există la sfârșitul celor 2300 de zile, în timp ce acela a dispărut odată cu primul legământ. Sanctuarul din Daniel 9 este deci tabernacolul mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini... Evrei 9:11. Sanctuarul primului legământ era tipic pentru acesta. În cap. 8:1, 2, apostolul spune:

"Și iată care este suma lucrurilor despre care am vorbit: Avem un astfel de Mare Preot, care este așezat la dreapta tronului Maiestății în ceruri; un slujitor al sanctuarului și al adevăratului cort, pe care l-a ridicat Domnul, și nu un om." Omul a ridicat tabernacolul tipic pe pământ; Domnul a ridicat tabernacolul antitipic în Ceruri.Preoții evrei slujeau în lumea pământească; Hristos slujește în cea cerească. Sanctuarul pământesc era curățat de păcatele poporului în ultima zi a fiecărei slujbe anuale a evreilor; cel ceresc este curățat de păcatele poporului, o dată pentru totdeauna, la sfârșitul celor 2300 de zile. Dar despre curățirea acestui sanctuar vom vorbi în continuare.

GAZDA

5. Gazda. Trebuie doar să spunem în acest punct că oastea cuprinde tot poporul lui Dumnezeu care își îndreaptă închinarea către sanctuarul ceresc, unde slujește marele lor Mare Preot.

CĂLCATE ÎN PICIOARE

6. Sanctuarul și oștirea călcate în picioare. Agenții prin care sanctuarul și oștirea sunt călcate în picioare sunt pustiirea zilnică, sau pustiirea continuă, și fărădelegea, sau urâciunea pustiirii. Daniel 8:13; 11:31; 12:11. Aceste două pustiiri, după cum am văzut deja, sunt păgânismul și papalitatea. Adesea se invocă ca argument suficient împotriva punctului de vedere al sanctuarului lui Dumnezeu din ceruri, faptul că un astfel de sanctuar nu este susceptibil de a fi călcat în picioare.Dar acest lucru nu ar trebui să fie considerat imposibil, când Noul Testament ne arată că apostații îl calcă în picioare pe Conducătorul sanctuarului ceresc, Domnul nostru Isus Hristos. Evrei 10:29; 8:1, 2. Dacă ei pot călca în picioare pe Ministrul (Conducătorul) acelui sanctuar, pot călca în picioare și sanctuarul însuși.Nu este imposibil ca pustiirea păgână și papală să fie reprezentată ca și cum ar călca în picioare sanctuarul ceresc, când aceeași viziune îl reprezintă pe cornul cel mic ca și cum ar călca în picioare stelele, Daniel 8:10, și când este prezis în mod expres că puterea papală va lupta împotriva cortului lui Dumnezeu din ceruri.Apocalipsa 13:5-7. Limbajul acestei viziuni, conform căruia aceste puteri blasfemiatoare vor arunca adevărul la pământ, vor călca în picioare stelele și vor călca în picioare sanctuarul și oștirea, este cu siguranță figurat, deoarece altfel ar implica absurdități complete.

Să urmărim acum pe scurt modul în care Satana, prin păgânism și papalitate, a călcat în picioare sanctuarul Domnului. Am văzut deja că a făcut acest lucru prin ridicarea unor sanctuare rivale, în care, în locul singurului Dumnezeu viu și adevărat, a stabilit "dumnezei noi, care au apărut de curând". Deuteronom 32:16, 17. În zilele judecătorilor și ale lui Samuel, sanctuarul rival al lui Satana a fost templul lui Dagon, unde se închinau filistenii. Judecătorii 16:23, 24.După ce au luat chivotul lui Dumnezeu de la Israel, filistenii l-au depus în acest templu. 1 Samuel 5. După ce Solomon a ridicat un sanctuar glorios pe muntele Moria, Ieroboam, care l-a făcut pe Israel să păcătuiască, a ridicat un sanctuar rival la Betel și astfel a îndepărtat zece dintre cele douăsprezece triburi de la închinarea la Dumnezeul cel viu, la cea a vițeilor de aur. 1 Împărați 12:26-33; Amos 7:13, pe margine.În zilele lui Nebucadnețar, rivalul sanctuarului lui Dumnezeu era templul zeului lui Nebucadnețar din Babilon. Și în acest templu a dus vasele sanctuarului Domnului, când l-a pustiit. Daniel 1:2; Ezra 1:7; 5:14;2 Cronici 36:7. Într-o perioadă și mai târzie, Satana a întemeiat la Roma un templu; sau sanctuarul tuturor zeilor. Daniel 8:11; 11:31.

După ce sanctuarul tipic al primului legământ a cedat locul adevăratului sanctuar al lui Dumnezeu, Satana și-a botezat sanctuarul păgân și riturile și ceremoniile păgâne, numindu-le creștinism. De atunci, el a avut la Roma un "templu al lui Dumnezeu", iar în acel templu o ființă înălțată mai presus de tot ceea ce se numește Dumnezeu sau care este adorat. 2 Tesaloniceni 2:4.Și această urâciune papală a călcat în picioare cetatea sfântă, Apocalipsa 11:2;

21:2, convingând o mare parte a familiei umane că Roma, locul acestui templu fals al lui Dumnezeu, era "cetatea sfântă" sau "cetatea veșnică". Și a călcat în picioare și a blasfemiat sanctuarul lui Dumnezeu, sau cortul lui Dumnezeu, Apocalipsa 13:6; Evrei 8:2, numind propriul sanctuar templul lui Dumnezeu și îndepărtând închinarea celor care locuiesc pe pământ de la templul lui Dumnezeu din ceruri către sanctuarul lui Satana de la Roma.

L-a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, slujitorul sanctuarului ceresc, Evrei 10:29; 8:2, făcându-l pe papă capul bisericii, în locul lui Isus Hristos, Efeseni 5:23, și conducându-i pe oameni la închinarea acelui fiu al pierzării, ca unul capabil să ierte păcatele din trecut și să confere dreptul de a le comite în viitor, îndepărtându-i astfel pe oameni de la Cel care este singurul care are puterea pe pământ de a ierta păcatele și de a ierta nelegiuirile și fărădelegile.Aceasta a fost natura războiului pe care Satana l-a purtat împotriva sanctuarului și a cauzei lui Dumnezeu, în încercările sale zadarnice de a înfrânge marele plan de răscumpărare pe care Dumnezeu l-a dus mai departe în sanctuarul Său.

CELE 2300 DE ZILE

7.Cele 2300 de zile. Ne vom întoarce acum la versetele 13, 14: "Atunci am auzit un sfânt vorbind, și un alt sfânt a spus acelui sfânt care vorbea: Până când va dura viziunea despre jertfa zilnică și despre fărădelegea pustiirii, ca să dea atât sanctuarul cât și oștirea să fie călcate în picioare? Iar el mi-a răspuns: Până la două mii trei sute de zile; atunci sanctuarul va fi curățit".

În continuare, lui Gabriel i se poruncește să îi explice profetului viziunea.

Versetele 15-19: "Și când eu, Daniel, am văzut vedenia și am căutat înțelesul ei, iată că înaintea mea a stat ca o înfățișare de om. Și am auzit un glas de om între malurile Ulaiului, care a strigat și a zis: "Gabriel, fă-l pe omul acesta să înțeleagă vedenia". Și s-a apropiat de locul unde stăteam; și când a venit, m-am temut și am căzut cu fața la pământ; dar el mi-a zis: Înțelege, fiu al omului, căci la vremea sfârșitului va fi vedenia.În timp ce vorbea cu mine, eu eram într-un somn adânc, cu fața la pământ, dar el m-a atins și m-a ridicat. Și a zis: "Iată, îți voi face cunoscut ce va fi la sfârșitul ultimului sfârșit al indignării, căci la timpul hotărât va fi sfârșitul".

În restul versetelor din capitolul 8, îngerul a explicat semnificația berbecului, a țapului și a cornului mic. Dar în acest capitol nu a dat nicio explicație cu privire la timp. Viziunea cuprinde Persia, Grecia și Roma. Și este evident că două mii trei sute de zileliterale nu puteau acoperi durata unuia dintre aceste regate, cu atât mai puțin a tuturor celor trei.Prin urmare, zilele trebuie să fie simbolice, o zi pentru un an, așa cum fiarele și coarnele sunt considerate simboluri. Și este un fapt că o zi simbolică, sau profetică, reprezintă un an. Numeri 14:34; Ezechiel 4:5, 6. Prin urmare, perioada este de 2300 de ani.

Dar îngerul nu a explicat timpul în capitolul 8. Și, chiar la finalul capitolului, profetul spune: "Am fost uimit de viziune, dar nimeni nu a înțeles-o". Doar timpul era singurul lucru pe care nu l-a înțeles, deoarece toate celelalte fuseseră explicate în acel capitol. Dar Gabriel a explicat timpul în capitolul 9; astfel că, în primul verset al capitolului 10, el spune că "a înțeles lucrul acesta și a avut înțelegere în legătură cu viziunea". Această înțelegere, prin urmare, el a primit-o în capitolul 9.

Acest capitol începe cu rugăciunea serioasă și insistentă a profetului, din a cărei lectură reiese că el a înțeles atât de greșit viziunea din capitolul 8, încât a ajuns la concluzia că cele 2300 de zile de călcare în picioare a sanctuarului se vor încheia cu cei șaptezeci de ani de pustiire a cetății și a sanctuarului, prezise de Ieremia. Comparați versetele 1 și 2, cu versetele 16 și 17.Gabriel este trimis acum să-l dezamăgească și să completeze explicația viziunii. "În timp ce vorbeam în rugăciune", spune Daniel, "chiar omul Gabriel, pe care îl văzusem în viziune la început [aici ne citează din nou capitolul 8:15, 16], fiind făcut să zboare repede, m-a atins pe la ora închinării de seară.Și el m-a informat și a vorbit cu mine și a zis: "O, Daniel, am ieșit acum ca să-ți dau pricepere și înțelegere. La începutul rugăminților tale a ieșit porunca și acum am venit să ți-o arăt, pentru că ești foarte iubit; de aceea înțelege problema și ia aminte la viziune." Versetele 21-23.

Rețineți aceste fapte: (1) În versetul 21, Daniel ne citează viziunea din capitolul 8. (2) În versetul 22, Gabriel declară că a venit să-i dea lui Daniel pricepere și înțelegere, Acesta fiind obiectul misiunii lui Gabriel, Daniel, care, la sfârșitul capitolului 8, nu înțelegea viziunea, poate, înainte ca Gabriel să-l părăsească, să înțeleagă pe deplin semnificația ei.(3) Deoarece Daniel mărturisește la sfârșitul capitolului 8 că nimeni nu a înțeles viziunea, este sigur că sarcina dată lui Gabriel: "Fă-l pe omul acesta să înțeleagă viziunea", încă mai era asupra lui. De aceea, el îi spune lui Daniel: "Am ieșit acum ca să-ți dau pricepere și înțelegere"; iar în versetul 23, îi cere "să înțeleagă chestiunea și să analizeze viziunea".Aceasta este o dovadă de netăgăduit că misiunea lui Gabriel din capitolul 9 a fost aceea de a explica ceea ce a omis în capitolul 8. Dacă cineva cere o dovadă suplimentară, faptul că Gabriel continuă să explice chiar punctul în cauză, satisface cel mai bine cererea.

Versetele 24-27: "Șaptezeci de săptămâni sunt hotărâte(Lumea redată aici ca fiind determinată este chathak și nu apare nicăieri altundeva în Biblie. Gesenius, în Lexiconul său, o definește astfel: "Propriu-zis, a tăia, la nivel topic, a împărți, și astfel a determina, a decreta".)peste poporul Tău și peste cetatea Ta cea sfântă, ca să isprăvească fărădelegea, să pună capăt păcatelor, să facă împăcare pentru nelegiuire, să aducă neprihănirea veșnică, să pecetluiască viziunea și profeția și să ungă pe Cel Prea Sfânt.Să știți deci și să înțelegeți că, de la ieșirea poruncii de restaurare și de zidire a Ierusalimului până la Mesia,

Prințul, vor fi șapte săptămâni și șaizeci și două de săptămâni; strada va fi zidită din nou și zidul va fi refăcut, chiar în vremuri tulburi.Și după șaizeci și două de săptămâni, Mesia va fi stârpit, dar nu pentru el însuși; și poporul prințului care va veni va nimici cetatea și sanctuarul; și sfârșitul va fi cu un potop, și până la sfârșitul războiului, pustiirile sunt hotărâte.Și va confirma legământul cu mulți timp de o săptămână; și în mijlocul săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare, și pentru răspândirea de urâciuni, o va pustii până la desăvârșire, iar cea hotărâtă va fi turnată peste pustiu."

Aceste fapte ar trebui să fie ținute în minte: (1) Cuvântul redat determinat, versetul 24, înseamnă literalmente tăiat. (2) Viziunea pe care Gabriel a venit să o explice conținea perioada de 2300 de zile; iar în explicație ne spune că "șaptezeci de săptămâni au fost tăiate" asupra Ierusalimului și a evreilor.Prin urmare, cele șaptezeci de săptămâni fac parte din cele 2300 de zile. Prin urmare, începutul celor șaptezeci de săptămâni este data celor 2300 de zile. Iar faptul că cele șaptezeci de săptămâni s-au împlinit în 490 de ani, așa cum recunosc toți, este o demonstrație că cele 2300 de zile, din care a fost tăiată această perioadă de 490 de zile, sunt 2300 de ani.

Data celor șaptezeci de săptămâni, indicată de înger, este cea care ne atrage atenția. Data începerii săptămânilor este dată astfel de Gabriel: "Să știți deci și să înțelegeți că, de la ieșirea poruncii de restaurare și de zidire a Ierusalimului până la Mesia, Prințul, vor fi șapte săptămâni și șaizeci și două de săptămâni; strada va fi zidită din nou și zidul, chiar în vremuri tulburi." Daniel 9:25.

Vă prezentăm următoarea mărturie importantă din *Advent Herald*(*Vestitorul Adventului)*. Este o indicație calmă și lipsită de pasiune a datelor, care le stabilește în mod incontestabil. A fost scrisă în anul 1850 și, în consecință, nu se poate presupune că a fost dată cu dorința de a dovedi că zilele s-au încheiat în 1844, deoarece *Herald* nu este dispus să admită acest fapt. Prin urmare, ea trebuie privită ca o mărturie sinceră și onorabilă a unor fapte importante.Faptul că demontează orice punct de vedere care a fost prezentat pentru a reajusta cele 2300 de zile, nimeni care poate aprecia forța argumentelor prezentate nu va reuși să nu-și dea seama:

"Biblia oferă datele pentru un sistem cronologic complet, care se întinde de la creație până la nașterea lui Cirus, o dată clar stabilită. De la această perioadă în jos, avem canonul incontestabil al lui Ptolemeu și era indubitabilă a lui Nabonassar, care se extinde sub era noastră vulgară. În punctul în care cronologia inspirată ne părăsește, începe acest canon de o acuratețe indubitabilă. Și astfel se întinde întregul arc.Prin canonul lui Ptolemeu este stabilită marea perioadă profetică de șaptezeci de săptămâni. Acest canon plasează al șaptelea an al lui Artaxerxe în anul 457 î.Hr. și acuratețea canonului este demonstrată de concordanța simultană a peste douăzeci de eclipse. Cele

șaptezeci de săptămâni datează de la emiterea unui decret privind restaurarea Ierusalimului.Nu au existat decrete între anii șapte și douăzeci ai lui Artaxerxe. Patru sute nouăzeci de ani, începând cu al șaptelea, trebuie să înceapă în anul 457 î.Hr. și să se încheie în anul 34 d.Hr. Începând cu al douăzecilea, ei trebuie să înceapă în anul 444 î. Hr. și să se încheie în anul 47 d. Hr. Cum în anul 47 d. Hr. nu s-a petrecut niciun eveniment care să marcheze încheierea lor, nu putem socoti de la al douăzecilea; prin urmare, trebuie să ne raportăm la al șaptelea an al lui Artaxerxe.Această dată nu o putem schimba din 457 î.Hr. fără a demonstra mai întâi inexactitatea canonului lui Ptolemeu. Pentru a face acest lucru, ar fi necesar să se demonstreze că numărul mare de eclipse prin care a fost demonstrată în mod repetat acuratețea sa nu a fost calculat corect; un astfel de rezultat ar destabiliza orice dată cronologică și ar lăsa stabilirea epocilor și ajustarea erelor în întregime la mila fiecărui visător, astfel încât cronologia nu ar mai avea nicio valoare decât o simplă presupunere.Întrucât cele șaptezeci de săptămâni trebuie să se încheie în anul 34 d.Hr., dacă nu cumva a șaptea din Artaxerxe a fost fixată în mod greșit, și întrucât aceasta nu poate fi schimbată fără vreo dovadă în acest sens, ne întrebăm: Ce dovadă a marcat această încheiere?Momentul în care apostolii s-au întors la neamuri se armonizează cu această dată mai bine decât oricare alta care a fost menționată. Iar răstignirea, în anul 31 d.Hr., în mijlocul ultimei săptămâni, este susținută de o mulțime de mărturii care nu pot fi ușor de infirmat." - Advent Herald, (Vestitorul Adventului) 2 martie 1850.

Șaizeci și nouă din cele șaptezeci de săptămâni urmau să se extindă până la Mesia, Prințul. Șaizeci și nouă de săptămâni de ani înseamnă 483 de ani. Acestea începând cu cea de-a șaptea a lui Artaxerxe, ele se întind până în anii 26-7 d.Hr. Cuvântul Mesia înseamnă, unsul. Ioan 1:41, marjă. Mântuitorul a fost uns la botezul Său. Comparați Faptele Apostolilor 10:37, 38; Marcu 1:10; Luca 4:18.

După ce a fost uns astfel, a mers în Galileea, propovăduind Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și spunând: "Timpul s-a împlinit". Marcu 1:14, 15. Timpul împlinit atunci nu putea fi o altă perioadă decât cele șaizeci și nouă de săptămâni, căci aceasta trebuia să ajungă până la Mesia, sau Cel uns.Cele șaizeci și nouă de săptămâni, socotite de la al șaptelea an al lui Artaxerxe, așa cum sunt fixate de calculele astronomice, s-ar încheia în anii 26-7 d.Hr.; iar anul 27 d.Hr. este momentul exact în care Mântuitorul trebuie să fi avut "aproximativ treizeci de ani", când a fost botezat de Ioan și a declarat că timpul s-a împlinit.

Decretul la care se face referire în Daniel 9, din care datează cele șaptezeci de săptămâni, este cel de-al șaptelea al lui Artaxerxe. Ezra 7. Într-adevăr, vorbind corect, nu a existat niciun decret în al douăzecilea an; căci, dacă ne întoarcem la Neemia 2:18, se va vedea că, atunci când Neemia a ajuns la Ierusalim, el nu avea nimic cu care să-i incite pe iudei la acțiune, decât să le relateze cuvintele bune pe care i le spusese regele.Astfel, Neemia a avut o

simplă permisiune verbală de a restaura orașul Ierusalim. Dar o astfel de permisiune verbală nu constituie un decret persan; căci în Daniel 6:8, aflăm că trebuie să fie un document scris, semnat de rege. Dar cu treisprezece ani înainte de permisiunea lui Neemia de a se urca la Ierusalim, un astfel de decret fusese dat lui Ezra în al șaptelea an al lui Artaxerxe. Referitor la acest decret, profesorul Whiting remarcă:

"Suntem informați în Ezra 7:11: "Iată copia scrisorii pe care împăratul Artaxerxe a dat-o preotului Ezra, cărturarul, un cărturar al cuvintelor poruncilor Domnului și al legilor Lui pentru Israel. Urmează apoi scrisoarea scrisă nu în ebraică, ci în caldaică (sau aramaica orientală), limba folosită atunci la Babilon. La versetul 27, narațiunea continuă în ebraică.Avem astfel la dispoziție documentul original, în virtutea căruia Ezra a fost autorizat să "restaureze și să construiască Ierusalimul" sau, cu alte cuvinte, prin care a fost învestit cu puterea nu doar de a ridica ziduri sau case, ci și de a reglementa afacerile concetățenilor săi în general, de a 'stabili magistrați și judecători care să judece toate popoarele de dincolo de acel râu'".

Faptul că Ezra a înțeles că i s-a conferit lui și poporului lui Israel puterea de a reconstrui strada și zidul Ierusalimului, este sigur din propria sa mărturie, consemnată în capitolul 9:9: "Pentru că am fost robi; totuși Dumnezeul nostru nu ne-a părăsit în robia noastră, ci ne-a întinat mila în fața împăraților Persiei, ca să ne dea o înviorare, să ridicăm Casa Dumnezeului nostru și să reparăm pustiirile ei și să ne dea un zid în Iuda și în Ierusalim".

Cel de-al șaptelea an al lui Artaxerxe, din care datează decretul, este fixat în mod incontestabil în anul 457 î.Hr. Începutul slujirii lui Hristos, în anul 27 d.Hr., a fost la doar șaizeci și nouă de săptămâni, sau 483 de zile profetice, de la decretul din 457 î.Hr. Răstignirea din mijlocul săptămânii a avut loc în primăvara anului 31 d. Hr., la doar trei ani și jumătate de la începutul slujbei lui Hristos.Cei trei ani și jumătate rămași din săptămâna a șaptezeceas-au încheiat în toamna anului 34 d.Hr. Aici, cele șaptezeci de săptămâni, care fuseseră tăiate pentru iudei, în care ei trebuiau "să înceteze(termine) fărădelegea", se încheie cu actul Sanhedrinului iudaic de respingere oficială a lui Hristos prin persecutarea ucenicilor săi; iar Dumnezeu îi dă marelui apostol al neamurilor însărcinarea sa către ei. Faptele Apostolilor 9.

Primii trei ani și jumătate din săptămâna a șaptezecea s-au încheiat în prima lună iudaică (aprilie), în primăvara anului 31 d.Hr. Restul de trei ani și jumătate se vor încheia, prin urmare, în luna a șaptea, toamna anului 34 d.Hr. Aici se încheie marea perioadă despre care Gabriel, explicându-i lui Daniel cele 2300 de zile, îi spune că a fost tăiată asupra Ierusalimului și a evreilor. Începutul ei, datele intermediare și sfârșitul final sunt pe deplin stabilite.Rămâne, așadar, să remarcăm acest fapt măreț: primii 490 de ani din cei 2300 s-au încheiat în luna a șaptea, toamna anului 34 d.Hr. Această perioadă de 490 de ani fiind tăiată din

cei 2300, a rămas o perioadă de 1810 ani. Această perioadă de 1810 ani fiind adăugată la luna a șaptea, toamna anului 34 d.Hr., ne aduce la luna a șaptea, toamna anului 1844.

Să ne întoarcem la evenimentele legate de marea mișcare Adventă (Milerită) din 1843 și 1844. Înainte de anul 1843, dovezile cu privire la ieșirea decretului din anul 457 î.Hr. au fost prezentate în mod clar și fidel. Și cum perioada de 457 de ani înainte de Hristos, scăzută din cei 2300, ar fi lăsat doar 1843 de ani după Hristos, sfârșitul celor 2300 de ani a fost așteptat cu încredere în 1843.Dar dacă cei 2300 de ani ar fi început la începutul anului 457 î.Hr., ei nu s-ar fi terminat decât în ultima zi a anului 1843 d.Hr., deoarece ar fi fost nevoie de tot anul 457 și de tot anul 1843 pentru a face 2300 de ani întregi.

Dar pe la sfârșitul anului 1843 era clar că, deoarece răstignirea a avut loc la mijlocul săptămânii, în primăvara anului 31 d.Hr., restul săptămânii a 70-a, adică trei ani și jumătate, se va încheia în toamna anului 34 d.Hr.Și cum primele șapte săptămâni din cele șaptezeci marchează timpul lucrării de restaurare și de zidire a Ierusalimului în vremuri tulburi, marea perioadă trebuie să înceapă cu începutul lucrării de restaurare și de zidire, care nu a început primăvara, în prima lună, când Ezra a pornit din Babilon, ci după ce a ajuns la Ierusalim, în toamnă, probabil în luna a șaptea."Căci în prima zi a lunii întâi a început să se suie din Babilon și în prima zi a lunii a cincea a venit la Ierusalim." Ezra 7:9. Acest lucru ar da două luni pentru pregătirile necesare pentru ca lucrarea de restaurare și de construcție să înceapă în luna a șaptea, imediat după ziua cea mare a ispășirii.

Când s-a văzut că înainte de Hristos trecuseră doar 456 de ani și o fracțiune, s-a înțeles imediat că erau necesari 1843 de ani și o porțiune din 1844 suficientă pentru a forma un an întreg, atunci când se adaugă la această fracțiune, pentru a face 2300 de ani întregi. Cu alte cuvinte, cele 2300 de zile, în timp deplin, ar fi expirat în luna a șaptea, 1844.Și dacă luăm în considerare faptul că mijlocul săptămânii a șaptezecea a fost în a paisprezecea zi a primei luni și că, prin urmare, sfârșitul celor șaptezeci de săptămâni trebuie să fi fost într-un punct corespunzător din luna a șaptea, anul 34 d.Hr., ne dăm seama imediat că restul de 2300 de zile se va încheia cam în același punct din luna a șaptea, 1844.

Având în față acest fapt măreț, că cele 2300 de zile din Daniel, care ajungeau până la curățirea sanctuarului, se vor încheia în acel moment și, de asemenea, având în vedere lumina tipurilor, că Marele Preot, în "exemplul și umbra lucrurilor cerești", în a zecea zi a lunii a șaptea, a intrat în cel de-al doilea văl pentru a curăța sanctuarul, am așteptat cu încredere venirea Răscumpărătorului nostru în luna a șaptea, 1844.Profeția spunea: "Atunci sanctuarul va fi curățat". Tipul spunea că, în acea perioadă a anului, marele preot trebuia să treacă din locul sfânt al cortului pământesc în cel mai sfânt, pentru a curăța sanctuarul. Leviticul 16.

Având în vedere aceste fapte, am motivat după cum urmează: (1) Sanctuarul este pământul, sau pământul Palestinei. (2) Curățirea sanctuarului este arderea pământului, sau purificarea Palestinei, la venirea lui Hristos. (3) Și, prin urmare, am ajuns la concluzia că marele nostru Mare Preot va părăsi cortul lui Dumnezeu din ceruri și va coborî în foc aprins în a zecea zi a lunii a șaptea, în toamna anului 1844.

Nu mai este nevoie să spunem că am fost dureros de dezamăgiți. Și, deși nu trăiește omul care să poată răsturna argumentul cronologic care încheie cele 2300 de zile la acel moment, sau să întâlnească dovezile prin care este întărit și susținut; totuși, mulțimi, fără să se oprească să se întrebe dacă concepțiile noastre despre sanctuar și despre curățirea lui erau corecte, au negat în mod deschis agenția lui Iehova în mișcarea Adventă (Milerită) și au declarat-o ca fiind lucrarea omului.

PRELEGEREA A ZECEA

SANCTUARUL

TEXT: Atunci am auzit un sfânt vorbind, iar un alt sfânt a spus acelui sfânt care vorbea: Până când va dura viziunea cu privire la jertfa zilnică și la fărădelegea pustiirii, pentru a da atât sanctuarul cât și oștirea să fie călcate în picioare? Iar el mi-a răspuns: Până la două mii trei sute de zile; atunci sanctuarul va fi curățit. Daniel 8:13, 14.

Am văzut că pământul nu este recunoscut în Sfintele Scripturi ca fiind sanctuarul lui Dumnezeu, că biserica nu este sanctuarul lui și că pământul Canaan nu este sanctuarul. Definiția cuvântului este: "Un loc sfânt". - Walker. "Un loc sacru". - Webster. "Un loc sfânt sau sfințit, o locuință a Celui Preaînalt." - Cruden. Un loc de locuit pentru Dumnezeu. Exodul 25:8. Nici pământul, nici o porțiune din el, nu a mai fost un astfel de loc de când păcatul și-a găsit drumul în Eden.

Cuvântul "sanctuar" este folosit în Biblie de 146 de ori și nu se referă nici măcar o dată la pământ, la pământul Canaan sau la biserică. De o sută treizeci și șapte de ori se referă la două lucruri, și numai la două: în primul rând, la sanctuarul care era centrul sistemului evreiesc de închinare; și, în al doilea rând, la sanctuarul al cărui slujitor este Hristos în ceruri.Există nouă cazuri în care cuvântul sanctuar nu se referă la sanctuarul Domnului. Într-un text se spune că "Iuda era sanctuarul său". Psalmul 114:2. Domnul oștirilor "va fi ca un sanctuar". Isaia 8:14. Moab avea un sanctuar. Isaia 16:12. Dumnezeu este un mic sanctuar. Ezechiel 11:16. Împăratul Tirului avea sanctuare. Ezechiel 28:18.Existau sanctuare păgâne. Daniel 8:11; 11:31. "Capela împăratului", Amos 7:13, marginal, sanctuar, era un sanctuar rival. Vezi versetul 9, unde sunt numite sanctuarele, la plural, ale lui Israel. În aceste nouă texte, cuvântul "sanctuar" nu

se referă nici la sanctuarul pământesc, nici la cel ceresc; dar în toate aceste cazuri își trage numele de la sanctuarul Domnului.

Sanctuarul din Biblie este locuința lui Dumnezeu. El include, în primul rând, cortul ridicat de om, care a fost modelul celui adevărat, și în al doilea rând, "adevăratul cort, pe care l-a ridicat Domnul, și nu omul". Cortul ridicat de om, ca model al celui adevărat, cuprindea, în primul rând, cortul lui Moise, în al doilea rând, templul lui Solomon și, în al treilea rând, templul lui Zorobabel.Adevăratul tabernacol al lui Dumnezeu este marele original, din care Moise, Solomon și Zorobabel au ridicat "figuri", "modele" sau "imagini". Urmărim modelul adevăratului din momentul în care a fost ridicat de Moise, până când a fost contopit în modelul mai mare și mai glorios pe care Solomon a făcut să fie stabilit. Urmărim această construcție până în perioada în care a fost răsturnată de Nebucadnețar și a fost lăsată să rămână în ruine în timpul captivității babiloniene.Și din momentul în care Zorobabel a reconstruit sanctuarul, urmărim istoria modelului până când ajungem la adevăratul tabernacol, marele sanctuar al lui Iehova din ceruri.

Prima învățătură referitoare la sanctuar o aflăm din cartea Exodului. În capitolul 24, aflăm că Moise s-a urcat pe muntele Sinai în norul care Îl învăluia pe Dumnezeul lui Israel și că a stat acolo patruzeci de zile. În această perioadă, lui Moise i s-a explicat construirea sanctuarului și i s-a arătat modelul acestuia pe munte. Evrei 8:5.Următorul capitol începe cu porunca de a ridica sanctuarul: "Și să-Mi facă un sanctuar, ca să locuiesc în mijlocul lor. După tot ce-ți voi arăta, după modelul cortului și după modelul tuturor instrumentelor lui, așa să-l faceți". Exodul 25:8, 9.

Am aflat câteva fapte importante: (1) Sanctuarul era locuința lui Dumnezeu. El a fost ridicat cu acest scop expres, ca Dumnezeu să locuiască în mijlocul poporului Său. Și Moise a avut în vedere această locuință sau sanctuar, chiar în acel capitol în care unii presupun că învață faptul că țara Canaanului este sanctuarul. "El este Dumnezeul meu", spune Moise, "și Îi voi pregăti o locuință". Cap. 15:2.Este clar că până și Moise a înțeles diferența dintre locuința lui Iehova și locul unde se află. (2) Sanctuarul pe care Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să îl ridice era cortul. Cortul martorilor era sanctuarul lui Dumnezeu. (3) Moise a primit porunca solemnă de a face sanctuarul și toate vasele sale după modelul care i-a fost arătat în acel loc. Prin urmare, acum trebuie să avem un model al locuinței lui Dumnezeu pus înaintea noastră.

În planul sanctuarului său, pereții dinspre nord, vest și sud erau formați din scânduri drepte, așezate în socluri de argint. Cinci bare, care se întindeau pe lungimea laturilor și treceau prin inelele din scânduri, le uneau pe toate. Și totul era acoperit cu aur. Sanctuarul era acoperit cu patru învelitori diferite.Capătul de est era închis de un voal sau de o pânză, numită ușa cortului sau a tabernacolului. Un al doilea voal împărțea cortul în două părți, numite locul

sfânt și cel mai sfânt dintre toate. Cap. 26:1-29, 31-37; 36:8-38; Leviticul 16:2; Evrei 9:3.

Toate vasele sanctuarului au fost făcute după modelul pe care Domnul l-a arătat lui Moise. Exodul 25:9, 40. Ele erau după cum urmează: (1) Chivotul. Acesta era un cufăr cu o lungime de aproximativ patru picioare și șase centimetri și o lățime și o înălțime de aproximativ două picioare și șase centimetri, acoperit cu aur curat, atât pe dinăuntru cât și pe dinafară. Acesta a fost făcut cu scopul expres de a conține testamentul lui Dumnezeu, cele zece porunci.Cap. 25:10-16, 21; 31:18; 32:15, 16; 37:1-5; Deuteronomul 10:1-5; 1 Împărați 8:9; 2 Cronici 5:10; Evrei 9:4. (2) Scaunul milei. Acesta era partea de sus a chivotului. La fiecare capăt al acestuia se afla câte un heruvim, heruvimii și scaunul milei fiind o lucrare solidă din aur bătut. Exodul 25:17-22; 37:6-9; 26:34; Evrei 9:4, 5. (3) Altarul tămâiei. Acesta era acoperit cu aur și avea o înălțime de aproximativ un metru și jumătate și aproape un metru pătrat.Era pentru a arde tămâie înaintea lui Dumnezeu. Exodul 30:1-10; 37:25-28; Luca 1:9-11. (4) Potirul de aur. Acesta era folosit pentru a arde tămâie înaintea Domnului, în special în Sfânta Sfintelor. Leviticul 10:1; 16:12; Evrei 9:4. (5) Sfeșnicul, cu cele șapte lămpi ale sale, era o lucrare solidă din aur bătut, cu o greutate de aproximativ un talant. A fost făcut după modelul expres arătat lui Moise. Exodul 25:31-40; 37:17-24; Numeri 8:4.(6) Masa pâinilor de sărbătoare. Aceasta avea aproximativ un metru și jumătate în lungime, doi metri și jumătate în înălțime și doi în lățime. Era acoperită cu aur curat și pe ea se ținea întotdeauna pâini de sărbătoare înaintea Domnului. Exodul 25:23-30; 37:10-16; Evrei 9:2. (7) Altarul pentru arderile de tot. Acesta era de aproximativ nouă picioare pătrate și aproape cinci metri și jumătate în înălțime. Era acoperit cu aramă și, după cum îi spune și numele, era folosit pentru a aduce jertfe lui Dumnezeu. Exodul 27:1-8; 38:1-7.(8) Ligheanul. Acesta era făcut din aramă și conținea apă pentru uzul preoților. Cap. 30:18-21; 38:8. Curtea cortului era de o sută de coți în lungime, pe cincizeci în lățime și cinci coți, adică aproximativ nouă picioare în înălțime. Cap. 27:9-18; 38:9-20.

Moise a ridicat sanctuarul. A înălțat cortul, a așezat scândurile lui în socluri de argint, le-a unit între ele prin bare și a întins peste tot acoperământul cortului. Apoi a pus mărturia în chivot, a așezat pe el capacul milei și a dus chivotul în cort. Cap. 40:17-21. Apoi a atârnat perdeaua în fața chivotului și a făcut astfel împărțirea între locurile sfinte. Versetele 21; 26:33; Evrei 9:3.A așezat masa fără perdeaua de la miazănoapte a sfântului locaș și a așezat pe ea pâinile în ordine. Versetele 22 și 23. Apoi a așezat sfeșnicul în partea de sud a Locului Sfânt și i-a aprins candela înaintea Domnului. Versetele 24 și 25. A așezat altarul de aur în fața perdelei din locul sfânt și a ars pe el tămâie dulce. Versetele 26 și 27.A ridicat perdeaua de la ușa sanctuarului, a așezat altarul pentru arderile de tot la ușă, a așezat ligheanul între cort și altarul acesta și, de jur împrejur, a ridicat curtea cortului. Versetele 28-33. Sanctuarul ridicat pentru

locuința lui Iehova, Exodul 15:2; 25:8, este acum pregătit să primească pe Împăratul veșnic.

"Atunci un nor a acoperit cortul întâlnirii și slava Domnului a umplut cortul. Și Moise nu a putut să intre în cortul întâlnirii, pentru că norul stătea pe el și slava Domnului umplea cortul." Versetele 34 și 35. Am găsit acum locuința sau sanctuarul Domnului. În cartea Exodului, Moise numește această clădire sanctuarul de cel puțin unsprezece ori.

Dar cereți mărturia Noului Testament cu privire la acest aspect? Atunci ascultați părerea lui Pavel despre sanctuarul primului legământ: "Atunci, într-adevăr, primul legământ avea și rânduieli de serviciu divin și un sanctuar lumesc. Căci a fost făcut un tabernacol, încăperea dintâi, în care era sfeșnicul, masa și pâinile de arătat, care se numește sanctuar. După cea de-a doua boltă, tabernacolul, numit cel mai sfânt dintre toate, care avea cădelnița de aur și chivotul legământului acoperit de jur împrejur cu aur, în care se află vasul de aur care avea mană, toiagul lui Aaron care înmugurea și tablele legământului; și deasupra lui heruvimii slavei, care umbreau capacul milei." Evrei 9:1-5; 13:11. Prin urmare, este stabilit că avem o viziune corectă asupra acestui subiect până acum și că tabernacolul lui Dumnezeu, și nu pământul Canaanului, a fost sanctuarul.

Sanctuarul lumesc era modelul celui adevărat. "După modelul tabernacolului și după modelul tuturor instrumentelor lui, tot așa să-l faceți". "Și caută să le faci după modelul lor, care ți-a fost arătat pe munte." Exodul 25:9, 40. "Și să ridici cortul după modelul lui, care ți-a fost arătat pe munte." Cap. 26:30. "Așa cum ți s-a arătat pe munte, așa să-l facă." Cap. 27:8."După modelul pe care Domnul îl arătase lui Moise, așa a făcut sfeșnicul." Numeri 8:4. "Părinții noștri au avut cortul mărturiei în pustiu, așa cum hotărâse Domnul, vorbind lui Moise, ca el să-l facă după modelul pe care-l văzuse." Faptele Apostolilor 7:44. "Care slujesc după exemplul și umbra lucrurilor cerești, așa cum Moise a fost sfătuit de Dumnezeu când era pe cale să facă cortul, căci: "Vezi (zice) să faci toate lucrurile după modelul care ți s-a arătat pe munte"." Evrei 8:5."Prin urmare, era necesar ca modelele lucrurilor din Ceruri să fie purificate cu acestea; dar lucrurile cerești în sine cu sacrificii mai bune decât acestea. Căci Hristos nu a intrat în locurile sfinte făcute de mâini, care sunt figuri ale celor adevărate". Evrei 9:23, 24.

Din aceste texte aflăm două lucruri importante: 1. Ni se certifică de mai multe ori ce a fost făcut cortul martorilor după modelul pe care Dumnezeu i l-a arătat lui Moise. 2. Că acel model era o reprezentare a sanctuarului ceresc însuși. Evrei 8:2.

Din Faptele Apostolilor 7:45, aflăm că semințiile lui Israel au dus cu ele sanctuarul în țara promisă. În cartea Iosua, acesta este numit Casa lui Dumnezeu

sau Cortul; și aflăm că a fost ridicat la Șilo. Iosua 9:23; 18:1; 19:51; Ieremia 7:12. Este numit cortul Domnului. Iosua 22:19. Este numit "sanctuarul Domnului". Cap. 24:26.

În cartea Judecători este numită pur și simplu "casa lui Dumnezeu", aflată la Șilo. Judecători 18:31; 20:18, 26, 31; 21:2. În prima carte a lui Samuel, este numită "casa Domnului". Cap. 1:7, 24; 3:15. În capitolele 1:9; 3:3, este numită "templul Domnului". În capitolul 2:29, Dumnezeu o numește "locuința mea" sau tabernacolul meu, marginal. El încă mai locuia în Șilo. Cap. 4:4. Trecem acum de la umbră la substanță. Sanctuarul tipic a lăsat locul celui adevărat.

1. Sanctuarul primului legământ se încheie odată cu acest legământ și nu constituie sanctuarul noului legământ. Evrei 9:1, 2, 8, 9; Fapte 7:48, 49.

2. Acel sanctuar era o figură pentru timpul de atunci sau pentru acea dispensație. Evrei 9:9. Adică, în timpul dispensației tipice, Dumnezeu nu a deschis adevăratul tabernacol, ci a dat poporului o figură sau un model al acestuia.

3. Când lucrarea primului cort a fost terminată, s-a deschis calea templului lui Dumnezeu din ceruri. Evrei 9:8; Psalmul 11:4; Ieremia 17:12.

4. Sanctuarul tipic și rânduielile carnale legate de el urmau să dureze doar până la vremea reformei. Iar când a sosit acel timp, a venit Hristos, un mare preot al lucrurilor bune care urmau să vină printr-un tabernacol mai mare și mai desăvârșit. Evrei 9:9-12.

5. Ruperea perdelei sanctuarului pământesc la moartea Mântuitorului nostru a arătat că slujbele sale erau încheiate. Matei 27:50, 51; Marcu 15:38; Luca 23:45.

6. Hristos a declarat în mod solemn că a fost lăsată pustie. Matei 23:37, 38; Luca 13:34, 35.

7. Sanctuarul este legat de gazdă. Daniel 8:13. Iar oștirea, care este adevărata biserică, nu a avut nici sanctuar, nici preoție în vechiul Ierusalim în ultimii 1800 de ani, dar le-a avut pe amândouă în cer. Evrei 8:1-6.

8. În timp ce sanctuarul tipic era în picioare, era o dovadă că nu era deschisă calea spre adevăratul sanctuar. Dar când serviciile sale au fost desființate, tabernacolul din ceruri, adevăratul model, i-a luat locul. Evrei 10:1-9; 9:6-12.

9. Locurile sfinte făcute de mână, figuri sau modele ale lucrurilor din Ceruri, au fost înlocuite de însăși locurile sfinte și cerești. Evrei 9:23, 24.

10. Sanctuarul, de la începutul preoției lui Hristos, este adevăratul tabernacol al lui Dumnezeu în ceruri. Acest lucru este afirmat în mod clar în Evrei 8:1-6. Aceste puncte sunt dovezi concludente că sanctuarul lumesc al primului legământ a lăsat locul sanctuarului ceresc al noului legământ. Sanctuarul tipic este abandonat, iar preoția este transferată la adevăratul tabernacol.

Dar cea mai importantă întrebare în mintea cititorilor este aceasta: Cum i-a explicat Gabriel sanctuarul lui Daniel? I-a arătat el trecerea de la "figura" sau "modelul" la "tabernacolul mai mare și mai desăvârșit", adevăratele locuri sfinte? Răspundem că da.

1. Gabriel îi explică lui Daniel ce parte din cele 2300 de zile aparținea Ierusalimului și evreilor: "șaptezeci de săptămâni au fost tăiate peste poporul tău și peste cetatea ta sfântă". Daniel 9:24. Traducerea lui Whiting. Atunci, întreaga perioadă de 2300 de zile nu aparține vechiului Ierusalim, locul sanctuarului pământesc, și nici nu aparține în întregime evreilor, poporul declarat al lui Dumnezeu în timpul primului legământ.

2. Pentru că în acea perioadă de șaptezeci de săptămâni, fărădelegea trebuia să fie terminată, adică poporul evreu urma să își umple măsura nelegiuirii, prin respingerea și răstignirea lui Mesia al lor, și nu mai trebuia să fie poporul sau oastea lui, Daniel 9:24; Matei 23:32, 33; 21:33-43; 27:25.

3. Gabriel i-a arătat lui Daniel că sanctuarul pământesc urma să fie distrus la scurt timp după respingerea lui Mesia de către ei și că nu va fi reconstruit niciodată, ci va fi pustiu până la desăvârșire. Daniel 9:26, 27.

4. Îngerul aduce noul legământ în fața ochilor lui Daniel. "El [Mesia] va confirma legământul cu mulți timp de o săptămână". Daniel 9:27; Matei 26:28.

5. El aduce în fața ochilor lui Daniel biserica sau oștirea noului legământ, adică "cei mulți" cu care legământul este confirmat. Versetul 27.

6. El aduce în vedere jertfa noului legământ, și anume, tăierea lui Mesia, dar nu pentru el însuși. Versetul 26. Și, de asemenea, Prințul sau Mijlocitorul noului legământ. Versetele 25; 11:22; Evrei 12:24. El aduce în fața ochilor lui Daniel sanctuarul noului legământ și îl informează că înainte de încheierea celor șaptezeci de săptămâni, care aparțineau sanctuarului pământesc, cel mai sfânt va fi uns. Că acest "cel mai sfânt" este adevăratul tabernacol în care Mesia trebuie să oficieze ca preot, oferim următoarea mărturie:

"'Și să ungă pe cel mai sfânt; kodesh, kodashim, sfântul sfinților." - Adam Clarke. Daniel 9:24.

Șaptezeci de săptămâni sunt hotărâte asupra poporului Tău și asupra cetății sanctuarului Tău, pentru ca păcatul să fie oprit și fărădelegea să aibă un sfârșit, pentru ca nelegiuirea să fie ispășită și să fie introdusă o neprihănire veșnică, pentru ca viziunile și profețiile să fie pecetluite și pentru ca Sfântul Sfinților să fie uns." - Traducerea lui Houbigant din Daniel 9:24.

Este clar că, din viziunea de 2300 de zile referitoare la sanctuar, doar 490 se refereau la sanctuarul pământesc; și, de asemenea, că nelegiuirea poporului evreu va fi atât de mult completată în acea perioadă, încât Dumnezeu îi va părăsi, iar cetatea și sanctuarul vor fi distruse curând după aceea și nu vor fi reconstruite niciodată, ci vor fi lăsate în ruine până la desăvârșire.Și este de asemenea un fapt că Gabriel i-a prezentat lui Daniel o imagine a adevăratului tabernacol, Evrei 8:1, 2, care, pe la sfârșitul celor șaptezeci de săptămâni, a luat locul modelului. Și așa cum slujirea cortului pământesc a început cu ungerea lui, tot așa, în slujirea mai excelentă a marelui nostru Mare Preot, primul act, așa cum i s-a arătat lui Daniel, este ungerea adevăratului cort sau sanctuar, al cărui slujitor este el. Exodul 40:9-11; Leviticul 8:10, 11; Numeri 7:1; Daniel 9:24.

Prin urmare, este un fapt dovedit că sanctuarul lumesc al primului legământ și sanctuarul ceresc al noului legământ sunt ambele incluse în viziunea celor 2300 de zile. Șaptezeci de săptămâni se împlinesc în sanctuarul pământesc și, la sfârșitul lor, este introdus adevăratul tabernacol, cu ungerea, jertfa și ministrul (conducătorul) său.Și este interesant de observat că transferul de la cortul făcut de mâini la adevăratul cort însuși, pe care Domnul l-a ridicat, și nu omul, este plasat de Gabriel chiar în punctul în care Biblia mărturisește că umbra lucrurilor bune ce urmau să vină a încetat, fiind bătută în cuie pe cruce, Coloseni 2:14, 17; unde jertfa taurilor și a țapilor a lăsat locul marelui sacrificiu, Evrei 9:11-14; 10:1-10; Psalmul 40:6-8; Daniel 9:27;unde preoția levitică a fost înlocuită de cea a ordinului lui Melhisedec, Evrei 5-7; Psalmul 110; unde exemplul și umbra lucrurilor cerești a fost încheiată de slujirea mai excelentă pe care o prefigura, Evrei 8:1-6; și unde locurile sfinte, care erau figuri ale celor adevărate, au fost înlocuite de adevăratele locuri sfinte din ceruri, Evrei 9:23, 24. Am văzut că Gabriel nu a explicat cele 2300 de zile și sanctuarul din Daniel 8. Vedem acum că în Daniel 9 el le-a explicat pe amândouă.

SANCTUARUL CERESC

"Iată care este suma lucrurilor despre care am vorbit: Avem un astfel de Mare Preot, care este așezat la dreapta tronului Maiestății în ceruri; un slujitor al sanctuarului și al adevăratului cort, pe care l-a ridicat Domnul, și nu un om." Evrei 8:1, 2. "Un tron înalt și glorios de la început, este locul sanctuarului nostru." Ieremia 17:12; Apocalipsa 16:17; Psalmul 11:4. "Căci El a privit de la înălțimea sanctuarului Său; din ceruri, Domnul a privit pământul." Psalmul 102:19.

Sanctuarul ceresc are două locuri sfinte. Următoarea mărturie în acest sens este concludentă. O aflăm din Vechiul și Noul Testament, că în gura a doi sau trei martori orice cuvânt poate fi confirmat.

1. Cortul ridicat de Moise, după o inspecție de patruzeci de zile a celui care i-a fost arătat pe munte, era format din două locuri sfinte, Exodul 26:30-33, și este declarat a fi un model corect al acestei clădiri. Exodul 25:8, 9, 40, comparat cu capitolul 39:32-43. Dar dacă sanctuarul pământesc ar fi fost format din două locuri sfinte, iar marele original, din care a fost copiat, ar fi fost format dintr-unul singur, în loc de asemănare, ar fi existat o disimilitudine perfectă.

2. Templul a fost construit în toate privințele după modelul pe care Dumnezeu l-a dat lui David prin Duhul Sfânt. 1 Cronici 28:10-19. Și Solomon, adresându-se lui Dumnezeu, spune: "Tu mi-ai poruncit să zidesc un templu pe muntele Tău cel sfânt și un altar în cetatea în care locuiești, o asemănare a cortului sfânt pe care l-ai pregătit de la început". Înțelepciunea lui Solomon.9:8.Templul a fost construit la o scară mai mare și mai grandioasă decât cortul; dar trăsătura sa distinctivă, ca și cea a cortului, consta în faptul că era compus din două locuri sfinte. 1 Împărați 6; 2 Cronici 3. Aceasta este o dovadă clară că tabernacolul ceresc conține același lucru.

3. Pavel afirmă în mod clar că "locurile sfinte [plural] făcute de mâini" "sunt figuri [plural] ale celor adevărate"; și că tabernacolul și vasele sale sunt "modele ale lucrurilor din Ceruri". Evrei 9:23, 24. Aceasta este o dovadă directă că, în cortul mai mare și mai desăvârșit, există două locuri sfinte, la fel ca în figura, exemplul sau modelul.

4. Apostolul folosește de fapt cuvântul sfințenie (la plural) atunci când vorbește despre sanctuarul ceresc. Expresia "cel mai sfânt dintre toate", din Evrei 9:8; 10:19, a fost presupusă de unii că ar dovedi că Hristos a început să slujească în Locul Preasfânt, la înălțarea Sa. Dar expresia nu este "hagia hagion", "sfânt al sfintelor", ca în capitolul 9:3; ci este pur și simplu "hagion", "sfintele". Este același cuvânt care este redat sanctuar în Evrei 8:2.În fiecare dintre aceste trei texte, Evrei 8:2; 9:8; 10:19, Macknight redă cuvântul "locuri sfinte". Biblia Douay îl redă "locurile sfinte". Și astfel aflăm că sanctuarul ceresc este format din două "locuri sfinte".

Am observat în mod special vasele sanctuarului pământesc și am citat mărturii divine pentru a arăta că acestea erau modele ale celui adevărat din ceruri. Acest lucru este confirmat în mod izbitor de faptul că în sanctuarul ceresc găsim vase asemănătoare: (1) chivotul testamentului lui Dumnezeu și heruvimii. Apocalipsa 11:19; Psalmul 99:1. (2) Altarul de aur al tămâiei. Apocalipsa 8:3; 9:13.(3) Sfeșnicul cu cele șapte lămpi. Apocalipsa 4:5; Zaharia 4:2. (4) Potirul de aur. Apocalipsa 8:3. Acest sanctuar ceresc este numit de David, Habacuc și Ioan: "templul lui Dumnezeu din ceruri", Psalmul 11:4; Habacuc 2:20; Apocalipsa

11:19; "locuința sfântă a lui Dumnezeu", Zaharia 2:13; Ieremia 25:30; Apocalipsa 16:17; "cortul cel mai mare și mai desăvârșit", Evrei 9:11; "sanctuarul și adevăratul cort pe care l-a ridicat Domnul, și nu omul", Evrei 8:2.

SLUJIREA ȘI CURĂȚIREA SANCTUARULUI PĂMÂNTESC

Am arătat mai înainte că sanctuarul pământesc era alcătuit din două locuri sfinte și că era un model al adevăratului cort al lui Dumnezeu din ceruri. Acum vom prezenta pe scurt lucrarea de slujire în aceste două locuri sfinte și, de asemenea, lucrarea de curățare a acelui sanctuar, la sfârșitul acestei slujbe în fiecare an, și vom dovedi că slujirea era exemplul și umbra slujbei mai excelente a lui Hristos în adevăratul tabernacol.

Slujirea în sanctuarul pământesc era asigurată de ordinul preoțesc levitic. Exodul 28; 29; Leviticul 8; 9; Evrei 7. Actul pregătitor pentru începerea slujbei în cortul pământesc a fost ungerea celor două locuri sfinte și a tuturor vaselor sale sacre. Exodul 40:9; 30:26-29; Leviticul 8:10.Întreaga lucrare a preoților în cele două locuri sfinte este rezumată de apostol, după cum urmează: "După ce aceste lucruri au fost astfel rânduite, preoții intrau întotdeauna în primul cort, îndeplinind slujba lui Dumnezeu; dar în al doilea intra numai marele preot o dată pe an, nu fără sânge, pe care îl oferea pentru el însuși și pentru greșelile poporului". Evrei 9:6, 7.Slujirea în sanctuarul pământesc este astfel prezentată în fața noastră în două mari diviziuni. În primul rând, slujba zilnică în locul sfânt, care consta în arderea de tot obișnuită de dimineață și de seară, Exodul 29:38-43; Numeri 28:3-8; arderea tămâiei dulci pe altarul de aur, când marele preot aprindea lămpile în fiecare dimineață și seară, Exodul 30:7, 8, 34-36; 31:11; lucrarea specială din zilele de odihnă ale Domnului, precum și din zilele de odihnă anuale, lunile noi și sărbători.Numeri 28:11-31; 29; Leviticul 23; și, în afară de toate acestea, lucrarea specială pentru persoanele fizice, care trebuiau să-și prezinte ofrandele lor specifice pe parcursul anului. Leviticul 1-7. Și, în al doilea rând, lucrarea anuală în Locul Preasfânt, pentru păcatele poporului și pentru curățirea sanctuarului. Leviticul 16. Astfel, fiecăruia dintre cele două locuri sfinte îi era atribuită lucrarea corespunzătoare.Slava Dumnezeului lui Israel s-a manifestat în ambele încăperi. Când a intrat în cortul dintâi, gloria Sa a umplut ambele locuri sfinte. Exodul 40:34, 35. Vezi și 1 Împărați 8:10, 11; 2 Cronici 5:13, 14; 7:1, 2. La ușa primei încăperi, Domnul a stat de vorbă cu Moise. Exodul 33:9-11.În acest loc, Dumnezeu a promis că se va întâlni cu copiii lui Israel și că va sfinți cortul cu slava Sa. Exodul 29:42-44; 30:36. De asemenea, în sfântul locaș, Dumnezeu și-a manifestat gloria într-un mod special. Exodul 25:21, 22; Leviticul 16:2.

În prima încăpere se găseau preoții, care se aflau într-un continuu curs de slujire pentru popor. Cel care păcătuia își aducea victima la ușa acestei încăperi pentru a fi oferită pentru el însuși. Își punea mâna pe capul victimei, pentru a denota că păcatul său era transferat asupra ei. Leviticul 1:3. Apoi, victima era

înjunghiată din cauza acelei fărădelegi, iar sângele său, purtând acel păcat și acea vină, era dus în sanctuar și stropit pe el. Leviticul 4.Astfel, pe tot parcursul anului, această slujbă a continuat; păcatele poporului erau transferate de la ei înșiși la victimele oferite ca jertfă și, prin sângele jertfelor, transferate sanctuarului însuși.

În a zecea zi a lunii a șaptea, slujba era schimbată din locul sfânt, unde fusese continuată pe tot parcursul anului, în locul preasfânt. Leviticul 16:2, 29-34. Marele preot intra în Locul Preasfânt cu sângele unui viței, ca jertfă de ispășire pentru sine. Versetele 3, 6, 11-14. Apoi a primit de la copiii lui Israel doi țapi pentru jertfa de ispășire.Asupra acestor țapi a aruncat sorți;un sorț pentru Domnul, iar celălalt pentru țapul ispășitor. Versetele 5, 7, 8. În continuare, a purces la oferirea țapului asupra căruia a căzut sorțul Domnului, ca jertfă de ispășire pentru popor.

Vom arăta acum că a oferit acest sânge în două scopuri: 1. "Pentru a face ispășire pentru copiii lui Israel pentru toate păcatele lor." 2. Pentru a curăța sau "a face ispășire pentru sanctuarul sfânt". Să citim o porțiune din Leviticul 16:"Apoi să junghie țapul jertfei de ispășire pentru păcat, care este pentru popor, să-i aducă sângele înăuntrul perdelei și să facă cu sângele acela cum a făcut cu sângele vițelului și să-l stropească pe capacul îndurării și înaintea capacului îndurării; și să facă ispășire pentru locul sfânt, din pricina necurăției copiilor lui Israel și din pricina fărădelegilor lor în toate păcatele lor; și tot așa să facă pentru cortul întâlnirii, care rămâne în mijlocul lor, în mijlocul necurăției lor.Nimeni să nu se afle în cortul întâlnirii, când va intra să facă ispășire în locul sfânt, până nu va ieși și nu va face ispășire pentru el și pentru casa lui și pentru toată adunarea lui Israel. Să iasă la altarul care este înaintea Domnului, și să facă ispășire pentru el; să ia din sângele vițelului și din sângele țapului, și să-l pună pe coarnele altarului de jur împrejur.Să stropească sângele cu degetul său pe el de șapte ori, să-l curețe și să-l sfințească de necurăția copiilor lui Israel. După ce va isprăvi să împace locul sfânt, cortul întâlnirii și altarul, va aduce țapul viu; și Aaron își va pune amândouă mâinile pe capul țapului viu și va mărturisi peste el toate nelegiuirile copiilor lui Israel și toate fărădelegile lor în toate păcatele lor, punându-le pe capul țapului, și-l va trimite prin mâna unui om potrivit în pustie;și țapul va purta asupra lui toate nelegiuirile lor până într-o țară nelocuită; și va da drumul țapului în pustiu.""Și aceasta să fie pentru voi o lege veșnică: în luna a șaptea, în ziua a zecea a lunii, să vă chinuiți sufletele și să nu faceți nicio lucrare, fie că este vorba de cineva din țara voastră, fie că este vorba de un străin care locuiește în mijlocul vostru, căci în ziua aceea preotul va face ispășire pentru voi, ca să vă curățească, ca să fiți curați de toate păcatele voastre înaintea Domnului.""Să facă ispășire pentru sfântul sanctuar, să facă ispășire pentru cortul întâlnirii și pentru altar, să facă ispășire pentru preoți și pentru tot poporul întâlnirii. Și aceasta va fi pentru voi o statornicie veșnică: să

faceți ispășire pentru copiii lui Israel pentru toate păcatele lor, o dată pe an." Versetele 15-22, 29, 30, 33, 34. Am citit aici câteva fapte importante:

1. În a zecea zi a lunii a șaptea, slujba a fost schimbată din locul sfânt în cel mai sfânt dintre toate. 2. Versetele 2, 29-34.

2. Că în Locul Preasfânt se oferea sânge pentru păcatele poporului, pentru a se face ispășire pentru ele. Versetele 5, 9, 15, 17, 30, 33, 34; Evrei 9:7.

3. Că cele două locuri sfinte ale sanctuarului, precum și altarul tămâiei, au fost curățate în această zi de păcatele poporului, care, după cum am văzut, fuseseră aduse în sanctuar prin intermediul sângelui jertfei pentru păcat. Versetele 16, 18-20, 33; Exodul 30:10.

4. Că marele preot, după ce a îndepărtat prin sânge păcatele poporului din sanctuar, le duce la ușa cortului, Numeri 18:1; Exodul 28:38, unde se află țapul ispășitor; și, punându-și ambele mâini pe capul țapului și mărturisind asupra lui toate nelegiuirile copiilor lui Israel în toate păcatele lor, le pune pe capul țapului și îl trimite, cu toate nelegiuirile lor, într-o țară nelocuită. Versetele 5, 7-10, 20-22. Sanctuarul era astfel curățat de păcatele poporului, iar aceste păcate erau purtate de țapul ispășitor din sanctuar.

Cele de mai sus ne prezintă o schiță generală a slujbei din sanctuarul lumesc. Următoarele versete arată că acea slujire era exemplul și umbra slujbei lui Hristos în tabernacolul din ceruri: "Acum, din lucrurile pe care le-am spus, iată care este suma: Avem un astfel de Mare Preot, care este așezat la dreapta tronului Majestății din Ceruri; un slujitor al sanctuarului și al adevăratului cort, pe care l-a ridicat Domnul, și nu omul.Căci orice mare preot este rânduit să aducă daruri și jertfe; de aceea este necesar ca și acesta să aibă ceva de adus. Căci, dacă ar fi pe pământ, n-ar fi preot, întrucât există preoți care aduc daruri după lege; care slujesc după exemplul și umbra lucrurilor cerești, așa cum a fost sfătuit Moise de Dumnezeu când era pe cale să facă cortul; căci: Vezi (zice el) să faci toate lucrurile după modelul care ți-a fost arătat pe munte.Dar acum a obținut o slujbă mai bună, prin faptul că este mijlocitorul unui legământ mai bun, care a fost întemeiat pe promisiuni mai bune." Evrei 8:1-6; Coloseni 2:17; Evrei 10:1; 9:11, 12. Faptele afirmate în aceste texte sunt demne de o atenție deosebită:

1. Avem un Mare Preot în Ceruri.

2. Acest Mare Preot este un slujitor al sanctuarului sau al adevăratului tabernacol.

3. Așa cum marii preoți pământești au fost rânduiți să ofere jertfe pentru păcate, tot așa este necesar ca Marele nostru Preot să aibă ceva de oferit pentru noi în sanctuarul ceresc.

4. Când era pe pământ, nu era preot.

5. Slujirea preoților în acel cort, care a fost făcut după modelul celui adevărat, era exemplul și umbra slujbei mai excelente a lui Hristos în adevăratul cort însuși.

6. Întregul serviciu tipic a fost o umbră a lucrurilor bune care vor urma.

7. În cortul mai mare și mai desăvârșit, Hristos este un slujitor al acestor lucruri bune care sunt astfel prezentate. Cu aceste fapte în fața noastră, vom lua în considerare acea slujire mai excelentă din templul lui Dumnezeu din ceruri.

SLUJIREA ȘI CURĂȚIREA SANCTUARULUI CERESC

La sfârșitul slujbelor tipice, Cel despre care au scris Moise în lege și profeții, Isus din Nazaret, a venit și și-a dat viața pentru noi. Moartea Domnului Isus este punctul de despărțire între cele două dispensații, deoarece a pus capăt slujbelor tipice și a fost fundamentul lucrării sale ca preot în cortul ceresc.Pe Isus a fost pusă vina noastră, a tuturor, și El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn. Isaia 53:6; 1 Petru 2:24; Evrei 9:28. El a înviat din morți pentru justificarea noastră și s-a înălțat la cer pentru a deveni un mare preot suprem în prezența lui Dumnezeu pentru noi. Romani 4:25; Evrei 9:11, 12, 24.

Slujirea în sanctuarul ceresc este îndeplinită de ordinul preoției lui Melchisedec, în persoana Domnului nostru. Psalmul 110; Evrei 5-8. Am demonstrat deja că templul lui Dumnezeu din ceruri este format din două locuri sfinte, la fel ca și cortul pământesc; și că slujirea în cele două locuri sfinte ale sanctuarului lumesc a fost exemplul și umbra slujbei lui Hristos în adevăratul cort. Dar unii susțin că Hristos slujește doar în locul cel mai sfânt al sanctuarului ceresc. Să examinăm acest punct:

1. Ungerea locului preasfânt la începutul slujbei sale poate fi invocată ca dovadă că el slujește doar în a doua încăpere a sanctuarului ceresc. Daniel 9:24. Dar această obiecție dispare imediat, dacă luăm în considerare faptul că înainte ca preoția levitică să înceapă să slujească în sanctuarul pământesc, întreaga clădire, atât cel mai sfânt, cât și locul sfânt și toate vasele sacre, au fost unse.Exodul 40:9-11; 30:23-29; Leviticul 8:10; Numeri 7:1. Și când această ungere a fost săvârșită, slujba aceasta a început în prima încăpere. Leviticul 8-10; Evrei 9:6, 7. Și această ordine, să ne amintim, era "exemplul și umbra lucrurilor cerești".

2. Unii au afirmat că textul: "Omul acesta, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, a șezut în veci la dreapta lui Dumnezeu", Evrei 10:12, interzice ideea că ar fi slujit în cele două locuri sfinte. Dar noi răspundem că, în ceea ce privește ideea de a ședea, ar fi la fel de potrivit să îl reprezentăm ca stând la dreapta Tatălui. Faptele Apostolilor 7:56.Și dacă Mântuitorul se află "la dreapta

puterii lui Dumnezeu" atunci când coboară din ceruri, așa cum mărturisește despre el însuși, Matei 26:64; Marcu 14:62; Luca 22:69, atunci cu siguranță poate fi la dreapta Tatălui în ambele locuri sfinte. Dar aici avem o mărturie directă. Pavel spune că Hristos este un "slujitor al sanctuarului". Evrei 8:2. Nimeni nu poate nega faptul că cuvântul hagion, redat aici prin sanctuar, este la plural.Este redat literal de Biblia Douay, "sfințenia". Așa cum este tradus de Macknight, Evrei 8:1, 2, se citește astfel: "Or, dintre cele spuse, cea mai importantă este că avem un Mare Preot ca noi, care a șezut la dreapta scaunului de domnie al Maiestății din ceruri, slujitor al locurilor sfinte, adică al adevăratului cort, pe care l-a ridicat Domnul, și nu omul".Din cele de mai sus tragem două concluzii: (1) Domnul nostru poate fi slujitor al celor două locuri sfinte și totuși să fie la dreapta Tatălui. (2) El trebuie să slujească în ambele locuri sfinte, altfel limbajul lui Pavel, potrivit căruia este slujitor al sfintelor sau al locurilor sfinte [plural], nu este adevărat. Un mare preot care ar trebui să slujească pur și simplu în cel mai sfânt dintre toate, nu este un slujitor al locurilor sfinte.

3. Dar un alt argument pentru a dovedi că Hristos slujește doar în locul cel mai sfânt a fost invocat de unii, din următoarele texte: "Sfântul Duh a arătat prin aceasta că drumul spre cel mai sfânt dintre toate nu a fost încă arătat, în timp ce primul cort era încă în picioare." Evrei 9:8. "Așadar, fraților, aveți îndrăzneală să intrați în Sfânta Sfintelor, prin sângele lui Isus." Capitolul 10:19.Dar, așa cum s-a observat mai înainte, cuvântul redat "cel mai sfânt dintre toate" este același care este menționat prin "sanctuar" în capitolul 8:2 și nu este hagia hagion, sfântul sfintelor, ca în capitolul 9:3, ci este pur și simplu hagion, sfintele, la plural. Redarea lui Macknight, care traduce corect cuvântul la plural, înlătură orice dificultate. El traduce aceste două texte, după cum urmează:"Sfântul Duh a dat de înțeles că drumul spre locurile sfinte nu a fost încă deschis, în timp ce primul tabernacol este încă în picioare." "Ei bine, deci, fraților, având îndrăzneală la intrarea în locurile sfinte, prin sângele lui Isus." Aceste texte, prin urmare, nu favorizează doctrina conform căreia Hristos este un slujitor doar al unuia dintre locurile sfinte.Prin redarea literală a cuvântului, dându-l la plural în limba noastră, așa cum a fost scris de Pavel, obiecția față de slujirea lui Hristos în cele două locuri sfinte ale sanctuarului ceresc este complet eliminată. Calea spre locurile sfinte ale sanctuarului ceresc nu a fost deschisă cât timp a continuat slujirea în cortul pământesc; dar când această slujire a fost abolită, calea spre locurile sfinte cerești a fost deschisă și avem îndrăzneala de a intra prin credință, acolo unde Marele nostru Preot slujește pentru noi.

Ar fi potrivit să adăugăm că expresia redată "în locul sfânt" din Evrei 9:12, 25 și "în sanctuar" din capitolul 13:11 este aceeași cu cea din capitolul 9:24, este redată literal la plural, "în locurile sfinte". Macknight le redă pe toate la plural. Atunci cortul ceresc, în care slujește Domnul nostru Isus Hristos, are locuri sfinte, la fel ca modelul sau imaginea sa, cortul pământesc; și marele nostru

Mare Preot este un slujitor al acestor locuri sfinte în timp ce se află la dreapta Tatălui.

Să examinăm acum acele versete care prezintă poziția și slujirea Domnului nostru în cortul din ceruri. În viziunea din Patmos, ucenicul preaiubit a avut o priveliște a templului lui Dumnezeu, sanctuarul ceresc.S-a deschis o ușă în Ceruri. Aceasta trebuie să fie ușa cortului ceresc, pentru că a dezvăluit vederii lui Ioan tronul lui Dumnezeu care se afla în acel templu. Apocalipsa 4:1, 2; 16:17; Ieremia 17:12.Trebuie să fie ușa primei încăperi, pentru că cea de-a doua încăpere (care dezvăluie chivotul care conține cele zece porunci) nu se deschide până la sunetul celui de-al șaptelea înger. Apocalipsa 11:19. Iar părerea că Ioan privea în primaîncăperea sanctuarului ceresc, când L-a văzut pe Domnul Isus luând cartea din mâna Celui care ședea pe tron, este confirmată în mod izbitor de ceea ce a văzut în fața tronului.El mărturisește că "în fața tronului ardeau șapte lămpi de foc, care sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu". Apocalipsa 4:5; Zaharia 4:2. El a văzut, de asemenea, altarul de aur al tămâiei înaintea tronului și a fost martor la slujba de pe acel altar cu cădelnița de aur. Apocalipsa 8:3.În cortul pământesc, care era modelul lucrurilor din Ceruri, sfeșnicul de aur cu cele șapte lămpi și altarul de aur al tămâiei erau amândouă reprezentate și, după indicația expresă a lui Dumnezeu, erau așezate în prima încăpere. Numeri 8:2-4; Evrei 9:2; Leviticul 24:2-4; Exodul 40:24-27. Scena acestei viziuni evidențiază prima încăpere a sanctuarului ceresc. Aici L-a văzut Ioan pe Domnul Isus. Apocalipsa 5:6-8.

Să citim descrierea pe care o face Isaia despre acest loc: "În anul în care a murit împăratul Ozia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie, înalt și înălțat, iar șirul lui umplea templul. Deasupra lui stăteau serafimii: fiecare avea șase aripi; cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele și cu două zburau. Și unul striga către altul și zicea: "Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor; tot pământul este plin de slava Lui.Și stâlpii ușii s-au mișcat la glasul celui care striga, și casa s-a umplut de fum. Atunci am zis: "Vai de mine, căci sunt pierdut, pentru că sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate, căci ochii mei au văzut pe Împăratul, pe Domnul oștirilor!". Atunci unul dintre serafimi a zburat spre mine, având în mână un cărbune viu (aprins), pe care îl luase cu cleștele de pe altar". Isaia 6:1-6.

Faptul că aceasta a fost o vedere a cortului ceresc și nu a templului din Ierusalim poate fi dovedit prin compararea lui Ioan 12:39-41 cu Isaia 6:8-10. Cuvintele scrise de Isaia, în timp ce privea în templul lui Dumnezeu, sunt citate de Ioan, cu declarația că Isaia le-a rostit în timp ce privea gloria lui Hristos.Faptul că Ioan și Isaia au văzut același loc este evident; amândoi au văzut tronul lui Dumnezeu și pe Cel care șade pe el; Isaia 6:1; Apocalipsa 4:2; amândoi au văzut ființele vii cu șase aripi; Isaia 6:2; Apocalipsa 4:6-8; fiecare a auzit de la aceste ființe o cântare asemănătoare; Isaia 6:3; Apocalipsa 4:8; și amândoi au văzut

altarul de aur din fața tronului. Isaia 6:6; Apocalipsa 8:3; 9:13. Că Ioan și Isaia L-au văzut amândoi pe Domnul nostru Isus Hristos, am dovedit deja.Scena viziunilor lor se găsea în prima încăpere a sanctuarului ceresc, locul sfeșnicului de aur cu cele șapte lămpi și altarul de aur al tămâiei. Și în această încăpere și-a început slujba Marele nostru Preot, asemenea preoților din exemplul și umbra lucrurilor cerești. În umbră, fiecare parte a lucrării se repeta de mai multe ori; dar în substanță, fiecare parte este împlinită o dată pentru totdeauna.Jertfa noastră este înjunghiată o dată pentru totdeauna; Romani 6:9, 10; Evrei 9:25-28; și o dată pentru totdeauna Marele nostru Preot apare în fiecare dintre locurile sfinte. Evrei 9:11, 12, 24, 25. Prin urmare, Domnul nostru trebuie să-și continue slujirea în prima încăpere până când va sosi perioada pentru slujirea Sa în interiorul celui de-al doilea văl, înaintea chivotului testamentului lui Dumnezeu.

Păcatele lumii au fost puse asupra Domnului Isus, iar El a murit pentru aceste păcate, conform Scripturilor. Sângele Mielului lui Dumnezeu, care a fost vărsat pentru fărădelegile noastre față de Legea lui Dumnezeu, este cel prin care Marele nostru Preot intră în sanctuarul ceresc, Evrei 9:12, și pe care, ca avocat al nostru, îl oferă pentru noi în acel sanctuar. Evrei 12:24; 1 Petru 1:2; 1 Ioan 2:1, 2.Marea Sa lucrare, care a început cu actul de a purta păcatele lumii la moartea Sa, o duce mai departe aici, pledând cauza păcătoșilor penitenți și prezentând pentru ei sângele Său care a fost vărsat ca mare jertfă pentru păcatele lumii. Lucrarea din sanctuarul pământesc era în esență același lucru. Păcatele erau așezate acolo pe victimă, care era apoi înjunghiată.Sângele acelei jertfe, purtând acea vină, a fost stropit în sanctuar, pentru a face împăcare pentru păcătos. Și astfel, în umbra lucrurilor cerești, vedem că vina poporului a fost transferată în sanctuarul însuși. Acest lucru poate fi ușor de înțeles. Și este un fapt clar că marele său scop era să dea un exemplu al lucrurilor cerești.Așa cum păcatul celui care a venit la Dumnezeu prin jertfa de sânge, prin marele preot, a fost transferat, prin acel sânge, în sanctuarul însuși, tot așa este și în substanță. Cel care a purtat păcatele noastre la moartea sa, oferă pentru noi sângele său în sanctuarul ceresc. Dar când va veni din nou, el este "fără păcat"; Evrei 9:28; marea sa lucrare pentru îndepărtarea păcatului este pe deplin încheiată înainte de a veni din nou.

Ne întrebăm acum cu privire la îndepărtarea păcatelor bisericii, sau ale gazdei, din sanctuar. Am văzut că doar 490 din cei 2300 de ani aparțineau sanctuarului pământesc și că restul de 1810 ani aparțineau adevăratului sanctuar, pe care Gabriel îl prezintă lui Daniel în explicația sa din capitolul 9; în consecință, sanctuarul care va fi curățat de păcatele bisericii sau ale oștirii la sfârșitul celor 2300 de ani este sanctuarul ceresc.Am examinat, de asemenea, acele părți din Biblie care explică cum și de ce a fost curățat sanctuarul pământesc și am văzut că această curățare nu s-a realizat prin foc, ci prin sânge. Am văzut că acea lucrare a fost rânduită cu scopul expres de a prefigura lucrarea

din sanctuarul ceresc. Și am văzut, de asemenea, că păcatele celor care vin la Dumnezeu prin intermediul marelui nostru Mare Preot sunt comunicate sanctuarului, așa cum era cazul în tip.Dar nu rămânem fără mărturii directe cu privire la acest aspect important. Apostolul afirmă faptul curățării sanctuarelor pământești și cerești și afirmă în mod clar că acestea din urmă trebuie să fie curățate din același motiv pentru care au fost curățate și cele dintâi. El vorbește în felul următor: "Și aproape toate lucrurile sunt curățate prin lege cu sânge; și fără vărsare de sânge nu este iertare. Prin urmare, era necesar ca modelele lucrurilor din Ceruri să fie purificate cu acestea; dar lucrurile cerești în sine cu sacrificii mai bune decât acestea.Căci Hristos nu a intrat în locașurile sfinte făcute de mâini, care sunt figuri ale celor adevărate, ci în cerul însuși, ca să se înfățișeze acum în fața lui Dumnezeu pentru noi."Evrei 9:22-24. În această porțiune din Scriptură sunt afirmate două fapte importante:

1. Sanctuarul pământesc a fost curățat prin sânge.

2. Sanctuarul ceresc trebuie să fie curățat prin jertfe mai bune, adică prin sângele lui Hristos. Este clar, așadar, că ideea de a curăța sanctuarul prin foc nu are niciun sprijin în Biblie.

Aceste cuvinte, așa cum sunt redate de Macknight, sunt foarte clare: "Și aproape toate lucrurile, conform legii, sunt curățate cu sânge, și fără vărsare de sânge nu există iertare. Prin urmare, era o necesitate ca reprezentările, într-adevăr, ale locurilor sfinte din ceruri, să fie curățate prin aceste jertfe; dar locurile cerești și sfinte în sine, prin jertfe mai bune decât acestea.De aceea, Hristos nu a intrat în locurile sfinte făcute de mâini, imagini ale adevăratelor locuri sfinte, ci în cerul însuși, ca să se înfățișeze acum înaintea feței lui Dumnezeu pentru noi." Evrei 9:22-24. Apoi, faptul curățării sanctuarului ceresc este învățat în mod clar de Pavel în comentariul său asupra sistemului tipic. Și acest mare adevăr, afirmat în mod clar, este demn de o amintire durabilă.

Mulți vor trata cu dispreț ideea curățării sanctuarului ceresc, "pentru că", spun ei, "nu există nimic în ceruri care să fie curățat". Aceștia trec cu vederea faptul că Sfânta Sfintelor, în care Dumnezeu își manifesta gloria și în care nu putea intra decât marele preot, trebuia, conform legii, să fie curățată din cauza păcatelor poporului, care erau purtate în ea prin sângele jertfei pentru păcat. Leviticul 16.Și ei trec cu vederea faptul că Pavel mărturisește în mod clar că sanctuarul ceresc trebuie curățat din același motiv. Evrei 9:23, 24. Vezi și Coloseni 1:20. Era necurat doar în acest sens: păcatele oamenilor fuseseră purtate în el prin sângele jertfei pentru păcat și ele trebuie îndepărtate. Acest fapt poate fi sesizat de orice minte.

Lucrarea de curățire a sanctuarului schimbă slujba din locul sfânt în cel mai sfânt dintre toate. Leviticul 16; Evrei 9:6, 7; Apocalipsa 11:19. Așa cum slujirea în locul sfânt al templului din ceruri a început imediat după sfârșitul sistemului

tipic, la sfârșitul celor șaizeci și nouă de săptămâni și jumătate, Daniel 9:27, tot așa slujirea în cel mai sfânt dintre toate, în sanctuarul ceresc, începe odată cu încheierea celor 2300 de zile.Apoi, Marele nostru Preot intră în Sfânta Sfintelor pentru a curăța sanctuarul. Încheierea acestei mari perioade marchează începutul slujbei Domnului Isus în cel mai sfânt dintre toate.Această lucrare, așa cum este prezentată în tip, am văzut deja că avea un scop dublu: iertarea nelegiuirii și curățirea sanctuarului. Și această lucrare măreață, Domnul nostru a împlinit-o cu propriul Său sânge; nu trebuie să ne oprim să ne întrebăm dacă prin prezentarea efectivă a acestuia sau în virtutea meritelor sale.

Nimeni nu poate să nu vadă că purificarea sanctuarului este un eveniment de o importanță infinită. Aceasta împlinește marea lucrare a lui Mesia în tabernacolul din ceruri și o face completă. Lucrarea de curățare a sanctuarului este urmată de actul de a pune păcatele, astfel îndepărtate, pe capul țapului ispășitor, pentru a fi purtate pentru totdeauna din sanctuar.Lucrarea Marelui nostru Preot pentru păcatele lumii va fi atunci încheiată, iar el va fi gata să se arate "fără păcat pentru mântuire". Acțiunea de a pune păcatele pe capul țapului ispășitor, în tip, a fost deja remarcată. Leviticul 16:5, 7-10, 20-22.

Următorul eveniment al acelei zile, după ce sanctuarul a fost curățat, a fost punerea tuturor nelegiuirilor și fărădelegilor copiilor lui Israel pe țapul ispășitor și trimiterea lui într-un pământ nelocuit sau de separare. Aproape toată lumea presupune că acest țap L-a descris pe Hristos în unele dintre funcțiile sale și că tipul a fost împlinit la prima venire.De la această opinie trebuie să mă despart, deoarece,

1. Țapul nu era trimis decât după ce marele preot terminase de curățat sanctuarul. Leviticul 16:2, 21. Prin urmare, acest eveniment nu poate întâlni antitipul său decât după sfârșitul celor 2300 de zile.

2. A fost trimis de Israel în pustie, un pământ nelocuit, pentru a-i primi. Dacă Mântuitorul nostru binecuvântat este antitipul ei, și El trebuie să fie trimis de la poporul Său într-un pământ nelocuit, dar nu în mormânt, căci țapul a fost trimis viu; nici în Rai, căci acesta nu este un pământ nelocuit.

3. Țapul a primit și a păstrat toate nelegiuirile lui Israel; dar când Hristos va apărea a doua oară, va fi "fără păcat". Evrei 9:28.

4. Țapul a primit nelegiuirile din mâinile preotului și acesta l-a trimis departe. Cum Hristos este preotul, țapul trebuie să fie altceva în afară de el însuși, pe care îl poate trimite departe.

5. Acesta a fost unul dintre cei doi țapi aleși pentru ziua aceea, dintre care unul era al Domnului și a fost adus ca jertfă pentru păcat; dar celălalt nu a fost numit al Domnului și nici nu a fost adus ca jertfă. Singura sa misiune era să primească nelegiuirile de la preot, după ce acesta curățase sanctuarul de ele, și

să le ducă într-o țară nelocuită, lăsând în urmă sanctuarul, preotul și poporul, liberi de nelegiuirile lor. Leviticul 16:7-10, 22.

6. Numele ebraic al țapului ispășitor, după cum se va vedea în marja din Levitic 16:8, este Azazel. Cu privire la acest verset, Wm. Jenks, în lucrarea sa *Comp. Com*., are următoarele observații:"Țapul ispășitor. A se vedea opinia diferită în cauza Bochart. Spencer, după cea mai veche opinie a evreilor și creștinilor, crede că Azazel este numele diavolului; la fel și Rosenmüller, pe care îl vede.Siriacul are Azzail, îngerul (cel puternic) care s-a revoltat".

7. La arătarea lui Hristos, așa cum se învață în Apocalipsa 20, Satana va fi legat și aruncat în groapa fără fund, act și loc care sunt simbolizate în mod semnificativ prin trimiterea țapului ispășitor de către marele preot antic într-un pustiu separat și nelocuit.

8. Astfel, avem Scriptura, definiția numelui în două limbi vechi, ambele vorbite în același timp, și cea mai veche opinie a creștinilor, în favoarea considerării țapului ispășitor ca tip al lui Satan.

Pentru că se spune: "Țapul va purta pe el toate nelegiuirile lor până într-o țară nelocuită". Levitic 16:22, iar Ioan a spus: "Iată Mielul lui Dumnezeu, care ia [marginile, poartă] păcatul lumii!", se concluzionează, fără a mai sta pe gânduri, că primul a fost tipul celui de-al doilea. Dar o mică atenție la lege va arăta că păcatele erau purtate de popor prin preot, iar de preot prin țap.

1. Ele sunt transmise victimei.

2. Preotul le ducea în sângele său la sanctuar.

3. După ce a curățat sactuarul de ele, în ziua a zecea a lunii a șaptea, le-a dus la țapul ispășitor.

4. În cele din urmă, țapul le-a dus dincolo de tabăra lui Israel, în pustiu.

Acesta a fost procesul legal în figurație, iar când se va împlini în fapt, autorul păcatelor le va fi primit înapoi (dar cei nelegiuiți își vor purta propriile păcate), iar capul lui va fi fost zdrobit de sămânța femeii; "cel puternic înarmat" va fi fost legat de unul mai puternic decât el, iar casa lui (vezi mormântul) va fi jefuită de bunurile sale, sfinții. Matei 12:29; Luca 11:21, 22.

Marea lucrare a ispășirii este acum completă, iar lucrarea Domnului nostru, ca preot, este împlinită. Păcatele celor care au obținut iertarea prin marea jertfă pentru păcat sunt, la încheierea lucrării Domnului nostru în locurile sfinte, șterse, Fapte 3:19, și, fiind apoi transferate pe țapul ispășitor, sunt purtate departe de sanctuar și de oaste pentru totdeauna și se odihnesc pe capul autorului lor, diavolul.Azazel, sau țapul ispășitor antitipic, va primi atunci păcatele celor care au fost iertați în sanctuar, iar în lacul de foc va suferi pentru

păcatele pe care le-a instigat. Poporul lui Dumnezeu, oastea, va fi atunci eliberat de nelegiuirea lor. Cazurile tuturor oamenilor vor fi atunci fixate pentru totdeauna."Cine este nedrept, să rămână nedrept; cine este murdar, să rămână murdar; cine este neprihănit, să rămână neprihănit; cine este drept, să rămână drept; cine este sfânt, să rămână sfânt.Și iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui". Apocalipsa 22:11, 12."Iar voi, care sunteți tulburați, odihniți-vă cu noi, când Domnul Isus se va arăta din ceruri cu îngerii Săi puternici, în flăcări de foc, ca să se răzbune pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos." 2 Tesaloniceni 1:7, 8.

DEZAMĂGIREA

De ce au fost dezamăgiți cei care așteptau a doua apariție a lui Hristos în anul 1844? La această întrebare importantă credem că se poate răspunde în modul cel mai satisfăcător.Dezamăgirea noastră nu a apărut din cauza greșelii modului și a scopului celei de-a doua veniri; căci niciun adevăr nu este mai clar afirmat în Sfintele Scripturi decât a doua apariție personală și vizibilă a lui Isus Hristos pentru a învia morții cei drepți, pentru a-i transforma în nemuritori pe drepții vii și pentru a distruge lumea necredincioasă. Dezamăgirea noastră nu a apărut din cauza aplicării greșite a simbolurilor profetice din Daniel și Ioan.O analiză atentă a subiectului ne confirmă că aplicarea acestor simboluri de către adventiștii din 1840-1844 a fost corectă. Dezamăgirea noastră nu a apărut nici din cauza unei aplicări greșite a perioadelor profetice. Teoria anului-zi este bine susținută. Argumentul prin care este susținută data inițială a celor șaptezeci de săptămâni din capitolul nouă din Daniel este invulnerabil.Iar adventiștii au susținut în mod corect că cele șaptezeci de săptămâni făceau parte din cele 2300 de zile. Aceste două puncte referitoare la cele șaptezeci de săptămâni fiind corecte, aveam suficiente motive pentru a crede că cele 2300 de zile se vor încheia în anul 1844.

Dezamăgirea noastră nu a apărut nici din faptul că am crezut că la sfârșitul celor 2300 de zile va avea loc lucrarea de curățare a sanctuarului. Căci se afirmă clar: "Până la două mii trei sute de zile; atunci sanctuarul va fi curățat". Daniel 8:14. Dar atunci când am spus că acest pământ, sau o parte a acestui pământ, este sanctuarul și că Hristos trebuie să coboare din cer la sfârșitul celor 2300 de zile, pentru a purifica pământul prin foc, am căutat ceea ce Biblia nu ne garantează să așteptăm.Iată care este cauza dezamăgirii noastre. Pentru că am văzut că nu există nicio autoritate scripturală care să susțină punctul de vedere conform căruia vreo parte a pământului este sanctuarul sau că arderea pământului și topirea elementelor (2 Petru 3) reprezintă curățarea sanctuarului.Printr-o multitudine de martori, am dovedit că tabernacolul lui Dumnezeu din ceruri este sanctuarul care trebuie curățat, iar curățirea lui este o lucrare efectuată în acel sanctuar, cu sânge, și nu cu foc. Dezamăgirea noastră,

așadar, a apărut dintr-o neînțelegere a lucrării care va avea loc la sfârșitul zilelor.

William Miller și asociații săi au avut dreptate în trei din cele patru puncte fundamentale ale credinței Advente. Într-unul dintre ele s-au înșelat. Părerile lor erau corecte în ceea ce privește cea de-a doua venire literală și personală, aplicarea simbolurilor profetice și expunerea lor despre marile perioade din Daniel și Ioan. Dar ei nu înțelegeau că evenimentul se va produce la sfârșitul celor 2300 de zile profetice.Iar greșeala lor în acest punct nu afectează marea problemă a celei de-a Doua Veniri, așa cum cred cei mai mulți oameni că o face. Acest singur punct corectat scriptural, credința celei de-a Doua Apariții stă pe o bază la fel de fermă, ca să spunem așa, ca înainte de dezamăgire.Prin urmare, nu vedem nici un motiv pentru a-l denunța pe acel om cu adevărat mare și bun, Wm. Miller, ca fiind un profet fals, iar credința Adventă ca fiind un eșec, doar pentru că s-a înșelat într-un punct din patru, și când această greșeală a fost de așa natură încât a fost corectată scriptural fără a schimba sau slăbi nici un alt punct. Și aici am vrea să remarcăm că și alți oameni mari au făcut greșeli la fel ca și Wm. Miller. Învățatul profesor Bush, într-o scrisoare către Wm. Miller, a spus:

"Nici nu este de obiectat, așa cum cred eu, dumneavoastră sau prietenii dumneavoastră, că ați dedicat mult timp și atenție studiului cronologiei profeției și că ați lucrat mult pentru a determina datele de început și de sfârșit ale marilor sale perioade. Dacă aceste perioade sunt de fapt date de Duhul Sfânt în cărțile profetice, a fost fără îndoială cu intenția ca ele să fie studiate și, probabil, în cele din urmă, pe deplin înțelese; și nimeni nu poate fi acuzat de nebunie prezumțioasă dacă încearcă cu respect să facă acest lucru.În această privință, eu însumi nu am nicio acuzație de adus împotriva dumneavoastră. Ba chiar sunt gata să merg atât de departe încât să spun că nu consider că erorile dumneavoastră în materie de cronologie sunt de natură gravă sau, de fapt, că sunt foarte departe de adevăr. Când considerați o zi ca fiind termenul profetic al unui an, cred că sunteți susținut de cea mai solidă exegeză, precum și întărit de numele înalte ale lui Mede, Sir Isaac Newton, Episcopul Newton, Kirby, Scott, Keith și o mulțime de alții care au ajuns de mult timp la concluzii substanțiale ca ale dumneavoastră în această privință.Ei sunt cu toții de acord că perioadele importante menționate de Daniel și de Ioan, expiră de fapt în această epocă a lumii și ar fi o logică ciudată care te-ar condamna de erezie pentru că ai susține de fapt aceleași păreri care sunt atât de proeminente în notițele acestor eminenți învățați (divini). Eroarea ta, după cum apreciez, se află într-o altă direcție decât cronologia ta."

Aici profesorul Bush vorbește sincer și adevărat, iar cuvintele sale înțelepte îi susțin pe adventiști în cea mai criticabilă trăsătură a credinței lor. Dar care a fost evenimentul pe care el l-a așteptat pentru a marca încheierea celor 2300 de

zile? Să lăsăm următorul extras din aceeași scrisoare către Wm. Miller să răspundă:

"Deși nu am nici o îndoială că studenții bine informați ai profeției vor admite că calculul tău al timpurilor, cu excepția de mai sus, nu este eronat din punct de vedere material, ei vor susține totuși, cred, că ai greșit în întregime natura evenimentelor care vor avea loc atunci când acele perioade vor fi expirat. Acesta este capul și fruntea ofensivei dumneavoastră expozitive.Ați presupus că sfârșitul celor 2300 de zile din Daniel, de exemplu, este și sfârșitul perioadei de probațiune umană - că este epoca celei de-a doua veniri vizibile și personale a lui Hristos - a învierii morților drepți - și a dizolvării sistemului mundan actual. Afirm că toate acestea sunt afirmații gratuite și nefondate.Admițând, așa cum o fac cu ușurință, că am ajuns la o epocă importantă a lumii și că expirarea acestor perioade este de a introduce, prin pași graduali, o nouă ordine a lucrurilor, intelectuală, politică și morală, eu încă neg în mod categoric că Scripturile, interpretate în mod corect, justifică așteptarea unei astfel de întreruperi bruște și miraculoase a ordinii existente a lucrurilor, așa cum dumneavoastră și cei numiți de obicei adventiști aveți obiceiul de a învăța.

Marele eveniment din fața lumii nu este conflagrația fizică, ci regenerarea sa morală; și, în primul rând, mă bucur să cred că, datorită limitelor impuse de dumneavoastră, această chestiune va fi pusă atât de curând la testul faptelor incontestabile. Ziua de 23 martie - dacă acesta este momentul - va fi în curând în fața noastră, iar adevărul sau minciuna unei părți, cel puțin, a schemei dumneavoastră va fi decisă atunci. Dar chiar dacă ar mai trebui să treacă ani sau secole, aș rămâne ferm pe poziția mea măreață, și anume că ați greșit natura evenimentelor.

Deși există fără îndoială un sens în care se poate spune că Hristos va veni odată(în legătură) cu dispariția celui de-al patrulea imperiu și a puterii otomane, iar împărăția Sa va fi stabilită în mod ilustru, totuși se va descoperi că aceasta va fi o venire spirituală în puterea Evangheliei Sale, în marea revărsare a Duhului Său și în administrarea glorioasă a providenței Sale. Aceasta este credința comună și predominantă a creștinătății și nu mă îndoiesc că este cea adevărată."

În mod evident, dl Bush a căutat convertirea lumii ca eveniment care să marcheze încheierea celor 2300 de zile. Atât domnul Miller, cât și domnul Bush au avut dreptate în ceea ce privește problema timpului, dar amândoi s-au înșelat în ceea ce privește evenimentul care va avea loc la încheierea marilor perioade. Domnul Miller susținea că lumea va fi regenerată prin foc, iar domnul Bush, prin Evanghelie, la sfârșitul celor 2300 de zile.Domnul Bush ar supune punctul de vedere al domnului Miller la un test sever de doar câteva săptămâni, în timp ce teoria convertirii lumii a domnului Bush a fost supusă la testul teribil

al ultimilor douăzeci și șase de ani de apostazie, întuneric spiritual și crimă. Această perioadă a fost marcată de îndepărtări de la credința Evangheliei și de apostazii de la religia creștină. Infidelitatea sub diferite forme, în special în numele spiritismului, s-a răspândit în lumea creștină cu o rapiditate înfricoșătoare, în timp ce recordul întunecat al crimei s-a înnegrit de când profesorul Bush i-a adresat scrisoarea lui Wm. Miller.Dacă acesta va fi începutul mileniului temporal, Domnul să ne ferească de cumpănă. Amândoi acești mari oameni au confundat evenimentul cu încheierea celor 2300 de zile. Și de ce ar trebui ca domnul Miller să fie condamnat pentru greșeala sa, iar domnul Bush să fie scuzat pentru concluzia sa nescripturală? Amândoi se odihnesc în mormânt, în timp ce noi avem ocazia de a le corecta scriptural erorile prin lumina sanctuarului ceresc. "Până la două mii trei sute de zile; atunci sanctuarul va fi curățat".

În providența lui Dumnezeu, în mișcarea lunii a șaptea din 1844, atenția poporului a fost îndreptată spre tipurile legii lui Moise. Argumentul care fusese dat, conform căruia, așa cum tipurile de primăvară, și anume, paștele, turta legănată și jertfa de mâncare, au fost împlinite în ordinea și timpul lor în răstignirea, învierea lui Hristos și coborârea Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii, tot așa tipurile de toamnă vor fi împlinite în ceea ce privește timpul, în evenimentele legate de a doua venire, părea a fi concludent și satisfăcător.Poziția adoptată a fost că, așa cum marele preot ieșea din sanctuarul tipic în a zecea zi a lunii a șaptea și binecuvânta poporul, tot așa Hristos, marele nostru mare preot, va ieși în acea zi din ceruri pentru a-și binecuvânta poporul care așteaptă.

Dar trebuie ținut cont de faptul că în acea vreme nu erau înțelese acele tipuri care indică lucrarea din sanctuarul ceresc. De fapt, nimeni nu avea o idee precisă despre tabernacolul lui Dumnezeu din ceruri. Vedem acum că cele două încăperi sfinte ale sanctuarului tipic, realizate prin îndrumarea Domnului către Moise, cu cele două slujbe distincte ale lor - slujba zilnică și cea anuală - erau, în limbajul lui Pavel către Evrei, "modele ale lucrurilor din Ceruri", "figuri ale celor adevărate". Cap. 9.De asemenea, el spune despre lucrarea preoților evrei, în capitolul 8: "Care slujesc după exemplul și umbra lucrurilor cerești". Cuvintele sale înseamnă pur și simplu acest lucru: În cer există un sanctuar în care Hristos slujește, iar acel sanctuar are două încăperi sfinte și două slujbe distincte, la fel de adevărat cum avea sanctuarul pământesc. Dacă cuvintele sale nu înseamnă acest lucru, ele nu au niciun sens.

Cât de firească este concluzia că, în timp ce preoții iudei slujeau zilnic în acord (legătură) cu locul sfânt al sanctuarului și în ziua a zecea a lunii a șaptea, la sfârșitul serviciului lor anual, marele preot intra în locul preasfânt pentru a face ispășire pentru curățirea sanctuarului, la fel Hristos a slujit în acord (legătură) cu locul sfânt al sanctuarului ceresc din momentul înălțării Sale până la sfârșitul

celor 2300 de zile din Daniel 8, în 1844, când, în ziua a zecea a lunii a șaptea a acelui an, a intrat în locul preasfânt al tabernacolului ceresc pentru a face o ispășire specială pentru ștergerea păcatelor poporului Său sau, ceea ce este același lucru, pentru curățirea sanctuarului.Sanctuarul tipic era curățat de păcatele poporului prin jertfa de sânge. Natura curățirii sanctuarului ceresc poate fi învățată din tip. În virtutea propriului Său sânge, Hristos a intrat în Locul Preasfânt pentru a face o ispășire specială pentru curățirea tabernacolului ceresc.

Cu această perspectivă a sanctuarului ceresc în fața cititorului, el poate vedea defectul teoriei celei de-a șaptea luni. Acum pare evident faptulcă concluziacă Hristos va ieși din cer în acea zi nu este justificată de premisele din acest caz. Dar dacă slujirea lui Hristos în sanctuarul ceresc avea să dureze doar un an, în ultima zi avea să facă o ispășire pentru curățirea tabernacolului ceresc, conform tipului, atunci concluziacă în acea zi avea să iasă și să binecuvânteze poporul Său care aștepta, ar fi irezistibilă.

Dar să ne amintim că "Legea, care era o umbră a lucrurilor bune care vor veni", nu era "chipul însuși al lucrurilor". La umbră, runda de slujbe, mai întâi în locul sfânt pentru tot anul, cu excepția unei singure zile, și apoi, în locul preasfânt în ultima zi a acelui an, se repeta în fiecare an succesiv. Dar nu așa se întâmpla în slujba lui Hristos. El a intrat în locul sfânt al sanctuarului ceresc la înălțarea Sa, o dată pentru totdeauna.Acolo a slujit până la momentul purificării sanctuarului, la sfârșitul celor 2300 de zile, în toamna anului 1844. Pentru a împlini această lucrare, el a intrat apoi în Locul Preasfânt o dată pentru totdeauna. Hristos a suferit pe cruce - nu de multe ori - ci o dată pentru totdeauna. El a intrat în lucrarea Sa în locul sfânt o dată pentru totdeauna. Și El curăță sanctuarul ceresc de păcatele poporului Său o dată pentru totdeauna.Slujirea sa în sfânta, de la înălțarea sa în primăvara anului 31 d.Hr. până în toamna anului 1844, a durat 1800 de ani și șase luni. Perioada slujirii sale în locul Preasfânt nu poate fi definită înainte de încheierea ei, așa cum nici timpul slujirii sale în Sfânta nu putea fi definit înainte de a se încheia.Prin urmare, oricât de mult ar fi dovedit ispășirea din ziua a zecea pentru curățirea sanctuarului tipic că marele nostru Mare Preot va intra în Locul Preasfânt al cortului ceresc în ziua a zecea a lunii a șaptea, nu a dovedit nimic în ceea ce privește faptul că va ieși în acea zi din Locul Preasfânt.

Dacă am fi înțeles atunci subiectul sanctuarului ceresc, dezamăgirea noastră ar fi fost evitată. Dovezile noastre nu dovedeau că Marele nostru Preot va coborî din locul sfânt al sanctuarului ceresc în flăcări de foc pentru a arde pământul, la sfârșitul celor 2300 de zile; dar, departe de aceasta, dovedeau că, în acel moment, el trebuie să intre în interiorul celui de-al doilea văl, pentru a sluji pentru noi înaintea chivotului testamentului lui Dumnezeu și pentru a curăța sanctuarul. Daniel 8:14; Evrei 9:23, 24.Aceasta a fost poziția Marelui

nostru Preot încă de la sfârșitul zilelor și acesta este motivul pentru care nu l-am văzut pe Regele nostru în 1844. El a slujit atunci doar într-unul dintre locurile sfinte, iar încheierea celor 2300 de zile a marcat începutul slujbei Sale în celălalt.

Când Ioan, care a văzut ușa primei încăperi a cortului ceresc deschisă, Apocalipsa 4:1-5, la începutul slujbei lui Hristos, a fost purtat în viziune în josul timpului până la "zilele glasului celui de-al șaptelea înger", a văzut deschis locul cel mai sfânt al templului lui Dumnezeu. "Și s-a deschis templul lui Dumnezeu în ceruri și s-a văzut în templul Lui chivotul testamentului Său; și au fost fulgere, și glasuri, și tunete, și cutremur, și grindină mare". Apocalipsa 11:19.Aici, lângă chivotul testamentului lui Dumnezeu, este locul unde Marele nostru Preot slujește de la sfârșitul celor 2300 de zile. La această ușă deschisă în sanctuarul ceresc, Apocalipsa 3:7, 8; Isaia 22:22-25, îi invităm să vină pentru iertare și mântuire pe cei care nu au păcătuit departe de ziua harului. Marele nostru Preot se află lângă SCAUNUL MILEI (care este pur și simplu partea de sus a chivotului) și aici își oferă sângele, nu doar pentru curățirea sanctuarului, ci și pentru iertarea nelegiuirilor și a fărădelegilor.Dar, în timp ce îi chemăm pe oameni la această ușă deschisă și le arătăm sângele lui Hristos, oferit pentru noi la scaunul milei, le amintim de LEGEA lui Dumnezeu de sub scaunul milei, care a făcut necesară moartea Fiului iubit al lui Dumnezeu pentru ca omul vinovat să fie iertat. Chivotul conține poruncile lui Dumnezeu; și cel care vrea să primească binecuvântarea lui Dumnezeu, din mâna Marelui nostru Preot, trebuie să respecte poruncile cuprinse în chivotul în fața căruia slujește.

PRELEGEREA A UNSPREZECEA

CREDINȚA MÂNTUITOARE

TEXT: Nu vă lepădați, așadar, încrederea voastră, care are o mare răsplată. Căci aveți nevoie de răbdare, pentru ca, după ce ați făcut voia lui Dumnezeu, să primiți făgăduința. Căci încă puțină vreme, și Cel ce va veni va veni și nu va zăbovi. Acum, cel neprihănit va trăi prin credință; dar dacă cineva se va trage înapoi, sufletul Meu nu va avea plăcere în el. Dar noi nu suntem dintre cei ce se trag înapoi spre pieire, ci dintre cei ce cred pentru mântuirea sufletului. Evrei 10:35-39.

A zecea zi a lunii a șaptea din anul evreiesc 1844 a venit și a trecut și a lăsat în mintea credincioșilor impresii care nu se șterg ușor; și, deși a trecut mai mult de un sfert de secol de la acea perioadă memorabilă, acea lucrare nu și-a pierdut interesul și forța asupra minții celor care au participat la ea.Chiar și acum, când cineva care a luat parte la acea lucrare și care simte că influența ei sfințită se reaprinde în mintea sa - dacă în ascultare de îndemnul apostolului, când spune: "Aduceți-vă aminte de zilele dintâi, în care, după ce ați fost luminați, ați îndurat o mare luptă de necazuri; în parte, în timp ce erați făcuți o țintă, atât prin ocară, cât și prin necazuri;și în parte, în timp ce ați devenit

tovarăși ai celor care au fost folosiți astfel" - va vorbi despre acea lucrare solemnă, despre acea consacrare a tuturor, făcută în plină vedere a scenelor veșnice, și despre acea pace dulce și bucurie sfântă care a umplut mințile celor care așteptau; cuvintele sale nu vor reuși să nu atingă sentimentele tuturor celor care au împărtășit binecuvântările acelei lucrări și care s-au ținut de ea.

Iar cei care au participat la acea mișcare nu sunt singurii care se pot întoarce acum în trecut și se pot bucura de realitățile care înviorează sufletul și inspiră credința din trecut. Cei care au îmbrățișat de atunci credința și speranța Adventului și care au văzut în cele trei mesaje din Apocalipsa 14, consacrarea și binecuvântarea din trecut, lucrarea prezentă de pregătire și gloria viitoare, se pot întoarce cu noi în toamna anului 1844 și pot împărtăși cu noi reaprinderea iluminării cerești.A fost acela Ierusalimul nostru, unde am așteptat și ne-am bucurat de revărsarea Duhului Sfânt? Atunci, așa cum toți creștinii, precum și primii ucenici ai lui Hristos, care au fost prezenți cu această ocazie, au privit înapoi la ziua Cincizecimii cu plăcere și cu folos, tot așa și cei care au îmbrățișat doctrina celei de-a Doua Veniri de la memorabila mișcare a celei de-a șaptea luni, pot privi înapoi la acea perioadă cu tot interesul pe care îl pot avea cei care au participat la ea.

Impresiile făcute și lăsate în mintea credincioșilor au fost profunde și durabile. Oricât de departe s-ar fi îndepărtat între timp de Dumnezeu și de adevărul Său, în sufletul apostatului rămân încă unele urme slabe ale lucrării. Lăsați-l să audă subiectul din nou; lăsați ca faptele simple să fie aduse din nou în fața minții sale; și el va simți asupra acestui subiect așa cum nu poate simți asupra altui subiect.Iar cei care au luat parte la acea lucrare, care sunt departe de Dumnezeu, dar care prețuiesc Cuvântul lui Dumnezeu și experiența creștină, vor simți încă profund acest subiect, iar credința multora dintre ei va fi înviată la o viață nouă.

Dezamăgirea față de trecerea timpului a fost una amară. Adevărații credincioși renunțaseră la tot pentru Hristos și se împărtășiseră de prezența Lui ca niciodată. Ei dăduseră, așa cum presupuneau, ultimul avertisment lumii și se separaseră, mai mult sau mai puțin, de mulțimea necredincioasă și batjocoritoare. Și, cu binecuvântarea divină asupra lor, se simțeau mai mult ca și cum s-ar fi asociat cu Domnul lor așteptat în curând și cu sfinții îngeri, decât cu cei de care se despărțiseră.Iubirea lui Isus umplea fiecare suflet și strălucea pe fiecare față; și cu dorințe inexprimabile, ei se rugau: "Vino, Doamne Isuse, și vino repede". Dar El nu a venit. Iar acum, să se întoarcă din nou la grijile, perplexitățile și pericolele vieții, în plină vedere a batjocurilor și injuriilor necredincioșilor, care atunci își băteau joc ca niciodată înainte, a fost o încercare teribilă a credinței și a răbdării.Dar Dumnezeu nu și-a abandonat poporul. Spiritul Său a rămas în continuare peste ei și peste toți cei care nu au negat și denunțat în mod nechibzuit lucrarea bună din mișcarea Adventă până în acel

moment. Și cu o forță și o mângâiere deosebite, cuvintele textului au ajuns în mințile și inimile celor încercați și în așteptare.

"Nu vă aruncați deci încrederea." Cineva a avut o mare încredere.

"Care are o mare recompensă de răsplată." Această încredere nu este de condamnat. Ea este aprobată de Domnul și își va primi răsplata.

"Căci aveți nevoie de răbdare." Cei care aveau această încredere au fost aduși într-o situație de încercare extremă, care cerea răbdare.

"Asta, după ce ați făcut voia lui Dumnezeu." Aici au avut siguranța că au făcut voia lui Dumnezeu, în ciuda dezamăgirilor și încercărilor lor.

"Voi ați putea primi făgăduința." Este important ca ei să își păstreze încrederea. Este privilegiul și datoria lor să păstreze ferm până la sfârșit începutul încrederii lor, pentru a putea primi promisiunea lui Dumnezeu.

Această scriptură descrie clar speranțele adventiștilor, dezamăgirile lor, încercările lor, poziția lor actuală și îndatoririle lor actuale. Vă întrebați: De ce să aplicăm toate acestea la subiectul celei de-a doua veniri? Răspundeți: Pentru că cuvintele lui Pavel interzic orice altă aplicare. El continuă: "Încă puțină vreme, și Cel ce va veni va veni și nu va zăbovi".Nimeni nu va pune la îndoială nici o clipă faptul că cea de-a doua venire este subiectul pe care îl tratează apostolul. Situația deosebită a celor care ar trebui să aștepte a doua apariție a lui Isus este povara îndemnului său. Și cât de minunat se aplică cuvintele sale celor care au fost dezamăgiți, ispitiți și încercați în mod trist, în toamna anului 1844.Cu mare încredere au vestit venirea Domnului, cu certitudinea că făceau voia lui Dumnezeu. Dar, pe măsură ce timpul trecea, au fost aduși într-o situație extrem de grea pentru credință și răbdare. De aici și cuvintele lui Pavel către ei, chiar atunci și acolo: "Nu vă lepădați deci încrederea"."Aveți nevoie de răbdare." "Ați făcut voia lui Dumnezeu." La această hotărâre a apostolului, fiecare adventist adevărat, care a gustat cuvântul bun al lui Dumnezeu și puterile lumii viitoare, în mișcarea din 1844, va răspunde: Amin.

"Acum cel neprihănit va trăi prin credință." Pe măsură ce adventiștii au ajuns la punctul de așteptare în lumina strălucitoare a profeției nesigilate și a semnelor care se împlineau rapid că venirea lui Hristos era la uși, ei mergeau ca și cum ar fi mers cu privirea. Dar acum ei stau cu speranțe dezamăgite și cu inimile lovite și trăiesc prin credință în cuvântul sigur și în lucrarea lui Dumnezeu în experiența celui de-al doilea Advent. Cu aceștia care se țin tare, Dumnezeu este binevoitor.

"Dar dacă cineva se retrage, sufletul meu nu va avea plăcere în el." Cuvinte înfricoșătoare! În timp ce unii cred în salvarea sufletului, alții se îndoiesc de lucrarea lui Dumnezeu în mișcarea Adventă, devin nerăbdători, își leapădă

încrederea în calea prin care Domnul a condus poporul Său și renunță la experiența lor ca fiind lucrarea omului sau a lui Satana și se retrag spre pierzanie.

Apostolul continuă, deoarece vorbește în numele celor credincioși: "Dar noi nu suntem dintre cei care se trag înapoi spre pierzanie, ci dintre cei care cred pentru mântuirea sufletului". Aceste cuvinte sunt limbajul credinței mântuitoare. Având suficiente dovezi că Dumnezeu i-a scos din lume și dintr-o biserică decăzută pentru a-L aștepta pe Fiul din ceruri, ei rămân neclintiți.Ei văd lanțul adevărului, ilustrat de cele trei mesaje din Apocalipsa 14:6-12, care explică și armonizează trecutul, dă certitudine prezentului și luminează viitorul glorios, și îl îmbrățișează cu bucurie. Poziția celor care așteaptă este exprimată astfel: "Aici este răbdarea sfinților; aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus". Aici este credința mântuitoare.

DOMNUL MEU ÎȘI AMÂNĂ VENIREA

DE JAMES WHITE.

O slugă rea spune aceasta, în inima sa. "Dar și dacă robul acela rău va zice în inima lui: "Domnul meu întârzie să vină" etc. Matei 24:48. S-a presupus că

situația acestui slujitor rău se aplică acelor învățători religioși care au respins în întregime și s-au opus doctrinei celei de-a doua veniri, așa cum a fost învățată de Wm. Miller și susținută de corpul Advent.Opinia unanimă a celor care așteaptă a doua venire a Domnului a fost că discursul profetic din Matei 24 se referă la evenimentele importante de care biserica lui Hristos este legată, de la prima venire până la cea de-a doua. În primul rând, distrugerea Ierusalimului; în al doilea rând, cele 1260 de zile profetice de necaz pentru biserică; în al treilea rând, semnele celei de-a doua veniri, în Soare, Lună și Stele; și în al patrulea rând, cele două clase de slujitori: unul dăruiește mâncare la timpul potrivit; celălalt își lovește tovarășul de slujbă, etc. Această poziție, în principal, este cu siguranță corectă.

Credem însă că s-a făcut o greșeală în aplicarea cazului servitorului rău. El nu îi reprezintă pe acei slujitori care nu au așteptat niciodată a doua venire a lui Hristos. Cei care nu au așteptat venirea lui Hristos, nu ar avea nici un motiv să spună că a întârziat venirea Sa.Dar cei care L-au așteptat și au fost dezamăgiți în ceea ce privește timpul venirii Sale și sunt aduși într-o stare de grea încercare a credinței, sunt cu siguranță în mare pericol de a juca rolul slujitorului rău. Nu vedem motive întemeiate pentru a aplica acest text la acei învățători care nu L-au așteptat pe Domnul; în timp ce aplicarea la cei care în inima lor au dat înapoi de la credința adventă este naturală și evident corectă.

Luca 12:42-45, este o bună dovadă că sluga cea rea a fost cândva înțeleaptă și credincioasă. "Dar dacă robul acela [care dăduse mâncare la timpul potrivit] zice în inima lui: "Domnul meu întârzie să vină", etc. Acest lucru ilustrează în mod evident cazul celor care au hrănit cândva turma lui Hristos cu doctrina Adventă în puritatea ei, dar care de atunci și-au pierdut credința, zelul și dragostea.Din nou, robul necredincios lovește un tovarăș de robie. Acest lucru ilustrează în mod clar cazul celor care au fost tovarăși de muncă pentru cauza Adventă, dar care acum au rămas cu inima întoarsă. Ceea ce spun în inimă se vede prin faptele lor.

Mesajul Adventului, în împlinirea primului înger [Apocalipsa 14], a atras atenția unui număr mare de slujitori ai Domnului, care au plecat cu vestea bună a venirii lui Isus, înveselind inimile multora și hrănind turma cu această pâine din ceruri. Timpul de așteptare a trecut, și a urmat o perioadă de încercări severe, în care mulți și-au pierdut credința.Unii mărturisesc credința în Advent, dar faptele lor arată că în inima lor spun: "Domnul meu își amână venirea". Dar o parte au ținut cu tărie mișcarea Adventă, ca fiind lucrarea lui Dumnezeu. Și, pe măsură ce au coborât pe calea profeției, de la primul și al doilea mesaj la cel de-al treilea, ei văd acum cele mai bune motive pentru care ar trebui să țină în continuare la mișcarea Adventă și să aștepte venirea Domnului în curând.Următoarea scenă a profeției este reprezentată de Fiul Omului pe norul alb pentru a secera pământul. Păstrarea poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus este clar

arătată ca fiind datoria prezentă. În timp ce se arată că evenimentul care va avea loc la sfârșitul celor 2300 de zile profetice ale lui Daniel nu este arderea pământului, ci finalizarea lucrării de mântuire de către Marele nostru Mare Preot din ceruri, natura dezamăgirii noastre este clar văzută, iar mișcarea trecută, cu dezamăgirea ei, este explicată.Acest punct de vedere se armonizează cu trecutul și prezentul și dă certitudine viitorului glorios. Cei care adoptă această poziție pot spune cu deplină siguranță: Domnul vine. Cei ca ei pot hrăni casa Domnului cu hrană la timpul potrivit. Unde, ne întrebăm, unde poate fi găsit slujitorul credincios, dacă nu printre aceștia?

Dar este un fapt dureros că o mare parte din poporul Advent și din slujitorii Adventului și-au pierdut credința în venirea în curând a Domnului. Poate că ei încă mai prețuiesc doctrina personal-Adventă al lui Hristos, a învierii literale a celor drepți, înainte de mileniu, și a adevăratei moșteniri a sfinților; dar credința în venirea imediată a zilei lui Dumnezeu, ei au pierdut-o.Mișcarea adventă din trecut o consideră o greșeală, și au dărâmat unul după altul pilonii credinței advente. Această apostazie a fost o lucrare treptată, înșelătoare, atât de treptată și atât de atent gestionată de ziarele Advente, încât frații care și-au pierdut credința cu greu pot spune cum și unde au pierdut-o, dar totuși ea a dispărut.

Timp de mai mulți ani, acești slujitori necredincioși au spus în inimile lor: "Domnul meu își amână venirea", în timp ce faptele lor au negat profesiunea lor de credință în venirea Sa imediată și au răsturnat un punct forte după altul al "credinței adventiste originale".Ei și-au continuat profesiunea de credință în venirea imediată a lui Hristos, în timp ce faptele lor au arătat că spuneau în inimile lor: "Domnul meu își amână venirea". Mai recent, însă, ei au rostit-o în termeni fără echivoc. Sub titlul "Credința originală a Adventului", *Vestitorul Adventului* din 24 decembrie spune:

"Două elemente proeminente ale acestei credințe au fost întunecarea soarelui, în anul 1780 d.Hr., ca o împlinire a lui Matei 24:29; și legătura dintre cele 70 de săptămâni din Daniel 9 și cele 2300 de zile din Daniel 8.

Răspunzând la întrebările lui L. T. Cunningham cu privire la legătura dintre cele 70 de săptămâni și cele 2300 de zile, dl Bliss remarcă:'Am argumentat legătura lor ca dovadă că perioada mai lungă ar fi expirat în 1843-1844. Dacă aceste perioade încep la o epocă comună, nu se poate nega faptul că cea mai lungă s-a încheiat la momentul menționat mai mult decât că soarele a răsărit în această dimineață.Dar evenimentul prezis să urmeze la acel sfârșit neavând loc, rezultă că presupunerea legăturii lor a fost o eroare...Trecerea a zece ani a demonstrat că [perioada celor 70 de săptămâni] nu a fost despărțită de cele 2300 și, prin urmare, presupunerea că ar fi fost, a fost respinsă ca fiind sofistică'.

Prin abandonarea acestui ultim element al "credinței în apariția originară", se renunță la principiul său fundamental; pentru că legătura dintre aceste două perioade a fost punctul distinctiv dintre credința domnului Miller și cea susținută de alte teorii mai obișnuite privind perioadele profetice.Iar renunțarea la ziua întunecată din 1780 ca semn al apropiatei veniri a Domnului o considerăm, de asemenea, o îndepărtare largă de la "credința adventistă originală". ... Sperăm că *Herald* va continua să se depărteze de "credința adventistă originală", până când va fi eliberat de erori și va deveni un vestitor și apărător al întregului adevăr."

Din moment ce *Vestitorul* a renunțat la credința adventă, de ce ar mai trebui să pretindă că este *Vestitorul Adventului*? De ce să nu-și ia un alt nume adecvat și să nu pretindă a fi ceea ce nu este? Cititorii săi au fost cândva credincioși Așteptători. Le-a fost luată treptat credința, în cursul descendent al *Harbinger*, astfel încât nu mai au puterea de a rezista tentației de a renunța cu totul la credință? Ne temem pentru mulți. Fie ca Dumnezeu să aibă milă și să-i salveze pe cei sinceri.

Advent Herald a adoptat o poziție înfricoșătoare în legătură cu cele 2300 de zile și cu Sanctuarul din Daniel 8. Afirmația conform căreia "trecerea a zece ani a demonstrat că" cele 70 de săptămâni "nu au fost tăiate din cele 2300 de zile", este falsă și prezumțioasă. Dacă s-ar putea demonstra că Sanctuarul este pământul și că purificarea lui este arderea pământului, atunci afirmația ar putea fi corectă.Dar cum Sanctuarul este adevăratul tabernacol al lui Dumnezeu în ceruri, trecerea a zece ani nu demonstrează așa ceva. Ne-a determinat să cercetăm și să vedem că omisiunea era în evenimentul care urma să aibă loc la sfârșitul zilelor, și nu în timp.

Ne place observația din *Herald*, care spune: "Dacă aceste perioade [70 de săptămâni și 2300 de zile] au început la o epocă comună, nu se poate nega că cea mai lungă s-a încheiat la momentul menționat [1843-1844] mai mult decât că soarele a răsărit în această dimineață". Și am vrea să remarcăm că *Herald*, presupunând că Biblia învață că Sanctuarul va fi curățat prin foc când va veni Hristos, este la fel de sigur în eroare ca și faptul că soarele va apune în această noapte. Lăsați *Heraldul* să adopte punctul de vedere scriptural cu privire la Sanctuar și nu va fi nevoit să dărâme acest pilon principal al "credinței adventiste originale".

Poziția presei religioase, care a respins doctrina Adventului, a fost considerată înspăimântătoare acum zece ani; dar cea a ziarelor Advente, care a respins adevărul Sanctuarului, care armonizează trecutul, pare de o sută de ori mai înspăimântătoare. În loc să avanseze cu un pas în această chestiune, care, atunci când este luată în considerare, ne aduce la lumina și încrederea deplină a credinței Adventului, *Herald* pare să aleagă să se retragă și să răstoarne fiecare punct forte al "credinței adventiste originale".Cum ar putea cursul său

descendent să ducă altfel decât la pierzanie? Fie ca Dumnezeu să deschidă ochii poporului Său leșinat și muribund la cursul acestor slujitori necredincioși, ca nu cumva să fie condus să se întoarcă în cele din urmă la pierzanie. Evrei 10:35-39.

Mai sunt încă două particularități referitoare la robul necredincios pe care le observăm aici. În primul rând, el își lovește tovarășul de slujbă care își face datoria față de gospodărie. Acest lucru ilustrează în modul cel mai izbitor opoziția crudă și ticăloasă a miniștrilor (conducătorilor) adventiști necredincioși și a ziarelor adventiste față de cei care aderă la principiile principale ale "credinței adventiste originale" și care, de asemenea, învață respectarea tuturor poruncilor lui Dumnezeu.În al doilea rând, el mănâncă și bea cu cei beți. Acest lucru ilustrează, de asemenea, starea acelor slujitori care au dat înapoi de la credința adventă, și sunt acum uniți cu lumea în spirit și în opoziție cu adevărul prezent. Cândva, ei erau separați de spiritul, obiceiurile și dragostea acestei lumi și chemau cu voce tare turma să iasă din aceste lucruri; dar mulți dintre ei s-au întors înapoi și duc turma la moarte.Ei sunt uniți cu cei care sunt îmbătați de spiritul lumii și se opun celor mai sacre adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu. De la slujitorul Advent, trecând prin diferite clase, până la cel mai veritabil bețiv, veți auzi cum Ziua Sfântă a Domnului este numită cu reproșuri: "Vechiul Sabat evreiesc"! Iar observatorii ei sunt ocărâți și bătuți, pentru că ei învață și respectă porunca a patra.

Multe dintre selecțiile, precum și articolele originale, care se găsesc în aceste ziare Advente arată unirea lor cu cei îmbătați de duhul acestui veac de apostazie. Pentru o ilustrare a acestui fapt, vedeți articolul intitulat, *OrașulNew York Adormit*, din Harbinger din 7 ianuarie, preluat din *Tribune*.

Dacă *Vestitorul* ar fi ceea ce pretinde a fi, *Vestitorul Adventului*, și dacă ar dori să prezinte un semn al ultimelor zile, arătând că spiritul și gustul moral al acestei generații rele și adultere este ca în zilele lui Lot și Noe, atunci ar putea da articolul din *Tribune*. Dar, din câte putem afla, *Harbinger* îl dă ca o selecție aleasă pentru a se potrivi gustului cititorilor săi.

"Acum, cel neprihănit va trăi prin credință; dar dacă cineva se retrage, sufletul meu nu va avea nici o plăcere în el. Dar noi nu suntem dintre cei ce se trag înapoi spre pierzanie, ci dintre cei ce cred pentru mântuirea sufletului." Evrei 10:28, 29.

LEGEA ȘI EVANGHELIA

UN TRATAT DESPRE RELAȚIA DINTRE CELE DOUĂ DISPENSAȚII.

DE CĂTRE JAMES WHITE.

"CĂCI LEGEA A FOST DATĂ PRIN MOISE, DAR HARUL ȘI ADEVĂRUL AU VENIT PRIN ISUS HRISTOS." Ioan 1:17.

Societatea Internațională de Tractologie

"Eu și Tatăl meu suntem una." Ioan 10:30.

Tatăl și Fiul au fost una în crearea omului și în răscumpărarea lui. Tatăl i-a spus Fiului: "Să facem omul după chipul nostru". Iar cântecul triumfător la care iau parte cei răscumpărați, este pentru "Cel ce șade pe tron și pentru Miel, în vecii vecilor".

Isus s-a rugat ca ucenicii Săi să fie una așa cum El era una cu Tatăl Său. Această rugăciune nu a avut în vedere un singur ucenic cu douăsprezece capete, ci doisprezece discipoli, făcuți una în obiect și efort pentru cauza Maestrului lor. Nici Tatăl și Fiul nu sunt părți ale unei singure ființe. Ei sunt două ființe distincte, dar una în planul și în realizarea răscumpărării. Răscumpărații, de la cel dintâi care participă la marea răscumpărare, până la cel din urmă, toți atribuie onoarea, gloria și lauda mântuirii lor, atât lui Dumnezeu, cât și Mielului.

Dar dacă este adevărat că legea Tatălui și Evanghelia Fiului sunt opuse una alteia, că una trebuie să o înlocuiască pe cealaltă, atunci rezultă că cei salvați în dispensația anterioară sunt salvați de Tatăl și de lege, în timp ce cei din dispensația actuală sunt salvați de Hristos și de Evanghelie. Și în acest caz, când cei răscumpărați vor ajunge în cele din urmă în rai și răscumpărarea lor va fi cântată, se vor auzi două cântece, unul care îl laudă pe Tatăl și legea, iar celălalt care cântă laudele lui Hristos și ale Evangheliei.

Acest lucru nu va fi. Va fi armonie în acest cântec de răscumpărare. Toți cei răscumpărați vor cânta faptele așa cum au existat în timpul perioadei de probațiune a omului. Toți vor atribui lauda mântuirii lor lui Dumnezeu și Mielului. Adam, Abel, Enoh, Noe, Avraam, Moise se vor alătura ucenicilor lui Isus pentru a cânta despre puterea răscumpărătoare a sângelui Fiului, în timp ce cei care au trăit de la răstignirea lui Hristos, salvați prin sângele Său, se vor alătura patriarhilor și profeților în cântecul de laudă adus Tatălui, Creatorului și Legiuitorului.Prin urmare, Legea și Evanghelia merg în paralel pe toată perioada de probă a omului. Evanghelia nu este limitată la vreo optsprezece secole. Dispensația Evangheliei nu are mai puțin de șase mii de ani.

Cuvântul "evanghelie" înseamnă veste bună. Evanghelia Fiului lui Dumnezeu este vestea bună a mântuirii prin Hristos. Când omul a căzut, îngerii au plâns. Cerul a fost scăldat în lacrimi. Tatăl și Fiul s-au sfătuit, iar Isus s-a oferit să-și asume cauza omului căzut. El s-a oferit să moară pentru ca omul să aibă viață. Tatăl a consimțit să-și dea singurul Său iubit, iar vestea cea bună a răsunat

prin ceruri și pe pământ, că s-a deschis o cale pentru răscumpărarea omului.În prima promisiune făcută omului, că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui, se afla Evanghelia lui Iisus Hristos, la fel de adevărată ca în cântecul pe care îngerii l-au cântat pe câmpiile din Betleem, păstorilor care își păzeau turmele noaptea: "Slavă lui Dumnezeu în ceruri, pace pe pământ, bunăvoință oamenilor".

Imediat după cădere, speranța unei vieți viitoare a atârnat de Hristos, la fel de adevărat cum speranțele noastre pot atârna de Hristos. Iar când primii fii ai lui Adam au adus Domnului jertfele lor, Cain, în necredința sa, a adus primele roade ale pământului, care nu erau acceptabile. Abel a adus un pui din turmă, în credința lui Hristos, marea jertfă pentru păcat. Dumnezeu a acceptat jertfa sa. Prin sângele acelui pui, Abel a văzut sângele lui Isus Hristos.El a privit înainte spre Hristos și și-a adus jertfa în credința și speranța Evangheliei și, prin ea, a văzut marea jertfă pentru păcat, la fel de adevărat cum îl vedem și noi pe Mielul sângerând când privim înapoi la Calvar, prin pâinea frântă și prin rodul viței de vie. Prin aceste embleme îl vedem pe Hristos răstignit. Abel a văzut același lucru prin mielul muribund pe care l-a oferit. Ne agățăm speranțele în credință de Hristos? La fel a făcut și Abel. Suntem creștini în virtutea credinței vii în Hristos? La fel a fost și Abel.

Avraam a primit Evanghelia Fiului lui Dumnezeu. Apostolul spune că Scriptura, prevăzând că Dumnezeu îi va îndreptăți pe păgâni prin credință, a predicat mai înainte Evanghelia lui Avraam. Galateni 3:8.

Pavel mărturisește despre israeliții din pustie că "toți au fost botezați pentru Moise în nor și în mare; și toți au mâncat aceeași mâncare spirituală și au băut aceeași băutură spirituală, pentru că au băut din acea Stâncă spirituală care i-a urmat, și acea Stâncă era Hristos". 1 Corinteni 10:2-4. Evanghelia a fost propovăduită copiilor lui Israel în pustie. Apostolul spune: "Evanghelia a fost propovăduită atât nouă, cât și lor; dar cuvântul propovăduit nu le-a fost de folos, nefiind amestecat cu credința în cei care l-au auzit" Evrei 4:2.

Moise și evreii credincioși aveau credința și speranța Evangheliei. Prin sângele jertfelor de sacrificiu, ei L-au văzut pe Hristos și, prin credință, L-au îmbrățișat. Nădejdea lor pentru viața viitoare nu era în lege, ci în Hristos.

"Legea", spune Pavel, "fiind o umbră a lucrurilor bune care vor veni". Sistemul tipic nu este decât umbra. Lucrurile bune, al căror centru este Hristos ca jertfă și mijlocitor, sunt corpul care își aruncă umbra înapoi în epoca iudaică. Jertfele sângerânde ale sistemului legal nu erau decât umbra. Hristos, sângerând pe cruce, a fost marea realitate.Orice jertfă sângerândă oferită de evrei, în mod înțelegător și cu credință, era la fel de acceptabilă în ochii Cerului ca ceea ce pot face creștinii pentru a-și arăta credința în suferințele, moartea și învierea lui Hristos, prin botez și Cina Domnului. Una a fost făcută în credința și speranța răscumpărării prin sângele Fiului lui Dumnezeu, la fel de veridic cum

poate fi și cealaltă. Dispensația evanghelică, care este dispensarea veștii bune sau a răscumpărării, prin Hristos, a durat șase mii de ani.

Dispensația Legii lui Dumnezeu este mai lungă decât cea a Evangheliei. Ea a început înainte de cădere, altfel nu ar fi putut exista în justiția lui Dumnezeu așa ceva, cum ar fi căderea. Ea a existat încă de când au existat inteligențe create supuse guvernării Creatorului. Acoperă toate timpurile și se extinde până în viitor, mergând în paralel cu eternitatea guvernării morale a lui Dumnezeu. Îngerii au căzut, prin urmare au fost în probațiune. Fiind în probațiune, ei erau, în consecință, supuși legii. În absența legii, ei nu puteau fi în probațiune, prin urmare nu puteau cădea. Același lucru se poate spune și despre Adam și Eva în Eden.

Domnia păcatului este paralelă cu domnia morții, de la Adam până când păcatul și păcătoșii vor înceta să mai existe. Și în paralel cu acestea, întinzându-se de-a lungul tuturor dispensațiilor, a existat cunoașterea principiilor celor zece porunci, în consecință o cunoaștere a păcatului.

Mijlocul acestei cunoașteri a fost Legea lui Dumnezeu. "Prin lege", spune apostolul, "este cunoașterea păcatului". Romani 3:20. "Nu am cunoscut păcatul decât prin lege". Cap. 7:7. Ca dovadă că această cunoaștere a existat imediat după cădere, vezi Geneza 4:7, 23, 24; 6:5, 11, 12.

De asemenea, Noe era neprihănit înaintea lui Dumnezeu. Cap. 7:1. El a fost un predicator al neprihănirii. 2 Petru 2:5. Prin propovăduirea lui dreaptă, mustrând păcatul oamenilor din vremea sa, el a condamnat lumea. Evrei 11:7. Oamenii din Sodoma și Gomora erau mari păcătoși, cu excepția unui singur om. Avraam a intervenit, spunând: "Vrei să nimicești și pe cel neprihănit împreună cu cel rău?". Geneza 13:13; 18:20, 23, 23, 25; 19:7.Binecuvântarea lui Dumnezeu a venit peste Avraam, pentru că a ascultat de glasul Lui și a păzit poruncile Lui. Geneza 26:5. Cei care au refuzat ascultarea au cunoscut mânia Lui pentru fărădelegile lor. Orașele din câmpie au fost condamnate pentru faptele lor nelegiuite. 2 Petru 2:6-8.

Pozițiile de mai sus referitoare la Legea lui Dumnezeu ar întâmpina puțină opoziție dacă nu ar fi vorba de Sabatul din porunca a patra. Respectarea corectă a Sabatului biblic nu numai că este o încrucișare, dar pentru mulți este incomodă și nu este favorabilă continuării cu succes a planurilor lor lumești. Cei temători și necredincioși se feresc de pretențiile sale, îl cataloghează drept o instituție iudaică și afirmă frecvent că a fost necunoscut oamenilor până la proclamarea legii Sabatului de pe Sinai.Totuși, istoria sacră dovedește că această afirmație este falsă. Este adevărat că ținerea Sabatului nu este menționată în cartea Geneza. Dar acest lucru nu dovedește că nu a existat în timpul perioadei lungi acoperite de această scurtă înregistrare. Faptele legate de dăruirea manei arată că israeliții au înțeles obligațiile Sabatului, că unii dintre

ei le-au încălcat și au fost mustrați de Iehova, cu treizeci de zile înainte de a vedea muntele Sinai.A se vedea Exodul 16:22-30.

Ajungem acum la Noul Testament. Primele patru capitole din Matei sunt dedicate unei schițe a genealogiei lui Hristos, a lui Iosif și a Mariei, nașterii lui Iisus, uciderii de către Irod a copiilor din Betleem, a lui Ioan Botezătorul, ispitirii lui Hristos și începerii slujbei sale publice. Al cincilea capitol se deschide cu discursul său inaugural. Aceasta a fost prima sa predică. În această memorabilă predică de pe munte, Hristos îi avertizează pe ucenicii săi împotriva unei erezii teribile care în curând își va face loc în biserică.

Evreii se lăudau cu Dumnezeu, cu Avraam și cu legea, dar îl disprețuiau și îl respingeau pe Isus. Marile fapte legate de învierea sa aveau să fie în curând atât de convingătoare încât mulți aveau să creadă. Și așa cum iudeii aveau să-L respingă și să-L răstignească pe Fiul, în timp ce se lăudau cu legea, creștinii aveau să alerge la erezia opusă și la fel de fatală de a călca în picioare autoritatea Tatălui și de a disprețui legea Sa, în timp ce Îl primeau pe Hristos și se lăudau cu evanghelia. Obiectivul lui Satana a fost întotdeauna să separe în credința bisericii pe Tatăl și pe Fiul.La evrei se striga: Tatăl, Avraam, legea; dar cu Isus și cu evanghelia lui, gata. La creștini trebuia să se ridice strigătul: Hristos, crucea, evanghelia; dar gata cu legea Tatălui. Pentru a face față acestei erezii, care urma să se ridice în biserica creștină, Maestrul, în prima sa predică înregistrată, a vorbit cu asprime. Ascultați apelul său către ucenicii săi în prezența mulțimilor adunate:

"Să nu credeți că am venit să stric Legea sau proorocii; nu am venit să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun că, până când vor trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o părticică din Lege, până când nu se vor împlini toate. Așadar, oricine va călca una din aceste porunci mai mici și va învăța pe oameni astfel, va fi numit cel mai mic în împărăția cerurilor; dar oricine le va împlini și le va învăța, acela va fi numit mare în împărăția cerurilor."

Aceste cuvinte de avertizare ale Domnului nostru corespund pe deplin cazului. Ele nu au nevoie de niciun comentariu. Istoria bisericii, care arată cât de lejer au ținut oamenii mari și aparent buni legea lui Dumnezeu, și controversa actuală care se încheie în privința ei, le dau o forță deosebită.

Isus nu a venit să legifereze. În niciun caz nu a lăsat să se înțeleagă că va da o nouă lege care să o înlocuiască pe cea a Tatălui său. Vorbind despre Fiul, Tatăl spune: "El le va spune tot ceea ce-i voi porunci". Deuteronom 18:18. "Isus le-a răspuns și a zis: Învățătura mea nu este a mea, ci a Celui care M-a trimis"." Ioan 7:16. "Nu fac nimic de la mine însumi, ci spun aceste lucruri așa cum m-a învățat Tatăl Meu." Cap. 8:28. "Cuvântul pe care-l auziți nu este al meu, ci al Tatălui care m-a trimis." Cap. 14:24.

Vom analiza acum întrebarea importantă a marelui apostol al neamurilor, referitoare la Legea lui Dumnezeu și la credința lui Isus: "Facem, așadar, ca legea să fie anulată prin credință?" Romani 3:31. Această întrebare indică direct adevărata problemă dintre noi și oamenii din ziua de azi care învață că Evanghelia Fiului anulează legea Tatălui. Pavel tranșează întrebarea în aceste cuvinte emfatice: "Doamne ferește: da, noi stabilim legea".

Evanghelia este o necesitate ca urmare a legii încălcate. Acolo unde nu există lege, nu există încălcare, nu există păcat, nu este nevoie de sângele lui Hristos, nu este nevoie de Evanghelie. Dar Evanghelia ne învață că Hristos a murit pentru păcătoși, din cauza păcatelor lor. Păcatul este călcarea legii. El a venit, prin urmare, ca o mare jertfă pentru cei care încalcă legea. Evanghelia îl prezintă păcătosului ca fiind jertfa sângerândă pentru păcatele celor care încalcă legea. Acest fapt stabilește existența legii lui Dumnezeu. Îndepărtați legea și nu mai avem nevoie de Hristos și de Evanghelia Sa.

În aranjamentul evanghelic pentru mântuirea omului, există trei părți implicate: Legiuitorul, Avocatul și păcătosul. Cuvintele apostolului sunt la obiect: "Dacă cineva păcătuiește, avem un avocat la Tatăl, pe Isus Hristos cel neprihănit" 1 Ioan 2:1. Păcatul este călcarea legii Tatălui; prin urmare, păcătosul îl jignește pe Tatăl, are probleme cu Tatăl și are nevoie de Isus pentru a-i pleda cauza în fața Tatălui.Dar dacă legea Tatălui a fost desființată, iar Hristos susține față de păcătos relația de legiuitor, cine este avocatul lui?"Maica Maria", sau altcineva din multitudinea de sfinți canonizați, va răspunde pentru papistaș; dar ce va face protestantul în cazul său?Dacă insistă că Hristos, și nu Tatăl, este cel care dă legea, și că în dispensația actuală păcatul este încălcarea legii lui Isus Hristos, atunci îl rog să-mi spună cine este avocatul păcătosului. Și îl rog să armonizeze poziția sa cu cuvintele iubitului Ioan: "Dacă cineva păcătuiește, avem un avocat la Tatăl, pe Isus Hristos cel neprihănit".

Pavel se adresează bătrânilor bisericii din Milet, în legătură cu principiile fundamentale ale planului de mântuire, astfel: "Nu am ascuns nimic din ceea ce vă era de folos, ci v-am arătat și v-am învățat în public și din casă în casă, mărturisind atât iudeilor, cât și grecilor, pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos". Faptele Apostolilor 20:20, 21.Apostolul a pus aici în fața oamenilor din dispensația actuală două îndatoriri distincte: În primul rând, exercitarea pocăinței față de Dumnezeu, pentru că legea lui este obligatorie pentru ei și legea lui este cea pe care au încălcat-o. În al doilea rând, exercitarea credinței față de Hristos ca mare jertfă pentru păcatele lor și avocatul lor la Tatăl.

Ambele sunt indispensabile. Pavel le-a prezentat pe amândouă. El nu a ascuns nimic din ceea ce era de folos în legătură cu planul de mântuire.

Cuvintele de încheiere ale celui de-al treilea înger indică direct spre un corp de creștini care respectă poruncile. "Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus". Apocalipsa 14:12. Evreul nu ia în seamă acest text, pentru că îl vede în el pe disprețuitul Isus din Nazaret. Mulți pretinși creștini îl consideră la fel de criticabil ca și evreul, din motivul că găsesc în el poruncile lui Dumnezeu la fel de disprețuite. Dar a spus adorabilul Isus."Eu și Tatăl meu suntem una." Astfel, Legea Tatălui și Evanghelia Fiului trec prin toate dispensațiile stării căzute a omului, în perfectă armonie. Să dea Dumnezeu ca atât evreul orb, cât și creștinul orb să vadă acest lucru și să îmbrățișeze întregul adevăr, în loc ca fiecare să aibă câte o parte, să poată respecta poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus și să fie mântuiți.

Dar aici să se înțeleagă clar că nu există mântuire în lege. Nu există nicio calitate răscumpărătoare în lege. Răscumpărarea se face prin sângele lui Hristos. Păcătosul poate să înceteze să mai încalce poruncile lui Dumnezeu și să se străduiască din toate puterile sale să le respecte; dar acest lucru nu-i va ispăși păcatele și nu-l va răscumpăra din condiția sa prezentă ca urmare a fărădelegilor din trecut.

În ciuda tuturor eforturilor sale de a respecta legea lui Dumnezeu, el trebuie să fie pierdut fără credința în sângele ispășitor al lui Isus. Și acest lucru a fost la fel de adevărat pe vremea lui Adam, a lui Abel, Enoh, Noe, Avraam, Moise și a evreilor, ca și de când Isus a murit pe cruce. Nici un om nu poate fi mântuit fără Hristos.

Pe de altă parte, credința în Isus Hristos, dar refuzând ascultarea de legea Tatălui, este o prezumție. Un efort de a obține prietenia cu Fiul, în timp ce trăiește în rebeliune împotriva Tatălui, este îndrăzneală cerească. Nu se poate oferi o insultă mai mare nici Tatălui, nici Fiului. Ce! separați pe Tatăl și pe Fiul, călcând în picioare autoritatea unuia și făcându-vă prieten cu celălalt?"Eu și Tatăl meu suntem una." Evreul Îl insultă pe Tatăl, prin respingerea Fiului; iar creștinul aruncă în fața Cerului o insultă egală, în toate actele sale de închinare în care se gândește în zadar să-L facă pe Isus prietenul său, în timp ce, cu lumina pe subiect, încalcă poruncile lui Dumnezeu.

Atrag pe scurt atenția asupra a trei evenimente mărețe care au avut loc în legătură cu trista istorie a omului căzut, oricare dintre ele fiind suficient pentru a stabili perenitatea legii lui Dumnezeu.

În primul rând, căderea cu toate consecințele sale teribile. Dacă legea lui Dumnezeu ar fi fost de așa natură încât ar fi putut fi schimbată în orice moment, ar fi fost schimbată înainte ca Adam și Eva să părăsească Edenul. Dacă planul guvernării morale a lui Dumnezeu ar fi putut fi schimbat, atunci ar fi fost schimbat, astfel încât să-i elibereze și să salveze valul de nenorocire și agonie umană care a urmat. Dar nu; nu a putut fi schimbat.Blestemul trebuie să cadă

asupra omului și asupra pământului de dragul omului, iar blestemul și mucegaiul păcatului trebuie să se abată peste tot și să se așeze asupra creației ca o pată de moarte. De ce? Pentru că legea lui Dumnezeu care a fost încălcată nu putea fi schimbată - nu putea fi abolită. Fiecare floare care se ofilește și fiecare frunză care cade, de când omul a părăsit Edenul, a proclamat că legea lui Dumnezeu este neschimbătoare.Acesta a fost rezultatul păcatului. Este rezultatul teribilei căderi. Și toate acestea s-au întâmplat din cauza încălcării acelei legi care este la fel de neschimbătoare ca și tronul cerului. Dacă această lege ar putea fi schimbată vreodată în vreun aspect, ea ar fi fost schimbată atunci când nu existau decât două ființe căzute, în așa fel încât să le elibereze de sentința morții și să le ridice din degradarea lor, iar rasa să scape de păcatul, crima și nenorocirea continuă.

Timp de șase mii de ani, valul s-a umflat, iar creația a adăugat gemete peste gemete. Oh! Ce durere, ce nenorocire, ce agonie! Cine o poate calcula? Căderea, deci, cu toată nenorocirea acumulată, proclamă legea lui Dumnezeu neschimbată. Ne grăbim să remarcăm următorul eveniment care proclamă acest adevăr.

În al doilea rând, anunțarea celor zece porunci de pe Sinai cu o afișare impunătoare. Nu a fost lăsat ca Moise să proclame această lege. Nu a fost lăsat ca un înger să adune triburile lui Israel și să rostească aceste zece precepte sfinte în auzul lor. Domnul Însuși a coborât într-o măreție îngrozitoare și a proclamat aceste precepte în auzul întregului popor.

Spuneți că aceasta a fost originea legii lui Dumnezeu? Spuneți că Domnul a coborât pe Sinai și acolo a legiferat? Și spuneți că de atunci a abolit acel cod sau l-a schimbat? Când a făcut acest lucru? Unde a făcut-o? A prezis vreun profet că un astfel de eveniment va avea loc? Și a consemnat vreun apostol că o astfel de lucrare a fost făcută vreodată? Niciodată.

Statele își împuternicesc legiuitorii să adopte legi. Aceste legi sunt publicate pe întreg teritoriul Commonwealth-ului. Oamenii le înțeleg. Unele dintre aceste legi sunt abrogate sau modificate. Se face în secret, iar poporul nu are voie să știe nimic despre asta? Nu. Același organism care promulgă legile, de asemenea, le schimbă, le modifică sau le abrogă, iar poporul este informat despre acest lucru.Acest lucru este făcut public odată cu promulgarea legii. Și nu a manifestat Domnul la fel de multă înțelepciune în gestionarea afacerilor în care omul are un interes atât de mare, afaceri care îi afectează bunăstarea veșnică? El a coborât pe Sinai și a proclamat legea Sa în astfel de circumstanțe încât să-i impresioneze pe oameni cu măreția, demnitatea și perenitatea ei. Cine poate presupune că El ar fi abolit-o sau ar fi modificat-o și nu ar fi spus nimic despre ea?

În al treilea rând, răstignirea a stabilit legea lui Dumnezeu. Dacă această lege era de așa natură încât putea fi abolită sau dacă vreunul dintre preceptele

ei putea fi schimbat, de ce nu s-a făcut acest lucru și nu s-a eliberat omul, în loc ca Fiul lui Dumnezeu să renunțe la gloria Sa, să ia natura noastră, să trăiască viața tristă pe care a trăit-o aici pe pământ, să sufere în Ghetsimani și, în cele din urmă, să moară pe cruce?De ce, oh, de ce ar trebui ca Fiul divin al lui Dumnezeu să facă toate acestea pentru a-l salva pe om, dacă acea lege care îl ținea ca păcătos ar putea fi schimbată, astfel încât să fie eliberat? Dar nu; nu s-a putut face nimic în această direcție. Omul păcătuise, căzuse și era închis în închisoarea păcatului. Păcatele sale erau de o asemenea natură încât nicio jertfă nu era adecvată decât jertfa Aceluia căruia Tatăl îi spusese: "Să facem om".

Moartea unui înger nu era suficientă. Numai El, care s-a angajat împreună cu Tatăl în formarea omului, a constituit un sacrificiu suficient pentru a deschide ușa speranței prin care acesta putea găsi iertare și fi salvat. "Vino, suflete al meu, la Calvar." Și acolo vezi iubirea și agonia amestecate în moartea Fiului lui Dumnezeu.

Priviți-L gemând în Ghetsimani. Sufletul Său divin era în agonie în timp ce păcatele oamenilor se rostogoleau peste El. "Sufletul meu", a spus el, "este extrem de îndurerat, până la moarte". Greutatea păcatului omului, prin încălcarea legii imuabile a lui Dumnezeu, a fost de așa natură încât a presat din porii lui ca și cum ar fi fost picături mari de sânge.

Apoi își poartă crucea până la Calvar. Cuiele îi sunt înfipte în mâini și picioare. Crucea este ridicată. Acolo, Mielul sângerând atârnă șase ore teribile. Moartea de pe cruce a fost cea mai chinuitoare. Dar în cazul lui mai era și greutatea suplimentară a păcatelor întregii lumi. În ultimele sale chinuri de moarte, el strigă: "Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?". Și își pleacă capul în moarte.

Soarele, cel mai strălucitor luceafăr al cerului, nu mai poate vedea scena și este acoperit ca de un sac. Voalul templului, cea mai nobilă lucrare a omului, este ruptă în două. Hristos, cea mai nobilă ființă din univers, în afară de Unul singur, moare în agonie. Creația resimte șocul și, gemând și zvâcnind, deschide mormintele multora dintre sfinți, care ies din ele după învierea Sa. Acest mare eveniment s-a petrecut pentru că era singura cale prin care păcătoșii puteau fi salvați. Legea trebuie să rămână la fel de fermă ca tronul cerului, deși pământul se cutremură și întreaga creație tremură, în timp ce Fiul lui Dumnezeu murea în agonie.

Cât de minunată este legea lui Iehova în simplitatea, cuprinderea și perfecțiunea ei! În scopurile și acțiunile lui Dumnezeu există mistere pe care mintea finită este incapabilă să le înțeleagă. Și tocmai pentru că nu putem pătrunde secretele înțelepciunii și puterii infinite, suntem plini de reverență față de Cel Preaînalt.

Oamenii închid de la sufletele lor razele luminii divine, refuzând să umble în ea când aceasta strălucește asupra lor. Câți vor sacrifica puritatea inimii, favoarea lui Dumnezeu și speranța lor de a ajunge în ceruri, pentru satisfacții egoiste sau câștiguri lumești! Întrebarea se pune pentru fiecare suflet: Voi asculta de vocea din ceruri în cele zece cuvinte ale lui Dumnezeu sau mă voi alătura mulțimii care calcă în picioare legea lui Iehova?

Dumnezeu nu îl va suporta întotdeauna pe păcătos. Hristos declară că există un păcat mai mare decât cel pentru care Sodoma și Gomora au fost răsturnate. Este păcatul celor care au cunoștință de viața și moartea lui Hristos în favoarea lor, dar care continuă să încalce legea lui Dumnezeu. Ei pot privi la Calvar, pot vedea pe Fiul lui Dumnezeu agonizând în grădină și murind pe cruce, și totuși mulți dintre cei pentru care a făcut acest mare sacrificiu refuză să se supună legii pentru care a murit pentru a o apăra. Într-adevăr, în ziua judecății va fi mai ușor de suportat pentru Sodoma și Gomora decât pentru călcătorii legii lui Dumnezeu.

Jertfa infinită pe care Hristos a făcut-o pentru a mări și înălța legea, mărturisește că nici măcar o iotă sau o părticică din această lege nu va renunța la pretențiile sale față de cel care o încalcă. Hristos a venit să plătească datoria pe care păcătosul a contractat-o prin fărădelege și, prin exemplul său, să îl învețe pe om cum să respecte legea lui Dumnezeu. A spus Hristos: "Eu am păzit poruncile Tatălui Meu".Având în vedere toate faptele care stabilesc atât de clar pretențiile legii lui Dumnezeu, cu cerul și viața veșnică în vedere pentru a inspira speranță și a induce efort, este de neconceput cum atât de mulți care pretind a fi slujitori ai lui Dumnezeu pot lăsa deoparte legea Lui și să-i învețe pe păcătoși că nu sunt supuși preceptelor ei. Ce amăgire fatală! Satana a născocit primul această erezie și, prin ea, a ademenit-o pe Eva la păcat. Rezultatele triste ale acestei fărădelegi sunt în fața noastră.

Trăim într-o țară a robiei și a morții. Mulțimile sunt înrobite de obiceiuri păcătoase și de obiceiuri rele, iar lanțurile lor sunt greu de rupt. Inechitatea, ca un potop, inundă pământul. Crime aproape prea înfricoșătoare ca să fie măcar menționate, se petrec zilnic. Să spunem că toate acestea se datorează faptului că oamenii trăiesc în ascultare față de voia lui Dumnezeu, sau se datorează faptului că miniștrii și oamenii susțin și învață că preceptele sale nu au forță obligatorie?

Oameni care pretind că stau de veghe pe zidurile Sionului vorbesc despre epoca iudaică ca despre una de întuneric. Ei reprezintă religia evreilor ca fiind formată din simple forme și ceremonii și prezintă într-un contrast izbitor lumina și privilegiile glorioase ale erei evanghelice. În timp ce este plăcut lui Dumnezeu să prețuim binecuvântările Evangheliei, El este dezonorat și misiunea lui Hristos este denaturată de cei care minimalizează lucrarea Sa în vremurile antice, așa cum este văzută din istoria lui Adam până la era creștină.

În ce contrast cu învățăturile acestor oameni sunt cuvintele lui Moise, profetul pe care Dumnezeu l-a onorat mai presus de toți ceilalți muritori, vorbind cu el față în față, așa cum vorbește un om cu un prieten. Moise poseda un spirit care se regăsește rar în zilele noastre. El avea o considerație sacră pentru ceea ce este drept, o moralitate neamestecată cu egoismul și politica și care se ridica grandios deasupra respectului pentru vremuri și popoare.Moise a înțeles pe deplin forța cuvintelor sale, când provoacă oastea evreiască: "Căci ce națiune este atât de mare, care să aibă pe Dumnezeu atât de aproape de ea, cum este Domnul Dumnezeul nostru în toate lucrurile pentru care îl invocăm? Și ce națiune este atât de mare, care are statute și judecăți atât de drepte ca toată această lege, pe care v-o pun astăzi înaintea voastră?"

Moise a înțeles caracterul sacru și valoarea legii divine. Israel era foarte onorat de Dumnezeu, iar națiunile din jur priveau cu admirație și uimire la ei. Legile și disciplina lor, atunci când erau comparate cu legile altor națiuni, păreau chiar și dușmanilor lor, în toate privințele, superioare celor ale lor. Moise se evidențiază superior în înțelepciune și integritate tuturor suveranilor și oamenilor de stat de pe pământ.Cu toate acestea, acest om nu-și revendică niciun merit, ci îi îndreaptă pe oameni spre Dumnezeu ca sursă a întregii puteri și înțelepciuni. Unde mai există un astfel de caracter printre oamenii din această epocă? Cei care vorbesc cu dispreț despre legea lui Dumnezeu, îl dezonorează și aruncă o umbră asupra celui mai ilustru personaj prezentat în analele oamenilor.

În memorabila predică de pe munte, în care Mântuitorul nostru a evidențiat discipolilor săi principiile guvernării sale, el declară în mod expres perenitatea legii morale. Avertizările sale solemne adresate celor care neglijează și disprețuiesc legea lui Dumnezeu răsună până în zilele noastre: "Să nu credeți că am venit să distrug legea sau profeții; nu am venit să distrug, ci să împlinesc.Căci adevărat vă spun că, până când vor trece cerul și pământul, nici o iotă și nici o părticică nu vor trece din Lege, până când nu se vor împlini toate." Și, luând în considerare pretențiile legii, continuă: "De aceea, oricine va călca una dintre aceste porunci mai mici și va învăța pe oameni astfel, va fi numit cel mai mic în împărăția cerurilor".

Ascultarea față de legea lui Dumnezeu era singura condiție pentru ca Israelul antic să primească împlinirea promisiunilor Sale. Ascultarea de acea lege va aduce la fel de mari binecuvântări indivizilor și națiunilor de acum, precum le-ar fi adus evreilor. Istoria acelui popor a fost consemnată pentru beneficiul nostru. Ar trebui să o studiem cu o inimă plină de rugăciune și să căutăm să ne ferim de păcatele care au atras asupra lor mânia lui Dumnezeu.

Hristos a venit să-i învețe pe oameni calea mântuirii. Și când serviciile din umbră ale dispensației anterioare nu mai aveau nicio valoare - când tipul a întâlnit antitipul în moartea lui Hristos - atunci ne-am putea aștepta ca, dacă

legea celor zece porunci nu mai era obligatorie, Hristos să declare abrogarea ei; dacă Scripturile Vechiului Testament nu mai trebuiau să fie privite ca un ghid pentru creștini, El ar fi făcut cunoscut acest lucru.

Să remarcăm pe scurt câteva evenimente care au avut loc după înviere. În timp ce doi dintre ucenici se îndreptau spre Emaus, discutând pe un ton trist despre speranțele lor dezamăgite, Isus însuși, ascunzându-și identitatea, s-a apropiat și, cu cuvinte de compasiune, a căutat să afle de la acești întristați cauza durerii lor. Deși aveau motive să privească cu neîncredere și teamă toți oamenii din afara micului cerc de credincioși, totuși ei și-au descărcat liber inimile în fața acestui străin.Acum era momentul ca Isus să dea acele lecții pe care avea să le repete urmașilor săi în toate timpurile viitoare. El i-a mustrat pe acei ucenici pentru necredința lor de a nu accepta cuvântul lui Dumnezeu exact așa cum scrie. Și "începând de la Moise și de la profeți", le-a expus Scripturile referitoare la misiunea și lucrarea sa.Apoi i-a impresionat cu privire la faptul că Isus a venit exact așa cum au prezis profeții. Speranțele ucenicilor au fost reînviate pe măsură ce cuvintele din Vechiul Testament erau îmbrăcate cu o nouă viață și putere. Inimile lor ardeau în ei, iar când Hristos s-a făcut cunoscut, ei au fost gata să îl accepte ca Mântuitor înviat.

În aceeași noapte s-a arătat ucenicilor adunați la Ierusalim. El nu a indicat lucrările mărețe pe care le făcuse pentru a le trezi credința în El ca Răscumpărător promis. Ci s-a întors la Moise și la profeți și a explicat Scripturile cu privire la el însuși. Vechiul Testament, "cuvântul sigur al profeției", este singura cheie care va descuia Scripturile Noului Testament și va arăta că Isus Hristos revelat în Evanghelie este Fiul lui Dumnezeu - Mesia cel mult așteptat.

Sfinții profeți au prezis modul în care s-a născut Hristos, evenimentele din viața sa, misiunea sa, moartea și învierea sa. În Vechiul Testament găsim evanghelia unui Mântuitor care va veni. În Noul Testament avem evanghelia unui Mântuitor revelat așa cum profeția a prezis. Lumina Evangheliei din Noul Testament își reflectă gloria asupra epocii iudaice, arătând semnificația și importanța jertfelor tipice care îl prefigurează pe Mielul lui Dumnezeu.

Nu există nicio discordanță între învățătura lui Hristos din Vechiul Testament și învățăturile Sale din Noul Testament. În timp ce Vechiul Testament arată în mod constant spre adevărata jertfă, Noul Testament arată că Mântuitorul prezis prin profeție și prefigurat prin jertfele tipice a venit. Slavei întunecate a epocii iudaice i-a succedat slava mai luminoasă și mai clară a epocii creștine. Dar nu o dată Hristos a afirmat că venirea Sa a distrus pretențiile legii lui Dumnezeu.

În ultimul mesaj adresat bisericii sale, prin Patmos, Mântuitorul înviat pronunță o binecuvântare asupra celor care respectă legea Tatălui său:

"Binecuvântați sunt cei care împlinesc poruncile Lui, ca să aibă dreptul la pomul vieții și să intre pe porți în cetate".

Cea mai fatală amăgire a lumii creștine din această generație este că, disprețuind Legea lui Dumnezeu, ei cred că îl înalță pe Hristos. Ce poziție! Hristos a fost cel care a rostit legea de pe Sinai. Hristos a fost cel care i-a dat legea lui Moise, gravată pe table de piatră. A fost legea Tatălui Său; și Hristos spune: "Eu și Tatăl Meu suntem una".Fariseii susțineau contrariul poziției moderne, dar se aflau într-o eroare la fel de mare. L-au respins pe Hristos, dar au înălțat legea. Și nu contează prea mult ce poziție este adoptată, atâta timp cât o ignorăm pe cea adevărată - aceea că credința în Hristos trebuie să fie însoțită de ascultarea de legea lui Dumnezeu.

În timp ce îi arătăm păcătosului că Isus este Cel care poate îndepărta păcatul, trebuie să-i explicăm ce este păcatul și să-i arătăm că poate fi mântuit de păcatele sale, dar nu în ele. El trebuie să fie făcut să înțeleagă că "păcatul este călcarea legii". Pavel emite această întrebare, la mulți ani după moartea lui Hristos: "Este legea păcat? Să ne ferească Dumnezeu. Nu, n-aș fi cunoscut pofta, dacă legea n-ar fi spus: "Să nu poftești".Astfel, Pavel exaltă legea morală. Atunci când această lege este pusă în practică în viața de zi cu zi, se constată că este într-adevăr înțelepciunea lui Dumnezeu. Ea servește la detectarea păcatului. Ea descoperă defectele caracterului moral și arată că păcatul este extrem de păcătos, dezvăluindu-l în toată hidoșenia sa. Prin supunerea față de cerințele sale, caracterul creștin este desăvârșit.

Legea lui Dumnezeu este o copie a minții și voinței sale. Păcatele interzise acolo nu și-ar putea găsi niciodată loc în cer. Dragostea a fost cea care l-a determinat pe Dumnezeu să își exprime voința în cele zece precepte ale decalogului. Ulterior, el și-a arătat dragostea față de om trimițând profeți și învățători care să explice și să ilustreze legea sa sfântă.

Dumnezeu i-a dat omului o regulă completă de viață în legea Sa. Ascultând-o, omul va trăi prin ea, prin meritele lui Hristos. Încălcată, ea are puterea de a condamna. Legea îi trimite pe oameni la Hristos, iar Hristos îi trimite înapoi la lege.

MEMORIALUL LUI DUMNEZEU

Sabatul este o comemorare a ceea ce a făcut Creatorul în prima săptămână a timpului. El a lucrat șase zile. S-a odihnit în ziua a șaptea. Aici este originea săptămânii. Ciclul săptămânal nu este derivat din nimic din natură. Lunile sunt sugerate de fazele lunii; anii, de anotimpurile care se întorc; dar săptămâna

poate fi urmărită doar până la cele șase zile ale creației și până la cea de-a șaptea de odihnă. Patriarhii socoteau timpul prin săptămâni și cicluri de câte șapte zile. Geneza 8:10, 12; 29:27, 28.

Sabatul a fost instituit în Eden, la sfârșitul primei săptămâni, prin trei acte din partea Creatorului. În primul rând, Dumnezeu s-a odihnit în ziua a șaptea. În al doilea rând, El și-a pus binecuvântarea asupra acestei zile. În al treilea rând, a sfințit ziua odihnei Sale. El s-a odihnit în ziua a șaptea și, prin aceasta, a dat un exemplu pentru om. În continuare, a binecuvântat ziua în care se odihnise.Apoi a sfințit, sau "a pus deoparte pentru o utilizare sacră", ziua odihnei sale. El a dat omului primele șase zile ale săptămânii, în care să-și asigure traiul, și și-a rezervat ziua a șaptea pentru sine, pentru a fi folosită în mod sacru de către om.

Marele Dumnezeu nu a fost obosit de cele șase zile de creație. Odihna Sa în ziua a șaptea înseamnă pur și simplu că în acea zi a încetat să mai creeze. Nici omul din Eden nu avea nevoie de odihnă de la muncă, ca după cădere. De fapt, odihna de la muncă nu este o caracteristică principală a instituției sabatice. Porunca a patra nu face nicio referire la nevoile fizice ale omului de a avea o zi de odihnă. Nu vorbește nici despre nevoile sale spirituale ale unei zile de închinare publică.

Ea oferă un alt motiv pentru Sabat. Iată-l: "Căci în șase zile a făcut Domnul cerul și pământul, marea și tot ce este în ele, și s-a odihnit în ziua a șaptea; de aceea Domnul a binecuvântat ziua de odihnă și a sfințit-o." Exodul 20:11. Acest motiv se referă la ceea ce a făcut Dumnezeu în prima săptămână a timpului. El nu a dat niciun altul. Este la fel de vechi ca și lumea și va continua să fie motivul pentru care omul ar trebui să respecte ziua de odihnă a lui Iehova atâta timp cât va exista lumea.Omul se odihnește în ziua de Sabat în cinstea Creatorului. Și oriunde își îndreaptă privirea, fie că privește spre ceruri, spre pământ sau spre mare, el contemplă acolo lucrarea Creatorului. În timp ce se odihnește în ziua a șaptea, el vede în nenumăratele varietăți ale naturii înțelepciunea și puterea Celui care a creat totul în șase zile, și astfel este condus de la natură până la Dumnezeul naturii.Sabatul devine acum cordonul care îl leagă pe omul creat de Creatorul infinit. Este lanțul de aur care leagă pământul de cer și omul de Dumnezeu. Dacă ar fi respectat întotdeauna Sabatul, nu ar fi putut exista un idolatru și nici un ateu. Sabatul, ca un memorial a ceea ce a făcut Creatorul în prima săptămână a timpului, este văzut acum în demnitatea și importanța sa. Este memorialul Dumnezeului viu. Omul trebuie să se odihnească în ziua săptămânii în care Creatorul a încetat să mai creeze.

Dar cei care minimalizează marea instituție sabbatică pentru a servi doar nevoilor fizice ale omului de a avea o zi de odihnă și pentru a-i oferi o zi de închinare publică, și nu văd în ea nici un scop mai înalt, sunt mulțumiți cu o schimbare a zilei de Sabat. Ei cred că o zi în care Creatorul nu s-a odihnit va fi la fel de bună ca și ziua în care s-a odihnit. Cu această viziune limitată a

subiectului, de ce nu ar putea fi mulțumiți cu schimbarea?Dacă o zi de odihnă de la muncă și o zi pentru închinarea publică a lui Dumnezeu sunt toate binecuvântările asigurate omului prin Sabat, teoria unei zile din șapte și a niciunei zile în particular pare destul de plauzibilă. Pentru că, cu siguranță, omul își poate odihni membrele obosite sau creierul obosit într-o zi a săptămânii la fel de bine ca în alta. Și dacă trebuie asigurat doar un timp de închinare divină, duminica poate răspunde acestui scop.De fapt, o zi din șase ar putea fi la fel de bună pentru odihnă și închinare ca și o zi din șapte, dacă odihna și o zi de închinare publică reprezintă suma totală a motivelor pentru Sabat. Nu există nimic în dorințele fizice sau spirituale ale omului care să marcheze numărul șapte.

Concepția inițială a Sabatului a fost aceea de a face o comemorare perpetuă a Creatorului. Cu toate acestea, ea îi asigură omului, în condiția sa decăzută, ziua a șaptea a săptămânii, nu numai ca zi de odihnă, ci și ca zi de închinare publică, în care să se apropie de Dumnezeu și să împărtășească dragostea Sa iertătoare. Dar aceste binecuvântări, de o importanță comparativă, pot fi obținute în oricare dintre celelalte șase zile ale săptămânii și nu constituie motivul principal al instituției sabatice.Motivul invocat în legea Sabatului este, prin importanța sa, la fel de mult mai presus de simpla idee de odihnă după o muncă obositoare și de o zi de închinare publică, precum cerurile sunt mai presus de pământ. Cu aceasta sunt de acord cuvintele profetului: "Dacă îți vei întoarce (opri) piciorul de la (în) Sabat, de la a-ți face plăcerea ta în ziua Mea cea sfântă, și vei numi Sabatul desfătare, sfânt al Domnului, cinstit, și-l vei cinsti, nu vei face căile tale, nu-ți vei găsi plăcerea ta și nu vei vorbi cuvintele tale, atunci te vei desfăta în Domnul". Isaia 58:13, 14.

Aici este expus marele scop al Sabatului. Acesta este de a-L onora pe Dumnezeu. Omului i se cere să-și întoarcă (oprească) picioarele de la (în) Sabat și să se abțină de la a-și căuta în acea zi căile, cuvintele și plăcerile proprii, nu pentru că are nevoie de o zi de odihnă, ci pentru că astfel îl poate onora pe marele Dumnezeu. Cei care prăznuiesc Sabatul cu acest scop, îl vor numi o desfătare, sfânt al Domnului și onorabil.

A patra poruncă trimite la ceea ce a făcut Dumnezeu în prima săptămână a timpului. Creația și odihna au ocupat prima săptămână. Imediat după aceea, Iehova a sfințit și a binecuvântat ziua în care s-a odihnit. În acest fel, ziua a șaptea a devenit Sabatul sfânt al Domnului pentru Adam și posteritatea sa. Ea trebuia să fie întotdeauna respectată de către rasă ca o comemorare a Dumnezeului cel viu.

Cei care localizează instituția Sabatului la Sinai susțin că nu se face nicio mențiune despre ținerea Sabatului în scurta relatare a cărții Geneza, ca dovadă că Sabatul a fost creat doar pentru evrei. Ca dovadă a neseriozității acestei poziții, vă rog să observați următoarele fapte:

1. Documentul sacru nu lasă să se înțeleagă nicăieri că Sabatul a fost instituit la Sinai, în timp ce el localizează în mod clar instituția sa la creație.

2. Sabatul fiind făcut pentru om, Marcu 2:27, ca un memorial al creației, nu există niciun motiv pentru care doar evreii să se bucure de binecuvântările sale. Toți oamenii au nevoie de el la fel de mult ca și ei.

3. Faptele legate de dăruirea manei arată că israeliții au înțeles obligațiile Sabatului, că unii dintre ei au încălcat aceste obligații sacre și au fost mustrați de Iehova, cu treizeci de zile înainte de a vedea muntele Sinai. A se vedea Exodul 16-19. Ei au ajuns în pustiul Sin, unde a fost dată prima dată mana, în a cincisprezecea zi a lunii a doua.În ziua a șasea au adunat o porție dublă de mană, o cantitate suficientă pentru ziua aceea și pentru Sabatul care a urmat. Moise a spus poporului: "Iată ce a spus Domnul: Mâine este odihna Sabatului sfânt pentru Domnul".

În ziua a șaptea, Moise a spus: "Mănâncă asta astăzi, căci astăzi este ziua de odihnă pentru Domnul. Astăzi nu o veți găsi pe câmp. Șase zile o veți culege; dar în ziua a șaptea, care este Sabatul, în el nu se va găsi nimic. În ziua a șaptea au ieșit unii din popor să culeagă, și n-au găsit nimic. Și Domnul a zis lui Moise: "Până când veți refuza să păziți poruncile și legile Mele? Vedeți, pentru că Domnul v-a dat Sabatul, de aceea vă dă în ziua a șasea pâine pentru două zile".

Aici vedem că Sabatul a fost înțeles, iar încălcarea lui a fost mustrată de Iehova. Dar israeliții nu văzuseră încă Sinaiul. Într-adevăr, ei nu au ajuns pe muntele de pe care au fost proclamate cele zece porunci decât după treizeci de zile de la momentul în care a fost dată prima dată mana. Vezi cap. 19. Iată un cui înfipt într-un loc sigur, iar miniștrii (conducătorii) și oamenii ar trebui să înceteze să mai afirme că Sabatul a fost dat pentru prima dată la Sinai, până când nu vor cerceta cu mai multă atenție narațiunea sacră.

Planul inițial al Sabatului prevedea respectarea perpetuă a acestuia atâta timp cât Dumnezeu, creatorul, și omul creat ar exista. Acesta nu indică spre răscumpărare. Privește înapoi la creație. A fost făcut pentru om înainte de cădere; dar, ca urmare a căderii, are o importanță de zece ori mai mare pentru el pe întreaga perioadă a condiției sale căzute. Și va exista în timpul vieții viitoare a omului pe noul pământ, în toată semnificația și gloria sa originală.Am văzut că Sabatul se bazează pe marile fapte ale creației în șase zile, pe odihna lui Iehova în ziua a șaptea și pe faptul că El a sfințit și binecuvântat ziua odihnei Sale. Atâta timp cât acestea vor continua să fie fapte, tot așa va continua și Sabatul. Răscumpărarea nu propune crearea unei lumi noi ca moștenire a celor răscumpărați."Iată că Eu fac toate lucrurile noi", spune Răscumpărătorul. Această lume, răscumpărată de blestem și de toate rezultatele sale, va fi posesiunea veșnică a celor drepți. Și, în ciuda lucrării de răscumpărare, marile fapte legate de săptămâna creației vor fi mereu viu imprimate în mințile

nemuritoare ale celor răscumpărați. Așa spune profetul: "Căci după cum cerurile noi și pământul nou pe care le voi face vor rămâne înaintea mea, zice Domnul, tot așa vor rămâne sămânța ta și numele tău.Și se va întâmpla că, de la o lună nouă la alta și de la un Sabat la altul, toată făptura va veni să se închine înaintea Mea, zice Domnul." Isaia 66:22, 23. Nu există niciun moment în trecut când toată făptura să fi venit să se închine înaintea Dumnezeului cerului în Sabat; și acest lucru nu se poate întâmpla niciodată cât timp grâul și neghina, copiii împărăției și copiii celui rău, cresc împreună; și aceștia nu vor fi separați până la seceriș, care este sfârșitul lumii.Această unitate în ceea ce privește memorialul marelui Dumnezeu va fi văzută doar în starea nemuritoare, când, de la un Sabat la altul și de la o lună nouă la alta, toată făptura va veni să se închine înaintea Domnului. "Ce! luna din cer?" Nu, nu într-un Rai precum cel despre care cântă poetul,

"Dincolo de limitele timpului și spațiului,

Privește cu nerăbdare spre acel loc ceresc,

Locuința sigură a sfântului."

Dincolo de spațiu nu ar mai fi loc pentru lună și nici pentru soare; nici pentru sfinții înviați, care ar avea trupuri asemănătoare cu trupul înviat și glorios al Domnului lor; și dincolo de limitele timpului, nu ar mai fi nevoie de soare și de lună, care sunt marii cronometratori ai lui Dumnezeu. Nu ne așteptăm la o zdrobire generală a universului și apoi la crearea tuturor lucrurilor noi, pentru sfinții nemuritori dincolo de limitele timpului și spațiului.Această planetă este cea care s-a revoltat. Iar Răscumpărătorul, care vine să o readucă la supunerea față de guvernarea lui Dumnezeu, spune: "Iată că Eu fac toate lucrurile noi". Revolta nu a afectat soarele, luna și celelalte planete. Răscumpărarea nu va afecta aceste corpuri cerești. Când Restauratorul îi va fi stabilit pe sfinții nemuritori pe noul pământ, acesta își va continua revoluțiile, iar soarele și luna vor măsura zilele, lunile și anii, atâta timp cât se vor derula veacurile veșnice.Cei răscumpărați vor avea dreptul la pomul vieții, pe care Adam l-a pierdut prin neascultare. Acel copac dă douăsprezece feluri de fructe în fiecare lună. Și de ce nu s-ar putea împlini cuvintele profetului cu privire la faptul că toată făptura se va înfățișa înaintea Domnului de la o lună nouă la alta, atunci când întreaga familie a celor răscumpărați va veni în fiecare lună pentru a se împărtăși din fructele noi ale pomului vieții?

Dar să ne întoarcem la memorialul lui Dumnezeu: Poziția adoptată în aceste pagini prezintă teoria "o zi din șapte și nici o zi în particular", sau "a șaptea parte din timp", în adevărata sa lumină. Dacă Sabatul a fost făcut pentru om, pentru simplul motiv că acesta avea nevoie de odihnă de la munca fizică și de o zi de închinare, o zi poate răspunde la fel de bine ca și alta. Dar dacă este un memorial al odihnei lui Iehova, ziua a șaptea, și nu o altă zi a săptămânii, este

ziua Sabatului.Sabatariștii sunt acuzați că sunt foarte riguroși în privința zilei. Și așa este. Sabatul semnifică odihnă. Omul este obligat prin porunca a patra să sărbătorească ziua de odihnă a Domnului, sau ziua în care Domnul s-a odihnit. Dumnezeu s-a odihnit în ziua a șaptea. El a sfințit ziua a șaptea. Prin urmare, ziua a șaptea, și nu alta, este ziua Sabatului.Dacă schimbi ziua Sabatului, încetezi să sărbătorești odihna Domnului. Dacă Dumnezeu s-a odihnit într-o zi din șapte și în nicio zi în mod special, omul poate face la fel; dar dacă Dumnezeu s-a odihnit în ziua a șaptea a primei săptămâni, o păzire acceptabilă a Sabatului este sărbătorirea zilei a șaptea a fiecărei săptămâni care urmează.

Poporul american își sărbătorește independența națională în cea de-a patra zi din iulie. Și de ce? Pentru că la 4 iulie 1776, bărbați patrioți au semnat Declarația de Independență. Bărbații acestei națiuni sunt mari adepți ai acestei zile; și bine fac. Dacă ar trebui să schimbe sărbătoarea noastră națională din ziua în care a fost semnată Declarația de Independență, într-o zi în care nu a fost semnată, aceasta și-ar pierde semnificația.Ar înceta să mai fie o sărbătoare a independenței noastre. Dacă oamenii din această țară și-ar sărbători independența în a douăzeci și cincea zi a lunii decembrie și dacă Declarația de Independență ar fi citită de la tribuna fiecărui orator în acea zi, așa cum se obișnuiește în ziua de 4 iulie, poporul american ar fi considerat o națiune de proști.

Și ce evreu s-a gândit vreodată să respecte trei sute șaizeci și cinci de părți din timp, sau o zi din trei sute șaizeci și cinci și nici o zi anume, și să o numească Paște? Și am putea la fel de bine să vorbim despre sărbătorirea independenței noastre naționale într-o zi din trei sute șaizeci și cinci și nicio zi în particular, ca și cum am vorbi despre sărbătorirea zilei de odihnă a lui Iehova într-o zi din șapte și nicio zi în particular.Cel mai mare idiot american care își amintește că a auzit vreodată de George Washington sau de Declarația de Independență ar putea să râdă de nebunia de a schimba ziua sărbătorii noastre naționale. Într-adevăr, așa cum a spus Domnul nostru, oamenii acestei lumi sunt mai înțelepți în generația lor decât copiii luminii. Numai în materie de religie oamenii par să se mulțumească cu ceea ce, în legătură cu orice alt subiect, ar fi considerat o nebunie desăvârșită.

Și oare acești oameni care folosesc teoria unei zile din șapte și a niciunei zile în particular, susțin o schimbare a Sabatului din ziua de odihnă a Tatălui în ziua învierii Fiului? Atunci îi întreb: Cine s-a gândit vreodată să sărbătorească învierea lui Hristos într-o zi din șapte și nicio zi în particular? Dacă ei spun că acest lucru se poate face, atunci îi întreb din nou: Unde este schimbarea Sabatului?A fost o schimbare de la o zi din șapte și nici o zi în particular din dispensația anterioară, la o zi din șapte și nici o zi în particular din dispensația actuală? Aceasta ar fi "confuzie și mai confuză".

Iar celor care afirmă că răscumpărarea, ca o lucrare mai mare, trebuie sărbătorită în prima zi a săptămânii, așa cum în vechime creația era sărbătorită în a șaptea zi a săptămânii, le-aș spune: Avem doar cuvântul vostru. Vă rog să observați aceste fapte:

1. Biblia tace în legătură cu faptul că răscumpărarea este mai mare decât creația. Cine știe că este așa?

2. Biblia tace în ceea ce privește respectarea unei zile de comemorare a răscumpărării. Cine știe că o zi ar trebui să fie păstrată în acest scop?

3. Avem în Cina Domnului și în botez, memoriale ale celor două mari evenimente din istoria lucrării Răscumpărătorului pentru om. Acestea sunt adecvate.

4. Nu este potrivit să păstrăm o zi de odihnă săptămânală pentru a comemora chinurile răstignirii lui Hristos sau activitățile din dimineața învierii sale.

5. Dar dacă ar trebui păstrată o zi a săptămânii pentru a sărbători răscumpărarea omului, care ar trebui să fie aceasta? ziua în care și-a vărsat sângele pentru păcatele noastre? ziua în care a înviat pentru justificarea noastră sau ziua în care s-a înălțat la Tatăl, pentru a mijloci pentru păcătoși? Ziua răstignirii, când a avut loc cel mai mare eveniment pentru răscumpărarea omului, are prima pretenție.Apostolul nu spune că avem răscumpărarea prin înviere, dar spune: "Avem răscumpărarea prin sângele Lui". Efeseni 1:7. Acum, dacă ar trebui să se țină o zi pentru a sărbători răscumpărarea, nu ar trebui să fie ziua în care El și-a vărsat sângele? Răscumpărarea nu este finalizată; dar în Cina Domnului și în botez sunt două memoriale ale celor mai mari evenimente care au avut loc în legătură cu această lucrare pentru om.Niciuna dintre acestea nu este o comemorare săptămânală. Botezul poate fi primit de credincios în orice zi a săptămânii; și se spune despre emblemele trupului frânt și ale sângelui vărsat al Fiului lui Dumnezeu, fără referire la o zi anume: "De câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul acesta, arătați moartea Domnului până va veni El". 1 Corinteni 11:26.Aceste memoriale trimit la moartea, înmormântarea și învierea lui Iisus Hristos. Marele memorial al lui Dumnezeu trimite la ziua odihnei Sale. Și de ce să nu le lăsăm pe toate acestea să rămână, răspunzând scopului pentru care au fost instituite? De ce ar trebui ca lucrarea creației să fie pierdută din vedere în lucrarea de răscumpărare? De ce să nu le sărbătorim pe amândouă aici? Amândouă sunt amintite în mod egal și în viitor. Se spune despre cei răscumpărați:

"Și au cântat o cântare nouă, zicând: "Tu ești vrednic să iei cartea și să deschizi pecețile ei, căci ai fost înjunghiat și ne-ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din toate semințiile, limbile, popoarele și

națiunile". Apocalipsa 5:9. Aceștia, de asemenea, "au aruncat cununile lor înaintea tronului, zicând: "Vrednic ești, Doamne, să primești slava, cinstea și puterea; căci Tu ai creat toate lucrurile și pentru plăcerea Ta sunt și au fost create". Apocalipsa 4:10, 11.Aici cei răscumpărați sunt reprezentați ca aducând laude atât Creatorului, cât și Răscumpărătorului. Și din nou, fiecare inteligență creată din univers, în simpatie bucuroasă cu omul în vederea răscumpărării sale, este reprezentată în cap. 5:13, ca atribuind "binecuvântare, onoare, glorie și putere Celui care șade pe tron [Creatorul] și Mielului [Răscumpărătorul], în vecii vecilor".

Vedem aici că cei răscumpărați, cu toate faptele încântătoare ale răscumpărării împlinite în fața lor, nu pierd din vedere creația. Creatorul împărtășește adorația lor în mod egal cu Răscumpărătorul. Cum trebuie să se fi simțit Adam, atunci când, în grădina Edenului, s-a trezit pentru prima dată între (la) toate gloriile acestei creații de care cei răscumpărați își amintesc cu atâta bucurie! Proaspăt ieșit din mâna Creatorului său, el revine la viață în toată vigoarea bărbăției perfecte.Cu un intelect capabil să aprecieze gloriile Edenului și să înțeleagă măreția și demnitatea poziției sale, și cu o inimă nepătată de păcat, cum trebuie să se fi întors cu recunoștință și adorație către puternicul Creator al său și al tuturor acestor glorii!Dacă cei răscumpărați puteau să-și arunce coroanele în fața lui Iehova într-o închinare respectuoasă, având în vedere o creație realizată cu peste șase mii de ani înainte ca glasul lor de laudă să fie rostit, cum trebuie ca fiecare fibră a ființei lui Adam să fi vibrat de emoții de mulțumire și adorație față de Autorul binefăcător al creației sale, în timp ce stătea acolo în Eden, încântat de plăcerea stranie a unei noi existențe!Și cum ar putea el să exprime cel mai bine emoțiile inimii sale? Nu cumva prin celebrarea, în mijlocul tuturor gloriilor din jurul căminului său din Eden, a unei zile de odihnă în cinstea Dumnezeului său? Nu spuneți că Adam nu a avut ocazia să sărbătorească Sabatul în Eden. Era chiar mijlocul prin care el se ridica în comuniune cu Creatorul său și oferea slujba unei inimi recunoscătoare Celui de la care tocmai primise darul vieții și toate binecuvântările ei.

Și dacă Sabatul era atât de potrivit, atât de necesar în Eden, ce vom spune despre el după cădere? Odată cu păcatul a venit și înstrăinarea omului de Dumnezeu și tendința lui de a-și uita Creatorul și de a se îndepărta de el. Cu atât mai mult este necesar Sabatul, atunci, pentru ca el să nu se rupă cu totul de legăturile care îl țineau legat de lumea cerească.Potopul păcatului și al crimei s-a extins și s-a adâncit cu fiecare an care a trecut; și cu cât ne îndepărtăm mai mult de Paradis, cu atât mai slabă și mai predispusă la păcat este rasa și, prin urmare, are mai multă nevoie de marele memorial al lui Dumnezeu.

Avea Adam, în timp ce era încă necăzut în Eden, înconjurat de toate influențele sale cerești și în conversație liberă și deschisă cu Creatorul său, avea nevoie de Sabat? Cu atât mai mult atunci când, cu porțile Paradisului închise

pentru totdeauna împotriva lui, el nu mai putea vorbi față în față cu Creatorul său, ci trebuia de acum înainte să se lupte cu impulsurile păcătoase ale propriei sale inimi și să bâjbâie în mijlocul întunericului moral care a început să se așeze peste lume atunci când lumina glorioasă a Edenului a fost întunecată de păcat!Și dacă Adam a avut nevoie atunci, cu atât mai mult Abel, ai cărui ochi nu au privit niciodată frumoasa grădină și care nu a experimentat niciodată personal apropierea de cer de care Adam s-a bucurat acolo! Și a fost și mai esențială pentru nevoile spirituale ale rasei în zilele lui Enoh și în epoca mai degenerată a lui Noe, când influența Edenului, ca ultimele raze de amurg ale soarelui care apune, se stingea din inimile oamenilor.Avraam a avut nevoie de ea și mai mult pentru a-l salva de idolatria casei tatălui său; iar Moise și națiunea evreiască, și mai mult, pentru a-i feri de apostazia deschisă a națiunilor păgâne din jurul lor.Dar mai mult decât pentru Avraam, Moise sau evreii, Sabatul sfânt a fost o necesitate pentru biserica din dispensația evanghelică, când Omul păcatului avea să se ridice, să se opună și să se înalțe deasupra a tot ceea ce se numește Dumnezeu; când ar trebui să existe o tendință de a înmulți sărbătorile și festivalurile, care nu sunt prevăzute în Scriptură, în onoarea lui Hristos, și de a pune Sabatul lui Iehova în rând cu ceremoniile iudaice, și de a-l mătura odată cu ele.

Și acum am coborât aproape șase mii de ani de la porțile Paradisului. În tot acest timp, păcatul a domnit, nelegiuirea a abundat, iar inimile oamenilor au devenit din ce în ce mai puțin sensibile la impresiile divine și, în aceeași proporție, mai predispuse să uite de Creator. Și putem noi să ne dispensăm acum de Sabat? Este adevărat, zorii Edenului restaurat, se apropie vizibil; dar lumea este mai departe de Dumnezeu decât oricând înainte.Infidelitatea și ateismul se dezlănțuie și se pare că această rasă ar vrea să alunge din minte și din inimă orice gând și orice dragoste de Dumnezeu. Mai mult ca oricând, deci, este nevoie acum de Sabat, pentru a-i salva pe oameni de la apostazia totală. Cu toate motivele originale ale instituției, necesitățile acumulate de șase mii de ani de păcat, ne îndeamnă acum să aruncăm toate măsurile de protecție posibile în jurul acestei instituții sacre.Dacă a fost vreodată nevoie de un memorial al marelui Dumnezeu și de o verigă de aur care să-l lege pe om de Cer, este nevoie acum. Iar necesitatea acestei instituții va crește chiar și mai mult în cele câteva zile de primejdie rămase. Ne putem dispensa de ea? Niciodată. Din ce în ce mai mult și mai sacru ar trebui să o prețuim, în timp ce cu inimile sincere respirăm rugăciunea,

"Fie ca pământul, Doamne, să fie din nou al tău,
Ca altădată cu răzbunarea blestemată;
Și lasă Sabatul sfânt să strălucească
La fel de glorios ca la început."

J.W.

O CIRCULARĂ CĂTRE CETĂȚENII DIN BATTLE CREEK, ÎN LEGĂTURĂ CU TABERNACOLUL DE 10 CENȚI

DE BĂTRÂNUL JAMES WHITE.

PASTOR AL BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA.

BATTLE CREEK, MICHIGAN.

TABERNACOLUL DE 10 CENȚI

CONCETĂȚENI DIN BATTLE CREEK ȘI DIN ÎMPREJURIMI:În acest oraș se construiește cu succes un edificiu bisericesc, care, după ce va fi finalizat și mobilat confortabil și îngrijit, va costa, inclusiv un ceas de oraș, o sumă care nu va depăși douăzeci și cinci de mii de dolari. Va avea o capacitate de nu mai puțin de trei mii de persoane. Lucrările avansează cât se poate de repede, iar casa va fi gata pentru a fi inaugurată înainte de Anul Nou.

Această casă nu numai că nu va avea locuri libere și nu va colecta bani în Sabat, dar va fi liberă atunci când nu este ocupată de serviciul obișnuit de Sabat, pentru toate înmormântările, conferințele de temperanță, convențiile de temperanță și convențiile școlii duminicale. De asemenea, va fi liberă pentru prelegeri morale și religioase, la discreția Consiliului de Administrație. Săracilor li s-a predicat Evanghelia în zilele lui Hristos și nu cunoaștem niciun motiv pentru care ei să nu audă Evanghelia Fiului lui Dumnezeu în zilele noastre.Nevoia unei astfel de case s-a simțit de mult timp. Aceasta va primi mulțimea atât vara, cât și iarna. Corturile au răspuns bine la acest scop pe vreme blândă și uscată, dar această clădire va fi amplă și confortabilă în orice anotimp.

Numele, *Tabernacolul de 10 cenți*, provine de la planul instituit pentru a strânge suma necesară pentru a construi și mobila acest "Hard Times (Timpuri Grele)", din ofrandele de bunăvoie ale oamenilor. Clasele mai sărace, din interiorul sau din afara bisericii adventiste de ziua a șaptea, sunt invitate să contribuie cu câte un bănuț în fiecare lună, timp de un an, ceea ce înseamnă 1,20 dolari pe parcursul unui an lung.Dar puține persoane sunt atât de sărace încât să nu poată economisi această sumă mică în perspectiva de a auzi Evanghelia Fiului lui Dumnezeu în simplitatea ei primară, în cea mai mare casă de rugăciune din Michigan. Aceștia, însă, cu foarte puține excepții, nu fac decât o singură plată din această sumă mică. Cei mai bogați donează sume mai mari, până la o sută de dolari fiecare. Astfel că se primesc cu recunoștință sume, începând cu copiii, care variază de la zece la o sută de dolari.

Adventiștii de ziua a șaptea nu au de ce să se laude cu ceea ce au făcut, dar ar fi potrivit să spunem că am adăugat ceva la populația plătitoare de taxe a orașului prin amplasarea a trei dintre cele mai importante instituții ale noastre în acest punct. Acestea atrag anual o sumă mare de bani în acest oraș. Până în acest moment, nu am cerut niciun ban de la acest oraș sau de la concetățenii noștri.Dar, după ce am epuizat aproape în totalitate economiile noastre limitate și buzunarele noastre personale, cerem acum ajutor și sperăm să primim 5.000 de dolari de la numeroșii noștri prieteni din această comunitate, în afara bisericii

S.D.A. (Adventiste de ziua a Șaptea). Orașul și împrejurimile vor fi cercetate cu atenție.Această circulară va fi lăsată la fiecare casă și loc de afaceri, pentru a rămâne o săptămână, când cei care fac campanie vor cere donații de bunăvoie. Fiecare dintre voi va fi invitat să dea, în legătură cu numele și adresa sa, suma pe care alege să o doneze.

Fiecărui donator i se va furniza gratuit un exemplar al unei cărți care va conține,

1. Discursul și rugăciunea de dedicație.

2. Imnurile și piesele muzicale cântate cu această ocazie.

3. O evidență completă a întreprinderii de la început, cu o declarație minuțioasă a costului clădirii.

4. Numele și adresele donatorilor, precum și suma pe care o dă fiecare dintre ei.

Toți sunt invitați la inaugurare. Cărțile vor fi distribuite în termen de o săptămână după slujba de inaugurare. JAMES WHITE. Pastor.

UN APEL CĂTRE BĂRBAȚII ȘI FEMEILE CARE MUNCESC ÎN RÂNDURILE ADVENTIȘTILOR DE ZIUA A ȘAPTEA

PREFAȚĂ

Organizarea Societăților de Tractologie și Misiune în diferitele Conferințe de Stat și, de fapt, oriunde sunt împrăștiați oamenii noștri, guvernate de aceeași constituție, pentru a face aceeași lucrare, iar această lucrare se referă în mare parte la activitatea financiară a cauzei, face necesar ca situația financiară a diferitelor ramuri ale cauzei să fie prezentată într-o lucrare ca aceasta.Prin urmare, în paginile următoare se vor găsi exact acele informații pe care orice adventist de ziua a șaptea care trăiește și lucrează le dorește. În special oficialii Societăților de Tractologie și Misiune vor găsi în această lucrare un însoțitor necesar și un mare ajutor în îndeplinirea datoriei lor de a stabili, pe cât posibil, egalitatea în ceea ce privește jertfele voluntare pentru Domnul.

Cu toate acestea, nu am intrat în amănunt în activitatea diferitelor ramuri ale acestei mari Societăți, alegând să lăsăm timpul și experiența în această lucrare să manifeste ceea ce în acest stadiu nu este perfect clar. Fără îndoială că există unele erori în ceea ce privește numele, localitățile și sumele. Acestea vor fi corectate în registrele Oficiului, atunci când vor fi semnalate.

JAMES WHITE.

SOCIETĂȚI DE TRACTOLOGIE ȘI MISIUNE

PREZENTUL este o epocă interesantă și extrem de importantă în istoria adventiștilor de ziua a șaptea. Câmpul nostru de lucru este într-adevăr vast, în timp ce numărul nostru de predicatori este relativ mic. Prin urmare, este evident că publicațiile noastre trebuie să facă o mare parte din lucrare.

Din nou, natura mesajului nostru este de așa natură încât predicarea cuvântului fără publicațiile noastre nu ar putea realiza decât foarte puțin. Predicatorul viu poate crea un interes și poate provoca convingere; dar teoria clară și conectată a adevărului prezent trebuie să fie citită, studiată și văzută în mod clar, din publicațiile noastre.

Și sunt sute de suflete prețioase, împrăștiate pe tot câmpul de seceriș, care au primit mesajul pentru acest timp prin simpla citire a publicațiilor noastre. Și există alți mii de oameni care s-ar bucura împreună cu noi de lumina clară a adevărului veșnic și s-ar pregăti pentru venirea Fiului Omului, dacă acesta le-ar fi pus în față sub forma unor mesageri tăcuți de la Biroul nostru de Publicații.

Multe lucruri bune au fost deja realizate prin difuzarea publicațiilor noastre. Dar s-a văzut, mai recent, pe măsură ce această lucrare misionară a crescut foarte mult, că este indispensabil un sistem în desfășurarea ei. În ultimii trei ani, am donat pentru Fondul de carte nu mai puțin de 6.000 de dolari în publicații, la cele mai mici prețuri en-gros.

O parte dintre acestea au fost date unor străini, care păreau zeloși în această cauză, iar unii dintre ei s-au dovedit a fi o rușine pentru cauza lui Hristos, chiar în timp ce distribuiau publicațiile noastre. Am învățat că nu întotdeauna cei mai zeloși sunt cei care se pot angaja în distribuirea de tractate într-un mod judicios.

Sunt unii care vor să distribuie cu nepăsare broșuri care nu îi costă nimic. Le-ar arunca fără discernământ, așa cum ar hrăni găinile. Ei ar fi foarte liberali cu ceea ce nu i-a costat nimic și, desigur, ar realiza puțin sau nimic. În prezent, circulația pe scară largă a tractatelor este îndoielnică, cu excepția marilor noastre adunări, când mulțimea este impresionată de un subiect important.Apoi, un tratat pe această temă poate fi distribuit în congregație cu profit. Sau, dacă cei care au bani pentru a plăti publicațiile doresc să le împrăștie pe scară largă, să o facă pe cheltuiala lor. Dar noi am simțit, de mai bine de un an, că am terminat cu distribuirea gratuită a publicațiilor către străini pentru ca aceștia să dispună de ele după bunul lor plac.

Pentru a asigura o difuzare judicioasă și largă a publicațiilor noastre, în ultimii doi ani, am cerut organizarea de societăți de tractologie și misiune, pentru ca lucrarea să fie făcută în așa fel încât să se realizeze cât mai mult bine. Mai multe biserici din diferite state au organizat societăți de tractologie și misiune și au făcut o lucrare bună.Dar niciuna dintre conferințele noastre nu au format o Societate generală de Tractologie și Misiune, cu excepția Conferinței New England (Noua Anglie), unde, sub conducerea lui Eld. S. N. Haskell, președintele acelei conferințe, această chestiune a fost perfecționată și dusă mai departe cu mare succes.

A fost nevoie de timp și de un efort perseverent pentru a aduce Conferința din New England (Noua Anglie) la actuala acțiune sistematică și eficientă în ceea ce privește lucrarea de tractologie și misiune. Și o trăsătură interesantă a acestei lucrări în cadrul acestei Conferințe este că în niciun moment din scurta istorie a Societății lor nu a fost atât de prosperă și membrii ei atât de curajoși ca în prezent. Ca o ilustrare a eficienței unei acțiuni organizate, dăm următoarele fapte din activitatea Societății de Tractologieși Misiune din New England (Noua Anglie):

În primul an de activitate a acestei societăți, raportul anual arată că aproape patru mii de persoane au fost îndemnate să citească despre adevărul prezent de la înființarea acestei societăți. Unii au îmbrățișat Sabatul, mulți bolnavi au fost vizitați și s-au rugat cu ei, prejudecățile au fost înlăturate, iar Dumnezeu a binecuvântat această întreprindere.

Suma primită din donații și adeziuni, 566,88 $.

Număr de membri, 104.

Valoarea publicațiilor distribuite bisericilor și persoanelor fizice la prețuri reduse, $577.22

Trebuie ținut cont de faptul că numărul total de membri ai Conferinței din Noua Anglie este de numai 300 de suflete, iar numărul membrilor Societății de Tractologie și Misiune din prezent este de numai 138.

Din raportul trimestrial al Societății Misionare și de Tractologie din Noua Anglie din perioada 29 octombrie 1871 - 4 februarie 1872, aflăm următoarele fapte interesante:

"Numărul rapoartelor primite, 56, din care reiese că au fost distribuite aproximativ 21.300 de pagini de lectură, pe lângă 105 cărți legate, dintre care 53 au fost prezentate bibliotecilor. Numărul de abonați noi obținuți și de exemplare furnizate: *Review* (Revizuire), 33; *Instructor* (Instructorul), 22; *Reformer* (Reformator), 85. Numărul de bolnavi vizitați, 46; familii, 120."

Această Societate a achitat restanțele la publicațiile noastre periodice și, desigur, a renunțat la un număr considerabil de publicații; totuși, a obținut noi abonați în așa măsură încât a crescut tirajul publicațiilor noastre periodice în cadrul acestei Conferințe. Ceea ce urmează este din raportul Societății lor, preluat din *Review*, vol. 39, nr. 10:

"O listă a abonaților actuali la periodicele noastre a fost comparată cu cea din ianuarie 1871, care a arătat că a existat o creștere de 72 de abonați pentru *Review* și 232 pentru *Reformer*. *The Instructor* nu a primit în cursul anului trecut atenția pe care o va primi în timp ce va veni. Un frate a remarcat că am putea să îl înscriem pentru treizeci de noi abonați pentru următorul trimestru. Acest frate știa despre ce vorbește, deoarece obținuse treizeci și doi de abonați pentru *Reformer* în ultimul trimestru."

În cursul anului 1871, Societatea de Tractologie și Misiune din Noua Anglie a strâns 250 de dolari din donații pentru a plăti abonații rău-platnici și pentru a furniza publicațiile noastre periodice celor săraci care merită. Și, în afară de aceasta, prin acțiunea energică a agenților, au fost colectate câteva sute de dolari pentru periodicele noastre, care altfel, probabil, ar fi fost pierdute de către Asociația de publicare S. D. A. Asociația Editorilor.

În cursul aceluiași an, această mică societate a strâns 850 de dolari pentru a cumpăra cărți și tractate pentru distribuire. Intenționează să aprovizioneze, până în mai 1872, 200 de biblioteci din limitele Conferinței, cu *Sabatul Bibliei*, *Incidente de viață* și *viața bătrânului Joseph Bates.*

În cursul aceluiași an, suma avansului pentru *Systematic Benevolence*(Bunăvoința sistematică) a fost de 500 de dolari. Suma actuală a *Bunăvoinței sistematică* plătită de cei 300 de membri ai acestei Conferințe este

de 3.000 de dolari, ceea ce înseamnă 10 dolari pentru fiecare membru. Acest lucru, în comparație cu Conferința Michigan, care nu a beneficiat de o astfel de societate, arată puterea acțiunii sistematice.

Michigan are un număr de aproximativ 1800 de membri și plătește către *Bunăvoința sistematică* aproximativ 6.000 de dolari, ceea ce înseamnă doar 3 dolari pentru fiecare membru; în timp ce Conferința Noua Anglie, care are mai puține proprietăți pentru fiecare membru decât Michigan, plătește 10 dolari pentru fiecare membru. Michigan va plăti, când toate vor fi aduse la cifrele adoptate în mod declarat, frumoasa sumă de nu mai puțin de 18.000 de dolari.

Conferința din Noua Anglie a strâns, în 1871, pentru Asociația de Editură, suma de 1.432 de dolari; pentru Institutul de Sănătate, 1.321 de dolari. Există promisiuni neplătite, din care fiecare dolar este bun, în valoare de 330 de dolari, ceea ce face în total suma de 3.083 de dolari. În aceeași proporție, Michigan ar fi trebuit să strângă pentru aceste instituții, în anul 1871, suma de 18.000 de dolari, dar nu a strâns decât 3.000 de dolari.Și ceea ce este adevărat pentru Conferința din Michigan este valabil și pentru toate Conferințele noastre. Există același contrast între ele și Conferința Noua Anglie. Ceea ce este necesar pentru a aduce toate Conferințele noastre la o acțiune unită, energică, liberală și de succes, este să adoptăm un sistem similar cu cel care s-a dovedit a fi un succes în Conferința din Noua Anglie.

În conformitate cu recomandarea din raportul Comitetului numit de Conferința Generală pentru a prezenta un plan de organizare a Societăților de Tractologie și Misiune, plan care a fost prezentat în *Review* din 16 ianuarie 1872, o delegație din bisericile Conferinței Michigan a fost convocată la Battle Creek, 24 februarie 1872, când a fost adoptată următoarea Constituție:

CONSTITUȚIA

ART. I. Această societate se va numi Societatea de Tractologie și Misiune a Adventiștilor de Ziua a Șaptea din Conferința ---.

ART. II. Oficialii acestei Societăți vor fi un președinte, un vicepreședinte, un secretar, un trezorier și un consiliu de administrație de ---, din care face parte și președintele, și vor fi aleși anual.

ART. III. Obiectivele acestei societăți sunt: 1. Distribuirea corectă a broșurilor, pliantelor și cărților noastre. 2. Obținerea de abonați pentru periodicele noastre; colectarea cotizațiilor și reînnoirea abonamentelor; și plata abonamentelor pentru săracii vrednici; și, în acest scop, vor fi numiți anual agenți, care vor raporta trimestrial Consiliului de administrație. 3.Să vizităm și să lucrăm (prin corespondență sau în alt mod) pentru încurajarea și ajutorul celor împrăștiați cu aceeași credință prețioasă, pentru cei care se retrag din cauza descurajărilor și pentru a-i informa pe toți cei care se află în raza de influență a

noastră cu privire la marile adevăruri legate de ultimul mesaj de milă pentru lume.4. Să aducă, pe cât posibil, egalitate în rândul poporului nostru în ceea ce privește plata *Bunăvoinței sistematice*, în conformitate cu planul adoptat, în luarea de acțiuni la *Asociația de Editură Adventistă de Ziua a Șaptea* și la *Institutul de Reformă a Sănătății* și în donații la alte întreprinderi de binefacere.

ART. IV. Orice persoană poate deveni membru al acestei Societăți,dacă este bine văzut în una dintre bisericile noastre, sau care poate fi recomandat de o biserică a adventiștilor de ziua a șaptea, prin plata unui dolar.

ART. V. Reuniunile trimestriale vor avea loc sub conducerea Consiliului de Administrație; și fiecare membru va ține o evidență a muncii sale și va raporta acest lucru în cadrul reuniunilor trimestriale menționate.

ART. VI. Fondurile care vor fi folosite de această Societate vor fi constituite din banii plătiți pentru înscrieri și din donații voluntare.

ART. VII. Consiliul de administrație se ocupă de gestionarea și supravegherea generală a activității acestei societăți, atât în ceea ce privește distribuirea fondurilor, cât și în ceea ce privește consilierea în materie de muncă, și acționează ca agenți în colectarea fondurilor pentru această societate.

ART. VIII. Prezentul statut poate fi modificat în cadrul oricărei reuniuni anuale, prin votul a două treimi din membrii prezenți.

Conferința din Michigan și Indiana a fost apoi împărțită în treisprezece districte, urmând ca în fiecare district să aibă loc patru întâlniri trimestriale pe parcursul anului. În cadrul reuniunii au fost aleși un președinte, un vicepreședinte, un secretar, un trezorier și un consiliu format din paisprezece directori, dintre care președintele este unul dintre ei.

Întâlnirea a fost caracterizată de armonie și de un bun grad de interes și de zel; și, la final, toți s-au simțit încrezători că planul adoptat a combinat binele tuturor celor propuse.Am dori să remarcăm aici că numirea unui director în fiecare district, a cărui datorie este de a se asigura că fiecare biserică din districtul său acționează în conformitate cu proiectul Societății, asigură acțiunea în fiecare localitate a poporului nostru și, în același timp, uniunea întregii Conferințe și acțiunea uniformă sunt asigurate prin munca președintelui, care își dedică tot timpul său intereselor Societății.

Nu spunem că perfecțiunea este atinsă prin acest plan. Timpul și experiența pot arăta motive pentru schimbări în anumite particularități. Nu spunem nici că acțiunea din Michigan în toate aspectele se va aplica la starea de lucruri din toate Conferințele noastre. Dar recomandăm cu tărie acest plan, în general, în toate acele conferințe în care numărul, teritoriul și puterea o permit.

Obiectivele vrednice ale acestei societăți merită o scurtă prezentare în acest loc.

1. Circulația tractatelor, broșurilor și cărților noastre. Am afirmat deja că sute de persoane s-au dăruit Domnului, pentru a păzi toate poruncile Sale, prin simpla citire a unora dintre publicațiile noastre. Și sunt alți mii de oameni care sunt impresionați de adevăr prin lectură și care sunt aduși într-o stare de spirit favorabilă pentru a fi conduși să recunoască adevărul prin ascultarea predicii sau prin munca personală a misionarilor. Nu există o datorie mai evidentă în momentul de față decât difuzarea activă a publicațiilor noastre, realizată într-un mod judicios pentru a asigura citirea lor.

2. Circulația mai largă a publicațiilor noastre periodice, colectarea cotizațiilor și furnizarea de publicații periodice săracilor demni sunt chestiuni de mare importanță pentru cauza noastră. Presa este un motor puternic. Cu cât sponsorizarea este mai liberală, cu atât veniturile vor fi mai mari, cu atât mai mult talentul editorial va putea fi evidențiat periodicelor și publicațiilor noastre,și cu atât mai mult bine se va realiza prin ele.

Cele câteva Conferințe de Stat și-au asumat, prin vot unanim, responsabilitatea plății tuturor datoriilor către acest Birou pentru *Review and Herald*, *Health Reformer (Reformatorul Sănătății)* și *Youth's Instructor (Instructorul tinerilor)*. Acest aspect va fi considerat de către toți ca fiind unul foarte generos și arătând un interes general pentru această cauză.

Dar planul pe baza căruia se desfășoară activitatea noastră editorială face ca o astfel de acțiune din partea oamenilor noștri să pară mai degrabă reciprocă decât în lumina unei bunăvoințe dezinteresate. Dacă publicațiile noastre ar fi realizate de un singur om sau de o firmă, care ar trebui să obțină profituri de pe urma lor, orice acțiune din partea Conferințelor noastre de a fi responsabile pentru plata periodicelor noastre ar fi considerată ca fiind o binefacere deplasată.Dar întreaga proprietate a *Asociației Publicațiilor Adventiste de Ziua a Șaptea* aparține poporului nostru, și nu unui singur om sau unui grup de oameni. Iar cei care lucrează la editura noastră, de la fetița care împăturește hârtiile, până la editori, primesc salarii modice.

Oricare ar fi beneficiul pecuniar al Societăților de Tractologie și Misiune pentru Asociația noastră de Editură, nimeni dintre cei care au legătură cu lucrarea de publicare nu va beneficia pecuniar nici măcar de un singur bănuț. Aceste Societăți lucrează pur și simplu pentru Domnul și pentru ele însele în vederea edificării propriei lor Asociații Editoriale.

I-am rugat pe frații din mai multe state să se intereseze de periodicele noastre în următoarele privințe:

a. Să vegheze ca ele să nu ajungă la persoane nedemne care neglijează să le plătească.

b. Să vegheze ca săracii demni să le primească și să manifeste un interes general pentru o circulație mult mai largă a acestora.

c. Să vegheze ca cei care sunt în măsură să le plătească, să le plătească sau, în cazul în care nu le plătesc, să le desființeze.

d. Fiecare Conferință devine responsabilă pentru plata tuturor sumelor datorate de abonați în limitele Conferinței, Asociația reținând o pătrime din toate periodicele trimise săracilor vrednici și din toate sumele datorate de persoanele nedemne, care pot refuza să plătească.

Asociația a propus, la rândul său, să furnizeze președintelui fiecărei conferințe, cu restricțiile corespunzătoare, liste complete de abonați pentru cele trei periodice ale noastre, din când în când, în funcție de necesități, și să lase la aprecierea sa și a celor asociați cu el în funcție, cine și câți ar trebui să primească gratuit periodicele noastre. A fost lăsat la latitudinea lor, și nu a administratorilor Asociației de publicare, să decidă ce nume vor fi păstrate pe listele noastre și care vor fi eliminate.Toate apelurile și solicitările ca periodicele noastre să fie trimise gratuit sau la preț parțial, trebuiau să fie transmise președinților celor mai multe conferințe pentru a lua o decizie. Prin urmare, a fost lăsată la latitudinea fiecărei conferințe, prin intermediul oficialilor săi, să spună câte exemplare ale publicațiilor noastre periodice va plăti, Asociația deducând o pătrime.

Atunci când se vor organiza Societăți de Tractologie și Misiune în cadrul mai multor Conferințe, *Asociația de Publicații Adventiste de Ziua a Șaptea* va avea față de acestea, în ceea ce privește periodicele și publicațiile noastre, aceeași relație pe care o are față de Conferințele de Stat, așa cum s-a menționat mai sus. Asociația va furniza gratuit rapoarte în alb, plicuri cu adresa tipărită a Asociației și exemplare ale publicațiilor noastre periodice.

3. Lucrarea misionară menționată la art. III din Constituție, este exact ceea ce au nevoie membrii tuturor bisericilor noastre pentru propria lor creștere spirituală. Și numai veșnicia poate arăta cantitatea de bine care se poate realiza în mântuirea sufletelor prin această muncă.

Există o lege care guvernează deopotrivă în ceea ce privește puterea fizică, mentală și spirituală, și anume că activitatea conduce la putere. Acțiunea este cea care face brațul fierarului puternic. Acțiunea mentală este cea care dă putere creierului. Și tot efortul personal, și acțiunea individuală, în lucrurile Duhului lui Dumnezeu, este cea care dă putere spirituală bărbaților și femeilor.

Oamenii noștri sunt, în general, pitici spirituali, când ar putea fi uriași în Domnul. Ei așteaptă ca puținii slujitori dintre noi să avertizeze lumea și, în același timp, să poarte bisericile pe umerii lor, în timp ce ei se simt liberi să se scufunde în lume și să se îngroape în gunoaiele ei. Singurul remediu pe care îl putem sugera pentru ei este să lase deoparte grijile inutile ale acestei vieți și să depună eforturi individuale pentru binele celor din jur. De fapt, acesta este, în opinia noastră, singurul remediu.

4. Nimic nu poate fi mai rezonabil decât ca toți membrii bisericilor noastre să facă un inventar al instituțiilor noastre și să doneze la întreprinderile de binefacere ale poporului nostru pentru a promova cauza adevărului și a dreptății, în funcție de capacitatea lor. Realizarea egalității în această privință este unul dintre scopurile demne ale Societăților de Tractologie și Misiune.

Această ramură a lucrării nu poate fi realizată imediat. Va fi nevoie de timp și de o muncă răbdătoare pentru a-i face pe toți să-și vadă și să-și simtă datoria în aceste chestiuni și pentru a-i determina să acționeze cu bucurie și generozitate.

În beneficiul tuturor celor interesați de instituțiile noastre și de întreprinderile de binefacere pentru promovarea cauzei, oferim în această lucrare numele acționarilor din instituțiile noastre, cu valoarea acțiunilor, și numele donatorilor la fondurile noastre de carte, cu suma donată. Având în față numele acționarilor și al donatorilor, precum și valoarea acțiunilor luate și a donațiilor făcute, președintele și directorii Societăților de Tractologie și Misiune pot, dintr-o privire, să vadă cine a luat acțiuni, cine a donat și cât de mult, și cine s-a scuzat de a lua parte la această lucrare de dragoste și liberalitate.

De asemenea, va fi de datoria oficialilor acestor Societăți să examineze starea *Bunăvoinței Sistematice* în biserici, sau cu frații împrăștiați, și să facă tot ce le stă în putere, în armonie cu ideea unui sistem de binefacere, pentru a aduce egalitatea, în funcție de capacitatea fiecăruia.

Atunci când spunem că avem destulă treabă de făcut, nimeni care are o idee corectă despre cele de mai sus nu va pune la îndoială această afirmație. Dar ne simțim asigurați și foarte încurajați de perspectiva că, atunci când Societățile din toate Conferințele noastre vor intra în ordine de lucru și vor începe să apară roadele bune ale muncii lor, bisericile noastre vor putea atunci să le spună predicatorilor noștri că pot merge în noi câmpuri pentru a ridica noi biserici și noi prieteni pentru cauza glorioasă a adevărului prezent.

Deoarece Asociația de Editură și Institutul de Sănătate sunt părți importante ale lucrării noastre și sunt astfel recunoscute în cadrul Societății noastre misionare, se cuvine ca în această lucrare să oferim o listă completă a acțiunilor și acționarilor acestor instituții. Examinând aceste liste, se va vedea cu

ușurință că în unele locuri a existat o mare lipsă de interes pentru aceste ramuri importante ale lucrării și, prin urmare, acțiunea Societății de a se ocupa de această chestiune este oportună și necesară pentru progresul cauzei.

ACȚIUNI ÎN ASOCIAȚIA S. D. A. A. P.

MAINE.

Total din Maine,	350$

NEW HAMPSHIRE.

Total din New Hampshire,	700$

VERMONT.

Total din Vermont,	1650$

MASSACHUSETTS.

Total din Massachusetts,	1100$

RHODE ISLAND.

Total din Rhode Island,	270$

CONNECTICUT.

Total din Connecticut,	80$

NEW YORK.

Total din N. Y.,	2830$

PENNSYLVANIA.

Total din	70$

Pennsylvania,	

MICHIGAN.

Total din Michigan,	6280$

Ohio.

Total din Ohio,	810$

ILLINOIS.

Total din Illinois,	1070$

ILLINOIS.INDIANA.

Total din Indiana,	440$

ILLINOIS.WISCONSIN.

Total din Wisconsin,	1200$

IOWA.

Total din Iowa,	2350$

MINNESOTA.

Total din Minnesota,	260$

MISSOURI.

Total din Missouri,	30$

KANSAS.

Total din Kansas,	100$

KENTUCKY.

Total din Kentucky,	10$

CALIFORNIA.

Total din California,	110$

CANADA.

Total din Canada,	220$

PROVINCIA QUEBEC.

Total din Quebec,	30$

EUROPA.

Total din Europa,	10$

DOMICILIU NECUNOSCUT.

Total,	70$

DONAȚII ȘI MOȘTENIRI

De la 28 aprilie 1863 până la 1 ianuarie 1872.

MOȘTENIRI

Richard Gorsline,	470.87$
Wm. Peabody,	1035$
Erastus Aldrich,	250$

DONAȚII

Total,	7,926,05$

DIVERSE: D. Curtis, 50 de cenți, Harriet Evans, 85 de cenți, S. A. Allen, 25 de cenți, A. Aldrich, 35 de cenți, C. M. & E. M. Markillie, 30 de cenți.., doamna E. B. B. Stephenson, 85 cenți., T. K. Henry, 80 cenți., Wm. Potter, 50 cenți., A. Graham, 20 cenți., J. Knappen, 32 cenți., Bela G. Jones, 70 cenți., E. W. Cheesebro, 85 cenți., C. A. Osgood, 50 cenți., L. L. Follett, 50 cenți., Emily Wilcox, 50 cenți., M. L. Dean, 50 cenți., C. D. Carmichael, 50 cenți., R. Adams, 50 cenți., J. Adams, 50 cenți,J. L. Adams, 50 de cenți, R. H. Cowles, 50 de cenți, G. W. Holt, 50 de cenți, M. A. Allen, 50 de cenți, S. Sherman, 50 de cenți, A. H. Page, 50 de cenți, J. Blair, 50 de cenți, Abigail Allen, 25 de cenți, W. Sutliff, 75 de cenți, R. Hool, 60 de cenți, W. F. Hool, 30 de cenți, P. Bates, 60 de cenți, Jane Claxton, 60 de cenți, M. Keys, 25 de cenți, H. Patch, 25 de cenți, A. D. Farrar, 50 de cenți, Silas Carpenter, 30 de cenți, E. M. L. Corey, 50 de cenți, W. G. Buckland, 40 de cenți, Laura M. Chandler, 52 de cenți, M. E. Chandler, 52 de cenți, A. Carpenter, 65 de cenți, dna A. Way, 65 de cenți,D. N. Fray, 75 cenți, R. D. Benham, 50 cenți, Samuel Treat, 50 cenți, J. E. Titus, 50 cenți, Mary E. Harris, 55 cenți, Betsey Judd, 85 cenți, Mary E. Bowen, 25 cenți, C. Bowen, 25 cenți, Jane Pike, 45 cenți, S. B. Whitney, 59 cenți. 26,30 $.

PRIMITE DUPĂ TIPĂRIREA CELOR DE MAI SUS. J. & M. Thomas, Canaan , 1 acțiune, 10.00 S. W. & E. M. flanders," 1" 10.00

Suma totală,	29,821.85$

Sumele de mai sus, sub formă de acțiuni și donații, se ridică în total la 29.821,85 dolari, în timp ce dacă toți prietenii cauzei ar trebui să vină și să contribuie cu partea lor, fiecare frate și fiecare soră, în funcție de capacitatea sa, suma s-ar ridica la nu mai puțin de 185.000 de dolari. Prin acțiunea vigilentă a conducătorilor Societăților de Tractologie și Misiune și prin cooperarea veselă a tuturor prietenilor cauzei, nu ne îndoim că în curând se va vedea o egalitate în astfel de ofrande pentru Domnul.

Și aici îi invităm pe toți cei care au făcut donații, așa cum sunt recunoscute în această lucrare, să se adauge la ele, astfel încât să primească certificate de acțiuni, de la una la cincizeci de acțiuni fiecare. Cei care au donat mai puțin de zece dolari pot ajunge la zece, sau douăzeci, sau treizeci, sau mai mulți dolari și pot primi certificate, după caz.

Ar trebui să se găsească printre oamenii noștri 50 de familii, fiecare deținând acțiuni în valoare de 1.000 de dolari.Însumând în total frumoasa sumă de 185.000$

Aceste cifre pot fi atinse prin simpla extragere a unei mici părți din surplusul de mijloace aflate acum în mâinile oamenilor noștri, de care nu au nevoie cu

adevărat pentru confortul lor sau pentru a fi fericiți în această viață. Această sumă poate fi și va fi atinsă.

ACȚIUNI LA INSTITUTUL PENTRU REFORMA SĂNĂTĂȚII

NOTĂ. Cuvântul "cesionat" din lista de mai jos indică faptul că deținătorul acțiunilor a făcut o cesiune către Institutul de Sănătate a tuturor profiturilor care ar putea reveni acțiunilor respective, iar absența cuvântului semnifică faptul că o astfel de cesiune nu a fost încă făcută.

MAINE

Suma din Maine,	600$

NEW HAMPSHIRE.

Suma din N. H.,	1650$

VERMONT.

Suma din Vermont,	2375$

MASSACHUSETTS.

Suma din Massachusetts,	1150$

RHODE ISLAND.

Suma de la R. I.,	50$

CONNECTICUT.

Suma din Conn.	75$

NEW YORK.

Suma din New York,	6100$

PENNSYLVANIA.

Suma din Pennsylvania,	25$

OHIO.

Suma din Ohio,	1550$

MICHIGAN.

Suma din Michigan,	11700$

INDIANA.

Suma din Indiana,	1200$

ILLINOIS.

Suma din Illinois,	1650$

WISCONSIN.

Suma din Wisconsin,	2975$

IOWA.

Suma din Iowa,	2325$

MINNESOTA.

Suma din Minnesota,	75$

MISSOURI.

Suma din Missouri,	50$

CALIFORNIA.

Suma din California,	200$

NOVA SCOTIA.

Suma din Nova Scotia,	25$

DONAȚII ȘI MOȘTENIRI

Suma totală în acțiuni,	33.775.00$
Suma totală a donațiilor,	457,17$
Moșteniri,	200$

Sumele de mai sus în acțiuni, donații și moșteniri de 34.432,17 dolari au fost strânse doar de câțiva dintre oamenii noștri. Dar atunci când conducătorii Societăților noastre de Tractologie și Misiune vor aduce egalitatea, în funcție de capacitatea tuturor fraților și surorilor noastre de a lua parte la această nobilă întreprindere, suma va fi crescută de patru ori.

Ar trebui să se regăsească printre reformatorii sănătății din rândurile adventiștilor din S.D., 25 de familii care dețin fiecare acțiuni în valoare de 1.000 de dolari, ajungând în total la frumoasa sumă de 135.000 de dolari.

Pe parcursul anului trecut, au fost luate stocuri de la Institutul de Sănătate în valoare de câteva mii de dolari. Dar o mare parte din aceste acțiuni au fost cumpărate de la acționarii care nu au putut să cedeze Institutului de Sănătate profiturile care ar putea fi obținute din aceste acțiuni, astfel încât Institutul de Sănătate a primit doar un mic beneficiu actual de pe urma acestora.Toți cei care au posibilitatea de a face această misiune ar trebui să o facă fără întârziere. Și, pe măsură ce se vor lua noi stocuri, ceilalți care nu sunt în măsură să păstreze stocurile pe care le au acum vor avea șansa de a le vinde pe ale lor, parțial sau în întregime, după cum va cere necesitatea cazului. Cei care au cea mai mare nevoie ar trebui să găsească mai întâi o vânzare de stocuri.

Și ar trebui să remarcăm aici că toți cei care nu au făcut o cesiune de stocuri nu sunt în niciun caz pe lista celor care doresc să vândă. Dar foarte puțini dintre

aceștia se așteaptă să găsească o piață de desfacere. Există zeci de persoane care prețuiesc prea mult reforma în domeniul sănătății pentru a dori să retragă ceea ce au investit în această cauză.În loc să ia înapoi ceea ce au investit, adevărații reformatori din domeniul sănătății nu se vor mulțumi să facă mai puțin decât să pună la Institutul de Sănătate și la Fondul pentru Cartea de Igienă întreaga sumă de bani economisită prin punerea în aplicare a principiilor reformei.

Printre beneficiile inferioare ale trecerii de la obiceiurile obișnuite de viață la cele favorabile sănătății și fericirii se numără și economiile de bani. *Health Reformer* (Reformatorul sănătății) face acum (iunie 1872) vizite lunare la nu mai puțin de șase mii de familii. Și putem concluziona cu siguranță că patru mii dintre acestea, cel puțin, sunt adevărați reformatori. Aceste patru mii de familii au renunțat la consumul de tutun, ceai și cafea, ale căror cheltuieli anuale, în bani plătiți, ar fi de la zece la șaizeci de dolari pe familie.Dar vom estima costul mediu la douăzeci și cinci de dolari pentru fiecare familie. Banii economisiți de patru mii de familii de reformatori, numai prin renunțarea la tutun, ceai și cafea, ar reprezenta frumoasa sumă de o sută de mii de dolari.

Dar aceștia nu sunt toți banii economisiți de cei care pun în aplicare principiile reformei în domeniul sănătății. Suma plătită anual medicilor de către cei care aderă la vechile obiceiuri este aproape la fel de mare ca cea plătită pentru tutun, ceai și cafea. Adăugați la aceasta suma plătită pentru medicamentele brevetate, iar suma totală nu ar fi mai mică de douăzeci și cinci de dolari pentru o familie.Și aceasta este economisită de adevărații reformatori ai sănătății, ridicându-se, pentru patru mii de familii, la nu mai puțin de o sută de mii de dolari.

Și, din nou, reforma nu salvează doar acest lucru. Dieta vegetariană, alcătuită din cereale, legume și fructe, care este într-adevăr grăsimea pământului, este mult mai puțin costisitoare decât mâncarea consumată în mod obișnuit din carne, unt, prăjituri și plăcinte dulci, untură, bicarbonat de sodiu, piper, oțet, murături, condimente, scorțișoară, ghimbir, nucșoară, etc.Când le-am părăsit pentru prima dată și am cumpărat pentru familia noastră doar făină, legume și fructe, am fost surprinși să aflăm cât de puțin ne costă traiul.Schimbarea a fost atât de mare, încât ne-am simțit cu adevărat stânjeniți de faptul că facturile noastre de alimente erau aproape de zero și am rugat-o pe doamna W. să ne facă un memorandum cu produse alimentare pe care să le cumpărăm în oraș, pentru a avea plăcerea de a plăti niște bani pentru a trăi. În familia noastră, care numără între zece și cincisprezece persoane, am economisit anual, prin adoptarea regimului reformator, nu mai puțin de o sută cincizeci de dolari.Dar vom estima economia medie realizată de cele patru mii de familii de reformatori ai sănătății, ca urmare a trecerii la o alimentație mai sănătoasă, la douăzeci și cinci de dolari pentru fiecare familie, ceea ce înseamnă

o a treia sumă de o sută de mii de dolari. Suma totală economisită, numai în bani, de către acei abonați ai *Health Reformer*(Reformatorul Sănătății) care au adoptat pe deplin reforma, este frumoasa sumă de trei sute de mii de dolari pe an.

Dar toată această discuție despre banii economisiți este cu greu demnă de a fi tipărită în comparație cu beneficiile fizice, mentale, morale și spirituale obținute prin obiceiuri de viață corecte. Sănătatea este un capital al omului, a cărui valoare nu poate fi calculată în dolari și cenți. Iar renunțarea de sine la indulgențele dăunătoare întărește și înalță puterile morale, în timp ce cele mentale și spirituale devin mai clare, odată cu îmbunătățirea stării fizice.

Adevăratul reformator al sănătății, care este fidel principiilor pe care le adoptă, se bucură de o libertate relativă față de durere, de o claritate a gândirii, de o liniște a nervilor și a temperamentului, de o eliberare de presimțirile întunecate și de ororile unei conștiințe bolnave, care constituie, într-o foarte mare măsură, plăcerea de a exista. Simțurile sale sunt clare și ascuțite, iar el se bucură de gloriile naturii ori de câte ori ochiul său le întâlnește, precum și de plăcerile unui gust restabilit în utilizarea corectă a unei alimentații sănătoase.Un astfel de om se găsește, ca să zicem așa, într-un al doilea Eden, aproape bucurându-se de binecuvântările naturale ale celor dintâi, când "din pământ a făcut Domnul Dumnezeu să crească orice pom care este plăcut vederii și bun de mâncat".

Este adevărat că nu suntem cu adevărat în Paradisul restaurat la gloria sa din Eden; dar, având-l în plină perspectivă, care va fi în curând dăruit celor puri, nu vedem cu adevărat necesitatea de a trece printr-un purgatoriu imaginar și auto-făcut pentru a ajunge pe câmpiile cerești. Mii de cititori de-ai noștri cunosc, prin experiență fericită, lucrurile despre care vorbim. Celor care nu o fac, le spunem: schimbați-vă obiceiurile grosolane de viață; spălați-vă și înveseliți-vă.Dumnezeu trăiește și domnește și vrea ca tu să fii bine și fericit și să te bucuri cât mai mult de relele acestei vieți muritoare; și, dacă ești credincios lui Dumnezeu și ție însuți, îți va da, în curând, viața veșnică.

Reforma sănătății, cu banii economisiți și toate binecuvântările sale inestimabile, este o mană cerească. Facem apel în special la prietenii noștri care se bucură de această reformă: Ce vom da Domnului pentru aceste beneficii? Vom investi cu râvnă banii economisiți în terenuri, case, cai, trăsuri, mobilier, haine frumoase și altele asemenea? Sau îi vom consacra cauzei reformei în domeniul sănătății, ca o ofrandă de mulțumire lui Dumnezeu pentru binele primit? Cei care se iubesc pe sine în mod suprem vor alege prima variantă. Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu și umanitatea, pe cea de-a doua.

Facem demersuri pentru a publica în mare parte despre problema sănătății. Vom publica broșuri, pliante și cărți pe această temă, în număr și la prețuri care

să încurajeze o circulație activă și extinsă. Ne propunem să strângem imediat un fond de douăzeci de mii de dolari, din donații de la prietenii reformei, pentru ca noi, prietenii noștri și societățile de tractologie din diferite părți ale țării să avem publicații despre sănătate pe care să le oferim celor care nu aleg să le cumpere.

Douăzeci de mii de dolari pot fi considerați o sumă mare pentru acest obiectiv. Dar este doar a cincisprezecea parte din suma economisită anual prin reformă, conform calculelor de mai sus. Spune cititorul că cifrele noastre sunt prea mari? Atunci vom scoate o treime, lăsând suma economisită de poporul nostru prin adoptarea reformei sanitare, doar două sute de mii de dolari anual.Și dacă va fi considerată de cineva prea mare, o vom reduce la doar o sută de mii de dolari economisiți. Aceasta ar fi o sumă frumușică pe care am putea-o împărți între Institutul nostru de Sănătate și un fond pentru zone de sănătate.

Să ne apucăm acum de treabă și să arătăm lumii că bunăvoința noastră poate fi atinsă prin fapte și cifre care prezintă o datorie clară față de semenii noștri și că putem fi mișcați de principii și de dragostea față de semenii noștri, în loc să o facem pe calea înjositoare a apetitului morbid, ca în cazul festivalurilor bisericești?

DONAȚII PENTRU FONDUL DE CARTE

De la data la care au fost scrise aceste rânduri, am primit,13,912.02$.

Din cele de mai sus se poate observa că, în mai puțin de trei ani, suma de 13.912,02 dolari a fost donată Fondului de carte, în timp ce, în același timp, suma de 6.782,52 dolari a fost plătită din acest fond pentru publicații care au fost distribuite gratuit, lăsând în trezorerie suma de 7.129,50 dolari.

Roadele abundente ale acestei lucrări de generozitate și iubire au apărut deja în convertirea multora care au citit pur și simplu publicațiile noastre; dar numai veșnicia va dezvălui întreaga cantitate de bine realizat.

Viitorul este luminos, cu promisiuni de succese glorioase în acest departament al lucrării. Formarea de Societăți de Tractologie și Misiune în toate părțile câmpului de acțiune va da publicațiilor noastre o circulație mai judicioasă, mai extinsă și mai abundentă. Pe măsură ce oamenii noștri se vor implica în această lucrare pretutindeni, se va vedea că fondul care se află deja în trezorerie este exact ceea ce este necesar și, cu mâini bucuroase, vor pune în el din surplusul lor de mijloace și mai generos.

Oamenii care au oferit o sută de dolari vor dori, în cursul anului 1872, să crească de la două la patru sute de dolari fiecare. Cei care au oferit cincizeci și douăzeci și cinci de dolari ar trebui să ajungă la una sau două sute, iar mulți dintre cei de zece și cinci ar trebui să se numere printre cei de cincizeci și o sută

de dolari. În timp ce toți cei care au oferit mai puțin de cinci dolari sunt invitați să urce la zece, sau cel puțin cinci.

După numele donatorilor de mai sus, se poate observa că, probabil, nici măcar o cincime din poporul nostru nu este reprezentat în acest catalog. Toți noii noștri prieteni și frați ar trebui să primească o invitație cordială de a ni se alătura în această lucrare bună. Unii dintre cei care au purtat povara în căldura zilei au avut privilegiul binecuvântat de a se sacrifica de-a lungul întregii perioade timpurii în această cauză.Noi spunem: "Să-i lăsăm pe cei care intră în cauză în ceasul al unsprezecelea, proaspeți pentru lucrare, să aibă bănuțul lor".Dar noi sugerăm că Maestrul ar vrea ca ei să lucreze cu seriozitate în timpul acestei ore. Haideți, prieteni, să ne ridicăm cu toții în ajutorul Domnului, în ajutorul Domnului împotriva celor puternici. Cu o prosperitate obișnuită, ai noștri vor ajunge la patru sute pe fondul actual al Cărții Adevărului înainte de ianuarie 1873.

Având în vedere cererea tot mai mare pentru publicațiile noastre și, în consecință, o creștere mare a lucrărilor de editare, broșurile noastre pot fi furnizate de către Biroul Societăților de Tractologie și Misiune la jumătate din prețul publicat. Fondul care se află acum în trezorerie permite Asociației să achiziționeze stocuri la cele mai mici prețuri și să desfășoare activitatea editorială pe baza celui mai economic plan.

Strângerea acestui fond a fost una dintre cele mai nobile acțiuni ale poporului nostru. El ne permite să facem afirmația de mai sus, că, odată cu o creștere a afacerilor, care necesită ediții de la cincisprezece până la treizeci de mii de exemplare de broșuri la o singură punere în pagină, broșurile noastre pot fi furnizate la birou la prețurile de mai sus.Și apoi, dacă toți oamenii noștri vor face donații de bunăvoie în Fondul de carte, în mod generos, astfel încât trezoreria să se umple din belșug, o jumătate din jumătatea rămasă poate fi plătită din Fondul de carte, lăsând Societățile noastre de Tractologie și Misiune să plătească doar un sfert din prețurile publicate.În acest caz, Societățile de Tractologie și Misiune ar primi 32 de pagini de broșuri pentru suma modică de un dolar. Aceste afirmații sunt făcute din experiență și din calcule sigure, iar prietenii cauzei se pot baza pe corectitudinea lor.

FONDUL DE CARTE IGIENICĂ

Total,	1489$

Cu prilejul Conferinței generale a S.D.A., care și-a ținut sesiunea anuală în acest oraș, la 30 decembrie 1871, o delegație din mai multe state, prieteni serioși ai cauzei reformei sănătății, a fost invitată să locuiască la institut pe durata ședерii lor în oraș, care a durat între una și două săptămâni.

Directorii au făcut provizii ample pentru cazarea tuturor și a părut a fi cea mai mare plăcere a medicilor și a asistenților să îi facă pe toți să se simtă ca acasă și să facă din această ocazie una fericită.

Oportunitatea de a schimba gândurile celor care au adoptat cu inteligență și conștiinciozitate principiile marii reforme a sănătății a fost excelentă și fiecare a părut încântat de faptele importante din experiența celuilalt. Și astfel, timpul a trecut în mod fericit și profitabil.

De Anul Nou, cu programare, sala amplă a Institutului a fost plină de vizitatori și cetățeni, care au ascultat scurte remarci referitoare la originea și proiectul Institutului de Reformă a Sănătății, când a fost citită următoarea platformă, adoptată în unanimitate, iar hârtia a fost semnată de mai mult de o sută de prieteni ai cauzei.

"1. Dumnezeu, la crearea omului, a stabilit legi care țin atât de natura sa morală, cât și de cea fizică, care, dacă s-ar fi supus întotdeauna acestor legi, i-ar fi dat imunitate împotriva bolilor și ar fi perpetuat viața. Boala și suferința și-au avut originea în încălcarea acestor legi.

2. Așa cum omul nu poate avea viața veșnică fără o ascultare strictă a legii morale, tot așa el nu poate avea izbăvirea de robia teribilă a bolii și a morții premature din această lume fără respectarea strictă a legii fizice.

3. Natura morală și cea fizică a omului sunt atât de strâns legate între ele, încât este imposibil să trăiești încălcând una dintre aceste legi fără a o încălca pe cealaltă. Prin urmare, legea fizică, în sfera sa, este la fel de sacră și obligatorie pentru om ca și legea morală.

4. Evanghelia ne învață că omul trebuie să trăiască sănătos, dar și drept.

5. Recunoaștem în natură puterea de a restabili sănătatea fără ajutorul medicamentelor. Adevăratul Medic furnizează condițiile: Natura vindecă.

6. Materia noastră medicinală: hrană bună, aer curat, apă pură și moale, lumină, căldură, exerciții fizice, îmbrăcăminte adecvată, odihnă, somn, influență morală și socială.

7. Motto-ul nostru: Temperanță în toate lucrurile. Nu numai în mâncare, băutură și muncă, ci în tot ceea ce tinde să epuizeze vitalitatea sistemului.

8. S-a spus foarte bine: "O minte mulțumită este un ospăț continuu". O încredere bine întemeiată în Dumnezeu este cel mai bun și cel mai sigur promotor al veseliei minții; fără aceasta, toate celelalte mijloace pot eșua."

Cu extremele celor care nu sunt capabili să aibă decât o viziune îngustă asupra unor subiecte importante, pe de o parte, și cu strigătul de "radicalism" al

celor care se pliază pe practica populară, pe obiceiuri și pe satisfacerea apetitului, pe de altă parte, prietenii și susținătorii *HEALTH REFORMER* (REFORMATORUL SĂNĂTĂȚII) și ai Institutului nostru de Sănătate iau poziție pe platforma de mai sus.

Și, în timp ce recunosc cu recunoștință și acceptă doctrina temperanței creștine, expusă în mod clar în Sfintele Scripturi, ei recunosc providența lui Dumnezeu în demonstrațiile științifice ale acestui mare subiect din scrierile lui Graham, Trall și ale altora care s-au dovedit fideli principiilor pe care le-au îmbrățișat și predat.

Prietenii vizitatori, dorind să-și exprime în mod concret recunoștința și încrederea lor, au prezentat următoarea hârtie, care a fost semnată de mai mult de patruzeci de prieteni vizitatori prezenți la acea întâlnire:

"Prin bunăvoința directorilor și managerilor Institutului de Sănătate, ne-am bucurat de ospitalitatea acestuia timp de câteva zile, ceea ce ne-a dat ocazia să observăm buna ordine, liniștea și curățenia acestei instituții; grija manifestată din partea superintendentului, a medicilor și a asistenților pentru ca totul să fie armonios și corect în toate privințele, aprovizionarea generoasă cu hrană pur igienică și apă bună, aerisirea temeinică a camerelor, împrejurimile vesele și plăcute, cu influența sa religioasă marcantă, și absența totală a oricărui comportament frivol și nepotrivit, care se manifestă atât de des acolo unde sunt adunați atât de mulți oameni de toate vârstele și de ambele sexe.

Recomandăm din toată inima această instituție tuturor celor care au nevoie să-și recupereze sănătatea, ca pe un loc la care pot recurge în siguranță, cu speranța rezonabilă de a primi cea mai bună îngrijire și cel mai priceput tratament; unde nu vor fi constrânși de prețuri exorbitante sau tratați cu neglijență; unde vor fi siguri că vor găsi totul plăcut și vesel și unde se pot aștepta să întâlnească binecuvântarea lui Dumnezeu.

Vom purta de la acest Institut cele mai plăcute amintiri; și cu această expresie a recunoștinței noastre lăsăm asigurarea că toți cei care lucrează aici în această lucrare binecuvântată vor avea parte de încurajarea noastră, de simpatia noastră și de rugăciunile noastre."

În cadrul acestei întâlniri am introdus problema Fondului de carte igienică, am distribuit un document pentru promisiuni, care nu numai că a avut succes în ceea ce privește promisiunile de plată viitoare, dar câteva sute de dolari au fost plătiți atunci și acolo. Și, deși nu s-a făcut un apel general pentru donații la acest fond, acesta a ajuns, fără niciun efort de acest fel, la suma de 1.489,00 dolari.Cu acest început bun, pornim cu curaj și cu speranța deplină de a strânge cei douăzeci de mii de dolari menționați la pagina (…). Îl invităm pe cititor să se întoarcă și să citească din nou paginile (…). După ce aducem suma de bani

economisită anual de adventiștii de ziua a șaptea, prin adoptarea reformei sănătății, la o treime din ceea ce credem sincer că este, găsim respectabila sumă de O sută de mii de dolari economisiți anual.Cu siguranță, un popor recunoscător nu poate face mai puțin și să fie curat în fața lui Dumnezeu decât să doneze această sumă Institutului nostru de Sănătate și Fondului nostru de carte igienică. Prin urmare, nu va fi considerat ciudat faptul că ne așteptăm ca doar două cincimi din jumătate din această sumă să fie donate Fondului de carte igienică înainte de ianuarie 1873.

Ne face plăcere să atragem atenția în mod special asupra donației generoase a surorii Betsey Langdon (bani pentru ceai și cafea), care a dorit să se înțeleagă că a fost o sumă economisită pe parcursul unei anumite perioade de timp prin abținerea de la utilizarea inutilă și dăunătoare a acestor otrăvuri lente.Dacă toți oamenii noștri i-ar urma exemplul și ar pune în acest fond doar ceea ce economisesc în fiecare lună prin renunțarea la ceai, cafea, tutun de mestecat, de fumat și de prizat, cu toate accesoriile, cum ar fi pipe, cutii de tutun și tabachere, suma care s-ar vărsa anual în acest fond pentru sănătate și reformă ar fi de cel puțin cinci ori mai mare decât întreaga sumă propusă.

Facem apel în numele rațiunii și al religiei, și în numele umanității înnebunite, Să urmăm exemplul surorii Langdon și să lăsăm ca ofrandele de mulțumire să vină din toate direcțiile, ca omagiu al recunoștinței adevărate în vederea emancipării noastre fericite din sclavia acestor otrăvuri.La această dată (mai 1872), o ediție amplă a celei mai importante lucrări din pana doctorului Trall este în curs de tipărire. Eseul său despre consumul de tutun este o lucrare de actualitate și, ca o datorie pe care o avem față de miile de oameni care mestecă, fumează și prizează în fiecare stat al Uniunii, ar trebui să fie distribuite zece mii de exemplare ale acestei lucrări numai în țara noastră, în fiecare trimestru.

Și apoi avem pregătită o ediție mare a celui mai strălucit efort al doctorului în expunerea sa științifică a sistemului igienic, în contrast cu practicile inechitabile ale drogurilor. Considerăm că lucrarea sa târzie, intitulată *"The Hygienic System"*(Sistemul Igienic), este deosebit de adaptată publicului cititor din această perioadă și este bine calculată pentru a zdruncina încrederea în diferitele școli de practică a medicamentelor, pregătind astfel calea pentru primirea de noi lumini.Dumnezeu ne-a dat nouă, ca popor, marele subiect al reformei sistemului de sănătate, nu ca să-l tratăm într-un mod care să-i dezguste pe oameni, ci ca să fie un fel de Ioan Botezătorul care să pregătească calea pentru lumina mai mare a ultimului mesaj al milei.

Sperăm, prin harul lui Dumnezeu, să publicăm numeroase tratate, broșuri și mai multe volume legate, pe tema sănătății, înainte de sfârșitul acestui an, adaptate la nevoile oamenilor.

ADRESA CONFERINȚEI GENERALE

Mai multe pagini care urmează sunt bine evidențiate cu adresa pe tema gratuităților și testamentelor, de către comitetul numit de Conferința Generală, la 29 decembrie 1871, pentru a considera aceste subiecte. Discursul a apărut în *The Review and Herald*, 6 februarie 1872.

GRATUITĂȚI ȘI TESTAMENTE

Este un fapt remarcabil că, în multe privințe, religia lui Isus Hristos pare să se afle pe aceeași treaptă cu numeroasele sisteme false cu care este nevoită să se lupte. Ca și acestea, succesul ei depinde în mare măsură de energia și de industria adepților săi. Îndatorirea Maestrului a fost următoarea: "Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi blestemat." Executarea acestei porunci a implicat o muncă și un sacrificiu infinit.Înainte ca aceasta să poată fi realizată, a fost, desigur, necesar ca mii de oameni să se dedice în întregime lucrării de slujire și ca, după ce s-au calificat pentru această sarcină, să părăsească casa și prietenii, să traverseze mări și continente și să pătrundă în fiecare colț al globului unde încă mai existau oameni, oricât de aprigi și barbari ar fi fost, care nu au auzit vestea bună a unui Domn răstignit și înviat.Nu a fost suficient nici ca indivizii să se dedice acestei munci extraordinare. Fără mijloacele necesare unei evanghelii scrise sau tipărite, eforturile lor s-ar fi dovedit zadarnice. Prin urmare, această necesitate a chemat în acțiune o altă clasă de persoane care, deși nu erau prin natura lor calificate pentru a expune, posedau totuși îndemânarea mecanică la fel de indispensabilă și abilitățile de erudiție care le permiteau să înmulțească, la nesfârșit, copii ale Cuvântului lui Dumnezeu.

Dar aceștia, din nou, ar fi fost complet neputincioși fără sprijin; prin urmare, a devenit necesar ca aceia care nu puteau îndeplini niciuna dintre îndatoririle în cauză, să furnizeze din substanța lor mijloacele necesare pentru întreținerea celor astfel angajați și pentru a le pune la dispoziție resursele necesare.În consecință, milioanele de oameni care au trăit și au murit în cadrul bisericii au fost chemați, în epocile lor, în providența lui Dumnezeu, să contribuie în mare măsură la promovarea adevărului său. Așa cum a fost în zilele Mântuitorului nostru, așa a fost și de atunci; de la văduva cu cei doi bănuți ai ei, până la cetățeanul bogat din Arimateea;de la pescarii din Galileea care și-au abandonat plasele și bărcile, până la mulțimile care și-au vândut bunurile și au pus banii la picioarele apostolilor, pentru a fi folosiți în slujba Stăpânului - bogați și săraci, învățați și neînvățați, li s-a cerut întotdeauna să contribuie la proclamarea cuvântului atât cât părea să ceară starea de lucruri din vremea lor.

De ce Dumnezeu a adoptat acest plan, poate fi dificil de stabilit. Nu poate fi din cauza lipsei altor resurse din partea Sa, deoarece Cel căruia îi aparțin vitele

de pe mii de dealuri și bogățiile nespuse ascunse în adâncurile întunecate ale pământului nu poate depinde, pentru ajutor financiar, de comorile sărăcăcioase ale poporului Său, a cărui majoritate a fost întotdeauna strâmtorată din punct de vedere financiar.Nici nu poate fi adevărat că Tatăl luminilor este dependent de lampa slabă a înțelepciunii umane cu care să lumineze calea celor care umblă în întuneric. Dacă ar fi considerat potrivit să-i angajeze, miriade de îngeri se află la dreapta Sa, gata să-i îndeplinească poruncile, care ar fi putut fi cu ușurință însărcinați să-i scutească pe oameni de muncile, privațiunile și pericolele unei vieți misionare, ei înșiși alergând cu viteza fulgerului până la cele mai îndepărtate limite ale pământului, acționând în același timp ca instructori și învățători pe calea vieții.Prin urmare, considerațiile care l-au determinat să urmeze această cale au fost cele care au fost în avantajul creaturilor pe care le-a folosit. Fără îndoială, veșnicia va arăta faptul că tocmai truda și greutățile pe care le-am îndurat, contribuțiile care ne-au fost cerute și neliniștea continuă pe care am simțit-o pentru cauza în care am fost angajați au fost exact lucrurile care ne-au asigurat binele de care aveam nevoie.De fapt, din învățăturile lui Hristos reiese că pentru fiecare dolar astfel investit și pentru fiecare efort depus, va exista o recompensă în viața viitoare.

Acesta este, fără îndoială, întregul sens al parabolei administratorului nedrept care conține aceste cuvinte remarcabile: "Făceți-vă prieteni ai mamonei nedreptății, pentru ca, atunci când veți eșua, să vă primească în locuințe veșnice". Aceasta este, de asemenea, semnificația evidentă a următoarei afirmații făcute cu o altă ocazie:"Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina strică și unde hoții pătrund și fură; ci adunați-vă comori în ceruri, unde nici molia, nici rugina nu strică și unde hoții nu pătrund și nu fură." Cine va spune, prin urmare, având în vedere astfel de declarații, că răsplata creștinului în viitoarea sa casă nu va fi în proporția exactă a sacrificiilor de confort și proprietate pe care le-a făcut în această viață?

De ce nu este rezonabil să presupunem că, în măsura în care intrăm în bucuria Domnului nostru, iar această bucurie va consta în contemplarea fericirii creaturilor pe care le-a salvat, fericirea noastră individuală va consta în mare măsură în satisfacția care va izvorî din gândul că, în această viață, am cooperat cu Stăpânul, în funcție de capacitatea noastră limitată, la realizarea marelui rezultat?După părerea noastră, este foarte probabil ca acest lucru să se întâmple; și, din acest motiv, credem că așa cum a fost până acum, așa va fi și în viitor. Cu alte cuvinte, așa cum Dumnezeu a acordat întotdeauna atât de mult din Spiritul Său cât a fost necesar pentru călăuzirea poporului Său, lăsându-i apoi pe aceștia să obțină rezultatele dorite, tot așa va fi adevărat, în vremurile care vor veni, că tot ceea ce va fi lăsat la îndemâna energiei și a intelectului uman pentru realizarea sa va fi lăsat la îndemâna energiei și a intelectului uman, pe care le vor putea îndeplini.Așa stând lucrurile, va fi adevărat în viitor, așa cum a fost și în trecut, că, întrucât "credința fără fapte este moartă", singurul

mod în care un om "își va arăta credința" va fi "prin faptele sale"; sau, altfel spus, dorința noastră de a face și de a ne sacrifica în slujba lui Hristos va furniza măsura exactă a credinței noastre în Evanghelia pe care suntem chemați să o proclamăm.Așa stând lucrurile, cât de important este să analizăm bine ceea ce ne înconjoară, pentru a putea decide, în mod conștient, cât de departe am dus lucrarea de consacrare individuală.

Ce se întâmplă cu noi, cei care pretindem să credem în scurtimea extremă a tuturor lucrurilor? Suntem cu adevărat convinși că lucrarea finală a Judecății a fost deja începută și că am ajuns chiar în pragul acelei generații care va fi martoră la venirea glorioasă a Domnului nostru pe norii cerului și la distrugerea completă a lucrurilor din această lume?Dacă este așa, atunci nimic nu este mai evident decât faptul că, în toate relațiile vieții, vom da dovadă de această convingere. Cât de nebunească ar fi atunci acțiunea unui individ care, crezând că acest lucru este adevărat, ar trebui să își modeleze chestiunile sale temporale la fel ca unul care ar aștepta un viitor lung, pașnic și prosper!Acel om care plănuiește ca în viitor să fie capabil să împartă între copiii săi mici, atunci când vor crește, bunuri care vor fi suficiente pentru întreținerea lor, poate fi adventist cu numele, dar nu poate fi în realitate.Ca să nu mai vorbim de examinarea atentă a Unuia care discerne gândurile și intențiile inimii, chiar și un observator obișnuit va declara fără ezitare că un astfel de om, în loc să aibă o credință vie în ceea ce mărturisește, se teme pur și simplu că ar putea fi adevărat; adică, în cazul în care Domnul ar trebui să își facă apariția, el este nerăbdător să îl întâlnească în pace; cu toate acestea, el crede în adâncul inimii că acest lucru nu va avea loc și, prin urmare, își modelează lucrurile în consecință.Și faptul că o astfel de decizie ar fi corectă, devine evident la prima vedere, dacă ne amintim că munca neîncetată și munca minuțioasă nu sunt în mod natural plăcute și sunt întotdeauna evitate atunci când circumstanțele cazului le fac posibile; și, în consecință, niciun om care este cu adevărat încrezător că ziua de foc este chiar în fața noastră nu poate acumula și tezauriza în mod constant bunuri care în curând vor furniza hrană pentru flacăra devoratoare.

Nu dorim să se înțeleagă că un adventist desăvârșit ar putea fi, în orice împrejurare, un om indolent; dimpotrivă, credem că natura credinței sale este de așa natură încât el va căuta inevitabil și cu perseverență să fie activ. Cu fiecare zi care se repetă, energizat de gândul că se apropie noaptea în care nici un om nu mai poate lucra în folosul rasei sale, el s-ar apleca în slujba Stăpânului său ca niciodată înainte.Motivația sa, însă, ar fi cu totul diferită de cea a celui care, profesând aceeași credință, ar căuta să acumuleze pur și simplu. În loc să câștige cu scopul de a crește și de a se folosi în viitor, el ar fi impulsionat în eforturile sale de necesitatea stringentă de a avea mijloace pentru a fi folosite imediat în cauza lui Dumnezeu. Dacă credința noastră este corectă, atunci orice considerent cere ca ceea ce facem să fie făcut rapid. Aceasta este așa,

1. Pentru că nu va exista niciodată un moment în care să putem realiza mai mult cu o anumită sumă decât în prezent. Un dolar investit acum va merge mai departe în realizarea binelui decât o mie de dolari care ar trebui reținuți și investiți doar la sfârșitul dispensației, deoarece influența sa este cumulativă și se va aduna cu fiecare lună care se repetă.

2. Deoarece copilăria oricărei cauze este perioada în care aceasta are nevoie de ajutor, dacă are nevoie. Momentul critic în care susținătorii ei ar trebui să se mobilizeze pentru a o salva nu este atunci când a obținut victoriile și este gata să acorde recompensele sale, ci atunci când bătălia merge greu, iar prietenii ei își întind fiecare nerv pentru a aduce marile sale adevăruri în fața oamenilor într-un mod cât mai rapid și mai complet posibil.

3. Pentru că Dumnezeu, în providența Sa, ne cheamă cu voce tare la acțiune imediată, deschizând câmpul de lucru în toate direcțiile și oferindu-ne un sistem de publicare atât de rapid și atât de economic încât să ofere chiar și individului cu resurse limitate posibilitatea de a face mai mult, prin investirea judicioasă a banilor săi în cărți și broșuri, care ar trebui să fie împrăștiate ca frunzele toamnei, decât ar fi putut realiza în trecut un om cu un intelect uriaș, neajutat de aceste resurse.

4. Pentru că nu există nicio certitudine că, dacă nu acționăm acum, vom avea posibilitatea de a o face atunci când va fi atins momentul pe care l-am stabilit în viitor pentru o astfel de acțiune. Sfânta Scriptură evidențiază bunurile pământești ca pe un obiect de viață care își poate lua aripi și zbura.Și Dumnezeu, ca și cum ar fi fost dornic, în aceste ultime zile, să ne facă să înțelegem mai bine instabilitatea tuturor afacerilor pământești și importanța folosirii bunurilor noastre pentru gloria Sa cât timp le avem, a ilustrat acest fapt în fața ochilor noștri prin distrugerea totală, într-o singură noapte, a orașului Chicago, unul dintre cele mai mândre și mai promițătoare orașe ale timpurilor moderne; prezentând astfel în fața noastră spectacolul trist al unor oameni, în multe cazuri pe jumătate îmbrăcați, iar în altele lipsiți de rațiune, care, cu douăzeci și patru de ore înainte, meritau milioanele lor.

5. Pentru că, dacă ne reținem caritatea atunci când Dumnezeu ne spune să dăm, așa cum în mod evident face în prezent, nu numai că nu vom reuși să obținem beneficiul spiritual de care avem atâta nevoie, dar vom descoperi, ca rezultat al unui astfel de curs, că vom da înapoi în mod constant, iar afecțiunea noastră pentru o cauză pe care refuzăm să o ajutăm va fi din ce în ce mai mică, până când, în cele din urmă, vom fi, poate, separați de ea cu totul.

În cele din urmă, fraților, în timp ce vedem că dovezile corectitudinii poziției noastre se înmulțesc în fiecare mână și cu fiecare lună, să nu eșuăm în a răspunde cu bucurie, în fiecare particularitate, la cerințele financiare ale marelui plan al lui Dumnezeu pentru propagarea adevărului Său prețios. Dăruirea veselă

este cea care este plăcută în ochii Domnului; și din acest motiv, în afară de liberalitățile pe care le-am discutat mai sus, El a prevăzut, nu un sistem obligatoriu, ci unul binevoitor, de zeciuială.Funcționează în mod admirabil, nu îi afectează pe cei săraci și nici nu îi scutește pe cei bogați de a suporta partea lor de cheltuieli legate de transmiterea mesajului. Să ne implicăm și noi în acest demers, din toată inima și cu conștiinciozitate.

Din nou, există o altă chestiune care necesită atenția noastră imediată. Mulți dintre oamenii noștri, crezând așa cum cred în venirea rapidă a Fiului Omului, au mintea fixată pe acest eveniment și speră mai degrabă la eliberare prin răpirea (ridicarea) la cer, atunci când aceasta va avea loc, decât să se pregătească pentru eventualitatea morții, care, cu toate acestea, ar putea să ne surprindă și să ne depășească individual, în orice moment.Nu de puține ori se întâmplă ca frații și surorile să plece brusc, fără să dispună de afacerile lor pecuniare pe care ar fi trebuit să le facă și care erau necesare pentru a dovedi că au fost administratori "buni și credincioși" ai banilor Domnului lor și fără de care nu nutresc decât o speranță deșartă de a se întâlni cu bucurie cu El pe norii cerului.Ca rezultat al acestei încheieri neașteptate a vieților lor, cauza adevărului pierde foarte mult, iar o mare parte din mijloacele care le-ar fi oferit cea mai mare plăcere să le consacre în interesul Institutului de Sănătate, al Asociației de Publicare sau al unui alt departament al mesajului, sunt împrăștiate în direcții în care nu pot realiza decât foarte puțin sau chiar nimic pentru gloria lui Dumnezeu.

O astfel de stare de lucruri este într-adevăr regretabilă. Ce nenorocire că ei nu și-au putut aranja în prealabil lucrurile astfel încât, atunci când se vor ridica la prima înviere, să poată descoperi că bogăția lor a plecat înaintea lor și că a fost depozitată în siguranță pentru beneficiul lor în saci care nu se învechesc în bolțile băncii cerești! Pentru acest rău există un singur remediu, și numai unul.Orice persoană care posedă bunuri, cu a căror dispoziție finală, în cazul morții sale, să aibă posibilitatea de a alege, nu ar trebui să omită, cât timp se află în stare de sănătate, să își întocmească în mod corespunzător testamentul și să îl depoziteze într-un loc sigur și accesibil, ca o datorie care este imperativă și care necesită o acțiune imediată.

Poate că, în timp ce luăm în considerare acest punct, nu putem face mai bine, pentru a imprima importanța sa în mintea cititorului și pentru a-l instrui în ceea ce privește cea mai bună cale de urmat în această chestiune, decât să extindem pe larg un articol publicat în coloanele publicației *Christian Union* (Uniunea Creștină) din 6 decembrie 1871, de către un avocat cu o experiență îndelungată în orașul New York. Acesta este următorul:

"Cititorule, dacă ai vreo proprietate, așa cum se presupune într-o țară ca aceasta, este, fără îndoială, o chestiune de interes pentru tine ce se va face cu ea după ce vei pleca. Trebuie să pleci la un moment dat și s-ar putea să pleci

foarte brusc. În orice caz, probabil că nu veți trăi atât de mult pe cât vă așteptați. Dacă muriți fără un testament, legea va face tot ce poate pentru a dispune în mod corect de bunurile dumneavoastră între rudele dumneavoastră.Poate că vă mulțumiți să lăsați legea să facă acest lucru pentru dumneavoastră; dacă da, foarte bine. Dar este foarte probabil că aveți o preferință în ceea ce privește dispunerea bunurilor dumneavoastră.

S-ar putea să dorești să dăruiești o parte din ea pentru scopuri caritabile; legea nu va face acest lucru pentru tine. Trebuie să te ocupi tu însuți de acest lucru, sau să lași să se întâmple asta; și, lăsând să se întâmple asta, s-ar putea să lași să se întâmple o datorie foarte clară. S-ar putea să aveți un copil care este slab la trup sau la minte, sau care a avut o nenorocire deosebită și care are nevoie de o atenție specială. Numai dumneavoastră trebuie să vă ocupați de acest copil.Legea nu știe nimic despre nevoile sale speciale și nu le poate satisface. Este posibil să nu aveți copii și să aveți posibilitatea de a alege care dintre nepoți și nepoate să vă ia bunurile. Dacă este așa, trebuie să vă ocupați de acest lucru. Legea nu va alege pentru dumneavoastră. Cei bogați și cei săraci, cei care merită și cei care nu merită, vor lua cu toții la fel. Este posibil să aveți o fiică adoptată, pe care ați obișnuit-o cu confortul și poate cu luxul, și care va rămâne fără bani dacă nu o veți întreține. Trebuie să vă amintiți de ea și nu să vă încredeți în lege pentru a face acest lucru.

Și poate că, cu un rar simț al dreptății, recunoști dreptul bunei tale soții la o indemnizație mai mare pentru confortul ei decât i-ar oferi legea; dacă este așa, este de datoria ta să te gândești la ea și să o întreții. Legea nu știe ce soție remarcabil de bună este și ce pretenții deosebite are de la dumneavoastră și îi acordă doar partea ei fixă și prea limitată, împărțind restul, dacă nu aveți copii, între rudele colaterale, dintre care unele, poate, nu le-ați văzut niciodată.Gândește-te bine, așadar, dacă nu este o datorie clară față de cei pe care îi iubești sau față de unele obiective bune pe care le-ai putea ajuta, să faci un testament.

Și acum, în al doilea rând, dacă v-ați hotărât că trebuie să faceți un testament, permiteți-mi să vă spun cu tărie: FĂCEȚI-L ACUM. Nu știți cât de curând puteți muri. Singura ta cale sigură este să te ocupi imediat de această chestiune. Dacă o amâni de la o zi la alta, probabil că nu vei face niciodată unul.Faptul că atât de multe testamente sunt întocmite de oameni pe patul de moarte arată cât de des persoanele care au intenția de a face un testament și cărora le-ar părea rău să moară fără el, neglijează acest lucru până când se află pe punctul de a muri. Acum, permiteți-mi să vă dau trei motive pentru a nu amâna întocmirea testamentului până când vă îmbolnăviți grav, oricare dintre acestea fiind un motiv suficient în sine:

1. Este posibil să nu ai niciodată o astfel de boală. Poți să cazi mort, sau să fii ucis într-un accident feroviar, sau să fii ars, sau să fii aruncat în aer, sau să te înec.

2. Dacă te vei odihni pe patul de moarte, mintea ta va fi slăbită; lucruri pe care le-ai fi putut rezolva cu ușurință cu puțină gândire când erai sănătos, te vor tulbura și te vor lăsa perplex și, foarte probabil, vei lua decizii nechibzuite și greșite.

3. Testamentul dumneavoastră, astfel întocmit, poate fi contestat și va invita cu adevărat părțile interesate să îl conteste, pe baza stării dumneavoastră slabe, despre care se pot obține cu ușurință dovezi; și, ca urmare, fie testamentul dumneavoastră este anulat și toate planurile dumneavoastră sunt înfrânte, fie, dacă este susținut, jumătate din averea dumneavoastră poate fi cheltuită în litigii și se poate naște o ceartă de familie pe viață.

Și acum, în al treilea rând, dacă ești atât de atent și de prudent încât să faci un testament, trebuie să iei în considerare un alt aspect foarte important. Țineți testamentul revizuit și adaptat la noile circumstanțe? Vi s-au dublat bunurile de când a fost făcut testamentul? Atunci, probabil, vreți să dați mai mult soției dumneavoastră, mai mult lui A, mai mult lui B, mai mult Domnului. Luați în considerare acest lucru:I-ați dat unuia dintre copiii dumneavoastră un bun imobil ca parte echitabilă din averea dumneavoastră, iar între timp ați vândut acel bun imobil, astfel încât acel copil nu va primi nimic dacă nu se modifică testamentul dumneavoastră? Uitați-vă bine la acest lucru. Cel care scrie, care are o experiență îndelungată ca avocat, își amintește multe cazuri în care rezultatele cele mai nefericite au fost rezultatul neglijenței de a păstra testamentul în ordine.Toată lumea a auzit de cazul testamentului Washburn. După ce a fost întocmit testamentul, prin care domnul W. a făcut provizii ample pentru o soție dragă, în anumite acțiuni valoroase, acțiunile au fost schimbate în așa fel încât să nu mai corespundă descrierii testamentului, iar din această situație a rezultat o controversă lungă și încă în curs de soluționare.

Și, dacă tot vorbesc despre soții, doresc să le reamintesc că, dacă au proprietăți proprii, este la fel de important să facă testamente ca și soții lor. În cazul în care o soție are proprietăți, acestea îi revin, în general, prin moștenire; și se poate presupune că și frații și surorile ei au proprietăți. În cazul în care nu are copii, ea ar prefera, în mod natural, ca bunurile să revină soțului ei. Pentru a realiza acest lucru, ea trebuie să facă un testament.

Și acum permiteți-mi să vă spun în final, deși problema nu este de ultimă importanță, nu încercați să vă faceți sau să vă revizuiți singur testamentul, ci mergeți la un avocat bun. Scriitorul dă acest sfat împotriva interesului profesiei sale. Nimic nu este mai roditor de litigii și de onorarii pentru avocați decât testamentele prost întocmite. Învățătura referitoare la testamente este

neînțeleasă și complicată și niciun om care nu este avocat nu poate spera să o înțeleagă. Un onorariu bun plătit pentru un testament bine întocmit reprezintă cea mai bună economie.

Permiteți-mi să rezum întreaga chestiune în câteva cuvinte:

1. Gândiți-vă bine dacă veți face un testament sau dacă veți muri fără testament.

2. Dacă credeți că este mai bine să faceți unul, ocupați-vă imediat de această chestiune.

3. Dacă ați făcut deja un testament, aveți grijă ca acesta să fie păstrat în stare bună.

4. Ai grijă ca soția ta să primească tot ce-i trebuie, dacă există bunuri suficiente.

5. Și mergeți la un avocat bun pentru a vă întocmi testamentul."

Acestea sunt sugestiile unuia care, în mod evident, stăpânește subiectul pe care îl tratează. Ceea ce a spus este atât de corect și de amplu, încât ar părea că nu este nevoie de alte comentarii. Considerând că recomandarea de a apela la un avocat bun pentru întocmirea testamentelor, așa cum am arătat mai sus, este înțeleaptă și că o astfel de abordare este preferabilă celei de a încerca noi înșine să facem această muncă, pentru a evita investiția necesară de mijloace în acest scop, nu vom prezenta un anumit formular de testament în alb ca fiind unul care ar trebui să fie utilizat în general.Prin urmare, vă lăsăm acest subiect, după ce vă prezentăm în cele ce urmează un rezumat al punctelor pe care ne-am străduit să le reținem în mintea dumneavoastră:

1. Așa cum Dumnezeu a considerat potrivit să ne acorde privilegiul de a lucra și de a contribui la propagarea adevărului Său, să obținem întregul beneficiu pe care a intenționat să ni-l confere, manifestând o generozitate pe deplin egală cu cea pe care circumstanțele noastre o vor permite și cu cea pe care o cer cerințele cazului.

2. Ceea ce ne-am propus să facem într-un viitor nedefinit, să realizăm în prezentul viu, deoarece cerințele cauzei nu vor fi probabil niciodată mai mari decât acum, și deoarece este mai bine să dăm în timpul vieții ceea ce intenționăm să donăm, deoarece în acest fel vom putea să ne asigurăm noi înșine că va fi folosit în mod corespunzător, prevenind astfel posibilitatea, atât a necazurilor pentru cei care vor încerca să administreze moștenirea noastră, cât și a unei aplicări greșite a moștenirilor noastre.

3. Dacă circumstanțele noastre actuale sunt de așa natură încât nu putem face pentru Domnul atât de mult pe cât ne-am fi dorit să facem în cazul în care

am fi fost chemați să ne culcăm în moarte, atunci să avem grijă ca testamentele noastre să fie întocmite cu grijă și legal și să fie perfecționate din toate punctele de vedere, astfel încât, în cazul în care decesul nostru ar fi unul brusc, testamentele noastre, atunci când vor fi deschise, să precizeze într-un mod care să nu poată fi confundat, sumele exacte pe care dorim să le lăsăm moștenire și numele legal al persoanelor și instituțiilor cărora dorim să le acordăm aceste sume.

Discursul de mai sus al Conferinței Generale vine din partea celei mai înalte autorități pământești cu poporul nostru și este o declarație sinceră și competentă a principiilor generale din acest subiect. Adresa trebuie citită cu atenție, în frica lui Dumnezeu, cu o dorință sinceră de a învăța datoria și cu o voință hotărâtă de a o îndeplini.

Dar ceea ce ar trebui să fie impresionat în mod special în mințile bărbaților și femeilor care lucrează în rândurile adventiștilor de ziua a șaptea este consecvența și nevoia reală de a acționa ca administratori credincioși cât timp trăiesc și cât timp cauza lui Dumnezeu poate fi benefică prin mijloacele pe care le au în mâinile lor.Fără îndoială, ne apropiem cu pași repezi de momentul în care prietenii, mulți dintre ei bogați și liberali, vor fi atât de numeroși și când interesul va fi atât de viu în toate rândurile, încât trezoreriile diferitelor noastre instituții și societăți se vor umple de mijloace. După toate probabilitățile, chiar la finalul mesajului nostru către lume, sute de mii de dolari vor fi solicitați cu insistență la trezorerii, pentru care nu va mai fi loc.Este evident că așa va fi, dacă ni se permite să ne bazăm pe trecut în ceea ce privește creșterea și progresul lucrărilor de până acum.

În urmă cu douăzeci de ani, prietenii cauzei erau foarte puțini, iar cei mai mulți dintre aceștia erau săraci. Pentru a începe lucrarea atunci, în astfel de circumstanțe, era nevoie de mari eforturi și sacrificii. Câțiva oameni nobili s-au simțit chemați să își vândă singurele lor case pământești și să folosească o parte considerabilă din valoarea lor pentru a promova cauza infantilă. Printre aceștia am putea menționa numele lui Hastings din New Hampshire, Edson din New York și Smith, Lyon și Kellogg din Michigan.Alții s-au sacrificat și au făcut donații generoase pentru cauză. Atunci, un dolar valora la fel de mult pentru cauză, și a spus la fel de mult despre rezultatul final al avansării și creșterii sale, și va spune la fel de mult în răsplata din ceruri, ca zece dolari puși în vistierie zece ani mai târziu, în momentul în care Asociația de Publicații Adventiste de Ziua a Șaptea a fost încorporată.Toți bărbații și femeile de bun simț, care au o credință reală în cauza pe care o mărturisesc, vor aproba cursul liberal al celor care s-au sacrificat atât de mult pentru această cauză acum douăzeci de ani.De fapt, era absolut necesar ca cineva să facă ceea ce au făcut acești oameni, altfel cauza nu ar fi putut porni prin aceste instrumente, așa cum Dumnezeu a considerat vreodată că este potrivit să le folosească. Dumnezeu s-a arătat capabil să pună masa

pentru israeliți în pustie și poate face același lucru pentru poporul Său în circumstanțe asemănătoare, dar planul Său a fost întotdeauna să apeleze la mijloacele aflate în mâinile slujitorilor Săi atunci când a fost nevoie pentru a promova cauza Sa.

Iar Dumnezeu a avut o grijă deosebită pentru cei care s-au jertfit cu generozitate într-o perioadă timpurie a istoriei cauzei. Cei mai mulți dintre ei au mult mai mult din bunurile acestei lumi decât aveau înainte de a se sacrifica pentru cauză. Unii dintre ei au de cinci ori, iar alții de zece ori mai mult. Dar răsplata care îi așteaptă în ceruri este mai presus de orice calcul.

Alții din rândurile noastre slabe, de douăzeci de ani încoace, ar fi putut face ceea ce au făcut acești oameni încrezători și ar fi putut primi aceeași răsplată în această lume și în cea viitoare, dar care s-au retras, iar cei mai mulți dintre ei nu mai sunt printre noi.Dacă ar fi "venit în ajutorul Domnului, în ajutorul Domnului împotriva celor puternici" și ar fi folosit o parte din mijloacele lor atunci când era atât de necesar, s-ar fi putut face mult mai mult în ultimii douăzeci de ani pentru răspândirea adevărului, a cărui influență ar fi crescut într-o proporție mult mai mare decât dobânda compusă, adăugând la bucuria lor aici, pe măsură ce vedeau cauza avansând, și sporind răsplata lor în ceruri.Dar ocazia de aur a trecut pentru totdeauna. Nu spunem că Dumnezeu nu va accepta ofrandele lor, chiar și acum, dacă se pocăiesc de neglijența din trecut; dar spunem că sute de dolari din abundența lor de acum nu pot, prin însăși natura cazului, să spună mai multe despre cauza de pe pământ și răsplata din ceruri decât ar fi spus un singur dolar dacă ar fi fost pus în vistieria săracă acum douăzeci de ani.

Ajungem la momentul în care s-a format Asociația noastră editorială, în 1861. Atunci, prietenii erau relativ puțini, dar s-au strâns cincisprezece mii de dolari pentru clădirea biroului, materialul de tipărire și stocul, pe lângă susținerea cauzei în alte departamente. O sută de dolari alocați cauzei, atunci, ar fi spus la fel de mult despre cauză, în rezultatele sale finale, ca și o mie de dolari zece ani mai târziu, în 1871.Cei care, din lipsă de credință în mesajul nostru sau din lăcomie, au reținut mijloace pentru această cauză de zece ani încoace, au lăsat să treacă ocazia de aur, pentru a nu se mai întoarce niciodată. Dumnezeu poate accepta jertfele lor de bunăvoie chiar și acum; dar zece dolari nu vor spune mai mult pentru cauză în 1872, decât un dolar, de zece ani încoace.

Și în această proporție vor scădea în valoare reală jertfele de bunăvoie ale poporului lui Dumnezeu, până când nu va mai fi loc pentru ele în vistierie, și vor fi aruncate de cei care le reține până la acel moment, așa cum a fost exprimat de profet: "Își vor arunca argintul pe străzi și aurul lor va fi scos. [Marginal, pentru o despărțire sau necurăție.] Argintul lor și aurul lor nu vor putea să-i scape în ziua mâniei Domnului". Ezechiel 7:19.Aceea va fi o zi înfricoșătoare pentru cei care au lăsat cauza lui Dumnezeu să lâncezească din cauza lipsei mijloacelor pe care

le-ar fi putut oferi fără să simtă nici cea mai mică lipsă, dar pe care le-au reținut cu râvnă.

Având în vedere faptele de mai sus, facem apel la prietenii Domnului și ai cauzei sale să își facă datoria și să o facă acum. Fie că vă faceți testamentul, fie că nu vă faceți testamentul, în ambele cazuri este de datoria voastră să vă deschideți larg mâinile pentru nevoile cauzei acum, când mijloacele voastre pot realiza binele.Sute de oameni din poporul nostru, care au avut o idee vagă că, într-un timp viitor, cuvintele lui Hristos: "Vindeți ce aveți și dați de pomană" vor fi ascultate de toți credincioșii, au reținut din trezorerie mijloacele necesare, pe care le-au folosit pentru a face îmbunătățiri, pentru ca proprietatea lor să aducă mai mulți bani în "vremea vânzării", așa cum a fost numită.Aceasta a fost pur și simplu o iluzie a diavolului impusă asupra lor, în armonie cu sentimentele lor de lăcomie. "Vremea vânzării", în ceea ce privește nevoile extreme ale cauzei și marea recompensă care urma să fie obținută prin această acțiune, este în mod evident în trecut.

Nu ne îndoim de faptul că cei care mărturisesc adevărul vor vinde, iar mulți dintre ei vor vinde în mod nechibzuit și pentru sume mici, și că creșterea rapidă și extinderea largă a lucrării va necesita multe mijloace. Dar nimeni care se va gândi cu sinceritate la cele de mai sus nu va reuși să nu vadă că este pur și simplu absurd să neglijezi datoria prezentă în vederea unui viitor moment de vânzare și de dăruire, când cauza nu poate fi promovată prin mijloacele lor acumulate.Atunci, cel care pretinde că crede faptul că ultimul mesaj de îndurare este dat și are o competență dublă, sau triplă, sau chiar mai mult, și își reține mâna de la cauză, în timp ce se străduiește să obțină și mai mult pentru focurile din ultima zi, este pur și simplu nebun. El este orbit de Satana și se îndepărtează direct de viața veșnică, și nu pe calea spre ea.Și ceea ce face ca acest caz să pară și mai dureros este faptul că orbirea și stupoarea, care rezultă din neglijarea datoriei prezente, vin peste aceștia, astfel încât, după toate probabilitățile, ei vor fi treziți la teribila greșeală pe care o fac doar atunci când va fi prea târziu pentru a aduce jertfe acceptabile Domnului.

Nu putem considera că este necesar ca oamenii noștri să își vândă singurele case în prezent, așa cum au făcut unii acum douăzeci de ani. În cazul în care cei din rândurile noastre, care au mai mult decât o competență liberală, ar aduce surplusul lor de mijloace la trezorerie, a cincizecea parte din ele nu ar putea fi folosită. Sau, dacă toți oamenii noștri ar aduce în trezorerie o zecime din creșterea lor anuală, ar exista abundență.În loc de a zecea parte din creșterea lor, adventiștii de ziua a șaptea nu pun în trezorerie mai mult de a cincizecea parte din creșterea lor anuală. Să vedem.

Probabil că Conferința din Noua Anglie se apropie mai mult decât oricare alta de planul adoptat de poporul nostru. Acea Conferință are o medie, numai pentru *Systematic Benevolence* (Bunăvoința sistematică), de zece dolari pentru

un membru. Și, probabil, Conferința din Michigan se apropie de aceste cifre la fel de mult ca și celelalte Conferințe ale noastre în general, și mult mai bine decât unele. Michigan are 1800 de membri și plătește doar 6000 de dolari S. B., adică trei dolari pentru un membru.Să presupunem acum că membrii Conferinței din Noua Anglie se ridică la aceste cifre, și nu mai mult, și că membrii Conferinței din Michigan valorează la fel de mult ca și membrii Conferinței din Noua Anglie, și nu mai mult, atunci S. B. anual al Conferinței din Michigan ar trebui să aibă frumoasa sumă de 18.000 de dolari.Dar, din cunoașterea reală a faptelor din acest caz, suntem convinși că averea medie a membrilor Conferinței din Michigan este cu cel puțin jumătate mai mare decât cea a Conferinței din Noua Anglie, astfel încât, dacă Michigan ar ajunge la cifrele adoptate de ea însăși, S.B. al Conferinței noastre de Stat nu ar fi mai mic de 27.000 de dolari. Dacă cele de mai sus sunt afirmate în mod corect, avem faptul umilitor că Conferința noastră, al cărei S. B. este de numai aproximativ 6.000 de dolari pe an, nu ajunge nici măcar la un sfert din planul ei adoptat.

Dar haideți să analizăm și mai atent acest subiect important. O zecime din creșterea noastră este a zecea parte din creșterea anuală a întregii noastre proprietăți. Acest lucru nu este atins de omul care își pune proprietatea la 10.000 de dolari și plătește doar 100 de dolari în anul în care proprietatea sa crește la 12.000 de dolari. Creșterea sa reală a fost de 2.000 de dolari. O zecime din această creștere este de 200 de dolari. El a plătit doar 100 de dolari și L-a jefuit pe Domnul de doar 100 de dolari."Îl va jefui un om pe Dumnezeu?" "Aduceți toate zeciuielile în depozit, ca să fie hrană în casa Mea, și dovediți-Mă acum, zice Domnul oștirilor, dacă nu vă voi deschide ferestrele cerului și nu vă voi vărsa o binecuvântare, încât nu va fi loc destul pentru a o primi." Maleahi 3:8-10.

Nu ne putem aștepta la binecuvântarea lui Dumnezeu asupra poporului nostru și la o prosperitate glorioasă a cauzei adevărului Său călcat în picioare în mâinile noastre, până când nu ascultăm de vocea Lui în ceea ce privește zeciuiala și jertfele. Și chiar aici se află unul dintre cele mai importante departamente ale lucrării conducătorilorsocietăților noastre de tractologie și misiune.Devine datoria lor, conform constituției, "să realizeze, pe cât posibil, egalitatea între oamenii noștri în plata *Systematic Benevolence* (Bunăvoința sistematică), în conformitate cu planul adoptat". Credem în mod solemn că S.B. al adventiștilor de ziua a șaptea împrăștiați în Statele Unite nu reprezintă o cincime din creșterea anuală reală a proprietății lor, sau, în general, o cincime din ceea ce ar trebui să fie.Aici este de lucru. Pentru a-i aduce pe oamenii noștri la nivelul propriilor lor cifre adoptate va fi nevoie de răbdare, bunătate frățească, dragoste și energie. Puterea de persuasiune morală este singura forță pământeană care poate fi folosită în armonie cu numele,*Bunăvoinței Sistematice*.Dar oamenii care nu au curajul moral și credincioșia de a cerceta și de a nu lăsa niciun mijloc adecvat neprocesat pentru a aduce toți oamenii noștri

la cifre, nu sunt demni de funcții în Societățile noastre de Tractologie și Misiune, sau de a merge din biserică în biserică ca învățători ai oamenilor. Nu există decât două departamente de lucru pentru slujitorii noștri. Unul este acela de a intra în noi câmpuri și de a chema ucenici.Cealaltă este de a lucra cu biserica noastră, pentru a o aduce pe poziții corecte, fără a excepta *Bunăvoința Sistematică*. Acei conducători care nu pot face niciuna dintre aceste două lucruri nu au pretenții corecte asupra trezoreriei și ar trebui să se întoarcă la o altă chemare. Sugerăm că datoria poporului lui Dumnezeu cu privire la asigurarea pentru cauză a ceea ce Dumnezeu cere de la ei din punct de vedere al mijloacelor în acest moment poate fi rezumată în următoarea ordine:

1. Să se ridice toți la nivelul cifrelor privind *Bunăvoința Sistematică* adoptate de poporul nostru. Ca fiecare bărbat și femeie să-și evalueze proprietatea la cifrele pe care le-ar cere pentru ea în cazul în care ar dori să o vândă. Apoi, acționând conform planului adoptat, conform căruia creșterea proprietății este egală cu o dobândă de zece la sută, o zecime din creșterea noastră ar fi de unu la sută anual pentru toate proprietățile noastre.Astfel, cel a cărui proprietate valorează doar o mie de dolari plătește anual doar suma mică de zece dolari, adică aproximativ douăzeci de cenți în fiecare săptămână, în timp ce cel care are zece mii de dolari plătește anual o sută de dolari, adică aproximativ doi dolari în fiecare săptămână.Și în timp ce bătrânii, infirmii și văduvele, care se află în situații limitate, pot fi scuzați de la a se ridica la planul adoptat, dacă doresc, deficitul din partea lor ar trebui să fie compensat de zece ori de către acei membri tineri ai bisericilor noastre a căror bogăție rămâne încă în puterea lor de a munci și în capacitatea lor de a acumula.

2. Cei care știu că evoluția reală a proprietății lor este mai mare de un procent anual, să plătească cu bucurie în vistierie o zecime din toată creșterea lor, oricare ar fi ea. În cazul multora, aceasta ar fi de la două până la cinci sau mai multe procente din tot ceea ce posedă la sfârșitul anilor.

3. Cei care L-au jefuit pe Dumnezeu în zeciuială și în jertfe în trecut, să aducă imediat la vistierie jertfele lor pentru fărădelege. Suma este precizată în Leviticul 5:15, 16.

4. Cei care au primit din partea Domnului mari binecuvântări spirituale pentru ei înșiși sau pentru familiile lor, sau care au fost binecuvântați în mod special în lucrurile bune ale acestei vieți, să aducă Domnului daruri de mulțumire cu generozitate, în duhul bucuriei și al veseliei din inimă.

5. Toți cei care au mai mult decât o competență, indiferent dacă fac sau nu un testament, să folosească mijloacele lor excedentare cu generozitate, așa cum cere cauza în creștere rapidă, cu nevoile sale corespunzătoare.Cel care își ascunde surplusul de mijloace de la cauză și îl înscrie în testamentul său în beneficiul cauzei în viitor, după decesul său, când poate că nu va valora pentru

cauza lui Dumnezeu nici măcar o zecime din ceea ce valorează în 1872, iar apoi va fi gestionat de un administrator în care acum cu greu ar avea încredere să facă afaceri pentru el în valoare de douăzeci și cinci de dolari, face cel puțin o mare greșeală.De ce să nu-ți folosești surplusul de mijloace acum, când va fi cel mai util pentru cauza lui Dumnezeu, cât timp trăiești și poți să te ocupi tu însuți de această folosire? De ce nu? Oh, de ce nu!

Un frate din Oakland Co., Michigan, cunoscut de noi doar după nume și după modul sensibil (deși nu este din toate punctele de vedere cea mai legală formă) în care se achită de administrarea sa, a trimis la biroul *Review and Herald* pentru un formular de testament. A fost informat că specificațiile testamentelor erau atât de variate încât, probabil, niciun formular nu fusese tipărit vreodată și că nu puteam să-i onorăm comanda.În scurt timp, însă, a primit o sută de dolari de la bunul frate, cu mențiunea că era o parte din suma pe care o lăsase prin testament Asociației Editoriale. Și în scurt timp a mai trimis încă o sută de dolari, cu aceeași declarație. Sensibil! El nu putea aștepta să moară pentru ca mijloacele din mâinile sale destinate pentru promovarea cauzei să fie alocate și să facă bine.Cu siguranță că nu; pentru că acum este cel mai necesar și va face cel mai mult bine. Și cine ar putea să și-o însușească mai bine decât el însuși? Adoptând maxima judicioasă a doctorului Franklin, conform căreia "dacă dorești ca un lucru să fie făcut pe jumătate, angajează o mână de ajutor; dar dacă vrei ca el să fie făcut, atunci fă-l tu însuți", acest frate a fost omul potrivit pentru a-și însuși surplusul de mijloace cât timp era în viață și putea să se ocupe singur de el.

6. Că există persoane care ar trebui să își facă testamentul și să asigure astfel cauza lui Dumnezeu cu acea parte din bunurile lor pe care doresc să fie însușită în acest fel. Aceștia sunt din următoarele clase: (1) Cei bogați care au în mâinile lor mai multe bunuri decât doresc să lase copiilor sau rudelor mai îndepărtate.Ar trebui să decidă imediat asupra împărțirii bunurilor lor, așa cum ar dori să fie împărțite în cazul în care ar muri, apoi să facă testamentul în mod legal, iar apoi să aloce cauzei mijloacele lor excedentare, după cum o cer nevoile cauzei. Dacă este necesar, în orice moment, ei pot face un alt testament, desființându-le pe toate cele anterioare.Îmi vine în minte un caz în care o soră devotată și-a pierdut soțul necredincios, el lăsând cel puțin o sută de mii de dolari. Curând sora a murit, lăsând această sumă de bunuri la doi sau trei copii neexperimentați. Influența unei astfel de averi asupra acelor copii ar putea cu greu să nu-i ruineze, atât pentru această viață, cât și pentru cea viitoare.Nu avem nicio îndoială că dacă dorințele reale ale acestei mame evlavioase ar fi fost îndeplinite, cel puțin douăzeci și cinci de mii de dolari din această proprietate s-ar fi aflat acum în vistieria Domnului. Ea ar fi trebuit să-și facă testamentul imediat după moartea soțului ei. Ea a întârziat un pic prea mult, iar partea ei din acea mare proprietate a revenit copiilor ei, a căror parte era deja prea mare pentru siguranța lor.(2) Persoanele care nu au decât câteva mii de dolari, nu au

copii și nici rude apropiate cu care doresc să își împartă bunurile. Aceștia pot fi bătrâni sau bolnavi, foarte susceptibili de a muri subit. Aceștia ar trebui să își facă testamentul. Cât timp trăiesc, ar trebui să rezerve suficient pentru a le garanta un sprijin. Când mor, bunurile lor pot fi folosite așa cum au dorit.

Dacă ne referim la paginile (…) și (…) din această lucrare, se va vedea că valoarea moștenirilor în beneficiul instituțiilor noastre este foarte mică. Cel puțin trei pătrimi au fost pierdute din cauza unor testamente imperfecte, iar o parte considerabilă din cauza infidelității administratorilor. Dacă toți cei care au murit în credință în ultimii zece ani și-ar fi făcut testamentul și l-ar fi făcut în mod strict legal, dispunând de bunurile lor în frică de Dumnezeu, în conformitate cu propria lor alegere liberă, moștenirile reprezentate în această carte ar fi de douăzeci de ori mai mari decât sunt acum.

Judecând după testamentele deja administrate, care au asigurat moșteniri pentru instituțiile noastre, nici unul din zece testamente, depuse acum de către autorii lor în viață, cu excepția celor întocmite în urma unei consultanțe juridice competente, nu ar rezista la un test strict al legii.Încheiem prin a le spune tuturor persoanelor care consideră că, în caz de deces subit, ar trebui să își facă testamentul, să se asigure că acesta nu numai că este întocmit la momentul potrivit și după mintea lor, ci și în strictă conformitate cu legea statului, regatului sau provinciei în care locuiesc.Și tuturor, indiferent dacă faceți sau nu un testament, am vrea să le spunem că prezentul viu, interesant și important cere o considerație serioasă și plină de rugăciune în ceea ce privește alocarea imediată a unei părți generoase din surplusul vostru de mijloace.Deși poate fi voia lui Dumnezeu ca cei foarte săraci să arunce cei doi bănuți în vistierie pentru a le testa dragostea și ca toți să ia parte la lucrarea de jertfă veselă pentru Domnul, se pare că este mai în armonie cu rațiunea și cu cuvântul lui Dumnezeu ca cei care au o competență dublă sau triplă să înceapă imediat să arunce cu generozitate în vistierie din surplusul lor de mijloace.